

Giới thiệu Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm

Đâu ai biết trước được duyên phận đến khi nào Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm quả là điều thú vị hơn bao giờ hết. Bởi vì vị hôn phu phản bội, cô phải vội vã tìm một chú rể để hoàn thành hôn lễ, cho cha một câu trả lời. Bởi vì cô nhìn anh, ngồi lên anh, anh muốn cô trở thành cô dâu của anh, chịu trách nhiệm với anh.

Đã đến nước này phải đi đến kết hôn mới giải quyết được vấn đề về Kiều Trác Phàm, là một người thần bí. Ngoài có một tập đoàn lớn ra, lại còn có một thân phận bí ẩn. Các nhân vật lớn đến từ các nước khác cũng phải cúi đầu kính nể anh.

Hơn nữa còn Tiểu Bảo Bối không ngờ rằng, mình sẽ nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của vị hôn phu từ chỗ chị họ. Cô giận dữ, kéo Kiều Trác Phàm mà người người nghe tên đã sợ mất mật làm chú rể, vì dễ hà giận. Kết hôn thế này quả là bất ngờ đi quá mà...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Xuyên, anh nói xem chúng ta trốn ở chỗ này, thật sự không bị người khác phát hiện sao?"

Dưới ánh sáng mờ mờ, có thể thấy được chỗ này là một phòng vệ sinh nam.

Chỉ là có chút không thích hợp trong nhà vệ sinh chính là, trong nhà vệ sinh nam vậy mà truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

"Sẽ không, Huyền Huyền. Em cứ việc tin anh." Tiếng nói của người đàn ông có chút khàn khàn.

"Nhưng đây là bữa tiệc đính hôn của anh và cô ấy, chúng ta làm như vậy không tốt đâu?" Giọng như cô gái có chút do dự, nhưng trong giọng nói của cô vẫn lộ ra một chút khát vọng.

Không biết cô gái này lặp đi lặp lại nhắc nhở bao nhiêu lần, chọc giận người đàn ông, hấn giận dữ, trực tiếp gắt gao ép cô gái lên tường nhà vệ sinh lạnh lẽo, một tay bóp chặt chiếc cằm mảnh mai của cô, khàn giọng gào thét: "Đừng nói nữa, trong lúc thế này, cái gì anh cũng không muốn nghe."

"Em biết rồi, cái gì em cũng không nói nữa là được." Người đàn ông gầm nhẹ giống như để cho cô gái kia hiểu cái gì, sau một lát cô từ rụt rè, biến thành chủ động. Hai tay, giống như dây mây quấn quanh trên eo người đàn ông, mở ra một màn hôn môi.

Không thể nghi ngờ, cô gái chủ động ôm hôn, làm người đàn ông có chút vừa lòng. Chẳng qua, người đàn ông còn chưa thỏa mãn vẫn tiếp tục hôn, Mà cô gái kia trong khi tiếp thu nụ hôn của người đàn ông, đuôi mắt nhú lại.

—— Tuyến phân cách ——

"Quý Xuyên?"

"Quý Xuyên anh ở đâu?"

Một cô gái mặc bộ lễ phục màu trắng lụa mỏng vây quanh ngực, lúc này đang đứng ở trước cửa nhà vệ sinh nam nhìn xung quanh.

Lễ phục màu trắng, vừa làm hiện lên đường cong của cô gái. Làn váy chỉ tới đầu gối, vừa lúc làm lộ ra đôi chân xinh đẹp.

Chẳng qua, cô gái hơi nhíu mày biểu hiện lúc này cô rất sốt ruột.

Cô nhìn chăm chăm cửa nhà vệ sinh, cũng vẫn không thấy người cô muốn thấy.

Tiểu Bảo Bối buồn bực rồi.

Quý Xuyên vừa nói muốn đi toilet, bảo cô một mình chờ một hồi.

Nhưng cô đã đợi quá lâu, từ đầu đến cuối vẫn không thấy anh trở lại buổi lễ.

"Quý Xuyên, anh ở bên trong sao?"

Chẳng lẽ Quý Xuyên đã đến bữa tiệc đính hôn?

Không thể nào. Cô vừa mới hỏi người phục vụ, nói là từ khi anh đi vào cũng không có ra ngoài?

Có thể anh đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nghĩ đến khả năng đó, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng trực tiếp xông vào trong toilet.

Quý Xuyên bị bệnh suyễn nghiêm trọng, nếu mỗi lần phát tác mà uống thuốc trễ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vì lý do này, cho nên mỗi lần Tiểu Bảo Bối đều chuẩn bị một lọ thuốc trong túi, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Nghĩ đến thời gian Quý Xuyên vào toilet cũng đã qua nửa giờ, Tiểu Bảo Bối vẫn kiên trì đi vào toilet nam.

—— Tuyến phân cách ——

Tiểu Bảo Bối vừa đi vào toilet, mấy người đàn ông đang đứng bên ngoài đều là biểu hiện kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, sau đó vội vã kéo quần lên.

Lần này, Tiểu Bảo Bối muốn kéo một người tới hỏi một chút cũng không có cách nào.

"Quý Xuyên, anh ở bên trong sao?"

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể gõ cửa từng phòng.

"Quý Xuyên?"

Toilet này tổng cộng có sáu phòng, hai cửa trước không có ai trả lời. Bị cô đẩy ra, bên trong rỗng tuếch.

Khi đứng trước cánh cửa thứ ba, Tiểu Bảo Bối nghe được tiếng rên nhỏ.

"Quý Xuyên."

"Quý Xuyên, anh sao vậy?"

"Quý Xuyên, em đẩy cửa tiến vào."

Gõ vài lần, mặc dù có tiếng động nhỏ, nhưng không ai trả lời.

Như sau khi Tiểu Bảo Bối đẩy cánh cửa này ra, đột nhiên sắc mặt liền đỏ lên.

Bởi vì trên bồn cầu, có một người đàn ông đang ngồi. Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, trong mắt Tiểu Bảo Bối lộ lên nét kinh diễm. Được rồi, lớn thế này, thật sự đúng là cô chưa từng thấy một người đàn ông có thể đẹp như vậy. Nhất là đôi mắt dưới đôi chân mày rậm, giống như gió lốc.

Cũng không biết là vì bị cô quấy rầy, có chút ảnh hưởng đến quá trình ‘Loại bỏ tạp chất’ của một người bình thường hay là thế nào, rõ ràng là mặt đẹp như vậy, lúc này đang âm trầm nhìn Tiểu Bảo Bối.

"Thật xin lỗi." Có chút căng thẳng, Tiểu Bảo Bối cũng trở nên có chút cà lăm.

Theo bản năng Tiểu Bảo Bối muốn đóng cửa nhà vệ sinh lại giúp người này, không làm gián đoạn hoạt động bình thường của cơ thể của anh, nhưng ai biết khi tay cô mới chạm vào tay cầm cửa, đột nhiên tay người kia túm chặt cánh tay của cô, sau đó kéo vào trong.

"Àm"

Khi cửa nhà vệ sinh đóng lại lần thứ hai, một màn huyền ảo đã xảy ra.

Người này ngồi ở trên bồn cầu, mà Tiểu Bảo Bối thế nhưng lại ngồi ở trên đùi người kia.

Hẹn hò ba năm với Quý Xuyên, bây giờ cũng sắp kết hôn, Tiểu Bảo Bối còn chưa từng vô cùng thân thiết như vậy với hắn, không nghĩ tới hôm nay.

Cô xấu hổ, hốt ha hốt hoảng từ trên đùi anh nhảy xuống.

"Anh. Tôi." Nếu cô có thể nhìn thấy mặt của mình lúc này, nhất định sẽ cảm thấy cái mặt này còn hồng hơn trái cà chua.

Thấy bộ dáng ấp úng của cô, người đàn ông đơn giản tùy tiện đứng lên

"Anh anh anh." Lần này, Tiểu Bảo Bối càng thêm bối rối.

Người đàn ông này chắc sẽ không định vệ sinh chỗ đó trước mặt cô chứ? Nói như vậy thì đang không mặc quần, vậy cái kia lộ ra ngoài?

Cô gấp đến độ rối bời, dứt khoát dùng hai tay bưng kín hai mắt mình.

Ha ha. Như vậy thì sẽ không thấy cái gì.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối còn đang lặng lẽ khen ngợi mình thông minh trong lòng.

"Che cái gì?" Ngay lúc này, tiếng nói hùng hậu của người đàn ông truyền đến.

"Anh không mặc quần."

"Ai nói tôi không mặc quần? Không phải là cô chỉ mong sao tôi không mặc quần chứ?" Trong giọng nói của anh, mang theo khí phách. Mà trong giọng nói này, lại giống như mang theo một dòng ý cười.

Đề đặt cẩn thận, rốt cục Tiểu Bảo Bối cũng để hai tay che mắt mình xuống, vừa để xuống cô mới nhìn thấy người đàn ông này xác thực ăn mặc chỉnh tề.

Đây tới cùng là chuyện gì đây?

Từ lúc còn nhỏ trở đi, mẹ đều nói khi đi toilet thì phải cởi quần ra.

Nhưng người đàn ông này, mặc chỉnh tề thì làm cái gì ở trong này?

"Muốn nhìn sao?" Người đàn ông thấy cô vẫn còn nhìn nơi nào đó của anh, dứa khoát đặt tay ở trên thắt lưng.

"Đồ tướng bở, ai muốn nhìn anh." Anh nghĩ mình là vàng sao? Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở?

Lúc trước, từng gặp người tự kỷ, nhưng thật đúng là chưa từng gặp người tự kỷ đến hết thuốc chữa như vậy.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông này thật sự rất cao.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu mới phát hiện, người đàn ông này vậy mà không chỉ cao hơn cô một cái đầu. Đầu cô chỉ đến ngực của anh.

Điều này làm cho người cao chỉ có 1m6 như cô, luôn luôn bất mãn về chiều cao của mình nhất thời hận không thể trực tiếp chui vào trong bụng mẹ cải tạo lại lần nữa.

"Muốn nhìn còn không cho nữa đây." Người đàn ông nhìn cô gần trong gang tấc, nhíu mày.

Cũng không biết có phải do ảo giác của cô không, cô giống như vừa mới nhìn thấy ý cười từ trong mắt người đàn ông này. Đợi đến khi cô tập trung nhìn vào, liền không thấy.

Lúc này, biểu tình trên mặt của người đàn ông này, vẫn giống như là cô thiếu anh mấy trăm vạn không bằng.

"Cái kia. Vừa rồi thật xin lỗi. Tôi đi tới." Nói thật ra, ở chung với một người đàn ông trong nhà vệ sinh lâu như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không được tự nhiên. Tuy hình dáng của anh thật đẹp mắt, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn không quên mục đích cô ở trong toilet này.

Cô tới là vì muốn tìm Quý Xuyên.

Không biết bây giờ anh có khỏe không.

Khi cô sắp kéo cửa đi ra, người đàn ông phía sau ý vào tay dài, trực tiếp đề cánh cửa cô định kéo ra.

"Anh còn muốn làm gì?" Khi anh kéo lại, cô hoảng loạn, nói chuyện khiêm tốn, cũng xin lỗi rồi. Người này còn muốn thế nào?

"Như thế nào? Nhìn tôi, ngồi lên tôi, liền phui mông muốn đi?" Người đàn ông ồ lên lần thứ hai nhíu mày. Giữa mạnh mẽ lại mang theo một chút khàn khàn, hình như là giọng tự nhiên.

"Tôi. Lúc này anh cũng không cởi quần mà, cái gì tôi cũng không nhìn thấy. Chuyện gì cũng không làm, chắc không phải anh muốn tôi chịu trách nhiệm chứ." Hơn nữa Tiểu Bảo Bối cô ngồi ở trên đùi anh, còn không phải bị anh kéo sao. Vừa ăn cướp vừa la làng, đừng quá đáng như vậy chứ.

"Xem ra, lúc này không nhìn được nên có vẻ cô cực kỳ thất vọng. Nếu như vậy, tôi đây liền." Tay anh lần thứ hai đặt ở trên lưng quần của mình.

Động tác ngả ngón đó, lập tức làm khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ lên, cũng làm cô tức đến dậm chân.

"Biến thái." Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ mắng người. Chỉ là lời này, đã có chút hiệu quả.

Vốn người đàn ông đang muốn cởi quần, đột nhiên dừng tay, đôi đồng tử kia sâu như biển nhìn chăm chăm lấy cô: "Cô gái, nghe được những lời cô vừa nói, tôi quyết định đổi lại suy nghĩ."

"Suy nghĩ gì?"

"Cô gái, cô đang mời tôi sao?" Anh cười rụt rè, thật giống như câu hỏi mới vừa rồi chính là chuyện hiển nhiên.

Nhưng trong lời nói tà ác, làm cho Tiểu Bảo Bối hoảng hốt: "Quý Xuyên, em đừng trùng tên biến thái rồi."

Cũng không biết lời nói của cô làm người đàn ông này mất hứng chỗ nào, mặt vừa hiện lên chút ý cười miễn cưỡng lại trở về âm trầm.

Mà cánh tay dài vốn đang ngăn ở cửa toilet, cũng thu lại.

Thấy anh không còn ngăn cản nữa, Tiểu Bảo Bối lập tức đẩy cánh cửa ra, sau đó chạy trốn mất dạng.

Mà Tiểu Bảo Bối không biết là, cô vội đến mức bỏ lại túi xách, bởi vì cô quá bối rối nên đã lưu lại chứng cứ phạm tội ở hiện trường.

Cô chạy ra khỏi toilet nam, lại đụng vào một người đàn ông đang chuẩn bị đi vào.

Nhưng ngay cả câu xin lỗi Tiểu Bảo Bối cũng không nói, liền giống như chú chó con bị giẫm phải đuôi, chạy trốn điên cuồng.

—— Tuyến phân cách ——

"Kiều Trác Phàm, cậu ở trong đó lâu như vậy, tôi còn nghĩ cậu rơi xuống hầm cầu rồi. Như thế nào, đồ tôi mới đưa cho cậu, cậu có xem không?" Người đàn ông vỗ vỗ cái vai sau khi bị đụng phải đi tới một phòng trong toilet, khi đi tới phòng mà Tiểu Bảo Bối vừa chạy ra liền đứng lại.

Trong tầm mắt, chính là một người đàn ông đứng ở trong, đôi mắt đen đang nhìn một chỗ không biết suy nghĩ cái gì.

Mà theo tầm mắt của người đàn ông này, người đang ông vừa mới tiến vào nhìn thấy túi xách rơi trên mặt đất, còn có danh thiếp rơi ra từ trong túi.

"A, hóa ra là diễn cảnh mật ngọt trong nhà vệ sinh? Thật ngại quá, vừa rồi bị tôi phá vỡ." Khi nói lời này, anh ta không có lòng tốt nhặt tấm danh thiếp của người kia lên, đọc chậm chậm: "Tiểu Bảo Bối, trợ lý Tổng giám đốc tập đoàn Tiểu thị. Kiều, xem ra vận may của anh không ít." Sau khi nhìn ba chữ Tiểu Bảo Bối trên danh thiếp, người đàn ông bị anh treu chọc tên là Kiều Trác Phàm, ý cười càng sâu.

Nhưng bỏ đá xuống giếng thật lâu sau cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn, điều này làm cho người nào đó có chút ưu thương.

"Kiều, ban ngày ở trong nhà vệ sinh, đầu óc bị thiếu ôxi hay làm sao vậy?"

Câu nói thứ hai của anh ta, cuối cùng cũng gọi được thần trí đã chạy xa của Kiều Trác Phàm trở về.

Liếc mắt nhìn người đối diện một cái, Kiều Trác Phàm nói: "Duật, tôi hối hận rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô gái cười khiêu khích

"Quý Xuyên, hóa ra anh ở trong này?"

Tiểu Bảo Bối một đường chạy chậm từ toilet ra, ra tới đại sảnh tùy tiện liếc mắt một cái liền thấy Quý Xuyên đứng trong đám người. Quý Xuyên rất cao cũng rất tuấn tú, thành tích cũng vô cùng tốt. Từ nhỏ đến lớn, anh đều là một người gương mẫu trong mắt mọi người. Bây giờ anh bước vào xã hội, cũng là người tài giỏi trong xã hội. Người như vậy, trên cơ bản không có khuyết điểm gì. Có thể qua lại với anh, đến bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng cảm giác như là đang nằm mơ, chứ đừng nói bây giờ còn có thể đính hôn với anh.

Chỉ là, hình như Quý Xuyên cũng không thích cười lắm, cũng không phải người dịu dàng quan tâm. Điều này ít nhiều gì cũng làm cho Tiểu Bảo Bối có chút tiếc nuối. Cho nên khi hai người yêu nhau, đều là Tiểu Bảo Bối chủ động.

Cũng không sao.

Chỉ cần có thể gần cho anh, có thể trở thành vợ của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối cảm thấy cũng đã đủ lắm rồi.

Giây phút nhìn thấy anh mạnh khỏe đứng trong đám người, rốt cục sợi dây buộc chặt kia cũng được nói lỏng ra.

Không sao rồi.

Quý Xuyên của cô không gặp nguy hiểm.

"Anh còn phải hỏi em đó. Anh vừa mới đón khách giúp em, em liền lười biếng chạy ra ngoài chơi, mặc kệ khách nhiều như vậy." Quý Xuyên quét mắt

liếc Tiểu Bảo Bối một cái, lập tức hừ lạnh.

Cô đi khỏi, là vì sợ bệnh suyễn của anh tái phát mới đi khỏi.

Cho nên, giờ khắc này bị anh trách cứ, nghe có chút chói tai cũng có chút chanh chua, càng làm cho hốc mắt của Tiểu Bảo Bối nổi lên một tầng hơi nước mỏng.

"Quý Xuyên, vừa rồi là em lo lắng cho anh. Còn nữa, em ở nhà vệ sinh gấp." Gặp một tên biến thái, lại còn bị anh ta thất lễ.

Tuy nhiên đến sau cùng, tên biến thái kia để cô đi, nhưng đối với một cô gái hồn nhiên như cô mà nói, vẫn làm cho cô sợ không thôi.

Nhưng lời của cô còn chưa nói hết, Quý Xuyên liền mở miệng trực tiếp ngắt ngang lời cô muốn nói: "Được rồi, nếu không có chuyện gì thì nhanh đi chiêu đãi khách đi, đừng như một cái cọc gỗ đứng chỗ này."

Lời nói của anh thật sự có chút quá phận, điều này làm cho nước mắt trong mắt Tiểu Bảo Bối tụ lại càng ngày càng nhiều.

"Quý Xuyên, làm sao anh có thể như vậy." Cô khàn tiếng hô lên.

Ngay khi cô sắp chất vấn, một giọng nói chen vào: "Được rồi Bảo Bối à, cũng là do Quý Xuyên chờ em quá lâu mới sốt ruột. Hơn nữa, bây giờ khách khứa nhiều như vậy, một mình Quý Xuyên không tiếp nổi, trong lòng có chút bức bối, cũng có thể thông cảm."

Nghe thấy giọng nói kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy một cô gái đang chậm rãi đi đến chỗ bọn họ —— Tiểu Huyền.

Cô ấy là con gái bác cả của Tiểu Bảo Bối, cũng là chị họ của Tiểu Bảo Bối, 25 tuổi phong nhã hào hoa, bây giờ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

Tóc uốn gọn sóng, làm cho cô càng xinh đẹp. Váy màu đỏ khoét lưng phối hợp với giày cùng màu, lại thêm khí phách tự tin, giống như cô mới là nhân vật chính trong bữa tiệc.

Nhìn thấy sự xuất hiện của cô, Quý Xuyên có chút sững sốt. Điểm này, ngược lại Tiểu Bảo Bối có chú ý tới. Hơn nữa, cô còn phát hiện tầm mắt của Quý Xuyên đang rơi vào nốt ruồi chu sa trên má phải của Tiểu Huyền.

Cũng đúng, nốt ruồi ở vị trí đó, làm ánh mắt của cô càng phát ra quyến rũ. Mỗi lần đứng ở trước mặt Tiểu Huyền, Tiểu Bảo Bối đều có chút tự ti. Cô có chút không quan tâm, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày của mình.

"Được rồi, hai người cũng không nên cãi nhau nữa. Bảo Bối em đi tiếp khách bên kia đi, còn Quý Xuyên, nhanh đi ra cửa." Tiểu Huyền là người phụ nữ tài giỏi, bắt đầu thu xếp.

Quý Xuyên sẽ nghe lời cô ta nói mới là lạ. Trong lòng Tiểu Bảo Bối suy nghĩ như vậy.

Anh, ghét nhất là bị người khác xếp đặt.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối mới nói thầm trong lòng mình xong, Quý Xuyên vậy mà thật sự đi ra cửa.

Mãi cho đến khi nhìn thấy bóng lưng đã đi xa của anh, Tiểu Bảo Bối còn đang không có cách nào tiếp thu chuyện như vậy.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối cô muốn năn nỉ Quý Xuyên làm một việc, cũng phải tiêu tốn năm sáu ngày khuyên bảo, sau cùng dẫn đến Quý Xuyên bị cô làm phiền, mới không thể không thỏa hiệp. Nhưng hôm nay, Tiểu Huyền chỉ nói một câu, Quý Xuyên lại.

Khó hiểu như vậy, làm Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu nhìn Tiểu Huyền.

Lúc này, người phụ nữ kia cũng nhìn bóng lưng đã đi xa của Quý Xuyên.

Khi phục hồi tinh thần lại, phát hiện Tiểu Bảo Bối đang nhìn mình chăm chăm, cô cười nhẹ: "Được rồi, em cũng nhanh bắt đầu làm đi. Có nghe không. . . ."

Nói xong, Tiểu Huyền đi khỏi.

Mà Tiểu Bảo Bối lại chết đứng ở chỗ đó thật lâu.

Bởi vì cô không rõ, vì sao sau khi chị họ Tiểu Huyền nhìn thấy Quý Xuyên làm theo như lời cô ấy nói, lại bày ra nụ cười khiêu khích với cô.

Chỉ là Tiểu Bảo Bối không biết, một màn này đã rơi vào trong đôi con ngươi màu đen cách đó không xa.

Nhìn bộ dáng cô cúi đầu, người nào đó liền muốn tiến lên an ủi.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn xoay người đi khỏi.

—— Tuyến phân cách ——

Trời trong nắng ấm, Tiểu Bảo Bối định hẹn Quý Xuyên cùng đi ăn cơm.

Từ sau bữa tiệc đính hôn, đã mấy ngày bọn họ cũng chưa gặp mặt rồi.

Tiểu Bảo Bối là vì nụ cười khiêu khích của Tiểu Huyền ngày hôm đó làm cô có chút không dễ chịu, cho nên không cho Quý Xuyên gọi điện thoại. Mà Quý Xuyên. Chỉ sợ cô không chủ động đi tìm anh, anh cũng đã quên trong thế giới của Quý Xuyên anh còn tồn tại một vị hôn thê.

Nghĩ vậy, khóe miệng Tiểu Bảo Bối lộ ra nụ cười.

Nhưng bởi vì kiên trì cùng ẩn nhẫn nhiều năm qua, cô vẫn chủ động đến đây.

"Tiểu tiểu thư, sao cô lại tới đây?" Tay cô còn chưa chạm đến cửa phòng làm việc, Tiệp trợ lý của Quý Xuyên vội vàng đi tới từ chỗ gần đó.

"Tôi muốn đi ăn cơm với Quý Xuyên." Cô nói.

"Mỗi ngày Quý tổng đều có chuyện quan trọng, cho nên sau này Tiểu tiểu thư đến vẫn nên gọi điện thoại hẹn trước." Mặt trợ lý không chút thay đổi nói với Tiểu Bảo Bối.

Chỉ một câu nói, làm cho tâm của Tiểu Bảo Bối rét lạnh.

Vị hôn thê tìm vị hôn phu đi ăn cơm, vẫn phải hẹn trước ?

Hẹn trước em gái anh.

Trùng hợp, cửa văn phòng của Quý Xuyên được đẩy ra.

"Buổi trưa hôm nay ăn cái gì đây?"

"Anh quyết định đi, em cái gì cũng được."

Từ trong phòng làm việc có hai người đi tới, lại còn đang trò chuyện. Mãi cho đến khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và trợ lý đứng ở trước cửa văn phòng, bọn họ mới dừng chân.

"Hai người." Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm toàn bộ trước mắt, chợt đột nhiên không biết nên làm cái gì mới được. Bởi vì hai người song song đi tới, ngoài Quý Xuyên, chính là Tiểu Huyền.

Cô không rõ, ngay cả vị hôn thê là cô muốn cùng ăn bữa cơm, cũng phải hẹn trước, vậy tại sao với chị Tiểu Huyền lại dễ như vậy.

Mà Tiểu Huyền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, trong mắt cũng có chút kinh ngạc. Chẳng qua rất nhanh, cô lại khôi phục nụ cười quyến rũ: "Bảo Bối, chị đến đây là vì phòng làm việc của chúng ta có hợp tác với bên Quý Xuyên." Giống như cô đang giải thích cái gì đó.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe, cũng lộ ra hai má lúm đồng tiền: "Em cũng chưa hỏi chị họ đến đây là có chuyện gì mà. Chẳng lẽ, đây là chị có tật giật mình hả?"

Một câu đơn giản, làm nét mặt ba người ở đây đều thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc gặp gỡ lớn của năm người

Trung tâm thành phố, nghe nói là nơi tác đất như tác vàng. Trong một nhà hàng Tây tên là Âu Lai.

"Món ăn ở đây không tệ, Bảo Bối em có thể thử một chút." Tiểu Huyền ngồi ở đối diện, cầm thực đơn nói với Tiểu Bảo Bối. Mà giọng điệu của cô, giống như nữ chủ nhân, làm Tiểu Bảo Bối rất không thoải mái.

Còn nữa, cách sắp xếp chỗ ngồi.

Tiểu Bảo Bối ngồi chung với Quý Xuyên, mà Tiểu Huyền lại ngồi đối diện Quý Xuyên. Cứ như vậy, Tiểu Huyền chỉ cần ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy Quý Xuyên.

Sắp xếp như vậy, làm bọn họ càng giống như một đôi tình nhân.

Mà cách nghĩ này, làm Tiểu Bảo Bối có chút xù lông.

Nếu xem bọn họ như tình nhân, vậy Tiểu Bảo Bối cô được tính là cộng lông gì?

"Hành gì tui." Lúc Tiểu Bảo Bối đang xù lông, cách đó không xa truyền đến lời nói kịp thời cứu chữa.

Từ nơi phát ra giọng nói, nhóm người Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu liền thấy được hai người đang đi tới.

Hai người cao như nhau, chỉ có vóc người thoảng có chút khác biệt. Đi ở phía trước, người đàn ông có nụ cười ấm áp động lòng người. Đi ở phía sau, toàn thân mặc quần áo màu lam nhạt, làm thân hình của anh ta xem ra có chút gầy.

Lại nhìn mặt người đàn ông này, hai chữ xinh đẹp đã không đủ để hình dung. Nhất là đôi đồng tử màu đen kia, thật câu hồn, có thể dễ dàng bắt được tâm trí của bất cứ người nào.

Mà gương mặt này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy có một chút quen thuộc.

Đúng rồi.

Người đàn ông tựa như ánh mắt trời kia, không phải là tên biến thái trong toilet sao?

"Kiều, chúng ta ở phòng thường, hay là." Xem ra, hai người này đều là khách quen.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, Tiểu Huyền nói: "Không nghĩ tới có thể nhìn thấy Kiều Trác Phàm và Đàm Duật ở trong này."

"Đó là ai?" Cuộc sống của Tiểu Bảo Bối rất đơn giản, khi còn đi học liền an phận đi học, bây giờ bước chân vào xã hội liền an phận học tập nghiệp vụ của công ty. Tóm lại, chỉ cần ba bữa cơm bình thường. Quý Xuyên tùy ý liếc mắt nhìn cô một cái, cô hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện khác. Cho nên, cho dù cùng sống trong một thành phố, Tiểu Bảo Bối vẫn không biết những người này.

"Chính là hai người vừa mới đi tới. Người phía trước rất lợi hại, là Đàm thiếu – con trai trưởng của người đứng đầu thành phố S. Người phía sau càng lợi hại hơn, là Tổng giám đốc Kiều Trác Phàm mới vừa sáng lập ra công ty Đế Phàm trong năm nay." Tiểu Huyền nói vô cùng hăng hái, nhưng Tiểu Bảo Bối rầu rĩ nói nhỏ một câu: "Không phải chỉ là một công ty mới đưa ra thị trường thôi sao?"

Nhà bọn họ cũng có công ty mới đưa ra thị trường.

Một tên biến thái thì có gì đặc biệt hơn người.

"Bảo Bối, em lại không hiểu. Nghe nói Kiều Trác Phàm này mới trở về trong năm nay, nhưng một tay sáng lập ra tập đoàn Đế Phàm liền trực tiếp đứng đầu top ba doanh nghiệp trong cả nước. Là người góp vốn lớn nhất, mới là trọng điểm." Tiểu Huyền nói cực kỳ hăng hái, lại xem nhẹ biểu tình muốn ăn cô của Quý Xuyên.

"Chị họ, đừng nói nữa." Tiểu Bảo Bối kìm nén khi thấy biểu tình của Quý Xuyên, có ý tốt nhắc nhở.

Mà Tiểu Huyền lúc này, cũng mới chú ý tới phản ứng của Quý Xuyên, lại nói: "Quý Xuyên, anh cũng đừng mất hứng. Em nghe nói anh có hợp tác với Đế Phàm, cho nên em muốn chúng ta nên qua đó chào một tiếng có đúng không?"

Nói đùa, muốn gặp được Kiều Trác Phàm, thật không dễ dàng nha.

Hôm nay vô tình gặp được, Tiểu Huyền cảm thấy nên nắm chắc cơ hội này mới được.

Tiểu Bảo Bối nghe bọn họ nói, có chút buồn bực.

Người đàn ông biến thái này có gì đặc biệt hơn người. Còn không bằng một nụ cười của Quý Xuyên.

Chỉ là khi cách nghĩ này mới xuất hiện trong đầu Tiểu Bảo Bối, vốn đang đi theo Đàm Duật chuẩn bị vào phòng, đột nhiên Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía bên này.

Ánh mắt, trực tiếp giết chết Tiểu Bảo Bối ngay lập tức.

Trời ạ.

Cô chỉ thầm mắng tên biến thái này ở trong lòng một trận. Chẳng lẽ cái ót của người này có mắt sao?

Nhưng Tiểu Bảo Bối buồn bực cũng không có câu trả lời, ngược lại ánh mắt của người đàn ông kia lại sắc bén thêm vài phần.

Bị đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú có chút run lên, Tiểu Bảo Bối không thể không cúi đầu cầm lấy cốc nước bên cạnh lên uống: Được rồi, cô là tội nhân. Không nên ở trong lòng nguyên rủa anh ta là tên biến thái, nên trực tiếp bị kéo ra ngoài OXXX vài phút mới đứng.

Hóa ra, miệng nói bậy sẽ gặp báo ứng.

Điều này, giờ khắc này Tiểu Bảo Bối mới hiểu được.

Chẳng qua, trừng phạt của ông trời không phải thiên lôi đánh xuống, mà là trực tiếp phái ra hai tên ác ma.

Khi Tiểu Bảo Bối O rồi lại X người đàn ông này ở trong lòng, vốn người đàn ông đã đi xa vài bước lại quay lại.

"Kiều, đang nhìn gì vậy?"

"." Kiều Trác Phàm không trả lời, chỉ nhìn mặt Tiểu Bảo Bối chăm chăm, như muốn đào mặt cô ra.

Không nghe anh trả lời, Đàm Duật từ tầm mắt của Kiều Trác Phàm thấy được bàn của Tiểu Bảo Bối.

Vô cùng chú ý tới người đang cúi gầm đầu, Tiểu Bảo Bối không ngừng uống nước, trong con ngươi của Duật liền biết chuyện gì.

"Một người bài Tarot, hai người tranh đứng đầu, ba người đấu địa chủ, bốn người đánh mặt chược. Duật, cậu nói xem năm người sẽ biến thành cái gì?"
Kiều Trác Phàm cười như đóa hoa, anh mắt như chim ưng nhìn về phía bàn kia.

Bị nhìn chăm chú có chút xấu hổ, Tiểu Huyền vuốt vuốt tóc mình, ý muốn để mình thêm quyến rũ một chút. Quý Xuyên thì khi nhìn thấy ánh mắt của anh, có một chút né tránh. Không thể không thừa nhận, hai người đàn ông này cường thế từ trong xương tủy, thật sự quá mạnh mẽ.

Người như vậy, người bình thường khó có thể khống chế.

Một bàn người, chỉ có Tiểu Bảo Bối là đang uống nước.

Nhìn các loại phản ứng của mọi người, ý cười trên khóa miệng của Kiều Trác Phàm càng sâu.

Không ai nói cho hai người tự mình đa tình kia biết, anh nhìn cũng không phải nhìn hai người họ sao?

"Duật, đi. Chúng ta đến đó họp bàn lại." Nói xong, Kiều Trác Phàm giống như đại gia, nghênh ngang trực tiếp ngồi xuống ở một bên khác của Tiểu Huyền.

Fuck.

Kiều Trác Phàm này làm việc vĩnh viễn không ra chiều như lễ thường, làm Đàm Duật anh cũng có chút theo không kịp tiết tấu rồi.

Họp bàn là cái gì?

Đàm Duật nhận thấy, cái này giống như là thông dâm*

Thông dâm*: Nam nữ lén lút với nhau.

Nhưng sau khi bắt mẫn ở trong lòng một trận, Đàm Duật cũng chỉ có thể gọi người đưa đến một cái ghế, đặt ở bên cạnh bàn.

Năm người tụ họp, chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thỏ nhỏ răng thép, nấu không dễ

"Thật hân hạnh, hôm nay có thể gặp được Đàm tiên sinh và Kiều tiên sinh ở đây. Quý mỗ nghe danh hai vị như sấm bên tai, hôm nay có thể cùng dùng cơm với hai vị, thật là."

Khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm và Đàm Duật thật sự ngồi xuống bàn mình, biểu hiện của Quý Xuyên liền có sự thay đổi vô cùng lớn.

Nhất là thái độ ân cần này, cùng với khóe miệng luôn vẽ ra đường cong, đều đã làm cho Tiểu Bảo Bối có chút bất mãn.

Tới cùng Quý Xuyên đã xảy ra chuyện gì?

Bình thường ở trước mặt vị hôn thê là cô đều ít bày ra khuôn mặt tươi cười, hôm nay lại lặp đi lặp lại nhiều lần trước mặt hai người đàn ông này là thế nào?

Chẳng lẽ, hai người đàn ông này thật sự tài giỏi như vậy?

Chỉ là, lúc này Tiểu Bảo Bối không hề biết, trên thế giới này không có ai vượt qua được tiền tài.

“Tôi không biết anh. Duật, anh quen cậu ta sao?” Ngay khi Tiểu Bảo Bối cúi gầm đầu, đối diện truyền đến giọng nói. Giọng nói này, rất êm tai. Giống như gió nhẹ đầu hạ, làm tinh thần người ta lay động.

Chỉ là lời nói của anh, làm ba người trên bàn cơm đều nhúm mày.

Nhúm mày, là Quý Xuyên và hai cô gái.

Không thể nghi ngờ, Kiều Trác Phàm vừa mở miệng liền ra chiêu phủ đầu với Quý Xuyên.

Về phần Đàm Duật ngồi ở bên cạnh, giống như người ngoài cuộc nhìn một màn này, đương nhiên là đang hòa theo bạn tốt của mình, kèm theo một câu: “Người cậu không quen, làm sao tôi có thể quen?”

Hai người kẻ xương người họa, làm cho sắc mặt của Quý Xuyên và Tiểu Huyền càng khó coi.

Nhưng làm cho hai người bọn họ trở tay không kịp chính là lúc này Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên nói: “Quý Xuyên chính là Tổng giám đốc trẻ tuổi nhất của tập đoàn Tiểu thị chúng tôi, dieendaaneequyydoon cực kỳ có năng lực, các người chính là có mắt như mù.” Lại nói, nếu các người không biết anh ấy, vì sao lại vẫn mặt dày mày dạn ngồi chung bàn với chúng tôi?

Bởi vì trong lòng có anh, cho nên mặc kệ như thế nào, cô cũng cảm thấy anh là tốt nhất.

Cho dù người khác công kích một câu cũng không được.

“Tiểu Bảo Bối.”

“Bảo Bối.”

Điều làm cho Tiểu Bảo Bối tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mình phản bác vì Quý Xuyên, lại biến thành mình bị Quý Xuyên và chị họ không vui.

Lúc này hai người đều không vừa lòng nhìn cô chằm chằm, nhất là Quý Xuyên, quả thật ánh mắt đó giống như là hận không thể vớ miệng cô lại ngay lập tức.

“Thật xin lỗi, Bảo Bối nhà chúng tôi mới tốt nghiệp đại học, nói chuyện cũng không giỏi cho lắm.” Tiểu Huyền không hổ là giỏi giao tiếp.

Nhìn thấy bầu không khí bởi vì một câu của Tiểu Bảo Bối mà trở nên đông cứng, vội mở miệng giảm bớt nặng nề.

“Chị họ.”

“.” Tiểu Huyền không hề để ý đến cô, chỉ hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Bảo Bối một cái, bảo cô đừng mở miệng.

“Hôm nay là chúng tôi cân nhắc không chu đáo. Đây là danh thiếp của tôi, đây là Quý Xuyên.” Tiểu Huyền tất cung tất kính đưa danh thiếp của hai người.

Danh thiếp, Kiều Trác Phàm và Đàm Duật lấy qua xem, sau khi nhìn lướt qua liền để xuống.

“Là như vậy, công ty chúng tôi và Đế Phàm.” Tiểu Huyền nhìn thấy hai người cũng không có phản đối gì, định nói tiếp chuyện hợp tác về hạng mục công việc với hai người.

Nhưng Kiều Trác Phàm nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi tới ăn cơm, không phải tới bàn công việc.”

Một câu này, làm cho sắc mặt của Tiểu Huyền cũng trầm xuống.

Lần này, Tiểu Huyền càng không hiểu, vì sao đột nhiên hai người này lại tìm đến bàn của bọn họ.

Nhưng khi cô bắt giữ được ánh mắt của Kiều Trác Phàm thường xuyên nhìn Tiểu Bảo Bối, có vẻ như cô đã hiểu một chút gì đó.

“Bảo Bối, hôm nay khó có được cơ hội ăn cơm với Kiều tổng, coi như để cho em được mở mang kiến thức. Tới đây, em hãy mời Kiều tổng một ly, chào hỏi.” Không hổ là người phụ nữ bắt đầu sự nghiệp với Quý Xuyên, nói chuyện thật là trau chuốt.

Bị điểm danh, hơn nữa lại còn mời rượu cho tên biến thái này, Tiểu Bảo Bối lập tức nổi giận.

Cô giận trừng mắt nhìn Tiểu Huyền: Tôi không làm.

Tiểu Huyền bủn rủn môi: Nghe lời đi, đây là vì Quý Xuyên.

Tuy trong lòng không phục, nhưng vì anh, cuối cùng Tiểu Bảo Bối vẫn buồn bực cầm lấy cái chén.

“Này cô bé, cho cô đến mời rượu Kiều tổng, là xem như nể mặt cô. Vì sao cô còn bày ra biểu tình lại như Luru Hồ Lan* vậy?” Đàm Duật thật sự có chút nhìn không được, liền mở miệng.

Luru Hồ Lan*: Mọi người chịu khó lên mạng search hình của nhân vật này xem nhé.

Không khí, chìm vào xấu hổ lần thứ hai.

Ngay cả người giỏi giao tiếp như Tiểu Huyền, cũng không biết nên nói thế nào với hai người trước mắt này nữa.

Rõ ràng đều là khuôn mặt đẹp như vậy, nhưng khi mở miệng, như thế nào lại khó có thể làm cho người ta tiếp thu như vậy?

Trong lúc bọn họ đang cân nhắc nên hóa giải bầu không khí này như thế nào, không nghĩ tới có người lại mở miệng: “Duật, Luru Hồ Lan có đẹp như cô gái trước mặt này không?”

Kiều Trác Phàm mở miệng hóa giải lúng túng, đương nhiên bốn người ở đây thật không hiểu cách làm của anh.

Đàm Duật: “Làm sao tôi biết?”

Đó là một liệt sĩ cách mạng, cũng không phải cô gái đẹp ở trước mắt.

“Không biết thì đừng nói.” Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía tay cầm chén của Tiểu Bảo Bối. Cực kỳ rõ ràng, anh đang chờ đợi Tiểu Bảo Bối mời rượu.

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, ngay cả người hồn nhiên như Tiểu Bảo Bối cũng thấy rõ.

Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể vội vàng cầm lấy ly nước chanh mình đã uống, đưa cho Kiều Trác Phàm: “Kiều tổng, hôm nay có thể ăn cơm chung với anh ở đây, thật sự là may mắn của Tiểu Bảo Bối tôi tích góp ba đời. Chẳng qua rót rượu, Tiểu Bảo Bối chưa từng làm, sợ làm không tốt. Không bằng anh liền uống cái này đi?”

Hừ hừ. Dám kêu chị đây rót rượu, xem tôi chính chết anh thế nào.

Nghe nói mấy người đàn ông thành đạt kiểu ngạo đều thích sạch sẽ, ly nước chanh này cô đã uống một nửa, phỏng chừng có thể làm anh ghê tởm chết.

Ha ha.

Tiểu Bảo Bối vui mừng ở trong lòng, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Kiều Trác Phàm, giống như cực kỳ chờ mong bộ dáng ghê tởm của anh.

Mà cách làm này của Tiểu Bảo Bối, lọt vào trong mắt những người khác dĩ nhiên cũng biến thành hành động không lễ phép.

“Bảo Bối, em làm cái gì vậy?” Quý Xuyên nhìn cô quát lớn.

“Không phải nói muốn mời rượu sao? Em cũng không uống rượu.” Cô gái nào đó bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà phúc hậu, lại che dấu không được nét giả hoạt trong đôi mắt xinh đẹp kia.

“Em.” Quý Xuyên thật sự không biết nói thế nào, lại còn ở trước mặt Kiều Trác Phàm và Đàm Duật, anh không muốn để lại ấn tượng xấu.”Kiều tổng, Bảo Bối tuổi còn nhỏ.”

Nếu thuyết phục Tiểu Bảo Bối không được, Quý Xuyên chỉ có thể đặt hi vọng vào Kiều Trác Phàm

Nhưng lời của anh còn không nói hết, liền thấy vẻ mặt của Kiều Trác Phàm mang ý cười nói với Tiểu Bảo Bối: “Nghịch ngợm.”

Sau đó, anh nhận lấy ly nước chanh trên tay Tiểu Bảo Bối, ngửa đầu rót hết vào trong bụng.

Giây phút đó, làm mọi người trên bàn ăn hóa đá.

Bao gồm Tiểu Bảo Bối.

Nếu bọn họ không nhìn lầm, trong nụ cười vừa rồi của Kiều Trác Phàm, ba phần sùng, bảy phần cung chiêu. Hoàn toàn vây quanh cô gái kia.

Cảm giác như vậy, thật giống như mặc kệ Tiểu Bảo Bối cho anh uống cái gì, anh cũng nhận hết. Dù cho, đó là thuốc độc.

Mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, người đàn ông chỉ mới gặp hai lần này, vì sao lại cung chiêu mình như vậy. Bữa cơm này, Tiểu Bảo Bối đều lay hoay trong vấn đề này, thế cho nên không quan tâm đến cái khác nữa.

Chỉ là sau khi ăn xong, cô liền vút ra sau đầu. Bởi vì bản thân cô không có ma lực quyến rũ mê người như Tiểu Huyền, làm sao có thể làm cho người đàn

ông này sùng nịch cô như thế?

Chắc chỉ là, ừ, chỉ là một giấc mơ của cô thôi.

Lúc đi khỏi nhà hàng, Tiểu Bảo Bối sờ sờ cái bụng của mình.

Trong khi lần quần, tay cô vẫn bỏ thức ăn vào miệng, dẫn đến ăn rất nhiều.

Cô đang định tìm Quý Xuyên đi dạo gần đây, tiêu hóa một chút.

Nhưng ai biết, khi cô chìa tay lại chỉ chụp vào không khí.

Bởi vì người đàn ông kia, đi theo Tiểu Huyền cũng không quay đầu lại, để một mình cô đứng trước cổng nhà hàng.

Nhìn xe bọn họ đi xa, hốc mắt của Tiểu Bảo Bối nhìn không được phiếm hồng.

Nhưng cô không khóc, xoa xoa hai mắt liền quật cường đi về hướng nhà mình.

—— Tuyến phân cách ——

“Kiều, xem ra cậu gặp phiền toái rồi.” Khi bọn họ rời đi, vẻ mặt của Duật lưu manh dựa vào ghế phụ bên cạnh Kiều Trác Phàm, nhìn chăm chăm phương hướng Tiểu Bảo Bối rời đi.

“Phiền toái gì?” Uống vào một ly nước chanh không làm sao thích nổi, Kiều Trác Phàm cảm thấy răng của mình đều tê dại.

“Không nghĩ tới con thỏ nhỏ ngây thơ này vậy mà lại có răng thép, xem ra nấu không dễ.” Đàm Duật nhìn chăm chăm phương hướng Tiểu Bảo Bối rời đi, ý cười trên khóe môi càng ngày càng sâu.

Kiều Trác Phàm không phản ứng, chỉ từ ánh mắt của Duật thấy được bóng lưng của Tiểu Bảo Bối, đôi mắt u ám rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mạnh Mạnh đứng lên

“Em ở đây làm gì?”

Khi sau lưng truyền đến tiếng hừ lạnh, Tiểu Bảo Bối đang ngồi xồm ở trước cửa hàng vật nuôi, nhìn một chú chó Bắc Kinh đang gật gù vui mừng với cô.

Đây là con đường mà mỗi ngày cô nhất thiết phải đi qua.

Mỗi lần đi ngang qua, cô đều phải ngồi xồm xuống nhìn nửa giờ.

Nhìn bộ dáng của những bảo bối đáng yêu này, những chuyện không thoải mái đều bốc hơi thành không khí.

Khi nghe được giọng nói, Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện Kiều Trác Phàm đứng ở sau lưng cô.

Vốn, cô lùn hơn anh rất nhiều.

Bây giờ lại ngồi xồm trước mặt anh như vậy, Tiểu Bảo Bối càng cảm thấy tự ti.

“Ai cần anh lo.” Tên biến thái trong toilet nam, Tiểu Bảo Bối định có thể trốn xa bao nhiêu liền trốn xa bấy nhiêu.

Nhưng vừa đi, tay Kiều Trác Phàm liền với tới. Lập tức, vừng vàng kéo được cổ tay cô.

Lực khống chế của anh vô cùng tốt. Điều này vừa làm Tiểu Bảo Bối không có cách nào tránh thoát khỏi cánh tay của anh, cũng sẽ không làm đau cô.

“Tôi đang hỏi em đấy? Lỡ tai là để trang trí?” Sau khi một chiêu bắt cô lại, Kiều Trác Phàm tiếp tục hừ lạnh.

Cô không thích tên biến thái này, tiếc rằng trên người tên biến thái này có lực uy hiếp, diendaaneequyydoon làm Tiểu Bảo Bối không tự giác thấp đi một chút, chỉ có thể thành thành thật thật trả lời: “Anh không thấy sao? Mấy tiểu bảo bối kia thích tôi.”

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, không phải mình sợ cái người đàn ông này, chỉ là hiểu thời thế mới là người tài giỏi.

“Thích động vật nhỏ?” Người đàn ông mở miệng lần nữa, vẫn là lời nói lạnh nhạt như cũ. Nhưng so với trước đây, có vẻ giọng điệu bây giờ của anh tốt hơn không ít. Ít nhất, không có khí thế bức người như vừa rồi.

“Bọn chúng thật đáng yêu, cũng sẽ không đùa giỡn thái quá. Ở chung với bọn chúng, rất nhanh có thể quên hết tất cả chuyện không vui.”

Nghĩ đến trước cửa nhà hàng Tây, Quý Xuyên cũng không quay đầu lại mà chui vào trong xe của chị họ, lòng của cô giống như bị thứ gì đó làm phỏng.

Cô muốn tiến lên hỏi Quý Xuyên, vì sao anh có thể để một mình cô ở đây, lại đưa chị họ về nhà?

Nhưng cô, lại chôn tất cả lời nói vào sâu trong lòng. Không hỏi, không có nghĩa là cô nhìn không hiểu, mà là cô sợ một khi hỏi ra, ngay cả danh hiệu vị hôn thê này, cũng không thuộc về cô nữa.

Bởi vì Quý Xuyên mà không vui, nên cô mới như người mất hồn đi đến đây, nhớ lại lý do tìm lại niềm vui từ những tiểu bảo bối đáng yêu này.

“Nếu không thì nuôi một con đi?” Người đàn ông đứng bên cạnh cô, nhìn cô đùa với một chú chó nhỏ nhỏ hiền lành trong lồng kính.

Kỳ thật, Kiều Trác Phàm vừa mới vứt Đàm Duật xuống, cũng không phải vì tìm cô.

Chỉ là khi đi ngang qua, anh nhìn thấy cô đang ngồi xổm trước cửa hàng vật nuôi. Vốn anh muốn trực tiếp dẫm chân ga hoá tốc đi khỏi, nhưng khi nhìn thấy tươi cười trên mặt cô, cơ thể của anh cũng không nghe theo lý trí mà dừng xe lại, hơn nữa còn đến bên cạnh Tiểu Bảo Bối.

“Không thể nuôi được.” Ngoài miệng Tiểu Bảo Bối trả lời như vậy, nhưng Kiều Trác Phàm thấy được khát vọng trong mắt cô.

Quý Xuyên có bệnh suyễn nghiêm trọng.

Cực kỳ miễn cảm với những loại vật nuôi này.

Nếu nuôi những động vật nhỏ này, sau này sợ là một cơ hội đến gần anh cũng không có.

Như vậy liền nhớ tới, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện hóa ra bản thân mình lại thật đáng buồn như vậy.

Vì Quý Xuyên, ngay cả sở thích của bản thân cũng từ bỏ.

Mà người đàn ông kia lại.

Nghĩ vậy, khoe miệng Tiểu Bảo Bối hiện lên chút chua xót.

Nhìn chú chó nhỏ trong lồng kính đang ra sức vẫy đuôi với anh, trong lòng Kiều Trác Phàm thầm mắng một tiếng: Con chó ngu dốt.

Không cho nó ăn, nó còn vui vẻ cái rắm.

Kiều Trác Phàm quay mặt đi, không muốn nhìn con chó ngu ngốc này nữa, tránh làm ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của mình. Lại ngẩng đầu, anh nhìn thấy nét chua xót trên khóe môi của Tiểu Bảo Bối.

“Ahhhh.” Tiểu Bảo Bối còn không chưa thoát khỏi bi thương của bản thân, một giây sau cánh tay lại truyền đến một trận đau nhói.

“Anh làm gì vậy?”

“Véo em”

“Tôi không đắc tội gì với anh, tại sao anh véo tôi?” Quả thật là biến thái, chẳng thể thì làm sao có thể động một cái liền véo người?

Tiểu Bảo Bối bất mãn, nhưng Kiều Trác Phàm ngay cả một chút cũng không để vào mắt: “Tôi véo em chẳng lẽ phải giống như cảnh sát, còn phải thông báo với em trước?”

“Anh.” Cảm thấy lại tiếp tục lý luận với người như vậy cũng là lãng phí vô mồm, Tiểu Bảo Bối đơn giản nói: “Không thèm nghe anh nói nữa.”

Không thể chọc vào, thì cô liền trốn.

Cũng chưa đi được mấy bước, cô lại bị tóm lại.

“Rốt cục anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn dẫn em đi xem Tiểu Mạnh tôi nuôi.”

Tiểu Mạnh?

Nghe ra hình như là tên động vật.

Rõ ràng, Tiểu Bảo Bối động tâm rồi. Đặc biệt trong đầu cô còn hiện lên bộ phim nào đó của chị Lý Chí Linh: “Manh Manh, đứng lên.”

Cuối cùng, cô dưới tình huống ỡm ờ, lên xe của Kiều Trác Phàm.

—— tuyển phân cách ——

“Xuyên, anh làm sao vậy?”

Trước cửa một văn phòng nào đó trong toà cao ốc của tập đoàn Tiểu thị, người phụ nữ bùng một ly cà phê nóng hằm hạp chậm rãi bước tới.

“Không có gì.” Người đàn ông tựa vào ghế da, nhìn như có chút mệt mỏi xoa ấn đường của mình.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?” Nhìn thấy người đàn ông xoa ấn đường, Tiểu Huyền tiến lên, chủ động xoa đầu giúp anh. Lực vừa phải, làm anh tạm thời giảm bớt cơn đau đầu.

Nói người phụ nữ này có tấm lòng tinh tế, một chút cũng không sai.

Có đôi khi, anh không cần phải nói cái gì, người phụ nữ này cũng sẽ giúp anh ổn thỏa mọi chuyện.

Chính vì như vậy, Tiểu Huyền mới đúng là lựa chọn của anh, chứ không phải Tiểu Bảo Bối chỉ biết lôi kéo anh ở phía sau.

“Cũng không có chỗ nào không thoải mái.” Anh tựa vào ghế da, nhẹ giọng thờ dài.

Mà Tiểu Huyền ở phía sau dùng mắt xa, tiện đà nói: “Vậy thế này đi, anh đi nghỉ ngơi một chút. Em đi ra ngoài.”

“Huyền Huyền.” Khi anh gọi tên cô, mới phát hiện cô đã đi khỏi văn phòng.

Lúc đó, người đàn ông tùy ý vui thân thể cao lớn của mình lên ghế.

Kỳ thật, hôm nay có thể ăn cơm với Kiều Trác Phàm, anh rất vui vẻ. Tuy nhiên trong đó cũng xảy ra chút chuyện không thoải mái, nhưng đối với loại người như bọn họ mà nói, cũng sẽ thường xuyên gặp lại. Cho nên, anh sẽ không để ở trong lòng.

Cũng không biết vì sao, nhìn thấy Kiều Trác Phàm tự dung biểu hiện cung chiều với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên cảm thấy lòng mình giống như là bị vật gì đó đâm vào, vô cùng lo lắng.

Anh vẫn cho rằng, chính mình không đặt Tiểu Bảo Bối vào mắt.

Nhưng toàn bộ chuyện hôm nay giống như làm anh hiểu ra cái gì đó.

Còn nữa, còn có Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền có thể cũng nhìn ra cái gì đó hay không?

Cho tới nay, anh rất thích tấm lòng tinh tế của Tiểu Huyền. Người phụ nữ như vậy, mới có thể trợ giúp mình thành công.

Nhưng hôm nay, anh bắt đầu chán ghét Tiểu Huyền hiểu chuyện. Bởi vì như vậy, Tiểu Huyền thông minh khẳng định cũng sẽ phát hiện gì đó.

Tóm lại, hôm nay làm cho Quý Xuyên cảm giác có chút vượt qua kiểm soát trong tay mình.

Anh chỉ có thể tựa vào ghế, xoa trán mình.

Nhưng anh không biết, khi anh ảo não, ở cửa còn có một cô gái đứng đó, thu bộ dáng buồn rầu của anh vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 06: Mày dọ bà xã của tau sợ rồi

Editor: VinJR

“Anh. Kiều Trác Phàm, anh dẫn tôi đến chỗ này làm gì?” Vừa thấy nơi này hoàn toàn không có ai, chỉ là một đồi cỏ, lại không thể có động vật

nhỏ đáng yêu gì, lúc này Tiểu Bảo Bối mới bừng tỉnh hiểu ra.

Người này, chỉ sợ dẫn cô đến xem Tiểu Mạnh gì đó là giả.

Tiền sát hậu dâm, hoặc là tiền dâm hậu sát mới là thật.

Nghĩ vậy, Tiểu Bảo Bối căng thẳng lấy ba lô nhỏ của cô chần trước ngực mình, làm ra tư thế sẽ bảo vệ tới cùng.

Việc đó ngay cả Quý Xuyên cũng chưa làm qua, làm sao có thể để cho người khác làm càng?

“Em thật sự cảm thấy tôi sẽ thích nho khô của em sao?” Thấy vẻ mặt dè dặt của cô, Kiều Trác Phàm không khỏi nhếch môi cười nhẹ.

Lúc này là xế chiều nên mặt trời rất dịu, ánh mặt trời lười biếng chiếu trên mảnh đất này.

Xe của bọn họ ngừng dưới gốc cây, bóng cây loang lổ in xuống lòng mày xinh đẹp trên gương mặt của Kiều Trác Phàm, chiếu lên đường nét lãnh khốc, mà cũng có một chút nhu hòa.

Anh như vậy, ít nhiều cũng làm cảnh giác của Tiểu Bảo Bối thấp xuống một chút.

Chỉ là nếu một màn này lọt vào mắt Đàm Duật, khẳng định cậu ta sẽ cảm thấy đây giống như là một con sói đuôi dài, đang cọt nhà nói với một cô gái nhỏ, ‘Chú sẽ không ăn thịt em’

Bạn sẽ tin tưởng lời của một con sói đuôi dài?

Không tin.

Tuyệt đối không thể tin.

Nhưng nếu con sói này cứ khoác vẽ anh tuấn ngoài da, giống như Kiều Trác Phàm lúc này.

Đáp án này, có lẽ phải châm chước một chút.

May mắn chính là, lúc này Đàm Duật không hề có ở đây, cho nên đối với Kiều Trác Phàm mà nói tạm thời chiếm được sự tin tưởng của Tiểu Bảo Bối.

Đặc biệt, sau cùng anh còn bổ sung một câu: “Tôi thích cỡ G.”

Tiểu Bảo Bối thầm tính nhẩm: A, B, C. G.

Cừ thật, đứng thứ bảy sao?

Ai mà đầu không lớn, chỗ kia lại lớn như vậy?

Đó là trâu.

“Em bằng phẳng như vậy, không lọt được vào mắt của tôi đâu, yên tâm nhé.” Tiểu Bảo Bối còn đang mơ mộng một chuyện gì đó ở trong lòng, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của người đàn ông.

Bằng phẳng?

Hai chữ kia, vừa vào tai của Tiểu Bảo Bối liền chói tai.

Anh mới bằng phẳng, cả nhà anh đều bằng phẳng.

“Tốt xấu gì tôi cũng cỡ C, như thế nào lại bằng phẳng chứ?” Vì để chứng tỏ lời nói của mình, Tiểu Bảo Bối lại cố ý đẩy ngực mình lên phía trước.

Mà Kiều sói đuôi dài chỉ nhìn chằm chằm độ cong mà cô cố ý đẩy lên, nhíu mày.

Ánh mắt anh sâu thẳm

Có đôi khi, ngay cả Đàm Duật cũng không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì.

Mà Tiểu Bảo Bối lại biến ánh mắt sâu thẳm đó của anh trở thành anh đang nghi ngờ.

Lúc đó, giọng điệu của cô yếu đi một chút: “Được rồi, là cỡ B.”

“Phi.” Kiều sói đuôi dài nghe cô thành thật thừa nhận chính mình là cỡ B chọc cười, cực kỳ không có hình tượng cười to ra tiếng.

“Này này, anh cười cái gì?” Tiểu Bảo Bối bị cười như vậy, đóm hồng trên mặt tiếp lan tràn đến sau lỗ tai.

Mà Kiều Trác Phàm vẫn đáp lại cô là tiếng cười sang sảng hơn.

“Không được cười.” Mặt cũng hồng sắp chuyển sang tím, Kiều Trác Phàm còn đang cười. Lần này Tiểu Bảo Bối hổi hận đến ruột cũng xanh rồi.

Thật đáng ghét, mới vừa rồi cô làm sao lại không có đầu óc như vậy?

Làm sao lại nói bí mật này ra?

Sau xế chiều, ánh mặt trời dễ chịu. Trong xe vui vẻ dưới tán cây, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đỏ bừng không thôi, mà người đàn ông lại tươi cười lộ vẻ tà tũ. Một màn này, ngoài dự đoán thật đẹp

“Đừng cười, không phải anh nói đến xem Tiểu Manh gì đó sao?” Ban ngày cũng không có nhìn thấy dấu vết của động vật nhỏ nào, Tiểu Bảo Bối nóng nảy.

“Em ngẩng đầu nhìn trên ngọn cây, nó đang ở đó.”

Nghe được lời nói của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lập tức ngẩng đầu nhìn lên cây, trong đôi mắt to lại mang theo khao khát sắp được nhìn thấy động vật nhỏ.

Theo suy nghĩ của cô, vật nuôi tên là Tiểu Manh, chắc chắn là loại động vật đáng yêu lại bướng bỉnh. Như là chuột Tiểu Tùng, hoặc là chim nhỏ.

Nhưng đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện trên ngọn cây có một con vật đang âm âm u u thè cái lưỡi màu tím với cô, Tiểu Bảo Bối xù lông.

“A, rắn.”

Không sai, con vật trên ngọn cây kia chính là rắn, mà thân nó còn to hơn Tiểu Bảo Bối cô nữa.

Tiểu Bảo Bối bị dọa sợ, liền vội vàng muốn nhảy xuống xe, rời xa con vật khủng bố này.

Nhưng đầu vừa xoay qua, cô phát hiện Kiều Trác Phàm vẫn đang ở trên xe, cô vội vã quay lại, định nhờ anh lấy xe ra xa.

Nhưng Kiều Trác Phàm chỉ vỗ vỗ mu bàn tay của cô, xem như trấn an cô, liền nói với con vật nào đó trên ngọn cây: “Tiểu Manh, mau tới đây.”

Ngay sau đó, một màn huyền ảo đã xảy ra.

Vốn con rắn lớn đang nằm trên cây, vậy mà chậm rãi di chuyển đến chỗ Kiều Trác Phàm. Đến sau cùng, cả một đồng đều rơi vào ghế sau xe cũng không nói, thú cưng này còn làm giống như chú chó nhỏ, cọ cọ đầu đặt ở trên vai Kiều Trác Phàm

Một màn này, làm Tiểu Bảo Bối sợ ngây người.

“Tiểu Manh trong truyền thuyết kia, sẽ không phải là con rắn này chứ?”

Trong lòng Tiểu Bảo Bối khóc lóc kể lể: ‘Mẹ ơi, con rắn này lớn như vậy, nhỏ ở đâu chứ? Nhỏ ở đâu?’

Lúc này, Tiểu Bảo Bối ngồi trên xe muốn chạy trốn, nhưng hai chân run rẩy giống như không phải là chân của mình nữa.

Mà Kiều Trác Phàm lại giới thiệu với cô: “Tiểu Bảo Bối, đây là Tiểu Manh. Em cũng rất thích nó, đúng không? Nào, cùng chào hỏi đi.”

Nếu con vật khổng lồ trước mặt này đổi thành một con chó lớn, Tiểu Bảo Bối khẳng định không chút suy nghĩ liền nhào lên. Nhưng trước mặt là một con rắn thường thè lưỡi, Tiểu Bảo Bối ngay cả động cũng không dám động, chỉ sợ con vật này không được vui, trực tiếp nuốt lấy cô.

“Tiểu Manh, mày đã quên bình thường tao đã dạy mày như thế nào rồi sao? Còn không nhanh đi lên chào hỏi?” Kiều Trác Phàm thấy một người một rắn đều án binh bất động, bắt đầu giục con rắn tên là Tiểu Manh chủ động một chút, còn cố ý vỗ vỗ đầu của nó.

Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, con rắn lớn có phản ứng, đầu của nó dò xét định tới gần Tiểu Bảo Bối.

Con rắn không động thì thôi, vừa động toàn thân Tiểu Bảo Bối liền phát run: “Đừng. Mày đừng qua đây.”

“Không có gì, nó sẽ không cắn em đâu.” Kiều Trác Phàm cứ an ủi cô như vậy, nhưng Tiểu Bảo Bối lại không phụ sự mong đợi của mọi người liền ngắt xiu.

Nhìn cô gái ngay cả chào hỏi cũng chưa làm xong liền ngắt xiu, Tiểu Manh quay đầu lại nhìn Kiều Trác Phàm, bày tỏ nó cũng chưa làm chuyện gì.

“Tiểu Manh, mày làm bà xã của tao sợ rồi, bây giờ nên làm cái gì mới được đây?” Nhìn cô gái ngắt xiu trên ghế lái phụ, vậy mà khoe miệng của Kiều Trác Phàm gọi lên độ cong.

Mà Tiểu Manh ở chỗ ngồi sau xe lại thè chiếc lưỡi tím ra, bày tỏ chính mình vô tội. Rõ ràng, mới vừa rồi là Kiều Trác Phàm muốn nó đi lên chào hỏi.

—— Tuyến phân cách ——

Đêm đã khuya.

Trong căn hộ nào đó ở nội thành, người đàn ông mới đi ra từ phòng tắm, trên người chỉ có một chiếc áo choàng màu trắng. Mà trên giường lớn trong phòng ngủ, một cô gái mặc đồ ngủ nằm đó.

Nhìn người đàn ông đi ra từ phòng tắm, cô gái chậm rãi bước đến ôm lấy anh ta. Cuộc sống về đêm của bọn họ, sắp mở màn.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông di động đột ngột phá hủy khung cảnh này.

“Alo, bác trai. Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?” Quý Xuyên tựa vào cửa sổ, nghe điện thoại.

Mở cửa sổ ra, gió từ bên ngoài vù vù thổi vào, lạnh thấu.

Người phụ nữ kia rất nhanh đã hiểu lãnh ý của anh ta.

Một đôi tay mảnh khảnh, quần lấy hông anh. Ngay sau đó, thân thể ấm áp cũng dán ở trên lưng anh ta. Lãnh ý dần dần bị đánh bay, biến thành một mảnh nóng bỏng.

Mà khi ngọn lửa giữa nam nữ bắt đầu bùng cháy, người đàn ông hừ ra một câu, lần thứ hai phá hủy khung cảnh ấy.

“Bác nói gì? Đến bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn chưa về nhà sao?”

Người đàn ông sững sốt, lập tức xoay người nhìn về phía đồng hồ treo trên tường.

Cô gái này, tới cùng đã đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kiêu thúc thúc VS Tiểu cô nương

Editor: VinJR

“Xuyên, đã trễ thế này anh còn muốn ra ngoài sao?” Ban đêm tĩnh lặng, thấy anh mặc chỉnh tề lấy chìa khóa xe, cuối cùng Tiểu Huyền vẫn nhịn không được hỏi ra miệng.

Nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi, không phải cô không nghe được.

Chỉ là trong trí nhớ của cô, Quý Xuyên chỉ lợi dụng Tiểu Bảo Bối, lợi dụng cô ấy để nắm lấy danh vọng.

Cho nên, cô mới yên tâm như thế, không quan tâm anh ta vẫn còn ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối.

Nhưng hôm nay Tiểu Huyền cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có.

“Huyền Huyền, đến bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn chưa về nhà. Anh phải ra ngoài tìm xem. . . .” Quý Xuyên đang muốn đi ra ngoài cũng nhìn thấu được lo lắng của cô, anh ta xoay người lại, hai tay đặt trên đầu vai của cô.

“Có thể Bảo Bối còn đang đi dạo ở bên ngoài. Em cũng biết, cô ấy vẫn còn trẻ con. Có khi mê chơi quá, ngay cả ba của cô ấy cũng đã không thể kiểm soát được.” Tay của Tiểu Huyền lần thứ hai hóa thành dây thừng, muốn quấn người đàn ông này lại, không muốn anh ta đi khỏi.

Khi tay cô còn chưa hoàn toàn quấn hết eo của anh ta, người đàn ông liền trực tiếp kéo tay cô ra.

“Huyền Huyền, em cũng biết cô ấy còn nhỏ. Đã trễ thế này, một mình cô ấy ở bên ngoài rất nguy hiểm. Ngoan, rất nhanh anh liền trở lại. . . .” Nhìn Tiểu Huyền nhìn chằm chằm đôi tay bị anh kéo ra, anh tiện đà nói: “Huyền Huyền, anh hi vọng em hiểu anh. Em cũng biết, bây giờ cô ấy vẫn còn là ‘Vị hôn thê của Quý Xuyên’ trong miệng người khác. Được rồi, em đi ngủ sớm một chút, lập tức anh sẽ trở về.”

Nói xong, người đàn ông xoay người rời đi.

Chính vì Quý Xuyên đi gấp, cho nên anh ta không thể nghe được người phụ nữ sau lưng hỏi: “Cô ấy là vị hôn thê của Quý Xuyên anh trong miệng người khác, vậy còn anh? Anh đối đãi với Tiểu Bảo Bối thế nào?”

Tiểu Huyền nghe được giọng nói của mình, trầm thấp khàn khàn, một chút cũng không giống cô.

—— Tuyến phân cách ——

“Ba ba, mấy giờ rồi?”

“Ba ba?”

Ở trong phòng canh giữ một đêm, Kiều Trác Phàm thật không ngờ mình lại nhận được một tiếng gọi như vậy.

Ba ba?

Thật thú vị.

Tuy nhiên Kiều Trác Phàm muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, dựa vào tuổi của anh không thể sinh ra một cô gái lớn như cô. Nhưng nếu Tiểu Bảo Bối thật sự thiếu hụt tình thương của cha, anh cũng không để ý làm ba cô một chút.

“Trời ạ, đây là chỗ nào?”

“Minh bị con rắn kia ăn rồi sao? Đây là thiên đường?” Cô gái nhỏ mở hai mắt nhìn thấy khung cảnh lạ lẫm, liền nhanh nhẹn ngồi dậy, hơn nữa lại còn kẹp chân làm bộ đáng khổ sở.

Nhìn cô siết chặt chân, khoe miệng Kiều Trác Phàm cong lên rõ ràng.

Vì sao cô gái này chưa bao giờ diễn giống như trong kịch bản?

Khi những cô gái khác tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ, không phải trước tiên nên xóc chân lên kiểm tra quần áo của mình có đầy đủ hay không sao? Vì sao rơi vào tay của Tiểu Bảo Bối, trực tiếp biến thành kẹp chân?

Chẳng qua nhìn bộ dáng cô cúi đầu cực kì thương cảm, Kiều Trác Phàm định có lòng tốt, đến an ủi cô.

Nhưng ở phía sau, anh lại nghe thấy cô gái nhỏ kia thì thào tự nói: “Đừng mà, kỳ thật tôi muốn làm ác quỷ.”

Vừa nghe lời này, mặt Kiều Trác Phàm đầy vạch đen.

Cô gái nhỏ à, đầu của em có thể không suy nghĩ lung tung như vậy được không?

“Muốn gặp quỷ sao?” Đột nhiên Kiều Trác Phàm xuất hiện, làm cô gái đang ôm chân sợ tới mức thiếu chút nữa té xuống sàn nhà.

“Anh. Tại sao anh lại ở đây?” Siết chặt chân, vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối rất kinh ngạc.

“Tại sao tôi ở đây? Còn không phải đều là do em làm hại sao? Bộ đáng hung dữ như vậy, ai mà nghĩ em giống như một cô gái nhỏ bị hù sợ?” Vẻ mặt anh biểu hiện ý không thèm.

“Vốn người ta chỉ là một cô gái nhỏ nha.”

Ngắn tiếng thủ thủ trong cổ họng, mặt cô có chút hồng.

“Nếu là một cô gái, tại sao ngay cả một chút bộ dáng của con gái cũng không có?” Dưới ánh sáng màu vàng lò mờ, người nào đó không chút kiêng kị đánh giá cô.

Điều này làm cho Tiểu Bảo Bối có chút căng thẳng, không tự giác ôm chặt cái chân.

Kỳ thật khi tỉnh lại, Tiểu Bảo Bối liền biết quần áo của mình đều còn đầy đủ. Cũng không biết vì sao, bị người đàn ông này nhìn, cô cảm thấy giống như quần áo của mình đều bị lột sạch.

“Ai nói tôi không có dáng vẻ của con gái?” Tiểu Bảo Bối vừa nói ra, lại bất giác khoe miệng của anh gọi lên nét cười mới ý thức được mình lại trúng kế.

“Có dáng vẻ của con gái? Vậy tôi đây cần phải xem kỹ một chút.” Không ngoài dự liệu của cô, quả thực người đàn ông này đang tà ác nhìn chằm chằm một chỗ trên cơ thể của cô.

Lần này, Tiểu Bảo Bối bất tri bất giác phát hiện mình tự đào hố chôn mình.

“Không cho. Đây chính là quyền lợi của Quý Xuyên, ông xã của tôi.”

Không biết có phải là ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, cô cảm thấy khi cô đề cập đến hai chữ Quý Xuyên, ánh sáng trong con ngươi đen của anh lập tức biến mất.

Toàn bộ, xem ra giống như đang nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

Cảm giác này rất quái dị.

Có vẻ như khi ở trong toilet, sau khi anh nghe thấy tên Quý Xuyên, đột nhiên thay đổi thành người khác.

Chẳng lẽ, Kiều Trác Phàm và Quý Xuyên có thù hận gì sao?

Chẳng thể thì, vì sao mỗi lần nhắc tới tên của Quý Xuyên ở trước mặt anh, anh liền trở nên không vui?

Tiểu Bảo Bối còn chưa nghĩ xong vấn đề này, liền nhìn thấy môi mỏng của anh khẽ mở, tiện đà nói: “Cái này có thể đã không còn do cô quyết định nữa.”

Một câu này, giống như báo hiệu cái gì đó, làm Tiểu Bảo Bối mơ hồ kích động.

Vì thế, bên trong phòng mở ra một cuộc thi chạy.

Tiểu Bảo Bối ôm chân, chạy ở phía trước, phía sau người đàn ông chậm rãi bước theo.

Nhảy cả buổi trong căn phòng, Tiểu Bảo Bối mệt muốn chết.

Lúc này, rốt cục cô cũng hiểu rõ, Kiều Trác Phàm không phải đuổi không kịp cô, mà là giống như con mèo, tóm được con chuột không trực tiếp giết chết, mà là đùa giỡn.

Mà rất không may, cô chính là con chuột nhỏ kia.

“Mệt rồi sao? Mệt rồi thì ngoan ngoãn nằm xuống, để tôi xem.” Người nào đó lười biếng giống như con sư tử mới vừa tỉnh ngủ.

“” Xem cái rắm. Tiểu Bảo Bối hờ hết trong lòng.

Anh nghĩ tôi đây là người của anh chắc, muốn xem cái gì liền xem cái đó?

Nhìn Kiều Trác Phàm lần thứ hai đến gần, lần này Tiểu Bảo Bối bỏ chân chạy đi. Kiều Trác Phàm cũng không ghét cảnh tượng này, chỉ thay đổi chiến thuật.

Cứ mỗi lần Tiểu Bảo Bối cho rằng mình có thể chạy đến cửa, có thể mở cửa ra thì đúng lúc đó anh sẽ cản ở trước mặt cô, làm cô buộc lòng phải chạy hướng khác.

Chẳng qua, Kiều Trác Phàm không nghĩ tới vì mình thay đổi chiến thuật mà trả giá thật thảm thiết.

Khi Tiểu Bảo Bối chuẩn bị chạy đến cửa, anh lại chắn trước cửa. Mà bàn chân của Tiểu Bảo Bối không biết bị vấp cái gì, thân thể nghiêng tới trước.

Vì không muốn mặt mình bị đất mẹ ôm vào lòng, đương nhiên thân thể sẽ theo phản ánh tự nhiên là tìm cái gì đó có thể nắm lấy, ổn định thân thể mình.

Chỉ là, lời kéo như vậy, một tiếng kinh hô quý khóc thán sầm truyền ra: “A.”

Tiểu Bảo Bối thật không nghĩ tới, lần đầu tiên mình tiếp xúc vô cùng thân mật với một người đàn ông vậy mà trực tiếp nắm lấy vị trí quan trọng nhất của người ta.

Thấy Kiều Trác Phàm co rút thành một cục ru rú ở trong góc, Tiểu Bảo Bối liền bỏ chạy như chó bị giẫm đuôi.

Kiều Trác Phàm thật không nghĩ tới, con thỏ răng thép này khó làm thịt như vậy. Lần đầu tiên đùa giỡn cô, sắp chút nữa phé đi bảo bối của mình. Bây giờ đau đến ngay cả sức để thở cũng không có.

Nhìn bóng lưng cô gái đi xa, Kiều Trác Phàm phẫn hận rủa mắng: “Tiểu Bảo Bối, em chết chắc. Lần sau nhìn thấy em, nhất định anh sẽ lột lớp lông thỏ của em không còn một mảnh.”

—— Tuyến phân cách ——

“Nhóc con, còn biết đường trở về?” Buổi sáng hôm nay, Tiểu Bảo Bối sợ hãi rụt rè đứng ở trước cửa nhà, liền nghe được tiếng gầm gừ từ trong nhà truyền ra.

Ngẩng đầu, Tiểu Bảo Bối liền nhìn thấy ba mình đứng trước cửa lớn, cầm cây đập ruồi trên tay.

“Ba, không nên hung dữ như vậy. Ba không biết, như vậy sẽ làm người ta sợ.” Thấy mặt ông nghiêm túc, Tiểu Bảo Bối lập tức ôm cánh tay của ông làm nũng.

Người đàn ông trung niên không phải không nhìn thấy nét giảo hoạt trên mặt cô nhóc này, nhưng nhìn cô giống như con mèo nhỏ ru rú vào cánh tay của mình, một bụng tức giận liền biến mất.

“Con đó, lần nào cũng xài chiêu này.” Tiểu Đăng, ba của Tiểu Bảo Bối, con cưng của nhà họ Tiểu, cũng là người nổi nghiệp của tập đoàn Tiểu thị, bây giờ tuổi đã trên năm mươi, tuy dáng người cao lớn phong độ hơn bạn cùng tuổi rất nhiều, nhưng tóc đã bạc hết.

Khi ông gần bốn mươi tuổi, mới có được một đứa con gái là Tiểu Bảo Bối. Từ lúc đó, Tiểu Bảo Bối được sủng lên trời.

Bằng không, ông cũng sẽ không trực tiếp đặt tên cho cô là Bảo Bối.

“Ba, chiêu này không cần thay đổi gì, có tác dụng là được rồi.” Người nào đó cười giống như con hồ ly.

“Đứa nhỏ này, ba của con con có thể lừa bịp như vậy, nhưng đối với Quý Xuyên con vẫn nên giải thích một chút.” Tiểu Đăng dẹp cây chup ruồi qua một bên, tiện thể nói.

“Quý Xuyên?” Ngờ diệu của cô, làm cô cảm thấy cực kì kinh ngạc.

Ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu, vì sao hôm nay khi cha đề cập đến Quý Xuyên, cô không còn vui vẻ như lúc trước, ngược lại có một loại cảm giác luống cuống.

“Đúng vậy, tôi qua ba tìm con không được, liền gọi điện thoại cho nó. Kết quả thằng nhóc kia hơn nửa đêm lại chạy ra ngoài, đến bây giờ vẫn đang tìm con ở bên ngoài.” Kỳ thật Tiểu Đăng không phải không nhìn ra, tên Quý Xuyên kia không yêu thương Bảo Bối nhà ông. Nhưng bởi vì con gái thích, ông cũng lựa chọn tiếp nhận. Chỉ hy vọng, sau khi bọn chúng kết hôn có thể bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Chẳng qua khi thấy biểu hiện của Quý Xuyên ngày hôm qua, ông phát hiện trong lòng thằng nhóc này cũng không phải hoàn toàn không có Bảo Bối nhà bọn họ.

“Anh ấy đi tìm con sao?” Tiểu Bảo Bối tiếp tục duy trì biểu tình kinh ngạc.

Cô không ngờ, đương nhiên nhìn ra được Quý Xuyên không thích mấy chuyện anh hùng này.

Cô cho rằng, cho dù cô có đột nhiên biến mất trên thế giới này, Quý Xuyên cũng sẽ không kinh ngạc mới đúng. Cho nên trắng đêm chưa về, cô đã nghĩ xong đối sách, ứng đối với ba mình.

Nhưng cô thật không ngờ, Quý Xuyên lại đi tìm cô một đêm.

Nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Tiểu Đăng còn chưa mở miệng nói, trước cửa lớn nhà họ Tiểu xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

“Quý Xuyên.” Nhìn thấy người mệt mỏi đi tới, Tiểu Bảo Bối hơi sững sờ.

Tối hôm qua, hình như đi có chút vội vàng. Trên người anh, chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh bên trong.

“Tiểu Bảo Bối, cả một đêm em đã đi đâu vậy.” Tính tình của anh không dễ như ba cô, vừa vào cửa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đứng ở sảnh lớn, liềnร้อง lên. Giống như, anh muốn trút giận vì một đêm lo lắng này ra.

Thậm chí, tay của anh còn giương lên, mục tiêu là khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là khi tay còn chưa chạm đến khuôn mặt cô, anh dứt khoát ngừng lại.

Bởi vì, anh nhìn thấy nước mắt trong mắt Tiểu Bảo Bối.

Mắt của Tiểu Bảo Bối, không phải rất lớn, cũng không cầu hồn như Tiểu Huyền, nhưng cực kỳ trong sáng.

Mỗi lần nhìn cô Quý Xuyên cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt này, không phải không thích, mà là sợ đôi mắt kia, nhìn thấu tất cả.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đứng trước mặt anh, trên cơ bản đều là cợt nhả. Cho dù liên tiếp bị anh nói lời lạnh nhạt trái ý cô, cô cũng ít khi tức giận.

Nhưng hôm nay cô sắp khóc nhìn thẳng anh như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Mà Quý Xuyên cũng phát hiện, Tiểu Bảo Bối như vậy giống như có ma lực quỷ dị, làm anh không có cách nào vung một tát này xuống.

“Quý Xuyên, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh tối hôm qua đi tìm em.

Tiếng nói oa oa của Tiểu Bảo Bối mang theo một giọng khóc nức nở rõ ràng.

Đây là câu đáp lại của Tiểu Bảo Bối khi hôm nay Quý Xuyên vung tay lên, thiếu chút nữa đánh cô.

Bỏ lại một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối xoay người lên lầu.

Mà Quý Xuyên lại chết đứng ở chỗ đó, bởi vì anh không hiểu ý tứ trong câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối.

Rõ ràng anh muốn đánh cô, nhưng vì sao Tiểu Bảo Bối còn nói cảm ơn anh?

Cô gái này, càng lúc càng giống như một câu đố.

Mà anh, giống như bị câu đố này chặn lại, bức rức không yên.

Cảm giác như vậy, làm Quý Xuyên cảm thấy vô lực.

Giống như con mãnh thú bị anh nhốt ở trong lồng, bắt đầu đánh trả, bắt đầu vội vã muốn xông ra.

Lúc này, anh vẫn duy trì động tác sắp ra tay đánh cô, thâm sâu ngóng nhìn bóng dáng của Tiểu Bảo Bối biến mất sau cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trộm sổ hộ khẩu thành công

Editor: VinJR

Tiểu Bảo Bối về đến phòng, thật ra cũng không có chuyện gì cần làm.

Chỉ là cô không thích bày gương mặt yếu đuối của mình ở trước mặt Quý Xuyên. Nhất là khóc lóc ở trước mặt Quý Xuyên, cô tuyệt đối không cho phép mình như vậy.

Cô mạnh mẽ, khi nước mắt có thể rơi xuống, trong giây phút đó cô xoay người.

Quý Xuyên, vì sao bây giờ đối mặt anh, em luôn có một loại cảm giác mỗi một không thôi?

Là chờ đợi quá lâu không nhận được đáp lại của anh sao?

Tiểu Bảo Bối nghĩ không ra đáp án mình muốn, chỉ có thể thả mình vào dòng nước ấm trong bồn tắm, để dòng nước ấm áp mang đi tất cả mọi mệt trên người.

Chỉ là khi cô tắm xong, cô đứng trước gương phát hiện ngực mình có một dấu hồng quỳnh di.

—— Tuyến phân cách ——

“Kiều, tôi phát hiện có một chỗ chơi rất vui, cùng đi đi.” Sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm vừa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười vô hạn xuất hiện ở trước mặt mình.

Không đợi Kiều Trác Phàm tránh ra, Đàm Duật trực tiếp tự lách qua anh, xông vào. Sau đó, cậu ta tự nhiên bắt chéo chân ngồi lên sofa, “Duật, tôi nói sau này cậu muốn đến mấy chỗ đó thì không cần đến tìm tôi.” Kiều Trác Phàm mặc áo tắm, cổ áo hơi mở rộng, có chút lười biếng.

Đàm Duật đã vào cửa, nhưng anh vẫn duy trì động tác mở cửa, đứng nghiêng người.

Nắng sớm lười biếng chiếu lên cơ thể của anh, giống như vì anh mà làm ra một tầng hào quang. Vốn khuôn mặt anh tinh xảo xuất chúng, trong nắng sớm có một loại dịu dàng lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta kim lòng không được nhìn anh chăm chăm, diễm điền lê quýz đôn

Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn lướt qua giống lưu manh.

Kiều Trác Phàm có chứng bức bối khi mới thức dậy nghiêm trọng, việc này rất ít người biết.

Mà lúc anh yên lặng, chính là dấu hiệu của bão táp sắp xảy ra.

Đàm Duật lớn lên cùng anh, đương nhiên rất rõ điểm này.

Không ngoài dự liệu của anh, biểu hiện yên lặng duy trì không tới vài giây, liền có một trận gió mạnh thổi qua bên tai Đàm Duật.

Sau khi Đàm Duật nghĩ nghĩ, lại ngồi thẳng mở miệng nói: “Kiều, phản ứng hôm nay của cậu giống như chậm một chút.”

Dựa theo hiểu biết của Đàm Duật đối với Kiều Trác Phàm, Kiều Trác Phàm bị trêu đùa sẽ tiếp tục truy kích, không làm Đàm Duật anh bị thương, thế không bỏ qua.

Nhưng hôm nay Kiều Trác Phàm, thật sự có chút kỳ quái.

“” Bị anh trêu chọc một phen, Kiều Trác Phàm vẫn không có biểu tình gì. Hơn nữa, Đàm Duật rõ ràng nhìn thấy anh nắm chặt quả đấm, muốn vùng vẫy lần thứ hai. Nhưng vào lúc cuối cùng, đột nhiên anh dừng quả đấm lại, xoay người đi khỏi.

Mà điều làm cho Đàm Duật buồn bực chính là tư thế đi hôm nay của Kiều Trác Phàm.

“Kiều, vì sao bộ dáng đi lại hôm nay của cậu lại giống như con vịt vậy?”

“”

“Kiều, tới cùng cậu làm sao vậy? Chắc không phải tối hôm qua chơi quá trốn với cô gái nào đó nên bị hỏng chứ gì?” Lời của cậu ta nghe ra như là đang quan tâm Kiều Trác Phàm, nhưng khóe miệng dương lên độ cong không cần nói cũng biết.

Gần như tiếng nói vừa dứt, một lon bia liền bay tới mặt cậu ta.

Từ nhỏ được cha nuôi và bố già nhà mình bồi dưỡng, năng lực phản ứng tự nhiên của Đàm Duật cũng không tệ. Rất nhanh, cậu ta cũng tiếp được lon bia kia.

Còn Kiều Trác Phàm, anh lại lấy ra một bình rượu từ trong tủ lạnh, bật nắp liền rót vào miệng.

“Kiều, hôm nay cậu làm sao vậy?” Làm anh em nhiều năm như vậy, làm sao Đàm Duật có thể không nhìn ra một loạt khác thường của Kiều Trác Phàm.

Sau khi uống mấy ngụm lớn bia vào bụng, sắc mặt Kiều Trác Phàm có chút dịu đi. Chỉ là mỗi một bước, cũng làm gân xanh trên trán anh nổi lên.

“Duật, câu nói xem nếu cậu trốn vào nhà của một người, xác suất thành công để cậu thuận lợi lấy đi sổ hộ khẩu nhà người đó là bao nhiêu?” Ngồi xuống ghế sofa, biểu tình Kiều Trác Phàm có chút thả lỏng hơn bình thường, sau đó môi mỏng nhẹ nhàng khép mở.

“Xác suất thành công đương nhiên là trăm phần trăm.” Đàm Duật nhắc tới vấn đề này, bản năng hung hãn ương ngạnh liền phát ra. Nhưng nói xong, giống như cậu ta lại nghĩ đến cái gì đó, nghiêng người hỏi: “Ai chọc tới cậu rồi hả?”

Đối với vấn đề này của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm chỉ nhìn cậu ta một cái, con ngươi kia tối như mực xoay xoay, không nói gì nữa.

—— Tuyến phân cách ——

Trong căn hộ nào đó trong trung tâm thành phố.

Người phụ nữ mặc một bộ váy xinh đẹp, cổ áo quá thấp làm người ta mở rộng tầm mắt.

Trên bàn cơm, còn bày đủ các loại món ăn. Từ những món này cũng có thể nhìn ra được cô đã hao phí tâm tư rất nhiều.

Chẳng qua, mấy món ăn này giống như trong thời gian dài chưa được đụng tới. Vốn thức ăn đang nóng hôi hổi, bây giờ nhìn qua không có một chút độ ấm nào.

Mà trong cả quá trình, người phụ nữ thường nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, sau đó lại lấy điện thoại di động ra.

Cô bấm một số điện thoại nào đó đã thuộc lòng, lại liên tiếp nhận được câu trả lời: “Thật xin lỗi, số điện thoại này đang tắt máy.”

Liên tục lặp lại nhắc nhở như vậy, làm cho cô vô lực.

Quý Xuyên, tới cùng anh đang ở đâu vậy?

Vì sao từ sau khi rời khỏi vào tối hôm qua, anh cũng chưa về? Ban ngày, ngay cả công ty cũng không đến.

Rất cực, khi đồng hồ trên tường chỉ hướng chín giờ, cửa lớn truyền đến tiếng động.

Vốn người phụ nữ đang ngồi yên tĩnh trên sofa, lập tức chạy nhanh qua.

“Xuyên, tại sao bây giờ mới trở về.” Cô giống như một người vợ hiền lành, thành thạo tiếp nhận áo khoác tây trang trong khuỷu tay của anh, mang vào phòng cất kỹ.

“Xuyên, em làm món cá chép thịt kho tàu anh thích nhất, nhanh ăn đi.” Khi người phụ nữ từ trong phòng đi tới, nhìn anh vẫn chưa ngồi ở trước bàn ăn, mà vùi ở trên ghế sofa.

“Xuyên, có phải đồ ăn đã nguội rồi hả? Không sao, em đi hâm nóng cho anh.” Cô quét mắt nhìn anh một cái, thấy anh vẫn duy trì bộ dáng như trước, cũng không nhìn về phía cô. Trong mắt cô, loé lên chút mất mát. Nhưng rất nhanh, cô lại che dấu toàn bộ cảm xúc thâm sâu xuống, sau đó bưng những thức ăn trên bàn cơm vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, truyền đến âm thanh rất nhỏ. Anh biết, cô đang bắt đầu làm việc.

Dạ dày của anh không tốt, chỉ có thể ăn ít chia làm nhiều lần. Người phụ nữ này vì muốn anh có thể đúng lúc ăn được cơm canh nóng, liền đi đăng ký học nấu ăn. Cho dù từ đầu cô không thích ở trong phòng bếp.

Tóm lại, người phụ nữ này chính là một người vợ giỏi giang. Cho tới nay Quý Xuyên đều cho là như vậy.

“Xuyên, em hâm nóng đồ ăn rồi, mau tới đây ăn đi.” Cô gọi anh, thấy anh không cử động, cô thậm chí còn chủ động đến kéo anh qua.

“Nhanh ăn đi, chẳng thế thì dạ dày của anh lại không thoải mái nữa.” Cô tự mình đặt chiếc đũa vào tay anh.

Nhưng anh nhìn một bàn thức ăn, cũng không có một chút khẩu vị nào.

Nhìn thức ăn cả buổi, anh nói: “Anh ăn xong rồi.”

Sau đó, anh buông đũa xuống, xoay người rời đi.

Cô vẫn nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ là không đợi anh quay đầu.

Sau một lát, cô ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn bàn đầy thức ăn cô cố gắng nặn ra vẻ tươi cười.

Kỳ thật, vì chờ anh trở về cùng ăn, cô cũng chưa ăn cơm.

Vì một bàn đồ ăn này, cô làm cả ngày, bây giờ cũng rất đói.

Anh không ăn, vậy cô liền ăn hết.

Xem ra tâm tình của cô đã tốt lên, sau khi ném một miếng thịt kho tàu liền cúi đầu.

Có thể nhìn thấy khoe miệng của cô đang cười. Lại không nhìn thấy hai tròng mắt của cô.

Lát sau, một giọt nước mắt sáng chói rơi xuống.

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sự xuất hiện của anh

Editor: VinJR

“Ba, con gái thông minh nhất, xinh đẹp nhất đã về rồi.” Tan tầm, Tiểu Bảo Bối về nhà liền giống như bình thường, gầm rú vài tiếng thật to trong đại sảnh.

Dựa theo ngày thường, lúc này người cha uy vũ hùng tráng của cô chắc là đang mặc tạp dề hoa nhỏ, cầm muối xào chạy đến nghênh đón cô. Tuy cha cô là chủ của một doanh nghiệp, nhưng mỗi ngày ông đều về nhà rất sớm, tự mình làm một bàn món ăn, cũng bởi vì con gái bảo bối của ông nói thích ăn món ông tự mình làm.

Chỉ là, hôm nay Tiểu Bảo Bối trước sau như một kêu to trong đại sảnh, nhưng không thấy ba mình đáp lại.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ, ba còn chưa về nhà?

Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy, trong phòng lại truyền ra tiếng cười của ba.

Chẳng lẽ, trong nhà có khách sao?

Từ khi mẹ cô đột nhiên đi khỏi nhà, Tiểu Bảo Bối thật đúng là chưa từng thấy ba mình cười vui vẻ như vậy.

Tiểu Bảo Bối nhìn về phía kệ để giày, liền nhìn thấy một đôi giày da của đàn ông xuất hiện trên kệ. Đôi giày này lớn giống như của ba cô. Chỉ có điều, đôi giày da này tinh xảo hơn của ba cô nhiều, trên mũi giày cũng không dính một hạt bụi. Giày như vậy, giống như là đồ triển lãm đặt trong tủ kính, chứ không phải đã được dùng qua.

Là người thế nào, mà có thể mang giày kỹ càng như vậy?

Khi Tiểu Bảo Bối đang nhìn kệ giày suy ngẫm, trong đại sảnh đột nhiên truyền ra tiếng ba cô gọi: “Là Bảo Bối trở về rồi sao? Mau tới đây, nhìn xem ai tới này.”

Vốn Tiểu Bảo Bối đang nhìn đôi giày đến sững sờ, cứ thế bị gọi vào cửa.

Khi Tiểu Bảo Bối dần dần tiến vào, người đàn ông nghiêng người tựa vào sofa, khoe môi vẽ ra một độ cong ở nơi người khác không nhìn thấy: Thông minh nhất, con gái xinh đẹp nhất? A. Thật đúng là tự kỷ.

“Ba, ai tới.” Tiểu Bảo Bối đi vào cửa, dò hỏi với ba nhà mình một hồi, liền thấy được người kia ngồi trên sofa.

Toàn thân nghiêm trang, không phải Kiều Trác Phàm thì là ai?

Nhưng hôm nay Kiều Trác Phàm làm cho người ta cảm thấy vô cùng thú vị chính là cái loại xa cuối chân trời này, người bình thường chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên. Khi Tiểu Bảo Bối chăm chú nhìn anh, vẻ mặt anh lạnh nhạt. Toàn thân lộ ra một vẻ tôn quý mà người bình thường không có cách nào bắt chước được. Ngay cả ba cô, người một đời lăn lộn trong giới buôn bán cũng giống như kém hơn anh vài bậc.

“Đây là Kiều tổng của tập đoàn Đế Phàm, gần đây có hợp tác với Tiểu thị của chúng ta, hôm nay hiếm khi Kiều tổng đến đây tán gẫu, Bảo Bối con còn không mau tiến lên chào hỏi với Kiều ông?” Tiểu Đằng vừa gọi con gái chào hỏi với Kiều tổng, vừa len lén lau mồ hôi.

Nói thực ra, ông cũng không biết hôm nay Kiều Trác Phàm bị làm sao?

Kiều Trác Phàm đến thành phố này, mới chỉ một năm. Trong một năm, tập đoàn Đế Phàm đã bắt đầu vượt qua các tập đoàn quy mô trong khu vực. Là chàng trai vàng trong giới tài chính, làm cho mọi người trong giới ai cũng phải bần táu sau lưng anh. Đương nhiên, vì muốn bản thân mình được phát triển, người trong giới cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử dựa thế của Kiều Trác Phàm.

Nhưng người ta đồn rằng, Kiều Trác Phàm không hề tùy tiện hợp tác với người khác, trừ phi cậu ta thấy thuận mắt. Cậu ta cũng sẽ không tùy tiện tham dự xã giao, trừ phi cậu ta cảm tâm tình nguyện.

Tóm lại, Kiều Trác Phàm làm việc toàn bộ dựa vào tâm tình của cậu ta.

Mà cho tới bây giờ Tiểu Đằng cũng không hiểu, vì sao tập đoàn Đế Phàm vừa tiếp xúc với bất động sản, liền trực tiếp chọn hợp tác Tiểu thị của ông. Hơn nữa, hôm nay là lần đầu tiên ông chạm mặt Kiều Trác Phàm ở công ty, thời gian tan tầm vừa đến, Tiểu Đằng theo bản năng nhìn thời gian, nghĩ có nên gọi điện thoại về thông báo với Bảo Bối nhà ông, tối nay một mình tùy tiện tìm một chút đồ ăn bên ngoài hay không. Đã có thể bởi vì ông dơ tay xem đồng hồ, Kiều Trác Phàm liền chủ động muốn đến nhà ông ngồi một chút.

Đến bây giờ, Tiểu Đằng cũng có chút hoài nghi, có phải động tác dơ tay xem đồng hồ của ông, làm vị đại thiếu gia này không vui hay không. Nhưng sau khi thấy cậu ta đến nhà, thái độ cung kính, Tiểu Đằng lại cảm thấy không đúng lắm.

Càng làm cho Tiểu Đằng buồn bực chính là sau khi Kiều Trác Phàm cùng ông về nhà, vậy mà còn lấy thuốc lá, rượu và lá trà từ sau xe đưa cho ông.

Nhận được quà tặng của Kiều Trác Phàm đương nhiên vật phẩm sẽ không kém chỗ nào.

Điều làm Tiểu Đằng khó hiểu là mấy thứ này giống như Kiều Trác Phàm đã sớm chuẩn bị trước, không hề giống như trùng hợp.

Nhưng chắc Kiều Trác Phàm cũng biết, những lễ vật này là trường hợp nào mới nên tặng?

Tiểu Đằng còn nhớ, lúc trước ông vì muốn được cha vợ đồng ý để mình cưới mẹ của Tiểu Bảo Bối, khi lần đầu tiên đến nhà cha vợ, ông liền mang theo mấy món lễ vật thật tốt. Nghe nói, những thứ này đều là tiêu chuẩn mà con rể lần đầu tiên gặp mặt với cha vợ.

Tiểu Đằng nghi ngờ, chẳng lẽ những điều này Kiều Trác Phàm sẽ không hiểu?

Tiểu Đằng vừa mới ngâm trà vào nước, trong hơi nóng bốc lên, vẻ mặt của anh cũng dịu xuống vài phần.

Không phải anh không nhận thấy được ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Đằng liên tiếp nhìn anh, nhưng anh vẫn duy trì động tác thưởng thức trà như cũ, giống như người trên thế giới này đều nhìn anh như vậy.

“” Nhìn thấy người này trong nhà, đương nhiên Tiểu Bảo Bối là ngoài ý muốn.

Chẳng qua người này giống như không định thừa nhận Tiểu Bảo Bối cô có quen biết với anh trước mặt cha, Tiểu Bảo Bối cũng quyết định giả vờ không biết.

“Kiều tổng, đây là con gái Tiểu Bảo Bối của tôi. Từ nhỏ, đã bị tôi làm hư rồi. Nhóc con, tại sao thấy khách cũng không chào hỏi.” Tiểu Đằng thấy hai người cũng không chào hỏi, căng thẳng mở miệng, phá vỡ bầu không khí lúng túng này.

Tuy Tiểu Bảo Bối muốn ngậm chặt miệng tới cùng, đấu với Kiều Trác Phàm một trận xem ai mở miệng trước, nhưng nhìn bộ dáng của cha dè dặt với Kiều Trác Phàm, cô chỉ có thể xụ mặt mở miệng trước: “Xin chào, Kiều tổng?”

Kiều Trác Phàm nghe thấy cô mở miệng, buông ly trà xuống. Về mặt anh trong veo mà lạnh lùng nhìn cô một cái, khóe miệng gợi lên một độ cong như có như không: “Không tệ.”

Kiều Trác Phàm nói, ý tứ có chút không rõ.

Ngay cả Tiểu Đằng cũng có chút không rõ, rốt cuộc là Kiều Trác Phàm này muốn làm cái gì? Cảm giác này thật không tốt, làm ông cảm thấy như bị chàng thanh niên trẻ nhìn thấu từ trong ra ngoài, mà ngay cả một suy nghĩ nhỏ trong đầu của Kiều Trác Phàm ông cũng không bắt giữ được.

Vì thế cha Tiểu quyết định, vứt cục diện xấu hổ này qua một bên, để con gái thu xếp tàn cục: “Hai người trẻ tuổi các người trò chuyện trước đi, ba đi nấu com. Kiều tổng, tối nay ở lại ăn một bữa com đậm bạc nhé.”

Kỳ thật, đến này Tiểu Đằng còn tưởng rằng, Kiều Trác Phàm được mọi người đồn đãi như vậy, chắc sẽ không ở lại ăn com mới đúng. Nào ngờ.

“Được.” Tay Kiều Trác Phàm tùy ý xoay xoay cái gối ôm trên sofa, trực tiếp nhận lời. Điều này làm cho cha Tiểu kinh ngạc: Người này là không biết hai chữ khách khí viết như thế nào sao?

—— Tuyến phân cách ——

Cha Tiểu đang ở trong phòng bếp xào nấu, mùi thức ăn thịnh thoảng bay tới.

Tiểu Bảo Bối ngồi trong đại sảnh trừng mắt nhìn Kiều Trác Phàm hơn nửa ngày.

Nếu không phải nghe cha dặn cô không thể tự tiện đi khỏi phòng khách, để Kiều Trác Phàm một mình, cô mới không ở lại chỗ này.

Vốn Tiểu Bảo Bối tưởng rằng, trầm mặc như vậy sẽ vẫn tiếp tục.

Nào ngờ, hai người đơn độc ngồi một lát, giọng nói Kiều Trác Phàm truyền đến: “Cô nói xem gối ôm xấu như vậy, ai sẽ thích?”

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu liền nhìn thấy, Kiều Trác Phàm đang ôm gối ôm Dương Dương của cô, nín chặt lấy đồng phân bằng bông trên đầu.

“Dù sao có người thích là được. Anh quan tâm làm gì?” Tiểu Bảo Bối giận dữ, trực tiếp xông lên đoạt lấy gối ôm trên tay anh.

Đây chính là gối ôm cô thích nhất, mỗi khi ngồi trên sofa đều ôm trên tay chơi đùa. Nếu không phải vừa mới nhìn thấy anh cầm, cha còn nói không thể đoạt lại, cô đã sớm lấy lại rồi.

Ai biết còn bị anh chê như vậy?

Hừ hừ, sớm biết như vậy liền không cho anh chơi.

Kiều Trác Phàm nhìn cô, miệng nhỏ trực tiếp chu ra, bắt đầu dĩ cười cười.

Kỳ thật, anh chỉ muốn thăm dò một chút, xem xem món đồ chơi này có phải của cô hay không. Không nghĩ tới, cô nhóc này cực kỳ đơn thuần, thử một lần liền trực tiếp ra kết quả.

Nhìn cô ôm gối ôm vào trong ngực, anh không dấu vết đưa tay mới vừa ôm gối ôm lên chớp mũi ngửi ngửi, mùi sữa thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Giống như mùi hương trên người cô.

Hơi thở này, làm cho anh nở nụ cười tươi.

“Kiều Trác Phàm, có thể hỏi anh một vấn đề hay không?” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối đã kéo hồn phách đã bay xa của anh.

Anh ngẩng đầu, liền thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập mong đợi. Đôi mắt kia, lại càng sáng lạng. Lông mi đen lấy theo cử động chớp mắt của cô nghịch ngợm nhảy múa.

“Hỏi đi.” Kiều Trác Phàm cảm thấy, mặc kệ cô hỏi vấn đề gì, anh cũng cam tâm tình nguyện trả lời.

“Anh thật sự rất nhiều tiền?” Cô giống như một đứa bé hiếu kỳ, vừa ôm gối ôm, vừa hỏi.

Chị họ và Quý Xuyên có vẻ rất sợ anh, ngay cả hôm nay khi cha đứng ở trước mặt Kiều Trác Phàm, cũng hơi có chút nơm nớp lo sợ, điều này làm cho Tiểu Bảo Bối không khỏi tò mò, Kiều Trác Phàm này chỉ đơn giản là có tiền như vậy thôi sao?

“Không sai biệt lắm” Nhìn cô, tâm tình của Kiều Trác Phàm không khỏi tốt lên.

Thường ngày, cũng có không ít người dụng các loại biện pháp thăm dò anh có tiền hay không. Nhưng giống như Tiểu Bảo Bối trực tiếp hỏi ra như vậy, thật sự là trước đó chưa từng có.

“Vậy có bao nhiêu tiền?” Tiểu Bảo Bối đối với hai chữ có tiền này là không có khái niệm. Giống như cô vừa mới tốt nghiệp, bây giờ làm việc mới hai tháng, trong tài khoản của cô có tiền tiêu vặt cha cho cô, còn có tiền lương của tháng này, cộng lại có hơn nam nghìn, cô liền cảm thấy chính mình đã là phú bà rồi.

Vậy còn Kiều Trác Phàm? Tiền của anh sẽ nhiều hơn cô bao nhiêu?

“Cái này tôi cũng không rõ lắm” Kiều Trác Phàm khó có được tâm tình tốt như vậy, cô hỏi anh đáp. Chỉ là đối với vấn đề tiền bạc, anh cũng không có nhiều miễn cảm.

Tóm lại, số tiền lẻ trong tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ, rất nhiều anh có đếm cũng đếm không hết. Đến bất động sản, anh cũng không thống kê lại. Cho nên cô hỏi anh con số cụ thể, anh thật đúng là trả lời không được.

Tiểu Bảo Bối nghe đáp án cái này, có chút vừa lòng, miệng nhỏ lại bĩu ra. Ai có tiền nhiều lại không đếm? Giống như cô, mỗi ngày đều cảm sổ tiết kiệm đếm tới đếm lui, tuy bản thân cô rất rõ ràng bên trong này có bao nhiêu, nhưng vẫn theo thói quen mỗi ngày đều lấy ra đếm một lần, liền hận không thể có thêm một số lẻ ở phía sau.

Kiều Trác Phàm không có thói quen này? Chẳng lẽ, tiền của anh chỉ là đồn đãi?

Nghĩ vậy, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhớ tới gần đây trên mạng đang lưu hành vài vấn đề, trong đôi mắt loé lên giao hoạt, hỏi Kiều Trác Phàm: “Không đếm tiền? Vậy khi anh uống sữa chua, có liếm nắp sữa chua không?”

Kể từ chương này mình gọi QX là hần hoặc anh (là anh khi TH xưng hô với QX) và TH là cô ta hoặc cô (là cô khi TH tự đọc thoại nội tâm nhé).

xxxxxx

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chúng ta kết hôn đi

Editor: VinJR

“Huyền Huyền, em đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại vậy? Anh đang ở văn phòng, chuẩn bị họp.” Trong văn phòng Tổng giám đốc của tập đoàn Tiểu thị, Quý Xuyên bất đắc dĩ xoa xoa trán mình. Khi nói dứt lời, môi của hần nhếch lên. Về mặt hết sức nghiêm nghị, nhìn lướt qua càng giống như là một pho tượng điêu khắc.

Trước kia, Tiểu Huyền làm hần rất vừa ý, giữ khoảng cách vừa đúng. Làm cho hai người có chút quyền luyến, cũng cho hai bên một chút tự do.

Nhưng gần đây, hần không biết rốt cuộc Tiểu Huyền này bị làm sao. Chỉ cần một lúc không thấy mặt, cô ta sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho hần, điều này làm cho Quý Xuyên có chút nghi hoặc đồng thời cũng có chút không thích.

“Quý Xuyên, em có chút chuyện muốn nói với anh.” Bên kia điện thoại, giọng nói của người đàn ông trầm thấp lộ ra chút không kiên nhẫn, làm Tiểu Huyền sửng sốt.

Từ khi ở cùng nhau, người đàn ông này chưa từng đối đãi với cô ta như vậy?

Lúc trước, trong buổi lễ của nhà họ Tiểu, anh lấy thân phận là bạn trai của Tiểu Bảo Bối làm quen với cô. Sau này, lại bắt đầu theo đuổi cô điên cuồng.

Kỳ thật, lúc đó Tiểu Huyền cũng có chút do dự. Trước kia, quan hệ của cô và Tiểu Bảo Bối cũng không tệ lắm, tuy không phải là chị em ruột, nhưng chỉ cần có cái gì tốt, cô nhóc kia luôn luôn để giành cho cô.

Đương nhiên, Tiểu Huyền cũng tự nhận là mình đối đãi với Tiểu Bảo Bối cũng không tệ. Chỉ cần đi du lịch, cô sẽ mua cho Tiểu Bảo Bối một vài món cô ấy thích.

Chỉ là chút tình cảm đó, dưới sự theo đuổi của người đàn ông này, dần dần tan rã.

Ngay từ đầu, người đàn ông này bởi vì theo đuổi cô, lòng anh ta tràn đầy vui mừng. Chỉ cần là chuyện của anh, anh đều xử lý cực kỳ cẩn thận, cũng sẽ cực kỳ quan tâm đến cảm nhận của cô. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào anh lại thay đổi.

Trở nên không để ý đến cảm nhận của cô, ngay cả khi anh không kiên nhẫn cũng không kiêng dè mà bày ra trước mặt cô, giống như bây giờ.

“Huyền Huyền, em không biết bây giờ anh còn một đồng chuyện phải xử lý sao? Có chuyện gì cứ nói trong điện thoại đi.” Trong điện thoại hẳn giống như đang găm thét.

Điều này làm cho tay cầm điện thoại của Tiểu Huyền không tự giác nắm chặt.

Hít một hơi thật sâu, giống như sau khi hạ quyết tâm, rốt cuộc cô cũng mở miệng: “Quý Xuyên, chúng ta kết hôn đi.”

“Huyền Huyền, em có ý gì?” Khi nghe thấy lời nói kia, người đàn ông trầm mặc một lát.

Khi một lần nữa cô cho rằng anh không muốn trả lời mới đúng, lại nghe thấy giọng nói truyền ra trong điện thoại.

Chỉ là, giọng nói này còn lạnh nhạt hơn lúc này.

Cố nén chóp mũi chưa xót, cô tiếp tục nói: “Quý Xuyên, tuổi của anh cũng không còn nhỏ, em cũng đến tuổi kết hôn. Chúng ta.”

Lời của cô còn chưa nói hết, anh lại lên tiếng: “Huyền Huyền, em biết rõ hiện tại anh đã đính hôn với Tiểu Bảo Bối, chuyện này hay là để sau này hãy nói đi. Bây giờ anh sắp họp rồi.”

Hắn thốt ra lời này xong, cũng cúp điện thoại.

Từ tai nghe truyền ra âm thanh nhắc nhở, cũng đáp lại một sự thật nào đó.

Giây phút đó, tay cô giống như đột nhiên mất đi lực khống chế, điện thoại đột nhiên từ trên tay cô ta rơi xuống, rơi trên mặt đất, tan nát thành từng mảnh.

Quý Xuyên.

Trong lòng cô ta liên tục kêu cái tên này.

Là anh, làm cho cô bắt đầu từng chút từng chút hãm nhập vào bẫy tình yêu của anh, từng bước một giao trái tim của cô ra.

Thậm chí khi biết rõ vẫn tiếp tục hãm sâu vào, rất có khả năng bị người ta xa lánh, cô vẫn không chùn bước muốn ở chung với anh.

Chỉ là, cái người làm cô hãm sâu vào tình yêu này, giống như đã chán ghét trò chơi này.

Giờ khắc này, Tiểu Huyền cảm thấy tương lai của mình quá tăm tối.

—— Tuyến phân cách ——

“Anna, cô nói xem Kiều thiếu đột nhiên muốn thu mua công ty sữa chua, đây là chuyện gì vậy?” Một ngày kia, trong tòa cao ốc tập đoàn Đế Phàm, một quản lý cấp cao nào đó đang theo nữ trợ lý xinh đẹp của Kiều Trác Phàm tra hỏi.

“Làm sao tôi biết? Kiều thiếu làm việc, làm sao chúng ta có thể nhìn thấu.” Cô trợ lý xinh đẹp vừa chải tóc tơ vàng của mình, vừa nói.

Gương mặt xinh đẹp, còn có bộ quần áo màu đen bó sát làm lộ ra bộ ngực tròn trịa, bầu vật như vậy thật sự làm cho đàn ông khó có thể dời hai mắt.

Hơn nữa, cô trợ lý này còn có một đôi mắt quyến rũ, lại càng làm cho những người đàn ông tê dại.

“Tôi không phải muốn cô nhìn thấu, tôi là nói quan hệ của cô và Kiều thiếu tốt như vậy, có nghe được chút tin tức gì hay không?” Quản lý cấp cao ái muội trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp này.

“Anna.” Khi hai người đang nói chuyện, giọng của Kiều Trác Phàm từ trong phòng làm việc truyền đến.

“Kiều tổng, tôi lập tức tới ngay.”

“Hắc.” Lần này quản lý cấp cao cười càng phát ra ái muội.

“Đi đi, anh cho là Kiều thiếu là anh sao?” Anna trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó lắc lắc mong chậm rãi bước đi.

—— Tuyến phân cách ——

“Anna, hôm nay thu mua hai công ty sữa chua lớn nhất, cô cùng tôi đi xem.” Anna vừa vào cửa, Kiều Trác Phàm liền đi thẳng vào vấn đề. Đây cũng là

phong cách làm việc của anh.

“OK, nhưng mà Kiều tổng, có thể hỏi một câu tại sao đột nhiên thu mua công ty sữa chua không?” Anna không giống với những nhân viên khác, cô một chút cũng không sợ Kiều Trác Phàm. Bởi vì, tên cô vốn là Lăng Công Chúa, cũng là người giàu có, vẻ ngoài lại xinh đẹp, là con gái một bảo bối của Lăng Nhị.

Cô đến công ty này làm trợ lý cho Kiều Trác Phàm, mai danh ẩn tích đương nhiên có nguyên nhân của cô.

Cô cũng tin rằng, trong mấy ngày này Kiều Trác Phàm vô duyên vô cớ thu mua mấy công ty sữa chua, cũng có nguyên nhân.

Chẳng thế thì, một người chưa bao giờ ăn đồ ngọt, ai lại cảm thấy anh ta sẽ vất óc tìm mưu kế thu mua mấy công ty như vậy? Diễn đàn lê quýy đoàn

“Rất tò mò sao?” Kiều Trác Phàm nhìn Anna nghiêng nửa người trên bàn làm việc của anh, bộ ngực vĩ đại kia cũng sắp che hết tầm nhìn của anh, dứt khoát đặt trước mặt anh, nghiêng nửa người về phía trước.

Khoảng cách giữa hai người rất ngắn, ngay cả một centimet cũng không tới. Chỉ cần một người không cẩn thận tiến lên một bước, khoảng cách đó vô cùng có khả năng làm bộ ngực kia áp vào người Kiều Trác Phàm.

Nhưng trong không gian ái muội như vậy, trong mắt hai người đều mang theo vẻ chân thật chỉ có trẻ con mới có.

Hai người giằng co một hồi lâu, mãi đến khi cửa văn phòng đột nhiên truyền đến âm thanh của đồ vật rơi xuống.

Trận giằng co bị phá vỡ, hai người đều nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một bóng dáng màu hồng nhạt nhanh chóng biến mất sau cửa.

Vốn trận đánh giằng co này Anna chiếm thế hạ phong đột nhiên nhún vai: “Xem ra, hình như tôi đã dọa con thô của anh chạy rồi.”

“Biết thì tốt.” Anh cầm văn kiện gõ một cái lên đầu Anna: “Xem ra, hôm nay văn kiện này cô phải đi ký một mình, tôi phải nhanh chóng làm chuyện khác rồi.”

Nhìn về phía bóng dáng biến mất sau cánh cửa, chân mày Kiều Trác Phàm nhíu lại.

“Từ từ đã, vấn đề tôi vừa mới hỏi, anh vẫn chưa trả lời nha.” Tên tiếng Trung của Anna một chút cũng không phải giả. Bộ dáng là công chúa, tính tình cũng là công chúa.

Cô muốn biết cái gì, đương nhiên phải truy đến cuối cùng.

“Mới vừa rồi không phải cô cũng đã thấy đáp án rồi sao?” Bị truy vấn, Kiều Trác Phàm nhìn về phía cửa, nhếch môi, ý cười tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lần đầu tiên hẹn hò

Editor: VinJR

Trước cửa tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu đi lên phía trước.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, cô liền mạnh mẽ đụng phải một mặt tường.

Cô sờ sờ cái mũi nhỏ của mình đụng có chút sưng đỏ, ngẩng đầu lên muốn mở miệng xin lỗi, lại nhìn thấy Kiều Trác Phàm chẳng biết lúc nào đứng ở trước mặt cô.

Kiểu tóc của anh là phong cách đang thịnh hành nhất hiện nay. Kỳ thật, trên người Kiều Trác Phàm cũng chưa từng mang nhiều trang sức, cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cao cấp màu xanh ngọc, cả vật còn bị buông lỏng một chút. Chỉ là nhìn qua người lười biếng như thế, khi nhìn Tiểu Bảo Bối, khóe miệng lãnh ngạo nhẹ gợi lên ý cười.

“Anh... Làm sao anh lại ở đây.” Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, Tiểu Bảo Bối có chút ngạc nhiên. Thêm việc bị đụng có chút đau, đáy mắt cô dâng lên sương mù, lúc này nhìn cô giống như chú hươu nhỏ bị hoảng sợ.

“Lời này, phải do tôi hỏi em mới đúng chứ.” Kiều Trác Phàm cầm tay trong túi quần, vẻ mặt lười biếng. Lúc này, ánh mặt trời vừa vãn chiếu trên gương mặt anh, trong lúc đó, khuôn mặt người đàn ông giống như một tác phẩm nghệ thuật, làm người ta khó có thể rời mắt.

Chỉ có điều thật may lúc này không phải là giờ cao điểm tan tầm, nếu không người đàn ông xuất hiện như thế này, chỉ sợ sẽ dẫn tới nhiều vụ tai nạn giao thông.

“Đây là hợp đồng giữa hai công ty chúng ta. Em mang cái này đến, như thế nào lại xuất hiện ở đây?” Khi anh lên tiếng lần nữa, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được mình vừa mới thất thần.

Bình tĩnh, cô phát hiện cặp văn kiện màu hồng phấn mình cầm trên tay đã rơi vào trên tay Kiều Trác Phàm. Anh tùy tiện nhìn qua, liền hỏi một câu như vậy.

Giọng nói của anh mang theo chút trách cứ, rõ ràng chính là giọng điệu cấp trên đang nghiêm khắc với cấp dưới. Nhưng không biết có phải là áo giáp của Tiểu Bảo Bối hay không, lúc này dường như cô nhìn thấy bên trong con người xinh đẹp đen sẫm kia có chút vui vẻ.

“Lúc này thấy anh đang bận, tôi nghĩ không cần đợi hôm nào lại đến...” Tiểu Bảo Bối cắn cắn cánh môi.

Nói chuyện với người như Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có chút căng thẳng. Khi căng thẳng, cô cảm thấy lòng bàn tay mình cũng ướt đầm mồ hôi.

Cô nói lời này xong, có chút mong đợi nhìn về phía Kiều Trác Phàm, xem anh có đột nhiên tốt tính thả cô quay về hay không.

Tiểu Bảo Bối không đợi được đặc xá của Kiều Trác Phàm, lại nhìn thấy anh giờ tay lên.

Tay của Kiều Trác Phàm rất lớn, dưới ánh mắt của Tiểu Bảo Bối, một cái tay kia có thể bằng hai cái của cô. Khớp xương thon thả xinh đẹp, đầu ngón tay thon dài.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối không hiểu, Kiều Trác Phàm giờ tay lên là muốn làm gì?

Khi cô còn chưa suy nghĩ ra đáp án, lại thấy tay Kiều Trác Phàm đưa đến gần mặt cô. Lúc Tiểu Bảo Bối lộ ra ánh mắt kinh hoàng, ngón trỏ của Kiều Trác Phàm đã đặt trên cánh môi cô, nhẹ nhàng vuốt ve...

Động tác quý dị này, đột nhiên làm Tiểu Bảo Bối hóa đá.

Mà Kiều Trác Phàm thật giống như không có phát hiện cô có gì không đúng, anh chỉ tự nhiên tiếp tục vuốt ve môi cô, con người đen híp lại, giống như đang thưởng thức cái gì đồ...

Môi Tiểu Bảo Bối rất đẹp, cánh môi hình trái tim. Người ta nói, hình dáng này là thích hợp nhất để hôn môi. Lúc này, Kiều Trác Phàm cũng rất muốn nhắm nháp một chút cái miệng nhỏ thơm tho này.

Anh sinh sống ở nước ngoài một khoảng thời gian rất lâu, đương nhiên cũng bị những tư tưởng kia ăn mòn. Chẳng qua Kiều Trác Phàm rất rõ, bây giờ thời cơ chưa tới.

Nếu không, con thỏ nhỏ sẽ sợ hãi, sau này sẽ không dễ chơi.

Sau khi vuốt vuốt cánh môi màu hồng phấn kia một lần nữa, Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông tay.

Lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn chưa phục hồi tinh thần sau cơn kinh động vừa rồi, mắt cũng không nháy chỉ nhìn chăm chăm tay anh.

“Nhìn xem môi em cũng đã làm thành dạng gì rồi? Hay là tìm một chỗ uống nước trước, rồi hãy nói chuyện hợp tác của chúng ta.” Lúc này, giọng nói mạnh mẽ của Kiều Trác Phàm truyền đến, kéo suy nghĩ của Tiểu Bảo Bối trở về.

Tiểu Bảo Bối rất muốn cự tuyệt, nhưng cô có thể đọc hiểu được ý không cho từ chối từ trong trông đen của Kiều Trác Phàm.

Hơn nữa, còn có bàn tay anh chủ động đưa đến dắt tay cô...

Lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay có thể bao trọn quả đào nhỏ của cô. Thế cho nên, cuối cùng là lúc nào cô đi theo Kiều Trác Phàm vào quán cà phê gần đó Tiểu Bảo Bối cũng không rõ ràng lắm.

Cô chỉ nhớ, lòng bàn tay của Kiều Trác Phàm khô ráo ấm áp, làm trong lòng cô dâng lên một cảm giác lưu luyến...

Mà cả quá trình Kiều Trác Phàm uống cà phê, cũng không nhắc đến chuyện công việc. Nhìn chung có thể nói, anh đối với lần đầu tiên hẹn hò của bọn họ, tương đối hài lòng.

- - Tuyển phân cách - -

“Bảo bối, chị nhớ sáng sớm hôm nay để em đi Đế Phàm ký hợp đồng mà?” Trở lại Tiểu Thi, Tiểu Bảo Bối còn chưa trở lại chỗ ngồi của mình, liền nhận được một câu chất vấn bỏ vào đầu.

Lúc này, Tiểu Huyền cầm lấy cặp văn kiện đứng ở trước mặt cô.

Tiểu Huyền hai mươi lăm tuổi, Tiểu Bảo Bối lại không yêu mị. Hơn nữa vốn Tiểu Huyền rất biết trang điểm, chiếc váy màu vỏ quýt dẹt lên bao trọn bờ mông, tạo cảm giác vô cùng quyến rũ.

Chỉ có điều khi nổi giận, đôi mắt xinh đẹp trũng lên rất lớn. Điều này làm cho Tiểu Huyền ít điềm đạm, nhiều cay nghiệt.

“Chưa thể ký...” Kiều Trác Phàm vẫn luôn tránh nói chuyện công việc, đây cũng là điều Tiểu Bảo Bối không có cách nào khống chế. Mà Tiểu Bảo Bối càng không hiểu là, vì cái gì trong một đêm Tiểu Huyền vốn phụ trách phòng thiết kế ở ngoài công ty, đột nhiên đến làm việc ở Tiểu Thị. Bây giờ còn trực tiếp trở thành người lãnh đạo của cô.

Còn nữa, vì sao khi Tiểu Huyền vừa nhận công việc, liền nhắm vào cô khắp nơi? Chẳng lẽ là, quan mới nhậm chức ba tầng lửa, đầu tiên liền đốt tới người cô?

“Bảo Bối, còn chưa ký hợp đồng này xong, vậy em nói cho tôi biết cả ngày hôm nay em đã làm cái gì? Chẳng lẽ, Tiểu Thị của chúng ta là nơi nuôi người rảnh rỗi sao?”

“Chị họ...”

“Không nên gọi tôi là chị họ.” Tiểu Huyền nhìn những người vây xem xung quanh kia một chút, lại nói tiếp: “Bảo Bối, em nhớ kỹ cho tôi. Nơi này là công ty, không phải chỗ chúng ta nói ra quan hệ.”

Người vây xem bắt đầu xì xào bàn tán, Tiểu Bảo Bối cổ nén nước mắt lớn vồn ở trong mắt: “Em biết rồi, Tiểu phó tổng..”

Khi Kiều Trác Phàm đi tới, vừa vặn bắt gặp một màn như vậy.

Một người công kích Tiểu Bảo Bối còn chưa đủ, thế nhưng còn kéo theo nhiều trợ thủ như vậy.

“Bóp bóp bóp...”

Mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang vỗ tay.

Mà đôi tròng đen một mảnh thâm thúy, khó lường..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu Bảo Bối, em hối hận không?

Editor: VinJR

“Kiều tổng, tại sao anh cũng tới đây?” Tiểu Huyền không chỉ có tâm tư sắc xảo, lại được Tứ Xuyên truyền dạy chiêu thay đổi sắc mặt. Mới vừa rồi khi nói chuyện với Tiểu Bảo Bối, vẫn còn bộ dáng hận không thể lột một lớp da của cô. Mà bây giờ, cô ta chậm rãi bước đến trước mặt Kiều Trác Phàm, lại khôi phục hình dáng xinh đẹp phong tình quyến rũ trước kia khi ở trước mặt người khác.

“Không đến lúc này, chỉ sợ không nhìn thấy một màn kịch hay như vậy rồi.” Kiều Trác Phàm lạnh lùng nhìn Tiểu Huyền.

Lời nói của anh nghe qua không mang bất kỳ ý châm chọc nào, nhưng kết hợp với cảnh tượng bây giờ, tự dung lại mang theo một loại châm chọc.

Ngữ điệu của Kiều Trác Phàm, làm cho Tiểu Huyền sững sờ.

Chẳng qua, cô gái này có khả năng giao tiếp rất tốt. Cho dù đối mặt với Kiều Trác Phàm đang châm chọc khiêu khích, cô vẫn có thể khôi phục khuôn mặt tươi cười rất nhanh: “Kiều tổng, kỳ thật mới vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Bảo Bối lúc nào cũng mơ hồ như vậy, vừa ra khỏi cửa liền quên mất nhiệm vụ hôm nay. Tôi chẳng qua là nhắc nhở cô ấy một chút, tránh việc cô ấy quên đông quên tây sau này.”

Cô ta là người thông minh, đương nhiên cũng hiểu ra lời vừa rồi của Kiều Trác Phàm là ra mặt giúp Tiểu Bảo Bối.

Ngày đó Kiều Trác Phàm chủ động ngồi chung bàn cùng bọn họ, vốn Tiểu Huyền tưởng chẳng qua là Kiều Trác Phàm chỉ tùy thời nổi lên hứng thú với Tiểu Bảo Bối một chút.

Nhưng bây giờ, Tiểu Huyền cũng bắt đầu hoài nghi tâm tư của Kiều Trác Phàm.

Chỉ có điều trước mắt những chuyện này cũng không phải vấn đề quan trọng. Cô quan tâm nhất chính là xử lý mối quan hệ với Kiều Trác Phàm cho tốt.

Vì Quý Xuyên, cô vợ vả bỏ công việc nhà thiết kế của mình, vào công ty của gia tộc. Không phải cô muốn Quý Xuyên nhìn thấy bản thân cô ta tài giỏi, rõ ràng chỉ có Tiểu Huyền cô mới là người có thể giúp anh ta thành công.

Nếu như ở trước mắt Quý Xuyên, chọc giận Kiều Trác Phàm mà nói...

Người có vận khí không tốt, thật sự sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Khi Tiểu Huyền cố gắng giải thích gì đó với Kiều Trác Phàm, bước chân Quý Xuyên vợ vả đi đến.

“Kiều tổng, vì sao anh đến đây cũng không thông báo một tiếng? Tôi liền ra ngoài nghênh đón anh.” Cho tới nay, Quý Xuyên vô cùng nịnh nọt Kiều Trác Phàm, lúc nào cũng biểu hiện rõ ràng như vậy.

Mà không biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Bảo Bối mỗi lần nhìn thấy Quý Xuyên cho tới bây giờ vẫn chưa từng biểu lộ sắc mặt tươi cười ở trước mặt cô liền tự nhiên cười tươi trước mặt Kiều Trác Phàm, cô cảm thấy chán ghét. Giống như lúc này...

“Quý tổng, dường như chúng ta không quá quen biết.” Thái độ của Kiều Trác Phàm đối với Quý Xuyên, vẫn lạnh nhạt giống như lần trước. Hơn nữa, lúc này đây còn ở trước mặt nhiều người như vậy, không nể mặt Quý Xuyên.

Kể từ đó, một màn này nhất định là đề tài số một vào ngày mai của công ty.

“...” Giọng nói lạnh lùng kia, giống như một cái tát vang dội giáng vào mặt Quý Xuyên.

Tiểu Bảo Bối đứng ở bên trái Quý Xuyên, rõ ràng cô có thể nhìn thấy gân xanh nhô ra trên trán hấn ta.

Hấn ta đau.

Cho dù Kiều Trác Phàm không dùng tay đánh hấn ta thật, Quý Xuyên vẫn đau.

Giây phút đó, Tiểu Bảo Bối thật hi vọng Quý Xuyên có thể xé rách chiếc mặt nạ tươi cười dối trá này, cùng độ sức như những người đàn ông chân chính với Kiều Trác Phàm.

Chỉ là cô chờ đợi thật lâu, vẫn thấy Quý Xuyên dè dặt cười với Kiều Trác Phàm “Kiều tổng, hình như anh rất thích nói đùa?”

Hấn ta dùng hai chữ ‘nói đùa’, muốn dùng cái này để hóa giải sự lúng túng vừa rồi.

Nhưng xưa nay Kiều Trác Phàm luôn kiêu ngạo, người anh không thích, sẽ không tự miễn cưỡng bản thân. “Người tôi không quen biết, từ trước đến nay sẽ không nói đùa.” Ý của anh chính là, vừa rồi không phải là nói đùa, hy vọng người đối trá này, có thể thấy rõ điểm này.

Sau khi lời này phát ra, Kiều Trác Phàm không để ý sắc mặt biến hóa của hấn ta, sẵn tiện nói: “Hôm nay tôi đến đây, chỉ đơn giản là muốn đưa phần văn kiện mà lúc này cô ấy làm rơi ở chỗ tôi.”

Chữ ‘cô ấy’ trong miệng Kiều Trác Phàm, rõ ràng là chỉ Tiểu Bảo Bối. Bởi vì ánh mắt anh, lúc này đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Khi đôi mắt anh nhìn người khác, mắt đen lạnh lùng gần như tàn nhẫn, còn khi anh nhìn về Tiểu Bảo Bối, có chút âm áp.

Điều này là do Quý Xuyên và Tiểu Huyền phát hiện được. Bởi vì bọn họ là những người bị Kiều Trác Phàm đối đãi cay nghiệt, đương nhiên có thể nhận ra được điểm trái ngược này rất nhanh.

Lúc này chỉ có Tiểu Bảo Bối là đàn độn nhìn Kiều Trác Phàm chằm chằm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Vậy ở đây, trước hết tôi thay mặt Tiểu Bảo Bối cảm ơn Kiều tổng.” Đúng lúc này Tiểu Huyền mở miệng. Mà Quý Xuyên lại bởi vì ánh mắt vừa rồi của Kiều Trác Phàm mà sững sờ một lúc lâu.

“Lời cảm ơn phải do người trong cuộc đến nói, cô ra xã hội đã lâu như vậy, lại còn không hiểu phép tắc này sao?” Giọng nói của anh, ưu nhã hơn Quý Xuyên rất nhiều.

Chỉ là trong giọng nói dễ nghe này, Tiểu Huyền cảm giác được một loại chán ghét rõ ràng.

Tiểu Huyền không hiểu, rốt cuộc cô ta đã làm gì lại không được Kiều Trác Phàm thích. Vóc người cô ta rất đẹp, thông minh, tính tình cũng tốt. Ngay cả Quý Xuyên lạnh lùng như vậy, cũng thích cô ta. Vì sao người chưa từng gặp mặt qua như Kiều Trác Phàm, lại chán ghét cô ta đến như vậy.

Người đàn ông còn nói năng sắc bén đến không từ thủ đoạn nào với cô ta, lại đang nhìn Tiểu Bảo Bối, trong mắt chứa chút nuông chiều.

“Tiểu Bảo Bối, hôm nay tôi giúp em mang văn kiện đến, như thế nào thì em cũng nên mời tôi ăn một bữa cơm chứ? Lựa ngày không bằng trùng ngày, bây giờ đi ngay đi.”

Câu nói này Kiều Trác Phàm làm cho người luôn cúi gằm đầu, không muốn tham gia vào cuộc chiến như Tiểu Bảo Bối cũng không thể không ngẩng đầu

lên.

“Tôi...” Cô không muốn đi. Ở chung cả buổi chiều với Kiều Trác Phàm, cô liền cảm thấy toàn thân mình đều là mồ hôi.

Anh là người có tướng mạo xuất chúng, tư duy cũng vô cùng thành thực. Có bối cảnh và địa vị, những người khác đứng chung với anh cũng không có cách nào sánh bằng.

Qua lại với người như vậy, Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

Nhưng câu nói kế tiếp vẫn chưa nói ra, cô theo bản năng ngẩng đầu...

Cô thừa nhận, lúc này bản thân cô có chút hèn mọn. Cô vậy mà muốn dùng chính mình, đi đánh cuộc xem người đàn ông kia có để ý đến mình hay không.

Cô vừa ngẩng đầu, khi nhìn thấy khóe miệng Quý Xuyên vẫn treo vết tích của nụ cười còn sót lại, Tiểu Bảo Bối mới rõ ràng, rốt cuộc bản thân mình thua sạch rồi...

“Kiều tổng, ăn cơm đúng không? Vậy bây giờ còn chờ gì nữa? Tôi dẫn anh đi ăn món ăn ngon nhất.” Cô cười, cười đến hai vai phát run, cười đến sức lực toàn thân cũng sắp cạn.

Nói hết lời, cô xoay người, dẫn đầu đi trước. Trong ván cược tình yêu này, cô thua ngay cả một chút cũng không còn. Ngay cả dũng khí để thương hại bản thân mình, cũng thua không còn một mảnh...

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm hí hóp mắt, ánh mắt thâm thúy.

“Tiểu tiểu thư thật nhiệt tình. Vậy thì chúng tôi đi trước...” Anh dấu đi ánh mắt sâu thẳm đó, lại lần nữa bày ra khuôn mặt tươi cười bất cần đời, lập tức bước đi.

Mà Quý Xuyên nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, bỗng chốc rơi vào trầm tư.

Nếu hắn ta không nhìn lầm, người đàn ông vừa đi khỏi, ánh mắt anh ta lộ ra nét khiêu khích với mình. Còn có nỗi bất lực của Tiểu Bảo Bối...

Tất cả những thứ này làm cho suy nghĩ của hắn ta có chút hỗn loạn.

Liếc mắt nhìn Tiểu Huyền còn đứng bên cạnh một cái, đột nhiên hắn ta lạnh mặt: “Em vào phòng làm việc cùng anh.”

- - Tuyến phân cách - -

Khi Kiều Trác Phàm đi ra khỏi phòng làm việc, sắc trời đã tối xuống.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu đi về phía trước, cũng không biết đi về hướng nào.

Nhìn thoáng qua xe thể thao anh đậu ven đường, cuối cùng anh vẫn bắt đầu đi đi theo.

Hai người một trước một sau, đầu tiên là Tiểu Bảo Bối đi ở phía trước, phía sau là Kiều Trác Phàm.

Cũng không biết có phải anh cố ý hay không, sau khi Kiều Trác Phàm vượt lên phía trước, đột nhiên anh dừng bước. Vốn Tiểu Bảo Bối ở phía sau, theo quán tính đâm vào lưng anh.

Lại lần nữa, mũi cô bị đụng đồ lên. Mà trong lúc này, cô còn ngửi được mùi hương dễ chịu trên người Kiều Trác Phàm.

Không phải là nước hoa, cũng không phải hương sữa tắm, là một loại mùi hương nhân nhạ, như có như không có thể làm lay động tâm hồn người khác.

Sờ sờ mũi, Tiểu Bảo Bối chu chu cái miệng nhỏ. Lại đụng thêm mấy lần như vậy nữa, chiếc mũi mà cô luôn lấy làm kiêu ngạo sẽ phải biến thành mũi heo.

“Tiểu Bảo Bối, em hối hận không?”

Cô đang định mở miệng lấy lại công đạo vì cái mũi của mình, lại nghe được câu nói như vậy của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gặp người quen ở cửa cục dân chính

Editor: VinJR -

“Kiều Trác Phàm, anh có ý gì?” Trong gió đêm, mái tóc dài của cô thỉnh thoảng bay múa. Có vài sợi thậm chí còn nghịch ngợm nhảy múa trên khóe môi của cô.

Mà đôi mắt với cô như vậy, anh nhìn cũng không cảm thấy phản cảm chút nào. Thậm chí, anh còn chủ động vươn tay, tẽm những sợi tóc nghịch ngợm không nghe lời kia ra giúp cô. Hơi ấm trên đầu ngón tay kia, liền vương vấn trên mặt cô.

Đối với sự đụng chạm của anh, Tiểu Bảo Bối cũng không tránh né. Nói một cách khác, cô cũng không ghét sự đụng chạm của anh. Ngay cả bản thân Tiểu Bảo Bối cũng chẳng biết tại sao.

Chỉ là sắc mặt của Kiều Trác Phàm lúc này lạnh hơn đầu ngón tay rất nhiều. Nhất là đôi mắt đen kia, mặc dù ánh mắt nhìn trên người cô, nhưng giống như trong đó cất giấu một tâm tình khác...

“Em dính hôn với người như vậy, có hối hận không?” Trong bóng tối, mắt đen của anh lẳng lặng nhìn cô, mang theo vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Chuyện này, hình như không liên quan đến anh?”

Chẳng biết tại sao, lúc này Kiều Trác Phàm rất có cảm giác xa cách. Là người không thể với tới, cũng không có cách nào rút ngắn khoảng cách.

Mà bộ dáng Kiều Trác Phàm như vậy, cũng làm cho Tiểu Bảo Bối lựa chọn lẩn tránh. Cô nhìn về phía mọi người qua lại trên phố, giọng nói có chút khàn khàn không rõ: “Hối hận sao? Kỳ thật tôi cũng không rõ lắm.”

Tiểu Bảo Bối trầm ngâm một lát, rồi trả lời như thế.

“Đi thôi, đã nói dẫn anh đi ăn món ngon, đi theo tôi là được.” Rõ ràng là Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, liền bước chân đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng gầy gò của cô, Kiều Trác Phàm đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đèn đường chiếu từ sau lưng anh, cái bóng thật dài, sánh bằng với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng đột nhiên, trên mặt anh hiện lên chút tươi cười.

Ấm áp giống như đèn đường, nhưng lại có chút khổ sở...

“Tiểu Bảo Bối, anh không biết em có hối hận hay không, nhưng anh hối hận rồi...”

Thấy Tiểu Bảo Bối càng đi càng xa, nụ cười nhạt của anh vẫn treo trên khóe miệng...

- - Tuyến phân cách - -

“Xuyên, tan tầm chúng ta đi xem phim đi.” Sau khi vào phòng làm việc với Quý Xuyên, trên khóe miệng của Tiểu Huyền, lại vẽ ra đường cong ngọt ngào.

Dường như, những chuyện không vui xảy ra trước đó, đều đã bị cô ta quên sạch.

Nhưng cô ta không nhắc đến, không có nghĩa người khác sẽ không nhắc.

Trong giây lát, người đàn ông vừa rồi còn đi ở phía trước vào phòng làm việc, đột nhiên xoay người về phía cô ta. Nhìn cô, ánh mắt của hắn sắc như dao.

“Tiểu Huyền, em sắp xếp Bảo Bối đi thảo luận hợp đồng với Kiều Trác Phàm, vì sao chuyện này không nói cho anh biết?” Lúc Quý Xuyên nói lời này, giọng nói cực kỳ lạnh.

Lạnh, giống như người triền miên với cô lúc trước là hai người.

“Quý Xuyên, bây giờ em là phó tổng của công ty, em có tư cách sắp xếp nhân viên của công ty đi làm việc.” Lúc này đây, cô ta rất ghét sắc mặt này của Quý Xuyên. Lại thông hận anh giống như đang trách tội cô ta, chất vấn cô ta làm khó Tiểu Bảo Bối. Những lời này, từng câu từng chữ chứa đầy gai nhọn, đâm vào lòng cô ta.

“Nhưng ít ra trước khi em làm chuyện như vậy, vẫn nên thông báo cho anh một tiếng.” Quý Xuyên nhấn mạnh.

“Thông báo cho anh? Thông báo cho anh làm cái gì? Quý Xuyên, anh không được quên quan hệ của chúng ta.” Đây là lần đầu tiên Tiểu Huyền tê tâm liệt phế gầm lên ở trước mặt hắn như thế.

Tiếng cãi vã của hai người quá lớn, thế cho nên những người đang làm việc ở bên ngoài rồi rút nhìn về phía bên trong.

“Huyền Huyền, đủ rồi.” Hắn đang nhắc nhở cô nơi này là công ty, không thích hợp để bọn họ nói về mối quan hệ tam giác này.

“Quý Xuyên, chúng ta kết hôn đi.” Khi Tiểu Huyền nói ra câu nói kia, tâm tình hòa hoãn hơn lúc nãy rất nhiều.

Nói chung, cô ta là một thợ săn xuất sắc. Cô ta biết lúc nào nên cứng rắn, lúc nào nên mềm mại.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, bước chân của cô ta trở nên rối loạn.

Là vì sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm, hay vì cô ta nhìn thấy Quý Xuyên để ý Tiểu Bảo Bối?

Kỳ thật, ngay cả chính bản thân cô ta cũng không rõ ràng lắm.

“Huyền Huyền, đừng làm rộn. Rốt cuộc gần đây em bị làm sao vậy?” Hắn thích cô bởi vì cô biết tiến biết lui, người phụ nữ giúp cho sự nghiệp của hắn.

Nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, người phụ nữ này giống như đã bắt đầu trở thành chướng ngại vật trên đường của hắn.

“Quý Xuyên, em cũng không biết vì sao. Em chính là rất sợ, sợ sẽ mất đi anh...” Nó thật ra, Tiểu Huyền có tất cả vốn liếng làm cho đàn ông động tâm. Ví như nước mắt vào giờ phút này, bộ dáng diễm đam quả là quyến rũ mê người.

Mà thân là đàn ông như Quý Xuyên, cũng bị nước mắt của Tiểu Huyền thuyết phục.

Nhìn nước mắt của cô, hắn kéo rèm cửa sổ xuống, che hết tất cả cảnh vật bên ngoài, lại ôm cô vào ngực.

“Huyền Huyền...”

“Quý Xuyên, chúng ta kết hôn không được sao?” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, đáy mắt còn mang theo nước mắt chưa kịp lau đi.

Người đàn ông mím môi, đường nét nguội lạnh.

Người phụ nữ như Tiểu Huyền, thích hợp nhất chính là trở thành người phụ nữ sau lưng người đàn ông thành đạt. Cho tới nay, hắn đều cho là như vậy. Hơn nữa, hắn cũng nhận định, người hắn muốn kết hôn là Tiểu Huyền. Chứ không phải Tiểu Bảo Bối chỉ biết chạy theo kéo chân hắn.

Nhưng hắn cũng không biết, vì sao khi Tiểu Huyền nói muốn kết hôn cùng hắn, trong đầu của hắn liền xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối...

Khi người phụ nữ ngẩng đầu nhìn hắn ta, liền bắt gặp một màn như vậy. Quý Xuyên vẫn mím môi từ đầu đến cuối, không nói một câu. Nhưng lặng lẽ đầy chét chốc, như vậy còn làm cô ta tổn hơn bất cứ lời nói nào.

Cô đột nhiên cảm giác được, giữa bọn họ giống như hai đường chéo, giờ phút này đang cắt qua nhau.

Bỏ qua cơ hội này, Tiểu Huyền cũng hoài nghi cả đời này mình có phải sẽ bỏ lỡ người đàn ông này hay không. Giây phút đó, Tiểu Huyền nổi lên dũng khí lần nữa, thử hỏi: “Quý Xuyên, không cần cử hành hôn lễ cũng được, thật sự không được sao?”

Có lẽ, là giọng nói của cô quá hèn mọn, đã động đến người đàn ông bên cạnh. Lúc này, hắn tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, nhú mày nhìn cô...

- - Tuyến phân cách - -

Tập đoàn Đế Phàm nằm ở nơi phồn hoa nhất của thành phố A, chỉ cách tập đoàn xuyên quốc tế SH lớn nhất nước hai giao lộ.

Ở đây là nơi tắc đất như tắc vàng, tập đoàn Đế Phàm còn mở một quán cà phê ở dưới lầu. Không phải mở cho nhân viên, mà chỉ vì người nào đó ôm ấp tâm tư riêng.

Thân thể tùy ý thoải mái đang dựa vào ghế sofa, Kiều Trác Phàm nhắm mắt thư giãn.

Bên trái anh, đặt áo khoác tây trang của anh, cà phê đen trên bàn thủy tinh bốc hơi nóng. Sau giờ ngoảnh mặt trời xuyên qua thủy tinh lẳng lặng chiếu xuống, hết thấy đều hoàn mỹ.

Chỉ là, trong khung cảnh mỹ lệ ấy, đột nhiên xông vào một vị khách không mời mà đến.

“Trà quýt, nóng.” Người kia vừa đến, liền gọi một câu ngắn gọn như vậy.

Giọng nói tùy ý kia, giống như đang ở nhà mình.

Trong suốt quá trình Kiều Trác Phàm cũng không mở mắt ra. Chỉ có điều bởi vì người này bắt đầu làm ồn, đã chọc cho anh không vui. Giờ phút này, anh nhăn trán: “Duật, tốt nhất là cậu có chuyện cần nói.”

Lúc này, sự hung hãn trên người anh tràn ra.

“Đến tìm cậu đương nhiên là có chuyện rồi. Nếu không cậu cho rằng, tôi nguyện ý bất chấp nguy hiểm lớn như vậy sao?” Đàm Duật lười biếng tựa vào

ghế sa lon bên cạnh, áo sơ mi trắng mở hai chiếc nút, lộ ra đường cong xương quai xanh hoàn mỹ.

Lúc cậu ta nói lời này, ánh mắt rơi vào thân hình bốc lửa bên ngoài quán cà phê, con mắt sắc bén khẽ chuyển động.

“Nói cái gì?”

“Sáng sớm hôm nay, tôi đã lấy được thứ cậu nhờ tôi lấy. Chẳng qua, cậu đoán xem tôi gặp được ai ở cửa cục dân chính?” Đàm Duật giống như đang khoe khoang. Nhưng đa số là lớn lối hơn sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Người kết hôn với người kia

Editor: VinJR -

“Gặp được ai?” Có lẽ, đề tài này của Đàm Duật khơi dậy hứng thú của anh. Kiều Trác Phàm mở mắt ra, đưa tay cầm lấy tách cà phê đã được bung ra từ trước.

Thay vì nói anh đang uống cà phê, không bằng nói anh đang tỉnh tề nhắm nháp thì đúng hơn. Không uống vào từng ngụm như những người khác, Kiều Trác Phàm chỉ đặt cà phê trước mặt, nhẹ nhàng ngửi một hơi, mới bắt đầu uống.

Động tác như vậy, vừa nhìn chính là thiếu gia xuất thân phi phàm. Ngay cả việc uống cà phê đơn giản, cũng có thể làm ra ưu nhã như vậy.

“Tiểu Huyền và tên Quý gì đó.”

Rốt cuộc là gà (jī)* hay là quý (jì)*, Đàm Duật đối với người này không có hứng thú.

*Trong tiếng hoa từ jī và jì phát âm gần giống nhau đấy ạ.

Đàm Duật cảm thấy hứng thú chính là sau khi Kiều Trác Phàm biết rõ chuyện này, tâm tình sẽ như thế nào. Khi nói xong lời này, đôi mắt sắc bén của anh nhìn Kiều Trác Phàm chăm chăm, giống như một chút cũng không muốn bỏ sót bất cứ nét mặt nào của Kiều Trác Phàm.

Khi nghe nói như thế, rõ ràng tay cầm tách cà phê của anh dừng lại một chút. Nhưng rất nhanh, anh lại tiếp tục nhắm nháp cà phê của mình. Dưới hàng lông mi thon dài, một đôi mắt sắc bén thỉnh thoảng xoay xoay...

Đợi đến khi anh nhắm nháp hết tách cà phê, mới đặt cái tách xuống.

“Bọn họ đến cục dân chính? Thật thú vị” Đột nhiên khóe môi của anh quẹo rũ ra nụ cười khó hiểu.

“Còn thú vị hơn là tôi nghe được một tin tức nho nhỏ.”

“Tin tức gì?” Mặc dù quán cà phê này nằm trong tòa nhà của tập đoàn Đế Phàm, nhưng vô cùng yên tĩnh. Toàn bộ không gian bên trong đều tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài.

“Người phụ nữ Tiểu Huyền kia đã làm giấy hôn thú với tên Quý gì đó kia.” Duật Tiểu Gia ôm tâm tình xem kịch vui, nhìn Kiều Trác Phàm chăm chăm.

Nhưng cậu ta không nhìn thấy được vẻ mặt gì khác của Kiều Trác Phàm, ngược lại tách cà phê trên tay Kiều Trác Phàm “Bụp” một tiếng, bẻ tan nát.

Chất lỏng màu đen bốc khói, không ngừng chảy xuống từ trên tay Kiều Trác Phàm, bên trong còn kèm theo chất lỏng màu đỏ sệt.

Máu, đối với hai người bọn họ đã chẳng có gì lạ. Hai người thậm chí cũng không thèm nhìn qua.

Nhưng nhân viên phục vụ trong quán cà phê thì bị hù sợ không nhẹ...

“Tôi còn tưởng hai người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ chứ. Không nghĩ tới, ngược lại lá gan của bọn họ rất lớn.”

Nhân viên nửa quỳ trước mặt anh, cẩn thận xử lý miệng vết thương cho anh, ngay cả một ánh mắt Kiều Trác Phàm cũng không cho đối phương, thái độ lạnh lùng kia có chút tàn nhẫn.

“Như vậy cũng tốt.” Không đợi người nhân viên xử lý miệng vết thương xong, Kiều Trác Phàm liền cầm áo khoác tây trang để một bên, chỉ để lại một câu không rõ như vậy liền đi.

Nhìn bóng dáng đã đi xa, Đàm Duật bất chèo chân uống trà, hồi lâu mới ném ra một câu: “Tình hình rối loạn.”

- - Tuyến phân cách - -

Kiều Trác Phàm sẽ xuất hiện ở trong phòng pha trà của công nhân tập đoàn Tiểu Thị là chuyện Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ nghĩ tới. Càng chưa bao giờ nghĩ tới, chính là anh đặc biệt tìm đến cô.

“Kiều Trác Phàm, không phải hợp đồng đã ký xong rồi sao?” Giọng nói Tiểu Bảo Bối yếu ớt. Không phải bởi vì tư thế trên người của Kiều Trác Phàm, mà là vì mọi người to nhỏ xung quanh cô.

Từ lần trước, Kiều Trác Phàm tự mình đưa văn kiện đã ký tên xong đến cho cô, giải cứu Tiểu Bảo Bối không bị Tiểu Huyền mắng, công ty đã sớm có lời đồn đãi hai người bọn họ qua lại.

Chẳng qua vì ngại Quý Xuyên và thân phận của Tiểu Bảo Bối, bọn họ cũng không dám nói rõ, chỉ lặng lẽ nghị luận sau lưng cô.

Mà hôm nay, Kiều Trác Phàm giống trống kua chiến đến đây tìm Tiểu Bảo Bối, càng làm rõ tin đồn. Xung quanh phòng giải khát thịnh thoàng có người nhìn vào, giống như muốn nghe ngóng bất quải.

Cảm giác như thế, Tiểu Bảo Bối vô cùng không thích.

Cô ngẩng đầu muốn làm rõ quan hệ với anh, lại ngoài ý muốn bắt được nét đau lòng rõ mồn một trong mắt Kiều Trác Phàm..

“Các người thích làm tình tình trong công viên à?” Ánh mắt của anh lạnh lẽo, quét về phía xung quanh. Vốn những người đang nghe ngóng ngoài kia, sau khi thấy ánh mắt lạnh lẽo, lần lượt rời đi.

“Không còn mấy con khi ở đây nữa, đi theo tôi.” Bỏ lại một câu nói kia, Tiểu Bảo Bối liền bị anh kéo đi.

Kiều Trác Phàm muốn dẫn Tiểu Bảo Bối đến nhà hàng Tây gần đó, nhưng vô cùng không trùng hợp chính là, bọn họ mới vừa ngừng xe xong, liền nhìn thấy hai người Quý Xuyên và Tiểu Huyền thông qua cửa kính của nhà hàng.

Giây phút kia, Kiều Trác Phàm phát hiện Tiểu Bảo Bối ngồi bên cạnh nắm chặt chiếc túi xách trong tay. Xem ra, không phải cô cái gì cũng không biết.

Lúc này, đôi mắt xinh đẹp nháy mắt cũng không có nhìn một màn bọn họ choàng tay uống rượu bên cửa sổ nữa, các khớp xương ngón tay giống như cực lực khắc chế cái gì đó mà trở nên trắng bệch.

Giờ khắc này, Kiều Trác Phàm rất hy vọng, Tiểu Bảo Bối trực tiếp xông lên, cầm rượu đỏ trực tiếp giội lên mặt hai người bọn họ.

Một người trước mặt thì đính hôn với Tiểu Bảo Bối, sau lưng lại lãnh giấy hôn thú cùng người phụ nữ khác, một người là chị họ của cô, đối xử với Tiểu Bảo Bối vô cùng tốt, nhưng trên thực tế thì sao? Đạt vị hôn phu của cô còn không nói, còn lặng lẽ lãnh giấy hôn thú.

Nhìn hai người bọn họ như vậy, chỉ sợ là đang ăn mừng cho ngày hôm nay. Kiều Trác Phàm cảm thấy giội rượu đỏ thật đúng là quá dễ dàng cho bọn họ. Dựa theo cách xử lý của anh thì mỗi người ăn vài viên đạn, cũng không đủ hạ hận.

Trước mắt, anh đang đợi Tiểu Bảo Bối ra lệnh một tiếng, trừng trị những kẻ đáng chết kia. Nhưng Tiểu Bảo Bối nhìn rất lâu, cuối cùng còn ép mình không nên tiếp tục nhìn nữa.

Giây phút đó, Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào đôi mắt thất thần của cô, tiện đà nhìn về hai người kia ở phía trước, nói với Tiểu Bảo Bối: “Quý Xuyên tốt ở chỗ nào?”

Không đợi cô trả lời, anh lại tự nhiên nói: “Tình tình thất thường, phụ nữ bên cạnh không ngừng thay đổi, ngay cả vị hôn thê cũng có thể bởi vì hạng mục hợp tác mà đẩy đi...”

Câu nói cuối cùng kia, Kiều Trác Phàm chú ý tới móng tay của Tiểu Bảo Bối bấm vào túi xách thật sâu...

Chỉ chốc lát sau, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng buông chiếc túi xách bị cô vụn vẹo ra, từ từ nói: “Tôi cũng không biết...”

Có những người giống như được in trong đầu cô, cô càng không muốn nhìn, nó liền in càng sâu. Chỉ cần cử động nhẹ, cả người cô giống như bị lấy hết sức lực.

Quý Xuyên, ở trong thời niên thiếu của Tiểu Bảo Bối chính là tồn tại như vậy. Không phải cô không nhìn ra người đàn ông này không để ý đến cô, chỉ là cô sợ cảm giác thân thể bị lấy hết sức lực.

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm không giải thích được hỏi một câu: “Tiểu Bảo Bối, bỏ hấn ta theo anh đi.” Anh lúc này, dựa vào ghế, vừa lưu manh vừa tuấn mỹ, tạo thành thứ ánh sáng chói mắt nhất.

Nhưng bởi vì đột nhiên anh nói như vậy, Tiểu Bảo Bối nhìn ánh mắt của anh chằm chằm, giống như thấy được người ngoài hành tinh.

- - Tuyến phân cách - -

“Chị họ, đột nhiên chị hẹn em đến có chuyện gì vậy? Công việc chị giao cho em hôm nay, em vẫn chưa làm xong.” Khi Tiểu Huyền gọi điện thoại cho cô, trong lòng Tiểu Bảo Bối liền lộp bộp rung lên, cảm thấy hôm nay hình như sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Nhất là khi mới vừa đến đây, cô thậm chí còn thấy hai quyển sổ đặt trước mặt Tiểu Huyền...

Vật kia, Tiểu Bảo Bối cũng không xa lạ gì. Trong ngăn kéo bàn làm việc của ba cô cũng cất hai quyển như vậy. Trước đây cô không hiểu chuyện, còn thường xuyên cầm lấy hai quyển sổ về lung tung. Chỉ có điều cho dù quyển sổ bị làm bẩn, ba cô cũng sẽ không phạt cô.

Nhưng mà hai quyển sổ để ở trước mặt Tiểu Huyền, là ở đâu ra?

Nhìn chằm chằm hai quyển sổ đỏ, theo bản năng Tiểu Bảo Bối cần mỗi một cái.

Chú ý tới ánh mắt Tiểu Bảo Bối rơi vào trên quyển sổ do mình cố tình bày ra, khóe miệng Tiểu Huyền kéo ra đường cong thắng lợi: “Bảo Bối, kỳ thật cũng không có chuyện gì. Chị chỉ cảm thấy, gần đây em vất vả làm việc trong công ty, muốn khao cho em một bữa...”

“Làm sao chị họ lại nói như vậy, công ty này cũng là công ty của ba em, em không cảm thấy vất vả chút nào.” Tiểu Huyền như vậy, làm cho Tiểu Bảo Bối đột nhiên có chút không muốn tiếp nhận lòng tốt của cô ta. Cảm thấy hôm nay cô ta hẹn cộ ra đây, không phải là chuyện tốt gì.

Tiểu Bảo Bối từ chối ý tốt của cô ta, làm mặt Tiểu Huyền có chút khó coi.

Nhưng khi cô ta chú ý tới ánh mắt hiếu kỳ của Tiểu Bảo Bối vẫn quanh quẩn trên hai cuốn sổ đỏ trên bàn, đột nhiên cô ta liền nắm lấy quyển sổ, cười nói: “Bảo Bối, hôm nay ngoài khen ngợi em là việc xuất sắc ra, chị còn muốn chia sẻ tin vui là chị đã kết hôn với em...”

Chẳng biết tại sao, Tiểu Huyền nói ra những lời này, làm Tiểu Bảo Bối rõ ràng cảm nhận được sự khoe khoang trong đó.

“Chị họ, chúc mừng chị...”

Phản ứng của Tiểu Bảo Bối quá tình tảo, lại trở thành chất phác ở trong mắt Tiểu Huyền.

Đột nhiên, cô ta cười, còn muốn đẩy hai quyển sổ đỏ tới trước mặt Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, chẳng lẽ em không tò mò người kết hôn với chị là ai sao?”

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vị hôn phu đã kết hôn

Editor: VinJR

Trong quán cà phê, Tiểu Huyền đặc ý đưa hai quyển sổ lên phía trước. Mặc dù cô đang cười, nhưng trong nét tươi cười đó mang theo hiểm độc, làm lòng Tiểu Bảo Bối càng nặng nề.

Trong nháy mắt, Tiểu Bảo Bối cảm thấy vật trên tay mình không phải là hai quyển sổ, mà là hai cái tạ. Sức nặng này, làm cho cô có chút chống đỡ không nổi.

“Bảo Bối, tại sao lại không xem? Chị tin khi xem xong cái này, em cũng sẽ vui thay chị.” Tiểu Huyền giống như một dũng sĩ giành được thắng lợi, vừa thúc giục, vừa quan sát Tiểu Bảo Bối. Đôi mắt vui sướng, giờ phút này làm cho cô ta càng giống như đang mong đợi vở kịch hay sắp trình diễn.

Dưới sự mong đợi của cô ta, Tiểu Bảo Bối từ từ lật quyển sổ trên tay ra...

Trước khi mở ra, Tiểu Bảo Bối cố gắng xây dựng lên một bức tường phòng tuyến trong lòng, cô tự nói với mình, mặc kệ thấy cái gì cũng không thể biểu hiện quá mức kinh hoàng. Nhưng khi thấy phía trên quyển sổ, dần dần lộ quý đôn nhìn thấy bức ảnh hai người thân mật chụp ảnh chung với nhau, Tiểu Bảo Bối phát hiện bức tường mà cô thật vất vả xây dựng lên trong lòng mình liền sụp đổ ...

“Không... Đây không phải là sự thật. Chị họ, hôm nay nhất định là ngày cá tháng tư, chị nói giỡn cũng phải có cái mức độ.” Cô cố gắng duy trì nụ cười trên khuôn mặt, chỉ là Tiểu Bảo Bối không biết, nụ cười bây giờ của cô còn khó coi hơn khóc.

“Bảo Bối, hôm nay cũng không phải là ngày cá tháng tư. Quý Xuyên niệm tình em tuổi còn nhỏ, sợ em bị thương tổn, vẫn không biết nên nói làm sao cho em hiểu. Nhưng chị cảm thấy, chuyện này vẫn nên sớm nói ra sẽ tốt cho em hơn...”

Tiểu Huyền giải thích hành động của bọn họ rất hay, giống như cô ta thực sự vì muốn tốt cho Tiểu Bảo Bối.

“Không, em không tin.” Một tháng trước, người đàn ông đó mới đính hôn với cô, tháng sau sẽ phải cử hành hôn lễ, làm sao cô có thể tin anh ta đã lãnh giấy hôn thú với người phụ nữ khác chứ.

Cảm xúc của cô quá kích động, làm đổ tách cà phê đặt trước mặt. Chút lỏng màu đen, ngoài tung tóe đến Tiểu Huyền, còn sắp tràn đến chiếc áo khoác màu trắng của cô.

Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng vang, vội vàng cầm lấy khăn giấy chạy đến. Có thể đối với những điều này, Tiểu Bảo Bối giống như hoàn toàn không biết. Cô chỉ cầm lấy quyền sở, nhìn chăm chăm Tiểu Huyền, mắt sáng như đuốc.

“Nếu em không tin, có thể đi hỏi Quý Xuyên.” Tiểu Huyền vẫn duy trì đường cong tao nhã, giống như nữ vương tôn quý.

“Đây là chị nói.” Tiểu Bảo Bối cũng không dừng lại, cầm lấy quyền sở liền rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Bảo Bối đi xa, nụ cười của Tiểu Huyền đậm dần.

Dùng cách này để giải quyết, sau này Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên cũng không thể tiếp tục. Một khắc kia, ánh mắt của Tiểu Huyền giống như màu cà phê trong tay, hiện ra một loại màu sắc người khác không thể nhìn thấu...

- - Tuyến phân cách - -

“Tiểu tiểu thư, Quý tổng đang họp...” Tiểu Bảo Bối đến rất nhanh, trợ lý của Quý Xuyên không thể chặn được cô lại, cửa phòng họp đã bị mở ra.

Lúc này, Quý Xuyên và các nhân viên bên trong phòng họp rời rít nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn. Đây là hội nghị thường kỳ một tuần một lần của Tiểu thị.

Hôm qua cha Tiểu đi công tác, chỉ có thể để Quý Xuyên tham dự. Tiểu Bảo Bối biết rõ, kỳ thật vốn cha cô có thể đi công tác vào cuối tháng sau, nhưng đầu tháng sau là hôn lễ của cô. Vì muốn bên cạnh cô mấy ngày trước khi kết hôn, cha cô phải xử lý hết toàn bộ công việc của tháng này...

Vừa nghĩ tới cha mình lòng tràn đầy vui vẻ mong chờ cảnh tượng cô đi lấy chồng, Tiểu Bảo Bối càng cảm thấy cuốn sổ trên tay nặng trĩu.

“Tiểu Bảo Bối, em...” Quý Xuyên ngồi ở vị trí chủ trì, ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt phía sau cặp kính ẩn hiện tức giận đang dâng trào.

Cũng không chờ hần nói xong, đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng: “Quý Xuyên, tôi có lời nói muốn nói với anh. Những người khác, đi ra ngoài trước đi.”

Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng. Ngay cả bản thân Tiểu Bảo Bối, cũng có chút kinh ngạc. Hóa ra, cô cũng có thể lạnh lùng với Quý Xuyên như vậy.

Mà Quý Xuyên dường như cũng bị vẻ lạnh lùng của cô làm kinh ngạc, trong lúc nhất thời tức giận trong đôi mắt đều bị kinh ngạc thay thế.

Người trong phòng họp này, tất cả đều là trưởng bối trong công ty. Bọn họ biết rõ thân phận của Tiểu Bảo Bối. Thấy cô bày ra bộ dáng như vậy, tất cả mọi người yên lặng dọn dẹp đồ trên bàn sau đó rời đi.

Thấy không mất quá nhiều thời gian, chỉ còn lại hai người bọn họ trong phòng họp, Quý Xuyên cũng có chút buồn bực.

Hần vẫn cho là, Tiểu Bảo Bối chỉ là bù nhìn trong công ty này. Nhưng hôm nay, vài ba câu của cô có thể làm cho các bậc tiền bối đều chậm rãi rời đi, Quý Xuyên phát hiện suy nghĩ của anh đã sai rồi.

“Tiểu Bảo Bối, em biết em đang làm gì không? Đây là hội nghị của công ty, không phải là...” Không phải là trò đùa.

Quý Xuyên bắt mắt vì cô làm gián đoạn hội nghị, lại vì địa vị của mình ở công ty không bằng cô nên tức giận.

Nhưng toàn bộ những điều này, đều bị chặn lại khi Tiểu Bảo Bối trực tiếp đặt quyền sở màu đỏ xuống trước mặt hần.

“Tôi chỉ hỏi một câu, sau khi hỏi xong tôi sẽ đi.” Cô nhìn hần, không một chút vui vẻ. Lúc này và thường ngày, khuôn mặt bướng bỉnh của cô ở trong ấn tượng của hần cách xa vạn dặm.

“Thứ này là thật sao?”

Quý Xuyên có chút mơ hồ, giờ phút này Tiểu Bảo Bối giống như biến thành một người khác.

Đây cũng là lần đầu tiên hần cẩn thận đánh giá cô.

Trên mặt cô không chút phản son. Cho nên, cô không xinh đẹp quyến rũ như Tiểu Huyền. Nhưng đôi mắt sáng long lanh kia của cô, tạo thành một sắc thái khác.

Lúc này, môi cô cũng không mỉm cười như thường ngày, chỉ mím lại. Kiên định như vậy, giống như đang nói cho hần biết, nếu giờ phút này hần khẳng định đáp án là thật, giữa bọn họ liền chấm hết.

Đây cũng là lần đầu tiên Quý Xuyên cảm thấy hỗn loạn, không biết nên trả lời vấn đề của Tiểu Bảo Bối như thế nào.

“Tiểu Bảo Bối, anh...” Hắn cố gắng giải thích gì đó, cũng như chuẩn bị nói sang chuyện khác.

Đương nhiên hắn biết quyền sở hữu màu đỏ kia là thật hay giả. Thậm chí, hắn cũng biết cô lấy ở đâu.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không để ý đến lời nói của hắn, lại cắt ngang, chỉ hỏi lại lần nữa: “Là thật sao?”

“Là thật, nhưng em hãy nghe anh nói...” Kỳ thật Quý Xuyên cũng không biết mình vì sao lại muốn giải thích.

Khi đăng ký với Tiểu Huyền, hắn phải biết rằng, ngày này cuối cùng cũng sẽ đến, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Bốp...” Lúc này đây, Tiểu Bảo Bối vẫn không ngắt lời hắn, chỉ có tiếng vỗ tay vang dội cả căn phòng hội nghị.

Cho đến khi cái tát rắn chắc của Tiểu Bảo Bối trôi qua, Quý Xuyên cũng có chút không dám tin. Tiểu Bảo Bối ôn hòa như con cừu nhỏ, thế nhưng đánh hắn...

Hắn càng không ngờ tới, là Tiểu Bảo Bối rất bình tĩnh.

“Quý Xuyên, chúng ta chia tay đi.” Đây là câu được nói ra từ trong miệng cô.

Quý Xuyên đã từng tưởng tượng vô số lần, khi nói ra tất cả những chuyện giữa hắn và Tiểu Huyền cho Tiểu Bảo Bối biết, Tiểu Bảo Bối sẽ là bộ dạng gì, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ như thế này. Không có cảm giác đã buông được gánh nặng, càng không có được cảm giác tự do thoải mái, chỉ làm cho hắn rối loạn và phiền não.

Nói ra lời này, cô liền nhanh chóng xoay người đi.

Bước chân của cô có chút gấp.

Ngay cả Quý Xuyên, cũng không theo kịp.

Ra khỏi cửa chính phòng họp, cô cũng không dừng lại, đi thẳng về hướng cửa thang máy.

Còn Quý Xuyên?

Vừa ra khỏi cửa, trợ lý của hắn liền đến nói: “Quý tổng, Kiều tổng của tập đoàn Đế Phàm tới chơi.”

Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm là người mà bất kỳ ai trong công ty này đều đặc biệt không nỡ.

Giờ phút này, ngay cả bước chân của Quý Xuyên cũng trở nên có chút do dự.

Cũng chính vì do dự như vậy, làm cho hắn càng không theo kịp Tiểu Bảo Bối.

Từ khi Tiểu Bảo Bối biết được quyền sở hữu màu đỏ kia là thật, trong đầu giống như bị nhét bom vào, ngay cả bước chân cũng loạn lạc.

Cô đột nhiên tiến vào thang máy, còn có một người.

Người kia nhìn thấy có người vào, theo bản năng tránh qua một bên.

Cô không nói gì, cũng không nhăn nhó, chỉ mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên má.

“Biết sự thật rồi sao?” Khi cửa thang máy khép lại, Tiểu Bảo Bối lại nghe được giọng nói quen thuộc.

Cô vừa ngẩng đầu mới phát hiện, hóa ra là Kiều Trác Phàm. Một tay anh cầm trong túi quần, con người đen lạnh lẽo, vĩnh viễn đều là cao cao tại thượng như vậy, giống như người ngoài cuộc...

Giọng điệu bình tĩnh của người kia, giống như đã sớm đoán được cô sẽ chật vật như ngày hôm nay.

Giờ khắc này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối hiểu ra lần trước gặp mặt vì sao anh lại nói những lời kỳ quái như vậy với cô.

Hóa ra, anh đã sớm biết chuyện Quý Xuyên và Tiểu Huyền lãnh giấy hôn thú.

“Vì sao không nói cho tôi biết.” Những người khác biết rõ chuyện này, vì sao cô không biết gì cả? Còn ngây ngốc chìm đắm trong danh hiệu vị hôn thê tốt đẹp kia.

Anh có thể nói cho cô biết sớm một chút, làm cô tỉnh lại sớm một chút, cũng sẽ không chật vật như hôm nay, Tiểu Bảo Bối là nghĩ như vậy.

Nhưng anh không trả lời lý do vì sao, mà khi thấy cô chật vật, cô đau khổ, cô giãy giụa, ngay cả an ủi cũng không có. Anh chỉ nói với cô: “Đề nghị ngày

hôm đó vẫn còn hiệu lực, thừa dịp anh vẫn chưa hối hận, em có thể suy nghĩ kỹ một chút...”

“Đình...” Vừa thấy cửa thang máy mở ra, Kiều Trác Phàm không đợi cô trả lời, dứt khoát rời đi trước.

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người thay chú rể

Editor: VinJR

Hôn lễ sắp tới gần, toàn bộ trên dưới Tiểu Thị đều mang không khí vui vẻ.

Đây là hôn lễ của con gái tổng giám đốc Tiểu Đằng tập đoàn Tiểu thị, mọi người trong Tiểu thị đều rất coi trọng.

Chỉ là, khi mọi người bắt đầu chúc mừng chú rể, trên mặt Quý Xuyên lại không một chút vui vẻ nào.

Phản ứng kỳ lạ này, làm cho tất cả mọi người bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ hôn lễ này không thể cử hành?

Khi Tiểu Huyền đi vào phòng làm việc, một nhân viên cấp cao đang báo cáo kế hoạch khuyến mãi cuối quý này cho Quý Xuyên, còn thuận tiện chúc mừng hôn lễ của hân.

Trong cả quá trình, một nụ cười Quý Xuyên cũng không bày ra, sau khi người đó đi ra liền cực lực hút thuốc.

“Anh nói xem Bảo Bối cũng thiệt là, trước kia không biết quan hệ của chúng ta, háo hức chuẩn bị hôn lễ cũng coi như xong. Bây giờ đã biết rõ, còn không hủy bỏ hôn lễ, diễn đàn lê quý đôn đây không phải đang tự làm khó bản thân cô ấy sao?” Tiểu Huyền dựa vào gần hân, liền bắt đầu giúp hân sắp xếp gọn gàng văn kiện đặt trên bàn giống như mọi ngày.

Hơn nữa, biểu hiện của cô ta cũng thật giống như người chị đang lo lắng cho Tiểu Bảo Bối.

“Vậy tại sao em còn đưa vật kia cho cô ấy xem?” Mặt Quý Xuyên không có chút thay đổi nào. Nhưng giọng nói, rõ ràng mang theo chút không vui.

Tiểu Huyền nhìn hân, ánh mắt dịu dàng bao trùm vẻ sắc bén, nhưng trong lời nói biểu lộ không vui. Giọng cô ta trầm xuống: “Không cho cô ấy xem, chẳng lẽ còn chờ đến khi hai người cử hành hôn lễ trước mặt mọi người mới lấy ra cho cô ấy xem hay sao?”

Giọng nói của cô ta, cũng lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Kỳ thật, có thể Quý Xuyên không biết, cô ta thúc giục nhận giấy hôn thú, mục đích chủ yếu chính là để cho Tiểu Bảo Bối nhìn thấy giấy chứng nhận, cũng làm cho Tiểu Bảo Bối hiểu ra, người đàn ông này đã là của Tiểu Huyền cô.

Nếu không, cô ta cần gì phải tốn công tốn sức như vậy?

Có đôi khi, cô ta phát hiện, bản thân cô ta có chút không nhìn thấu người đàn ông này.

Liền mang theo đuổi, triền miên dây dưa, khi cô ta cho rằng hân thật sự yêu mình sâu đậm, hân lại thương tiếc một người phụ nữ khác.

Điều này làm cô ta bắt đầu hoài nghi, mục đích lúc trước người đàn ông này theo đuổi cô ta.

“Quý Xuyên, sẽ không phải anh còn muốn cưới Tiểu Bảo Bối chứ?” Trầm ngâm một lát, cô ta cười lạnh.

Một chồng hai vợ, hân nghĩ thật là hay.

“Huyền Huyền...” Cô ta châm chọc khiêu khích, làm hân nhướn mày.

“Em còn một cuộc họp, đi trước.” Vừa truyền đạt hết ý tứ của mình, cô ta liền xoay người rời đi, để lại trước bàn làm việc một đồng thư chúc mừng Quý Xuyên...

- - Tuyển phân cách - -

“Bảo Bối, nghe nói cô sắp kết hôn. Chúc mừng cô.”

“Đúng vậy, chúc mừng cô.”

Thân phận của Tiểu Bảo Bối, làm cho cô trở thành đối tượng được các nhân viên trong Tiểu thị nịnh hót từ trước đến nay.

Hôn lễ sắp tới gần, người đến chúc mừng trước cũng nối liền không dứt.

Ngay cả vào phòng giải khát, cũng không yên.

Chỉ là hình như không có ai phát hiện ra, gần đây khi bọn họ đề cập đến hai chữ “Kết hôn”, sắc mặt của Tiểu Bảo Bối cũng không vui vẻ như vậy.

“...” Đối mặt với lời chúc của bọn họ, ngay cả cười một cái Tiểu Bảo Bối cũng tỏ ra gượng ép.

Không gượng ép, mới là lạ.

Chú rể cũng đã đăng ký kết hôn với người khác, hôn lễ này còn ý nghĩa gì chứ?

Không phải Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới nói chuyện hủy bỏ hôn lễ với cha mình, nhưng bây giờ cha cô không có ở đây. Cha cô đang bận rộn, vì muốn nhìn thấy ngày nào đó thuận lợi vui vẻ gả cô ra ngoài.

Tối qua khi nói chuyện điện thoại, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa đã nói ra khỏi miệng, nhưng trong điện thoại cha cô vẫn tràn đầy mong mỏi hôn lễ của cô, làm cho lời đã ở cửa miệng cô trực tiếp trở về trong bụng.

Quả thật cô không biết nên nói thế nào với cha mình, người sắp trở thành con rể của ông, thật ra đã thành chồng của người khác.

“Các người không có chuyện gì làm sao?” Khi Tiểu Bảo Bối đang cười gượng ép, giọng nói của Tiểu Huyền truyền đến.

Giọng nói của Tiểu Huyền dịu dàng, nhưng trên thực tế mang theo sắc bén. Trong bông có kim, chính là để chỉ cái này.

Sau một câu của cô, vốn mọi người còn đang ở trong phòng trà chúc Tiểu Bảo Bối, lập tức tản đi.

Chỉ có Tiểu Bảo Bối, còn đang chờ nước nóng pha coffee.

Nhìn thấy Tiểu Huyền vào, đột nhiên cô ngay cả hứng thú uống cà phê cũng không còn. Đề ly cà phê in hoa văn con cừu của mình lên tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối dự định rời đi.

Lúc đi qua người Tiểu Huyền, cô thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không có.

Đây cũng là biểu hiện mấy ngày nay của Tiểu Bảo Bối khi nhìn thấy Tiểu Huyền.

Người chị từng yêu thương mình, bây giờ lại là vợ của chồng chưa cưới của cô, quan hệ như vậy làm sao có thể để cô tiếp nhận, làm sao bình tĩnh đối mặt?

Tiểu Bảo Bối không chào hỏi, Tiểu Huyền cũng giống như không nhìn thấy cô.

Chỉ là khi Tiểu Bảo Bối sắp ra khỏi phòng giải khát, cô nghe được giọng nói của Tiểu Huyền từ phía sau truyền đến: “Bảo Bối, cô vẫn chưa có ý định hủy bỏ hôn lễ sao?”

“Cái này, không cần cô quan tâm.” Cô chán ghét Tiểu Huyền là vì bộ dáng giả vờ đối xử tốt với cô, lại chán ghét cô ta âm thầm cướp đi chồng chưa cưới của cô.

“Phải, chuyện này không do tôi quản. Nhưng ngày cử hành hôn lễ chỉ còn lại năm ngày, người của công ty khắp nơi đều thảo luận. Đến lúc đó, cô đi đâu tìm chú rể đây.” Tiểu Huyền xoay người, nhìn sống lưng giờ phút này đang cứng đờ của Tiểu Bảo Bối trong.

Kỳ thật, cô ta không hận Tiểu Bảo Bối.

Cô ta chỉ lo lắng, cô gái giống như con cừu nhỏ này, sẽ thật sự cướp đi Quý Xuyên. Theo ý cô ta, Tiểu Bảo Bối không hủy bỏ hôn lễ, cũng là vì mục đích này.

Vì bảo vệ hạnh phúc của mình, Tiểu Huyền không có cách nào ngồi không mặc kệ.

Không đợi được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, cô ta lại nói: “Kỳ thật, tôi có một đề nghị rất hay. Dù sao chuyện cử hành hôn lễ, diễn đàn lễ quý đơn trong công ty đã truyền đi rất xôn xao. Không bằng, chúng ta tìm biện pháp, vẫn cử hành hôn lễ. Chỉ có điều vị trí cô dâu do tôi đảm nhận.”

“Không được.” Tiểu Bảo Bối xoay người, ưỡn thẳng sống lưng, làm cho mình giống như dũng sĩ không chút nào sợ hãi, nghênh tiếp Tiểu Huyền.

Cướp chồng chưa cưới của cô, bây giờ ngay cả hôn lễ do cha cô chuẩn bị tỉ mỉ cũng mơ tưởng cướp đi sao? Chuyện nực cười như vậy, cô ta cảm thấy có thể sao?

Giờ khắc này, Tiểu Bảo Bối thật sự chán ghét Tiểu Huyền.

Vì sao đoạt đi Quý Xuyên còn chưa đủ, còn muốn dẫm lên chút tự trọng của cô khi cô đang đau khổ nhất?

“Tại sao không được? Cô họ Tiểu, tôi cũng họ Tiểu. Dù sao đều nói là thiên kim của tập đoàn Tiểu thị gả chồng, ai trong chúng ta gả ra ngoài đều như nhau cả. Hơn nữa, bây giờ Quý Xuyên là chồng của tôi, nếu cô còn muốn để anh ấy có mặt trong hôn lễ, đến lúc đó chính là tội trùng hôn.” Tiểu Huyền nhìn ra hận ý của Tiểu Bảo Bối, nhưng cô ta vẫn là chậm mặt đánh trả, chỉ vì bảo vệ hạnh phúc của mình.

“Cô nghĩ cũng đừng nghĩ tôi sẽ nhường hôn lễ này lại cho cô.” Chồng chưa cưới không có, cũng coi như xong. Ngay cả hôn lễ cha mình chuẩn bị cho mình cũng đưa cho người ta, vậy cô có thể trở lại trong bụng mẹ cái tạo lại lần nữa.

“Vậy cô phải làm sao bây giờ? Không hủy bỏ hôn lễ, cô đi đâu tìm chú rể?” Đây mới là vấn đề Tiểu Huyền quan tâm nhất.

Cô ta căng thẳng chờ đợi đáp án từ trong miệng của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối ngay cả nhìn cô ta cũng không nhìn: “Việc này cũng không phiền đến cô quan tâm.”

Khi nói lời này ra, trong đầu Tiểu Bảo Bối tự dưng thoáng hiện đề nghị ngày đó của Kiều Trác Phàm..

Sau đó, cô trực tiếp đi khỏi phòng giải khát, để lại một mình Tiểu Huyền vừa nghi hoặc vừa bất an.

- - Tuyến phân cách - -

Buổi sáng ngày tiếp theo, cả tập đoàn Đế Phàm đều chìm trong một mảnh u ám.

Nhất là phòng họp ở bên cạnh phòng làm việc của tổng giám đốc, giống như bị mây đen bao phủ.

Bởi vì kế hoạch nào đó xảy ra sai sót, tất cả mọi người đều bị triệu tập.

Trong phòng họp, cà vạt của Kiều Trác Phàm bị nói lỏng ra. Anh không lên giọng, không nghiêm mặt, thậm chí không trách cứ bất cứ ai.

Không có, cái gì cũng không có. Ngay cả nói một câu nói nặng cũng không có, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy có một trận áp lực vô hình lan tràn trong không khí.

Lập tức, tất cả mọi người nom nớp lo sợ.

Cũng vừa lúc đó, nữ trợ lý xinh đẹp đẩy cửa phòng họp ra, nói: “Có cô Tiểu Bảo Bối đến.”

Không thêm bất cứ câu bổ sung nào, điều này chứng minh thân phận người đến đây cũng không đủ quan trọng.

Cho nên, người bên trong phòng họp cũng bắt đầu hoài nghi, diễn đàn lễ quý đôn có phải nữ trợ lý xinh đẹp này bị đứt sợi dây thần kinh nào không? Ở thời khắc then chốt như vậy còn quấy rối?

Nhưng trong giây phút này, kỳ tích xuất hiện.

Vốn mây đen đang bao phủ cả căn phòng, đột nhiên tan đi. Bởi vì, người đàn ông trên vị trí chủ vị, cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giấy kết hôn

Editor: VinJR

“Tan họp.” Mọi người Kiều Trác Phàm khẽ động, người trong phòng họp ngơ ngác nhìn nhau.

Ngoại trừ bầu không khí dọa ra một thân mồ hôi lạnh vừa rồi ra, còn có một cảm giác không thể tin được. Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, nhất định Kiều Trác Phàm sẽ bắt người làm sai ra, giết gà dọa khỉ. Nhưng hôm nay...

“Còn nhìn cái gì nữa?” Kiều Trác Phàm thấy mọi người vẫn chưa rời đi, lại lên tiếng.

Lần này, vốn mọi người đang có chút sững sờ ở tại chỗ, vội vàng thu dọn đồ đạc bước nhanh ra ngoài.

Mà Tiểu Bảo Bối chậm rãi bước vào khi mọi người đang nối bước nhau ra khỏi.

“A, khách quý.” Nhìn Tiểu Bảo Bối đang chậm rãi bước vào, Kiều Trác Phàm không nhịn không nhạt ném ra một câu như vậy. Về mặt bây giờ cách xa vạn dặm với về mặt tươi cười khi mới vừa nghe được Tiểu Bảo Bối đến lúc này.

“Kiều Trác Phàm, tôi tìm anh có chút việc.” Tiểu Bảo Bối còn mặc đồng phục nhân viên, chắc mới từ công ty trực tiếp đến đây.

Sau khi quan sát Tiểu Bảo Bối từ trên xuống dưới một hồi, Kiều Trác Phàm cho ra một kết luận: Cô nhóc này không thích hợp mặc đồng phục của nhân viên.

Quá gầy, bộ đồng phục mặc trên người cô có cảm giác trông rỗng.

“Nói đi.” Từ sau khi cô đi vào, lời nói của anh đột nhiên ít đi.

Anh chỉ chuyên tâm nhìn cô, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

“Kiều Trác Phàm, tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề lần trước, bây giờ còn hiệu lực không?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy, giọng nói bây giờ của mình lớn hơn tiếng muỗi kêu không được bao nhiêu, ngay cả bản thân cô cũng không nghe rõ lắm.

Nhưng cô có thể xác định, Kiều Trác Phàm nghe được. Bởi vì, anh cười.

Không phải miệng tạo ra đường cong, mà là đôi mắt. Ánh mắt của người đàn ông này, biết nói. Khi anh nhìn cô chăm chăm, trong mắt có cảm giác khẽ mỉm cười, dường như còn có ý tứ khác sâu hơn...

“Lần trước tôi nói cái gì?” Anh nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên hỏi.

Một câu nói, làm Tiểu Bảo Bối đột nhiên giống như là nuốt phải ruồi, không có cách nào nói câu kế tiếp.

“Anh quên rồi, xem như tôi chưa tới đây đi.” Tiểu Bảo Bối dám khẳng định, khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bây giờ chắc chắn đỏ tía rồi.

Vốn cô nổi lên dũng khí tìm đến Kiều Trác Phàm nói mấy cái này đã thật vất vả. Bây giờ người đàn ông này còn nói anh ta quên mất, bây giờ làm sao cô có thể còn dũng khí để nhắc lại? Cô mắc cỡ, cũng hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Mới vừa nói xong, cô liền cầm lấy túi sách định đi ra ngoài.

Chỉ là, đi chưa được mấy bước, tay cô liền bị kéo lại.

Đây hình như là lần thứ ba cô tiếp xúc tay với Kiều Trác Phàm, ảm áp khô ráo...

“Cứ không thích đùa như vậy sao?” Anh kéo tay cô, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Mấy lần tiếp xúc trước, Tiểu Bảo Bối cảm thấy Kiều Trác Phàm là người rất có cảm giác xa cách. Nhưng khi lời nói của anh mang theo ý cười đứng trước mặt cô, cô lại cảm thấy có chút ảm áp không rõ.

“...” Bị anh nắm tay, cô muốn tránh thoát mấy lần, cũng không thoát ra được, liền tùy ý để anh nắm. Nhưng cô chỉ cúi đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện.

“Biết rồi, tôi đồng ý với em là được.” Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của anh, trong tiếng cười chứa bất đắc dĩ.

Cảm giác này, giống như trong phim truyền hình khi nam chính thâm tình với nữ chính như vậy...

Nhưng Tiểu Bảo Bối cảm thấy, đây nhất định là ảo giác của bản thân. Kiều Trác Phàm mới gặp cô vài lần, làm sao có thể có loại cảm giác thâm tình đó chứ?

“Anh cũng không biết tôi muốn làm chuyện gì, tại sao anh lại đồng ý? Nếu tôi bảo anh ba ngày sau tổ chức hôn lễ với tôi, chắc chắn anh sẽ không đồng ý.” Câu nói phía sau kia, Tiểu Bảo Bối tựa như là nói thầm trong họng.

Gia thế Kiều Trác Phàm tốt như vậy, tương mạo vừa không tệ vừa là người có năng lực, yêu cầu đối với đối tượng kết hôn chắc chắn rất kén chọn. Theo Tiểu Bảo Bối thì là như vậy.

Chỉ có điều hình như cô đã đánh giá thấp khả năng tỉnh giác của người đàn ông này, khi cô nói thầm, giọng nói của anh đã truyền đến: “Ai nói tôi không đồng ý?”

Lời này, làm Tiểu Bảo Bối đột nhiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Mà trên mặt anh, vẫn không tiếng động mỉm cười.

Cái này làm tim Tiểu Bảo Bối đập loạn, không hiểu vì sao mất một nhịp.

Kiều Trác Phàm chỉ nhẹ xoa cái đầu nhỏ đang ngẩng lên nhìn mình, tiếp theo lấy ra hai quyển sổ màu đỏ từ trong túi của mình, để vào tay cô: “Cho em”

Tiểu Bảo Bối vừa nhìn, lại là sổ đỏ?

Thành thật mà nói, thời gian gần đây cô bị mấy quyển sổ đỏ này hành hạ sắp điên rồi. Bây giờ vừa nhìn thấy, liền có loại suy nghĩ muốn chạy trốn chết.

“Xem một chút đi.” Kiều Trác Phàm dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, lại lên tiếng.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể bất đắc dĩ mở quyển sổ trên tay ra...

Chỉ có điều vừa nhìn thấy, mắt Tiểu Bảo Bối tròn tròn.

Bởi vì, trên quyển sổ này, đương nhiên là tên cô và Kiều Trác Phàm. Đây là chuyện gì vậy? Khi nào thì cô và Kiều Trác Phàm đăng ký kết hôn?

Chẳng qua khi ánh mắt của Tiểu Bảo Bối rơi vào trên trang giấy chứng nhận kia rõ ràng mang theo dấu vết ảnh chụp bị chỉnh sửa, Tiểu Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở dĩ cô cảm thấy đây là ảnh chụp bị chỉnh sửa là bởi vì Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không nhớ mình từng chụp qua tấm ảnh chung nào như vậy cả. Ngay cả ảnh chụp cũng ghép, đương nhiên Tiểu Bảo Bối cũng cho rằng quyển sổ này cũng là giả.

“Anh lấy ở đâu vậy, cái này đúng là không khác gì bản thật.” Nâng quyển sổ lên, Tiểu Bảo Bối cười đến quên mất tất cả bi thương.

“Em thích thì tốt rồi!” Kiều Trác Phàm không nói gì nhiều, nhưng ánh mắt thoáng có chút tham luyến rơi vào khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bảo Bối...

“Kiều Trác Phàm, anh thật sự là người tốt. Vậy ba ngày sau anh nhớ tới tham gia hôn lễ, a... Đúng rồi, hình như lễ phục phải đặt lại một lần nữa.” Bộ lễ phục kia, ban đầu là dựa theo số đo của Quý Xuyên mà làm. Kiều Trác Phàm cao hơn Quý Xuyên một chút, nên sẽ không vừa.

“Em không cần lo lắng, toàn bộ có tôi lo liệu rồi.” Anh xoa đỉnh đầu của cô, mỉm cười dịu dàng.

“Vậy trước hết cứ như vậy đi, tôi thấy mọi người hình như đang họp, tôi đi trước...”

Tiểu Bảo Bối rời đi, đều vội vã giống như khi cô đến.

Chỉ còn lại người đàn ông trên khoe miệng vẽ một đường cong, thật lâu cũng không tắt...

- - Tuyến phân cách - -

“Cha, cha làm Bảo Bối nhớ muốn chết.” Buổi tối khi về nhà, Tiểu Đằng đi công tác nhiều ngày đã trở về, trên bàn ăn ngoại trừ thức ăn nóng hổi ra, còn có quả khi ông đi công tác vẫn không quên dành chút thời gian tự mình chọn cho Tiểu Bảo Bối. Nhìn những thứ này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chóp mũi cay cay.

Sợ mình khóc lên trước mặt cha, khi cô nhào tới liền chôn cả khuôn mặt trong ngực ông.

“Nhóc con, nhớ cha như vậy sao?”

“Dạ...”

“Đưa trẻ ngốc, con như vậy để cha làm sao cam lòng gả con ra ngoài đây?” Tiểu Đằng yêu thương vỗ vỗ đầu cô.

Nghe lời nói của ông, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa là khóc lên.

Cũng may cô còn vui mặt trong ngực cha mình, không đến mức bại lộ.

“Được rồi, trước tiên thả cha ra. Quý Xuyên đã ở đây chờ con lâu rồi, nhanh đi rửa tay, chúng ta ăn cơm.” Tiểu Đằng nâng Tiểu Bảo Bối không ngừng chui trong ngực mình lên, trong cả quá trình đầu Tiểu Bảo Bối đều cúi xuống, thế cho nên Tiểu Đằng cũng không thấy rõ mặt cô, khi ông nhắc đến tên Quý Xuyên, trên mặt Tiểu Bảo Bối hiện lên tức giận.

“Ồ, người bạn rận như Quý tổng làm sao lại đến nhà tôi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hôn lễ một người

Editor: VinJR

Hai câu nói của Tiểu Bảo Bối, lãnh lạnh nhạt đậm, không mang theo vẻ tươi cười. Điều này làm Quý Xuyên vốn đang ngồi trước bàn ăn, sắc mặt cứng đờ. Nhất là hai chữ “Quý tổng” hờ hững kia, làm tay Quý Xuyên đặt trên đầu gối nắm lại thành quyền.

Lúc trước, cô thích gọi Quý Xuyên Quý Xuyên không ngừng. Khi đó, hần cố ý bắt cô ở công ty gọi hần là Quý tổng, nhưng Tiểu Bảo Bối chưa từng nghe lời hần. Nhưng hôm nay, hần cũng không cần ra sức nhắc nhở, Tiểu Bảo Bối lại gọi như vậy.

Chỉ là xưng hô như thế, làm lòng hần cảm thấy khó chịu. Loại tình cảm bị dồn nén đó, giống như sắp dâng trào ra.

“Bảo Bối, làm sao vậy? Cãi nhau với Quý Xuyên sao?” Nhìn thấy bộ dạng này của con gái, cha Tiểu vội vàng đến khuyên can.

Mất thấy trận xung đột này sắp bùng phát, Quý Xuyên đột nhiên liền kéo Tiểu Bảo Bối ra ngoài.

Cha Tiểu cũng là người từng trải, cũng không đi theo xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vốn Tiểu Bảo Bối vẫn ngoan ngoãn ở trước mặt cha tùy tiện để hần kéo tay mình, nhưng vừa ra khỏi cửa liền gạt tay hần ra.

“Bảo Bối, anh đến chính là có chuyện muốn nói với em” Quý Xuyên nhìn cánh tay bị gạt qua một bên, mày nhíu lại.

Bảo Bối.

Không gọi họ của cô sao?

Trước kia, cô từng hy vọng Quý Xuyên có thể gọi cô một tiếng như vậy cỡ nào?

Khi đó, hần là vị hôn phu của cô, nhưng lại chưa từng không gọi họ của cô.

Bây giờ, hần đã trở thành chồng của người khác, lại xưng hô thân mật với cô như vậy.

Nhưng hoàn cảnh không còn như trước nữa, bây giờ xưng hô như thế, Tiểu Bảo Bối không cảm thấy ngọt ngào chút nào, ngược lại chỉ có châm chọc.

“Quý tổng, bây giờ anh là người đàn ông đã kết hôn, thời gian này nên ở bên cạnh vợ của anh. Cứ tùy tiện đi tìm người yêu cũ của anh như vậy, dẫn đàn lê quý đôn không thấy có chút không thích hợp sao?” Cô đưa lưng về phía hần, cho nên hần không thấy được vẻ mặt của cô. Điều duy nhất hần có thể cảm giác được, chính là châm chọc trong lời nói của cô.

“Bảo Bối, anh chỉ là lo lắng em...” Nghe nói cô vẫn không chịu hủy bỏ hôn lễ, còn có phản ứng vừa rồi của Tiểu Đằng, trong lòng Quý Xuyên liền rõ.

Tiểu Bảo Bối vẫn chưa nói cho Tiểu Đằng biết chuyện của hần và Tiểu Huyền, nếu không, dựa vào tính tình của Tiểu Đằng, sợ rằng hần đã bị đuổi ra khỏi cửa.

“Lo lắng cho tôi?” Cô giống như nghe được chuyện cười gì đó, đột nhiên nở nụ cười.

Tiếng cười trong gió đêm, chẳng những không có một chút vui sướng, ngược lại có chút cô đơn.

Khi cô là vị hôn thê của hần, hần chưa từng quan tâm cô như vậy.

Ngược lại sau khi lãnh giấy hôn thú với người khác lại quan tâm cô?

Điều này chẳng lẽ còn không phải là chuyện cười hay sao?

“Bảo Bối, anh biết hiện tại em rất khó mở miệng nói với bác trai, hôn lễ này...” Hần nhìn hai vai run rẩy của cô, muốn từ phía sau ôm cô lại.

Khi hần đưa tay ra, bị cô tránh khỏi.

“Hôn lễ?” Lại là chuyện này?

Hôm nay, Tiểu Huyền vì chuyện này mà đến tìm cô.

Không nghĩ tới, bây giờ Quý Xuyên tìm đến cô, cũng là vì hôn lễ này.

Đều nói, vợ chồng ở chung với nhau sẽ càng lúc càng giống. Trước kia, Tiểu Bảo Bối vẫn không tin. Nhưng bây giờ, Quý Xuyên và Tiểu Huyền chỉ mới lãnh chứng mấy ngày, đều bi ối như nhau.

“Quý tổng, sẽ không phải anh cũng muốn tôi nhường hôn lễ này cho anh và chị họ chứ?” Trong gió đêm, rốt cuộc Tiểu Bảo Bối lại lần nữa nhìn về phía

hắn.

Lúc này Quý Xuyên mím môi, trước kia Tiểu Bảo Bối cảm thấy, trên người anh tản mát ra một loại khí chất, diễn đàn lê quý đôn làm cho cô thần hồn điên đảo. Nhưng bây giờ, Tiểu Bảo Bối phát hiện lúc trước cô thật sự là mất bị mù.

“Bảo Bối, anh...” Anh không phải ý này.

Nhưng Quý Xuyên mới vừa mở miệng, cô lại đột nhiên lên tiếng cắt đứt: “Nghĩ cũng đừng nghĩ. Thứ thuộc về tôi, các người cũng đừng nghĩ sẽ cướp được từ tay tôi.” Giọng nói trong gió, có chút dễ nghe. Tiểu Bảo Bối cảm thấy, linh hồn mình cũng sắp nhanh chóng khô khốc, có thứ gì đó đang lặng lẽ chết đi...

“Hôn lễ sẽ không hủy bỏ.” Đột nhiên cô mạnh mẽ tuyên bố.

“Vậy em giải quyết thế nào?” Dưới đèn đường, trong con người hắn toát ra vẻ gì đó, giống như là đồng tình.

“Chuyện này, cũng không phải vấn đề mà Quý tổng có thể quản.” Cô xoay người, ngay cả nhìn hắn cũng không có liền vào nhà.

Quý Xuyên đứng tại chỗ, chỉ đứng chốc lát, cuối cùng vẫn xoay người rời đi...

Vào nhà, Tiểu Đằng vẫn ngồi trước bàn ăn chờ cô: “Bảo Bối, con và Quý Xuyên cãi nhau sao?”

“Không có.”

“Không có vậy tại sao không để nó ở lại ăn cơm nước xong rồi đi?”

“Anh ta có việc gấp, nên đi trước.”

Nói vài câu qua loa để ứng phó với cha, Tiểu Bảo Bối tùy tiện ăn một bát cơm liền trở về phòng.

Hôn lễ sắp tới gần, chú rể biến thành người khác. Thời gian này, Tiểu Bảo Bối vừa mệt vừa phiền. Trên cơ bản, mỗi ngày đầu đầu vui vào gối, nước mắt không ngừng chảy. Cho đến khi khóc mệt, mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Cô cho rằng, trạng thái như vậy sẽ luôn luôn kéo dài mãi mãi.

Nhưng ai biết, hôm nay đầu cô vừa nằm lên gối, liền buồn ngủ.

Trong mơ, cô nghe thấy Kiều Trác Phạm nói với mình: “Yên tâm, anh sẽ yêu em, anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào...”

- - Tuyển phân cách - -

Trong nháy mắt, đã đến một ngày trước hôn lễ.

Ngày này, Tiểu Bảo Bối vẫn đi làm như cũ, điều này làm nhân viên trong công ty nghị luận rối rít.

“Cô nói xem không phải ngày mai Tiểu tiểu thư kết hôn với quản lý sao? Như thế nào hôm nay còn tới làm?”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ quái.”

“Các cô nói xem hôn lễ ngày mai có thể có bất ngờ gì không?”

“Bất ngờ gì?”

“Giống như trong phim thần tượng, có một người đàn ông hoặc một người phụ nữ đột nhiên xông vào giáo đường, sau đó nói cái gì đó đại loại như cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục ...”

Bởi vì Tiểu Đằng muốn làm con gái vui vẻ đi lấy chồng, mời toàn bộ nhân viên trong Tiểu thị đến tham gia tiệc cưới, diễn đàn lê quý đôn một cách tự nhiên, hôn lễ này từ khi bắt đầu công bố, liền trở thành đề tài đứng đầu trong công ty.

Chẳng qua là khi bọn họ nghị luận đến chuyện đó, có một giọng nói lạnh buốt truyền đến từ phía sau bọn họ: “Tiểu thị của chúng ta, cũng không nuôi người rảnh rồi.”

Vừa quay đầu lại, đứng phía sau chính là Quý Xuyên, sắp trở thành con rể của tập đoàn Tiểu thị, tất cả mọi người đều nhanh chóng ngậm miệng, đi làm việc của mình.

Chỉ có điều sau lưng vẫn có người nói thầm: “Không phải là ý vào sắp cưới Tiểu Bảo Bối sao? Còn tưởng rằng toàn bộ Tiểu thị đều là của mình chắc? Tiểu thị của chúng ta sao? Thật là không biết xấu hổ.”

Giọng nói này rất nhẹ, nhưng trong không gian vừa mới khôi phục yên tĩnh, có thể để người ta nghe rất rõ ràng.

Một khắc kia, sắc mặt của Quý Xuyên trực tiếp đen xuống. Cách đó không xa Tiểu Huyền đang đi tới vừa vận nhìn thấy một màn như vậy, vội vàng kéo hẳn vào phòng làm việc.

“Chuyện này cũng đều do Bảo Bối không tốt. Rõ ràng hôn lễ này đã không thể cử hành, vẫn không hủy bỏ hôn lễ. Cũng không biết con bé này nghĩ như thế nào, đến lúc đó không có chú rể, cuộc hôn nhân này diễn ra thế nào chứ?”

Tiểu Huyền là người thông minh. Cho dù biết là lỗi của mình, cũng hiểu được tránh nặng tìm nhẹ, đổ sai lầm này lên trên đầu người khác.

“Chẳng lẽ, đến lúc đó tùy tiện tìm một người ở trên đường đến cử hành hôn lễ sao?” Tiểu Huyền còn đang bận sửa sang lại văn kiện trên bàn làm việc, thế cho nên bỏ lỡ khoảnh khắc khi cô nói ra những thứ này, đáy mắt người đàn ông thoáng hiện nét phiền não...

**

Hôm nay hơi bận nên post trễ, đừng giận tui nhen, sau này có ai rảnh thì nhắn tin trò chuyện với tui cho đỡ buồn nhen, hehe, mai editor mới lên sản nhé, nhiệt liệt hoan nghênh nào, bùm chéo chéo chéo.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19: Đêm độc thân cuối cùng

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Đù rồi! Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng là em gái của em!” Lúc Quý Xuyên mở miệng, giọng nói rất lạnh lùng. Lạnh tới mức không hề có một chút cảm xúc nào.

Một Quý Xuyên như vậy, Tiểu Huyền cảm thấy vô cùng xa lạ. Theo cảm giác của cô ta, giờ phút này dường như Quý Xuyên đang ở cách cô rất xa.

“Xuyên, anh làm sao vậy?” Vì sao khi cô nhắc tới Tiểu Bảo Bối có khả năng tùy tiện kéo một người qua đường vào kết hôn, anh lại tức giận như vậy?

Tiểu Huyền không ngốc!

Điều này đã chứng minh, Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của Quý Xuyên, không phải là có cũng được mà không có cũng được!

“Chẳng qua là em chỉ không muốn có chuyện ngoài ý muốn.” Cho dù giờ phút này cô ta tức giận vì Quý Xuyên để ý tới Tiểu Bảo Bối, nhưng mà giọng nói của cô vẫn mang theo ý cười.”

Đây chính là ưu điểm của Tiểu Huyền.

Làm vợ, người như vậy khẳng định luôn lấy đại cục làm trọng.

Cho tới nay, Quý Xuyên cũng hiểu rất rõ.

Nhưng mà hôm nay, dù thế nào đi nữa, anh ta nghe thấy giọng nói của Tiểu Huyền thì cảm thấy rất chói tai.

“Dù nói thế nào đi nữa, em cũng không thể nói cô ấy nhường hôn lễ lại cho chúng ta được!” Quý Xuyên cũng không ngốc. Căn cứ theo lời nói ngày đó của Tiểu Bảo Bối, anh ta cũng đoán ra được khoảng thời gian này Tiểu Huyền đã làm những gì.

“Chuyện này không phải là vì em suy nghĩ thay cho Bảo Bối hay sao? Em ấy không hủy bỏ hôn lễ, ngày mai cô ấy biết tìm chú rể ở đâu ra? Nếu như tổ chức hôn lễ mà mãi không thấy chú rể xuất hiện, đến lúc đó khẳng định là Tiểu Thị sẽ trở thành trò cười của thiên hạ!”

Người phụ nữ này nói thật sự rất dễ nghe. Cô luôn ra vẻ lo lắng cho người khác.

Trước kia Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng hôm nay, không biết vì sao, anh ta có cảm giác lời nói của cô có chút giả dối.

“Được rồi, cho dù có bị chê cười hay không, chuyện này cũng không phải là chuyện anh hay em có thể quyết định được!” Lúc này đây, không chỉ có giọng nói của Quý Xuyên thay đổi, mà ngay cả sắc mặt của anh ta cũng thay đổi.

Một bộ dạng giống như khôi binh hồi tội, giống như là cô ta đã làm chuyện gì đó trời đất không thể dung thứ được vậy.

Nhưng mà Quý Xuyên, anh đừng có ra vẻ, chuyện phản bội Tiểu Bảo Bối, anh là người đầu tiên khôi xương!

“Anh đã biết là chuyện này anh hoặc em đều không có quyền quyết định, vậy thì mời anh hãy thu lại bộ dạng quan tâm đối với Bảo Bối đi! Bây giờ làm như vậy là cho ai xem?” Bỗng nhiên, Tiểu Huyền cũng thay đổi sắc mặt.

Bộ dạng rút đao chỉ vào nhau, thật sự không hề giống với trước kia mỗi đêm rúc vào nhau tạo người.

Tiểu Huyền như vậy, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên lại thay đổi lần nữa.

Tiểu Huyền, người mà anh đã cho rằng cô là hòn đá kê chân trên con đường thành công của mình. Bây giờ vào thời điểm mấu chốt, chọc giận cô không phải là một nước cờ tốt!

Tiểu Huyền quan sát sắc mặt liên tục thay đổi của Quý Xuyên, một giây sau cô ta lại khôi phục lại bộ dạng cười khanh khách: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, bây giờ em đi xem giúp anh xem ngày mai mặc bộ quần áo nào đi ra ngoài!”

Có đôi khi, đối với đàn ông không thể quá nóng vội.

Điều này nếu như Tiểu Huyền còn không hiểu, thì cũng uống phí đi sự tỉnh táo của cô ta.

Không đợi Quý Xuyên trả lời, cô ta đã xoay người đi mất rồi.

Đây là Tiểu Huyền. Có đôi khi, muốn có cơ hội cãi nhau với cô ta, cũng rất khó tìm được.

- - Đường phản cách - -

Đèn nê ông của thành phố vừa sáng lên, những ngọn đèn nhấp nháy.

Bên trong một quán bar, hiện lên một hương vị xa hoa và lãng phí. Nhưng đồng thời cũng là điều hấp dẫn người ta nhất.

Một người đàn ông vừa xuống xe, còn có người chủ động tiến lên, phụ giúp lái xe tới bãi đậu xe. Còn có người đi theo sau, nói thầm ở bên tai của anh: “Kiều thiếu, Duật thiếu đang chờ ở bên trong rồi!”

Hiển nhiên, anh là khách quen của quán bar này. Những người phục vụ ở đây rất kính nể anh. Chỉ tiếc là, người đàn ông này hồ hững tới mức gần như là tàn nhẫn.

Nhưng mà, những người ở đây, rõ ràng là cũng đã quen với thái độ này của anh rồi.

Tuy rằng người đàn ông này thường xuyên nở nụ cười, nhưng mà nụ cười của anh ta, chưa bao giờ mang theo ý nghĩa thân thiết!

“Biết rồi!” Hừ lạnh một tiếng, người đàn ông đã đi vào một phòng riêng nào đó của quán bar.

Trong căn phòng ánh sáng hơi tối, nhưng đầu bên kia của sofa có một người đàn ông đang lười nhác ngồi bắt chéo chân, rất nhanh đã nhận ra anh đã tới.

“Kiều, cậu đúng là kẻ điên! Chỉ vì hai bộ lễ phục, vậy mà bắt tôi bỏ ba cả ngày cả đêm.”

“Nhìn người đẹp của cậu đi! Lấy đồ ngon ra để chiêu đãi cậu, mà vẫn không thể bịt lại cái miệng thú vị của cậu à!” Kiều Trác Phàm vừa ngồi xuống, thì đã có người đưa mấy bình rượu tới.

Đây đều là những loại rượu ngon mà anh ký gửi ở đây, trừ phi có dịp lễ tết gì mới có thể lấy ra. Có đôi khi Đàm Duật năn nỉ nhiều lần muốn được uống, nhưng mà anh rất ít khi lấy ra. Không phải Kiều Trác Phàm keo kiệt, mà anh hiểu rõ, Đàm Duật còn có loại rượu quý hiếm nào chưa nếm qua? Chẳng qua cái miệng của anh ta than thở thành nghiện mà thôi.

Nhưng mà hôm nay, Đàm Duật còn chưa mở miệng nói muốn uống rượu quý, nhưng Kiều Trác Phàm đã tự mình kêu mang tới rồi.

Nhìn Kiều Trác Phàm nghịch ly rượu rất thuần thục, Tiểu Duật hí hí mắt: “Kiều, không phải cậu chuẩn bị Hồng Môn Yến cho mình chứ?”

Vừa có rượu ngon, vừa có người đẹp, anh ta cảm giác có điều gì đó không thích hợp.

Không phải vì bọn họ không thường uống rượu, mà là mỗi lần bọn họ uống rượu, thì rất ít khi có phụ nữ mát mẻ đi theo.

“Là Hồng Môn Yến thì thế nào?” Kiều Trác Phàm nhếch khóe môi, tiếp tục duy trì nụ cười không rõ hàm ý.

Có vẻ như từ sau khi anh vào đây, anh luôn có biểu cảm như vậy.

Một Kiều Trác Phàm như vậy, khiến cho Đàm Duật nghĩ được một mùi vị không hề tầm thường.

“Kiều, thật sự là Hồng Môn Yến? Làm nhiều phụ nữ như vậy, đến lúc đó thận của tôi sẽ không được tốt lắm, mẹ tôi sẽ đau lòng!” Một người đàn ông mỉm cười hay đùa giỡn, có vẻ như rất dễ khiến cho phụ nữ vui vẻ.

Chẳng vậy mà, kể từ lúc bước chân vào cánh cửa này, cả đám người đều đi lại gần tiểu Duật ở bên kia.

“Không phải là cậu sợ mẹ cậu đau lòng, mà cậu sợ người nào đó đau lòng thì có?” Kiều Trác Phàm nhấp một ngụm rượu, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lúc anh nói những lời này, Đàm Duật cũng không đáp lại. Ngược lại lại chơi đùa cùng với người phụ nữ ở bên cạnh, giống như là chứng minh những lời nói của Kiều Trác Phàm không phải là sự thật...

Lắc lắc ly rượu đỏ, khiến cho rượu ở trong ly sóng sánh tạo thành những đường cong đẹp mắt, rốt cục Kiều Trác Phàm cũng đưa ra một tin tức quan trọng: “Duật, ngày mai mình kết hôn rồi. Đêm nay, là đêm độc thân cuối cùng...”

“Kiều, mình nói sao hôm nay cậu lại không bình thường như vậy, thì ra là muốn đi vào nắm mồ hôn nhân rồi!”

“Đúng vậy, ngày mai mình sẽ đi vào nắm mồ rồi!” Hai người dùng những lời nói quái dị để hình dung về việc kết hôn. Khiến cho những người phụ nữ ngồi ở bên cạnh, nghe không hiểu gì hết.

Nhưng mà những người phụ nữ này cũng hiểu, người như Kiều Trác Phàm và Đàm Duật, ai có thể dễ dàng nhìn thấu được?

“Chúc cậu chết được nhắm mắt!”

“Cảm ơn!”

Dùng những từ ngữ kỳ lạ để chúc mừng tân hôn, sau đó hai người cùng ly.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ghế trống của chú rể, đã có người đảm nhiệm

Editor: VinJR - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngày này, trong công viên tiêu tốn hơn bốn trăm triệu để xây dựng của tập đoàn quốc tế SH, lượng người đi vào tăng không ngừng.

Người đông không phải bởi vì là ngày nghỉ, mà là hôm nay ở tại công viên này, một hôn lễ xa hoa sắp cử hành.

Mọi người đến đây, tất cả đều là khách tham gia hôn lễ.

Trên mặt của mỗi người đều tràn đầy tươi cười đến chúc phúc.

Trên mặt Tiểu Huyền, dường như là nụ cười rạng rỡ. Nhưng trong lòng cô ta, cũng không nhẹ nhàng như nụ cười trên mặt.

Cô ta biết Tiểu Đằng rất cưng chiều Tiểu Bảo Bối, hận không thể mang toàn bộ thế giới dâng lên trước mặt Tiểu Bảo Bối. Trước khi tham gia hôn lễ, cô ta cũng từng nghĩ hôn lễ này sẽ rất xa hoa. Nhưng Tiểu Huyền thật không nghĩ tới, Tiểu Đằng vậy mà có thể bao toàn bộ công viên của tập đoàn quốc tế SH vì muốn Tiểu Bảo Bối vui vẻ gả ra ngoài.

Hai năm qua, hoàn cảnh của tập đoàn Tiểu thị cũng không tốt như vậy. Muốn bao toàn bộ công viên để tổ chức hôn lễ, sợ là phải dùng cả lợi nhuận một năm của công ty. Hơn nữa, tập đoàn quốc tế SH này vốn là tập đoàn kinh tế lớn nhất nước, bọn họ cũng không thiếu chút tiền này. Muốn thuyết phục tổng giám đốc của bọn họ đồng ý cho thuê công viên này, chắc chắn cũng phải hao phí tâm tư rất nhiều.

Đây cũng chính là điều mà Tiểu Huyền đổ kỵ nhất.

Một hôn lễ trang trọng như trong truyện cổ tích như vậy, đương nhiên Tiểu Huyền cũng hy vọng có được. Chỉ tiếc, nhà bọn họ chỉ xem như là một cổ đông lớn của Tiểu thị. Hơn nữa, đoán chừng cha mẹ cô ta cũng sẽ không đồng ý dồn hết tất cả tài sản cả đời mình kiếm được để cử hành một hôn lễ như vậy.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới, hôn lễ của Tiểu Bảo Bối không có chú rể, đổ kỵ trong lòng Tiểu Huyền mới chậm rãi điệu xuống.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang ở trong phòng nghỉ, mặc chiếc áo cưới mà hai tháng trước cô và Quý Xuyên cùng nhau đặt làm theo yêu cầu vô cùng khó chịu.

Chiếc áo cưới này được làm theo số đo của cô, theo lý thuyết sẽ vô cùng thích hợp mới đúng. Nhưng trong khoảng thời gian này bởi vì xuống tinh thần,

cô gầy hơn rất nhiều. Ngay cả chiếc áo cưới này, mặc vào cũng có chút rộng. Đặc biệt là phần thiết kế ở ngực, Tiểu Bảo Bối thật lo lắng lễ phục này có thể sẽ rớt xuống hay không?

Mà trước mắt, Tiểu Bảo Bối càng thêm lo lắng là, cô chờ cả buổi, cũng không nhìn thấy Kiều Trác Phàm.

Sẽ không phải anh ta không tới chứ?

“Tiểu Bảo Bối, Kiều thiếu cho tôi đưa lễ phục tới.” Khi Tiểu Bảo Bối trốn ở cửa phòng nghỉ lặng lẽ tìm kiếm hình bóng của Kiều Trác Phàm bên trong đám người ngoài kia, cô gái xinh đẹp mà cô từng gặp trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trước mặt cô. Trên tay cô ấy, còn có một chiếc hộp.

Từ trong nụ cười của cô gái này, Tiểu Bảo Bối không nhìn ra được một chút ghen tuông nào.

“Đây là...” Cô gái mở chiếc hộp ra, Tiểu Bảo Bối thấy được một chiếc áo cưới khác. Không giống với chiếc áo trên người cô, xung quang làn váy của chiếc áo cưới này, thậm chí trên cổ áo, không phải là kim cương quý giá nhất, mà là thạch anh ngũ sắc. (Cho phép mình để ngũ sắc nhé, vì viết năm màu có hơi quê tèo)

Có thể dễ dàng thấy được suy nghĩ trong mắt của Tiểu Bảo Bối, cô rất thích chiếc áo cưới này.

“Thay ra đi, chắc chắn sẽ vừa hơn chiếc áo cô đang mặc trên người. Kiều thiếu cũng sắp tới rồi.” Ánh mắt của cô gái xinh đẹp như có như không xẹt qua ngực của Tiểu Bảo Bối, làm cô có chút xấu hổ.

Mà khi nghe được câu nói phía sau của cô ta, rốt cuộc tâm của Tiểu Bảo Bối cũng buông lỏng.

Kiều Trác Phàm sẽ đến, vậy là đủ rồi.

Thấy cô hào hứng vội vàng chạy đến phía sau thay quần áo, đôi mắt tối tăm của Anna chứa ý cười: Tiểu Bảo Bối, cô có biết ý nghĩa của chiếc áo cưới thạch anh này không?

- - Tuyển phân cách - -

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời đang bận...”

“Quý Xuyên, sẽ không phải đến bây giờ anh vẫn muốn trở thành chú rể của Tiểu Bảo Bối chứ?” Hòa vào đám người đến tham gia hôn lễ, toàn thân mặc váy đỏ rực, đoán rằng cô dâu hôm nay còn phải kém hơn cô ta, đi đến lễ quý đôn Tiểu Huyền vừa gọi điện thoại cho Quý Xuyên, vừa không ngừng tìm kiếm trong đám người.

Vốn hôm nay cô muốn đến cùng Quý Xuyên, phòng ngừa hấn trên đường trốn thoát đi làm chú rể của người khác. Nhưng hấn nói, hấn còn có chút việc phải xử lý. Cuối cùng, bọn họ hẹn gặp nhau ở đây.

Nhưng cũng đã hơn thời gian đã hẹn nửa tiếng, người đàn ông này ngay cả cái bóng cũng không thấy. Lập tức, Tiểu Huyền cũng bắt đầu cau mày.

Mà Tiểu Huyền không biết là, khi cô ta hùng hùng hổ hổ tìm kiếm Quý Xuyên, người đàn ông kia thể nhưng xuất hiện ở phòng nghỉ của Tiểu Bảo Bối.

“Quý tổng, không nghĩ tới anh bận nhiều việc cũng tới tham gia hôn lễ của tôi, thật làm cho tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Vốn hôm nay anh ta là chú rể, nhưng bây giờ lại mang thân phận chồng của chị họ, giống như người ngoài xuất hiện trước mặt cô, Tiểu Bảo Bối thật sự không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào cho phải.

Đau lòng sao?

Có một chút.

Nhưng nhiều hơn, là may mắn.

Nếu đợi đến sau hôn lễ mới nhìn thấy giấy chứng hôn của bọn họ, vậy cô liền trở thành trò cười cho tất cả mọi người rồi.

“Bảo Bối, đừng cứ gọi Quý tổng này Quý tổng nọ nữa, bây giờ chúng ta cũng không phải ở công ty.” Không thể không thừa nhận, bộ dáng của Quý Xuyên thật sự rất được. Mũi cao thẳng, khuôn môi đẹp. Đây cũng là nguyên nhân năm đó Tiểu Bảo Bối thích hấn nhiều năm như vậy.

Chỉ là, hôm nay khuôn mặt của hấn mang theo một mối, dưới mí mắt có vết đen lơ mơ. Xem ra, hấn giống như một đêm không ngủ.

Là vì lo lắng hôm nay hôn lễ của cô không có chú rể, sẽ kéo hấn lên làm chú rể thay sao? Hay là bởi vì lo lắng những chuyện bí ối mà hấn và Tiểu Huyền làm bị cha cô biết được?

Nhưng bất kể là về phía trước hay phía sau, cũng không phải là chuyện Tiểu Bảo Bối để ý nữa.

Cô giả vờ nói: “Không gọi anh là Quý tổng, vậy gọi là gì? Quý tiên sinh? Hay là chồng của chị họ?”

Quý Xuyên, khi nhìn thấy giấy chứng hôn của anh và người khác, giữa chúng ta đã không còn bất kỳ khả năng nào nữa. Cho dù tôi còn chút tình cảm với anh, tôi cũng sẽ tự mình chặt đứt.

Không thể nghi ngờ, giọng điệu chế giễu của cô làm Quý Xuyên khó chịu. Lúc này, mày của hắn ta nhả thành một đường. Đặc biệt là khi nhìn thấy chiếc áo cưới thạch anh chưa từng thấy kia được mặc trên người Tiểu Bảo Bối thì càng sâu hơn.

“Bảo Bối, hôm nay anh đến đây, chỉ là muốn xem xem có chuyện gì có thể giúp không thôi.” Giọng nói của hắn ta thành khẩn, lại đổi lấy một tiếng cười châm chọc của Tiểu Bảo Bối.

Thế nhưng cười một tiếng, lại làm cho Quý Xuyên hoảng hốt. Bởi vì, hắn vậy mà nhìn thấy nét xinh đẹp trong nụ cười kia, làm tim hắn đập nhanh...

“Vậy tôi xin hỏi, chồng của chị họ đến đây có thể giúp được cái gì? Là giúp tôi tiếp đãi tân khách, hay là muốn giúp tôi lấp vào chiếc ghế trống của chú rể?”

Hắn rõ ràng nhìn ra được nét giốn cọt trong mắt cô, hay là bởi vì câu cuối cùng kia của cô, trong mắt toát ra chờ mong.

Thật sự thì khi biết được Tiểu Bảo Bối vẫn chưa hủy bỏ hôn lễ, trong lòng hắn luôn ôm niềm tưởng.

Nhưng niềm tưởng này, một giây sau cũng bị cô tự tay phá vỡ.

“Xin lỗi, ở đây chồng của chị họ cái gì cũng không giúp được. Chiều đãi khách, người của Tiểu thị tranh nhau làm không ngớt. Còn ghế trống của chú rể, đã có người đảm nhiệm, không cần anh lo.”

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gả cho người chồng như ý

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bảo Bối...” Quý Xuyên có chút không tiếp nhận được sự thật ở trước mắt.

Một giây này, sắc mặt của Quý Xuyên tái nhợt nhìn rất đáng sợ.

Hai tay của anh ta đặt ở hai bên đùi, dần dần nắm chặt lại. Cho tới khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, vang lên những tiếng kêu nho nhỏ.

Có lẽ, anh ta không ngờ được người con gái mà anh ta tiện tay vứt bỏ, lại có thể trong một thời gian ngắn tìm được chú rể thay thế.

Mà đúng ngay lúc này, giọng nói mang theo sự quyến rũ của Tiểu Huyền truyền tới: “Bảo Bối...”

Giọng nói này, cả hai người ở trong phòng đều nghe thấy.

Nhưng mà, không có ai nhúc nhích.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, là bọn họ đuối lý chứ không phải bản thân mình. Bọn họ đã phản bội cô, bây giờ còn có thể mặt dày vác mặt tới tham gia hôn lễ, vậy thì tại sao cô lại phải sợ?

Hơn nữa, không phải là Tiểu Bảo Bối không nhìn ra, thực ra hai người kia mang danh nghĩa tới tham dự hôn lễ, nhưng trên thực tế mà muốn tới để chê cười cô.

Bọn họ muốn xem trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, tìm đâu ra được chú rể!

Đột nhiên, trong đầu của Tiểu Bảo Bối thoáng hiện lên cảnh tượng trong quán cà phê hôm đó, hai người Quý Xuyên và Tiểu Huyền đã nịnh hót Kiều Trác Phàm như thế nào. Một giây này, trong đầu của Tiểu Bảo Bối bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ tà ác.

Không biết hai người này biết Kiều Trác Phàm là chú rể của ngày hôm nay, thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Thật ra, nhìn thấy bộ dạng vô cùng thân thiết của chồng chưa cưới và người phụ nữ khác, tâm tình của Tiểu Bảo Bối thực sự không được tốt lắm. Dù sao thì, những năm tháng qua, tình cảm của cô đối với người đàn ông này là thật tình.

Cũng không biết vì sao, tất cả những sự đau buồn này đều bị suy nghĩ tà ác kia ở trong đầu mình lấn át hết...

“Bảo bối!” Lúc Tiểu Huyền đi vào, nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối đối diện với nhau nhưng không ai nói gì. Trong lúc nhất thời, nụ cười mà cô ta nỗ lực duy trì có chút nhạt đi.

Nhưng mà Tiểu Huyền chính là Tiểu Huyền.

Chỉ thiếu kiên nhẫn trong một thời gian ngắn ngủi, cô ta lại thể hiện ra khuôn mặt tươi cười: “Quý Xuyên, thì ra anh ở đây, báo hại em đi tìm anh này giờ!”

Cô ta uốn éo một cái, sau đó đi tới trước mặt của Quý Xuyên, khoác tay vào khuỷu tay của Quý Xuyên, sắm vai một đôi yêu nhau vô cùng thâm thiết, nhưng mà là muốn nhấn nhá tới Tiểu Bảo Bối, người đàn ông này là của Tiểu Huyền!

Mà Tiểu Bảo Bối cũng nhìn thấu ý đồ của cô gái này: “Chị họ, anh rể họ bắt mắt như vậy, chị cũng nên trông chừng cho kỹ vào! Nếu lỡ như ngày nào đó không nhìn thấy nữa, đến lúc đó chị lại hoảng hốt!” Không phải như vậy sao? Định hôn xong lại có thể tùy tiện kéo người khác đi đăng ký kết hôn, người đàn ông như vậy lấy gì để cam đoan anh ta có thể toàn tâm toàn ý với chị cả đời?

Nụ cười ngụ ý của cô, không thể nghi ngờ là một kích thích cho hai người có mặt ở đây.

Ba chữ “anh rể họ” kia, khiến cho gương mặt của Quý Xuyên giống như ăn phải phân, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa cứng ngắt.

Còn Tiểu Huyền, nghe thấy câu nói này của Tiểu Bảo Bối, trong mắt của cô ta tràn đầy tức giận. Bởi vì theo ý của cô ta, ý tốt nhắc nhở của Tiểu Bảo Bối, lại giống như là một mũi thuốc súng.

Nhưng mà cô ta là Tiểu Huyền, cho dù cô ta có tức giận và kinh ngạc như thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể hiện lửa giận của mình ra.

“Bảo Bối, cảm ơn sự nhắc nhở của em! Vậy thì, chị cũng chúc em gả cho người chồng như ý!” Khuôn mặt nở ra nụ cười thắng lợi, Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên đang đơ ra như cục gỗ chậm rãi rời đi...

Tiểu Huyền không hổ là người thân của cô. Cô ta luôn biết đâm dao vào chỗ nào, sẽ khiến cho Tiểu Bảo Bối đau đớn nhất.

Người chồng như ý của cô, sớm đã trở thành vật trong tay của Tiểu Huyền.

Bây giờ, Tiểu Huyền chỉ thay đổi cách thức để nói cho cô biết sự thật này mà thôi.

Cho tới khi bóng dáng của hai người này biến mất khỏi căn phòng, lúc này Tiểu Bảo Bối mới từ từ ngã ngồi xuống một bên. Lòng bàn tay hơi đau một chút, xoa bàn tay ra cô mới phát hiện, thì ra đã bị róm máu.

Nhưng mà vết đau của cơ thể, lại không bằng một phần nhỏ ở trong lòng...

- -đường phân cách - -

Hon trăm chiếc xe sang trọng, tạo thành đội hình tam giác, hướng tới công viên quốc tế SH.

Đội ngũ chú rể chậm rãi tới đón dâu như vậy, tuyệt đối là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Lúc dàn xe này chậm rãi đi trên phố, trên đường còn cố ý cho người rải cánh hoa hồng tươi mới, vô số cánh hoa tung bay.

Tất cả cảnh tượng này, đẹp tuyệt vời. Trong không khí, thoang thoảng mùi hoa hồng thơm ngát...

“Đến, đến rồi!” Lúc này Tiểu Đằng đang định đi tìm Tiểu Bảo Bối thì nghe thấy như vậy, không khỏi nhíu mày lại.

Lúc sáng nay Tiểu Đằng tới đây, thì đã mơ hồ nhận thấy có gì đó không thích hợp.

Ông muốn tổ chức cho Tiểu Bảo Bối một hôn lễ cả đời khó quên, muốn bao trọn cả công viên quốc tế SH.

Cũng đã bắt chấp tự mình đi tới SH quốc tế mấy chuyến, cũng không hề được tiếp. Tự nhiên mới sáng sớm hôm nay, trợ ký của SH quốc tế là Hàn Từ gọi điện thoại tới nói là tổng giám đốc của bọn họ đồng ý cho bọn họ mượn công viên để tổ chức hôn lễ.

Đây cũng chỉ là một điểm trong đó, còn điểm khác nữa chính là Quý Xuyên.

Nhất là tới giờ phút này, Tiểu Đằng cũng chưa hề nhìn thấy Quý Xuyên. Đây là thái độ mà một chú rể nên có sao?

Mấy ngày nay, ông nhìn ra được là Tiểu Bảo Bối không vui. Nhưng mà hôn lễ sắp tới gần, cảm xúc của mỗi người ít nhiều gì cũng có chút bồn chồn lo lắng. Sợ khiến cho Tiểu Bảo Bối thêm gánh nặng, ông cũng không dám nói nhiều.

Nhưng hôm nay, thái độ của Quý Xuyên khiến cho ông vô cùng thất vọng. Ông đang định tới hỏi Tiểu Bảo Bối xem cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì, thì lại nghe thấy thông báo là đội ngũ của chú rể đã tới rồi.

Tiểu Đằng mang theo sự tức giận đi ra phía trước, khi nhìn thấy đội ngũ hơn trăm chiếc xe thể thao với số lượng có hạn trên thế giới, ánh mắt của ông

hiện lên vẻ không hiểu.

Dựa theo sự hiểu biết của ông về Quý Xuyên, cậu ta căn bản không có năng lực làm ra đội ngũ hoành tráng như vậy.

Hơn nữa, Tiểu Đằng càng nghi hoặc hơn, khi dẫn đầu đoàn xe là chiếc Hummer.

Bên ngoài dát vàng, từ xa hoa đã không đủ để hình dung.

Chiếc xe như vậy, trên thị trường tuyệt đối không có. Rõ ràng, đây là chiếc xe được đặt hàng riêng.

Mà điều khiến cho Tiểu Đằng nghi hoặc chính là khí thế của chiếc xe này.

Không, nói đúng ra phải là khí thế của người trong xe này.

Có thể điều động một đoàn xe sang trọng như vậy, người khiến cho người khác có cảm giác bị uy hiếp như vậy, Quý Xuyên tuyệt đối không có khả năng đó!

Một tiếng động vang tận mây xanh vừa dừng lại, hơn trăm chiếc xe hào nhoáng cũng dừng lại. Chiếc xe Hummer màu vàng dưới sự chú ý của mọi người, rốt cục cánh cửa xe cũng được mở ra.

Người đàn ông bước từ trên xe xuống, khiến cho tất cả mọi người ở đây không khỏi ồ lên kinh ngạc.

“Kiều thiếu? Kiều Trác Phàm?”

“Chuyện này tới cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay Kiều thiếu là chú rể?”

Tiểu Đằng đã nhìn thấy người bước xuống từ chiếc xe Hummer trong tiếng ồ kinh ngạc của mọi người.

Mặc một bộ trang phục Tuxedo màu trắng đẹp mắt, tay cầm một bó hồng màu đỏ, dưới ánh mắt ngưỡng mộ và khát khao của mọi người anh tháo chiếc mắt kính xuống, không phải Kiều Trác Phàm thì là ai?

Nhưng mà Tiểu Đằng nhìn không hiểu, cuối cùng thì đang diễn ra trò gì vậy? Đây là hôn lễ của người khác, Kiều Trác Phàm ăn mặc giống như chú rể là có ý gì?

“Kiều thiếu, đây là...” Bất kể là Kiều Trác Phàm đang làm trò gì, chỉ với thân phận của anh, đã khiến cho Tiểu Đằng không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của anh.

Câu hỏi của Tiểu Đằng còn chưa hỏi ra khỏi miệng, khoé miệng của Kiều Trác Phàm đã cong lên thành một nụ cười như có như không, lập tức nhìn về phía ông, nói: “Ba, hôm nay đường có hơi kẹt một chút, con đã tới chậm!”

Một tay của anh bỏ trong túi quần, rất tự nhiên thể hiện ra cảm giác cao quý tao nhã, đáy mắt không che giấu sự kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chú rể của tôi, Kiều Trác Phàm

Editor: VinJR

Theo tầm mắt của Kiều Trác Phàm, Tiểu Đằng liền thấy được Quý Xuyên đứng ở trong góc.

Vốn chú rể hôm nay nên là hấn, giờ phút này lại mặc đồ tây bình thường như đi làm.

Mắt của Tiểu Đằng cuối cùng ngừng ở cánh tay của phụ nữ vòng qua khuỷu tay của Quý Xuyên, giờ phút này Tiểu Huyền đang tựa trên đầu vai của Quý Xuyên cười duyên.

Giây phút kia, dường như ông cũng hiểu ra gì đó rồi.

“Cha vợ, có phải lúc này không nên chú ý nhiều đến người khác hay không?” Kiều Trác Phàm tựa vào chiếc Hummer màu bạc, cười lễ phép.

Xung quanh có rất nhiều tân khách đến tham gia hôn lễ, cũng nhin không được nảy sinh hâm mộ với anh, lại không có ai dám tiến lên bắt chuyện.

Đây là Kiều Trác Phàm. Không cần cố ý làm dáng, lại có thể ngồi tít trên cao. Ưu việt từ trong xương tủy, làm người khác không thể bắt chước.

“Kiều thiếu...” Lúc nhìn thấy Quý Xuyên, Tiểu Đằng liền nổi giận. Ngọn lửa bùng cháy, trong nháy mắt bị Kiều Trác Phàm dập tắt.

“Đến xem cô dâu một chút.” Không để ý đến nét mặt giận dữ của ông, Kiều Trác Phàm ôm lấy đầu vai ông, dáng người cao lớn dẫn Tiểu Đằng đi đến chỗ của Tiểu Bảo Bối. Động tác của anh không nhanh không chậm, mang theo phần ưu nhã.

Cho đến giờ phút này, Tiểu Huyền và Quý Xuyên cũng vẫn chưa phục hồi tinh thần từ trong đội ngũ đón dâu hơn trăm chiếc siêu xe kia.

“Làm sao có thể.”

“Quý Xuyên, có phải em nhìn lầm hay không? Người lúc này, không phải là Kiều Trác Phàm phải không?” Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên, muốn xác nhận cái gì đó. Lại không nghĩ rằng Quý Xuyên lại giận dữ, đẩy cô ta ra...

Lúc này Quý Xuyên trừng mắt nhìn Tiểu Đằng và Kiều Trác Phàm đã rời đi, đáy mắt có chút hoảng loạn.

- - Tuyến phân cách - -

“Bảo Bối, con quá làm cản rồi.” Bên trong phòng nghỉ, truyền ra tiếng rống giận dữ của Tiểu Đằng. “Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao con có thể không nói với cha?”

Quý Xuyên đã tuyên bố đính hôn với con gái ông, vậy mà còn đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền?

Tiểu Đằng vẫn không có cách nào tưởng tượng nổi, trong khoảng thời gian này con nhóc này làm sao có thể một mình vượt qua như vậy?

“Cha...” Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối nhìn thấy bộ dáng tức giận của cha, trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Cô nhìn về phía Kiều Trác Phàm, tìm kiếm trợ giúp.

Nhưng người đàn ông kia, từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt thong dong. Đuôi lông mày còn mang theo vẻ như cười như không, giống như người ngoài cuộc.

Tiểu Bảo Bối giận trừng vài lần, không có phản ứng, chỉ có thể tiếp tục cúi gằm đầu chờ bị giáo huấn.

“Vậy con và Kiều thiếu thì sao? Đây là thế nào?”

Bên cạnh, lửa giận của Tiểu Đằng vẫn đang lan tràn.

Lúc này Kiều Trác Phàm bị điểm đến tên, mới có phản ứng.

“Bảo Bối, em đi ra ngoài một chút. Tôi có chút việc muốn nói với cha em.” Kiều Trác Phàm đột nhiên xoa đầu cô, đáy mắt chứa đầy cung chiêu.

“Có chuyện gì mà không thể nói trước mặt tôi vậy?” Tiểu Bảo Bối đột nhiên phát hiện, chính mình có chút nhìn không thấu người đàn ông này.

“Nghe lời đi, chỉ ra ngoài một chút thôi.” Kiều Trác Phàm áp sát vào vai em, mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người anh tràn ngập toàn bộ thế giới của cô.

Dường như Tiểu Đằng cũng nhìn ra được Kiều Trác Phàm có lời gì đó muốn nói với ông. Sau khi sững sờ chốc lát, Tiểu Đằng cũng lên tiếng: “Bảo Bối, con ra ngoài một chút đi.”

“Vậy... Được rồi.” Ngay cả cha cũng nói như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể nhấc lên váy lên rồi đi.

Lúc Tiểu Bảo Bối xoay người, lại bỏ sót ánh mắt của người đàn ông ở sau lưng. Ánh mắt của anh cứ dính sát theo cô, không muốn tách rời, có cảm giác như hòn phách đều đắm chìm trong đó.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối quay đầu lại, người nọ lại đột nhiên cúi đầu. Che dấu tất cả tham luyến thật sâu trong mắt.

Mà Tiểu Đằng lại trong lúc lơ đãng phát hiện tầm mắt này. Một khắc kia, trong đồng tử của ông chứa khiếp sợ, cũng có kinh ngạc...

“Bảo bối, sao lại thế này?” Tiểu Huyền và Quý Xuyên đi tới khi Tiểu Bảo Bối bị đuổi ra khỏi phòng nghỉ.

Tiểu Huyền vẫn bình thường như trước, thân mật gọi cô là “Bảo Bối”. Thế nhưng đôi mắt yêu mị không có một chút vui vẻ.

“Giống như những gì các người nhìn thấy...” Ánh mắt Tiểu Bảo Bối rơi vào cánh tay cô ta đặt trên khuỷu tay của Quý Xuyên.

Mặc dù bên ngoài cô làm bộ như không có việc gì, nhưng nhìn người yêu lúc trước thân mật với người khác như vậy, trong lòng vẫn sẽ đau nhói.

“Bảo bối, chị là hỏi Kiều Trác Phàm. Mới vừa rồi chị nghe được, hình như Kiều Trác Phàm là chủ rể của hôn lễ ngày hôm nay, chị liền muốn hỏi xem

bọn chị không hiểu làm cái gì chứ?” Đường như cho tới bây giờ, Tiểu Huyền vẫn không thể nào tin nổi thay đổi lớn như vậy.

“Không, các người không có hiểu làm cái gì cả. Chủ rể hôm nay của tôi, chính là Kiều Trác Phàm.” Trong đôi mắt của Tiểu Bảo Bối mang theo ý cười, đôi mắt nhìn chằm chằm Quý Xuyên, nháy mắt cũng không nói đến hần một câu.

Cô chính là muốn xem một chút, hai người này không kiêng nể gì mà phản bội cô, sẽ có vẻ mặt thế nào?

Tiểu Bảo Bối thừa nhận, lòng dạ cô có chút xấu xa. Biết hai người này bây giờ kiêng kỵ nhất là Kiều Trác Phàm, cô còn muốn kéo Kiều Trác Phàm vào. Mục đích, đương nhiên chính là để bọn họ tức chết.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối cho là mình xấu xa đầy bụng tính kẻ người khác, lại không biết mình sớm đã bị ai đó tính kế. (Có khi chị bị người ta bán mà con giúp người ta đếm tiền, chị ngốc quá.)

“Không... Kiều Trác Phàm chỉ mới gặp em vài lần? Tại sao em có thể vội vàng kết hôn với anh ta như vậy?” So với Tiểu Huyền, Quý Xuyên hiển nhiên càng không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Giờ phút này, hần tránh khỏi cánh tay của Tiểu Huyền vẫn luôn quấn trên khuỷu tay của hần, tiện đà trực tiếp giữ chặt một cánh tay khác của cô: “Tại sao em có thể hủy hoại cả đời mình như vậy?”

Giọng nói của hần có chút khàn khàn. Máy tóc lúc nào cũng được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, cũng bởi vì hần lỗ mãng mà trở nên có chút lộn xộn.

“Anh rể, một người chung sống vài năm cũng có thể nói phản bội liên phản bội, đã đính hôn vẫn lãnh giấy hôn thú với người khác. Chẳng lẽ anh không cảm thấy, kết hôn cùng người như vậy, chỉ bằng kết hôn với người chỉ mới gặp mặt vài lần còn tốt hơn sao. Ít nhất, tôi không cần mỗi ngày phải đối mặt với những người kia, thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi bị người ta phản bội.”

Hôm nay Tiểu Bảo Bối, trên mặt trang điểm cô dâu. So với trước kia cô đơn đơn giản giản, thì dễ thương hơn rất nhiều.

Cô như vậy, làm Quý Xuyên kinh điển.

Nhưng đồng thời, câu nói của cô lại làm Quý Xuyên cảm thấy chói tai. Trước kia ở trước mặt hần Tiểu Bảo Bối đều là con cừu nhỏ ngoan ngoãn, nhưng hôm nay vậy mà lại mạnh miệng với hần, lại dùng lời nói sắc bén nhắc nhở hần từng phản bội cô. Cô như vậy, làm cho Quý Xuyên cảm thấy cứ như hai người, nhưng hần cũng không cách nào buông tay.

“Bảo Bối, chuyện này không thể đùa giỡn như vậy được.” Giọng nói Quý Xuyên âm trầm.

Ánh mắt vừa yêu thương vừa lo lắng kia, giống như kim châm, đâm vào mắt Tiểu Bảo Bối: “Quý Xuyên, người đùa giỡn là anh. Cũng đã là chồng của chị họ, như thế nào còn muốn dính lấy với tôi? Chẳng lẽ anh không sợ chị họ tôi sẽ ghen sao?”

Nói đến đây, Tiểu Bảo Bối còn dùng ánh mắt hơi có chút lo lắng nhìn về phía Tiểu Huyền.

Một khắc kia, Tiểu Huyền cảm thấy mình quả thực giống như trò hề.

Hiển nhiên cô ta cũng quên mất bình thường cô ta rất thích cố gắng duy trì hình tượng người phụ nữ nho nhã ở trước mặt người khác, phần hận tiến lên lôi kéo Quý Xuyên, ý muốn bắt người đàn ông này trở lại bên cạnh mình: “Xuyên, đi theo em.”

“Cút ngay.” Quý Xuyên giống như là không hiểu lời nói của cô ta, dưới con nóng giận vùng khỏi cô ta.

Bởi vì con tức hơi lớn, cho nên lúc hần dùng khí lực vùng khỏi Tiểu Huyền cũng lớn. Bỗng chốc, đẩy Tiểu Huyền ngã lên thảm cỏ ở bên cạnh, đụng phải đồ trang trí.

Tiếng vang này hơi lớn. Làm mọi người gần đó nhìn qua, đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

Nhân viên thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ Tiểu Huyền đang ngồi trên mớ hỗn độn ra.

Búi tóc được Tiểu Huyền tỉ mỉ chải chuốt bị buông lỏng ra, tóc có chút mất trật tự rơi trên trán, còn kẹp chút cỏ dại. Lễ phục màu đỏ, cũng bởi vì vừa rồi nên có chút nhăn nhúm. Nhưng làm Tiểu Bảo Bối lo lắng chính là, đôi mắt mang theo phần nộ của cô ta...

Hiển nhiên, cô ta đều đã hết những chuyện này lên đầu Tiểu Bảo Bối.

Cô ta vừa được đỡ dậy, lấy tất cả tốc độ mà mọi người không thể tưởng tượng nổi đi tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, hơn nửa giờ tay lên về phía mặt cô...

Tay phải của Tiểu Bảo Bối bị Quý Xuyên nắm, không có cách nào thoát ra. Cô cho rằng, cái tát này nhất định sẽ mạnh mẽ rơi vào mặt mình. Thậm chí cô còn nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái tát kia giáng xuống.

Nhưng tiếng vỗ tay sắc bén vang lên, Tiểu Bảo Bối lại không cảm thấy đau chút nào.

Đợi khi cô mở hai mắt ra mới phát hiện, vốn cánh tay đang vung tới của Tiểu Huyền, bị Kiều Trác Phàm vội vã chạy tới bắt được. Mà tay còn lại của cô ta, đang gắt gao che một bên mặt của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bây giờ anh không là gì cả

Editor: Táo đồ phở núi

Đối mặt với tình hình như vậy, Tiểu Bảo Bối cup mắt xuống, có chút ngại ngần mắt hờn. Mà những người kia, cũng vì tiếng tát tay giòn giã vang lên, mà cũng sờ ngay tại chỗ.

Chỉ có Kiều Trác Phàm, vào thời khắc này lạnh nhạt và thông thả gạt tay của Tiểu Huyền.

Không biết là lực tay của Kiều Trác Phàm hơi lớn, hay là do hôm nay Tiểu Huyền muốn được chú ý, mang chiếc giày cao gót rất cao, bị Kiều Trác Phàm tát một cái như vậy, cả người cô ta suýt chút nữa thì mất thăng bằng, lùi lại phía sau mấy bước.

Đội cô ta giữ thăng bằng lại, bàn tay che gò má của mình cũng buông lỏng ra.

Trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, đã hiện lên dấu đỏ của năm ngón tay.

Lại nhìn thấy cô ta oán hận nhìn chằm chằm Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối cũng đoán ra đại khái, mới vừa rồi Tiểu Huyền muốn đánh cô, lại bị Kiều Trác Phàm ngăn lại, hơn nữa còn đáp lại một cái thật đẹp mắt!

Bỗng nhiên, Tiểu Bảo Bối không hiểu được dụng ý của Kiều Trác Phàm.

Anh thông minh như vậy, khẳng định đã sớm biết chủ rể như anh, chẳng qua là hôm nay được người ta kéo tới cho đủ người. Nhưng anh cần gì phải phí tâm tư như vậy, vừa chuẩn bị lễ phục, lại còn bảo vệ cô nữa...

Nhưng mà trước mặt, còn có một chuyện khác càng khiến cho Tiểu Bảo Bối tò mò hơn.

Trước mặt nhiều người như vậy mà Kiều Trác Phàm lại đánh Tiểu Huyền, chuyện này nếu như bị đồn ra ngoài thì chắc là rất khó nghe?

Chắc chắn, người này thật sự ra tay được! Cũng có thể khiến cho Tiểu Huyền ba tầng trong ba tầng ngoài hiện ra được khuôn mặt khác!

Trường hợp như vậy, ngược lại Tiểu Bảo Bối muốn xem Kiều Trác Phàm xử lý như thế nào cho ổn thoả!

“Ôi chào, mới vừa rồi nhìn thấy trên mặt của cô có muỗi, tôi muốn đuổi nó đi giúp cô, không ngờ lực tay hơi quá một chút...”

Trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ khẽ nhìn lướt qua nốt ruồi chu sa của Tiểu Huyền, sau đó sửa sang lại bộ đồ tuxedo màu trắng của mình.

Lúc này, anh bày ra một tư thế tinh tế và ngạo mạn từ trong xương cốt, một động tác cũng khiến cho người khác cảm thấy không thể trào cao.

Đánh Tiểu Huyền, ngay cả một câu áy náy anh cũng không có, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Những người ở đây, cũng không ai dám tiến lên nói một câu không phải như vậy.

Ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu vào trên người của anh. Một thân áo bành tô trắng, khiến cho anh giống như một tia sáng thu hút mọi ánh nhìn.

Một giây này, Tiểu Bảo Bối chợt hiểu ra cái gì gọi là khí thế của người có địa vị cao. Cho dù anh có nói chuyện với bạn, thì cũng giống như là đang ra lệnh cho bạn vậy, khiến cho bạn không thể không phục tùng anh.

Mà Kiều Trác Phàm, chính là người như vậy.

Tự dưng Tiểu Huyền bị ăn một bạt tai, cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Nhưng ngại đối phương là Kiều Trác Phàm, là một đối tượng sâu không lường được, cô ta chỉ có thể ngậm miệng lại giống như ăn hoàng liên. Hai tay thả ở hai bên nắm chặt lại thành quyền, giống như thể hiện là cô ta thực sự không cam lòng.

Không thể không thừa nhận, thái độ của Tiểu Huyền vô cùng tốt. Cho dù có giận, cô ta cũng không nổi điên lên như những người khác. Nhưng mà bất đắc dĩ là, Kiều Trác Phàm đánh cô ta xong, cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Điều này khiến cho cô ta không khác gì trở thành trò cười.

“Anh Quý, có phải tay của anh đã đặt ở chỗ không nên đặt rồi không?” Kiều Trác Phàm cứ như vậy đứng ở chỗ đó, nhưng khiến cho người khác không thể khinh thường sự tồn tại của anh được.

Lời nói của anh, đã khiến cho Quý Xuyên biến sắc, bây giờ Tiểu Bảo Nổi đã không phải là gì của anh ta. Ngay cả tư cách đụng vào người cô, cũng không có...

“...” Quý Xuyên không trả lời, nhưng anh ta nắm chặt tay của Tiểu Bảo Bối không chịu buông ra, đã thể hiện ra lập trường của anh ta.

Không có ai nhìn thấy rõ Kiều Trác Phàm đã di chuyển như thế nào.

Bọn họ chỉ nhìn thấy, Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trước mặt của Quý Xuyên rất nhanh. Tay của anh nhẹ nhàng đặt lên cổ tay của Quý Xuyên, nhẹ nhàng kéo tay anh ta ra. Mà một giây sau, anh đã nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối, bàn tay còn lại thì đặt trên hông của Tiểu Bảo Bối, ái muội nhưng lại không cảm giác xem thường.

Quý Xuyên nhũn mày lại, xoa xoa cổ tay của mình, giống như vừa rồi đã nhận được một lực rất lớn. Chờ cho anh ta ngẩng đầu lên lần nữa, thì lại nhìn thấy một cảnh tượng chói mắt.

Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối, động tác vô cùng tự nhiên. Cứ như bọn họ chính là một đôi trời sinh vậy.

Lại nhìn Kiều Trác Phàm, Quý Xuyên phát hiện đôi mắt đen như mực của anh khẽ lộ lên tia sáng. Không rõ như thế nào giống như trước đây, ánh mắt này giống như tia sáng phát ra từ những mảnh thủy tinh vỡ, tia sáng hiện lên một cách lạnh lùng.

Phát hiện thấy anh ta nhìn một cách chăm chú, đường cong trên khoé miệng của Kiều Trác Phàm cũng kéo giãn ra một chút.

“Mặc kệ anh từng là gì của cô ấy, nhưng bây giờ anh không là gì hết! Anh Quý, làm phiền anh hãy nhớ lấy điều này! Nếu như lần sau tôi còn nhìn thấy, thì không chỉ là lời nói suông thôi đâu!”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm rất nhẹ, nhẹ giống như tiếng gió lướt qua. Nhưng mà những người ở đây, đều hiểu ra ý tứ cảnh cáo trong lời nói của cô.

“Được rồi, cảm ơn tất cả các vị đã tới tham gia hôn lễ của Kiều tôi, tôi và cô dâu đi chuẩn bị chút, hôn lễ sẽ bắt đầu ngay bây giờ!”

Nói xong những lời này, anh mới ôm Tiểu Bảo Bối rời đi.

Mãi cho tới khi bọn họ rời đi, tất cả mọi người mới hết sững sờ hồi phục lại tinh thần sau sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm.

Còn hai người Tiểu Huyền và Quý Xuyên, thì tức giận ôm nhau rời đi. Người đi trước là vì Kiều Trác Phàm mới cho một cái tát, còn người đi phía sau, giống như còn có nhiều chân tình khác...

Hôn lễ, cử hành đúng thời gian là được.

Chỉ vì có Kiều Trác Phàm tham gia vào, mà buổi hôn lễ xa hoa này có chút thay đổi.

Bất kể là đội ngũ đón dâu hoàng tráng, hay là chiếc nhẫn kim cương rực rỡ ở trên ngón tay vô danh kia của Tiểu Bảo Bối, đều khiến cho Tiểu Bảo Bối óc chút hoài nghi có phải là mình đang nằm mơ không.

Hôm đó, đầu óc của Tiểu Bảo Bối rối loạn, điều duy nhất cô còn nhớ, chính là lúc Tiểu Đẳng trao tay mình sang cho Kiều Trác Phàm, ánh mắt của ông hiện lên chút phức tạp. Và còn, lúc Kiều Trác Phàm tuyên thệ với cha xứ ba chữ “Con đồng ý”, ánh mắt của anh có chút nghiêm túc và hơi trang trọng quá mức...

Còn như Quý Xuyên và Tiểu Huyền, bởi vì mới vừa rồi Quý Xuyên toát ra ý che chở đối với Tiểu Bảo Bối, khiến cho Tiểu Huyền mất hứng.

Nhưng mà Tiểu Huyền cũng là người thông minh, biết rõ trong trường hợp này mà làm ầm ĩ lên, chỉ khiến mình trở thành trò cười. Cho nên cô nhân dịp lúc người khác không chú ý, kéo Quý Xuyên sang một bên.

“Quý Xuyên, rốt cục anh bị làm sao vậy?”

“Làm sao là làm sao?” Hiển nhiên, Quý Xuyên vẫn chưa hồi phục tinh thần lại trong cảm giác khiếp sợ mà Kiều Trác Phàm vừa mới tạo ra. Tận mắt nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cử hành hôn lễ, lúc này cả người anh ta cảm thấy mơ hồ.

Nhất là nhìn thấy Kiều Trác Phàm thần thánh đeo chiếc nhẫn vào tay của Tiểu Bảo Bối, trong lòng của anh ta dường như có kim châm.

Tiểu Bảo Bối xinh đẹp và trong sáng như vậy vốn là của anh ta.

Nhưng hôm nay...

Nhìn người đàn ông kia đeo chiếc nhẫn vào ngón tay vô danh của Tiểu Bảo Bối, trong lòng của Quý Xuyên có cảm giác đổ vỡ không nói ra được.

Tiểu Huyền hỏi anh ta làm sao vậy, thật ra anh ta cũng không biết mình bị làm sao.

Cho rằng người phụ nữ mà cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa từng để ý tới, đột nhiên hôm nay lại vô cùng toả sáng, gả cho người đàn ông khác ngay ở trước mặt của anh ta.

Cảm giác này, thật sự không tốt chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nội chiến

“Em muốn hỏi anh rốt cuộc là anh nghĩ cái gì vậy ? Rối rắm như bây giờ, là vì Tiểu Bảo Bối sao?” Tiểu Huyền có thể sắm vai người phụ nữ thông minh tài trí, cũng là vì trong lòng người đàn ông này có cô ta.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Cô nhìn thấu được tâm tư của Quý Xuyên, thấy được hấn mông lung không kiên định.

Điều này làm lòng tự trọng của Tiểu Huyền bị dả kích lớn đồng thời cũng làm cho cô ta sợ hãi.

Từ khi ở bên Quý Xuyên, cô đã phó thác cả đời mình cho hắn, cột mình và hắn vào cùng một chiến tuyến.

Nếu bây giờ đột nhiên Quý Xuyên thay đổi, vậy tất cả việc làm của cô đều đổ sông đổ biển sao?

Đây là chuyện Tiểu Huyền tuyệt đối không cho phép.

“...” Thấy Tiểu Huyền rống giận, Quý Xuyên sững sờ.

Hắn cho là mình che giấu vô cùng tốt, ai ngờ vẫn bị người khác nhìn thấu.

Một khác kia, nét bi thương giống như đột nhiên càn quét Quý Xuyên, làm hắn trở nên có chút chán chường.

“Quý Xuyên, em không cho phép anh có suy nghĩ khác về cô ấy, anh là của em.”

Phụ nữ, kỳ thật đều ngu ngốc như nhau.

Có khi, chỉ một câu hứa đơn giản như vậy. Cho dù là lời nói dối, cũng tin.

Tiểu Huyền cũng là phụ nữ, cho nên cô ta cũng không thoát khỏi được bệnh chung của phụ nữ.

Cô ta lúc này, vẫn đưa tay quấn ở trên người Quý Xuyên, giống như đang hy vọng thông qua những thứ này có thể lấy được an ủi từ hắn ta.

Nhưng cô ta dẩy đưa như vậy, càng làm người đàn ông cáu kỉnh.

Hắn giữ cổ tay cô ta lại: “Tiểu Huyền, bây giờ đừng đến phiền anh.”

Tiểu Huyền bị kéo cổ tay, muốn tránh thoát. Nhưng sức lực của phụ nữ, làm sao có thể là đối thủ của đàn ông?

Quá rõ ràng, cô liền thua.

“Đau.” Cô ta vung cánh tay, hy vọng tay người đàn ông này buông ra. Nhưng hắn vẫn gắt gao nắm lấy cổ tay cô ta, giống như đang thông qua việc này để phát tiết cái gì đó.

“Quý Xuyên, anh làm em đau... Mau buông ra.” Tiểu Huyền dùng cả tay lấn chân, nhưng vẫn không có cách nào thoát ra.

Khi bản thân cô ta cũng có chút tuyệt vọng, cô ta nghe được một tràng tiếng vỗ tay.

“A, ở đây có chuyện gì vậy?” Giọng nói kia của người đàn ông, giống như luôn mang theo chút vui vẻ.

Bọn họ nhìn đến gương mặt của người đó, cũng chính là mang theo nét cười như vậy. Khóe miệng của anh cười như tranh vẽ, ánh mắt hình như cũng thật dịu dàng. Nhưng Quý Xuyên và Tiểu Huyền đều không nhìn thấy được vui vẻ trong đáy mắt của anh.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đến, Quý Xuyên cũng ý thức được mình lỡ mắng, vội vàng buông tay Tiểu Huyền ra. Khi Tiểu Huyền được buông ra, mặt cô ta đã nhàn thành một đoàn. Nhưng nghĩ đến người đang đứng trước mặt là Kiều Trác Phàm, cô ta không thể không đứng mực, diễn đàn lê quý đôn chỉ có thể cố gắng duy trì nụ cười trên mặt. Chỉ là cô ta không biết, nếu nụ cười không phải từ tận đáy lòng, thì nụ cười đó còn khó coi hơn cả khóc.

Kiều Trác Phàm dường như hết sức thông cảm cho sự luống cuống của bọn họ giờ phút này, khi bọn họ không nghĩ ra được lời gì để nói, anh nói: “Hai người hẹn nhau tới tham gia hôn lễ của vị hôn thê trước, nhận ra cô ấy không hề bị thảm giống như các người dự đoán, liền nội chiến rồi sao?” Mấy chữ cuối cùng, Kiều Trác Phàm cố ý nhấn mạnh ngữ điệu.

Hơn nữa khoe miệng của anh mang theo ý cười, toàn bộ cái này đều giống như anh đang chờ đợi màn kịch hay.

Đương nhiên Quý Xuyên sẽ không ngờ đến nỗi cho rằng người đàn ông này chỉ thuận tiện nhìn thấy hai người bọn họ, cho nên tới đây quan tâm chào hỏi. Đối với người đàn ông này mà nói, diễn đàn lê quý đôn bọn họ giống như món đồ chơi tiêu khiển lúc anh ta nhàn chán, đến lúc không hứng thú nữa liền ném đi.

“Kiều thiếu...” Nhưng dù biết rõ điểm này, Quý Xuyên vẫn cố gắng muốn giải thích chút gì đó. Dù sao, dù hấn không vui thế nào, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Khi hấn đang định giải thích chút gì đó, Quý Xuyên nghẹn lại khi thấy Tiểu Bảo Bối đứng gần đó.

Cô đã cởi bỏ chiếc áo cưới đầy thạch anh kia ra, mặc một chiếc sườn xám màu vàng kim thêu phượng hoàng màu đỏ. Tóc lúc nào cũng tùy ý xõa thẳng, bây giờ đã búi lên, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng chiếc cổ thon thả trắng ngần.

Nhưng cô ăn mặc đẹp như vậy, hôm nay lại chỉ đứng trong góc, yên tĩnh nhìn hấn. Giống như trong trí nhớ, mỗi lần quay đầu lại, hấn cũng có thể thấy cô như vậy.

Nhưng không còn giống như trước chính là, hôm nay ánh mắt của cô ngoại trừ bi thương, còn có một vẻ sáng khoải rõ ràng.

Điểm này, làm lòng Quý Xuyên như bị kim châm. Vốn hấn đang nóng lòng định giải thích với Kiều Trác Phàm, đột nhiên lại mím môi. Hấn không muốn để Tiểu Bảo Bối xem thường hấn.

Kiều Trác Phàm nhìn thấy một loạt phản ứng của hấn, sẽ buông tha cơ hội khó có này sao?

“Cường gian không thành bị phản kích sao?” Kiều Trác Phàm hơi híp mắt, lấy một ly rượu đỏ từ người bồi bàn. Khoe môi giương lên một đường cong giống như diêm vương đoạt mạng.

Câu nói trắng trợn đó, rõ ràng là châm chọc Tiểu Huyền và Quý Xuyên.

Mà hai người kia, rõ ràng không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm.

Một câu châm chọc khiêu khích của anh vừa truyền ra, thế nhưng bọn họ lại không có cách nào phản bác.

Giống như Kiều Trác Phàm đoán được kết quả sẽ là như vậy, sau khi môi mỏng nhẹ giãn ra, anh đưa tay vỗ hai tiếng. Sau đó, không biết từ đâu xuất hiện hai người đàn ông cao lớn.

“Kiều thiếu?”

“Hôn lễ sắp kết thúc. Hình như Quý tiên sinh và phu nhân có chút mệt mỏi, các người tiễn bọn họ ra về nhé.” Giọng nói của Kiều Trác Phàm vẫn ưu nhã như trước. Nhưng người ở đây rõ ràng lại cảm nhận được khí thế không cho cự tuyệt.

Kiều Trác Phàm ngoài miệng nói thật dễ nghe, là đưa bọn họ trở về. Nhưng trên thực tế, nhìn hai người đàn ông lưng hùm vai gấu này, không khác gì là đuổi bọn họ đi.

Quý Xuyên vô cùng chật vật, Tiểu Huyền lại không cam lòng. Nhưng khi đối mặt với Kiều Trác Phàm, diễn đàn lê quý đôn ngay cả khí lực để phản kháng bọn họ cũng không có. Chỉ có thể làm theo những gì người đàn ông này sắp xếp, diễn theo kịch bản.

Nhưng khi xoay người, nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ở trong góc, bộ dáng tươi cười của anh đột nhiên nhạt đi rất nhiều.

- - Tuyến phân cách - -

“Buông tay, tự chúng tôi đi.” Tiểu Huyền cảm thấy rất mất mặt.

Hôm nay cô mặc váy màu đỏ thẫm, vốn tưởng rằng có thể áp chế được Tiểu Bảo Bối. Nào biết, mặt mũi không những không rạng rỡ, mà còn bị vút sạch.

Bây giờ còn bị hai tên vạm vỡ này đẩy ra khỏi công viên, xung quanh vô số người nhìn, điều này làm cho người vốn kiêu ngạo như Tiểu Huyền, tức giận càng lớn hơn.

Cũng mặc kệ cô ta kêu thế nào, cho đến khi bị ném ra khỏi công viên, hai người đàn ông kia mới buông tay rời đi.

“Kiều Trác Phàm, anh nhớ kỹ cho tôi. Nhục nhã hôm nay mà anh mang lại, một ngày nào đó tôi sẽ tính đủ với anh.” Tiểu Huyền kêu gào với hai người đàn ông, giống như làm như vậy Kiều Trác Phàm có thể nghe được.

Mà phản ứng của Quý Xuyên không giống với cô ta.

Sau khi đi ra, hấn chỉ lạnh lùng liếc Tiểu Huyền một cái: “Còn ngại chưa đủ mắt mặt sao?”

Câu nói vừa dứt, hấn liền đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Bạc tình như thế, thật sự quá khác với dáng vẻ dịu dàng như ngày thường.

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thế giới hai người!

Editor: Táo đồ phở núi

“Kiều Trác Phàm...” Mãi cho tới khi hôn lễ kết thúc, khách khứa bắt đầu ra về, lúc phòng nghỉ chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiểu Bảo Bối mới mở miệng.

“Ừ!” Anh nói một tiếng, rất khẽ. Có lẽ là do uống rượu, cho nên giờ phút này nhìn anh lười biếng hơn bình thường. Đôi mắt của anh cũng vậy, như được che bởi một tầng sương mù.

Giống như đang ở trong một rừng cây rậm rạp đầy sương mù, nhìn thấy nhưng không sờ thấy được, đẹp tới mức cả người và thần đều cảm phấn, nhưng mà không có cách nào tới gần được.

“Tiểu Bảo Bối, em cảm thấy tôi quá đáng sao?” Giờ phút này, Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh cô.

Người nào đó chớp mắt, Tiểu Bảo Bối như nhìn thấy một chút mĩa mai trong ánh mắt tràn đầy sương mù kia.

Không phải đối với cô, mà là đối với chính anh...

Thật sự, giờ phút này Kiều Trác Phàm cho cô cảm giác vô cùng sâu sắc.

“Nếu như em cảm thấy lời nói của tôi quá đáng, tôi sẽ kêu khiếu tám người khiêng tới mời Quý tiên sinh trở về, được không?” Không biết có phải do nguyên nhân uống rượu hay không, nhưng Kiều Trác Phàm thể hiện không giống như anh.

Anh tùy tiện kéo lỏng caravat, rồi vứt xuống dưới đất. Tiếng hét của anh, to như tiếng sấm.

Sự ngạo mạn của anh, sự vô lễ của anh, giờ phút này hiện ra rõ ràng không sót chút nào.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn sự cao ngạo của anh có chút hèn mọn...

Điều này đã khiến cho cô nhìn thấy bản thân mình vào một tháng trước.

Biết rõ Quý Xuyên chưa bao giờ để ý tới mình, nhưng mà cô vẫn cố gắng nhẫn nại, cố gắng lừa dối bản thân mình.

Trái tim lần lượt bị anh ta làm cho tan nát, vỡ vụn, nhưng mà lúc nhớ tới anh ta, vẫn miễn cưỡng bản thân nở ra nụ cười...

Một lần nữa nhớ lại, cô mới phát hiện ra bản thân mình lúc đó hèn mọn và đáng thương như vậy.

Nhân tiện lúc nhìn về phía Kiều Trác Phàm, lòng của cô cũng hơi nhói đau.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối đã làm ra một hành động lớn mật.

Sau khi Kiều Trác Phàm hét lên xong, lúc xoay người muốn đi ra bên ngoài, đột nhiên cô chạy lên, từ phía sau ôm chặt lấy anh.

Trong chớp mắt, Kiều Trác Phàm dừng bước lại.

Trong đôi mắt đen láy có chút đỏ kị kia, thoáng hiện lên sự kinh ngạc nhìn về phía bàn tay trắng nõn xuất hiện ở thắt lưng của mình.

“Tiểu... Tiểu Bảo Bối!” Anh vẫn cho rằng mình lúc nào cũng cao quý và tao nhã, nhưng mà giờ phút này anh đã không còn sự thông dong đó nữa.

Nhưng Kiều Trác Phàm thì vẫn là Kiều Trác Phàm.

Sau một thời gian ngẩn ngui kinh ngạc, thì ánh mắt hoảng hốt của anh bị che giấu đi rất nhanh. Cho nên, Tiểu Bảo Bối đang ôm chặt lấy thắt lưng của Kiều Trác Phàm không phát hiện ra điều gì hết.

“Kiều Trác Phàm...” Sau lưng lại truyền tới một giọng nữ, khàn khàn nhưng vô cùng dễ nghe.

Bây giờ, Kiều Trác Phàm cũng nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác này.

“Ừ!” Từ phía sau lưng nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm, hơi nhẹ một chút.

Tiếp xúc ở một khoảng cách gần như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể nghe thấy mùi rượu ở trên người của anh. Hơn nữa, trên người anh vốn có hơi thở tươi mát, đặc biệt rất dễ ngửi. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối đang ôm lấy anh, nhìn không được mà siết chặt tay ôm chặt hơn nữa.

“Kiều Trác Phàm, cảm ơn anh...”

“Em không trách tôi?” Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ ở phía sau, anh hơi sững sờ.

Điều này cũng khiến cho hơi thở lạnh lẽo trên người của Kiều Trác Phàm, dần dần rút đi.

“Không trách. Bọn họ đều là đồ trứng thối, nên nhận được loại đối xử như vậy! Cho nên, tôi muốn cảm ơn anh...”

Giọng nói của Tiểu Bảo Bối không lớn, nhưng mà lại như một ngọn đèn, đốt sáng lên toàn bộ thế giới của Kiều Trác Phàm.

Một giây này, cái nhếch môi của anh đột nhiên cong lên...

- - Đường phân cách - -

Từ trong lễ đường được một đám đông vây quanh tiến ra, mặt của Tiểu Bảo Bối dường như sắp cùng một màu với bó hồng ở trong tay của cô.

Còn Kiều Trác Phàm uống rượu say hình như cũng đã tỉnh hẳn.

Lúc này, anh đang sắm vai người chủ rể tốt.

Đối với những người chúc phúc cho bọn họ, anh đều cười đáp lại.

Độ cong của khoé miệng, giống như không thể ngừng lại được.

Tiểu Đăng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì chân mày nhíu lại của ông cũng đã giãn ra không ít: “Kiều Trác Phàm, nhớ những gì cậu đã đồng ý với tôi!”

“Tuân lệnh, cha vợ của con!” Anh ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối vẫn có chút cà lơ phất phơ.

Nhìn Kiều Trác Phàm vài giây xong, Tiểu Đăng đi tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, cho dù có chuyện gì, cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không?”

“Con biết rồi, con sẽ tự chăm sóc mình tốt. Ba, ba cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, biết không? Đừng có thấy con không ở nhà, ba lại vụng trộm đi uống rượu, hút thuốc, như vậy không tốt cho tim của ba.” Lúc này hốc mắt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ ửng lên.

“Ba biết rồi! Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, các con lên xe đi!” Tiểu Đăng ôm lấy cô, vuốt ve khuôn mặt của cô một lượt, sau đó bắt đầu hồi thúc, để che giấu đi sự không nỡ đối với con gái.

“Vậy chờ bọn con trở về!” Quay mặt lại vẫy vẫy tay, Kiều Trác Phàm vừa lời vừa kéo Tiểu Bảo Bối lên chiếc xe Hummer màu vàng.

Sau đó, chiếc xe rời khỏi như một cơn gió.

Dưới tầm mắt của mọi người, cuối cùng chiếc xe biến thành một tia sáng màu vàng, biến mất ở cuối con đường...

Mơ màng bị đưa tới đại sảnh của sân bay, Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm rương hành lý màu vàng mà sững sờ.

Ai có thể ngờ, Kiều Trác Phàm một người thanh niên trẻ tuổi đầy khí chất, nhưng mà lại thích màu vàng kém tao nhã như vậy.

Chẳng những là xe màu vàng, đến cả va li hành lý cũng là một màu vàng rực rỡ!

Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào cái va li hành lý một lúc xong, cánh tay vỗ vỗ vào va li: “Ừ! Phong cách nhà giàu, tôi thích!”

Nhưng mà cái này là vàng thật hả?

Nhân dịp không có ai chú ý, Tiểu Bảo Bối lặng lẽ kéo va li lại, cắn một miếng lên cái tay cầm màu vàng.

Nhìn Tiểu Bảo Bối, tâm tình của Kiều Trác Phàm vô cùng vui vẻ, đuôi mắt cười lên tạo thành nếp nhăn cũng lộ ra.

Đàm Duật nói phụ nữ yêu tiền không tốt, nhưng mà sao anh lại cảm thấy Tiểu Bảo Bối lặng lẽ cắn thử tay cầm, lại đáng yêu như vậy chứ?

“Kiều Trác Phàm, chúng ta đang đi đâu đây?” Phát hiện Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm mình, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng thả va li hành lý ra, giả vờ nghiêm túc hỏi.

“Kết hôn, đương nhiên là phải đi hưởng tuần trăng mật, thế giới của hai người!” Kiều Thiếu bộ dạng nghiêm túc trả lời. Nhưng mà nụ cười của anh, lại như mãnh thú ẩn nấp dưới vẻ bình tĩnh, chính là đợi một thời cơ thích hợp, sẽ cho người nào đó một đòn chí mạng!

“Cái gì? Thế giới hai người!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tình nhân giả

Editor: VinJR

Vào đêm, gió đêm hơi lạnh.

Màn đêm như vậy, có một người phụ nữ tựa bên cửa sổ, chỉ mặc một bộ đồ ngủ dài đeo.

Chất vải từ tơ lụa, làm thân thái uyển chuyển của cô ta càng thêm mê người.

Khi gió đêm đột ngột thổi tới, thổi bay làn váy trên người cô ta, đường nét mê người từ xương quai xanh trở xuống theo đốt tâm trí người nhìn.

Bên cạnh, còn có một chiếc ly để dài, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ rực.

Sau khi người đàn ông vào cửa, liền nhìn thấy người phụ nữ đang đứng bên cửa sổ thưởng thức rượu đỏ.

Nếu là trước kia, nhìn thấy một màn như vậy, nhất định Quý Xuyên sẽ vui vẻ. Rượu, người phụ nữ quyến rũ, là người đàn ông bình thường đều sẽ thích.

Nhưng khi nhìn đến gương mặt của Tiểu Huyền, vốn cơ thể của Quý Xuyên có chút phản ứng cũng biến mất.

“Xuyên, anh về rồi. Anh uống rượu sao, toàn thân đều là mùi rượu...” Lúc này, người phụ nữ giống như mới phát hiện hắn trở về, chậm rãi bước đến chỗ hắn.

“Không nên uống quá nhiều, em sẽ đau lòng.” Trên mặt cô ta, là vẻ mặt vui vẻ. Nhất là đôi mắt kia mang theo vài phần dễ thương, càng làm cho người ta cảm thấy cô thật sự vì suy nghĩ cho sức khỏe của hắn.

Nhưng Quý Xuyên không ngốc, hôm nay ở hôn lễ chuyện nên thấy hay không nên thấy cô cũng đã thấy được. Vì lẽ như vậy, Tiểu Huyền còn có thể giống như trước đây không hề lo lắng gì mà yêu hắn sao?

“Anh nghỉ ngơi một chút đi, em đi pha cho anh một ly nước mật ong.” Khi nói câu này, cô không có chút khác thường, diễn đàn lễ quý đón nhận lấy âu phục trên tay Quý Xuyên, tay còn lại vòng qua khuỷu tay hắn. Thân mật như vậy, giống như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bị mang đến sofa, Quý Xuyên cũng không lên tiếng, chỉ sững sờ nhìn bóng lưng Tiểu Huyền xoay người đi vào phòng bếp.

Cô ta, rốt cuộc là muốn chơi trò gì đây?

Chẳng lẽ, cô ta không tức giận một chút nào?

“Xuyên, uống nước mật ong xong, anh nhanh đi ngủ một giấc. Sáng mai, sẽ tốt thôi.” Cô ta mang nước mật ong tới, ngồi ở bên cạnh hắn.

Nhu tình mật ý như thế, chỉ cần là đàn ông cũng sẽ không từ chối.

Cuối cùng, dưới ánh mắt vẫn đang đắm đuối đưa tình của cô, Quý Xuyên nâng chén nước mật ong uống hết.

“Được rồi, anh đi ngủ trước. Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Hắn thay bộ quần áo đầy mùi rượu ra, sau đó chui vào chăn.

Lại không biết, vốn người phụ nữ vẫn đang tươi cười, khi nhìn đồng quần áo đầy mùi rượu mà hắn thay ra, mất hết vui vẻ.

Quý Xuyên, anh để ý Tiểu Bảo Bối như vậy sao? Để ý đến nỗi, ngay cả vợ của anh cũng có thể hoàn toàn không để ý nữa?

Không phải vậy, anh chỉ lo lắng Tiểu Bảo Bối gả cho người khác, sau khi Tiểu Đằng biết chuyện này nhất định sẽ tìm anh tính sổ đúng không?

Anh yên tâm đi. Chỉ cần anh ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh em, em nhất định sẽ giúp anh đạt được thứ anh muốn.

Nhìn người đàn ông đã vui đùa trong chăn, hai mắt Tiểu Huyền từ từ nhắm lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, trên mặt của cô chỉ có nụ cười quyến rũ...

- - Tuyển phân cách - -

Vào một buổi sáng đẹp trời, Kiều Trác Phàm đứng ở trước cửa sổ, thưởng thức bầu trời xanh gần như không có một đám mây. Ánh mặt trời chiếu lên người anh một tầng màu vàng kim, làm cả người anh xem ra rất ấm áp.

Buổi sáng tốt đẹp như vậy, làm cho gương mặt luôn lạnh lùng của Kiều Trác Phàm cũng dịu dàng vài phần. Cho đến khi giọng nói của Tiểu Bảo Bối truyền đến: “Kiều Trác Phàm...”

“Ừ.” Vẻ mặt của anh cũng không thay đổi gì nhiều, thậm chí ngay cả xoay người nhìn về phía Tiểu Bảo Bối cũng không có.

“Kiều Trác Phàm, khi nào chúng ta trở về?” Tiểu Bảo Bối đứng ở trong góc nhỏ, đá vách tường, lẩm bẩm.

Hôm đó, Kiều Trác Phàm dẫn cô ngồi máy bay riêng, trực tiếp đến chỗ này.

Nói thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng không biết đây rốt cuộc là nơi nào. Chỉ biết là, xung quanh đây ngay cả một ngôi nhà bình thường cũng không có.

“Hương tuần trăng mật, làm sao có thể trở về nhanh như vậy?” Anh xoay người, nhếch môi nhìn cô. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên sườn mặt của anh, ấm áp. Dường như, có một loại cảm xúc khác, đang bắt đầu khởi động.

“Cái này là tuần trăng mật sao?” Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm. “Tuần trăng mật của người ta, cũng là trải qua cùng chồng mới cưới.”

Hơn nữa, người ta đi hưởng tuần trăng mật đều là đi chơi khắp nơi.

Còn bọn họ? Sau khi vào căn phòng này, ngay cả ra ngoài cũng không có.

“Chẳng lẽ chúng ta không phải?” Kiều Trác Phàm giống như đang hỏi ngược lại, nhưng giọng nói không có chút nghi vấn nào. Diễn đàn lê quý đôn

Giấy kết hôn cũng có, hôn lễ cũng làm, trên thực tế anh cũng được xem là chồng mới cưới.

Ngược lại anh muốn xem một chút, Tiểu Bảo Bối sẽ dùng câu gì để giải thích quan hệ của bọn họ.

Lúc này, hai tay anh cầm trong túi quần, chậm rãi bước tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, bóng dáng cao ngất bị kéo thật dài dưới ánh mặt trời.

“Cái gì chứ? Giấy kết hôn đều là giả, làm sao được tính là chồng mới cưới? Nhiều nhất, chúng ta có giấy kết hôn giả chỉ được xem là tình nhân thôi.” Tiểu Bảo Bối nhìn anh đi đến, mang theo ưu nhã có chút quen thuộc.

Đầy khản trương, miệng nhỏ liền bắt đầu nói lung tung.

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm cười.

Răng anh rất trắng, giọng điệu cũng hết sức nhẹ nhàng, lúc cười lộ lên xuất hiện hai má lúm đồng tiền. Kiều Trác Phàm như vậy, diễn đàn lê quý đôn có chút khác xa với những người đàn ông chỉ biết hút thuốc uống rượu tạt xấu một đồng lớn mà Tiểu Bảo Bối từng gặp.

“Giấy kết hôn giả? Tình nhân?” Kiều Trác Phàm cười dè dặt. Lại làm cho Tiểu Bảo Bối có loại dự cảm xấu...

Một giây sau, cô quả thật liền bị Kiều Trác Phàm ngăn ở góc tường.

Đương nhiên, anh cũng không làm ra hành vi gì càn rỡ, ngay cả chạm vào cô cũng không có.

Tay của anh, chỉ chống bên người cô, mặt áp rất gần mặt cô. Hơi thở di chuyển qua lại giữa hai người.

“Tiểu Bảo Bối, em biết ý nghĩa của hai chữ 'Tình nhân' này sao?” Kiều Trác Phàm lúc này, làm Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng sâu xa.

Anh không động, cũng không cười, chỉ nhìn Tiểu Bảo Bối.

Ánh mắt như vậy, làm Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình giống như con mồi trong mắt anh.

Tiểu Bảo Bối vẫn không biết trả lời thế nào, một giây sau trên môi liền bị chặn lên một vật ấm áp...

“Ừm...” Cô trừng lớn hai mắt, liều mạng muốn đẩy Kiều Trác Phàm ra. Nhưng chỉ một tay của anh, liền thoải mái đè hai cái móng vuốt lộn xộn của cô ra sau lưng, làm cô không có cách nào phản kháng.

Anh vẫn cố chấp chặn trên môi cô, trong mắt vui vẻ như có như không...

**

Xoa ri mọi người vì ra chương chậm nhé, vì máy tính bị hư nên ko post truyện được ạ. Ai thương cho thanks tý jk, những bạn không có tài khoản trong dd thì like và share FB cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bị người yêu cũ đòi nợ?

Editor: Táo đồ phở núi

Một nụ hôn này, Kiều Trác Phàm cũng không xâm nhập.

Chỉ một lát sau, anh đã buông môi của Tiểu Bảo Bối ra, hôn nữa cũng thả lỏng tay của cô ra.

Đôi mắt nhắm lại, sự vui vẻ lan ra. Trong đôi mắt đen, dưới nắng ấm nhìn vô cùng đẹp đẽ.

Còn Tiểu Bảo Bối một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần.

“Anh... Tôi...” Cô che môi của mình, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Mặc dù cô cũng từng làm việc này với vị hôn phu của mình là Quý Xuyên rồi, nhưng người đàn ông kia căn bản không coi cô là phụ nữ. Duy nhất có một lần tiếp xúc thân mật, chính là lần Quý Xuyên uống rượu say, ngủ thiếp đi trong phòng làm việc, cô len lén hôn một nụ hôn theo sự rung động của tâm hồn thiếu nữ lên mặt của anh ta.

Nhưng bây giờ, Kiều Trác Phàm lại trực tiếp hôn lên môi của cô, trong lúc nhất thời cô không thể tiêu hoá được.

“Đây coi như là một bài học dành cho em. Sau này nếu dám gọi anh là “Tình nhân”, em chỉ có hai sự lựa chọn!”

Không biết có phải do thành công chạm được môi thơm hay không, tâm tình của Kiều Trác Phàm không tệ. Nụ cười trên mặt của anh, không hề giảm đi.

Giờ phút này, anh tự tay vuốt ve cánh môi của Tiểu Bảo Bối, bàn tay mơn trớn. Giống như là đang cố gắng, ghi nhớ hình dáng đôi môi của cô.

Tay của anh, giống như có ma pháp.

Chạm vào môi của Tiểu Bảo Bối, khiến cho tất cả mọi suy nghĩ của cô như dừng lại, chỉ ngây ngốc thuận theo kịch bản anh đặt ra mà diễn: “Lựa chọn gì?”

“Sau này, nếu như em dám dùng hai chữ “Tình nhân” trên người của anh, thì anh sẽ ăn em!” Mặc dù anh cười, nhưng lúc nói chuyện cả người đều tản ra hơi thở ấm áp nhưng khiến cho người ta sợ hãi. Lời nói giống như du côn của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối chần chừ.

“Chơi xấu quá đi! Chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác à?” Anh gần sát trong gang tấc khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm giác nếu như mình nói bậy lời nào với anh, vậy thì anh sẽ nhai cả xương cốt của cô vào trong bụng! Trên thực tế, theo như lời đồn Kiều Trác Phàm chính là người như vậy.

“Có!” Đôi mắt đen như mực của anh thâm trầm, nhưng lại mang theo cảm giác nuông chiều sâu sắc. “Em còn có lựa chọn là ăn anh!”

Lời nói này vừa nói ra, Tiểu Bảo Bối sửng sốt.

Hai cái này, có cái gì khác nhau sao?

Mấu chốt là, một chút cô cũng không hề nghĩ ra vì sao Kiều Trác Phàm duy trì tình trạng đóng giả người yêu nhau như vậy?

Nếu như Kiều Trác Phàm không để ý đến cô, thì chỉ cần xoay người rời đi, ngay cả cái phát tay cũng không để lại, chứ không phải đem thân phận người yêu phát huy nhuần nhuyễn như vậy!

Ban đêm, những ngọn đèn đường trong thành phố lần lượt sáng lên.

Cuộc sống về đêm, xa hoa và lãng phí khiến cho người ta không khống chế được ma lực của nó.

Trong chốn xa hoa truy lạc, lại mang theo hương vị ẩm ướt và đen tối.

Trong quán bar với ánh đèn nê ông nhấp nháy, đám người lác lư, nháy nhót.

“Ồ, Quý thiếu? Vẫn một ly rượu đỏ như mọi khi?” Người pha rượu nhìn thấy người đàn ông tới gần, liền hỏi như vậy.

Nhìn ra được, người đàn ông mới tới này chắc chắn là khách quen ở đây.

“Ừ, giống như bình thường!” Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh quầy bar, bắt đầu uống một mình.

Xung quanh, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, còn có những người phụ nữ sát lại gần.

Nhưng mà người đàn ông chỉ lo uống rượu, dường như cả người đang lơ lửng đâu đâu.

Người phụ nữ đi theo đuôi xe của người đàn ông này tới, cũng bắt đầu đi vào thế giới xa hoa truy lạc này.

Cuối cùng nhìn thấy Quý Xuyên ngồi xuống ở bên quầy bar có một mình, người phụ nữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ cô ta là người hết sức thông minh.

Bất kỳ một người đàn ông nào, đều không thích phụ nữ tự cho mình là thông minh mà bám theo sau lưng, để theo dõi anh ta. Cho nên sau khi cô ta tới quán bar, thì ngay lập tức núp vào một góc nào đó, gọi một ly cocktail để uống.

Một cô gái như cô ta, vừa dễ thương lại quyến rũ, tự nhiên trở thành mục tiêu của nhiều đàn ông trong quán bar.

Lúc trước, có vô số người đàn ông đi tới chào hỏi, nhưng Tiểu Huyền đều không có hành động gì.

Nói thật ra, thứ nhất cô ta cũng không thiếu tiền, thứ hai cũng không thiếu đàn ông. Cho nên mặc kệ cho người đàn ông có tốt có giỏi đứng trước mặt cô ta, thì cô ta cũng không tỏ ra hợp tác.

Cho đến khi, người đàn ông đẹp trai kia xuất hiện.

Dưới ánh sáng mờ ảo không rõ, người đàn ông này môi hồng răng trắng, đẹp trai không tả được. Đôi mắt kia sắc bén như chim ưng, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Người đàn ông như vậy, chỉ sợ là không có người nào dám khinh thường sự tồn tại của anh ta?

“Cô gái xinh đẹp, uống chung một ly được không?” Anh ta nhếch môi cười, rất đẹp trai nhưng không mất đi sự lạnh lùng và kiêu ngạo.

So sánh với nhiều người đàn ông trước đó, người này quả thật khiến cho Tiểu Huyền đã động lòng.

“Được...” Cô ta hào phóng nhận lấy ly rượu kia của người đàn ông.

Thành thật mà nói, người đàn ông này thật sự rất hài hước, nhất là lúc anh ta cười lộ lên kia ánh mắt rất đào hoa, khiến cho Tiểu Huyền bị điên đảo hồn phách nhiều lần.

Nếu như không có Quý Xuyên, Tiểu Huyền cảm giác mình cũng sẽ bị ngã gục dưới gaze tây của người đàn ông này.

Nghĩ đến Quý Xuyên, Tiểu Huyền theo bản năng nhìn về góc Quý Xuyên đang ngồi.

Nhưng mà qua cái nhìn này, mới phát hiện ra anh ta đang đi về phía bên này.

Trong một giây này, Tiểu Huyền hoảng hốt, vội vàng kéo người đàn ông xinh đẹp kia trốn vào bên trong.

“Ồ, bị người yêu cũ đòi nợ?” Người đàn ông đẹp trai cười tươi như hoa, khiến cho Tiểu Huyền không thể dời hai mắt ra được. Nếu như không để ý lời nói châm chọc trong miệng của anh ta, Tiểu Huyền sẽ có ấn tượng với anh ta tốt hơn.

“Cũng không khác lắm. Anh có chỗ nào để trốn không?” Mặc dù giọng điệu của người đàn ông xa lạ này không được tốt lắm khiến cô ta có chút không thích, nhưng lại sợ Quý Xuyên phát hiện ra cô ta, lúc này cũng không có chỗ nào để trốn.

“Cô không để ý nếu như tôi chỗ tôi và các bạn của tôi chứ?” Trong bóng tối, giọng nói của người đàn ông mang theo sự vui vẻ. Giống như là giữa mùa hè chỉ trong nháy mắt mà những bông hoa đã nở rộ lên, khiến cho tất cả phụ nữ đều động lòng.

“Đương nhiên là không để ý!” Tiểu Huyền cảm giác được hơi thở mùi bạc hà trên người của anh ta, tim đập nhanh khác thường. Nhân dịp trốn ở góc phòng, cô thường thức gò má ưu nhã của anh ta.

Người đàn ông cũng không cho cô ta cơ hội, trực tiếp nắm lấy cổ tay của cô ta, hướng tới một phòng bao riêng đi vào bên trong.

Trong nháy mắt mở cửa rồi đóng cửa kín lại đó, Tiểu Huyền đã thoát khỏi sự theo đuổi của Quý Xuyên, nhưng lại xâm nhập vào thế giới không thuộc về cô ta.

Người trong phòng riêng này, mỗi người đều nói chuyện về chính đề tài của mình. Mặc dù ánh sáng có hơi tối một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra được thần thái lạnh nhạt của bọn họ, nhưng lại có cảm giác tôn quý mà người thường không thể nào có được. Ngay cả người cậu mà cô ta quen thuộc nhất, cũng chính là cha của Tiểu Bảo Bối - Tiểu Đằng, cũng không cùng đẳng cấp với mấy người này.

Nhưng mà, Tiểu Huyền nhanh chóng nhìn thấy một người quen trong đám người này - - Kiều Trác Phàm? !

Tại sao anh ta lại ở đây?

Không phải nghe nói là anh và Tiểu Bảo Bối đi hưởng tuần trăng mật sao?

Chính vì như vậy, cho nên mấy ngày nay Tiểu Huyền không phải nhìn thấy người mà cô ta phiền lòng là Tiểu Bảo Bối.

Nếu như hôm nay nhìn thấy Kiều Trác Phàm ở đây, dường như Tiểu Huyền hiểu được rất nhiều tin tức...

Mà dưới ánh sáng mờ nhạt, hình như Kiều Trác Phàm cũng phát hiện ra cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cô gái đẹp, đừng giả bộ sẽ làm người ta chán ghét.

Editor: VinJR

Nhưng ánh mắt Kiều Trác Phàm chỉ là lạnh lùng quét qua, không có ý muốn nhìn lâu.

Điều này làm Tiểu Huyền cực kỳ không thích. Cô có khuôn mặt xinh đẹp, cùng vóc người mà tên đàn ông nào cũng mơ ước, trên cơ bản nếu nảy sinh đến trường hợp kia, đều được mấy người đàn ông nâng niu như công chúa.

Nhất là khi đứng chung với Tiểu Bảo Bối, cảm giác ưu việt của Tiểu Huyền càng thêm rõ ràng. Bởi vì so với Tiểu Bảo Bối canh suông mi sơi, đáng người không khác gì học sinh tiểu học, đàn ông càng thích người phụ nữ quyền rũ đa tình như cô ta.

Chỉ tiếc, Kiều Trác Phàm này cũng không giống với những người bình thường.

Nhìn ánh mắt của anh đang nhìn nơi khác, Tiểu Huyền lặng lẽ quan sát anh.

Mũi anh rất đẹp, nhìn qua còn đẹp hơn là diễn viên Hàn Quốc. Chỉ là, điểm hấp dẫn nhất của người đàn ông này chính là khí chất phi phàm của anh.

“Khuyh, đây là...” Khi Tiểu Huyền lặng lẽ quan sát người tượng mạo của anh, dường như có người hết sức cảm thấy hứng thú với cô ta.

“Nói thật ra, tôi cũng không biết.” Người đàn ông đẹp trai đứng ở bên cạnh cô ta mở miệng. Hiển nhiên, cậu ta chính là người được bọn họ nhắc tên.

Chỉ là, người đàn ông này bạc tình hơn lúc dẫn cô ta đến đây vài phần.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Tiểu Huyền có thể nhìn thấy môi mỏng của cậu ta nhẹ nhàng giương lên, nhưng đáy mắt không có một chút vui vẻ.

Đột nhiên, cô có chút hoài nghi mục đích người đàn ông này dẫn mình đến nơi đây.

“Nếu đã không biết, vậy thì cho tôi mượn chơi một chút.” Trong phòng riêng, có người ồn ào.

Một lát sau, bầu không khí liền nóng nhiệt.

Những công tử ca kia, có huyết khí, có vỗ tay, rất náo nhiệt.

“Cứ tự nhiên...” Người đàn ông dẫn cô ta đến đây chỉ đẩy nhẹ tay, liền đẩy cô ta vào trong ngực một người đàn ông khác.

Khóe miệng cậu ta mang theo cười khê, thần thái còn có chút dịu dàng mờ ảo.

Người đàn ông như vậy, làm Tiểu Huyền cũng có chút hoài nghi, có phải ai trong mắt anh ta cũng đều là đồ chơi hay không.

Nhưng động tác của người đàn ông đang ôm cô gia tăng lực độ, Tiểu Huyền bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tên đàn ông này là playboy điển hình. Sờ soạng lên làn da của cô không nói, bây giờ còn tùy ý xâm lấn phía dưới làn váy.

“Đừng như vậy, cầu xin anh.” Tiểu Huyền bắt đầu sợ.

“Mỹ nữ, đừng giả bộ. Giả bộ, sẽ cho người ta chán ghét.” Người đàn ông phía sau cất lời nói khinh bạc. Lực tay của hắn rất lớn, diễn đàn lê quý đôn một tay liền dễ dàng trôi hai tay Tiểu Huyền lại, còn một tay tùy ý chạy ở trên người cô ta.

Cảm giác kia, làm thân thể Tiểu Huyền có chút sung sướng, nhưng đồng thời lại làm cô ta sợ hãi.

Cô ta biết, nếu như không ngăn cản người đàn ông này lại, cô vô cùng có khả năng bị bọn họ làm bẩn ở chỗ này.

“Kiều Trác Phàm, cứu tôi.”

Trong tuyệt vọng, Tiểu Huyền chỉ có thể cầu sự trợ giúp của người quen duy nhất tại đây.

“Cô quen Kiều thiếu?” Người đàn ông sau lưng, tựa hồ kiêng kỵ Kiều Trác Phàm. Nghe được tên anh, lực trên tay hắn ta thu lại vài phần. Điều này cũng làm cho Tiểu Huyền ý thức được, bản thân đã tìm đúng từ huyệt.

“Ồ, đây là ai? Tôi nhìn làm sao lại cảm thấy không quen lắm?” Kiều Trác Phàm vẫn ngồi yên trong góc, hai chân bắt chéo, xem ra hết sức buồn lòng. Khóe miệng của anh mang nét cười, trông anh rất dễ gần. Nhưng lời nói của anh, làm những người ở chỗ này đều cười ra tiếng.

Tiểu Huyền chưa từng bị đùa cợt trước mặt nhiều người như vậy, giờ phút này cô ta rất tức giận. Nhưng cô ta lại không dám phát hỏa với Kiều Trác Phàm.

Đây là Kiều Trác Phàm. Rõ ràng giống cọt người khác, nhưng lại làm người ta tìm không ra lý do để phản bác. Dường như, anh ta trời sinh chính là chúa tể của các vị thần.

“Kiều Trác Phàm, tôi là chị họ của Tiểu Bảo Bối. Ở hôn lễ, chúng ta đã gặp mặt.” Tiểu Huyền rất thông minh, cô ta nhắc đến Tiểu Bảo Bối. Nếu Kiều Trác Phàm hết sức để ý Tiểu Bảo Bối, diễn đàn lê quý đôn vậy anh nhất định sẽ giúp cô ta thoát khỏi quần cảnh. Nếu anh không hợp tác, vậy coi như cô đã thành công thử dò xét địa vị của Tiểu Bảo Bối trong lòng anh. Mà tình huống trước mắt đã tệ như thế, phỏng đoán cũng không thể tệ hơn được nữa.

Chẳng qua, Tiểu Huyền chỉ thử vận may.

Ba chữ Tiểu Bảo Bối, làm cả đoàn công tử đều cười. Dường như, bọn họ cũng đều biết có một người như thế tồn tại.

“A? Hóa ra chính là người chị họ đoạt vị hôn phu của Bảo Bối, còn muốn cô ấy nhường hôn lễ cho đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ kia sao?”

Kiều Trác Phàm cười. Lời này, quả thật lực sát thương còn lớn hơn cả chằm chọc.

Làm cho người ở chỗ này, cũng dùng ánh mắt quái dị quan sát cô ta.

Lần đầu tiên, Tiểu Huyền ý thức được vô luận là tiền tài địa vị hay là thù đoạn, cô ta thật sự không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Xung quanh liên tiếp truyền tới tiếng cười trào phúng, làm Tiểu Huyền cảm thấy toàn thân rét run, không có cách nào hô hấp được. Mà người kia, keo kiệt ngay cả ánh mắt cũng chưa từng cho cô ta, chỉ ngồi yên thưởng thức rượu của mình.

Khi Tiểu Huyền một lần cho rằng, chính mình sắp bị tuyệt vọng nuốt chửng, cổ tay cô đột nhiên bị kéo lấy.

Sức lực này, thực không tính là dịu dàng, cũng sắp bóp nát cổ tay cô ta.

Nhưng Tiểu Huyền vẫn tràn đầy lòng biết ơn đối với người đàn ông đột nhiên ra tay cứu mình.

Tối thiểu nhất, người này sẽ dẫn cô ta thoát khỏi quần bách.

“Kiều Trác Phàm, cảm ơn anh...” Tiểu Huyền thề, lời này của mình thật sự phát ra từ nội tâm.

“Không cần, bởi vì rất nhanh thôi cô sẽ càng hận tôi...” Khi đèn nê ông lóe lên, cô nhìn thấy người đàn ông kia đột nhiên khê động khóe miệng. Cười như vậy, giống như thợ săn sắp kết liễu con mồi của mình, khóe miệng vui vẻ nồng đậm.

Tiểu Huyền chỉ cảm thấy sống lưng chột lạnh, trong khi còn chưa nghĩ tới rốt cuộc người đàn ông này định làm gì, lại bị anh đẩy...

“Ồ, đây không phải là Quý đại thiếu vút bỏ vị hôn thê, phóng túng cùng người khác sao?” Kiều Trác Phàm kéo kéo cổ áo sơ mi của mình, sau khi cổ áo đã chỉnh tề, nụ cười càng thêm thân thiết động lòng người.

Nhưng một câu nói của anh, lại đột nhiên làm cho Tiểu Huyền cứng lại.

Chẳng lẽ, “Quý đại thiếu” trong miệng anh là Quý Xuyên?

Tiểu Huyền sững sờ, quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Xuyên đang đứng sau lưng mình. Ánh mắt tối xuống, cô ta thấy không rõ mặt Quý Xuyên. Điều duy nhất có thể cảm giác được chính là căng thẳng toàn thân anh.

“Kiều thiếu...” Quý Xuyên khàn khàn lên tiếng, xem như chào hỏi.

Chào hỏi lễ độ như thế, làm hắn trông rất giống người nho nhã.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy vợ mình vậy mà quần quít với người đàn ông khác, hắn không tức giận sao?

Nhưng Quý Xuyên, làm sao anh lại không hợp tác như vậy?

Giờ khắc này, ngay cả Tiểu Huyền cũng có chút hoài nghi, rốt cuộc trái tim của người đàn ông này là làm bằng cái gì.

“Thật vất vả phản bội vị hôn thê để ở chung với người này, nếu đơn giản bị người khác câu đi, thì thật lỗ vốn rồi? Lúc này tôi nhìn thấy liền mang trở về giúp anh, nếu còn có lần sau sợ là không được như vậy nữa rồi...”

Kiều Trác Phàm nhìn hai người đang nhìn nhau, khóe môi câu lên.

Trước giờ anh luôn lớn lối. Rõ ràng anh chính là được voi đòi tiên giữa cột hai người này. Giọng nói, lại như vì bọn họ mà lo lắng.

“Anh...” Tiểu Huyền hết sức phẫn nộ. Kiều Trác Phàm rõ ràng biết Quý Xuyên ở bên ngoài, diễn đàn lễ quý đôn cố ý dẫn cô ra để Quý Xuyên hiểu lầm mình. Nhưng anh ta nói lại giống như cô còn phải mang ơn anh ta.

“Cám ơn Kiều thiếu.” Tiểu Huyền còn chưa kịp phản bác, liền bị người sau lưng kéo đi khỏi nơi hỗn loạn này.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Kiều Trác Phàm kéo kéo cà vạt, lẩm bẩm một câu: “Không thú vị...”

- - Tuyến phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, ông xã của em ra ngoài ăn chơi đã về đây. Còn không mau ra đón?” Đến gần nửa đêm, người nào đó toàn thân đầy mùi rượu về đến nhà.

Vừa vào cửa, anh liền lớn tiếng la hét vào trong phòng, muốn dụ sự chú ý của người nào đó.

Nhưng hô hồi lâu, anh không nhận được phản ứng nên có, lại phát hiện một người đang hô hấp đều đều nằm trên ghế sofa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không phục thì ngủ cùng tôi!

Editor: Táo đồ phở núi

Cô ngủ rất sâu, khoe miệng có chút nước trong suốt. Hai cánh mũi nhỏ nhắn, cũng khê phập phồng, nhìn vô cùng đáng yêu.

Kiều Trác Phàm không nhìn được, vươn ngón trở ra chọc chọc vào cái mũi nhỏ của cô.

Bị như vậy, khiến cho người phụ nữ nào đó đang ngáy o o, tự nhiên mở mắt ra.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm đang định chọc mũi của cô thêm chút nữa nhất thời cứng ngắc người lại.

Một giây này, bạn có thể nhìn thấy các xương đốt tay của anh, bởi vì anh dùng quá nhiều sức cho nên nó trở nên trắng bệch. Đầu ngón tay, cũng rơi run run. Tất cả những điều này, không khó để nhìn ra anh đang kìm nén loại tình cảm nào đó không cho nó lan tràn ra.

Cũng đã lâu như vậy rồi, bây giờ chỉ còn lại vấn đề thời gian thôi.

Vì sao cảm giác ở trong lòng của anh, gần đây càng lúc càng khó kiềm chế?

Còn Tiểu Bảo Bối thì mở đôi mắt ra giống như nhìn thấu tất cả. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho giờ phút này anh cảm thấy khẩn trương.

Thời gian, cứ trôi qua từng giây từng phút trong khi bọn họ nhìn nhau đắm đuối.

Cho tới khi Kiều Trác Phàm cảm thấy, bản thân mình nên kiếm một cái gì đó, để che giấu cảm giác xấu hổ này, nhưng bên hông của anh lại có thêm một đôi tay trắng nõn, ngay sau đó trên đùi của anh lại có thêm một cái đầu tóc rối bù...

Tiểu Bảo Bối lấy đùi của anh làm gối đầu còn chưa đủ, còn ôm chặt lấy thắt lưng của anh, đầu cọ cọ vào bụng của anh một cái, sau đó chếp chếp miệng nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say...

Một giây này, trong mắt của Kiều Trác Phàm hiện lên cảm giác mâu thuẫn và mất mát, cúi đầu nhìn cái đầu gối lên đùi mình, và khuôn mặt vùi vào trong lòng của mình, khoe miệng của anh lại cong lên thành một nụ cười tươi...

“Tiểu bảo bối, ngủ đi. Tôi sẽ luôn trông chừng cho em...”

Tay của anh vuốt ve mái tóc của cô, động tác nhẹ nhàng. Động tác này với cách đối xử với Tiểu Huyền lúc này, giống như hai người vậy...

- - Đường phân cách - -

“Quý xuyên, mới vừa rồi em thật sự không làm cái gì hết!”

Cảnh tượng này hoàn toàn khác biệt so với cảnh tượng ám áp trong biệt thự theo phong cách Châu Âu kia, bên trong một căn nhà ở trong trung tâm thành phố, hai người vừa về đến nhà đã tranh cãi kịch liệt.

Quý xuyên vừa đến nhà, liền trực tiếp đi tới bên cạnh quầy rượu. Cầm lấy một bình rượu Martell, anh ta vừa mở chai rượu ra là đưa lên miệng tu.

Hương vị cay nồng, kích thích giác quan của anh ta.

Nhưng mà anh ta ngây thơ như không hề biết, ngửa đầu dốc thẳng. Giống như, chỉ có cảm giác cay nồng như vậy, mới tạm thời khiến cho đầu óc của anh ta bị tê liệt.

“Quý Xuyên, anh không tin em?” Tiểu Huyền đuổi theo kịp, lôi kéo cánh tay của anh ta.

Quý Xuyên không thêm để ý tới, trực tiếp hất tay của cô ta ra, tiếp tục cầm lấy chai rượu.

“Quý Xuyên, anh có tin hay không thì nói một câu đi? Đàn ông con trai, trốn tránh cái gì chứ?” Tiểu Huyền cũng bốc hỏa. Nhưng mà lửa giận của cô ta, ngoại trừ chuyện Quý Xuyên thể hiện ra sự phong độ của mình ở trước mặt Kiều Trác Phàm, và cả những lời khiêu khích của Kiều Trác Phàm. Còn có lúc này nữa, Quý Xuyên không thêm quan tâm tới.

Cô đã đắc tội ai vậy hả?

Lúc trước là Quý Xuyên trêu chọc cô trước. Mà cô tranh thủ đăng ký kết hôn với Quý Xuyên, đơn giản là vì muốn bảo vệ tình yêu của mình.

Còn bây giờ thì sao?

Cô vất vả lắm mới bảo vệ được tình yêu, nhưng có vẻ như nó không ngọt ngào như trong tưởng tượng.

Nhất là người đàn ông này, Tiểu Huyền dần phát hiện, anh thật sự không tốt đẹp giống như sự tưởng tượng của bản thân.

“Cô đủ chưa?” Quý Xuyên bị lời nói của cô ta làm cho tức nghẹn cuối cùng cũng lên tiếng.

“Không!” Em hỏi anh, anh có tin em không, em thật sự không có thấp hèn như lời của Kiều Trác Phàm nói!” Cô ta chỉ muốn ở trước mặt của chồng tranh thủ chút mặt mũi.

Nhưng Quý Xuyên nhìn cô ta, đột nhiên cười lạnh.

Anh ta không nói chuyện, bên trong căn phòng rơi vào im lặng, so với việc anh ta nói gì còn khiến cho người ta nhìn thấu hơn.

Giờ phút này, Tiểu Huyền vô cùng hận vẻ mặt nguy trang quân tử này của anh ta.

“Quý Xuyên, em là người như thế nào, anh còn không biết sao? Vì anh...” Vì anh, em thậm chí còn không tiếc phản bội lại người thân, phản bội lại Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Huyền muốn nói cho anh ta biết, cô ta đã trả giá cho đoạn tình cảm này như thế nào.

Nhưng mà còn chưa nói hết lời, đã bị người đàn ông này dùng những lời lẽ sắc bén để ngắt lời: “Cô là người như thế nào, trong lòng của cô tự hiểu là được!” Lời này, lạnh lùng giống như bọn họ chưa từng gặp mặt.

Giống như anh đã quên, đêm qua anh vừa mới dây dưa với cô trên giường.

Thốt ra lời nói này xong, anh ta liền gạt tay của cô ta ra, cầm theo chai rượu và chìa khoá xe đi ra khỏi nhà.

“Không... Tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy?” Trong căn phòng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của người phụ nữ.

- - Đường phân cách - -

“Ting ting ting...”

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiểu Bảo Bối mở mắt ra.

Đêm qua, cô ngủ rất ngon giấc! Duỗi cái lưng một cái, Tiểu Bảo Bối định ngồi dậy.

Nhưng cô vừa động một cái, người ở phía sau lại hít một ngụm khí lạnh.

Tiểu Bảo Bối dậy khỏi người anh, thì nhìn thấy mặt của Kiều Trác Phàm nhăn nhó lại.

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Tiểu Bảo Bối căng thẳng, nên hơi cả lăm một chút.

Người kia không trả lời, mà liên tục xoa xoa đùi của mình.

Bị trở thành gối đỡ gối đầu mấy tiếng đồng hồ, cô ngủ ngon giấc, nhưng mà anh rất mỏi. Bây giờ chân của anh tê rần, giống như hơn mười vạn con kiến đang cắn.

“Kiều Trác Phàm...” Bị nhìn chăm chăm giống như kẻ thù, Tiểu Bảo Bối bất giác nắm chặt món đồ cưới duy nhất của bản thân - - gối ôm hình con dê.

Kiều Trác Phàm nhìn cô chăm chăm một lúc, sau đó khập khiễng rời đi.

Suốt cả quá trình, Tiểu Bảo Bối đã cho rằng Kiều Trác Phàm sẽ giết chết cô, nhưng mà cuối cùng lại không có chuyện gì phát sinh.

Mãi cho tới giữa trưa, Kiều Trác Phàm mới đi ra từ trong phòng ngủ của anh. Thật ra từ khi bị đưa tới cái nơi trước mặt không có thôn xóm, sau lưng không có cửa hàng nào này, Kiều Trác Phàm liền giống như bậc đế vương chiếm cứ căn phòng lớn nhất kia. .

Tiểu Bảo Bối nhiều lần ngó đầu vào bên trong nhìn, phát hiện ra chiếc giường kia lớn hơn chiếc giường của cô mấy lần. Mỗi một lần, Tiểu Bảo Bối đều dùng biểu cảm vô cùng hâm mộ, nhìn chăm chăm Kiều Trác Phàm biếng nhác vừa mới ngủ dậy đi ra cửa phòng. Cũng giống như lúc này...

“Không phục?” Kiều Trác Phàm phát hiện cô đang nhìn chăm chăm, khoé miệng khẽ nhếch lên cười. So với người thô bạo lúc sáng, thật sự là cách xa nhau một vạn tám ngàn dặm.

Tiểu Bảo Bối không trả lời, nhưng mà ánh mắt có chút ai oán. Dựa vào cái gì mà đều ở trong một nhà, giường của anh lại lớn như vậy, trong khi giường trong phòng của cô, tại sao lại nhỏ như vậy? So với cái giường nghỉ trưa lúc học tiểu học, cũng không có gì khác biệt, hơn nữa giường còn rất cứng nữa.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô tối qua chạy tới sofa để ngủ.

“Không phục sao? Vậy đêm nay chuyển tới ngủ cùng giường với tôi!” Kiều sói đuôi dài thật không có đạo đức nói ra một câu như vậy.

Được rồi, đúng là Tiểu Bảo Bối đã không phải không muốn thể hiện ra sự kháng nghị của mình, nhưng mà sau câu nói này của Kiều Trác Phàm, đã khiến cho lời nói của cô nghẹn chết ở cổ họng.

Lúc này đang đàm phán, nhưng mà cục diện tại trở nên bế tắc không có kết quả. Hai người lại bắt đầu hình thức ở chung không tiếng động.

Mãi cho tới khi Kiều Trác Phàm com nước xong, lúc cầm túi công văn định rời đi, anh mới lên tiếng, “Tiểu Bảo Bối, em có thể hỏi tôi tối qua đã đi chỗ nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 30: Dư tiền, tùy hứng

Editor: VinJR

“... Tôi qua anh đi đâu?” Tiểu Bảo Bối vẫn ngậm miếng thịt, giọng nói có chút ngọng nghịu. Thậm chí, có thể nói cô giống như đang hỏi Kiều Trác Phàm cho có lệ.

Nhưng người đàn ông này, chơi không biết mệt.

“Em đã thành tâm thành ý hỏi như vậy, tôi liền thành thật nói cho em biết.” Kiều Trác Phàm tay vung một cái, ném chiếc cặp lên ghế sofa, kéo chiếc ghế bên cạnh Tiểu Bảo Bối ngồi xuống.

Lúc này, Kiều Trác Phàm cách cô rất gần.

Gần gũi như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể ngửi được mùi hương bạc hà tươi mát trên người anh. Mỗi anh, cũng đột nhiên ái muội dán lên lỗ tai nhỏ của Tiểu Bảo Bối, luồng khí ấm áp thỉnh thoảng thổi tới.

“Tôi nói cho em biết, tối hôm qua tôi xa hoa truy lạc, sống phóng túng.” Nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, Tiểu Bảo Bối còn cho rằng Kiều đại thiếu thật sự có lỗi gì đó muốn nói.

Nhưng vừa nghe cái này, miếng thịt ngậm trong miệng cô liền rớt xuống.

Sống phóng túng?

Xa hoa truy lạc?

Loại chuyện như vậy, có gì hay mà khoe khoang?

“Tiểu Bảo Bối, như thế nào?” Anh nghiêng ngả tiến tới gần Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại không thể tìm được một chút ý tứ đùa giỡn trong mắt anh.

Kiều Trác Phàm, anh đây là thế nào?

Vì sao chúng ta bèo nước gặp nhau, anh cứu tôi ra khỏi đau khổ? Vì sao bây giờ anh lại giống như đứa trẻ khoe khoang rằng tối hôm qua anh ăn chơi đàng điếm trước mặt tôi? Anh, rốt cuộc muốn tôi phải làm thế nào?

Giờ phút này, cô và Kiều Trác Phàm vẫn cứ nhìn nhau. Cô cố gắng muốn đọc được gì đó từ trong mắt Kiều Trác Phàm.

Nhưng cuối cùng, vốn người đàn ông muốn cô trả lời vấn đề của anh lại nói: “Thôi bỏ đi. Em không trả lời được thì thôi vậy, diễn đàn lê quý đôn tôi làm em ghen là được... Tôi đi ra ngoài một chuyến, buổi tối sẽ dẫn em đến một nơi.”

Giờ phút này, dường như anh lại khôi phục bộ dáng bất cần đời. Tùy tiện véo má Tiểu Bảo Bối một cái, sau đó liền xoay người rời đi trong tiếng la ó của Tiểu Bảo Bối.

Bộ dáng xoay người rời đi của Kiều Trác Phàm mới là điều mà Tiểu Bảo Bối quen thuộc nhất.

Nhưng vì sao khi cô thấy thấy bóng lưng vội vã rời đi của anh, lại đánh hơi được mùi vị chạy trốn chết?

- - Tuyển phân cách - -

“Kiều thiếu...” Vào đêm, Kiều Trác Phàm quả thật làm như lời của mình, đứng giờ tới đón Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới Kiều Trác Phàm sẽ dẫn cô đến hộp đêm.

Anh hiển nhiên là khách quen nơi này. Nhân viên đỗ xe trước cửa khi nhìn thấy anh liền cung kính chào đón.

Kiều Trác Phàm tùy tiện đưa chìa khóa xe Hummer màu vàng kim cho nhân viên, liền ôm đầu vai Tiểu Bảo Bối đi vào.

“Đừng như vậy...” Lúc Kiều Trác Phàm dẫn cô đi vào, cô chỉ mặc một bộ lễ phục. Cho nên bị anh kéo như vậy, da thịt của cô khó tránh khỏi tiếp xúc thân mật với anh.

Tay Kiều Trác Phàm có chút tùy tiện, không biết là cố ý hay là vô tình, khi anh ôm lấy vai cô ngón tay lúc nào cũng thỉnh thoảng ma sát.

Cảm giác xa lạ này, làm da thịt Tiểu Bảo Bối nổi lên những viên bi nho nhỏ (nổi óc ý).

“Những nơi như thế này thường vàng thau lẫn lộn. Kiều Trác Phàm tôi cũng không hy vọng vợ trên danh nghĩa của mình trong chốc lát liền nằm trong ngực người đàn ông khác.” Không biết có phải là ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, diễn đàn lê quý đôn hôm nay dường như tâm tình của Kiều Trác Phàm không tốt lắm.

Từ khi xuống xe đến bây giờ, anh ngay cả nói chuyện với cô một câu cũng không có.

Anh cố chấp mà bá đạo khoác vai cô, cho đến khi đi vào trong cũng chưa từng buông ra.

Trong đây có rất nhiều người, nhưng từ sau khi Kiều Trác Phàm ngồi xuống ghế, liền vui vẻ uống rượu liên tục, toàn thân tản ra hơi thở hùng dũng đến gần.

Những người kia cũng thức thòi. Kiều Trác Phàm không lên tiếng, bọn họ cũng không dám đi lên phía trước.

Cho đến khi căn phòng này lại lần nữa bị người khác đẩy ra...

Hai người mới vào cửa kia, làm vẻ mặt của những người ở đây biến đổi.

“Chào mọi người, chúng tôi đến muộn.” Người mặc váy màu xanh ngọc liền thân bó sát, cách ăn mặc xinh đẹp như vậy, còn không phải là Tiểu Huyền sao?

Còn nữa, tay người đàn ông giờ phút này bị Tiểu Huyền kéo, một thân âu phục màu đen nho nhã, trừ Quý Xuyên ra thì là ai?

Một khác kia, những khớp xương trên cánh tay đang nâng ly nước trái cây của Tiểu Bảo Bối cũng lạng lẽ trắng bệch.

Có nhiều thứ, Tiểu Bảo Bối không biểu hiện ra, không có nghĩa là không đau.

Bạn trai tâm tâm niệm niệm, lại sau lưng lén lút qua lại với Tiểu Huyền.

Kiều Trác Phàm, đêm nay anh dẫn tôi tới nơi này, là để nhắc nhở tôi những thứ này sao?

Trong nháy mắt, cô đối mặt nhìn Kiều Trác Phàm.

Trong phòng tối của người đàn ông có một chút trào phúng không rõ.

Tiểu Bảo Bối vẫn không tìm được gì từ ánh mắt kia, liền nghe được người đàn ông bên cạnh nói: “Khuyên, xem ra phẩm vị của cậu phải nâng cao thêm chút nữa rồi. Hạng người này, cũng có thể được mời đến party của cậu sao?”

“Kiều, anh của tôi nói nếu anh thấy được hai người này sẽ rất hào hứng, tôi muốn để bọn họ đến làm anh vui vẻ đấy.” Bối Trứ Quang ngồi ở trong góc, đang ôm một cô gái tóc vàng cười cười.

Giọng nói thành thật của cậu ta, làm nụ cười trên mặt hai người mới vừa vào cửa càng lúng túng hơn. Bởi vì cậu ta đang nhắc nhở bọn họ, đêm nay được mời đến đây, đơn giản chỉ là đồ chơi của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Huyền cắn cắn môi, có chút không cam lòng. Nếu cô ta sớm biết ý nghĩa của thư mời này là như vậy, diễn đàn lễ quý đôn cô ta chắc chắn sẽ không dắt Quý Xuyên đến đây để chịu nhục nhã. Mà bây giờ, chắc chắn Quý Xuyên đang tức giận.

Tiểu Huyền do dự không biết có nên dắt Quý Xuyên rời đi hay không, đỡ phải tiếp tục chịu áp bức từ những người này. Nhưng lúc này, Kiều Trác Phàm kéo Tiểu Bảo Bối đứng dậy.

“Đàm Duật khi khác tôi sẽ tính sổ với cậu ta. Trò chơi thế này, tôi vẫn là trở về ân ái với vợ tôi thì hơn...”

Lúc này, Kiều Trác Phàm đang cười, bóng dáng cao ngất đứng dưới ánh đèn. Trong giọng nói, còn mang theo vài phần khoe khoang.

Xung quanh liền tiếp ồ ào.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm còn khiêu khích quét mắt nhìn hán một cái.

Chỉ thấy quả đấm của Quý Xuyên nắm thật chặt. Gân xanh trên trán cũng hiện rõ.

Hắn cố gắng túm tay Tiểu Bảo Bối, nhưng động tác của hắn vẫn không nhanh bằng Kiều Trác Phàm.

Chỉ chốc lát sau, Kiều Trác Phàm thắng lợi dắt Tiểu Bảo Bối rời đi. Để lại Quý Xuyên, đang bị Tiểu Huyền cầm tức nhím chăm chăm, cũng bị những người khác chế nhạo.

- - Tuyến phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, tôi hỏi anh một chuyện được không?” Trên đường trở về, Tiểu Bảo Bối là người mở miệng đầu tiên, phá vỡ yên lặng quý dị trong xe.

“Hỏi đi.” Kiều Trác Phàm một tay nắm lấy tay lái, một tay chống lên đầu vì uống quá nhiều rượu mà có chút đau.

“Bây giờ chúng ta vẫn đang ở thành phố A sao?” Kỳ thật vấn đề này từ khi đến hộp đêm Tiểu Bảo Bối liền muốn hỏi. Tên của hộp đêm rất quen thuộc, Quý Xuyên và Tiểu Huyền xuất hiện càng làm cho cô thêm ngỡ ngàng.

Vốn Kiều Trác Phàm còn nghĩ xem đêm nay cô đã nhìn thấu được cái gì, chẳng qua dường như anh đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Tiểu Bảo Bối đang cầm chiếc sạc điện bằng vàng mà anh đặt trên xe.

“Phải.”

“Kiều Trác Phàm, vậy anh dẫn tôi ngồi máy bay bay vòng vòng cả buổi để làm gì?” Cũng chung một thành phố, Tiểu Bảo Bối nghĩ không ra tại sao Kiều Trác Phàm phải tốn công tốn sức dẫn cô đi ngồi máy bay như vậy?

Đến trước căn hộ mà hai người bỏ họ đã ở mấy ngày nay, lúc đậu xe Kiều Trác Phàm ném cho Tiểu Bảo Bối một đáp án: “Dư tiền, tùy hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ôi chao, rất đầy đặn!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Nhạc Dương, giúp tôi một việc được chứ?” Trên toà cao ốc Tiểu Thị, Quý Xuyên dựa vào trước cửa sổ sát đất gọi điện thoại. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời bên ngoài toà nhà rất rực rỡ, trên đường xe qua lại không dứt.

“Quý Xuyên? Ôi sao bây giờ chú rề mớ lại có thời gian rảnh gọi điện thoại cho tôi thế này? Bây giờ không phải anh nên cùng với Bảo Bối của chúng ta đi hưởng tuần trăng mật ở Maldiver hay sao?”.

Lời nói của Nhạc Dương, khiến cho Quý Xuyên đứng ở trước cửa sổ sát đất khoé môi lạnh lùng cong lên.

Đây, chính là mục đích anh ta tìm tới Nhạc Dương.

Đừng nhìn thấy Bảo Bối ngốc nghếch như vậy, nhưng mà bạn bè của cô ấy người nào người nấy cũng đều rất có bản lĩnh hết.

Nhạc Dương cũng không thua kém gì Tiểu Bảo Bối, bây giờ cô ấy đang là một luật sư có tiếng trong nước, cô ấy muốn làm chuyện gì cũng có thể thành công. Đây cũng là mục đích Quý Xuyên muốn tìm cô ấy.

Mà Nhạc Dương, vì đuổi theo người tình trong mộng là Diệp Tử Hi nên đã đuổi ra tận nước ngoài luôn! Khiến cho cô ấy phải bỏ qua hôn lễ của Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối, cho nên thời gian này cô ấy cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đây cũng chính là hy vọng của Quý Xuyên.

“Bởi vì Tiểu Thị sắp mở đại hội cổ đông! Tôi đã thương lượng với Tiểu Bảo Bối, dời tuần trăng mật lại một tháng, chờ đại hội cổ đông xong, chúng tôi sẽ yên tâm mà đi!” Quý Xuyên nói dối không chớp mắt, ngựa quen đường cũ.

Rõ ràng, lúc trước anh ta cũng thường xuyên ngọt nhạt như vậy để lừa gạt Nhạc Dương.

“Tân hôn rất ngọt ngào đúng không? Tôi biết sẽ như vậy mà! Cũng sắp qua một tuần lễ rồi, mà ngay cả một cuộc điện thoại Tiểu Bảo Bối cũng không gọi, khẳng định là rất vui vẻ rồi.” Nhạc Dương và Quý Xuyên hiển nhiên là không cùng nói về một chuyện. Những lời nói của Quý Xuyên, Nhạc Dương cũng không hề để ở trong lòng chút nào.

Điều khiến cho Nhạc Dương không ngờ tới là, mỗi lời nói của cô ấy lúc này, đều như những mũi kim đâm vào trong tim của Quý Xuyên.

Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm kết hôn đã vài ngày, có phải bọn họ cũng đã nằm trên cùng một cái giường rồi hay không?

Nghĩ tới đây, bàn tay cầm điện thoại của Quý Xuyên rõ ràng đã nắm chặt lại.

“Đó là điều đương nhiên...” Giọng nói của anh ta hơi nhẹ một chút, cũng không nghe ra được có bao nhiêu là thật lòng.

“Như vậy cũng tốt, tôi yên tâm rồi!”

“Nhạc Dương, cô còn nhớ chuyện tôi đã nói với cô không?” Quý Xuyên không thể không nhắc nhở một lần nữa.

“Đương nhiên, anh muốn giấy tờ chuyển nhượng cổ phần nhanh chóng có hiệu lực đúng không! Được rồi, chuyện này tôi sẽ đốc thúc, nhưng mà anh cũng cần phải đối xử tốt, không được bạc đãi Bảo Bối của chúng ta!”

“Tôi biết mà!” Ánh mặt trời từ bên ngoài xuyên qua lớp cửa kính bằng thủy tinh chiếu vào đồng tử của Quý Xuyên, ánh mắt anh ta khẽ nheo lại.”

“Vậy được rồi.”

Cúp điện thoại, có một giọng nữ truyền tới.

Lúc Tiểu Huyền bước vào, thì nhìn thấy Quý Xuyên đang cầm điện thoại di động, đứng ở cửa sổ sát đất ngăn người.

“Tại sao vào mà lại không gõ cửa? Cô cho rằng đây là nhà của cô?” Trên người mặc bộ tây trang màu đen, khiến cho người đàn ông có thêm chút sắc thái khiến cho người ta yên tâm. Nhưng mà lời nói của anh ta, khiến cho sắc mặt của Tiểu Huyền có chút khó coi.

“Sợ cái gì? Không phải sợ em nghe thấy anh vừa mới gọi điện thoại cho Nhạc Dương đấy chứ?” Trên mặt Tiểu Huyền hiện lên sự mỉa mai.

Cô ta gơ tay lên, đầu ngón tay chỉ chỉ lên chiếc ghế salon nói: “Nếu như giấy sang nhượng cổ phần có hiệu lực, vậy từ nay về sau nơi này sẽ là thiên hạ của chúng ta...”

“Nhạc Dương người phụ nữ ngu ngốc này, trên cơ bản chỉ cần đụng phải chuyện liên quan tới Diệp Tử Hi liền xông đòi. Nói đến mới nhớ, cô ta và Tiểu Bảo Bối đúng là đúng là đức hạnh giống nhau.” Nhìn lướt qua Quý Xuyên, cô ta lại nói: “Nhưng mà anh nghĩ đi, nếu như Nhạc Dương trở về, phát hiện chúng ta hợp nhau lừa dối cô ta, thì sẽ như thế nào?”

Giọng nói của Tiểu Huyền, mang theo đôi chút hả hê, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên sa sầm lại.

“Cô ít nói vài câu đi!”

Đầu ngón tay của Tiểu Huyền đặt ở trên ghế sofa, có chút run rẩy không dễ phát hiện ra.

Mấy ngày nay, chỉ cần chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên liền trở nên nhạy cảm một cách cực đoan, điều này có ý nghĩa như thế nào cô hiểu rõ hơn so với Quý Xuyên.

Nhưng mà, cô và Quý Xuyên đã kết hôn.

Có một số việc, không nên vạch trần thì tốt hơn!

Hít sâu một hơi, sau đó cô ta lại nở nụ cười duyên giống như mọi khi. Tự động đi lại đứng sau lưng của Quý Xuyên, đưa bàn tay thon như ngọc mát xa cái trán giúp anh ta.

“Quý Xuyên, buổi tối về nhà một chuyến với em đi!” Tiểu Huyền chủ động nhún nhường, đơn giản là muốn khiến cho cuộc sống của bọn họ thêm hoà hợp một chút.

Nhưng mà, người đàn ông này lại không nghĩ như vậy.

“Sao vậy? Khiến tôi trở thành đối tượng bị chế nhạo một lần còn chưa đủ, còn muốn có lần thứ hai?”

Nghe lời nói này của Tiểu Huyền, đột nhiên Quý Xuyên kéo bàn tay của cô ta ở trên trán xuống, về mặt ngầm hiện lên sự chế giễu.

“Không phải như vậy. Tối nay, là ngày toàn bộ gia đình họ Tiểu tụ họp.” Tiểu Huyền biết rõ, Quý Xuyên vẫn còn để ý chuyện ngày đó bị Kiều Trác Phàm chế giễu mất hết mặt mũi, cho dù ngoài mặt anh ta thể hiện như không có chuyện gì. “Ba mẹ em còn nói, hôm nay nhất định sẽ giới thiệu chính thức anh cho mọi người trong họ nhà em...”

Quý Xuyên gạt tay cô ta ra, vốn là bước chân đi tới trước cửa. Nhưng khi nghe Tiểu Huyền nói tới câu nói phía sau, bước chân của anh ta lập tức dừng lại...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, đứng lên!”

“Nếu như em không dậy, vậy đừng trách tôi không khách khí!”

Mùa này sau giữa trưa là thời gian thích hợp ngủ nướng nhất. Tiểu Bảo Bối ôm cái chăn mỏng, nằm ở trên sofa ngủ không biết trời đất gì. Cho đến khi giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên, khiến cho cô thiếu chút nữa thì rơi từ trên ghế salon xuống. May mà Kiều Trác Phàm nhanh tay lẹ mắt, đón được người của cô ôm vào trong ngực, cô mới không phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nhưng mà, cứu vớt cô như vậy khiến cho Tiểu Bối vừa ngượng vừa cáu. Nếu để cho cô lựa chọn, Tiểu Bảo Bối thà rằng để cho mình ngã xuống dưới đất. Bởi vì lúc Kiều Trác Phàm ôm lấy cô, bàn tay của anh vừa vịn đặt ở trên vòng ngực của cô.

“Mau buông ra nhanh lên!”

“Làm sao vậy?” Kiều Trác Phàm hỏi vô cùng vô tội, giống như anh không hề biết chuyện gì hết. Nhưng mà sự vui vẻ dưới đáy mắt của anh, lại bán đứng anh.

“Tay của anh!”

“Tay của tôi thì làm sao?” Trong mắt của Kiều sói đuôi dài đều là ý cười, lại còn vụng trộm bóp bóp thân thể nhỏ bé ở trong ngực của mình.

“Kiều Trác Phàm, buông tay!”

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mắc cỡ tới mức sắp cắn nát môi của mình rồi, lúc này Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông lỏng tay.

Tiểu Bảo Bối được khôi phục lại tự do, lập tức nhảy ra xa ba thước. Dường như cô sợ nếu như mình chậm thêm một bước nữa, thì trên người mình chỉ còn lại hai miếng thịt cũng sẽ bị con sói đuôi dài này ăn không còn một miếng.

“Buổi tối thu dọn một chút, chúng ta sẽ tới nhà em để tham dự buổi liên hoan trong gia đình!” Chỉ một lát sau, anh lại khôi phục lại bộ dạng không chút biểu cảm. Giống như người vừa rồi mới làm việc xấu, không phải là anh vậy.

“Phải về nhà? Đương nhiên có thể!” Lúc này có thể trở về nhà, đây là chuyện mà Tiểu Bảo Bối cầu cũng không được. “Nhưng mà, khi nào thì anh mới trả điện thoại đi động lại cho tôi?” Ngày hôm đó lúc lên máy bay, Kiều Trác Phàm lấy lý do tắt máy giúp cô, cường chế trấn lột điện thoại đi động của cô. Đến cuối cùng, lại tới lượt Kiều Trác Phàm tới thông báo cho cô tới tham dự buổi tiệc tụ hội trong gia đình của cô!

“Chuyện này, còn phải xem biểu hiện hôm nay của em! Tôi đi tìm một bộ quần áo, một lát nữa tới đón em!” Nhà người ta đều là chồng thì ăn mặc tùy tiện, vợ thì trang điểm xinh đẹp. Nhà bọn họ đặc biệt hơn, Kiều Trác Phàm còn ăn mặc đẹp đẽ hơn cả con gà trống.

Chồng?

Tiểu Bảo Bối ý thức được mình lại có thể dùng từ này ở trên người của Kiều Trác Phàm, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ, ở trong lòng của cô cũng bắt đầu tiếp nhận Kiều Trác Phàm rồi sao?

Lúc này Kiều Trác Phàm đã đi đến cửa, đột nhiên lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo Bối.

Cô theo bản năng muốn trốn đi, phòng ngừa những ý tưởng ngổn ngang ở trong đầu mình bị Kiều Trác Phàm nhìn thấu.

Nhưng đột nhiên lúc này, Kiều Trác Phàm nhướn mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào ngực của cô: “Ừ, nhìn có vẻ rất gầy, không ngờ lại đầy đặn như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Làm theo ý mình, gián tiếp đánh lên một cái tát

Editor: VinJR

“Anh nói, đêm nay Bảo Bối cũng tới sao?” Vào đêm, Tiểu Vi - Mẹ của Tiểu Huyền mặc một bộ lễ phục màu kim sa. Bộ lễ phục dưới ánh đèn nên chiếu lấp lánh. Tóc buộc cao, làm cho chiếc cổ trắng nõn lộ ra, giống như nữ vương cao quý.

“Đúng vậy tiểu Vi, buổi tối nó sẽ đến đây.” Có thể thấy Tiểu Đăng không muốn nói chuyện nhiều với người này.

Sau khi nói vài câu, ông liền rời đi, đến trò chuyện với những người khác.

Mà Tiểu Vi nhìn ông rời đi, nét vui vẻ trên khóe môi liền biến mất như chưa từng tồn tại.

Tiểu Đăng, rất nhanh ông sẽ mất tất cả. Một đứa con nuôi của nhà họ Tiểu được quyền thừa kế của Tiểu thị, ông cho rằng ông có thể ngồi vững vị trí này sao?

Rất nhanh, tôi sẽ làm cho ông chỉ còn hai bàn tay trắng.

Mặc kệ ông có cái gì, tôi cũng sẽ đoạt lấy.

“Mẹ, mẹ xem con dẫn ai đến đây?” Giọng nói của Tiểu Huyền truyền đến. Làm Tiểu Vi thu hồi lãnh ý lại, nhìn về phía người đang đi đến.

“Bác gái.” Quý Xuyên xuất hiện, làm Tiểu Vi vui vẻ càng đậm hơn.

“Lúc này còn gọi bác gái sao? Con và Huyền Huyền cũng đăng ký kết hôn rồi, có phải nên đổi cách xưng hô rồi không?”

Hiển nhiên Quý Xuyên không nghĩ tới Tiểu Vi sẽ nói chuyện với hắn như vậy, trong ấn tượng của anh người đàn bà này đối đãi với người khác luôn là ôn hoà.

Tiểu Huyền hiển nhiên cũng nhìn ra được hấn khác thường, sau lưng lặng lẽ vỗ mu bàn tay hấn một cái, để hấn phục hồi tinh thần lại: “Mẹ.” Xung hô không lưu loát, truyền ra từ trong miệng hấn ta.

Nghe như vậy, Tiểu Vi liền khoa trương đáp lại: “Chao ôi, thật ngoan.”

Đột nhiên Tiểu Vi nâng cao âm điệu, làm toàn bộ người đến dự tiệc đều nhìn về phía bọn họ. Rõ ràng, chính là bà đang nói cho bọn họ biết, con rể mà Tiểu Đăng đã từng chọn, bây giờ biến thành của Tiểu Vi bà.

Ngay cả con rể, bà cũng có thể giành được từ tay của Tiểu Đăng, vậy còn có cái gì không đoạt được nữa?

Rất nhanh, ngay cả công ty mà ông ta đang cầm quyền, Tiểu Vi cũng sẽ đích thân tiếp quản.

“Được rồi, hai đứa ngồi trước đi, nếu đói tìm chút đồ ăn. Ta đi xem một chút, còn có chuyện gì cần xử lý hay không.” Kỳ thật, Tiểu Vi không hấn là thích Quý Xuyên. Nếu không phải bởi vì Tiểu Huyền giành được hấn từ trên tay Tiểu Bảo Bối, đoán chừng ngay cả một cái liếc mắt bà cũng sẽ không cho.

Sau khi chào hỏi xong, Tiểu Vi lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng trước kia.

Sờ sờ búi tóc được vén lên cao của mình, sau khi xác định không bị rối, bà ta mới kiêu ngạo như nữ vương rời đi.

“Xuyên, mẹ em là như vậy, anh đừng để tâm.” Cảnh tượng này, làm Tiểu Huyền cũng cảm thấy lúng túng.

Quý Xuyên không đáp lại, chỉ nhìn về nơi khác...

Có khi, Tiểu Huyền phát hiện mình thật sự nhìn không thấu người đàn ông này dù chỉ một chút.

Rõ ràng, hấn không thích tham gia buổi tiệc này.

Nhưng cuối cùng, hấn vẫn kiềm nén không thích mà đến đây.

Quý Xuyên, anh như vậy chính là còn yêu em, đúng không?

- - Tuyển phân cách - -

“Cha.” Tiểu Đăng nhìn thấy Quý Xuyên liền tức giận, nhưng tất cả lửa giận đều bị một tiếng kêu thân mật này dập tắt không còn một mảnh.

“Bảo Bối, cha nhớ con muốn chết rồi đây.” Ông ôm lấy quả cầu nhỏ đang chạy tới hướng mình, mắt Tiểu Đăng liền ngấn nước.

Con gái lớn thế này, cũng chưa từng xa nhà lâu như vậy.

Còn nữa, còn một người con rể đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ, cũng làm cho Tiểu Đăng có chút bận tâm.

Nhưng thấy con gái hình như béo hơn khi kết hôn một chút, ông mới yên tâm một chút.

Ngắm nhìn bốn phía, Tiểu Đăng không thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm đâu. Trong ánh mắt, lo lắng lại chiếm cứ toàn bộ.

“Trác Phàm đâu?”

“Ồ ngoài kia. Vừa mới xuống xe, nói là áo khoác mặc không thoải mái, liền đi thay cái khác.” Nói đến người đàn ông kia, về mặt Tiểu Bảo Bối liền không vui.

Trùng hợp, lúc này Kiều Trác Phàm đang từ bên ngoài đi đến.

Vốn là tây trang màu xám bạc, đổi thành màu đỏ mận, phối hợp với áo sơ mi màu hồng nhạt. Hai loại màu sắc sỡ này, mặc trên người Kiều Trác Phàm rất hợp nhau, làm anh càng toát ra vẻ cao quý ưu nhã.

Kiều Trác Phàm xuất hiện, làm toàn bộ người trong buổi tiệc có chút xôn xao. Không vì cái gì, bởi vì bọn họ đều nhận ra Kiều Trác Phàm, những người không biết anh hiện tại hình như cũng chỉ có người của nhà họ Tiểu thôi.

Lấy thân phận con nuôi tiếp nhận quyền thừa kế của tập đoàn nhà họ Tiểu, đương nhiên sẽ trở thành người cái đình trong mắt nhà họ Tiểu.

Ngày đó, nhân viên của Tiểu thị đều đến tham gia hôn lễ, duy chỉ có những người được cho là người nhà của Tiểu Bảo Bối là không đến tham gia.

Mà hôm đó, không biết Kiều Trác Phàm dùng thủ đoạn gì. Trừ người tham gia biết Tiểu Bảo Bối gả cho anh ra, tin tức này trên cơ bản đều không truyền ra ngoài. Ngay cả có vài người lên truyền video và ảnh chụp lên mạng, đều bị xóa không còn một mảnh.

Cho nên, người của nhà họ Tiểu, mới sẽ xuất hiện vẻ mặt ngạc nhiên như vậy với Kiều Trác Phàm.

Nhất là Tiểu Vi, kể từ khi Kiều Trác Phàm một năm trước bắt đầu thành công sửa tập đoàn địa phương thành khu số một số, bà liền bắt đầu chú ý đến

anh. Trước mắt, Tiểu Vi càng thêm đề ý tài lực mạnh mẽ sau lưng của người đàn ông này. Nhưng hôm nay, mặt đối mặt với Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi lại càng thần phục tướng mạo của người đàn ông này. Đều là đàn ông, vì sao ngũ quan của Kiều Trác Phàm liền giống như bức tượng được nghệ nhân điêu khắc mà ra chứ?

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm, mắt Tiểu Vi liền tỏa sáng, vội vàng nhấc váy tiến lên.

Vốn nhìn thấy Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối liền định đi tới cũng bị bà ta lấn qua một bên.

“Đây không phải là Kiều Trác Phàm, Kiều thiếu sao?” Tiểu Vi lại thay một bộ mặt nhiệt tình mới. Hơn nữa, nhiệt tình này còn nhiều hơn khi vừa mới nhìn thấy con rể mới của bà.

“Đây là...” Ánh mắt Kiều Trác Phàm chỉ đơn giản xẹt qua bà, cuối cùng rơi vào trên người Tiểu Bảo Bối đang bị Tiểu Vi cản trở.

Anh chưa từng đến nhà họ Tiểu, cho nên những người này anh cũng không quen biết. Mặc dù người đàn bà này ông ọ làm đáng ở trước mặt anh làm cho anh có chút không vừa mắt, nhưng nghĩ đến đây là người nhà của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm liền án binh bất động.

“Bà là...”

“Tôi là Tiểu Vi, bây giờ đang là quản lý bộ phận tiêu thụ của tập đoàn Tiểu thị.” Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp mở miệng giới thiệu, Tiểu Vi liền trực tiếp giành nói trước.

Theo bà thấy, bữa tiệc đêm nay nhà bọn họ mới là nhân vật chính.

Tiểu Huyền kết hôn, bây giờ còn mang theo chồng đến. Bây giờ nếu có thể tạo mối quan hệ với Kiều Trác Phàm, vậy giống như hỏ thả về rừng rồi.

Còn đứa con gái vô dụng như Tiểu Bảo Bối, nên rút qua một bên. Khi nào thì trường hợp như vậy đến phiên nó ra mặt?

“Thật hân hạnh vì hôm nay gặp được Kiều thiếu ở đây, đây thật sự là vinh hạnh của tôi.” Tiểu Vi vurun tay, chờ Kiều Trác Phàm nắm lấy.

Bình thường, đưa tay đều có người bắt lại.

Nhưng Kiều Trác Phàm giống như không nhìn thấy bà ta, trực tiếp lược qua Tiểu Vi đi đến chỗ Tiểu Bảo Bối.

Tác phong làm theo ý mình này, giống như là gián tiếp đánh lên mặt Tiểu Vi một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bị bỏ rơi, đúng là không được hay lắm!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Không phải nói em chờ anh một chút sao? Tại sao lại đi vào trước vậy?” Kiều Trác Phàm lướt qua người Tiểu Vi, đi thẳng tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, nói với cô như vậy. Mặc dù nghe giống như là đang trách cứ, nhưng ánh mắt của Kiều Trác Phàm tràn đầy sự cưng chiều. Nhìn như vậy, càng giống như đôi tình nhân đang trêu chọc nhau.

Cảnh tượng như vậy, không chỉ khiến cho mọi người hâm mộ, mà còn khiến cho một số người khác như bị kim châm vào mắt.

Hiển nhiên Quý Xuyên là một người trong số đó.

Nhìn Kiều Trác Phàm dịu dàng vén những sợi tóc rối vương trên mặt của Tiểu Bảo Bối ra sau tai, còn Tiểu Bảo Bối thì khẽ cong khóe môi lên, cảnh tượng này khiến cho anh ta vô cùng nóng ruột, giống như tim đang bị người ta đun lên sôi sùng sục.

Đã từng, dường như anh ta cũng đã từng nhìn thấy sợi tóc vương lên hai má của Tiểu Bảo Bối, ma xui quỷ khiến thế nào anh ta cũng đã đưa tay ra vén tóc cho cô.

Không ngờ, một màn này lại có thể lặp lại một lần nữa. Nhưng mà, bây giờ anh ta lại trở thành người đứng ngoài để quan sát...

Trong lòng, cảm giác mất mát vô cùng lớn khiến cho anh ta không biết phải làm như thế nào.

Mà lúc này, Tiểu Huyền đang cường chế kéo anh ta đi lại bên cạnh Tiểu Vi.

“Chuyện này, Tiểu Bảo Bối quyền rũ Kiều Trác Phàm từ khi nào vậy?” Lời nói của Tiểu Vi, khiến cho hình tượng tao nhã mà bà ta cố gắng duy trì trong

nháy mắt đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Cũng vì vậy, Tiểu Huyền đã đọc thấy hai chữ chán ghét trong mắt của Quý Xuyên.

Cô ta vội vàng kéo kéo cánh tay của mẹ mình, ý bảo bà ta đừng nói tiếp nữa.

Nhưng Tiểu Vi lại nổi giận.

Theo ý của bà ta, cho dù Kiều Trác Phàm có chút thành tựu đi chăng nữa, trưởng bối muốn bắt tay, vậy mà lại không cho bà ta chút mặt mũi nào! Làm như vậy, thử nói xem bà ta làm sao nuốt nổi con giận này.

“Hai người các con còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Không nhìn thấy Kiều Trác Phàm đã tới sao? Chẳng lẽ các con lại muốn để cho Tiểu Đằng cướp hết tất cả sao?” Tiểu Vi không biết, thật ra hai đối với Kiều Trác Phàm, hai người này đã nghĩ biết bao nhiêu cách để được tới gần. Nhưng mà có thành công dù chỉ một lần không?

“Mẹ...” Tiểu Huyền cố gắng muốn giải thích điều gì đó với Tiểu Vi.

Nhưng mà còn chưa nói hết, hai người bọn họ đã bị bà ta đẩy tới bên cạnh Kiều Trác Phàm. Hiển nhiên, trong trường hợp quan trọng như thế này, Tiểu Vi sẽ không hạ bản thân mình xuống.

“Kiều thiếu, đây là con gái của tôi Tiểu Huyền và con rể của tôi Quý Xuyên.” Tiểu Vi vừa đi qua, liền cố gắng chen vào giữa Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối. Điều này khiến cho vẻ mặt của Kiều Trác Phàm thoáng hiện lên nét không vui.

“Mau chào hỏi với Kiều thiếu đi!” Tiểu Vi xem nhẹ sự không vui của Kiều Trác Phàm, nhân tiện nói.

Nhưng nếu như bà ta biết được, bây giờ bà ta xem nhẹ cảm xúc của Kiều Trác Phàm sẽ tạo thành mầm tai họa cho sau này, thì tuyệt đối bà ta sẽ không làm chuyện này.

Tiểu Huyền và Quý Xuyên bị đẩy lên phía trước, gương mặt của Quý Xuyên sa sầm. Bầu không khí có chút khẩn trương, Tiểu Huyền chỉ có thể kiên nhẫn mở miệng: “Kiều thiếu, chào anh! Chúng ta lại gặp mặt...”

Lại gặp mặt?

Tiểu Vi đã nắm được trọng điểm!

Điều này không phải đã nói lên, con gái của bà và Kiều Trác Phàm có quen biết sao?

Tiểu Vi vui lên, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Huyền: “Huyền Huyền con thật là! Nếu đã quen biết với Kiều thiếu, tại sao lại không nói với mẹ một tiếng?”

Sắc mặt của Kiều Trác Phàm càng ngày càng đen lại, giống như sắp nổi lên một cơn giông bão. So với Tiểu Vi rõ ràng đã tạo nên sự đối lập.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm sắp nổi đóa, Tiểu Bảo Bối vội vàng tiến lên nắm chặt lấy tay của Kiều Trác Phàm.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chủ động cầm tay anh, Kiều Trác Phàm cảm nhận được lòng bàn tay mịn màng trắng nõn kia của cô, khoe miệng khẽ cong lên. Trong khoảnh khắc này, sự không vui do Tiểu Vi mang đến cho anh đã biến mất không còn chút dấu vết.

“Tiểu Bảo Bối, ở đây không có chuyện gì của cháu. Chúng ta đang nói chuyện, cháu tới đây làm gì?”

“Cô à, cháu...”

“Ngay cả người đàn ông cũng không giữ được, trước hôn lễ lại vị vứt bỏ. Bây giờ tới đây xem náo nhiệt cái gì?”

Thật ra Tiểu Vi cũng không ưa Kiều Trác Phàm thân mật với Tiểu Bảo Bối, cho nên đã cao giọng nhắc nhở Kiều Trác Phàm, cho anh biết rằng Tiểu Bảo Bối là bị người ta bỏ rơi.

Chỉ là một mặt hàng đã bị xài rồi, đầu óc lại không thông minh bằng Huyền Huyền nhà bà, có tư cách gì mà đứng ở chỗ này?

Chờ tới lúc bọn họ khiến cho Tiểu Đằng đi xuống, bà sẽ khiến cho Tiểu Bảo Bối lẩn càng xa càng tốt!

Nhìn thấy cô kéo tay Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi xoay người một cái muốn xô Tiểu Bảo Bối ra.

May mắn, lúc cảm thấy có chút không thích hợp, Kiều Trác Phàm đã nắm chặt tay cô.

“...”

Trong lòng, đột nhiên giống như rơi xuống một cái động không đáy, rơi thẳng xuống dưới, không nhìn thấy đáy đâu.

Thì ra, người thân nhất chọc vào xương sống của bạn, mới là sự tổn thương sâu sắc nhất. Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Bảo Bối đã khắc chế vô

cùng tốt.

Nhưng mỗi khi có người đề cập tới chuyện đã xảy ra kia, cô lại cảm thấy vô cùng đau nhức.

Mà bây giờ, Tiểu Vi lại đứng trước mặt rất nhiều người, khơi ra vết thương còn chưa liền miệng của cô, loại đau đớn này như bị phóng đại lên vô số lần.

Một giây này, nước mắt của Tiểu Bảo Bối như tràn ra hốc mắt.

Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô cố nén nước mắt lại, thế giới của anh giống như bị một con tức giận bao trùm.

“Vâng, bị người khác vút bỏ đúng là không được hay lắm!” Lúc này, Kiêu Trác Phàm cong môi lên, trên khuôn mặt anh tràn đầy sự vui vẻ. Khuyên quốc khuyên thành, cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng lúc này, sự vui vẻ của anh lại khiến cho người ta không nắm bắt được.

“Nhưng mà dù sao thì người có thể bỏ rơi bạn gái của mình trước khi kết hôn, thì anh ta cũng có thể làm như vậy với người con gái khác, và cũng có thể sẽ làm như vậy với con gái của bà!” Kiêu Trác Phàm nhìn Tiểu Vi và nhẹ nhàng suy diễn lời nói của bà, giống như đang nói chuyện nhà. Nhưng mà từng lời nói của anh đối với Tiểu Vi, lại giống như những con dao sắc bén, khiến cho sắc mặt của bà ta tái nhợt đi.

Kiều Trác Phàm nhìn về phía Quý Xuyên chuyển đề tài: “Anh thấy có đúng không, Quý tiên sinh?”

Kiều Trác Phàm là đứa con cưng của trời. Cho dù đi đến bất cứ chỗ nào, bóng dáng của anh vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của người khác.

Mà trước mắt, anh tới buổi tụ hội nhà họ Tiểu. Rất tự nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người của anh.

Mà lời nói mới vừa rồi của anh, lại vừa đúng lúc lọt vào tai của mọi người ở đây.

Lúc này, Kiêu Trác Phàm lại nhắc tới tên của Quý Xuyên, rõ ràng là muốn ám chỉ đối tượng trong lời nói mới vừa rồi của anh, chính là Quý Xuyên.

Giờ phút này, đối mặt với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên có rất nhiều lời muốn thanh minh. Nhưng mà dưới vẻ mặt tươi cười “dịu dàng” của Kiêu Trác Phàm, cuối cùng anh ta cũng không nói được lời nào. Anh ta chỉ có thể đứng sững sờ tại chỗ, bàn tay thì nắm chặt lại thành quyền.

“Cậu nói cái gì vậy Kiêu thiếu? Con gái tôi và Quý Xuyên là tâm đầu ý hợp. Theo như sự hiểu biết của tôi, Huyền Huyền nhà chúng tôi quen Quý Xuyên trước Bảo Bối! Cậu nói như vậy, có phải đã quá đáng rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tôi là chồng của Tiểu Bảo Bối

Editor: VinJR

Không thể nghi ngờ, Kiêu Trác Phàm nói Tiểu Huyền và Quý Xuyên trước mặt tất cả mọi người như vậy, mặt Tiểu Vi có chút không nén được giận. Sau khi bà phần hận trừng mắt liếc nhìn Tiểu Huyền và Quý Xuyên đang đứng bên cạnh, lại lần nữa nhìn về phía Kiêu Trác Phàm thì mặt mũi đều đầy ý cười, giống như người vừa mới bị Kiêu Trác Phàm chọc tức thiếu chút nữa học máu, cũng không phải là bà ta.

Giờ khắc này, Tiểu Bảo Bối thật sự có chút chán ghét khuôn mặt này của Tiểu Vi.

Cô không hiểu vì sao Tiểu Vi và cha cô đều là người lớn lên trong một gia đình mà lại chán ghét cha cô đến như vậy. Hơn nữa, còn chán ghét sang cô.

Bình thường, chỉ cần cô nói sai một chữ, Tiểu Vi sẽ dạy dỗ cô cả một buổi sáng.

Mà ở trước mặt Kiêu Trác Phàm, bà ta lại có thể duy trì vẻ mặt hòa hảo.

Tiểu Bảo Bối không ngốc, nếu không phải vì ích lợi, Tiểu Vi sẽ như thế sao?

“Quá mức?” Kiêu Trác Phàm cười.

Nhưng trong đôi mắt kia lại không giống như vậy, không có một chút vui vẻ. Trong ánh mắt sáng ngời, giống như từng lưỡi dao sắc bén, tùy thời muốn lấy mạng người kia.

“Đây là Tiểu Vi phu nhân đúng không?” Một giây trước, trong nụ cười của Kiêu Trác Phàm còn mang theo dao. Một giây sau, anh lại khôi phục bộ dáng như bình thường.

Điều này làm Tiểu Vi vừa nhìn không thấu đồng thời lại chỉ có thể biểu lộ khuôn mặt tươi cười. "Phải, tôi là Tiểu Vi..."

Đặc biệt là nét bình thản trên mặt Kiều Trác Phàm, anh như vậy, thật sự làm cho Tiểu Vi lầm tưởng rằng mình đã thành công thay đổi được cách nhìn của người đàn ông này đối với bà ta.

"Được rồi, Tiểu phu nhân. Mới vừa rồi bà nói con gái của bà và Quý Xuyên quen nhau trước, mới đính hôn với Tiểu Bảo Bối sau. Vậy mong bà nói cho tôi biết, đây có tính là một chân đứng hai thuyền không? Dựa vào hiểu biết của tôi về phụ nữ, diễn đàn lê quý đơn sẽ không có người phụ nữ nào sau khi biết người kia đã có đối tượng kết hôn, còn có thể quần quýt dây dưa với người đã chủ. Còn nữa, Bảo Bối nhà chúng tôi cũng không phải là loại người đó. Bà mắt mù không biết cũng không sao, nhưng ít ra bà cũng nên nghe người khác nói, phải hay không?"

Kiều Trác Phàm nhàn nhạt nhìn Quý Xuyên một cái, khoe miệng quẹo rũ ra một đường cong trào phúng như có như không.

Trong nháy mắt, Quý Xuyên bắt đầu hoài nghi mục đích hôm nay Kiều Trác Phàm tới đây. Dựa theo hần điều tra, từ trước đến nay Kiều Trác Phàm không thích tham gia loại tiệc rượu thế này, bình thường có thể từ chối liền từ chối.

Nhưng hôm nay, người đàn ông này đến đây.

Hơn nữa, rõ ràng anh ta chính là nhằm vào Quý Xuyên hần mà đến.

Điều này làm Quý Xuyên khó chịu.

Lúc trước hần cùng Kiều Trác Phàm, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng. Đa phần, hần cũng chỉ đọc được tài năng vĩ đại của Kiều Trác Phàm ở trên báo. Nhưng vì sao khi Kiều Trác Phàm thấy hần, liền giống như gặp được kẻ thù nhiều năm chứ?

Chỉ có điều bây giờ, người có sắc mặt khó coi hiển nhiên là Tiểu Vi.

Vốn tưởng rằng, hôm nay con gái đoạt được con rể của Tiểu Đằng, kế hoạch đoạt công ty của bọn họ cũng sắp thực hiện được. Hôm nay đáng lý ra chính là ngày hãnh diện của bà ta.

Nhưng Kiều Trác Phàm xuất hiện, thay đổi toàn bộ cục diện. Không những không cho bà chút mặt mũi nào, lại ngay cả con rể của bà cũng bị anh ta nói đến không có chỗ nào tốt.

Nếu đã như vậy, Kiều Trác Phàm đã không cho bà chút mặt mũi, vậy cũng đừng trách bà không khách khí.

Dù sao tạo mối quan hệ với Kiều Trác Phàm, bầu viú không được cũng coi như xong, dù thế nào cũng không mất một miếng thịt nào. Cho dù không có Kiều Trác Phàm, địa vị nhà họ Tiểu bọn họ ở đây, cũng không có ai có thể rung chuyển được. Cho dù là Tiểu Đằng, cũng không thể.

Nghĩ như vậy, Tiểu Vi cũng thu lại nụ cười trên mặt, chống lại Kiều Trác Phàm, bà lộ ra bản tính cay nghiệt: "Kiều thiếu, hôm nay là tiệc rượu của nhà họ Tiểu chúng tôi. Theo lý thuyết, diễn đàn lê quý đơn quy định của tiệc rượu trong gia tộc chính là không mời người ngoài. Không biết Kiều thiếu lấy thân phận gì, tới tham gia tiệc rượu của nhà họ Tiểu chúng tôi?"

Kiều Trác Phàm không nề mặt bà, vậy bà cũng không cần cho Kiều Trác Phàm mặt mũi.

Tiểu Vi nghĩ như vậy.

Chẳng qua là khi bà nói câu này ra, bà ta nhìn thấy trên mặt Tiểu Huyền và Quý Xuyên đều lộ ra vẻ lo lắng.

Về mặt như vậy, làm Tiểu Vi cực kỳ khó hiểu. Rốt cuộc hai đứa nhỏ này bị cái gì vậy? Kiều Trác Phàm cũng đã chạm vào giới hạn cuối cùng của chúng nó, như thế nào cũng không chịu phản kích?

Nhưng mà, Tiểu Vi vẫn chưa biết được vì sao sắc mặt hai người này quái dị, liền nghe được một tiếng cười khẽ.

Tiếng cười, truyền ra từ miệng Kiều Trác Phàm. Bộ dáng yêu nghiệt hết sức tà tử.

Chỉ là hét thây, trong một cái chớp mắt liền im bật.

Giờ phút này, tiếng cười không còn nữa, bộ dáng tươi cười cũng không còn. Trên mặt anh, không thấy được vẻ mặt gì. Duy nhất có thể nhìn thấy là bên trong con ngươi sáng ngời kia lóe lên một tia sáng nhỏ, giống như con dao tùy thời lấy đi tính mạng người ta.

"Vấn đề này, hỏi thật hay." Giọng Kiều Trác Phàm không kiêu không nịnh. Đường cong gương mặt lãnh khốc kia, mang theo một loại kiên nhẫn.

Đột nhiên, đôi mắt híp lại, giống như diêm vương đoạt mạng.

Một khắc kia, Tiểu Vi cảm thấy không thích hợp, chống lại ánh mắt của anh, bà ta cũng có chút sợ hãi.

Chỉ là Kiều Trác Phàm ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho bà ta, trực tiếp nói: "Bà hỏi tôi có tư cách gì đứng ở chỗ này? Vậy tôi sẽ nói cho bà biết, tôi là chồng của Tiểu Bảo Bối. Bà nói xem, tôi có tư cách đứng ở đây chưa?"

Anh hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Quý Xuyên. Anh nhìn thấy Quý Xuyên cứng đờ khi anh tuyên bố mình là chồng của Tiểu Bảo Bối, thấy được không cam lòng trong mắt của hắn.

Rất tốt, đây cũng là kết quả mà Kiều Trác Phàm muốn.

Thu hồi ánh mắt đồng thời anh nghe được tiếng kinh hô trong tai.

“Không... Điều này sao có thể?” Tiểu Vi kinh ngạc, lúc này đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Theo ý bà ta, Tiểu Bảo Bối không động lòng người bằng Huyền Huyền nhà bà, không được đàn ông yêu thích. Đầu óc lại dần dần, mấy năm đều đặt hết tình cảm trên người Quý Xuyên, diễn đàn lễ quý đôn người phụ nữ như vậy làm sao có thể đột nhiên gả cho người có tiền lại có sức hấp dẫn như Kiều Trác Phàm chứ?

“Cô, đây là thật. Hôm đó Kiều Trác Phàm tổ chức hôn lễ với con...” Chỉ là, các người đều không đến mà thôi.

Tiểu Bảo Bối mới vừa mở miệng, Tiểu Vi lại hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái: “Nơi này có phần cho mày nói chuyện sao?”

Lại bị cướp mất quyền phát biểu, Tiểu Bảo Bối có chút ủy khuất. Đều là họ Tiểu, vì sao Tiểu Vi lúc nào cũng nhắm vào cô như vậy chứ?

“Huyền Huyền, bọn họ nói đều là giả, đúng không?”

“Quý Xuyên, con nói đi.”

Tiểu Vi không có tâm tư để ý tới những thứ khác, vẫn muốn đạt được chút an ủi từ trong miệng con gái của mình.

Hai người này, lại ngay cả một chút xấu phản ứng cũng không có.

Lặng lẽ đầy chết chóc, làm lòng Tiểu Vi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Phụ nữ chỉ sợ gả nhầm chồng

Editor: Táo đồ phổ núi

Vì Tiểu Thị bị một người không hề có máu mủ thừa kế, cho nên Tiểu Vi liên tục muốn oán vị.

Hôm nay, mục tiêu của bà ta sắp được thực hiện, mắt thấy cả họ Tiểu sắp nhìn gia đình bọn họ với cặp mắt khác xưa, thì lại nhảy ra một Trình Giao Kim là Kiều Trác Phàm.

Trước mắt, bà ta cũng bắt đầu bị rối loạn, quên mất rằng mình phải duy trì hình tượng tao nhã ở trước mặt mọi người.

“Sao có thể giả được? Tiểu Bảo Bối và tôi đã lãnh giấy đăng ký kết hôn. Hôn nhân, đối với mấy người có thể là một trò đùa.” Khóe môi của Kiều Trác Phàm vẫn duy trì nụ cười không rõ hàm ý, cuối cùng ánh mắt của anh lại nhìn tới Quý Xuyên và Tiểu Huyền. .

Hiển nhiên, lời nói cuối cùng anh vừa mới nói kia, là đang nói với hai người bọn họ.

Rồi sau đó, ánh mắt của anh lại nhìn Tiểu Bảo Bối, trong mắt hiện lên sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Sau đó, anh nói: “Nhưng mà hôn nhân đối với Kiều Trác Phàm tôi, tuyệt đối không phải là trò đùa. Cả đời của Kiều Trác Phàm tôi, chỉ kết hôn duy nhất một lần, cũng chỉ có duy nhất một người vợ. Người đó, chính là Tiểu Bảo Bối!”

Giọng nói của anh, có chút khàn khàn khiến cho người ta say mê. Giống như là một lời hứa hẹn đối với Tiểu Bảo Bối, hoặc là lời tuyên thệ đối với bản thân mình.

Giây phút này, Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu người đàn ông ở trước mặt này!

Cuộc hôn nhân của bọn họ, ngay từ lúc vừa mới bắt đầu đã giống như diễn một vở kịch ngẫu hứng! Còn Kiều Trác Phàm, giống như một diễn viên tạm thời được Tiểu Bảo Bối mời đến diễn vở kịch này. Tiểu Bảo Bối luôn cho rằng, khi màn kịch này hạ màn, thì cô và Kiều Trác Phàm sẽ đi hai con đường riêng biệt.

Nhưng hôm nay trong ánh mắt của người đàn ông này, lại nói cho cô biết có một khả năng khác...

“Kiều Trác Phàm...” Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình nên đáp lại người đàn ông này như thế nào.

Cô chỉ mơ hồ khẽ kéo bàn tay người đàn ông, trong lòng có chút căng thẳng.

“Bảo Bối, chúng ta về nhà đi!” Nhìn bàn tay của mình bị bàn tay nho nhỏ nắm lấy, đuôi lông mày của Kiều Trác Phàm khẽ nhíu lại. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tất cả đều được bàn tay ấm áp của Tiểu Bảo Bối hóa giải hết.

Có lẽ, hôm nay Kiều Trác Phàm xúc động nên đã trình diễn ra một màn này khiến cả người anh tan ra một loại hơi thở, làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu Bảo Bối nhìn anh, gật đầu không chút do dự: “Được, chúng ta đi!”

Kiều Trác Phàm được đáp lại thì cười rất tươi. Nhưng nụ cười này hoàn toàn khác với nụ cười trước đó. Nụ cười này mặc dù nhạt hơn một chút, nhưng mà đầy mắt lại hiện lên sự vui vẻ thực sự.

“Cha, con thấy bầu không khí này hôm nay có chút không thích hợp để chúng ta gặp gỡ, để ngày khác con sẽ đưa Bảo Bối về nhà mình chơi sau!” Lúc dắt Tiểu Bảo Bối đi ngang qua chỗ Tiểu Đăng, Kiều Trác Phàm dừng lại nói.

“Được. Hãy chăm sóc cho con bé thật tốt...” Sự lo lắng của Tiểu Đăng dường như đã ít hơn trước đó một chút.

“Cha cũng biết là con sẽ làm như vậy mà!” Giật giật khoe miệng, Kiều Trác Phàm dắt tay Tiểu Bảo Bối đi thẳng ra ngoài.

Lúc này, người nhà họ Tiểu đều ở đây, không ai dám lên tiếng ngăn cản, cũng không ai dám nói Kiều Trác Phàm không đúng. Bởi vì hôm nay, Kiều Trác Phàm đã thể hiện ra khí thế của người có địa vị cao trong truyền thuyết một cách rất tinh tế. Cho dù anh cười hay là nói chuyện, cũng giống như là đang ra lệnh, khiến cho người khác không thể không phục tùng!

Tiểu Đăng nhìn bóng lưng hai người rời đi, nhưng cũng không tức giận vì cuộc tụ họp gia đình bị phá hư. Ngược lại, những lời nói của Kiều Trác Phàm vừa rồi, dường như đã khiến cho ông thở phào nhẹ nhõm...

“Chết tiệt, Tiểu Bảo Bối được gả cho Kiều Trác Phàm! Chuyện này, sao trước đó con lại không nói cho mẹ biết tiếng nào?”

Từ cuộc tụ họp của nhà họ Tiểu đi ra, sau khi Tiểu Vi lên xe, thì lại khiển trách Tiểu Huyền ngồi cùng ghế sau với mình như vậy.

Bà ta trách móc như vậy, ngay cả Quý Xuyên ngồi ở ghế lái không hiểu sao cũng có chút phiền lòng.

Nếu như không phải nể tình bà ta là bậc bề trên, Quý Xuyên thật sự muốn quăng bà ta xuống dưới đường lớn, để một mình bà ta la hét cho đã.

“Mẹ, con định nói trước với mẹ! Nhưng con lại cảm thấy chuyện này chưa chắc chắn, cho nên con không nói...” Những lời này của Tiểu Huyền, cũng không có chút nào là nói dối.

Từ buổi hôn lễ trở về, rồi tới ngày cô ta phát hiện thời gian mà Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối gọi là đi hưởng tuần trăng mật, thật ra thì cũng không hề rời khỏi thành phố này, cô ta bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của cuộc hôn nhân này của bọn họ.

Cô ta vốn định đợi điều tra ra manh mối.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, hôm nay trong cuộc tụ họp của gia đình Tiểu Bảo Bối lại có thể đưa Kiều Trác Phàm tới. Đây không phải là gián tiếp thừa nhận người đàn ông này sao?

Mà biểu hiện của mẹ mình trong cuộc tụ họp gia đình, đã khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy đau đầu. Kiều Trác Phàm là một nhân vật tồn tại một cách thần bí, đến bây giờ bọn họ cũng không biết được thân phận thật sự của anh.

Dưới tình huống như vậy mà lại đối nghịch với người đàn ông này, thì quả thật không phải là một hành động sáng suốt.

“Cái con bé này, bình thường không phải vẫn luôn khen con thông minh, sao tới thời điểm quan trọng con lại trở nên mơ hồ như vậy?” Ánh mắt của Tiểu Vi lặng lẽ liếc nhìn Quý Xuyên đang lái xe ở phía trước.

Ánh mắt kia như muốn nói, có người đàn ông như Kiều Trác Phàm, tại sao con lại chọn loại người như Quý Xuyên? Dựa theo cách nhìn của Tiểu Vi, người đàn ông như Kiều Trác Phàm, thì chỉ xứng đôi với người như Tiểu Huyền nhà bọn họ thôi.

Nếu như lời kéo được Kiều Trác Phàm, bọn họ không những bỏ đi kẻ địch, mà còn có thêm người trợ giúp! Đây đúng là một công đôi việc.

Thật ra Tiểu Vi cũng không thể nào để mắt tới Quý Xuyên, nếu như không phải anh ta nhận được lời khen ngợi từ Tiểu Đăng, thì căn bản bà ta cũng không thèm để mắt tới.

Trước mắt, nếu so sánh với Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi không thích Quý Xuyên nên cũng không hề che giấu chút nào.

Dọc trên đường đi, bà ta ngẫm mĩ mai Quý Xuyên không bằng được Kiều Trác Phàm.

Mà Quý Xuyên cũng không phải là người ngu.

Sao anh ta lại không nhìn ra, vừa mới bắt đầu Tiểu Vi đã không thích anh ta? Bây giờ lại vì Kiều Trác Phàm, mà lại sinh lòng chán ghét đối với Quý Xuyên?

Nếu không phải bây giờ đang là thời điểm quan trọng, không thể vạch mặt được, thì Quý Xuyên cũng không muốn nhịn xuống như vậy.

Suốt trên đường đi, nghe bà già này chán ghét mình như vậy, tay lái của Quý Xuyên không ngừng nắm chặt lại, xương khớp tay cũng trắng bệch ra, còn kèm theo những tiếng kêu của xương cốt nữa.

“Huyền Huyền, không phải mẹ nói con. Người đàn ông sợ nhất là đi sai đường, còn phụ nữ sợ nhất là gả nhầm chồng! Nhân dịp bây giờ con vẫn còn trẻ, hãy suy nghĩ lại một chút xem sao?”

Tiểu Vi còn tận tình khuyên bảo.

Nhưng mà lời nói của bà ta, ở bên trong chiếc xe nhỏ hẹp này nghe rất chói tai.

Trên trán của Quý Xuyên, gân xanh cũng đã nổi lên. Cảm giác kia, giống như đã chạm tới danh giới cuối cùng chuẩn bị nứt toác ra.

Tiểu huyền chú ý tới điểm này, nên vội vàng mở miệng: “Mẹ! Đủ rồi, đừng nói thêm lời nào nữa hết!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giấy hôn thú là thật, cố mà nhịn cho qua thôi...

Editor: VinJR

“Tiểu Bảo Bối, có lời gì muốn nói em cứ nói đi.” Ở trên đường trở về, Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua Tiểu Bảo Bối đang ngồi trên ghế phụ, mở miệng.

“Làm sao anh biết tôi có lời muốn nói?” Tiểu Bảo Bối sững sờ, bị giọng nói hùng hậu của Kiều Trác Phàm làm tỉnh lại.

“...” Kiều Trác Phàm chỉ ném cho cô bộ mặt như cười như không.

Anh không nói cho cô biết, nếu anh lại không nhìn ra cô có lời muốn nói, vậy thực có lỗi với với cái sạt điện bị cô cắn cả buổi.

Hôm nay tới tham gia bữa tiệc của nhà họ Tiểu, Kiều Trác Phàm khá khiêm tốn ngồi chiếc Porsche, bên ngoài không đoạt mắt như chiếc Hummer màu vàng kim hôm đó, nhưng những thiết bị bên trong xe, vẫn toát ra ánh sáng hào quang mê người trước sau như một.

“... Kiều Trác Phàm, vừa nãy là anh nói đùa sao?” Tiểu Bảo Bối đầu tiên là yên lặng cả buổi, lúc lên tiếng lần nữa hình như đã hạ rất nhiều quyết tâm.

Còn nữa, cô còn âm thầm quan sát Kiều Trác Phàm ngồi trên ghế lái, giống như đang chờ đợi cái gì.

“Đùa cái gì?” Nhìn anh như không hiểu ý của cô, nhưng nét vui vẻ trên khóe môi đã bị lờ quá nhiều.

“Anh biết tôi đang nói cái gì mà?”

Nhìn đôi mắt nghiêm túc của cô, ánh mắt Kiều Trác Phàm có chút ảm áp.

Xem ra, cô không hề ngốc như trong suy nghĩ của mấy người kia.

“Từ trước đến nay Kiều Trác Phàm tôi không mang chuyện hôn nhân ra nói đùa.” Xem cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy mình nên thu hồi hình tượng bất cần đời như bình thường lại.

“Nhưng quyền sở hữu là giả, hôn lễ của chúng ta...” Cũng là giả.

Nhưng lời này còn chưa nói hết, Kiều Trác Phàm đột nhiên phanh xe dừng lại bên đường.

Theo quán tính cùng với tiếng phanh chói tai, làm Tiểu Bảo Bối sợ hãi ôm đầu.

Đợi đến khi bình tĩnh trở lại, Tiểu Bảo Bối lại lần nữa mở hai mắt ra, phát hiện một gương mặt tuấn đạt phóng đại xuất hiện trước mặt cô. Mà trong tròng đen của anh, còn mang theo nét bồn chột.

“Kiều Trác Phàm, anh đến gần như vậy làm gì?” Cô chưa từng tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như vậy, ngay cả Quý Xuyên cũng không có. Trong chiếc xe nhỏ hẹp, Tiểu Bảo Bối cảm nhận được mùi thơm nhàn nhạt trên người Kiều Trác ép thẳng vào mũi, làm tim cô đập nhanh hơn bình thường.

“Giấy chứng hôn là thật.” Giờ phút này, anh ngồi lại ghế lái, khôi phục vẻ kiêu ngạo mà anh luôn biểu hiện.

Anh bình tĩnh ném ra một câu như vậy, lại làm cho cô gái ngồi bên ghế phụ khiếp sợ không thôi.

“Không thể nào, tôi cũng chưa từng đi đăng ký, như thế nào...” Làm sao có thể?

Nhìn thấy đôi mắt Kiều Trác Phàm mang ý cười, đột nhiên Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Người bình thường không tự mình đến cục dân chính đăng ký, xác thực không thể nào làm được.

Nếu như đối tượng là Kiều Trác Phàm, vậy thì khó mà nói.

Ngọn bộ dáng căng thẳng của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã đoán được cô đang nghĩ tới điều gì.

“Tiểu Bảo Bối, ban đầu là em chủ động gọi tôi làm chú rể.” Kiều Trác Phàm quyết định đánh đòn phủ đầu.

“Nhưng tôi chưa nói kết hôn thật.”

“Vậy em cũng không nói kết hôn giả, phải không?”

Một câu nói của anh, liền ngăn chặn một bụng tức của cô lại.

“Nhưng mà...” Lúc ấy là do cô bị phần nộ làm cho hồ đồ.

“Bất kể như thế nào, cũng đã kết hôn. Chẳng lẽ bây giờ em muốn đi về, nói cho cha em biết hôn sự của chúng ta là giả?” Giờ phút này vẻ mặt của Kiều Trác Phàm sáng lạn.

Hắn dáng tươi cười, dường như đều như vậy như tắm gió xuân, nhưng cũng là cao như vậy sâu khó lường.

Tiểu Bảo Bối tựa hồ chìm đắm trong gương mặt tươi cười của anh, sững sờ nhìn anh.

Gió nhẹ lướt qua lọn tóc của cô, làm mái tóc dài trở nên có chút lộn xộn. Nhưng thật giống như chưa lấy lại tinh thần, liền yên tĩnh nhìn chằm chằm Kiều Trác Phàm, dường như định từ kẻ hồ kia, nhìn thấy một con người khác của anh.

Không đợi Tiểu Bảo Bối đáp lại, anh lại nói: “Nếu trái tim của cha em được đúc từ sắt thép, thì nói còn được. Nhưng mà tôi nghe nói, hình như cha em bị bệnh tim. Chắc chắn...”

Kiều Trác Phàm cũng không nói tiếp nữa, chỉ nhìn Tiểu Bảo Bối.

“...” Khi nhắc đến cha, Tiểu Bảo Bối đã phục hồi tinh thần lại. Hai tay đặt trên túi xách, vụn thành bánh quai chèo. Nhưng lúc này, lòng Tiểu Bảo Bối còn xoắn hơn của bánh quai chèo.

Kể từ khi mẹ không nói một câu mà đi mất, tim cha cũng không còn tốt nữa. Những năm này, Tiểu Bảo Bối và cha sống nương tựa lẫn nhau, mỗi lần kiểm tra sức khỏe đều có cô đi cùng. Có thể nói, cô là người hiểu rõ sức khỏe của cha mình nhất.

Bác sĩ luôn nhắc nhở không nên kích thích Tiểu Đăng. Đây cũng là lý do vì sao sau khi Tiểu Bảo Bối bị Quý Xuyên phản bội, mà lại không dám nói với Tiểu Đăng, cho đến khi không gặt được nữa mới nói ra sự thật.

Trước mắt, đúng như Kiều Trác Phàm nói, trực tiếp nói thẳng với cha, Tiểu Bảo Bối lo lắng cha sẽ...

“Nhìn em rồi rầm như vậy, tôi thấy hay là tôi tìm cha em nói ra sự thật thì tốt hơn.” Tiểu Bảo Bối còn chưa nghĩ tới phải làm thế nào, liền nghe được câu nói của Kiều Trác Phàm. Ngay sau đó, anh thật sự khởi động xe.

Một khắc kia, Tiểu Bảo Bối giống như con thỏ bị hoảng sợ, nhảy lên ba thước, trực tiếp cời dây an toàn liền nhào tới cánh tay Kiều Trác Phàm.

“Không được đi.” Người thân của cô, chỉ còn lại một mình cha. Còn những người cùng họ kia, đều giống như Tiểu Huyền có thể vào thời điểm máu chốt nhất đâm cô một nhát. Người thân như vậy, không cần cũng được. Nhưng cha cô... Cô không thể mất đi cha mình.

Kiều Trác Phàm không nghĩ tới Tiểu Bảo Bối sẽ phản ứng mạnh như thế. Nhưng nhìn hai bàn tay nhỏ bé treo trên khuỷu tay mình, d cùng với nước mắt trong đôi mắt sáng lán kia, anh phát hiện nhịp tim mình dường như mất một nhịp.

“Buông ra, ngồi ch vững.” Giọng nói của anh, có chút cứng nhắc.

“Không được, tôi không buông.” Cô tùy hứng ôm lấy cánh tay phải mà anh đang cầm lấy, không chịu buông tay. Thậm chí bởi vì sợ Kiều Trác Phàm sẽ thoát ra được, cô ngay cả đầu cũng cọ lên trên cổ tay anh.

Nhìn cái đầu nhỏ hoàn toàn đè ở trên cánh tay mình, Kiều Trác Phàm như có chút không kiên nhẫn lại bắt đầu đi.

“Lừa em thôi. Không tìm cha em nữa.”

“Thật sao ?” Đôi mắt xinh đẹp của cô chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt anh. Cánh tay, vẫn gắt gao ôm lấy cánh tay phải của anh.

Cô làm như vậy, lại tựa hồ không ý thức được có chút ái muội.

“Thật, “ Cảm nhận được cô ôm chặt như vậy, bên tai anh có chút nóng.” Mau ngồi nghiêm chỉnh, tôi phải lái xe.”

Sợ phải tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ không kìm lòng được mà hóa thân thành cầm thú, nên anh chỉ có thể nói như vậy.

Muốn ôm trọn được cô, lúc này cũng không thể gấp.

Nóng lòng ăn không được đậu hũ nóng.

Không, là nóng lòng ăn không được con thỏ nóng.

Bị Kiều Trác Phàm nhắc nhở, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được bản thân mình vừa mới ôm anh có nhiều ái muội, hoảng loạn buông tay trở lại vị trí của mình. Nhưng bởi vì cô phản ứng có chút gấp gáp, thế cho nên bỏ lỡ đôi tai đỏ của Kiều Trác Phàm..

“Kiều Trác Phàm, vậy sau này chúng ta làm sao bây giờ?” Về lại vị trí, cô lại nhặt chiếc sạc điện màu vàng kim lên, cẩn thận vuốt ve dấu răng trên bề mặt.

“Còn có thể làm sao nữa, cố mà nhịn cho qua thôi.” Anh tùy tiện nói như vậy, nhưng khóe miệng kiềm không được toét ra, chứa đầy hy vọng...

Cuộc sống hôn nhân của bọn họ đã bắt đầu.

**

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Không trả bằng tiền, vậy thì trả bằng tình!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sáng sớm một ngày, nhìn Tiểu Bảo Bối ngồi trên bàn ăn cắn chiếc nĩa, Kiều Trác Phàm lên tiếng: “Tiểu Bảo Bối, em cắn hỏng chiếc nĩa của tôi, tôi sẽ coi em là chiếc nĩa để dùng đó!” Kiều Trác Phàm thề, bản thân anh nói câu này ra thật ra chỉ muốn hù dọa cô một chút thôi, nhìn anh cười hiền lành và thuần khiết như thế cơ mà.

Nhưng lời này nếu như bị Đàm Duật nghe được, nhất định sẽ ối mấy ngày mấy đêm luôn. Người như Kiều Trác Phàm mà chỉ đơn thuần là nói chơi thôi, thì trên đời này sẽ không có người nào được gọi là mặt người dạ thú.

Cũng may Đàm Duật không có ở đây, nên không có người châm chọc anh. Nếu không Kiều thiếu cũng khó mà diễn vai con sói đội lốt cừu được sinh động như vậy.

“Hà...” Tiểu Bảo Bối bị dọa sợ, vội vàng thả chiếc nĩa đang cắn ở trên miệng ra, nhưng mà rõ ràng là cái nĩa này cũng đã bị biến dạng.

Mẹ nó, chẳng lẽ cái này thật sự được chế tạo từ vàng ròng sao?

“Kiều Trác Phàm, tôi chỉ cắn một cái đã biến thành như vậy.” Tiểu Bảo Bối vô cùng uất ức, cô thật sự không ngờ cái này nhìn bên ngoài vàng rực như vậy, nhưng mà trên thực tế nó lại không chịu được sự tàn phá của cô.

“Anh sẽ không đánh tôi đấy chứ?” Người bạn thân Nhạc Dương của cô đã từng nói với cô, người có tiền am hiểu nhất là nham hiểm, vui buồn thường không lộ ra bên ngoài.

Giờ phút này trong mắt của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm trở thành người có phong cách cường hào.

“Đánh em, có thể làm cho chiếc nĩa khôi phục lại hình dạng ban đầu không?” Giọng nói của Kiều Trác Phàm cố gắng áp chế thật thấp.

Tiểu Bảo Bối bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn trả lời: “Không thể!”

“Vậy em nói, tôi phải làm như thế nào mới được?” Đột nhiên anh nghiêng đầu, khuôn mặt mỉm cười khiến cho người ta sợ hãi.

Bất ngờ Tiểu Bảo Bối cảm thấy tim của mình hơi đập loạn nhịp, vội vàng thu ánh mắt của mình về.

“Nếu không, tôi bồi thường cho anh là được rồi!”

“Em xác định là em bồi thường được?” Giọng nói của anh, ngầm có ý coi thường. Không phải là coi thường vì Tiểu Bảo Bối không có tiền, chỉ là không thích thái độ bồi thường của cô. Nếu như thực sự anh cần tiền, lại càng đơn giản hơn nhiều...

“Cái này không phải là vàng thật đấy chứ?” Tiểu Bảo Bối quả thực không nghĩ ra, tại sao lại biến thái tới mức dùng vàng ròng để làm ra chiếc nĩa ăn! Món đồ chơi này thực sự rất quý, nhưng lại không thực dụng, chỉ cần một chút đã bị gãy ra rồi.

“Em cảm thấy như thế nào?” Kiều Trác Phàm chỉ nhún mày, giống như là đồng ý với sự phỏng đoán trong lòng của Tiểu Bảo Bối, anh chính là người biến thái như vậy đấy!

“Tôi đã cắn hỏng một cái răng của nó rồi. Hay là, tôi đi mua trả lại cho anh?” Thiếu một răng, bổ sung vào là được không phải sao? Hơn nữa, chỉ là một cái răng thôi, chắc là sẽ không mắc như vậy chứ.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói cho cô biết: “Bộ dao nĩa này là tôi đã đặc biệt đặt người ta chế tạo ra, trên thế giới này chỉ có duy nhất một bộ!”

Cũng đúng, người đặt làm bộ dao nĩa bằng vàng biến thái như vậy, trên đời này đoán chừng chỉ có một mình Kiều Trác Phàm mới làm ra hành động này.

“Em xem thiết kế đẹp như vậy, nhưng mà bây giờ bị em cắn không còn ra hình dạng gì nữa!”

Kiều Trác Phàm càn quấy nói, nhưng đôi mắt lại hiện lên sự dịu dàng như nước, làm thế nào cũng không che giấu được

“Vậy thì, anh bảo phải làm sao bây giờ?” Lâm hừ đồ của người khác, tư thế liềm thấp đi ba bậc! Trước mắt, giọng điệu của cô đã yếu đi đôi chút rồi.

Vừa nhận lỗi, bàn tay của cô cũng không hề nhàn rồi, khi có khi không đánh lên khuôn mặt của chính mình:

Này thì hư, này thì cắn lung tung! Bây giờ đã thấy hậu quả chưa?

Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô lén la lén lút, đưa tay lên đánh chính mình thì kéo tay của cô lại, sau đó dùng ánh mắt nói cho cô biết: Đừng tưởng rằng đùn đẩy trách nhiệm cho chiếc răng nhỏ của em, thì sẽ không có chuyện gì nữa!

Lần này, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng ngừng lại. Nhưng thấy Kiều Trác Phàm mãi không chịu mở miệng, cô lại có chút đứng ngồi không yên: “Vậy thì anh hãy nói cho tôi biết đi chứ...”

Kiều Trác Phàm nhìn cô, khoe miệng mang theo nét cười. Dưới cặp lông mi dài, đôi mắt chăm chú nhìn cô, một tình cảm khác lạ, từng chút một từng chút một khuếch tán ra ngoài.

Một đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm như vậy, đôi khi khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy, bản thân mình là người phụ nữ mà anh đã yêu sâu đậm nhiều năm.

Nhưng vấn đề là, cô và Kiều Trác Phàm gặp nhau tổng cộng cũng chỉ có mấy lần thôi?

Nói là tình thì quá nhỏ bé, nói là yêu thì quá sớm!

Hơn nữa, hình như Kiều Trác Phàm không phải là tuýp người như vậy, anh sẽ yêu, sẽ hiểu tình yêu là gì sao? .

Nghĩ tới những tên công tử trắng hoa mà cô biết kia, Tiểu Bảo Bối bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gạt tất cả những tình cảm không nên có ra khỏi đầu óc của mình, sau đó mới trấn định lại.

Vào lúc này Kiều Trác Phàm lại mở miệng, lời nói kia chấn động tới mức màng nhĩ của Tiểu Bảo Bối cũng muốn thủng luôn!

“Không trả bằng tiền, vậy thì hãy trả bằng tình!”

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, ngày mai kỷ niệm thành lập công ty, hãy mặc bộ này đi! Em vừa mới đi dạo các cửa hàng, nhìn thấy bộ này rất hợp với anh nên đã mua về!” Hôm nay Tiểu Huyền về tương đối muộn, vừa vào cửa đã nhìn thấy Quý Xuyên ngồi trên ghế sofa.

Tiểu Huyền vội vàng lấy bộ quần áo vest mới mua hôm nay, mở ra trước mặt của Quý Xuyên. Lúc này, trên mặt của cô ta vẫn nở một nụ cười trước sau như một. Trong bầu không khí như vậy, bên trong nụ cười của cô ta còn mang theo ý nịnh nọt anh ta.

Nhưng người đàn ông bên cạnh lại không hề động đậy, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền.

“Quý Xuyên, anh làm sao thế?”

“Không sao...” Anh ta tùy ý nhích người xích sâu vào trong ghế sofa, sau đó lại hút thêm một điếu thuốc.

“Quý Xuyên, anh tức giận mẹ em sao? Nếu như đúng là như vậy, thì em thay bà ấy nhận lỗi với anh! Bà ấy chính là người như vậy, anh...” Anh không cần đề ở trong lòng.

Từ cuộc tụ họp nhà họ Tiểu về, sắc mặt Quý Xuyên thường xuyên không được tốt. Đối với cô ta, cũng vô cùng xa cách!

Phụ nữ rất nhạy cảm, nhất là người nhạy bén như Tiểu Huyền!

Đây cũng là nguyên nhân ngày hôm nay cô ta đi dạo các cửa hàng, để mua quần áo cho Quý Xuyên.

Mặc dù cô ta hiểu một bộ quần áo không thể nào xóa đi những tổn thương mà mẹ cô ta đã làm đối với Quý Xuyên, nhưng ít nhất cũng khiến cho Quý Xuyên thấy được thái độ của cô ta.

Quả nhiên, sau khi Quý Xuyên nghe thấy lời nói của cô ta xong, gương mặt cũng dịu hơn một chút. Mặc dù vẫn không hề nở nụ cười, nhưng mà cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

“Thay quần áo thử xem...”

Mặc dù Quý Xuyên vẫn còn khó chịu, nhưng mà cũng không chịu nổi hành động làm nũng của người phụ nữ ở bên cạnh, cho nên chỉ có thể cầm quần áo đi vào phòng tắm thay đồ.

Chờ Quý Xuyên một lần nữa đi từ bên trong nhà tắm đi ra, cả người mặc bộ vest màu đen, phối với áo sơ mi trắng. Mặc dù không phải là một màu sắc mới lạ gì, nhưng mà lại khiến cho anh ta nhìn có vẻ chừng chặc hơn.

“Em thấy, bộ quần áo này mặc vào ngày kỷ niệm thành lập công ty, rất hợp!” Tiểu Huyền tiến lên, giống như cô vợ nhỏ dịu dàng đi lại bên cạnh Quý Xuyên, sửa sang lại quần áo cho anh ta.

Dường như Quý Xuyên cũng rất thích hưởng thụ sự ân cần như vậy của người phụ nữ này, hơi hít mắt lại, để cho cô ta tùy ý chỉnh sửa quần áo trên người mình.

Tiểu Huyền thấy Quý Xuyên phản ứng như vậy, đường cong trên khóe miệng cũng kéo dài thêm vài phân. Nhân tiện, bàn tay của cô ta chạy trên người của Quý Xuyên, cũng bắt đầu chạy tới những vị trí khác.

Một cảnh tượng nam nữ ân ái, sắp được kéo màn ra.

Nhưng mà đúng vào lúc này, tivi mà Quý Xuyên vừa mới mở ra, lại phát ra một tin tức: “Con trai độc nhất của tập đoàn Diệp Thị, Diệp Tử Hi sắp về nước tiếp quản toàn bộ tập đoàn Diệp Thị!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Cô ấy sống thế nào, cũng không liên quan gì với các người

Editor: VinJR

“Lạch cạch...” Vốn đang dán chặt ở trên người Quý Xuyên, Tiểu Huyền muốn đạt được nhiều hơn đột nhiên liền bị đẩy ra. Bởi vì thân thể mất đi thăng bằng, liền đàn lê quý đôn cô ta đụng vào ngăn tủ bên cạnh. Bức ảnh cô ta và Quý Xuyên chụp chung liền không hề có dấu hiệu báo trước liền rơi trên mặt đất. Trong phút chốc gọng kính thủy tinh biến thành một đồng mảnh vụn.

“Quý Xuyên.” Tiểu Huyền kêu lên, mang theo nét không vui.

Không ai trong lúc động tình, bị người khác dùng phương thức như vậy cắt đứt mà tâm tình có thể tốt.

Nhìn áo sơ mi trên người Quý Xuyên sớm đã không biết rơi ở đâu, chỉ lộ ra lồng ngực tinh trắng, Tiểu Huyền lại nói: “Anh sao vậy?”

Lúc trước là vì mẹ cô ta mà tức giận, nhưng cô ta đã vì chuyện này mà vừa mua quần áo vừa cười làm lành. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

“Tiểu Huyền, em yên tĩnh cho anh một chút.” Trên mặt Quý Xuyên không có một chút áy náy. Lúc Tiểu Huyền mở miệng, hần còn tròn mắt nhìn.

Sau đó, hần không để ý tới cô ta nữa. Lại tiếp tục ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tivi.

Theo ánh mắt của Quý Xuyên, lúc này Tiểu Huyền mới thấy được trên TV kênh tài chính và kinh tế đang đưa mẫu tin: “Được phóng viên phỏng vấn, có một người trong Diệp thị được gọi là Diệp Tử Hi – con trai độc nhất của tập đoàn Diệp thị đã lọt vào danh sách những người tài giỏi khi vừa về nước. Như vậy hướng đi tương lai của tập đoàn Diệp sẽ...”

“Làm sao Diệp Tử Hi lại đột nhiên trở về?” Tiểu Huyền rõ ràng cũng khiếp sợ khi nghe đến tin tức này. Âm ỉ không vui với Quý Xuyên lúc này dường như cũng bị ném sang một bên.

“Mặc kệ mục đích lần này Diệp Tử Hi trở về là cái gì, chúng ta nhất định phải thu hết cổ phần vào tay trước khi hần về đến.” Lúc tin tức này kết thúc, sau khi Quý Xuyên cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi liền tuyên bố như thế.

- - Tuyển phân cách - -

Cùng lúc đó, Tiểu Bảo Bối đã thấy được tin tức Diệp Tử Hi sắp về nước trên tivi.

“Oh yeah!!!”

Tiểu Bảo Bối ôm chiếc gối cừu nhỏ, nhún lên nhún xuống trên ghế sofa. Tiếng la hét này, làm Kiều Trác Phàm vừa chạy bộ trở về không nhìn được nhũn mảy: “Điên rồi sao?”

“Anh mới điên đấy. Diệp Tử Hi sắp trở về rồi.” Nói một câu như thế với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối liền mang theo gối cừu nhỏ vừa hát vừa nhảy về phòng của mình.

Chỉ còn lại Kiều Trác Phàm mới vừa vận động xong đầu đầu là mồ hôi, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía tivi.

Lúc này, màn hình TV vừa lúc đang giải thích về lý lịch của Diệp Tử Hi.

“Diệp Tử Hi, con trai độc nhất của Diệp Vô Kỵ thuộc tập đoàn Diệp thị, năm năm trước đến Canada học quản lý tài chính...” Người phát thanh viên nói một đồng lớn tài liệu, còn kèm theo một tấm ảnh vô cùng bắt mắt.

Đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay, cùng với gương mặt sức quyến rũ trong bức ảnh, cũng làm cho Kiều Trác Phàm khẳng định đây chính là cô ý biểu hiện ra ngoài.

“Diệp Tử Hi?” Vì sao khi anh điều tra đến những tài liệu liên quan đến Tiểu Bảo Bối, cũng không hề nhắc tới người này? Nhưng mới vừa thấy Tiểu Bảo Bối vui vẻ với tin tức hần sắp trở về, lại không giống như là giả.

“Thật muốn xem một chút, người này là từ đâu xuất hiện.” Lại lần nữa nhìn lướt qua bức ảnh xuất hiện trên màn hình tivi, ánh mắt Kiều Trác Phàm mang theo vui vẻ như cũ, chỉ tăng thêm vài tia sắc bén.

“Cậu nghe nói gì chưa? Tiểu Bảo Bối lại tới đây làm việc.”

“Phải không? Tôi còn tưởng rằng sau khi cô ấy kết hôn liền ở nhà hưởng thụ mới đúng chứ. Cậu nghĩ xem, bây giờ cô ấy muốn tiền có tiền, muốn người có người, hạnh phúc biết bao nhiêu?”

“Nhưng không phải tôi nghe tiểu Vương bộ phận kế toán của công ty chúng ta nói, diễn đàn lễ quý đôn đột nhiên đòi chú rể trong hôn lễ của cô ấy sao?” Người đang nói đoán chừng hôm đó không có tham gia hôn lễ.

“Đúng vậy, đôi người, không phải là tổng giám đốc Quý Xuyên của chúng ta, nhưng người kia còn đẹp trai hơn tổng giám đốc của chúng ta nhiều.” Nghĩ đến người đàn ông đã nhìn thấy trong hôn lễ ngày hôm đó, vẻ mặt cô gái tràn đầy ước mơ.

“Thật sự còn đẹp trai hơn tổng giám đốc của chúng ta sao?” Nói thật ra, bộ dáng của Quý Xuyên cũng không tệ, nếu không cũng sẽ không khiến Tiểu Bảo Bối mê luyến nhiều năm như vậy.

“Phải. Tuyệt đối không phải chỉ hơn một bậc. Hơn nữa, dường như còn có tiền hơn Quý tổng của chúng ta nữa.” Hôn lễ ngày hôm đó, thân phận của Kiều Trác Phàm không tiết lộ bao nhiêu. Cho nên một số người, vẫn không biết thân phận của anh.

“Vậy Tiểu Bảo Bối lại đến làm để làm gì?”

“Ai biết? Chẳng qua tôi cảm thấy cô ấy trở lại đây làm cũng không tồi, ít nhất chúng ta cũng sẽ có trò hay để xem.” Người tham gia hôn lễ đều biết, Quý Xuyên vậy mà qua lại với Tiểu Huyền?

Lúc trước, bọn họ cũng tham gia lễ đính hôn của Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối.

Trước mắt, quan hệ phức tạp của ba người bọn họ liền trở thành đề tài tán chuyện nóng bỏng nhất trong công ty.

Mà cô gái vừa nói câu này, thấy Tiểu Huyền vội vã đi tới, vội vàng nháy mắt với người đang nói chuyện với mình, hai người liền nhanh chóng đi khỏi phòng giải khát.

Nhưng trước khi bọn họ phát hiện ra Tiểu Huyền, cô ta đã nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Tiểu Bảo Bối còn muốn đến công ty đi làm? Chẳng lẽ cô ta vẫn không biết công ty rất nhanh sẽ phải đổi chủ rồi sao?”

Nhìn chằm chằm ly cà phê mình mới vừa pha xong đang bốc hơi nóng, Tiểu Huyền cảm thấy cần tìm Tiểu Bảo Bối ra ngoài nói chuyện một chút.

Một cuộc điện thoại liền truyền tới đi động của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là đầu kia điện thoại lại truyền đến một giọng nam.

“Đây là điện thoại của Tiểu Bảo Bối, có chuyện gì nói với tôi là được...” Giọng nói không chút ngập ngừng, diễn đàn lê quý đôn từ trong điện thoại liền có thể nghe ra cảm giác ưu việt của anh. Bên cạnh Tiểu Bảo Bối trừ Kiều Trác Phàm có thể đạt đến mức này, quả thật Tiểu Huyền không nghĩ ra được người nào khác nữa.

Chỉ là, tại sao đi động của Tiểu Bảo Bối mà Kiều Trác Phàm lại nhận? Chẳng lẽ, quan hệ của bọn họ đã đến...

“Không định nói chuyện sao?” Người bên đầu dây kia dường như có chút không kiên nhẫn.

Làm cho Tiểu Huyền không kịp cân nhắc rõ ràng vấn đề này, chỉ có thể mở miệng trước: “Kiều thiếu, tôi là Tiểu Huyền, chị họ của Bảo Bối.”

“Nói tiếp.” Vẫn như cũ làm người nghe không tìm được bất cứ chút ngập ngừng nào, lại có thể làm Tiểu Huyền không tự giác bị thuần phục, làm theo lời anh.

“Là như vậy, tôi muốn tìm Bảo Bối.” Cho đến khi Kiều Trác Phàm không thích quanh co lòng vòng, Tiểu Huyền liền đi thẳng vào vấn đề.

“Tìm cô ấy làm gì?” Giọng nói người đàn ông dường như có chút không quan tâm. Nhưng mỗi vấn đề anh hỏi, đều nhằm vào tử huyệt.

“Tôi là chị của Bảo Bối. Tìm nó đương nhiên là muốn xem xem cuộc sống gần đây của nó thế nào rồi, sẵn tiện cùng nó đi dạo phố gì gì đó.” Kỳ thật cô ta còn muốn sắm vai người chị tốt của Tiểu Bảo Bối, trước khi tất cả mọi chuyện bại lộ.

Mà người đàn ông bên kia điện thoại, sau khi trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói: “Những chuyện trước kia, coi như xong. Bây giờ cô ấy sống thế nào, cũng không liên quan gì với các người.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39: Phụ nữ không nên quán lấy đàn ông.

Editor: Táo đồ phở nui

Lúc Tiểu Huyền đi tới quán cà phê đã hẹn, thì Tiểu Bảo Bối đã sớm ngồi ở bên cạnh chỗ cửa sổ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, Tiểu Bảo Bối chỉ mặc một chiếc váy dây liền thân. Có chỗ da thịt trắng nõn lộ ra, khiến cả người của cô như sáng lấp lánh.

Mái tóc đen dài trước kia, được buộc theo kiểu đuôi ngựa, lộ ra xương quai xanh rất đẹp. Tiểu Bảo Bối như vậy, vẫn trong sáng nhưng lại có chút gọi cảm hấp dẫn.

Cũng chỉ có nửa tháng, nhưng Tiểu Huyền phát hiện Tiểu Bảo Bối giống như đã biến thành một người khác. Nếu như là trước kia, Tiểu Bảo Bối chắc chắn sẽ không mặc váy dây liền thân như vậy vào ban ngày.

Cô ta suyết chút nữa thì không nhận ra Tiểu Bảo Bối luôn!

“Bên này!” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên phát hiện ra cô ta, vội vã tay với cô ta.

“Bảo Bối, em đã trở nên xinh đẹp hơn! Thiếu chút nữa thì chị không nhận ra em rồi!” Tiểu Huyền cũng không tiếc lời khen.

“Thật sao?” Tiểu Bảo Bối cũng không giống như những người phụ nữ khác được khen ngợi thì trở nên kiêu ngạo, mà ngược lại có chút không tự nhiên kéo kéo áo dây của mình lên, khiến cho nó cao lên một chút.

Trừ những bộ lễ phục ra, trong tủ quần áo của cô chưa bao giờ xuất hiện những loại váy như thế này. Càng không bao giờ nghĩ tới, bản thân mình giữa ban ngày ban mặt lại mặc loại váy như thế này.

Nhưng hôm nay, từ Kiều Trác Phàm cô biết được Tiểu Huyền muốn hẹn gặp cô, cô liền đứng ở trước tủ quần áo ngăn người.

Không biết tại sao nhưng mà cô không muốn thua Tiểu Huyền.

Có lẽ là do lòng đố kỵ của phụ nữ trời dấy, sau khi biết được Tiểu Huyền và Quý Xuyên đã lãnh giấy hôn thú mà thân không biết quý không hay xong, Tiểu Bảo Bối bắt đầu lạng lẽ đối đầu với Tiểu Huyền.

Cũng không nhất định phải đuổi kịp hay là vượt qua Tiểu Huyền.

Mà cô chỉ muốn sau khi bị cướp Quý Xuyên đi, cô muốn cho Tiểu Huyền biết thật ra thì mình không hề kém cỏi như vậy.

Có lẽ là do cô ngây người đứng trước tủ quần áo quá lâu, lâu tới mức Kiều Trác Phàm cũng hiểu được nỗi lòng của cô. Anh kéo tay cô đi ra xe, đưa cô đi tới cửa hàng bán quần áo, tự mình chọn cho cô cái váy hai dây này.

Xét thấy đây là thành quả lao động của Kiều Trác Phàm, mặc dù Tiểu Bảo Bối có chút không vui, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng mặc nó.

Nhưng mà vừa nghe thấy Tiểu Huyền khen ngợi, đột nhiên cô cảm thấy Kiều Trác Phàm cũng có chút đáng tin cậy!

“Thật sự thay đổi giống như cô gái mới mười tám tuổi vậy! Nhưng chỉ trong vòng có nửa tháng, mà em đã thay đổi nhiều như vậy sao!” Tiểu Huyền nhìn cô, cười rất có thâm ý.

“Là người thì đều phải thay đổi! Chị họ cũng đã nói rồi, đó là em của nửa tháng trước thôi!” Tiểu Bảo Bối nhẹ nhàng đáp lại.

Cô dùng chính phương thức của mình để nói cho Tiểu Huyền biết, không chỉ mỗi mình cô thay đổi mà ngay cả Tiểu Huyền cũng thay đổi.

Nếu như vài tháng trước có ai đó nói cho Tiểu Bảo Bối biết, Tiểu Huyền người đối xử với cô tốt nhất trong dòng họ, nhưng mà lại dan díu với vị hôn phu của cô, thì Tiểu Bảo Bối tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

“Bảo Bối...” Dương như Tiểu Huyền cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của cô. Lúc cô ta đang định giải thích, thì đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng, cắt đứt lời nói của cô ta.

“Chị họ, chị gọi em ra có chuyện gì vậy?”

Câu “Bảo Bối” thân mật giống như chị em ruột vậy.

Nếu như là trước đây, nhất định Tiểu Bảo Bối sẽ ngoan ngoãn nghe hết câu nói của Tiểu Huyền.

Nhưng mà bây giờ, sẽ không còn như vậy nữa!

Mỗi lần nghe thấy xưng hô như vậy, giống như là từng giây từng phút nhắc nhở cô, Tiểu Huyền đã dùng vẻ mặt dịu dàng này để đâm một nhát dao trí mạng vào trong tim của cô!

“... À là như thế này, chị nghe nói em định quay lại công ty đi làm! Con bé ngốc này, đã gả cho Kiều Trác Phàm rồi, tại sao còn phải đi làm nữa chứ, cứ ở nhà mà làm phu nhân không phải tốt hơn sao?” Tiểu Bảo Bối cắt ngang lời của cô ta, khiến cho cô ta có chút mất hứng.

Nhưng bên ngoài, cô ta vẫn duy trì khuôn mặt dịu dàng và tươi cười, cứ như thể cô ta thực sự suy nghĩ cho Bảo Bối vậy.

Hôm nay, mục đích của cô ta thật ra là khuyên Bảo Bối dù sao cũng đã kết hôn rồi, vậy thì hãy ở nhà mà ngây ngốc đi!

Cô ta không muốn Tiểu Bảo Bối quay trở lại công ty, một mặt là vì muốn khống chế phòng kế hoạch của Tiểu Thị tốt hơn, mặt khác cô ta còn sợ Quý Xuyên sẽ thật sự thay lòng.

Đừng nghĩ rằng, bây giờ Quý Xuyên đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh cô ta, thì cô ta không biết tâm tư của người đàn ông này! Kể từ khi mối quan hệ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm trở nên tốt hơn, mỗi ngày Quý Xuyên đều tới muộn mới về nhà, mà mỗi khi về tới nhà là đi tới quầy rượu kia để uống rượu và hút thuốc một mình!

Quý Xuyên cho rằng, Tiểu Huyền cô không biết được tâm tư của anh sao?

Chẳng qua là cô nhìn rõ nhưng mà không muốn nói ra mà thôi! Bởi vì, cô vẫn còn quan tâm tới Quý Xuyên, vẫn còn quan tâm tới tờ giấy đăng ký kết hôn của bọn họ!

Nếu như đã không có cách nào thuyết phục được Quý Xuyên, vậy thì cô chỉ có thể ra tay từ phía Tiểu Bảo Bối thôi!

“Không phải chị họ đã dùng hành động thực tế để nói cho em biết, phụ nữ cần phải có sự nghiệp của chính mình, không nên quần lấy đàn ông sao?” Tiểu

Bảo Bối vừa nghe thấy lời nói của Tiểu Huyền, đột nhiên bật cười.

Đôi mắt kia mặc dù không lớn, khi cười thì giống như trăng hình lưỡi liềm, nhưng rất xinh đẹp.

Nhưng mà, Tiểu Huyền không hề biết là, nụ cười này của Tiểu Bảo Bối là phát ra từ trong nội tâm!

Lời nói này của Tiểu Bảo Bối, không phải thật sự khen ngợi cô ta, mà là đâm một dao vào xương sống của cô ta.

Cái gì mà dùng hành động thực tế nói cho cô biết phụ nữ nên có sự nghiệp của chính mình, không nên quần lấy đàn ông? Không phải nói bây giờ bản thân Tiểu Huyền chính là một tấm gương tốt, vào làm trong Tiểu Thị, đi theo bên cạnh Quý Xuyên sao? Muốn Tiểu Bảo Bối không làm việc nữa, trừ phi tự mình Tiểu Huyền lui ra ngoài trước!

Thực sự Tiểu Huyền không ngờ được, chỉ nửa tháng ngắn ngủi thôi, nhưng mà sao Tiểu Bảo Bối càng ngày càng trở nên nhanh mồm nhanh miệng?

Chẳng lẽ là do người đàn ông kia đã dạy hư?

Tiểu Huyền không ngừng lấy sự thay đổi của Tiểu Bảo Bối đẩy lên trên người của Kiều Trác Phàm, vì cô ta đã quên mất, thật ra thì Tiểu Bảo Bối cũng có răng nanh!, Chẳng qua là đã có giấc mộng đẹp là Quý Xuyên, nên Tiểu Bảo Bối đã thu hồi răng nanh của mình lại. Răng nanh che giấu trong người đã lâu, lâu tới mức suýt chút nữa thì cô cũng quên mất là mình vốn có!

Hiện tại, bọn họ đã dùng phương thức cực đoan nhất, xé nát đi giấc mộng đẹp đẻ của Tiểu Bảo Bối. Vào giây phút tỉnh mộng kia, cô đã mất hết niềm tin, ngay cả suy nghĩ kết thúc bản thân mình cũng đã xuất hiện ở trong đầu!

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã nói cho cô biết, bây giờ cô không kiên cường, thì ai có thể kiên cường thay cô?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40: Kinh điểm trong mắt của hắn

Editor: VinJR - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Chị họ, không có việc gì để nói thì em đi trước đây. Ngày mai phải đến công ty nên còn nhiều thứ phải chuẩn bị.” Uống hết giọt cà phê cuối cùng, Tiểu Bảo Bối đứng lên.

Không phải Tiểu Huyền nói hôm nay mời cô ra để uống cà phê sao? Bây giờ, cô đã uống cà phê xong, cũng liền có thể đi rồi chứ?

Nhưng rõ ràng Tiểu Huyền không có ý định để cô đi: “Tiểu Bảo Bối, em chờ một chút.”

“Chị họ còn có chuyện gì sao?” Tiểu Bảo Bối nghe gọi nhìn về phía Tiểu Huyền, tóc đuôi ngựa hoạt bát đung đưa ở phía sau.

“Là như vậy. Quý Xuyên cũng sắp tan ca, anh ấy hẹn chị cùng nhau đi ăn cơm. Không bằng như vậy đi, ba người chúng ta cùng nhau ăn nhé?” Tiểu Huyền cười vẫn động lòng người như trước, nhưng nụ cười kia trong mắt Tiểu Bảo Bối, tựa như một chiếc lưỡi hái.

Cô ta biết rõ Tiểu Bảo Bối đã từng rất si mê Quý Xuyên.

Cho dù cô có gả cho người khác, cũng không thể nào chỉ trong nửa tháng có thể hoàn toàn gạt bỏ hình bóng của người đàn ông này ra khỏi tim cô được.

Nhưng Tiểu Huyền vẫn nhắc tới trước mặt cô, thậm chí còn muốn kéo hắn đến khoe khoang trước mặt Tiểu Bảo Bối.

Chẳng lẽ, cô ta muốn cô moi tìm ra cho bọn họ xem mới cam tâm?

Tiểu Bảo Bối theo bản năng muốn từ chối. Nhưng miệng vừa động, Tiểu Huyền đã đoạt trước một bước, nói là đã gọi điện thoại cho Quý Xuyên rồi.

Quý Xuyên cũng tới cực kỳ nhanh, trên tay còn cầm cặp công văn màu đen, nhìn bộ dáng liền biết là từ công ty chạy đến.

Cũng đúng, đây là nhà hàng gần Tiểu thị.

Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy, hai người kia hẳn là đã hẹn từ trước.

Chẳng qua, khi Quý Xuyên thấy cô, ngược lại có chút bất ngờ, sau đó có chút không hiểu nhìn về phía Tiểu Huyền.

“Bảo Bối nói ba người chúng ta rất lâu rồi cũng chưa cùng nhau ăn cơm, cho nên em liền hẹn anh cùng tới đây.” Tiểu Huyền giải thích như vậy trước ánh

mắt khó hiểu của Quý Xuyên.

Một khác kia, Tiểu Bảo Bối cười.

Hóa ra, khả năng đổi trắng thay đen thật sự đúng là có di truyền.

Không phải là ăn một bữa cơm thôi sao?

Cô ăn, còn không được sao?

“Thật sao...” Quý Xuyên mang nghi hoặc, lúc chuyển ánh mắt từ trên mặt Tiểu Huyền đến Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

Trừ vẻ nghi vấn, muốn tìm tòi nghiên cứu dụng ý của Tiểu Bảo Bối gọi bọn họ cùng nhau ăn cơm ra, còn có kinh diễm.

Ở trong ấn tượng của hắn, hình tượng của Tiểu Bảo Bối vẫn luôn là canh suông mì sợi khô khan. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, diễn đàn lễ quý đôn một ngày nào đó Tiểu Bảo Bối cũng sẽ mặc váy mát mẻ thế này, phô da thịt trắng nõn ra trước mặt người khác.

Nhất là cánh tay kia bình thường che chắn rất kỹ, bây giờ để lộ ra ngoài làm người ta nhìn không được muốn nhéo một cái.

“Xuyên, hai ngày nay dạ dày anh không được tốt, mau ăn đi?” Tiểu Huyền hết sức nhấn mạnh âm điệu, kéo tâm trí của hắn đang tạm thời bị Tiểu Bảo Bối câu đi.

“Khụ khụ... Ừ.” Quý Xuyên cuống quýt ho khan để che giấu luồng cuống của mình. “Bảo Bối, em cũng gọi món đi. Anh nhớ em thích ăn bò bít tết rượu vang, thịt phải mềm.”

Thấy hắn tự dưng để tâm đến mình, đột nhiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, rốt cuộc bản thân mình cũng có tư chất làm Quý Xuyên thất thần.

Gây ông đập lưng ông như vậy, thấy thế nào?

Tiểu Bảo Bối biết suy nghĩ của mình có chút tà ác, nhưng cách làm hôm nay của Tiểu Huyền quả thật làm cô rất bức mình nên cô không lo được nhiều như vậy.

“Cám ơn.” Cô dịu dàng nói, liền nhận lấy thực đơn mà Quý Xuyên ân cần đưa tới cho mình.

“Cám ơn cái gì chứ, quan hệ của hai chúng ta là gì mà phải nói như vậy?” Đường như tâm tình của Quý Xuyên không tệ. Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ hòa bình ở cùng nhau kể từ sau khi Tiểu Bảo Bối ném giấy hôn thú của hắn và Tiểu Huyền đến trước mặt hắn.

“...” Nếu như dựa theo tính tình của mình, giờ khắc này Tiểu Bảo Bối thật muốn đập mấy món đồ mà mình bắt được lên đầu Quý Xuyên.

Cũng đã kết hôn với người phụ nữ khác, còn nói tới quan hệ với Tiểu Bảo Bối cô sao?

Bây giờ bọn họ dù một xu quan hệ cũng không có.

Nhưng nhìn thấy tức giận trong mắt Tiểu Huyền, Tiểu Bảo Bối mới cố gắng kiềm nén cơn tức của mình, ngẩng đầu lên bày một nụ cười đáng yêu với Quý Xuyên.

Thấy hai người mất đi mây lại không xem ai ra gì, đột nhiên Tiểu Huyền cảm thấy hôm nay mình hạ sai nước cờ.

Tại sao phải kéo Quý Xuyên đến để hai người bọn họ liếc mắt đưa tình ở trước mặt mình? Chính là sợ người khác không biết hai người đã từng yêu nhau sao?

Từ đó trở đi, Tiểu Huyền yên tĩnh ăn cơm. Nhưng Quý Xuyên vừa được Tiểu Bảo Bối đáp lại, diễn đàn lễ quý đôn giống như đứa trẻ được cho kẹo. Trừ Kiều Trác Phàm ra, hắn liền hỏi thăm đến cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Tiểu Bảo Bối, lại xem người vợ bên cạnh như người vô hình.

- - Tuyển phân cách - -

“Ăn no rồi. Quý Xuyên, không phải anh còn muốn về công ty sao? Chúng ta cùng đi đi.” Nhìn thấy Quý Xuyên cuối cùng cũng để dao xuống, Tiểu Huyền lập tức mở miệng.

“Gấp cái gì? Nếu không thì chúng ta uống ly cà phê đi?” Ba chữ trước, là Quý Xuyên ném cho Tiểu Huyền, giọng nói kia không khác gì hừ lạnh. Câu nói còn lại là nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, đẩy mắt hắn còn chứa vui vẻ.

Thái độ trước sau khác biệt, làm Tiểu Huyền không có cách nào che dấu lửa giận trong mắt.

“Thôi đi. Hôm nay ăn no quá rồi, uống cà phê không nổi nữa. Hơn nữa, em đã ăn không một bữa cơm lớn của hai người rồi, nếu còn uống cà phê nữa đoán chừng chị họ sẽ rửa chết em đây.” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối rất nhẹ, nửa chế nhạo nửa đùa nhìn về phía Tiểu Huyền.

Chỉ thấy sau khi Quý Xuyên nghe đến lời nói của Tiểu Bảo Bối cũng nhìn về phía Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền chưa kịp che giấu vẻ mặt tức giận của mình, cứ như vậy bại lộ ở trước mặt Quý Xuyên. Chọc cho người đàn ông này lập tức vứt cho cô một vẻ mặt chán ghét.

Mất thấy đôi gian phu dâm phụ đang lờm lờm nhau, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình nên toàn thân mà lui: “Được rồi em còn có chút việc, đi trước đây. Lần tới có cơ hội, ba người chúng ta lại gặp mặt ăn cơm.” Nếu như, không sợ bị cô làm cho tức chết, thì có thể lại cùng nhau ăn cơm thử xem.

Bỏ lại lời này, Tiểu Bảo Bối liền vỗ vỗ cái mông nhỏ đi khỏi. Để lại Quý Xuyên mê mẩn nhìn theo bóng lưng của Tiểu Bảo Bối, cùng với Tiểu Huyền mặt mũi tràn đầy oán giận...

**

Hôm nay quay lại trang một đọc văn án truyện rồi thấy số thanks thấp lè tè, chỉ 14 thanks thôi, huhu, nàng nào thương tình quay lại văn án thanks hộ ta một cái với.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41: Anh thích cô ấy, thì trước đây không nên tới trêu chọc tôi

Editor: Táo đồ phở núi

Lúc đi ra khỏi nhà hàng Tây, Tiểu Bảo Bối xoa xoa cái bụng no tròn của mình, ợ một cái. Thậm chí cô còn nở một nụ cười tươi tắn, vô cùng hài lòng với biểu hiện hôm nay của mình.

“Xem ra, mới vừa rồi ở bên trong rất tốt!” Ngay lúc cô đón ánh nắng mặt trời nở ra một nụ cười thỏa mãn, thì một giọng nói thờ ơ của người đàn ông nào đó vang lên.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu mới phát hiện, Kiều Trác Phàm dựa vào bên cạnh chiếc xe BMW lúc nãy mới đưa cô tới. Chiếc quần thoải mái màu trắng phối hợp với chiếc áo T-shirt màu xanh ngọc, đôi mũi lưỡi trai màu trắng. Không phải màu sắc quá đặc sắc nhưng mặc trên người anh lại rất hài hòa. So với thường ngày lúc nào cũng mặc đồ vest đi giày da, thì hôm nay Kiều Trác Phàm nhìn trẻ ra không ít.

Nhất là đôi đồng tử màu đen kia, bên trong ánh mắt cười cũng hiện lên tia sáng. Anh cười một tiếng, toàn thể giới như vì vẻ quyến rũ của anh mà dừng lại.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại ở đây?” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm, dường như Tiểu Bảo Bối rất vui vẻ. Nhảy cẫng lên rồi nhanh chóng đi lại trước mặt của Kiều Trác Phàm. Mái tóc đuôi ngựa ở sau ót, liên tục đung đưa sang trái sang phải theo người của cô, nhìn rất hoạt bát đáng yêu!

Tiểu Bảo Bối hoạt bát đáng yêu như vậy, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng bị lây nhiễm cảm giác này từ cô.

Cánh tay bị bàn tay thon dài của cô nắm lấy, Kiều Trác Phàm hí hóp mắt lại vô cùng hường thụ.

“Kiều Trác Phàm, tôi nói cho anh nghe, hôm nay biểu hiện của tôi rất tốt!” Cô nóng lòng muốn chia sẻ niềm vui với anh. Lại nhìn thấy cánh tay của anh bị đỡ lên dưới ánh nắng mặt trời chói chang, cô hỏi: “Kiều Trác Phàm, không phải từ sáng tới giờ anh chưa đi khỏi đây đấy chứ?”

“Trẻ con dễ dạy!” Kiều Trác Phàm cũng không tìm chỗ nào để đi. Từ lúc anh đưa cô tới đây, thì liên tục đứng chờ ở ngoài cửa của nhà hàng tây này.

“Tại sao anh lại ngốc như vậy? Cũng đã quá giờ cơm rồi!” Tiểu Bảo Bối giơ tay lên xem đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ một giờ rưỡi. Cô nhìn thấy, anh đã có chút hờn hển.

Nhưng Kiều Trác Phàm cũng không cảm thấy buồn bực chút nào. Anh chỉ đưa tay lên xoa xoa đầu của Tiểu Bảo Bối, khóe môi cong lên giống như lưu manh: “Tôi ở đây không phải vì sợ người nào đó đơn thân độc đấu bị thua, khóc chạy về thì phải làm sao?”

Anh ghé sát, khiến cho mùi thơm đặc biệt trên người anh tỏa ra.

Ý của anh muốn nói, anh lo lắng cô bị bắt nạt, cho nên mới không rời đi sao?

Mặc dù Kiều Trác Phàm nở nụ cười như tên lưu manh, mức độ tin cậy của câu nói này rất thấp, nhưng không hiểu vì sao, tim của Tiểu Bảo Bối lại đập mạnh và nhanh đến vậy.

“Kiều Trác Phàm...” Cô cắn chặt môi dưới, bộ dạng có chút luống cuống.

“Được rồi, còn đứng đây làm chim cánh cụt làm gì nữa? Tôi sắp chết đói rồi!” Kiều Trác Phàm đúng là lão luyện. Ánh mắt anh nhìn một lúc, đã hiểu ra người phụ nữ này đang bối rối. Một lần nữa lên tiếng, anh đã xóa đi sự lúng túng giữa hai người một cách đơn giản.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối cũng khôi phục lại trạng thái hoạt bát như trước: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm. Để sau này, tôi sẽ nói biểu hiện của mình ngày hôm nay cho anh nghe!”

“Vậy được! Nhưng mà hôm nay em trả tiền cơm.”

“Kiều Trác Phàm, anh thật keo kiệt!”

“Không còn cách nào, ai bảo tôi nghèo?” Một người lái xe BMW, bên trong đều được trang trí bằng vàng, than khóc như vậy ai tin?

Tiểu Bảo Bối không tin, cho nên cô đuổi theo Kiều Trác Phàm đòi đánh đòi giết.

Mà một màn này, đúng lúc bị Tiểu Huyền và Quý Xuyên đi từ trong nhà hàng tây đi ra bắt gặp.

Dưới ánh mặt trời, tóc đuôi ngựa của Tiểu Bảo Bối đang đưa theo thân thể, bộ dạng thì tươi cười ngọt ngào.

Nhất là cái váy dây kia, bị gió thổi tới, tung bay như bướm bướm rất đẹp.

Một giây này, hầu kết của Quý Xuyên không tự chủ trượt lên trượt xuống.

Nhưng khi ánh mắt của anh ta nhìn thấy Kiều Trác Phàm ở phía trước của Tiểu Bảo Bối, chợt biến sắc.

Đúng vậy, từ lúc mà anh ta lãnh giấy hôn thú cùng với Tiểu Huyền, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày Tiểu Bảo Bối sẽ rời bỏ anh ta, để đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Không, có nghĩ tới là sớm muộn gì cô cũng sẽ rời đi. Nhưng mà anh ta không ngờ được là, trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đã ở chung một chỗ. Hơn nữa, nhìn mối quan hệ của bọn họ hình như cũng không tệ...

Tất cả những chuyện này, dường như khiến Quý Xuyên không thể tiếp nhận được.

Sự đổ kỵ và không cam lòng bắt đầu xâm chiếm trong lòng của anh ta.

Thân thể của anh ta, gần như rơi vào trạng thái lo lắng và hoảng hốt...

Mà suốt cả quá trình này, Tiểu Huyền đều nhìn vào mắt. Đương nhiên, kể cả một màn hạnh phúc của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm nữa.

Nhưng mà Quý Xuyên, bây giờ anh đang ghen có phải không?

Tiểu Bảo Bối đã biến thành một người không hề liên quan tới anh, anh còn ghen cái nỗi gì?

“Quý Xuyên, chúng ta...” Chúng ta trở về đi!

Tiểu Huyền muốn mở miệng, nói cái gì đó.

Nhưng mà cô ta vừa mới mở miệng, thì đã bị Quý Xuyên quát lên: “Câm miệng!”

“Quý Xuyên, em quá rầy anh nhìn Tiểu Bảo Bối sao?” Lặp đi lặp lại nhiều lần, ở trước mặt cô mà lộ ra vẻ háo sắc với Tiểu Bảo Bối, anh thật sự cho rằng trái tim của Tiểu Huyền cô làm bằng gỗ sao, không hề có cảm giác gì sao?

“Cô nói vậy nói bịa cái gì đó?” Bị vạch trần tâm tư, vẻ mặt Quý Xuyên có chút ảo não, có chút không kiên nhẫn duy chỉ không hề có sự áy náy.

Nhìn tất cả nét mặt của người đàn ông này, đột nhiên Tiểu Huyền cảm thấy hết sức buồn cười: “Tôi nói vậy? Trong lòng của anh hiểu rõ nhất, rốt cuộc thì tôi có nói bịa hay không!”

Cô vẫn cảm thấy, Quý Xuyên rời bỏ Tiểu Bảo Bối để tìm đến mình, thì chắc hẳn là yêu cô.

Mà cô, cũng vô cùng hưởng thụ tình yêu này.

Có một lần cô còn cho rằng, Quý Xuyên yêu cô nên mới có thể nổi điên được như vậy. Kết hôn với một người đàn ông như vậy, thì chắc chắn chỉ có hạnh phúc mà thôi.

Nhưng giấy hôn thú đã nhận, hạnh phúc đâu rồi?

Kể từ khi nhận giấy hôn thú xong, cô phát hiện ra càng ngày Quý Xuyên cách cô càng xa! leê quý d0n9

Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy mặt, nhưng số lần nói chuyện càng ngày càng ít.

Ngay cả buổi tối, trước kia điên cuồng ân ái, giờ cũng ít đi.

Dần dần Tiểu Huyền có cảm giác, thời gian kết hôn này không ngọt ngào như đã tưởng tượng. Thậm chí càng lúc càng giống như gông xiềng, ép cô tới mức không thở nổi.

Mà người đàn ông ở trước mắt này, người mà cô xem là người yêu người thân nhất, cũng đã thay đổi càng ngày càng trở nên xa lạ.

Nhất là mỗi lúc Quý Xuyên gặp Tiểu Bảo Bối, thì vẻ mặt tham lam của anh lại hiện lên, giống như là một lưỡi dao sắc bén, lãng trí cô từng chút từng chút một... 1

“Nếu như anh thích cô ấy như vậy, lúc trước anh không nên bỏ cô ấy mà tới trêu chọc tôi!” Cô ta tức giận đẩy tay của Quý Xuyên, khóc lóc chạy về xe của mình, rồi nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42: Cỏ khôn không để ngựa ăn lần nữa

Editor: VinJR

“Kiều Trác Phàm, sao anh không ăn nhiều một chút? Tôi thấy anh cũng chưa ăn được bao nhiêu mà.” Dùng com cùng Kiều Trác Phàm, anh chỉ ăn vài miếng liền để nữa xuống, Tiểu Bảo Bối chống cằm, nghi hoặc.

“Em cho rằng tôi là em, cũng giống như heo sao? Ăn một lần liền nhất định phải nhồi vào cho căng bụng lên?” Kiều Trác Phàm giống như một tác phẩm nghệ thuật. Giờ tay nhắc chân rất ưu nhã, người khác không thể bắt chước được.

Tựa như bây giờ, anh cầm lấy khăn tay bên cạnh lau khóe môi.

Cùng là một động tác, như người bình thường đi ra từ quán ăn bên đường. Nhưng Kiều Trác Phàm có thể biểu đạt rất ưu nhã tựa như quý tộc Châu Âu.

“Anh mới giống heo.” Tiểu Bảo Bối phản bác theo bản năng.

“Em là heo.”

“Anh mới là heo.”

“...”

Trên đường về nhà, hai người vẫn tiếp tục cuộc đối thoại không có chút dinh dưỡng nào.

Mà trừ đại thẩm bày tỏ hết sức ủy khuất: Nằm cũng trúng đạn.

“Kiều Trác Phàm, anh không thấy được vừa rồi tôi có bao nhiêu ngầu đâu. Quý Xuyên cứ nhìn tôi, tôi đoán rằng hắn cũng đã bị tôi mê hoặc. Chị họ tôi hình như cũng cảm nhận được sức uy hiếp mạnh mẽ của tôi, hắc hắc...” Tiễn vào ngôi nhà chiếm diện tích khoảng mấy ngàn m², diễn đàn lê quý đôn Tiểu Bảo Bối liền đổi đề tài. Nói tới chỗ hào hứng, Tiểu Bảo Bối còn mạnh bạo cười ha ha.

Nhưng cô cười hơn nửa ngày, Kiều Trác Phàm dường như cũng không có phản ứng.

“Kiều Trác Phàm, anh làm sao vậy? Có phải biểu hiện của tôi vẫn chưa được tốt lắm phải không?” Phục hồi tinh thần lại, liền nhìn đến Kiều Trác Phàm đang từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong đôi mắt đen mê hoặc kia, có hình bóng rõ ràng của cô. Còn có chút sâu thẳm mơ hồ, Tiểu Bảo Bối nhìn không thấu.

“Kiều Trác Phàm?” Tiểu Bảo Bối bị nhìn như vậy có chút lúng túng, theo bản năng muốn đưa tay kéo cánh tay Kiều Trác Phàm, để anh phục hồi tinh thần lại.

Khi cô đưa tay còn chưa chạm đến anh, cô nghe được giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh: “Tiểu Bảo Bối, diễn đàn lê quý đôn nếu như Quý Xuyên bây giờ nói với em hắn hối hận khi kết hôn cùng người khác, em sẽ làm thế nào?”

Chẳng biết tại sao, Tiểu Bảo Bối cảm thấy, giờ khắc này giọng nói của Kiều Trác Phàm có chút khàn khàn không rõ. Vấn đề của anh cũng có chút kỳ lạ. Hình tượng này, cùng bộ dáng cá lờ phát phơ du côn lưu manh của anh lúc trước thật sự có khác biệt rất lớn.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại nhìn thấy sự nghiêm túc trong đôi đồng tử của anh.

“Tôi có thể như thế nào?” Cô không hiểu, Kiều Trác Phàm vì sao đột nhiên hỏi cô những thứ này.

Nhưng Kiều Trác Phàm từng bước ép sát: “Có thể lại đi cùng hần, một lần nữa tiếp nhận hần hay không?”

“Sẽ không.” Mặc dù cô không hiểu nổi Kiều Trác Phàm vì sao sẽ nghiêm túc hỏi cô mấy vấn đề như vậy, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn cứng rắn trả lời.

“Chẳng lẽ hần trở về tìm em, em cũng không mềm lòng sao?” Không biết hôm nay có phải Kiều Trác Phàm ăn trúng thuốc nổ hay không, khẩu khí cũng có chút nóng nảy.”Nói cho tôi biết.”

Điều này làm Tiểu Bảo Bối thoáng giật mình, hốc mắt có chút hồng. Cô không hiểu, mới vừa rồi cùng nhau trở về Kiều Trác Phàm vẫn vui vẻ, như thế nào đột nhiên bây giờ giống như đang tra hỏi tù nhân.

“Kiều Trác Phàm, mặc kệ anh nghĩ như thế nào, cho dù hần trở về tìm tôi, tôi cũng sẽ không trở lại bên cạnh hần. Nếu hần có thể bỏ chị họ đã lãnh giấy kết hôn cùng hần, diễn đàn lê quý đôn vậy sau này hần cũng có thể làm như vậy với tôi. Một lần bắt trung trăm lần bắt dụng, đạo lý này tôi vẫn hiểu rõ.”

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn chưa quên những năm tháng mà bọn họ ở bên nhau, nhưng hiện tại cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trở lại bên cạnh hần.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới, một câu nói của mình, làm Kiều Trác Phàm thay đổi lớn.

Vốn Kiều Trác Phàm đang mím môi, giống như đang thù oán ai đó, giờ phút này khóe miệng sắp chạm tới đuôi mắt. Ngay cả nếp nhăn trên mặt khi cười, cũng hiện ra rất rõ.

“Tiểu Bảo Bối, nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay của em. Cô khôn không để ngựa ăn lần nữa, có biết không?” Anh đưa bàn tay ra, xoa đỉnh đầu cô, nụ cười tỏa nắng đang xác minh rằng những điều mà Tiểu Bảo Bối đang thấy không phải giả.

Ngựa khôn không quay đầu ăn cỏ cũ, mọi người đều nói như vậy.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại nói là cô khôn không để ngựa ăn lần nữa?

Tiểu Bảo Bối vẫn không hỏi tiếp, đôi đồng tử như nhìn thấu được toàn bộ của Kiều Trác Phàm chỉ lướt qua trên mặt cô, giống như đọc hiểu được thất niệm của cô: “An phận làm cỏ của em đi. Em không có bản lĩnh làm con ngựa.”

“Kiều Trác Phàm”

Anh mới là cỏ, cả nhà của anh đều là người ngu ngốc.

Tiểu Bảo Bối muốn tiến lên tranh cãi ầm ĩ một trận với Kiều Trác Phàm, nhưng sau khi gọi tên anh, lại bị cánh môi của anh chặn lại...

Hồi lâu sau, dường như Tiểu Bảo Bối cũng không bài xích anh, tay cô vòng lên eo của Kiều Trác Phàm

Một khắc kia, Kiều Trác Phàm nhìn vào đôi mắt không lớn kia, lại trong đôi mắt vô cùng xinh đẹp phản chiếu ra gương mặt phóng đại của mình, hài lòng nhắm mắt lại.

Đây có thể nói là nụ hôn cam tâm tình nguyện lần đầu tiên giữa bọn họ...

- - Tuyển phân cách - -

“Nhạc Dương, chuyện tôi nhờ cô làm xong chưa?”

“Quý Xuyên? Chuyện kia đã xử lý không sai biệt lắm. Chỉ có điều cổ phần trên tay Bảo Bối chỉ có 15%, trên hiệp nghị nói là chờ sau khi Tiểu Bảo Bối kết hôn, cổ phần 35% trên tay bác Tiểu mới có thể thuộc về tên của Tiểu Bảo Bối. Bởi như vậy, anh muốn chuyển những cổ phần này, diễn đàn lê quý đôn nhất định phải có giấy kết hôn của anh và Tiểu Bảo Bối mới được.” Nhạc Dương hình như đang ở nơi làm việc, có chút ồn ào.

“...” Nghe được lời nói của Nhạc Dương, lúc này tay Quý Xuyên đang cầm tách cà phê run lên. Cà phê mới vừa pha xong, có vài giọt văng lên mu bàn tay hần. Có mấy đốm nhỏ trên tay đã phiem hồng. Nếu xử lý chậm, chỉ sợ sẽ thành bọng nước.

Nhưng sau khi Quý Xuyên nghe mấy câu kia của Nhạc Dương, ngay cả tay mình cũng chẳng thêm quan tâm. Dường như, chỗ mới bị phỏng không phải là tay hần.

“Nhạc Dương, cô xem có thể giúp tôi nghĩ biện pháp khác hay không?”

“Quý Xuyên, đây là luật pháp quy định, không phải tôi nghĩ biện pháp là được. Hơn nữa, bây giờ không phải anh đã kết hôn với Tiểu Bảo Bối rồi sao? Đến lúc đó anh đưa giấy kết hôn của hai người cho tôi là được rồi. Anh gấp cái gì chứ?” Tính cách của Nhạc Dương ngay thẳng, có lời gì cũng sẽ không giấu ở trong lòng.

“Tôi biết rồi.” Sợ mình nói thêm gì nữa, sẽ làm cho cô gái này hoài nghi, Quý Xuyên chỉ có thể tạm thời dừng lại.

“Anh cũng không cần lo lắng. Bây giờ tôi phải xử lý vài thủ tục, chắc vài ngày sau liền về nước. Những chuyện kia, chờ tôi về nước sẽ giúp anh xử lý ổn thỏa.”

“Cô sắp về nước?” Tin tức này, làm Quý Xuyên có chút bất ngờ. Nhưng vì che dấu hoảng loạn của mình, hắn lại vội vàng bổ sung một câu: “Như vậy đi, ngày cô về nước nhớ gọi điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi dắt Bảo Bối đến đón cô.”

Sợ mình nhiều lời sẽ tiết lộ nhiều tâm tình hơn, Quý Xuyên vội vàng cúp điện thoại.

Lúc này, vừa thấy Tiểu Huyền cầm văn kiện đi đến.

“Quý tổng, văn kiện anh cần liền đặt ở đây, tôi đi ra ngoài trước.” Thái độ lúc này của Tiểu Huyền có thể nói là lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43: Tiểu Huyền đổ ky

Editor: Táo đồ phở núi

“Đợi chút!” Vào lúc Tiểu Huyền sắp đi ra khỏi cánh cửa kia, Quý Xuyên lên tiếng.

“Quý tổng còn điều gì dặn dò?” Tiểu Huyền không quay đầu lại, chỉ hỏi như vậy.

Trong giọng nói của cô ta rõ ràng hiện lên sự lạnh lùng, một chút cũng không giống như một đôi vợ chồng mới cưới.

“Huyền huyền, em làm sao vậy?” Quý Xuyên rõ ràng đã biết nhưng còn cố hỏi.

Cô làm sao vậy?

Nếu như không phải anh ở trước mặt Tiểu Bảo Bối biểu hiện sự lấy lòng rõ ràng như vậy, sao cô lại biến thành như vậy?

Nhưng ngay cả khi cô thể hiện sự ghen tuông rõ ràng đến như vậy, nhưng người đàn ông này cả hai ngày nay cũng không để ý đến cô.

Cùng ở dưới một mái nhà, cùng ngủ trên một giường, nhưng người đàn ông này còn lạnh nhạt hơn cả người xa lạ.

Bây giờ, cùng lắm thì cô và anh người tám lạnh kẻ nửa cân.

Anh có tư cách gì mà nói cô?

“Không có gì, chỉ là không muốn làm phiền Quý tổng đang làm việc thôi!”

Bỏ lại một câu nói kia, cô ta định rời đi.

Lại không nghĩ tới, ngay giây phút cô ta nhắc chân đi ra, thì Quý Xuyên đã đi tới sau lưng của cô ta, ôm chặt lấy eo của cô ta.

Cô đã không còn nhớ, bọn họ đã bao lâu rồi không còn thân mật dựa sát vào nhau như thế này nữa rồi. Chóp mũi, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy chua xót ...

Mặc dù cô ta đứng đưa lưng lại, nhưng Quý Xuyên biết rõ, hành động của mình đã có hiệu quả.

Bởi vì anh ta có thể cảm nhận được hai vai của người phụ nữ này run lên.

“Huyền Huyền... Xin lỗi! Ngày đó, là anh đã không đúng, anh nói lời xin lỗi với em.”

Giống như là được cổ vũ, người đàn ông tiếp tục ghé sát vào bên tai của cô ta thì thầm.

Bả vai của Tiểu Huyền, càng lúc càng run rẩy nhiều hơn.

“Huyền huyền, tha thứ cho anh được không?” Vào lúc cô ta dao động không biết làm sao, thì anh ta gia tăng lực ở trên eo của cô ta.

Một giây này, tất cả sự đề phòng của người phụ nữ, trong nháy mắt đều đã bị sụp đổ.

“Quý Xuyên, đồng ý với em, sau này đừng như vậy nữa được không? Mỗi ngày nay, em thực sự rất khó chịu...” Cô ta không giãy giụa nữa, và từ từ chui vào trong lòng của Quý Xuyên, dùng nước mắt để thể hiện sự lo lắng của cô ta mỗi ngày nay. Die enda anleequ uyd om .

“Anh biết anh sai rồi, sau này sẽ không tái phạm nữa! Huyền Huyền, đừng tức giận với anh nữa, được không?”

“Vâng!”

Kỳ thật, phụ nữ đều rất ngu ngốc, giằng giăng lâu như vậy, nhưng khi Quý Xuyên nói có mấy câu, thì đã bỏ hết tất cả sự phòng bị xuống.

Mà Tiểu Huyền mặc dù rất nhạy bén, thấu hiểu rất nhiều chuyện, nhưng mà cô ta cũng không thoát khỏi căn bệnh chung của phụ nữ.

Kể từ đó, vốn bọn họ sẽ phải mỗi người đi một đường, giờ lại đi cùng với nhau.

Nhưng lúc này, đứng ở trong lòng của Quý Xuyên, hưởng thụ sự dịu dàng của người đàn ông này, Tiểu Huyền không hề biết rằng, lúc cô ra vùi mặt vào trong lòng của Quý Xuyên, thì trong nháy mắt này trên mặt người đàn ông này đang hiện lên sự khinh thường...

- - Đường phân cách - -

Hôm nay, Tiểu Bảo Bối quay lại làm ở tập đoàn Tiểu Thi

Gặp Tiểu Bảo Bối ở phòng giải khát, các đồng nghiệp đều rất quan tâm tới cuộc sống tân hôn của cô, hơn nữa bọn họ còn không ngừng tán thưởng hôm nay cô còn ăn mặc rất xinh đẹp.

Thật ra, bộ quần áo này là sáng sớm nay được người ta đưa tới nhà. Hơn nữa còn đưa tới rất nhiều quần áo. Kiều Trác Phàm nói, bắt đầu từ hôm nay, cô chỉ có thể mặc những bộ quần áo này! Nếu không anh sẽ lột hết của cô!

Tiểu Bảo Bối biết rõ, người đàn ông này chẳng qua là muốn mượn cơ hội để hành hung cô thôi. Kể từ hôm bọn họ anh tình tới nguyện hôn môi xong, thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm sẽ hôn cô một cái. Thậm chí có thời điểm móng vuốt của anh còn quanh quẩn ở trước ngực của cô...

Tiểu Bảo Bối biết rõ, anh nhất định đã lên kế hoạch về phương diện nào đó rồi! Nhưng mà cô thực sự có thể cùng Kiều Trác Phàm phát triển đến bước đó sao?

Nghĩ tới mỗi buổi tối Kiều Trác Phàm luôn ở cửa phòng ngủ của cô lưu lại ánh mắt như lang như hổ kia, tim của Tiểu Bảo Bối như thót lên cổ họng.

“Tiểu Bảo Bối, một mình đứng đó ngây ngốc làm gì? Không thấy những người khác bắt đầu vào làm việc rồi sao?” Giọng nói của Tiểu Huyền truyền tới, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được vừa rồi mình đã suy nghĩ lung tung.

Tiểu Bảo Bối đỏ mặt tới mang tai nhìn quanh một lượt, phát hiện sau khi Tiểu Huyền đi vào, những người ở trong phòng giải khát đều đã đi hết. Chỉ còn lại mình cô đứng ngẩn người nên bị Tiểu Huyền bắt quả tang.

“Biết rồi, em đi làm việc ngay đây!” Tiểu Bảo Bối cũng không muốn đứng đây dây dưa với cô ta, để những lời này lại sau đó muốn rồi đi.

Nhưng Tiểu Huyền lại ngăn ở cửa, không cho cô đi!

“Bảo Bối, đừng cảm thấy chị họ cay nghiệt. Chị chỉ muốn nói cho em biết, dù sao thì đây cũng là Tiểu Thi, em là con gái nhà họ Tiểu, đại diện cho mặt mũi nhà họ Tiểu. Em đừng ở chỗ này ba ngày câu cá hai bữa thì giăng lưới, những nhân viên phía dưới thấy được noi theo gương em thì làm sao bây giờ?”

Lời nói của cô ta rất hợp tình hợp lý, giống như cô ta thực sự suy nghĩ cho công ty. Nhưng trên thực tế, rõ ràng cô ta chỉ muốn lấy lại công đạo cho bản thân vì quá tức hôm đó.

“Còn nữa, quần áo trên người em là cái gì đây?” Ánh mắt Tiểu Huyền rơi trên chiếc váy của Tiểu Bảo Bối. Chiếc váy màu xám qua đầu gối, lộ ra bắp chân mịn màng. Nửa người trên là chiếc áo khoác màu chiffon màu hồng phấn, lộ ra bả vai tròn mịn. Mái tóc màu đen, được cô cột kiểu đuôi ngựa ở đằng sau.

Sáng chói như ánh mặt trời, nhưng lại không mất đi sự hoạt bát!

Mà Tiểu Huyền không thể không thừa nhận, Tiểu Bảo Bối như vậy vô cùng có sức sống, bản thân mình không thể nào so sánh được.

“Đây là công ty là nơi để làm việc, chứ không phải nơi đi dạo phố! Em ăn mặc như vậy, để làm cái gì?” Trên mặt của Tiểu Huyền ngoại trừ sự bất mãn, còn viết hai chữ “đồ kỳ”.

Cô ta cũng không quên, lần trước chính Tiểu Bảo Bối đã ăn mặc quyến rũ như vậy, khiến cho Quý Xuyên bị thất thần.

Nếu như bây giờ cô còn ỡm ọ làm dáng trước mặt của Quý Xuyên, không biết sẽ như thế nào nữa.

“Chị họ, có phải chị đã quán quá nhiều chuyện rồi không? Trong công ty rõ ràng đã không có văn bản nào quy định, chúng ta phải ăn mặc như thế nào?” Dựa theo lời giải thích của Kiều Trắc Phàm, cô mặc bộ quần áo công sở tối, đó chính là không hợp với cơ thể!

Trước kia, cô cảm thấy người đàn ông như Quý Xuyên, sẽ thích sự nữ tính nơi công sở, mới có thể cố gắng ăn mặc như vậy. Mà bây giờ, những thứ đó đã trở thành quá khứ, vậy thì cô cần gì phải quan tâm tới cách nhìn của anh ta?

Vậy thì hãy để những bộ đồ cũ kỹ kia, và cả những ký ức về Quý Xuyên, để chúng bị thời gian vùi lấp đi!

“Hơn nữa, em mặc bộ quần áo dạo phố, cũng tốt hơn so với những người khác mặc bộ quần áo đi làm mà như đi tới hộp đêm!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói lời này, ánh mắt như có như không lướt qua chiếc áo sơ mi cổ thấp hình chữ V của Tiểu Huyền. Điều này khiến vẻ mặt của Tiểu Huyền cứng đờ lại...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 44: Quý Xuyên, anh là người mù sao?

Editor: VinJR

Không thể nghi ngờ, cái nhìn vừa rồi của Tiểu Bảo Bối, chính là đang nói Tiểu Huyền.

Không đúng sao?

Lúc làm việc, mặc áo cổ thấp như vậy làm cái gì?

Chỉ hơi cúi người, không phải mọi thứ bên trong liền bị người ta nhìn thấy rõ ràng hết hay sao?

Cái đó có gì khác với tiểu thư sô pha (gái bán hoa) đang tranh nhau giành khách trong hộp đêm chứ?

“Tiểu Bảo Bối, cô thật không có phép tắc? Cũng dám nói đến trên đầu tôi như vậy? Thật đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Sở dĩ cô và Kiều Trắc Phàm nhanh như vậy liền cùng một chỗ, chỉ e là từ trước đã có gian tình với nhau rồi? Chắc chắn, hôm nay tôi liền thay cha cô, dạy lại đứa con gái hư hỏng không được mẹ dạy này.” Hiển nhiên, Tiểu Huyền cảm thấy bị người vũ nhục. Dưới cơn nóng giận, ngay cả nét mặt hòa nhã mà cô ta đã cố gắng duy trì ở trước mặt Tiểu Bảo Bối và nhân viên trong công ty cũng không để ý nữa.

Cô ta nói thẳng đến người mẹ mà Tiểu Bảo Bối đề ý nhất. Thậm chí, cô ta còn đưa tay muốn tát một cái lên khuôn mặt hoạt bát của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng cuối cùng chỉ chớp mắt một cái liền bị Tiểu Bảo Bối nhanh tay nắm chặt.

“Chị họ, có phải chị đã hiểu lầm cái gì rồi không? Vừa rồi em cũng không chỉ tên nói họ của chị. Chị liền nói em như vậy, khó tránh có chút quá phận. Hơn nữa, chuyện này có liên quan gì tới mẹ em chứ? Là ai cho chị tư cách thay mẹ em giảng đạo lý?” Tiểu Bảo Bối vừa chặn lấy cánh tay của cô ta, vừa mang vẻ cảnh cáo trên mặt.

Có thể trước đó Tiểu Huyền đóng vai người chị quá tốt, nên quên mất giới hạn của Tiểu Bảo Bối.

Cô có thể cho phép người khác nói cô không tốt, thậm chí nói cô lăng lơ, có gian tình với Kiều Trắc Phàm. Nhưng cô tuyệt đối không cho phép người khác nói đến mẹ cô như vậy.

Giống như vừa rồi, Tiểu Huyền vừa chạm đến mẹ cô, dường như Tiểu Bảo Bối lập tức thay đổi thành một người khác.

Tiểu Bảo Bối như vậy, không giống với cô gái lòng không mang tạp niệm như bình thường, lại giống như con thiêu thân lao vào lửa. Ngay cả lực nắm lấy cánh tay của Tiểu Huyền cũng lớn lên không ít.

Đến bây giờ, cổ tay của Tiểu Huyền cũng đau lên từng trận.

“Con nhóc này, học cái này từ Kiều Trắc Phàm sao?” Có lẽ vì ý thức được lúc này cô ta đánh không lại Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền đổi hướng khác, hết sức nhẫn nhịn.

Tiếng ồn ào như vậy, hấp dẫn đến không ít đồng nghiệp ghé mắt.

Quý Xuyên cũng xuất hiện vào lúc này.

“Đều ở trong đây làm gì vậy?” Một câu nói của Quý Xuyên, làm những người vốn đang vây quanh trước cửa phòng giải khát đều nhanh chóng trở lại chỗ làm việc của mình, duy chỉ còn lại hai người bên trong...

“Các người đang làm gì vậy?” Quý Xuyên vừa vào cửa, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người. Ánh mắt cuối cùng ngừng ở trên người Tiểu Bảo Bối...

Hắn phát hiện, cô gái này từ sau khi rời khỏi hắn, càng ngày càng đẹp. Nhất là cách ăn mặc cùng thần thái hoạt bát, đều làm hắn có chút không đời mắt được.

Quý Xuyên thất thần, Tiểu Huyền là người đầu tiên phát hiện.

Từ sau lần Quý Xuyên biểu hiện ân cần quá rõ ràng ở trước mặt Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền liền rất để ý đến ánh mắt mà hắn nhìn Tiểu Bảo Bối rất lâu.

Vừa rời hắn đi đến, Tiểu Huyền liền bắt đầu chú ý đến hắn.

Không ngoài dự liệu, lại lần nữa bắt được sự quan tâm từ trên mặt Quý Xuyên, trong đôi mắt phong tình của cô ta thoáng hiện lửa giận.

Thế nhưng tất cả tức giận, đều trong khoảnh khắc hóa thành ủy khuất: “Xuyên, em chỉ muốn để Bảo Bối làm việc nghiêm túc một chút, không nghĩ tới em ấy vậy mà...”

Tiểu Huyền bỗng chốc nhào vào trong ngực Quý Xuyên, trong mắt ngấn nước. Tựa như vừa rời Tiểu Bảo Bối làm cho cô ta chịu rất nhiều ủy khuất.

Nhìn một màn này, Tiểu Bảo Bối rất muốn cười to.

Vừa ăn cướp vừa la làng sao?

Không thể không thừa nhận, Tiểu Huyền ngoại trừ có tư chất giả tạo ra, còn có kỹ thuật diễn kịch rất cao.

Diễn thế này, cô ta thật đúng là mất rất nhiều công phu, diễn giống như đúc. Dường như cô ta thật sự bị Tiểu Bảo Bối bắt nạt.

“Tiểu Huyền, chị không cảm thấy buồn nôn sao? Mới vừa rồi không phải là chị muốn đánh tôi sao? Như thế nào bây giờ lại như một đóa sen trắng thuần khiết thế này?” Tiểu Bảo Bối không có cách nào bắt chước như Tiểu Huyền, có khả năng thay đổi sắc mặt như làm ảo thuật.

Một giây trước, còn đang giảng lý lẽ cho cô.

Bây giờ nghĩ lại, đây có lẽ là nguyên nhân lúc trước Quý Xuyên lựa chọn Tiểu Huyền mà không chọn cô.

Nhưng biết làm sao được, Tiểu Bảo Bối cô chính là Tiểu Bảo Bối, không có cách nào đối trả được như vậy.

“Bảo Bối, chị biết em bởi vì Quý Xuyên chọn chị nên em có chút không cam lòng. Nhưng em cũng không thể vũ nhục chị như vậy, tôi thiếu nhất chị vẫn là chị họ của em...”

Tiểu Huyền hóa thân thành đóa sen trắng thuần khiết giống như đúc, than thở khóc lóc.

“Chị họ? Ha ha... Lúc này, ngược lại chị còn nhớ chị vẫn là chị họ của tôi sao?”

Khi chiếm lấy vị hôn phu của Tiểu Bảo Bối cô, thông đồng cùng một chỗ, vì sao cô ta không nhớ cô ta vẫn là chị họ của cô?

Hơn nữa, vừa rồi vũ nhục cô không có mẹ dạy, như thế nào cô ta liền không nhớ Tiểu Bảo Bối cô vẫn là em họ của cô ta chứ?

Nước mắt của Tiểu Huyền, không thể làm Tiểu Bảo Bối mềm lòng. Ngược lại với một người nào đó, rất có hiệu quả.

Người này chính là Quý Xuyên.

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của Tiểu Huyền, đầu tiên là hắn dịu dàng vì người phụ nữ này mà lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, sau đó lại quát Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, lúc trước chúng tôi có lỗi với em. Chẳng qua bây giờ mọi chuyện cũng đã kết thúc, em không cần phải buồn mớ những thứ này trút giận lên trên người Huyền Huyền được. Dù nói thế nào, cô ấy cũng là chị họ của em...”

Không trách được, người khác đều nói vũ khí tốt nhất của phụ nữ chính là nước mắt.

Nhìn bây giờ liền biết Tiểu Huyền đang tận dụng vũ khí này không phải rất tốt đó sao? Quý Xuyên rất nhanh liền tin theo lời cô ta nói, bắt đầu đứng chung một chiến tuyến với cô ta, chỉ trích Tiểu Bảo Bối cô.

Nhìn Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có lẽ cô cũng nên nặn ra hai giọt nước mắt, không chừng liền chuyển bại thành thắng.

Nhưng không có cách nào, kể từ sau khi mẹ rời khỏi, cô đã thật lâu chưa từng khóc trước mặt người khác. Trong lúc nhất thời muốn nặn ra vài giọt nước mắt, vẫn rất khó khăn.

Nhưng chớp mũi chưa xót, lại chứng minh tâm tình của cô đang lan tràn.

Ánh mắt rơi vào trên gương mặt của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối đột nhiên cười: “Quý Xuyên, anh là người mù sao?”

Một câu nói, làm hai người vốn đang rúc vào nhau, sấm vai một đôi số khổ nhất thời có chút không hiểu nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 45: Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu

Editor: Táo đồ phổ nửi

Tiểu Huyền và Quý Xuyên đều đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Người trước thì phẫn nộ. Người còn lại thì nghi hoặc.

Bởi vì lời nói của Tiểu Bảo Bối, hình như không phải là cùng đề tài mà bọn họ đang nói chuyện.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không thêm đề ý về khó hiểu trong ánh mắt của bọn họ, mà chỉ cười lạnh.

Nếu như anh ta không mù, tại sao anh ta lại dễ dàng tin lời nói của Tiểu Huyền như vậy? Chẳng lẽ người mà Tiểu Bảo Bối làm bạn ở bên cạnh nhiều năm như vậy, lại chính là một người không phân biệt được đúng sai sao?

Mà Quý Xuyên nhìn Tiểu Bảo Bối, trán cũng nhăn lại thành những đường nếp gấp.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đứng ở trước mặt anh ta. Nhưng không hiểu tại sao, Quý Xuyên lại có cảm giác vô cùng xa xôi.

Loại cảm giác này, khiến anh ta cảm thấy bất an.

Giống như, nếu như lúc này anh ta không giữ chặt được Tiểu Bảo Bối, thì cả đời này bọn họ có thể gần nhau trong gang tấc, nhưng lại cách xa nhau cả bầu trời!

Vì muốn xua đi cảm giác xa lạ này, Quý Xuyên đẩy Tiểu Huyền ra, muốn đưa tay ra kéo Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà tay của anh ta còn chưa chạm tới Tiểu Bảo Bối, thì cô vốn đang cười lạnh, đột nhiên theo bản năng muốn né tránh bàn tay đang đưa ra của anh ta, khiến cho tay của anh ta giờ ra cũng vô ích.

Cô lại nói tiếp: “Nhưng mà nhìn đi cũng phải nhìn lại, người mù chính là Tiểu Bảo Bối tôi!”

Nói đến đây, khoe miệng của Tiểu Bảo Bối hiện lên sự khổ sở!

Nếu như không phải bị mù, thì một người đàn ông không biết phân biệt phải trái như vậy, sao cô lại có thể si mê anh ta lâu như vậy?

Nếu không phải bị mù, bên cạnh cô có một diễn viên xuất sắc như vậy tại sao cô lại không nhìn ra?

“Bảo Bối...” Quý Xuyên giống như có lời gì muốn nói với cô.

Nhưng mà anh ta mới gọi tên của cô, cô đã xoay người rồi đi, trên mặt mang theo sự khổ sở và bất đắc dĩ, lặng lẽ biến mất khỏi tầm mắt của hai người bọn họ...

Quý Xuyên bị bỏ lại, ngoại trừ khó hiểu, còn cảm thấy vô cùng lo lắng. Nếu người bên cạnh không phải là Tiểu Huyền, sợ rằng anh ta đã sớm đuổi theo.

Mà những phản ứng của Quý Xuyên đều lọt vào trong mắt của Tiểu Huyền, cô ta khẽ cười trong lòng, tuyên bố thắng lợi của mình.

- - Đường phân cách - -

“Cô Tiểu à, tại sao lại lâu như vậy mới nghe điện thoại? Để cho anh phải chờ tới nửa phút, không được rồi!” Tới gần trưa, Tiểu Bảo Bối nhận được cuộc gọi của Kiều Trác Phàm.

Lúc này, cảm xúc của Tiểu Bảo Bối cũng không vui vẻ gì. Hay nói cách khác, buổi sáng bị màn biểu diễn kia của Tiểu Huyền, khiến cho Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên trở thành người phụ nữ độc ác trong miệng của đồng nghiệp!

Sau khi đính hôn xong, bên ngoài dan díu với Kiều Trác Phàm không nói, còn khiến cho Quý Xuyên chỉ có thể ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền. Mà bây giờ, khi cô nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền ở cùng một chỗ, lại tìm mọi cách gây khó dễ, hãm hại Tiểu Huyền!

Ở bên ngoài cửa toilet nghe thấy tin đồn về mình như vậy, Tiểu Bảo Bối bị sự hưng phấn của bản thân mình trong tin đồn truyền thuyết đó làm cho hết hồn.

Nếu cô có thể làm được như vậy, thì bây giờ cũng không cần hồn bay phách lạc nữa rồi.

“Làm sao thế, sao mãi không thấy nói gì?” Không thấy Tiểu Bảo Bối trả lời lại, Kiều Trác Phàm nhận ra có chút gì đó không đúng.

“Không có gì, chẳng qua là không có tinh thần thôi! Chắc là do thời gian nghỉ phép dài quá, bây giờ mọi người đều trở nên xa cách hơn.” Không muốn làm Kiều Trác Phàm lo lắng, nên cô đã nói một câu như vậy.

Nhưng mà Kiều đại gia lại vô cùng tự tin nhận vơ về mình: “Anh thấy chắc là em đang nhớ người chồng đẹp trai anh tuần này rồi, nhớ tới mức không làm được việc gì đúng không?”

“Đúng đúng đúng...” Lười phải thanh minh với anh, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được rằng, chính một câu thừa nhận này của cô, đã khiến cho cái đuôi của Kiều Trác Phàm vênh lên tận trời.

“Nhìn thấy em nhớ nhưng anh như vậy, bốn đại gia đại từ đại bi cho em thời gian mười phút, đi xuống dưới lầu đi!”

“Kiều Trác Phàm, anh đang ở Tiểu Thị?”

“Tự mình xuống xem không phải sẽ biết hay sao? Chờ em mười phút, quá hạn không chờ nữa!” Kiều Trác Phàm vênh vênh vào vào cúp điện thoại.

Tiểu Bảo Bối không thể ngờ được, Kiều Trác Phàm bận rộn như vậy mà lại thực sự tới Tiểu Thị.

Cô nhanh chóng chạy như bay về phía thang máy, chỉ vì để xác minh sự thật. Lại quên mất, lúc cô mong đợi được nhìn thấy Kiều Trác Phàm, khoe miệng của cô không tự giác cong lên.

Hai đầu lông mày, những buồn bực vì Tiểu Huyền ngày hôm nay, cũng bị quét sạch.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng không hề hay biết, lúc cô cúp điện thoại và chạy về hướng thang máy, thì Quý Xuyên đang đứng gần chỗ cô.

Hôm nay, tất cả những chuyện phát sinh ở trong phòng giải khát, mặc dù trong công ty lưu truyền ra rất nhiều phiên bản. Nhưng mà, rõ ràng là xã hội này lại đồng tình kẻ yếu, nước mắt của Tiểu Huyền, đã khiến cô ta được đồng tình rất nhiều. Trước mắt, những phiên bản lưu truyền ra bên ngoài, đều nói Tiểu Bảo Bối khi dễ Tiểu Huyền.

Có thể coi là như vậy, Quý Xuyên không không chế nổi mình nên tới tìm Tiểu Bảo Bối...

Nhưng mà anh ta vừa đi vào bộ phận của Tiểu Bảo Bối, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang gọi điện thoại. Cũng nhìn thấy lúc cô cúp điện thoại trong nháy mắt khoe miệng đã nở một nụ cười ngọt ngào.

Anh ta không biết, cô đang nói chuyện điện thoại với anh. Nhưng mà, chết tiệt anh ta lại cảm thấy đổ kị với người đang điện thoại với cô, có thể có được nụ cười ngọt ngào như vậy của cô!

Nhìn thấy cô chạy như bay về hướng thang máy, bàn tay thả hai bên của anh ta chợt nắm chặt lại thành quyền. Xương khớp tay, cũng trở nên trắng bệch vì dùng quá sức. Thậm chí anh ta còn nghe được những tiếng kêu răng rắc phát ra từ tay của mình. Điều này chứng minh, anh ta đang vô cùng khắc chế tâm tình nào đó đang lan ra.

Anh ta vẫn luôn không muốn thừa nhận, nhưng mà tất cả những chuyện trước mắt đều chứng minh một điều!

Anh ta chết tiệt vô cùng để ý tới Tiểu Bảo Bối!

“Đến muộn một phút, dựa theo quy định, em sẽ bị anh lột sạch nhìn một phút!” Lúc Tiểu Bảo Bối vội vã chạy xuống dưới lầu, thì nhìn thấy một vị đại gia nào đó tay đang cầm một túi đồ, lười biếng dựa vào trước đại sảnh.

Nhất là cái miệng nói ra những lời thô tục, khiến anh không khác gì những tên lưu manh.

Hết lần này tới lần khác, trên người anh toát ra vẻ tôn quý không gì sánh bằng. Ngay cả khi lưu manh, anh cũng vẫn hiện ra đôi chút tôn quý.

Còn nữa, trên miệng anh lúc nào cũng hiện ra một nụ cười của những phần tử hư hỏng.

Khiến cho những người ở xung quanh, kể cả những nhân viên tiếp tân ở đại sảnh hay là những nhân viên đi qua đi lại của Tiểu Thị, đều không tự giác mà nhìn về phía anh.

“Bại hoại!”

Cái gì mà tới muộn một phút, anh sẽ lột hết đồ nhìn một phút?

Làm gì có quy định nào có nội dung gớm ghiếc như vậy?

Đây không phải là là tuyên bố chủ quyền cường hào ác bá hay sao?

“Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu! Tiểu Bảo Bối, anh không tin em cũng không yêu anh như vậy...” Xung quanh có không ít ánh nhìn nể trọng và khâm phục, nhưng Kiều Trác Phàm chỉ nhìn thấy cô. Về mặt chuyên tâm như thế, khiến cho Tiểu Bảo Bối đỏ mặt lên, tim cũng đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: Xin em, đừng ở chung với hắn

Editor: VinJR

Cuồng vọng của Kiều Trác Phàm, làm Tiểu Bảo Bối có chút không tiếp nhận được. Nhưng Tiểu Bảo Bối không thể không thừa nhận là, Kiều Trác Phàm rất chuyên tâm, so với Quý Xuyên mỗi lần ở bên cạnh cô, cũng chưa từng chuyên tâm nhìn cô như thế, làm cho cô động tâm không ít...

“Tại sao lại không nói? Có phải chờ tôi đến ép em hay không?” Sau khi hôn môi ngày đó, Kiều Trác Phàm mặc kệ là khi nào nói chuyện với cô cũng mang theo một chút đùa giỡn.

Nhất là trước mắt, anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, tia lửa nóng làm Tiểu Bảo Bối có chút chịu không nổi. Nếu ánh mắt có thể cường một người, vậy không biết Kiều Trác Phàm trước mắt này đã OX cô bao nhiêu lần rồi cũng không biết.

“Kiều Trác Phàm, nhanh nói rõ cuộc anh tới tìm tôi làm gì?” Tiểu Bảo Bối bị anh đùa giỡn mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng cô biết, nếu không cắt đứt sự tùy ý của anh Kiều Trác Phàm sẽ càng làm hơn thế nữa, chắc chắn càng nói càng không yên lòng. Nếu không cô thật muốn che mặt, đi càng xa càng tốt.

Trước mặt mọi người, vậy mà trêu ghẹo phụ nữ, có phải quá mất mặt hay không.

“Còn không phải là sợ cô gái ngọc nào đó ngày đầu tiên trở lại đi làm luống cuống tay chân, ngay cả cơm trưa cũng quên ăn sao?” Nói rồi, Kiều Trác Phàm đưa cái túi to trên tay cho cô.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy, trên cái túi to kia in nhãn hiệu của khách sạn nổi tiếng nhất thành phố A.

Chạm đến cái túi, Tiểu Bảo Bối còn có thể cảm nhận được hơi nóng. Hiển nhiên, thức ăn mới được làm xong, anh liền vội vã chạy đến, vì muốn cô ăn được một bữa cơm nóng.

Lúc này, nói cô không cảm động, là giả.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, trên cái thế giới này trừ cha ra, còn có một người quan tâm cô như vậy. Đặc biệt là từ sau khi bị Quý Xuyên cùng Tiểu Huyền phản bội, cô liền không ôm bất cứ hy vọng nào đối với xã hội này.

Nhưng trước mắt, Kiều Trác Phàm làm hết thấy, dường như lại để cho trái tim nguội lạnh của cô lại cháy lên.

“Được rồi, mau mang lên ăn đi. Không nên dùng thời gian quý báu của bốn đại thiếu ở chỗ này ngăn người cùng em.” Lúc đôi mắt phiếm hồng của Tiểu Bảo Bối nhìn anh chằm chằm, bàn tay Kiều Trác Phàm đột nhiên đưa đến,捏 cái mũi nhỏ của cô, kéo thần trí đã bay xa của cô về.

“Anh không ăn sao?”

“Không rảnh để ăn. Tôi chính là tổng giám đốc trăm công nghìn việc của tập đoàn Đế Phàm.” Kiều Trác Phàm chỉnh sửa áo tây trang màu xanh ngọc, trong nháy mắt lại khôi phục bản chất tự kỷ đến biến thái kia.

“Nhưng...” Tiểu Bảo Bối còn muốn nói gì đó. Nhưng Kiều Trác Phàm chỉ cười.

Đường cong không rõ ý tứ như vậy làm Tiểu Bảo Bối không hiểu. Chỉ là cô có chỗ không biết, khi cô cúi xuống, Kiều Trác Phàm thấy được Quý Xuyên đi ra từ cửa thang máy.

Một khắc kia, anh vui vẻ lại dày đặc hơn chút ít.

“Không có nhưng gì hết. Tiểu Bảo Bối, tôi đếm đến ba. nếu em đi khỏi đây muộn một giây, đêm nay sẽ phải cời hết cho tôi nhìn một tiếng đồng hồ.”

Mấy chữ sau, Kiều Trác Phàm thậm chí còn nhấn giọng.

Đương nhiên, cũng không phải là găm thét để mọi người đều biết. Âm điệu của anh chỉ vừa đủ để truyền đến trong tai Quý Xuyên đang ở phía sau.

Một câu nói đơn giản, liền làm sắc mặt Quý Xuyên trở nên có chút kỳ lạ.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Khi nghe Kiều Trác Phàm muốn nhìn cô một tiếng, hồn sớm đã bị dọa bay.

Lập tức, cô làm sao còn lo lắng cái khác, xoay chân liền chạy tới cửa thang máy. Ngay cả khi lướt qua Quý Xuyên, cũng không phát giác được.

Phản ứng như thế, đúng là điều mà Kiều Trác Phàm muốn thấy.

Khi nhìn bóng dáng của Tiểu Bảo Bối biến mất ở đại sảnh, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng thu hồi ánh mắt lại. Chồng lại Quý Xuyên, anh nhủ mày, mặt mũi tràn đầy ý cười rồi đi...

- - Tuyến phân cách - -

“Thiệt là. Như thế nào lại nói mấy lời lộ liễu như vậy ở trước mặt người khác chứ?” Mãi cho đến chạy vào thang máy, Tiểu Bảo Bối vẫn trách mắng Kiều Trác Phàm.

Nhưng giữa lòng mày có nét vui vẻ, lại không lừa được bất kỳ ai. Kể cả Quý Xuyên giờ phút này đang chen vào thang máy...

“Bảo Bối.” Quý Xuyên lúc này có chút thờ gấp.

Dễ nhận thấy, chỉ trong thời gian ngắn như thế đuổi theo Tiểu Bảo Bối, cũng chạy vào thang máy, hấn mất rất nhiều sức lực.

“Quý Xuyên?” Tiểu Bảo Bối cũng có chút bất ngờ, vào lúc này sẽ gặp Quý Xuyên trong thang máy.

Đây còn không phải là bởi vì, buổi sáng khi cô bị người khác bàn tán ở sau không có cách nào liền trốn vào trong phòng rửa tay, trong lúc vô tình nghe thấy Tiểu Huyền còn khoe khoang cùng người khác là buổi chiều cô ta muốn cùng với Quý Xuyên đi ăn cơm sao?

Nhưng bây giờ, đã đến thời gian ăn cơm, Quý Xuyên lại xuất hiện trong thang máy...

Khi Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc, tóc Quý Xuyên bình thường được chải chuốt ngay ngắn, giờ phút này đã mất trật tự, cửa thang máy vừa đóng kín, đi lên tầng trên.

“Bảo Bối, em và Kiều Trác Phàm thật sự ở cùng nhau sao?” Khi mở miệng, Quý Xuyên phát hiện giọng nói của mình vậy mà ghen không giống như là hấn.

Trước mắt, tim Quý Xuyên như kim châm, không chỉ là phòng bị trong mắt Tiểu Bảo Bối, mà còn có giọng nói lạnh lùng của cô: “Anh hỏi cái này làm gì?”

Không lâu trước đây, cô gái này lúc nào cũng lủi rủ đi theo sau lưng hấn. Mặc kệ hấn dùng lời nói tổn thương cô thế nào, trên mặt cô lúc nào cũng mang theo nụ cười không tìm không phổi.

Bây giờ nghĩ đến, dường như đã trôi qua cả nghìn thập kỷ...

Lần đầu tiên, Quý Xuyên phát hiện thật không ngờ mình lại hoài niệm Tiểu Bảo Bối lúc trước lúc nào cũng u mê đi sau lưng hấn.

“Anh chỉ muốn biết.”

Thang máy vẫn đi lên đều đều như cũ, Tiểu Bảo Bối đứng ở góc trong, Quý Xuyên đứng ở một chỗ khác.

Khi là người yêu của hấn, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chỉ cần có thể đứng gần hấn một cm, không khí cũng ngọt. Nhưng chẳng biết tại sao, d bây giờ đứng chung trong thang máy với Quý Xuyên, cô chỉ cảm thấy ngọt nhạt.

Là vì thân phận của Quý Xuyên thay đổi? Hay là bởi vì tim cô, không còn yêu nữa?

Tiểu Bảo Bối không biết, cô chỉ im lặng không lên tiếng, chỉ chờ thang máy đến tầng trên, sau đó tránh né sự ngọt nhạt làm người ta hít thở không thông này.

Nhưng khi thang máy sắp đến, vốn Quý Xuyên đang đứng ở chỗ kia, đột nhiên tiến lên, giữ chặt tay Tiểu Bảo Bối nói: “Bảo Bối, xin em... Cầu xin em đừng ở chung với hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Anh có tư cách gì mà nói những lời này với tôi?

Editor: Táo đồ phở núi

Cầu xin?

Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ nghĩ tới, Quý Xuyên sẽ dùng từ này đối với cô.

Không lâu trước đó, cô vẫn luôn đi theo phía sau của người đàn ông này, yêu cầu anh ta quay đầu lại nhìn cô nhiều hơn một lần không phải cũng là điều vô cùng xa xỉ sao? Khi đó Quý Xuyên luôn luôn cao cao tại thượng. Ngay cả trực tiếp gặp mặt nhau, anh ta cũng chưa từng liếc nhìn cô lấy một cái. Như vậy thì, anh ta sao có thể tốn công tốn sức quay đầu lại nhìn cô?

Nhưng mà ngày hôm nay, Quý Xuyên lại có thể dùng hai chữ “Cầu xin” đối với cô.

Nhưng mà yêu cầu này của anh ta, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút dở khóc dở cười

Cầu xin cô không nên ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm?

Chuyện này, chắc là chuyện buồn cười nhất của năm!

Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục nói chuyện về đề tài này với anh ta nữa, vừa đúng lúc thang máy dừng lại. Cô không chút suy nghĩ liền cầm theo những thứ đưa tới cho Kiều Trác Phàm, định rời khỏi thang máy, cũng cách xa người đàn ông có chút điên khùng này ra.

“Ting...” Cửa thang máy mở ra.

Tầng này, vừa đúng là tầng của phòng kế hoạch và phòng quản lý của Tiểu Thi.

Mà lúc này, lại đúng giờ cao điểm nghỉ trưa!

Rất nhiều nhân viên đều thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị đi ăn cơm.

Lúc cửa thang máy mở ra, có thể nhìn thấy bên ngoài thang máy có rất nhiều người đang đứng.

Tiểu Huyền, là một trong những người đó.

Tiểu Huyền ăn mặc xinh đẹp, nhân duyên trong công ty cũng không tệ lắm. Nhưng mà, chỉ giới hạn ở những đồng nghiệp nam thôi.

Cô ta đứng trước thang máy, đúng lúc cũng có vài đồng nghiệp nam cũng muốn đi thang máy. Người ta nói người đẹp thì được quan tâm, những lời này quả là không sai. Tiểu Huyền muốn đi xuống dưới lầu, có vài đồng nghiệp nam muốn nhân thang máy giúp cô ta, thỉnh thoảng còn có người pha trò, cười đùa vui vẻ với cô ta.

Còn Tiểu Huyền, dường như cũng quen được đám đông tưng bừng như vậy rồi. Suốt cả quá trình, cô ta chỉ thoáng hiện ra vẻ mặt tươi cười, để cho những người đàn ông kia vui vẻ, hớn hờ hầu hạ cô ta.

Những người đàn ông vây xung quanh, Tiểu Huyền nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ. Nhưng đây là khi cô ta chưa nhìn thấy hai người ở trong thang máy.

Lúc cô ta nhìn cửa thang máy mở ra, trong nháy mắt lúc cô ta nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối ở trong thang máy, thì nụ cười của cô ta lập tức trở nên cứng ngắc.

“Các người...” Dường như Tiểu Huyền muốn chất vấn cái gì đó.

Tiểu Bảo Bối không muốn dây dưa với hai người này, cũng cảm thấy, mình không cần phải giải thích bất cứ điều gì. Cho nên, cô nhấc chân lên, định đi ra khỏi thang máy.

Nhưng ngay lúc Tiểu Bảo Bối sắp bước chân ra khỏi cửa thang máy, thì ở sau lưng có một lực đã kéo cô lại.

Vốn là cô sắp đi ra khỏi thang máy, một lần nữa lại bị lôi trở lại thang máy.

Một cảnh này, khiến cho những người đứng chờ bên ngoài thang máy, đều sợ ngây người!

Nhất là Tiểu Huyền, vẻ mặt đều viết chữ không thể tin được.

Nhưng mà ngay cả liếc nhìn cô ta một cái Quý Xuyên cũng không thèm, mà nói với những người ở bên ngoài: “Thang máy này quá tải rồi, các người

chờ lượt sau đi!”

Nói xong những lời này, Quý Xuyên cầm chặt cổ tay của Tiểu Bảo Bối, nhấn nút đóng cửa thang máy lại, thang máy từ chỗ tầng cao nhất, lại một lần nữa từ đi xuống tầng thấp nhất!

Những đồng nghiệp nam kia, cũng biết thân phận của Quý Xuyên. Nếu anh ta đã nói như vậy, thì rõ ràng là không muốn cho bọn họ đi vào thang máy. Nên bọn họ cũng thành thật ngây ngốc đứng ngoài chờ.

Mãi cho tới khi thang máy đóng kín lại, thì Tiểu Huyền mới hồi phục lại tinh thần.

Một giây này, cô ta không còn quan tâm tới việc phải duy trì hình tượng ôn tồn nho nhã trước mặt những đồng nghiệp nam này nữa, mà chạy tới đập đập vào cửa thang máy bằng sắt kia: “Quý Xuyên...”

“Quý Xuyên, anh mau ra đây nói cho rõ ràng đi!”

Nhưng mà mặc cho cô ta kêu gào như thế nào, thang máy đã đưa hai người đi xuống phía dưới, không thể nghe thấy được.

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, đến cùng thì anh muốn làm gì vậy?” Lúc cửa thang máy đóng kín lại một lần nữa, Tiểu Bảo Bối có chút hoảng hốt và không hiểu.

Bởi vì, cô chưa bao giờ thấy Quý Xuyên mất khống chế như thế.

Mái tóc đen hơi rối, đáy mắt anh ta đỏ ngầu, khiến cho Tiểu Bảo Bối hơi sợ hãi.

Sợ Quý Xuyên làm ra những chuyện khác người, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhắc nhở anh ta: “Vừa nãy chị họ đang ở bên ngoài, chẳng lẽ anh không sợ chị ấy nhìn thấy sao?”

Nhưng mà cô không thể ngờ được, Quý Xuyên lại trả lời như vậy: “Tôi không sợ! Tôi và cô ấy, ngoại trừ tờ giấy đăng ký kết hôn kia, thì không có cái gì hết!”

Nếu như lúc này Tiểu Huyền nghe thấy câu này, sợ là sẽ tức giận tới mức trào máu ra?

Chị ấy vì người đàn ông này mà dốc hết tất cả, đến cuối cùng chỉ đổi lại được một câu như vậy?

Giấy đăng ký kết hôn cũng đã nhận rồi, mà còn nói không có cái gì hết?

Nhưng mà lúc này Tiểu Huyền đang ở tầng trên cùng, cô ta không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ!

“Nhưng chị ấy là vợ chưa cưới của anh!”

“Tôi mặc kệ!” Anh ta hét lên, tiếng hét có chút đình tai nhức óc.

Lúc thang máy dừng lại ở tầng dưới cùng, người đàn ông này lại ý vào việc mình có tay dài chân dài, một lần nữa đóng cửa thang máy rồi cho đi lên tầng cao nhất.

“Quý Xuyên, cuối cùng thì anh muốn làm gì vậy!” Nhìn thấy cửa thang máy đóng kín lại lần nữa, cô lại bỏ mất một cơ hội được tự do, Tiểu Bảo Bối cũng nổi giận.

Từ lúc anh ta bắt đầu đăng ký kết hôn với người khác, thì coi như anh ta đã phụ lòng rồi, Tiểu Bảo Bối cô cũng không thêm dây dưa nữa. Nhưng bây giờ người đàn ông này, lại ăm ỹ cái gì?

“Tiểu Bảo Bối, tôi muốn em không được ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm!” Quý Xuyên nói như chém đinh chặt sắt.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nghe những lời này xong, đột nhiên cười thành tiếng.

Giọng cười như vậy, vang dội ở trong thang máy. Tiếng cười, cũng rất êm tai dễ nghe.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân tiếng cười bị vọng lại hay không, tiếng cười như vậy giống như thật sự thiếu đi chút nhiệt độ. Giống như miếng thủy tinh vỡ phát ra tia sáng, tia sáng này chỉ có thể nhìn, nhưng không thể chạm tới.

Mà Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối như vậy, thì có chút không hiểu.

Bàn tay vốn đang nắm lấy cổ tay của Tiểu Bảo Bối, cũng vì điều này mà do dự buông lỏng ra một chút.

Nhân lúc nói lỏng như vậy, Tiểu Bảo Bối muốn tránh thoát ra.

Nhưng mà cũng bỏ gia một cái giá khá cao.

Đó chính là, những món đồ ăn trong hộp lớn hộp nhỏ mang tới cho Kiều Trác Phàm, vì gãy giữa mà rơi hết xuống dưới thang máy.

Mùi thức ăn, chỉ một lát thôi đã bay khắp trong thang máy.

Nhìn thức ăn rơi vãi đầy đất, nụ cười của Tiểu Bảo Bối cũng thu lại.

“Ban đầu là cầu xin, bây giờ là trực tiếp ra lệnh? Nhưng mà Quý Xuyên, rốt cục thì anh có tư cách gì mà nói với tôi những lời này?” Lúc nói ra những lời này, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào những món đồ ăn đổ dưới đất dơ dáy không chịu nổi kia. .

Lúc này, cô khiến cho người ta có cảm giác, ở trong mắt cô, Quý Xuyên còn không bằng cả đồng rác rưởi này nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48: Cô hỏi chồng cô sẽ tốt hơn

Editor: VinJR

“Bảo Bối...”

Quý Xuyên kéo dài âm điệu, mang theo vẻ hết sức lấy lòng.

Hắn lúc này, cực kỳ giống với người cha hiền, đang dụ dỗ đứa con gái tùy hứng của mình.

Nhưng cô gái, không cảm kích.

“Thứ nhất, bây giờ anh là chồng hợp pháp của Tiểu Huyền. Thứ hai, tôi đã gả cho Kiều Trác Phàm, tôi là vợ được Kiều Trác Phàm cưới hỏi đàng hoàng. Anh có tư cách gì, bảo tôi không được ở chung với Kiều Trác Phàm?”

Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhìn đồng thức ăn rơi đầy trên nền nhà, trong ánh mắt mang theo tiếc hận.

Mà Quý Xuyên bị Tiểu Bảo Bối hỏi ngược lại như vậy, trong lúc nhất thời cũng có chút không còn gì để nói.

Một khắc kia, không khí trầm mặc vô hình bao phủ chung quanh bọn họ, đè nén làm người ta có chút thở không thông.

Cho đến khi Quý Xuyên phá vỡ cục diện bế tắc này: “Bảo Bối, chỉ cần em không ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, toàn bộ đều không là vấn đề. Tiểu Huyền cũng được, Kiều Trác Phàm cũng được, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau.”

Ý hắn là chỉ cần hắn ly hôn với Tiểu Huyền, cô ly hôn với Kiều Trác Phàm, giữa bọn họ hoàn toàn sẽ không tồn tại những vấn đề khác.

Mà một câu như vậy, cuối cùng làm tâm mắt của Tiểu Bảo Bối từ trên đồng thức ăn dời đi, rơi vào trên mặt hắn.

Trước kia, cô cảm thấy người đàn ông này tựa như một tia sáng.

Bất luận là khi nào nhìn hắn, cô luôn cảm thấy hắn đang tỏa sáng. Trong đám người, chỉ một ánh mắt cô liền có thể phát hiện ra hắn. Có đôi khi, cô thậm chí còn cảm thấy vàng sáng mà hắn bắn ra có chút mê loạn.

Nhưng bây giờ nhìn hắn, cô thực cảm thấy mình vô cùng ngây thơ. Nếu không, như thế nào lại coi trọng một người cận kề như vậy, còn móc tim móc phổi mà yêu hắn?

Loại cảm giác này rất kỳ quái, dường như là lần đầu tiên cô nhìn thấu Quý Xuyên.

Tâm tư xấu xa, lại ác độc.

Khi bên cô lại thông đồng với Tiểu Huyền. Bây giờ bên Tiểu Huyền lại muốn thông đồng với cô.

Hắn làm như toàn thế giới, cũng chỉ có một mình hắn là đàn ông sao?

Nhưng thật xin lỗi, cho dù bây giờ toàn thế giới chỉ còn lại một người đàn ông cận kề như hắn, cô thà rằng cô đơn cả đời cũng sẽ không chọn hắn.

“Quý Xuyên, anh suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh lại không phải là mặt trời, đừng tưởng rằng tất cả phụ nữ trên đời này đều phải như những hành tinh khác xoay quanh anh.”

Hắn đứng ở trước mặt cô, giống như một tên đầu gối.

Bởi vì, như thế nào Quý Xuyên cũng không ngờ tới sẽ có một ngày, cô gái si mê mình đến điên cuồng vậy mà sẽ nói những câu như vậy với hắn.

Nhưng nói như vậy, dường như còn chưa đủ để phát tiết hết nỗi niềm trong lòng. Nhìn hắn đã sưng sờ thành đầu gối, cô lại nói: “Lần đầu tiên bị người như anh lừa gạt tình cảm, là tôi đơn thuần! Nhưng sai lầm như vậy tôi lại tái phạm một lần nữa, vậy tôi chính là ngu xuẩn.”

Lúc này, vừa đúng lúc thang máy đi đến tầng cao nhất.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Vốn Tiểu Huyền đang chờ thang máy để đi xuống lại một lần nữa thấy được hai người trong thang máy, cùng với thức ăn rơi đầy nền trong thang máy.

Mặt đất bừa bộn, không khó để người ta liên tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Huyền dường như chứa nghi vấn đầy bụng, đặc biệt là Quý Xuyên vừa rồi kéo Tiểu Bảo Bối lại để cho thang máy đi tới đi lui một lần.

Rốt cuộc là bọn họ có chuyện gì, không thể nói trước mặt cô sao?

Có lẽ là nghi vấn quá nhiều, Tiểu Huyền nóng lòng tìm kiếm một lời giải thích.

Cho nên, cô ta bắt chấp xung quanh còn nhiều đồng nghiệp đang ở đây, chạy vào thang máy.

“Tiểu Bảo Bối, rốt cuộc là cô muốn làm gì?” Tiểu Huyền vừa đi đến, liền trực tiếp hỏi.

Hôm nay ba nhân vật chính trong scandal của Tiểu thị đều tề tụ trong thang máy.

Người gây sự là Tiểu Huyền, cùng với hai người khác im lặng không lên tiếng trong thang máy, khiến người khác cũng do dự có nên xông vào vỡ kịch cuộc tình tay ba này hay không.

Mà Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên cũng không muốn tiếp tục trở thành kẻ đứng đầu đề tài ngày mai của Tiểu thị, khi Tiểu Huyền tiếp tục muốn truy vấn gì gì đó, cô sai bước đi tới cửa thang máy.

“Tiểu Bảo Bối, cô đứng lại đi.” Mắt thấy Tiểu Bảo Bối sắp đi khỏi, cửa thang máy lại sắp đóng lại, Tiểu Huyền hơi giận.

Theo ý của cô ta, có lẽ chỉ có Tiểu Bảo Bối chủ động quỵr rừ Quý Xuyên, mới có thể làm hắn giống như biến thành một người khác như vậy.

Nhưng Tiểu Bảo Bối ngay cả quay đầu lại cũng không có, chỉ ném ra một câu nói: “Có lời gì, hay là chị hỏi chồng chị sẽ tốt hơn.”

Những lời bắn thủ kia cô nói không nên lời.

Còn về phía người đàn ông kia, để tự hắn giải thích với bà xã của hắn thì thích hợp hơn.

Nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối đã biến mất ở trước mặt bọn họ.

Mà ngay sau đó, chỉ còn lại Tiểu Huyền và Quý Xuyên trong thang máy, những người khác cũng chen lấn đi vào.

Vì có những người khác ở đây, Tiểu Huyền nhin không hỏi tới Quý Xuyên vừa rồi rốt cuộc đã làm gì với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng sắc mặt của cô ta, thật không tốt chút nào.

Cũng đúng.

Chồng mới cưới của cô ta kéo bạn gái trước chạy đi trước mặt đồng nghiệp. Loại chuyện như vậy, xảy ra với ai cũng không mấy dễ chịu.

Nhìn đến khi cửa thang máy mở ra, các nhân viên trong công ty rồi rít rời đi, Tiểu Huyền mới dự định mở miệng.

Nhưng lời nói của cô ta còn chưa thốt ra, Quý Xuyên định đi ra khỏi thang máy.

Tiểu Huyền không phục, đưa tay kéo hắn lại.

“Quý Xuyên, chẳng lẽ anh không muốn giải thích một chút sao?” Tiểu Huyền cảm thấy cô làm vợ đã làm đến tận như vậy, đã đủ không dễ dàng.

Ai nhìn thấy chồng và bạn gái trước cùng một chỗ, tâm tình có thể tốt? Đặc biệt là, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối đều đã định hôn.

Nhưng cô ta suy tính đến mặt mũi của hai người, vẫn luôn không hoàn toàn bộc phát.

“Bây giờ anh cái gì cũng không muốn nói, buông tay.” Quý Xuyên cũng không biết nên nói cái gì, vừa rồi Tiểu Huyền cũng đã thấy được, hẳn biết nói cái gì, Tiểu Huyền cũng sẽ không tin tưởng.

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối nói vừa rồi cũng làm cho hắn tâm phiền ý loạn: Chẳng lẽ bọn họ bây giờ ngay cả một chút xíu khả năng cũng không có?

Lúc vấn đề của cả hai người đều hiện trong đầu, Quý Xuyên cảm thấy đầu mình cũng sắp nổ tung.

Lại nhìn thấy Tiểu Huyền luôn truy vấn muốn giải thích, hẳn bắt đầu trở nên không nhịn được.

Sức mạnh của phụ nữ luôn không phải là đối thủ của đàn ông.

Hắn vung tay một cái, Tiểu Huyền liền ngã ngồi dưới đất.

Nhưng hắn ngay cả liếc mắt cũng không có, liền sai bước đi đến bãi đậu xe.

Nhìn theo bóng lưng vô tình của người đàn ông này, Tiểu Huyền ngã ngồi dưới đất đã không biết đây là lần thứ mấy hoài nghi: Đây mới thật là cuộc hôn nhân mà cô từng nghĩ đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 49: Nhạc Dương về nước!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cô Tiểu à, cô có cảm thấy cuộc sống tân hôn của chúng ta có chút đơn điệu và nhàm chán không?”

Sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Bảo Bối lại ôm lấy chiếc gối ôm, lười biếng nằm trên ghế sofa xem ti vi, sau đó thì nghe thấy sau lưng mình vang lên một giọng nói buồn chán như vậy.

“Không biết nữa...”

Có lẽ là do hôm nay ở công ty phát sinh quá nhiều chuyện, khiến cho Tiểu Bảo Bối không có chút tinh thần nào.

Bây giờ còn chưa tới chín giờ, mà cô đã bắt đầu buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu xuống.

Nếu không phải lời nói của Kiều Trác Phàm đã phá đám cô, thì đoán chừng lúc này cô đang ngủ gà ngủ gật.

“Không có sao? Tại sao anh lại cảm thấy buồn chán như vậy?” Kiều Trác Phàm từ phía sau ghế sofa bắt đầu nhảy dựng lên, ngồi xuống một bên ghế sofa.

Nhìn một người to lớn nhảy lên ghế sofa như một con khỉ, Tiểu Bảo Bối bị lắc lư đến mức tỉnh ngủ hẳn.

“Em cảm thấy, cuộc sống này vẫn còn rất tươi đẹp!” Đối với Tiểu Bảo Bối mà nói, tan làm về không phải làm gì chỉ việc ăn, còn có thể xem bất cứ bộ phim nào mà mình muốn xem ở trên ti vi màn hình rộng bằng internet, lại không cần phải khổ sở kiếm từng đồng tiền một, không có chuyện gì khiến cho cô vui vẻ hơn những điều này!

“Đúng là rất tươi đẹp. Nhưng mà em không cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó sao?” Kiều Trác Phàm vừa nói, bàn tay bắt đầu sờ soạng vào eo của Tiểu Bảo Bối.

Ừ, cái bụng nhỏ tròn vo!

Nhưng mà, anh không để ý!

Kết quả là, anh quyết định sờ thêm một chút!

Nhưng mà cái móng vuốt của anh bắt đầu tiến công xung quanh cái bụng tròn vo của Tiểu Bảo Bối, thì bị bàn tay của cô đánh bay, ý muốn nói: Anh không để ý, nhưng em để ý!

Trộm tình không thành, Kiều thiếu cũng không giận.

“Tiểu Bảo Bối buồn chán quá đi! Có muốn cùng chơi một trò chơi không?” Kiều đại gia hỏi vô cùng chân thành.

Đúng lúc bộ phim truyền hình trên ti vi hết, cô tạm thời không có bộ phim nào hay để xem, cũng có chút nhàm chán. Tiểu Bảo Bối nói: “Được, chơi trò gì nào?”

Kiều đại gia vừa nghe thấy Tiểu Bảo Bối đồng ý, nụ cười kia muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu: “Vậy chơi trò chơi em cưỡng bức anh đi!”

Vừa nói xong những lời này, anh liền vội vàng cởi bỏ nút áo sơ mi màu đen của mình ra.

Theo đó những cơ ngực bắt đầu xuất hiện trước mặt của Tiểu Bảo Bối, cô vô tình nuốt nước miếng một cái, nhân tiện nói: “Trò chơi này không dễ chơi, đối trò khác đi!”

Kiều Trác Phàm coi cô là đứa ngốc sao?

Chơi như vậy, người chiếm lợi không phải là anh sao?

Cô không phải là kẻ ngốc đâu...

“Không thì anh cưỡng bức em?” Về mặt của Kiều thiếu rất bình thản, giống như là anh đang nói chuyện của người khác vậy.

Nhưng ánh mắt, không ngừng quét khắp người của Tiểu Bảo Bối.

“Thôi đi! Em thêm vào!” Tiểu Bảo Bối ném gối ôm về phía anh.

“Hay là anh dẫn em đi gặp anh em của anh?” Kiều đại gia lại xích lại vài phân. Hơi thở sạch sẽ và mạnh mẽ, trong trẻo và rõ ràng, khiến cho người ta không thể không tin tưởng.

“Gặp Đàm Duật sao?” Anh em của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhớ ngay tới Đàm Duật. Nhưng mà cho tới bây giờ, dường như cô và anh ta chưa từng chính thức gặp mặt.

Kiều Trác Phàm nghe xong lời nói của Tiểu Bảo Bối, nở nụ cười ngả ngớn.

“Không không không, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!”

“Cái gì?”

Tiểu Bảo Bối cảm thấy khó hiểu, lúc Kiều Trác Phàm đưa tay xuống, cởi dây lưng của mình ra.

“Em không thêm gặp đâu!” Túm lấy cái gối ôm ở bên cạnh về, Tiểu Bảo Bối chạy trốn giống như chó bị cắn đuôi. Trước khi đóng kín cửa phòng của mình lại, cô còn thè lưỡi một cái với Kiều Trác Phàm đang ngồi ở ghế salon, sau đó đóng chặt cửa lại.

Nhìn bộ dạng Tiểu Bảo Bối khôi phục lại sự nhanh nhẹn và vui vẻ như thường ngày, Kiều Trác Phàm mới lộ ra nụ cười vui vẻ thoải mái nhất đêm nay.

Nghĩ hôm nay cô có chút khác thường, anh cảm thấy nhất định phải trừng trị người nào đó một chút rồi.

Cuối cùng ánh mắt của anh nhìn xuống phía dưới dây lưng.

“Người anh em, xem ra chưa tới lúc mày gạt hái rồi! Chỉ có thể tiếp tục nuôi quân, nuôi nhuệ khí, tích lũy đạn dược rồi...”

Sau đó, ánh mắt của Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía cửa phòng ngủ đóng chặt của Tiểu Bảo Bối. Ánh mắt kia khiến cho người ta cảm thấy sâu không lường được...

- - Đường phân cách - -

Ngược lại với cuộc sống tân hôn ngọt ngào của người khác, Tiểu Huyền cả đêm không ngủ được.

Bởi vì Quý Xuyên đi cả đêm không về nhà.

Cô chờ cả một buổi tối, muốn nghe một câu giả thích từ anh. Nhưng anh thì hay rồi, cả đêm cũng không thêm về nhà. Thậm chí, còn tắt nguồn điện thoại, khiến cho cô không thể nào tìm được anh.

Cứ như vậy, chờ tới buổi sáng hôm sau, Tiểu Huyền vẫn giống như mọi ngày ngồi trước gương để trang điểm, dặm phấn.

Nhưng hôm nay trang điểm đậm hơn, vì muốn che giấu đi sự tiều tụy trên gương mặt.

Sau khi trang điểm xong, Tiểu Huyền cầm túi xách định đi ra khỏi nhà, thì nhìn thấy Quý Xuyên vội vàng vàng chạy về.

“Tối qua đi đâu vậy?” Nhìn thấy anh vừa bước vào cửa, cô ta dứt khoát để túi xách xuống, chất vấn.

“...” Người đàn ông cũng không trả lời lại, chỉ vội vàng cởi áo khoác của mình ra, cầm lấy bộ quần áo khác đi vào phòng tắm.

Phản ứng như vậy, khiến cho người phụ nữ không nghi ngờ cũng khó.

Cô ta bắt đầu ngồi xổm xuống dưới đất, nhìn đi nhìn lại quần áo mà anh ta mới thay ra, không thấy dấu vết khả nghi nào.

Mà đúng lúc này, tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, rồi người đàn ông nhanh chóng kéo cửa phòng tắm ra, nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Huyền đang ngồi xổm dưới đất xem xét quần áo của anh ta.

Anh ta làm như không nhìn thấy gì, đứng ở trước gương sửa sang lại bộ quần áo vừa mới thay này. Nhưng mà trong mắt của anh ta chợt lóe lên sự chán ghét, vì hành động của người nào đó.

“Quý Xuyên!” Bị người khác xem như không khí, không ai có thể có tâm trạng thoải mái được. Giống như Tiểu Huyền lúc này, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Khiến cho cô phải chờ cả đêm, đến bây giờ ngay cả một câu giải thích cũng không có, còn coi cô như không khí, đến cùng thì người làm sai là ai?

“Bây giờ tôi đang có chuyện, đừng làm phiền tôi.” Người phụ nữ ở sau lưng, dường như muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng. Sau khi thất cả vạt xong, Quý Xuyên ném ra một câu nói như vậy.

Sau đó, anh ta nhìn lại quần áo trên người mình một chút, rồi chuẩn bị rời đi.

“Rốt cục thì anh có chuyện gì? Ăn mặc chỉnh tề như vậy, không phải là muốn đi gặp Tiểu Bảo Bối đấy chứ?” Tiểu Huyền đuổi theo, cố hết sức túm người đàn ông đã đi ra đến cửa lại!

“Quý Xuyên, lúc trước là anh tới trêu chọc tôi, rồi anh và tôi đi đăng ký kết hôn. Nhìn thấy mọi chuyện sắp xong xuôi rồi, bây giờ anh muốn vứt bỏ tôi sao? Tôi nói cho anh biết, không có dễ như vậy đâu!” Không có mấy người phụ nữ, bằng lòng giống như người điên gào thét vào mặt chồng của mình.

Tiểu Huyền cũng giống như vậy.

Nhưng mà cách làm của Quý Xuyên, quả thật là khiến cho người ta không thể nhịn được nữa!

Không biết có phải bị Tiểu Huyền nói trúng cái gì hay không, mà vẻ mặt của Quý Xuyên cứng ngắc lại.

Nhưng mà, vẻ mặt như vậy chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Bởi vì ngay sau đó, vẻ mặt của Quý Xuyên được thay bằng sự nghiêm túc, anh ta nói với Tiểu Huyền: “Đừng làm rộn, Nhạc Dương về nước rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 50: Hôm nay, tôi sẽ vô lại đến cùng

Editor: VinJR

Sân bay quốc tế

“Nhạc Dương, đã lâu không gặp.”

Quý Xuyên một thân tây trang màu xám bạc, tiến lên đón.

Tây trang được làm theo số đo, càng làm cho thân hình của hắn càng thêm thon dài. Giày in logo của một nhãn hiệu xa xỉ nào đó, nhìn qua cuộc sống hắn bây giờ của hắn rất tốt.

“Ồ, Quý Xuyên? Xem ra con rể nhà vàng chính là không giống như vậy.” Nhạc Dương đẩy hành lý, vừa thấy được Quý Xuyên liền đánh tới một câu như vậy.

Nói ra lời như vậy, đương nhiên làm Quý Xuyên có chút không thích.

Người bạn thân này của Tiểu Bảo Bối, dường như không thích hắn lắm. Mỗi lần nhìn thấy hắn, cũng đều vạch lá tìm sâu.

Điểm này, Quý Xuyên rất rõ ràng.

Chẳng qua, Quý Xuyên cũng rõ ràng mình không phải là nhân dân tệ, không thể ai cũng thích. Hơn nữa, con bé ú Nhạc Dương này, hắn cũng không thích lắm.

Thời đại này, trừ nhìn mặt, thì là nhìn dáng người.

Diện mạo Nhạc Dương còn được, nhưng vóc người này...

Đàn ông đều hy vọng người xuất hiện bên cạnh mình đều là mỹ nữ, đứng chung một chỗ với con bé ú này rõ ràng kéo xuống thương thức của mình.

Nếu không phải thấy Nhạc Dương có chỗ cần dùng, ai sẽ cho rằng Quý Xuyên hẳn sẽ đến đây đón cô, còn phải dùng tới khuôn mặt tươi cười khi cô chế nhạo hẳn?

“Xin lỗi Quý Xuyên, anh cũng biết tôi là người nói chuyện không suy nghĩ thấu đáo. Chẳng qua nói thật là, anh thật đúng là nên cảm ơn Bảo Bối, dĩ nhiên, nê quy, đồ, n không có cô ấy cũng không có Quý Xuyên ngày hôm nay. Chỉ có điều Bảo Bối nhà tôi hôm nay như thế nào lại không tới đón tiếp tôi?” Sau khi Nhạc Dương nhìn lướt qua Quý Xuyên có chút cười gượng, lại bổ sung một câu như vậy. Sau đó, cô lại dùng đôi mắt bởi vì qua béo mà trở nên có chút sưng vu quét mắt nhìn phía sau Quý Xuyên.

“Không cần nói xin lỗi, giống như em nói, tôi nên cảm ơn Bảo Bối.” Mặt Quý Xuyên không chút thay đổi tiếp một câu như vậy. “Hôm nay Bảo Bối còn phải đi làm, nói là chờ cuối tuần này sẽ hẹn em cùng đi ra ngoài ăn cơm thật ngon.”

Trên thực tế, ngay cả tim cô trở về Tiểu Bảo Bối cũng không biết.

Điểm này, là Quý Xuyên phát hiện.

Nếu Tiểu Bảo Bối biết Nhạc Dương hôm nay trở về, cho dù đi làm cũng sẽ xin nghỉ. Bởi vì Nhạc Dương đối với Tiểu Bảo Bối, chính là người qua trọng nhất trên thế giới này trừ cha cô ra.

Nhưng hôm nay Tiểu Bảo Bối không xin nghỉ, cái này liền chứng minh, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không biết tin Nhạc Dương trở về.

Nhưng điểm này, Quý Xuyên sẽ không nói cho Nhạc Dương.

Bởi vì trước khi Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương gặp mặt, hẳn còn có chút việc muốn làm xong.

Thấy miệng Nhạc Dương động động, rất sợ lại nghe được lời nói làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông mà mình không muốn nghe từ trong miệng cô, Quý Xuyên lập tức thay đổi đề tài: “Được rồi, chúng ta đi trước đi. Tôi thấy, em nên về nhà trước đi, hình như thấy em hơi gầy, rất tiêu tụy.”

“Phải không? Vậy tôi về nghỉ trước vậy.”

Mập mập thích nhất nghe được người khác nói mình gầy. Nhạc Dương cũng không ngoại lệ.

Mặc dù cô vẫn luôn cảm thấy mình hơi mập, nhưng thế giới này đối với con gái thực tàn nhẫn quá đáng. Cô chỉ mập hơn Tiểu Bảo Bối mấy cân, mặt tròn một chút, dĩ nhiên, nê quy, đồ, n tất cả người vừa thấy cô cũng sẽ gọi cô là “Con bé ú”. Ngay cả Diệp Từ Hi cô luôn thích cũng gọi như vậy. Điều này làm Nhạc Dương rất mất mặt.

Hôm nay khó nghe được có người nói cô gầy, Nhạc Dương rất cao hứng.

Vốn còn muốn làm chiến sĩ, trực tiếp giết đến chỗ Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương chỉ có thể giả vờ giả vịt làm cô gái yếu đuối.

“Đúng rồi, anh đưa tôi về đến nhà, còn phải nhớ mang vài thứ này cho tôi.”

Nói dứt lời, Nhạc Dương liền đẩy hành lý lên phía trước, khoe miệng Quý Xuyên dẫn ra đường cong thẳng lợi.

- - Tuyển phân cách - -

Lúc Quý Xuyên trở lại Tiểu thị, tay trái cầm một cái túi da, tay phải mang theo một cái túi lớn.

Hắn có chút vật vãi, xem ra đồ vật trong này không ít.

Những thứ này đều là từ chỗ Nhạc Dương, nói là lần này ra nước ngoài, mang quà về cho Tiểu Bảo Bối.

Không cần mở ra xem, Quý Xuyên cũng đoán ra bên trong đều là thức ăn. Đồ mà con bé ú Nhạc Dương kia đưa, chỉ có thể là như vậy.

Vốn khi Quý Xuyên đưa cô đến nhà liền định ném những thứ này đi.

Nhưng hẳn vừa nghĩ tới Tiểu Bảo Bối, tay đang định ném ra ngoài liền ngừng lại.

Đi vào Tiểu Thị, hắn liền thấy được Tiểu Bảo Bối hẳn vừa mới định đi tìm, hắn cười dự định đón cô.

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào khuôn mặt tuấn đạt đi bên cạnh Tiểu Bảo Bối bước chân của hắn liền cứng rắn dừng lại.

Kiều Trác Phàm tại sao lại ở chỗ này?

Đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, như thế nào lại nhàn nhã xuất hiện ở nơi này?

“Tiểu Bảo Bối, em lại để tôi đợi lâu ba phút. Theo quy định mà nói, em hẳn là bị tôi cời hết nhìn ba phút.” Kiều Trác Phàm lại ở trước mặt nhiều người như vậy, trêu chọc cô.

Sau mấy lần nghe như vậy, mặt Tiểu Bảo Bối vẫn còn có chút đỏ bừng, nhưng cũng sẽ không vừa mới bắt đầu như vậy liền bị sợ chạy đi.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Tiểu Bảo Bối, khoe miệng Kiều Trác Phàm vui vẻ càng đậm: “Đừng tưởng rằng tôi đang cười giỡn, em nợ tôi những thứ kia, tôi đều viết hết vào sổ rồi.”

Tiểu Bảo Bối cho rằng Kiều Trác Phàm chỉ là nói giỡn, cũng không để ý nhiều. Chờ sau khi cô nhìn thấy trong quyển sổ trong tủ đầu giường của Kiều Trác Phàm chép đầy một dãy số, liền không cho là như vậy nữa.

“Đáng ghét. Tôi phải lên rồi, anh nhanh trở về đi.” Lại nói những vấn đề này với Kiều Trác Phàm cô sợ mặt mình sẽ đỏ chết mất. Cô tự biết rõ, ở phương diện này cô thật đúng là không phải đối thủ của Kiều Trác Phàm.

“Đuổi tôi trở về?” Kiều Trác Phàm nhướn mày, có chút không vui. Rất nhiều phụ nữ muốn đến gần anh, nhưng người nào đó lại hạ lệnh đuổi khách?

Khi ánh mắt anh rơi vào trên người Tiểu Bảo Bối, những buồn bực trong mắt liền biến mất: “Hôn tôi một cái, tôi liền đi.”

Kiều Trác Phàm anh cũng có ranh giới cuối cùng.

Nhưng những thứ này khi đứng trước mặt cô, đều không tồn tại. Bởi vì, cô là Tiểu Bảo Bối.

“Không được, người rất nhiều.” Khi ở nhà, Kiều Trác Phàm cũng sẽ chơi xỏ lá giống như bây giờ, muốn cô hôn.

Tỷ như là đoạt áo choàng tắm của cô, hoặc là lấy khăn lông, ý vào tay dài chân dài, lại kiễng chân lên, làm cho người thấp hơn anh một đoạn như Tiểu Bảo Bối như thế nào cũng với không tới, trừ phi cô hôn anh một cái mới trả cho cô.

Nhiều khi, trong một vài trường hợp bức bách Tiểu Bảo Bối cũng sẽ hôn anh một cái.

Nhưng bây giờ đang ở công ty, người qua lại nhiều như vậy. Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút xấu hổ.

“Vậy thì thật phiền toái, em không hôn tôi tôi cũng sẽ không đi.” Kiều Trác Phàm bất đắc dĩ nhún vai, trên gương mặt tuấn đạt hết lần này tới lần khác mang theo nụ cười lưu manh, rất có ý tứ hôm nay tôi sẽ vô lại đến cùng.

Sorry mọi người vì mấy hôm nay mạng nhà bị gý ý nên không thể onl được nên làm trễ này, mong mọi người thông cảm, nhân tiện thì sắp đến tết rồi nên mình ko thường onl được vì phải chuẩn bị nhiều thứ, mong mọi người thông cảm lần hai, qua tết mình sẽ chăm chỉ hơn nè.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 51: Nhón chân lên hôn

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đưa mặt của mình lại gần, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ bừng lên, cô cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trốn tránh giống như đà điểu vậy.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng gây rối nữa...”

“Anh không hề gây rối! Nhanh lên, nếu không thì về nhà sẽ lột quần áo của em ra!” Trên miệng anh nở nụ cười khế, đôi mắt anh hiện lên sự dụ dỗ. Khiến cho người phụ nữ có cảm giác mình được cưng chiều, và muốn thật lòng giao phó bản thân mình cho anh.

Tất cả những điều này, Quý Xuyên đều nhìn ra, người đàn ông này đúng là lão luyện.

Lão luyện đến mức, ngay cả Quý Xuyên cũng không thể biết được ranh giới cuối cùng là ở đâu.

Trước mặt mọi người trêu chọc Tiểu Bảo Bối không nói, bây giờ lại còn muốn dùng những lời lẽ cợt nhả đối với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên thấy khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên thì không khỏi tức giận!

“Tổng giám đốc Kiều, chỗ này là nơi công cộng. Đùa giỡn nhân viên nữ ở chỗ này, có chút không thích hợp đúng không?” Đột nhiên Quý Xuyên xuất

hiện, đã phá vỡ cục diện bế tắc của hai người. Cũng khiến cho ánh mắt của Kiều Trác Phàm chuyển sang người của Quý Xuyên. Mỗi khe nhếch lên, chỉ một lát sau nhếch thành một đường thẳng. Ánh mắt kia có chút khắc nghiệt, và không có tình người.

Kiều Trác Phàm như thế này, là đối xử với những người xa lạ tầm thường. So với bộ dạng người chồng dịu dàng ở trước mặt Tiểu Bảo Bối mới vừa rồi, thì khác xa nhau cả vạn dặm.

Đây cũng là lần đầu tiên Quý Xuyên chứng kiến, có một loại người, có thể thể hiện ra sự dịu dàng và tàn nhẫn cùng một lúc mà lại nhuần nhuyễn như vậy.

Không thể nghi ngờ, lúc Kiều Trác Phàm lộ ra sắc mặt như vậy, thì những người ở chung quanh đại sảnh đều có thể nhìn thấy được.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, người đàn ông này không trực tiếp nổi giận, mà chỉ nở một nụ cười khế.

Trong khoảnh khắc này, đôi mắt kia như toát ra sự quyền rũ, khiến cho tim của những người phụ nữ ở xung quanh đập thình thịch.

Mà Kiều Trác Phàm còn nói: “Ồ hay, những lời nói này của tổng giám đốc Quý tôi không thích nghe chút nào! Đùa giỡn nhân viên nữ? Tiểu Bảo Bối là người vợ mà tôi cười hỏi đùa hoàng, tôi nói chuyện với vợ của mình, khi nào thì tới loại người vợ vẫn như anh xen miệng vào?”

Nụ cười của anh vẫn không hề giảm, nhưng những lời nói ra khỏi miệng lại khiến cho Quý Xuyên nhăn mày lại.

Đây là Kiều Trác Phàm đang tuyên bố độc chiếm Tiểu Bảo Bối đối với anh ta! Mà hai chữ “vợ vẫn”, lại biểu hiện sự khinh thường của anh đối với Quý Xuyên.

Nhưng trên mặt anh lại hiện lên bộ dạng tươi cười, khiến cho mọi người đều tưởng rằng anh đang chào hỏi với Quý Xuyên.

Kiều Trác Phàm tươi cười như vậy, so với trực tiếp động thủ cùng với Quý Xuyên, thì lại càng khó đối phó hơn!

Nhưng ý lại vào sự thiên vị của Tiểu Bảo Bối, nên Quý Xuyên không phục mà vẫn mạnh miệng: “Nhưng anh không nghe thấy sao, Bảo Bối nói là cô ấy không thích?”

Quý Xuyên cũng không biết tại sao mình lại phản cảm khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Lại càng bất chấp hơn khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cúi đầu.

Bị con tức giận xâm chiếm, anh ta cũng không kịp suy nghĩ quá nhiều!

“Bảo Bối? Gọi mới thân mật làm sao!” Giờ phút này, Kiều Trác Phàm đứng nghiêng người lại. Nửa người của anh bị che khuất, khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể nhìn thấy rõ nét mặt của anh.

Nhưng giọng điệu lạnh lẽo kia, lại vang lên bên tai của Tiểu Bảo Bối rất rõ ràng. Một giây này, cô có cảm giác mất mát, xâm chiếm toàn thân của cô, khiến cho lòng của cô trở nên rối loạn.

“Quý Xuyên, anh đủ rồi đấy!” Một thoáng này, cô không hề do dự mà lựa chọn mở miệng, hừ lạnh Quý Xuyên.

Nói thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng không biết là mình đang làm gì.

Cô chỉ biết là, cô không muốn Kiều Trác Phàm hiểu lầm. Còn về phần anh hiểu lầm sẽ có hậu quả gì, thật ra thì cô không hề nghĩ tới.

“Bảo Bối, tôi chỉ muốn tốt cho em thôi!” Trong suy nghĩ của Quý Xuyên có chút phức tạp giống như hiện nay vậy. Một bên anh ta vừa muốn mượn danh nghĩa của Tiểu Bảo Bối để trộm lấy cổ phần, còn một bên lại muốn lấy đồ tới để nịnh nọt lấy lòng cô.

“Vi muốn tốt cho tôi? Đã đính hôn rồi mà trước khi tổ chức hôn lễ lại ở sau lưng tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, khiến cho tôi trở thành trò cười của mọi người, đây là điều anh nói anh muốn tốt cho tôi? Bây giờ, tôi đã kết hôn, anh lại có ý đồ phá huỷ mối quan hệ của vợ chồng tôi, đây cũng là lời anh nói anh muốn tốt cho tôi sao?”

Anh ta có từng nghĩ tới, nếu như cô biết chuyện anh và Tiểu Huyền thông đồng ở cùng một chỗ với nhau, cô sẽ có tâm trạng như thế nào không?

Cha của cô vì chuẩn bị phòng cưới cho cô, không giống như những người khác treo lên những tấm ảnh cưới thật đẹp. Mà theo yêu cầu của Quý Xuyên, treo tấm ảnh bọn họ chụp chung với Tiểu Huyền.

Cô đã từng cho rằng, Quý Xuyên thích khuôn mặt tươi cười tự nhiên của cô trên tấm ảnh kia. Bây giờ nghĩ lại, thì ra cô mới là đứa vô cùng ngu ngốc.

Người đàn ông này đối xử với Tiểu Huyền vô cùng tốt, biểu hiện ra rất rõ ràng. Có lẽ trong mắt của anh ta, chỉ có Tiểu Huyền mới là người có tư cách làm cô dâu của Quý Xuyên. Còn cô, thì vẫn luôn không nhận ra.

Bây giờ nghĩ tới, cô mới phát hiện ra cô là người ngốc nhất thế gian này...

Trong nháy mắt bị Quý Xuyên làm cho nhớ lại những hồi ức kia, khiến cho cô hỗn loạn tới mức không chịu nổi. Càng khiến cho cô muốn gây sự một chút.

“Bảo Bối, ý của tôi không phải ý đó! Tôi cảm thấy yêu cầu của anh ta có chút quá đáng...” Quý Xuyên nhìn thấy cô đỏ viền mắt lên, không hiểu sao lại

cảm thấy đau lòng.

Anh ta hận không thể kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy cô. Nhưng anh ta biết rõ, Tiểu Bảo Bối là một người phụ nữ truyền thống. Quan hệ tình dục trước hôn nhân, tuyệt đối không thể được. Thân mật trước mặt của mọi người, cũng không thể được.

Mà kêu Tiểu Bảo Bối hôn Kiều Trác Phàm trước mặt nhiều người như vậy, đây không phải là quá đáng thì là cái gì?

Kiều Trác Phàm cũng vì lời nói của Tiểu Bảo Bối, mà rất hứng thú xem chồng chưa cưới và vợ chưa cưới trước náo loạn như thế nào ở trước mặt mọi người.

Nói Kiều Trác Phàm anh là người có phẩm chất xấu xa cũng được, nói anh có lòng đồ kị quá mạnh cũng được, tóm lại anh không muốn mối quan hệ của hai người này trở nên tốt đẹp.

Bây giờ, hai người này vỡ lẽ ra trước mặt mọi người, đối với anh mà nói không thể nào tốt hơn được nữa. Mất mặt một chút cũng không sao cả, mặt mũi này cũng không thể bán lấy tiền được. Chỉ cần bọn họ vĩnh viễn không thể tái hợp lại là đủ rồi...

Lúc đoạn đối thoại của hai người khiến cho những nhân viên của Tiểu Thị bàn tán xôn xao, thì khóe miệng của Kiều Trác Phàm lại cong lên thành một nụ cười thỏa mãn ở góc độ không ai nhìn thấy.

“Anh ấy quá đáng?” Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục giằng co với Quý Xuyên.

Lúc Quý Xuyên mượn danh nghĩa của cô nói những lời này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối như cơn mưa lộ về không vui. Die enda anl eequ uyd onn .

Về mặt này, khiến cho Quý Xuyên nhìn mà không hiểu. Nhưng điều khiến cho anh ta không hiểu hơn, chính là chuyện phát sinh tiếp theo.

Tiểu Bảo Bối đang giằng co với anh ta, đột nhiên quay người lại, nhón chân lên, hôn lên môi của Kiều Trác Phàm, trước mặt của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52: Chậc chậc, anh thật là mất mặt

Editor: VinJR

Trong khoảnh khắc, bạn có thể nghe được người chung quanh đều không tự giác hít vào một ngụm khí, thật không thể tin. Đặc biệt là Quý Xuyên, khi thấy một màn như vậy, da thịt toàn thân hắn đều căng thẳng, vận sức chờ phát động giống như mãnh thú.

Chỉ có phản ứng của Kiều Trác Phàm là khác với mọi người, Tiểu Bảo Bối thấy trong đôi mắt phóng đại của anh ban đầu là kinh ngạc, một giây sau liền biến thành ý cười.

Luôn nhếch môi, cũng đột nhiên buông lỏng, một bộ dáng rất hưởng thụ.

Chỉ là Kiều Trác Phàm vẫn chưa hưởng thụ bị cưỡng hôn xong, môi Tiểu Bảo Bối đã rời đi.

Giờ khắc này, hốc mắt ửng đỏ của cô lại đối mặt với ánh mắt đầy lửa giận của Quý Xuyên, đôi đồng tử giống như hận không thể thiêu đốt toàn bộ.

“Tôi cảm thấy anh ấy một chút cũng không quá đáng. Đây là điều đương nhiên, là quyền lợi mà chồng của tôi nên có.”

Cô ngước đầu lên, chiếc cổ trắng ngần lộ ra. Mới vừa hôn xong nên có một chút hồng hồng.

Bộ dạng không đếm xỉa tới như vậy, giống như là đang nói cho Quý Xuyên biết nụ hôn vừa rồi kia, thuộc về Kiều Trác Phàm chồng cô...

“Em...” Quý Xuyên cảm thấy như có cái gì đó ngăn ở ngực mình, nặng trĩu.

Hắn muốn nói với Tiểu Bảo Bối rằng bản thân hắn bất mãn không cam lòng cùng không muốn. Lại phát hiện những lời kia đều bị ngăn lại ở cổ họng.

Mà lúc hắn nói không ra lời, Tiểu Bảo Bối quay người liền đi tới cửa thang máy. Hiển nhiên, cô không muốn ở lại chỗ này, làm đề tài cho những người khác nói chuyện phiếm.

Còn những người khác, đã tản đi khi Tiểu Bảo Bối đi khỏi.

Người trong cuộc đều đi hết, bọn họ cảm thấy ở lại cũng không có trò hay đề xem.

Chỉ có Kiều Trác Phàm, còn đứng ở bên cạnh hắn.

Anh rất cao, chặn hết ánh sáng trên đỉnh đầu lại. Quý Xuyên nhìn anh, phần lớn mặt anh đều ẩn trong bóng tối.

Dù vậy, khí thế mạnh mẽ trên người anh cũng làm cho Quý Xuyên cảm giác được sức uy hiếp. Người đàn ông như thế, tuyệt không phải chỉ là người có tiền bình thường.

Lạnh nhạt quét mắt nhìn Quý Xuyên một cái, Kiều Trác Phàm nói: “Chắc chắn, anh thật là mắt mặt.”

Về mặt ghét bỏ kia, cũng yêu nghiệt hồn xiêu phách lạc.

Bộ dáng nghiêm nghị, đôi môi kiêu ngạo, nhưng lại làm người ta hoài nghi, vừa rồi những câu nói bỏ đá xuống giếng kia phải chăng cũng nhảy ra từ trong miệng anh.

Anh nói xong, liền muốn đi khỏi.

Nhưng lúc này Quý Xuyên gọi anh lại: “Kiều thiếu, chờ một chút.”

Quý Xuyên còn dùng kính ngữ với anh, hiển nhiên vẫn không muốn vạch mặt với Kiều Trác Phàm.

Không, phải nói là hắn không muốn vạch mặt trước với Kiều Trác Phàm.

Người đối trá như vậy, làm Kiều Trác Phàm ngay cả một nụ cười lạnh cũng khinh thường cho hắn.

“Có phải tôi từng đắc tội với anh không?”

Lời nói của Quý Xuyên, làm đôi mày kiếm của anh nhíu lên: “Kiều mỗ không biết đã làm gì, làm cho anh có suy nghĩ như vậy.”

“Nếu không phải tôi từng đắc tội với anh, ah cũng không đến mức tập trung mục tiêu về phía Bảo Bối.” Giọng nói của Quý Xuyên đột nhiên mang theo kiên định. Dừng lại một chút, hắn lại tiếp tục nói: “Nếu thật sự tôi từng đắc tội với anh, vẫn xin anh nhắm về phía tôi là được. Bảo Bối chuyện gì cũng không biết, tôi xin anh giờ cao đánh khẽ...”

Trong trí nhớ, cô gái kia luôn cười ngọt ngào với hắn.

Nếu không phải do hắn quay đầu lại nhìn, hắn cũng chưa từng phát giác, hắn cùng với cô đã từng có một khoảng thời gian tốt đẹp như thế.

Đến cùng, còn là hắn phản bội cô.

Cho nên, Quý Xuyên cũng hy vọng bản thân mình đàn ông một chút, bảo vệ Tiểu Bảo Bối không bị thương tổn.

“Nhắm về anh? Ha ha...” Kiều Trác Phàm vừa cười. Chẳng qua nụ cười này rõ ràng khác với lúc trước. Bởi vì bạn có thể nhìn thấy, trong mắt anh còn mang theo vài phần bồn chồn.

Chỉ là mấy giây sau, anh thu vui vẻ lại. Ngay cả vài phần bồn chồn trong mắt kia cũng bị che đi. Trong nháy mắt, anh lại ung dung tác phong tao nhã.

“Quý Xuyên, anh cũng quá đề cao mình rồi.”

Chỉ một tên Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm anh ngay cả ra tay cũng lười.

Từ giọng nói khinh thường này của Kiều Trác Phàm, mặc dù Quý Xuyên có chút không cam lòng, nhưng lại thờ phào nhẹ nhõm.

Bị người khác xem thường, không có ai là vui vẻ. Nhưng Quý Xuyên lại may mắn, mình không phải là đối thủ của người đàn ông xuất sắc như Kiều Trác Phàm. Nếu không, hắn ngay cả xương cốt bị Kiều Trác Phàm nuốt khi nào cũng không biết.

“Nếu đã không phải, vậy vì sao anh làm như vậy với Bảo Bối?” Phần đặc thù mà Kiều Trác Phàm dành cho Tiểu Bảo Bối, ngay cả Quý Xuyên cũng đã nhận ra.

Chỉ là Quý Xuyên không hiểu, xã hội nhiều cô gái như vậy, vì sao lại là Tiểu Bảo Bối?

Trừ khả năng hắn vừa nói, Kiều Trác Phàm là vì trả thù hắn ra, Quý Xuyên hoàn toàn không nghĩ ra lý do nào khác.

Đối với vấn đề của hắn, Kiều Trác Phàm rất lâu cũng không trả lời.

Lúc này, anh nghiêng người. Ánh mặt trời bên ngoài vừa vặn chiếu qua cửa chính, rơi vào trên người Kiều Trác Phàm. Một bên người, ẩn trong bóng tối. Kiều Trác Phàm như vậy, làm Quý Xuyên không có cách nào thấy rõ.

Hắn chỉ nghe được, tiếng Kiều Trác Phàm cười khẽ.

“Quý tổng, có một điểm ngược lại anh nói đúng. Kiều mẫu rất chán ghét anh, trừ anh tự cho mình là đúng ra, còn có...” Còn có anh làm tôi hối hận.

Nhưng Kiều Trác Phàm không nói tiếp, anh cảm thấy câu nói phía sau này, Quý Xuyên vẫn chưa đủ tư cách biết.

Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm cảm thấy nói chuyện với Quý Xuyên có chút lãng phí thời gian.

Ánh mắt nhìn về hướng Tiểu Bảo Bối vừa mới rời đi. Sau đó, đầu ngón tay anh đặt lên môi mình, khoe môi quyến rũ ra một đường cong.

Đây là lần đầu tiên Kiều Trác Phàm bị cường hôn, bị động cảm giác, không phải rất tốt. Chỉ có điều trong trí nhớ, cánh môi của Tiểu Bảo Bối rất mềm mại, lại làm cho anh có chút hưởng thụ.

Vốn anh còn muốn hưởng thụ nụ hôn kia sâu hơn một chút. Ai biết, sau khi cô nhóc kia cường hôn anh liền chạy. Làm anh chuẩn bị đối bị động thành chủ động đầy ngập nhiệt huyết, cô đại lan tràn.

Kiều Trác Phàm cảm thấy nhất định phải nói cho Tiểu Bảo Bối biết, cô cường hôn anh, sau đó vỗ vỗ cái mông nhỏ liền đi, hành vi ác liệt như thế, hậu quả rất nghiêm trọng.

Không biết có phải nghĩ tới cách xử phạt gì thú vị hay không, Kiều Trác Phàm cười khế rời đi.

Mà Quý Xuyên nhìn bóng lưng đã đi xa của Kiều Trác Phàm đột nhiên có một loại bất an không rõ.

Luôn cảm thấy, Kiều Trác Phàm rời đi như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân thành con mãnh thú trong dòng nước lũ, nuốt lấy hắn...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53: Tôi biết chứ, cô là Tiểu Bảo Bối!

Editor: Táo đỏ phở núi

“Tiểu Bảo Bối, đoán xem mình là ai!” Buổi tối, Tiểu Bảo Bối nhận được một cuộc điện thoại gọi đến.

Thật ra, tên người gọi tới đã hiển thị trên màn hình. Nhưng mà nghe thấy đầu bên kia điện thoại đang giả giọng của Lâm Chí Linh, thì Tiểu Bảo Bối không nhận được mà phụ họa theo: “Là ai ta? Hơn nửa đêm còn quấy rầy giấc ngủ của người khác, thất đức quá mà!”

“Nha đầu xấu xa kia, mình mới đi có một chút à, đã quên mất giọng nói của mình rồi?”

Không ngoài dự liệu, cô gái ở đầu bên kia điện thoại nhanh chóng nổi đóa lên.

“Nhạc Dương, con nhỏ láo toét không biết xấu hổ hay sao mà còn nói! Vừa đi một cái là đi hết nửa năm, cậu có biết mình nhớ cậu nhiều như thế nào không?”

Trên đời này có một dạng người rất đặc biệt.

Mặc dù không phải người thân trong nhà, nhưng lại thân hơn người nhà.

Có những chuyện không thể mở miệng nói với cha mẹ, hoặc là đối với người nhà không dám thể hiện ra vẻ mặt khác của mình, nhưng mà trước mặt người này lại thể hiện ra hết.

Đối với Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương chính là một người đặc biệt như vậy. Quãng thời gian mà cô ấy chưa đi, dường như mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều quần quít ở cùng một chỗ với cô ấy. Có cái gì không vừa lòng, Tiểu Bảo Bối đều có thể trút ra trước mặt của cô ấy một cách thoải mái.

Có thể nói là Nhạc Dương chính là thùng rác tình cảm của cô.

Cho nên, trong khoảng thời gian Nhạc Dương rời đi, đối với Tiểu Bảo Bối mà nói rất là đau khổ và tối tăm.

Bây giờ lại một lần nữa nghe thấy giọng nói quen thuộc ở bên kia đại dương, sao Tiểu Bảo Bối có thể không vui được chứ?

“Cái con nhỏ xấu xa không biết xấu hổ này còn dám nói nhớ mình nữa sao? Mấy ngày trước mình đã gọi cho cậu biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng mà đồ xấu xa nhà cậu không hề nghe cuộc nào!” Bằng không, Nhạc Dương cũng sẽ không nói Quý Xuyên đi đón cô!

“Cậu gọi điện thoại cho mình?” Lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ tới, kể từ lúc lên máy bay sau hôn lễ, Kiều Trác Phàm lấy lý do là không thể gọi điện thoại, đã thu điện thoại của cô.

Sau đó, cô giống y như người nguyên thủy, phương tiện giải trí duy nhất là xem ti vi.

Nếu như không phải cô quay lại đi làm ở Tiểu Thị, đoán chừng là điện thoại di động vẫn bị Kiều Trác Phàm thu giữ.

“À, mình nhớ ra rồi. Thời gian gần đây mình không mang theo điện thoại di động...” Tiểu Bảo Bối một lần nữa cho rằng, dựa theo tính cách của Nhạc Dương thì cô phải tốn nước miếng giải thích một phen.

Ngồi đầu, hôm nay Nhạc Dương vô cùng hiểu chuyện.

“Biết rồi, biết rồi, cậu tân hôn đúng không! Mấy ngày liền ngay cả điện thoại cũng không thèm quan tâm tới, điều này cũng rất tốt!” Cô gái nào đó đang cười bí ối, thông qua tân sóng vô tuyến truyền vào trong tai của Tiểu Bảo Bối. Có thể nghĩ được, trong đầu óc của cô gái mập mạp nào đó bây giờ đang trình diễn cái gì.

“Nhạc Dương, cậu biết sao?” Tiểu Bảo Bối muốn hỏi chuyện chú rể của cô là người khác!

Nhưng Nhạc Dương lại cho rằng, Tiểu Bảo Bối hỏi cô về chuyện kết hôn, liền cười hi hi trả lời: “Biết chứ, biết chứ! Mình sẽ không trách cậu chuyện cậu không cho mình biết, ai bảo mình đầu óc bị động kinh đuổi theo Diệp Tử Hi làm gì...”

Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi, mọi người đều biết.

Mỗi này, cô đều thổ lộ. Nhưng mà cũng giống như vậy, mỗi ngày cô cũng đều bị từ chối.

Bao nhiêu năm nay, ngày nào cũng như vậy!

Từ lâu, Tiểu Bảo Bối cũng vô cùng không hiểu, đến cùng thì Nhạc Dương dựa vào cái gì mà kiên trì cho tới bây giờ vẫn không chịu buông tay.

Nhưng ngay cả Nhạc Dương cũng nói, thật ra ngay cả cô ấy cũng không biết là vì cái gì.

Chắc là, đời trước cô ấy nợ Diệp Tử Hi. Cho nên cả đời này, nhất định là người đuổi theo anh.

Không biết có phải nói tới chuyện đau lòng hay không, mà giọng nói của Nhạc Dương cũng không được vui vẻ như trước nữa.

Nhưng mà rất nhanh chóng, cô ấy lại nói bằng giọng điệu cợt nhả đối với Tiểu Bảo Bối: “Nhưng mà bây giờ mình đã trở về, có phải nên bổ sung rượu mừng không?”

“Cái gì, cậu đã về rồi?” Chuyện này đối với Tiểu Bảo Bối là chuyện vô cùng tốt.

“Mình cũng đã về được hai ngày. Con nhóc này cũng không hề quan tâm tới mình nữa! May mà Quý...” Quý Xuyên còn nhớ đi đón mình!

Nhạc Dương muốn nói như vậy.

Nhưng mà đầu bên kia điện thoại lại vang lên tiếng chuông cửa.

“Chuông cửa vang lên, mình đi xem ai tới trước đã nhé. Ngày mai chị đây sẽ đi tìm cậu, đến lúc đó chúng ta sẽ đi đón gió tấy trần cho mình!” Nhạc Dương vội vã đi ra mở cửa, cũng không nói hết câu tiếp theo.

“Vây cũng được, cậu đi mở cửa đi. Ngày mai mình sẵn lòng chờ đại luật sư hạ cố tới chơi!” Lúc Tiểu Bảo Bối cúp điện thoại, thì chuông cửa trong nhà cũng vang lên.

Ngay sau đó, còn truyền tới tiếng đập cửa rầm rầm.

“Ai thế?” Hôn nửa đêm còn có tiếng đập cửa, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi: “Kiều Trác Phàm, là anh sao?”

Không có người trả lời, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn cả gan mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, thì mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Kiều Trác Phàm tựa vào một bên khung cửa, có lẽ là do nguyên nhân đã uống nhiều rượu, đôi mắt khẽ nhắm lên, nhìn rất quyến rũ.

Cửa bên kia, còn có một người đàn ông khác nữa.

Người đàn ông này so với Kiều Trác Phàm thì cao hơn một chút xíu. Cùng có bề ngoại xuất sắc, nhưng đôi mắt kia của anh ta khiến cho người ta có ấn tượng giống như chim ưng.

“Tiểu Bảo Bối, anh nhớ em muốn chết rồi!” Lời dạo đầu của Kiều Trác Phàm, quả thực khiến cho hai người đứng tại chỗ lau mồ hôi lạnh. Nhất là Tiểu Bảo Bối, lại còn bị Kiều Trác Phàm bổ nhào vào người một cái, suýt nữa thì bị té ngã.

Nếu như không phải người đàn ông ở phía sau kéo Kiều Trác Phàm về phía sau, thì hai người đã ngã nhào xuống đất rồi.

“Cậu nhớ thì nhớ, nhưng mà né đề hồng rồi, đến lúc đó chỉ có nước hối hận thôi!” Người kia đưa cánh tay dài ra, sao đó nhẹ nhàng ném Kiều Trác Phàm vào chiếc ghế sa lon ở bên cạnh.

Không biết là say tới mức không biết gì nữa, hay là cảm thấy lời nói của người kia có lý, sau khi Kiều Trác Phàm bị quăng lên ghế sa lon, chỉ hừ hừ vài cái rồi yên lặng không có hành động nào khác nữa.

“Cái đó...” Đột ngột với cảnh tượng bất ngờ như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên nói gì mới phải.

“Tôi là Đàm Duật, là bạn từ nhỏ của Kiều!” Đàm Duật thấy cô có chút nom nớp lo sợ, nên dứt khoát mở miệng giới thiệu trước.

Đàm Duật? !

Thì ra, đây chính là người anh em tốt mà Kiều Trác Phàm thường xuyên nhắc tới.

“Chào anh, tôi thường xuyên nghe Kiều Trác Phàm nhắc tới anh. Tôi là...” Tiểu Bảo Bối định tự giới thiệu mình.

Nhưng người kia lại mở miệng trước một bước: “Tôi biết chứ, cô là Tiểu Bảo Bối!”

Đôi mắt như chim ưng của anh ta hiện lên chút vui vẻ, nhưng mà chưa đạt tới đáy mắt.

Cô không không tự giới thiệu mình trước, sao anh ta lại biết tên của cô?

Nhưng mà cũng đúng, dù sao thì anh ta cũng là bạn thân từ nhỏ của Kiều Trác Phàm.

Nghe thấy Kiều Trác Phàm nhắc tới cô, cũng hợp lý!

Lúc này Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy.

Nhưng đợi tới khi cô biết càng nhiều người bên cạnh của Kiều Trác Phàm, thì cô mới phát hiện thì ra không phải như vậy!

Anh ở bên cạnh ai, cũng có thể nhắc tới tên của cô.

Quen thân cũng vậy, mà không quen cũng vậy...

“Bí bô bí bô...” Thời gian không ủng hộ Tiểu Bảo Bối, không đợi cô kịp hỏi gì đó, thì điện thoại di động của Đàm Duật đã vang lên.

“Ông xã...” Cho dù không cần loa phát thanh, giọng nói ngọt ngào như vậy cũng tự nhiên khuếch đại lên.

Nhưng Đàm Duật vừa nghe thấy, vẻ mặt lập tức đen lại.

“Cô chủ, đừng đùa!”

P/s: Vì dạo này tớ cũng hơi bận, nếu rảnh hơn một chút t sẽ cố gắng edit giúp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 54: Cục cưng, giúp anh!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Đừng nói nhiều nữa, tôi đã bắt cóc con chó cái của nhà anh rồi! Trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà anh không tới chỗ của tôi, thì tôi sẽ thịt chúng...” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói đều đều của người phụ nữ, khiến cho mặt của Duật Tiểu Gia biến sắc ngay lập tức.

“Cô chủ nhỏ à, tôi sai rồi có được chưa? Hôm nay tôi không nên thả bỏ câu của cô, đừng làm hại cục cưng Miêu Miêu nhỏ bé của tôi được không?” Người biết rõ Duật Tiểu Gia đều biết là Duật Tiểu Gia yêu chó thành si.

Kể từ sau khi con chó Nhị Hoàng nhà bọn họ chết, mỗi lần anh nhìn thấy con chó nào có chút gì đó giống với Nhị Hoàng, thì đều dẫn về nhà nuôi.

Cứ như vậy, chỉ mấy năm, hậu viện của nhà anh đều trở thành nơi vui chơi của chó con. Vừa mở cửa ra, thì đã có mười mấy con chó nhào tới.

Hơn nữa, cả thành phố A không người nào không biết, không người nào không hiểu Lăng Nhị gia - nhân vật số một tại thành phố S có một cô công chúa giống như viên ngọc quý ở trên tay, si mê Đàm Duật thành cuồng.

Từ nhiều năm trước tới bây giờ, Lăng công chúa đều rêu rao rùm beng rằng mình là cháu dâu trưởng của nhà họ Đàm. Lại càng mang thù với những sinh vật giống cái ở gần Duật Tiểu Gia trong phạm vi ba thước. Đây cũng là nguyên nhân cô chỉ bắt những con chó cái.

Duật Tiểu gia thì sao?

Từ trước tới giờ anh luôn bảo trì một khoảng cách nhất định với vị công chúa nhỏ này. Bình thường anh vẫn luôn bị gọi tới. Ngay cả khi cô bị đau bụng kinh, anh cũng canh giữ ở bên cạnh người của cô, một tắc cũng không rời.

Có thể nói anh với công chúa nhà họ Lăng đã vượt qua mức tình yêu nam nữ, nhưng lại có chút quá.

Bởi vì mỗi ngày lễ tình nhân, thì anh đều không xuất hiện. Cho dù vị công chúa nhà họ Lăng đã hẹn với anh trước đó rồi, nhưng mà anh vẫn cứ lỡ hẹn.

Điều này cũng khiến cho mối quan hệ này có chút khó phân biệt rõ ràng.

“Đã muộn rồi. Bây giờ tôi bắt đầu đếm ngược, anh còn thời gian là hai mươi chín phút bốn mươi sáu giây!” Đầu bên kia điện thoại, cô gái dứt khoát cúp điện thoại.

Lần này tới lượt Duật Tiểu Gia nôn nóng, “Cái bà điên này, làm chuyện tốt không làm? Lại đi ra tay với mấy con chó nhà mình, để xem ông đây quay về có giết chết cô không...”

Phục hồi tinh thần lại, anh lại ý thức bên cạnh mình còn có một người đang ngáy ngốc ở bên cạnh, nên chỉ có thể ho hẹ một tiếng.

“Tôi đi về trước. Ở đây giao lại cho cô. . .” Dặn dò đơn giản mấy câu xong, Duật Tiểu Gia hùng hùng hổ hổ rời đi.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Kiều Trác Phàm còn nằm ỉ ra ở trên ghế sofa, Tiểu Bảo Bối đứng ở bên cạnh anh có chút không biết phải làm sao.

Thử nói xem, Kiều Trác Phàm cao lớn như vậy, ném trên ghế salon một đêm, ngày mai không tàn tật thì cũng bị tàn phế.

Nếu là người khác, khẳng định không cần phải nói hai lời Tiểu Bảo Bối sẽ lập tức chuồn đi. Nhưng mà người này lại là Kiều Trác Phàm. . .

Tiểu Bảo Bối phát hiện, cô không có cách nào đối xử với anh nhẫn tâm như với những người khác được.

Thứ nhất, vào lúc cô bị vứt bỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành trò cười của thiên hạ thì Kiều Trác Phàm đã đưa tay ra giúp cô. Thứ hai, cô cũng không biết rõ tình cảm của mình đối với anh là dạng tình cảm gì nữa.

Rối rắm một lát, cuối cùng cô quyết định kéo Kiều Trác Phàm đi tới phòng ngủ.

“Kiều Trác Phàm, tôi dẫn anh về phòng ngủ. . .”

Không thấy trả lời lại, lúc này Kiều Trác Phàm vẫn nhắm mắt dựa vào ghế sofa như trước.

Ánh đèn chiếu xuống, cặp lông mi dài của anh tạo thành một cái bóng chỗ mí mắt. Ban ngày nhìn cao ngạo và lạnh lùng, nhưng vào lúc này lại không hề còn chút dấu vết nào nữa. Giờ phút này, anh giống như một thiên sứ, một thiên sứ lương thiện và tốt đẹp.

Không có được câu trả lời của anh, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn hành động.

Kéo Kiều Trác Phàm dậy, cho anh tì lên đầu vai của mình, Tiểu Bảo Bối dùng sức một cái, Kiều Trác Phàm đã rời khỏi ghế sofa. Nhưng mà bị kích nhanh chóng phát sinh, bởi vì Kiều Trác Phàm dựa vào bả vai của Tiểu Bảo Bối, thì đôi chân mảnh khảnh của cô nhanh chóng mất thăng bằng. Hai người cũng ngã nhào lên chiếc thảm dưới sàn nhà. . .

May mắn là thảm dưới sàn rất mềm mại. Người vốn đang nhắm mắt ngủ say, lúc này lại thân nhiên mở hai mắt ra

Không biết là do vẫn còn say, hay là do nguyên nhân nào khác, mà chân mày của anh nhìn quăn rũ hơn, đầu tóc thì rối tung. Thoạt nhìn, chính là sự kết hợp giữa sự cao quý và cuồng dã.

“Kiều Trác Phàm, anh đã tỉnh rồi sao? Mau tỉnh nhanh lên một chút, tự mình đi về phòng ngủ đi.” Bởi vì tư thế ngã của hai người lúc này rất vô tình là Tiểu Bảo Bối hoàn toàn bị Kiều Trác Phàm áp chế ở dưới người của anh.

Cái này vẫn chưa là gì.

Điều quan trọng là, cô cảm thấy cả người Kiều Trác Phàm đang đè lên người của cô, dần dần trở nên nóng hơn. Mà tay của anh thì đang ôm eo của cô, cầm tì lên trên lồng ngực của cô.

Tiểu Bảo Bối muốn đẩy anh ra, không ngờ anh lại giống như một đứa trẻ vậy, vùi mặt vào trong lòng của cô.

Chỉ đơn giản là hơi thở mang theo mùi rượu của anh, nhưng mà lại treu chọc tới thần kinh của cô. . .

“Không.” Anh vui đùa, giọng nói có chút rầu rĩ. “Tiểu Bảo Bối, anh đối xử với em rất tốt, đúng không?” Tiểu Bảo Bối có thể cảm nhận được, hơi thở của Kiều Trác Phàm lúc này rất nóng.

“Ừ!”

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn vẻ mặt của anh chờ đợi câu trả lời, tự nhiên toát ra sự quyến rũ mê người, so với sự cao quý công tử toát ra từ người của Diệp Tử Hi đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Kiều Trác Phàm như thế này, khiến cho Tiểu Bảo Bối gật đầu không chút suy nghĩ nào.

“Cục cưng, em giúp anh được không?” Câu nói tiếp theo của Kiều Trác Phàm khiến cho Tiểu Bảo Bối sùng sốt.

“Hả?” Cục cưng? Cách xưng hô như thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối bỗng sùng sờ người ra.

Cho dù là cha của cô, đặt tên cô là Bảo Bối, thì trong giọng nói cũng không thể hiện ra sự cưng chiều giống như Kiều Trác Phàm thể hiện ra giống như lúc này.

Nhưng mà sự cưng chiều này, Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp tiêu hóa kịp, thì đã bị lời nói tiếp theo của Kiều Trác Phàm làm cho hồn bay phách lạc: “Tên Đàm Duật chết tiệt kia bỏ thuốc anh, khiến cho toàn thân anh bây giờ rất khó chịu. . .”

“Anh không. . .”

Ánh mắt của Kiều Trác Phàm có chút mê man, những thứ tiểu thuyết nào tàn mà Nhạc Dương đã đưa cho Tiểu Bảo Bối xem lúc này cũng đã phát huy công dụng. Trong giây phút này, Tiểu Bảo Bối nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, bất cứ cái gì tôi cũng không giúp anh được!”

Gào thét, giúp cái đầu nhà anh!

Chuyện như vậy, cô không thèm giúp đâu!

Nếu như giúp, không phải là xong rồi sao?

Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ mà từ chối ngay, cho dù sự cưng chiều của hai từ “Cục cưng” được thể hiện mãnh liệt như thế nào, cũng không khiến cô thỏa hiệp chuyện này!

Không ngờ, Kiều Trác Phàm liền trả lời lại là: “Cục cưng, hôm nay không giúp cũng phải giúp!”.

Lúc này, Kiều Trác Phàm trở nên có chút không giống như là anh thường ngày.

Anh liếc mắt nhìn, gương mặt anh tuấn của anh không còn sự dịu dàng tao nhã nữa, mà đã có thêm phần cuồng dã.

Sự bá đạo của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối rụt cổ một cái, muốn chạy trốn nhưng đã không kịp nữa. Bởi vì một giây sau, môi của anh đã đặt lên. . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, em ở đâu rồi?”

Sáng ngày thứ hai, Kiều Trác Phàm tỉnh dậy đã không tìm thấy Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lúc anh vén chăn đệm lên, nhìn thấy bàn thân không có một mảnh vải trên người, thì anh có chút hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 55: Gặp dịp thì chơi

Editor: Táo đỏ phở núi

Sáng sớm đi làm, Tiểu Bảo Bối mặc kín mít không một khe hở. Ngay cả trên cổ, cô cũng buộc một cái khăn lụa màu hồng phấn.

“Bảo Bối, em bị bệnh hả?” Tiểu Huyền đi cùng với Tiểu Vi cùng một đoàn “Hoàng thân quốc thích” tới Tiểu Thị, nhìn thấy Tiểu Bảo Bối giống như chiếc bánh chưng, thì sắc mặt có chút khó coi.

“Không có gì ạ.”

“Không có gì sao? Trời nóng như vậy, mà em còn buộc khăn lụa lên, mà còn nói không có việc gì?” Tiểu Huyền truy hỏi tới cùng.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối có chút bối rối sờ lên chiếc khăn lụa trên cổ của mình, bộ dạng kia giống như đang vô cùng lo lắng bị người khác phát hiện ra chuyện gì đó.

Thật ra, cho tới nay trong nhà họ Tiểu thì Tiểu Huyền cũng được coi là người đối xử với Tiểu Bảo Bối tốt nhất. Ít nhất, khi cô ta nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngã bệnh thì cũng ân cần hỏi thăm vài câu.

Ngược lại với Tiểu Huyền, mẹ của cô ta là Tiểu Vi đối xử với Tiểu Bảo Bối bạc tình tới mức không còn gì để nói.

“Huyền Huyền, con quan tâm cái loại ma ốm đó làm gì? Cho rằng ở bên cây đại thụ thì có thể được hóng gió mát, bây giờ đoán chừng là bị cây đại thụ đè bẹp rồi!” Sự khinh thường của Tiểu Vi đối với Tiểu Bảo Bối từ trước tới giờ đều thể hiện ra mặt.

Ngại vì ở đây còn có mặt của toàn bộ nhân viên của Tiểu Thị, nên giọng nói của bà ta mới nhỏ nhẹ hơn một chút.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng hiểu rằng, đây không phải là người cô này suy nghĩ cho mình. Chẳng qua là bà ta muốn bảo vệ hình tượng cao quý của mình ở trước mặt mọi người mà thôi.

“Được rồi, các người đừng đứng đây lè mề nữa, đi trước chuẩn bị cho cuộc họp đi!”

Tiểu Vi lại ném cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khinh thường, sau đó xoay người đi vào.

Lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ lại, vài ngày nữa là tới đại hội cổ đông hàng năm của Tiểu Thị. Mặc dù Tiểu Vi là thành viên trong ban giám đốc, nhưng trên cơ bản bà ta rất ít khi xuất hiện ở Tiểu Thị. Chỉ có vào thời gian mở đại hội cổ đông, thì bà ta mới dẫn đầu một đoàn người tới Tiểu Thị để xoi mói.

Mục đích, đương nhiên là tìm cơ hội hắt cẳng cha của cô đi.

Nghĩ tới chuyện hàng năm cha của cô phải đối mặt với loạn trong giặc ngoài, Tiểu Bảo Bối lại có chút đau lòng.

Cô rất hy vọng, một ngày nào đó mình có thể gánh vác một chút giúp cha của mình.

Cả ngày, Tiểu Bảo Bối đều ở trong cảm giác lo lắng và buồn bực.

Tối gần trưa, Tiểu Bảo Bối nhận được tin nhắn của Kiều Trác Phàm gửi tới.

“Nghe điện thoại!”

Tin nhắn, chỉ có ba chữ như vậy.

Tiểu Bảo Bối trượt trượt màn hình, cuối cùng cài đặt im lặng, sau đó ném vào ngăn kéo.

Tên khốn kiếp! Tối qua gặp cả người cô như vậy, bây giờ cho rằng nói vài câu qua điện thoại là có thể làm cô nguôi giận?

Kiều Trác Phàm, nằm mơ giữa ban ngày cũng không có chuyện đó đâu!

Cô vừa chọc chọc vào thức ăn, vừa nguyên rủa Kiều Trác Phàm ở trong lòng. Tiểu Bảo Bối coi miếng thịt thành Kiều Trác Phàm, bỏ vào trong miệng, cắn răng nghiền lợi nhai nhai!

Một ly nước nóng màu nâu đang bốc hơi, đột nhiên đưa tới trước mặt của cô.

Tiểu Bảo Bối nhìn theo xương bàn tay rõ ràng đang cầm cái ly kia nhìn lên, thì nhìn thấy vẻ mặt ân cần của Quý Xuyên.

Quý Xuyên như vậy, không khỏi khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại.

Lúc cô và Quý Xuyên còn ở cùng một chỗ, từ trước tới giờ không nói chuyện yêu đương, lại chưa đạt tới tiêu chuẩn bạn trai. Đại đa số thời gian bọn họ gặp mặt, đều là ở công ty. Có đôi khi, Tiểu Bảo Bối cũng sẽ hoài nghi, có phải người đàn ông này không thích cô hay không?

Nhưng mà mỗi lần cô bị cảm mạo, thì người đàn ông này sẽ giống như bây giờ, sẽ đưa tới một ly nước giải cảm do chính tay anh ta pha cho mình uống.

Mỗi lần cảm nhận được vị thuốc giải cảm mạo ấm áp này, Tiểu Bảo Bối lại suy nghĩ, chắc hẳn là Quý Xuyên có yêu mình? Nếu không, người bị công việc đè đầu như vậy, tại sao có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi đi pha nước này cho cô uống được chứ?

Cũng là những hành động đó, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối duy trì được nhiều năm như vậy.

Nếu không phải là Tiểu Huyền đưa giấy hôn thú tới trước mặt của cô, thì Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình còn chìm đắm trong đó bao lâu nữa...

“Uống nhanh đi, buổi sáng tôi thấy em mặc rất dày, chắc là bị cảm rồi!” Giống như trong trí nhớ vậy, trên mặt Quý Xuyên nở nụ cười mà bình thường hiếm có.

Nhưng mà anh ta không hề biết, kể từ khi sự thật được vạch trần, sự kiên trì bị phá hủy, trong lòng của Tiểu Bảo Bối đã tan nát. Lại một lần nữa nhìn ly nước giải cảm ở trước mặt, trong lòng Tiểu Bảo Bối chưa xót không nói nên lời.

“Không cần, tôi không sao!” Cô thu hồi lại ánh mắt, định tiếp tục ăn cơm.

“Bảo Bối, đừng ngốc thế. Em gọt được người khác, nhưng sao gọt tôi được? Trước kia, mỗi lần bị cảm em đều mặc thành cái bánh trưng như vậy, bắt kẻ là xuân hạ thu đông.” Không biết là nhớ lại những kỷ ức ngọt ngào, hay là có nguyên nhân nào khác, đường cong trên khóe miệng của Quý Xuyên không hề giảm.

“Quý Xuyên, anh cũng biết đó là lúc trước. Cho nên, sau này anh không cần phải làm những chuyện như vậy nữa.”

Mỗi lần, đột nhiên phát hiện thấy anh ta thể hiện ra chút dịu dàng đều khiến cho cô mềm lòng, tiện đó càng tiếp thêm động lực để cô tiếp tục theo đuổi anh ta.

Cô sợ tiếp tục cảm nhận được sự dịu dàng của anh ta, thì lại một lần nữa chìm đắm vào trong cơn bão dịu dàng này, không thể thoát ra ngoài được.

“Bảo Bối, tôi chỉ quan tâm em một chút thôi. Chẳng lẽ, giữa chúng ta ngay cả chuyện nhỏ này cũng không thể làm được sao?”

Quý Xuyên thu tay lại, có chút lúng túng bỏ vào trong túi quần.

Thật ra lúc buổi trưa anh ta quay trở lại công ty, lúc đi ngang qua phòng làm việc mới nhìn thấy cô mặc giống như cái bánh trưng.

Dường như không hề suy nghĩ chút nào, anh ta vừa về tới phòng làm việc, thì liền đi pha một ly nước giải cảm.

Lúc pha xong, anh ta cũng bắt đầu do dự có nên đưa cho cô hay không.

Cũng chính vào lúc này, Quý Xuyên mới biết được, thì ra Tiểu Bảo Bối trong mắt của anh ta nhiều năm qua, thì ra không chỉ đơn giản là một quân cờ mà thôi.

Những thứ kia nhìn giống như chủ đích khiến cho cô rung động, nhưng mà cũng có vài phần thật lòng của anh ta, mà bây giờ anh ta mới phát hiện ra.

Cuối cùng, anh ta thuận theo lòng mình, đưa ly nước giải cảm này tới cho cô.

“Lần trước, chuyện trong thang máy anh đã quên rồi sao? Nhưng mà tôi tin là, chị họ cũng không thích chồng của mình chân trong chân ngoài như vậy. Quý xuyên, nếu như có lòng như vậy, tôi hy vọng anh sẽ dùng nó trên người của chị họ tôi. Không có người phụ nữ nào hy vọng chồng của mình đi quan tâm tới người phụ nữ khác nhiều như vậy...”

Thật ra, bây giờ tình cảm của Tiểu Bảo Bối đối với Quý Xuyên có chút phức tạp.

Đúng vậy.

Lúc Tiểu Huyền mang giấy đăng ký kết hôn tới cho cô xem, thì cô rất hận người đàn ông này. Nhưng mà bởi vì tình yên chân thành đã qua, và bởi vì ly thuốc giải cảm này, cô biết tất cả giữa bọn họ cũng không phải nói một câu cho qua là sẽ xóa đi hết được.

Tiểu Bảo Bối cũng không biết, bây giờ tình cảm của cô đối với Quý Xuyên là như thế nào. Nhưng mà điều duy nhất cô hiểu được đó chính là bọn họ không thể trở lại giống như trước đây được nữa.

Cho nên, cô cũng chỉ có thể hy vọng từ đáy lòng rằng người đàn ông này sẽ được hạnh phúc. Là chị họ cũng được, hay là người khác cũng được, chỉ có thể đi cùng với anh ta là được.

Nhưng mà, hình như người khác lại hiểu lầm ý của cô.

Hôm nay cô chân thành cười mở với nhau, nhưng lại nhận được một ánh mắt gần như tức giận nhìn chằm chằm vào cô.

Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Đây là thế nào?

Chẳng qua cô chỉ làm lễ truy điệu cho đoạn tình cảm chết non kia, nhân tiện khai thông tương lai của anh ta một chút mà thôi. Sao Quý Xuyên lại dùng ánh mắt giống như gã kẻ thù để nhìn cô như vậy?

“Tiểu Bảo Bối, thì ra sự si tình lúc trước của em đối với tôi, chẳng qua là gặp dịp thì chơi mà thôi!” Đột nhiên Quý Xuyên nở nụ cười, lạnh lẽo và chói tai

như bão tuyết vậy.

Càng khó nghe hơn khi trong giọng nói của anh ta hiện lên chút mỉa mai.

Anh ta cảm thấy may mắn, vì bàn tay để trong túi quần Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy được. Bởi vì lúc này, bàn tay của anh ta không biết vì không cam lòng hay vì phần nộ, mà nắm chặt lại thành quyền.

Bởi vì, rốt cuộc anh ta cũng biết vì sao hôm nay Tiểu Bảo Bối lại mặc kín mít như vậy, lại còn quấn khăn lụa vào mùa này nữa chứ.

Nhìn theo tầm mắt sắc lạnh giống như dao của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy khăn lụa của mình không biết bị tuột ra từ khi nào. Dấu vết đỏ đỏ tím tím kia, đang điều võ dương oai ở trên cổ của cô. Giống như chủ nhân của nó, đang tùy tiện phơi bày ra.

Nhìn thấy những dấu vết lấm tẩm kia, Tiểu Bảo Bối vội vàng quấn khăn lụa lại một lần nữa.

Lúc phục hồi lại tinh thần, thì Quý Xuyên đã rời đi. Chỉ để lại ly nước giải cảm, cũng giống như tình cảm của bọn họ, không còn chút nhiệt độ nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56.1: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Kiều, buổi tối đi ra ngoài không?” Tầng trên cùng của Đế Phàm, điện thoại cá nhân của Kiều Trác Phàm vang lên, anh luống cuống tay chân cầm lấy. Vốn tưởng là của người phụ nữ nào đó gọi tới, không ngờ lại thấy hiện lên chữ ‘Duật’, cảm giác chờ mong dưới đáy mắt chợt tan biến.

Lúc này, anh thu lại sự vui vẻ vì tiếng chuông điện thoại vang lên, khôi phục lại sự ung dung quý phái thường có của anh.

“Không. Tôi muốn đi bắt người!” Vốn tưởng rằng chờ thời gian trôi qua, nha đầu kia sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh. Không ngờ chờ lâu như vậy, người nên gọi điện thoại tới thì không gọi tới. Lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được, người kia vẫn luôn ở ngoài sự khống chế của anh.

Nếu không qua tìm cô, anh thực sự có chút lo lắng cô sẽ trốn đi mất.

“Kiều, cậu không cần phải lo lắng. Đứa ngốc nhà cậu trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của cậu đâu, cậu nên bớt chút thời gian lo lắng cho thằng em này của cậu một chút. . .”

“Làm sao?” Nghe giọng nói của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm không khỏi cười khẽ. Tiếng cười, giống như con gió nhẹ, thấm vào ruột gan.

“Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhỏ nhà họ Lăng, nếu cậu không đi theo giúp mình, thì mình chính là dê đưa vào miệng cọp!”

Nghe bên kia giả thành giọng điệu đáng thương, cánh môi của Kiều Trác Phàm bĩu một cái: “Ồ, là hồng môn yến à?”

“Cũng không phải như vậy!”

“Vậy thì đơn giản thôi. Cậu đi theo cô ấy đi, dù gì thì cô ấy cũng gọi cậu là chồng mấy chục năm rồi. Nếu như cậu không chấp nhận cô ấy, thì con gái nhà người ta sao có thể gả cho người khác được?” Trong tiếng cười, chân mày của anh nhíu lên. Bộ dạng một bên mặt hoàn mỹ, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái không dính chút bụi trần.

“Đừng mà, Kiều, sao cậu lại có thể nhẫn tâm. . .” Đầu bên kia vang lên tiếng gào khóc như quỷ.

Kiều Trác Phàm đưa tay xem đồng hồ một chút, rồi nhân tiện nói: “Tự giải quyết cho tốt đi. Xem như không cần phải theo đuổi cô nương nhà người ta không phải tốt sao? Đáng về này tôi. . .”

Phía sau nói một tràng, Kiều Trác Phàm chưa kịp nói xong, đã trực tiếp cúp máy. Sau đó người đàn ông cầm lấy áo khoác tây trang lên, rồi vội vã ra khỏi phòng làm việc.

“Tổng giám đốc Kiều, buổi chiều không phải vẫn còn hai cuộc họp nữa sao? Bây giờ ngài đã muốn đi ra ngoài?” Trợ lý nhìn thấy anh cầm áo khoác, thì vội vã đuổi theo.

“Cuộc họp hãy lùi lại hết.”

Áo khoác vất lên khuỷu tay trái, phía trên áo sơ mi màu lam, cà vạt đã được nói lỏng ra, tay áo cũng bị bén lên tới khuỷu tay. Mặc dù không có nhiều trang sức, nhưng mà vẫn rất thu hút ánh nhìn.

“Nhưng mà đây là dự án đầu tư mà chúng ta đã lẫn lộn vất vả cả một tháng, cuộc họp này là nói chuyện hợp tác đầu tư . . .” Nếu đột nhiên đơn phương hủy bỏ cuộc họp này, chỉ sợ là lần hợp tác này lại thất bại.

Trợ lý có lòng tốt nhắc nhở.

“Tôi nói, đẩy lùi lại!” Trợ lý ở bên cạnh nói cả buổi, anh cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, bỏ lại một câu như vậy rồi đi thẳng vào thang máy.

Nhìn cửa thang máy nhanh chóng khép lại, trợ lý bất đắc dĩ sờ sờ chóp mũi của chính mình.

Kiều Trác Phàm này, quả thật giống như lời đồn trong truyền thuyết, toàn bộ đều dựa vào tâm tình để làm việc.

Ngay cả hạng mục hợp tác mười mấy triệu, nói không cần là không cần luôn!

Nhìn Kiều Trác Phàm ung dung rời đi, trợ lý chỉ nghĩ tới một câu nói để hình dung Kiều Trác Phàm: “Có tiền, thật tùy hứng!”

“Bảo Bối, mau tới đây, ở bên này, bên này!” Cùng một thời gian đó, Tiểu Bảo Bối đi vào một quán ăn Trung Quốc được gọi là ‘Vân Các’.

Con bé béo ú Nhạc Dương đã tới trước. Hơn nửa năm không gặp, bản chất của Nhạc Dương vẫn như vậy, cho dù cô không mở miệng, Tiểu Bảo Bối cũng dễ dàng nhận ra cô.

“Tiểu Bảo Bối, mình nhớ cậu muốn chết!” Lúc này Tiểu Bảo Bối vừa bước tới, đã bị ôm một cái thật chặt. Lồng ngực rắn chắc của Nhạc Dương, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sắp không thở được.

Nhiều lần gãy gập, cô cũng không có cách nào thoát khỏi lồng ngực của Nhạc Dương.

“Nhạc Dương, nếu cậu không buông ra thì mình liền mất mạng!”

Vừa nói xong lời này, thì cuối cùng Nhạc Dương cũng buông lỏng tay. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, cô có chút thẹn thùng gãi gãi đầu.

“Bảo Bối, đã hơn nửa năm không gặp, tại sao cậu vẫn gầy như vậy?” Nhìn cánh tay của Tiểu Bảo Bối chỉ bằng ba ngón tay của cô cộng lại, Nhạc Dương không khỏi oán trách.

“Hơn nửa năm không gặp, Nhạc Dương cậu vẫn . . .” Tiểu Bảo Bối vừa định cãi lại theo bản năng, rồi ý thức được đây là tâm bệnh của Nhạc Dương, cuối cùng không dám nói tiếp.

Nhưng mà Nhạc Dương thì ngược lại, tự mình tiếp lời: “Vẫn béo ú như vậy đúng không? Không còn cách nào, đồ ăn ngoại quốc lượng calo cao, cho dù mình ăn ít đi một chút, cũng không có tác dụng!”

“Xin lỗi, Nhạc Dương!”

“Không sao đâu, mình béo ú như vậy, cũng không phải là một hai năm!”

“Nào, hôm nay mình mời khách! Chúng ta xem thực đơn mới này, tất cả đều gọi hết lên.” Tự biết miệng của mình vừa mới gây chuyện, Tiểu Bảo Bối vội vàng bù đắp lại.

Mà Nhạc Dương vừa nghe tới có món ăn mới, thì mới biết được trong khoảng thời gian mình rời đi này, đã bỏ lỡ biết bao nhiêu là chuyện tốt.

Cao hứng một cái, cô lại không cẩn thận mở rộng cái bao tử của mình ra, hoàn toàn quét sạch những món ăn ngon ở trên bàn vào trong bụng hết.

Nếu hỏi cô ấy ăn như vậy không sợ trở thành béo phì sao?

Cô ấy sẽ trả lời lại rằng: Ăn no mới có sức lực để giảm cân!

Vừa mới nghĩ thấy mùi đồ ăn của nhà hàng, Nhạc Dương sẽ không có cách nào tập trung được. Cho đến khi đã no say rồi, ánh mắt của Nhạc Dương mới chú ý tới dấu vết kỳ lạ trên cổ của Tiểu Bảo Bối.

“Bảo Bối, quả nhiên người phụ nữ đã kết hôn có khác. Rất phóng khoáng?” Bởi vì hơi béo một chút, nên làn da của Nhạc Dương đặc biệt mềm mại. Lúc nói những lời này với Tiểu Bảo Bối, cô còn cố ý nheo mắt.

Về mặt và ánh mắt kia, so với những nhân vật sấm vai tú bà trên tivi không có gì khác biệt.

“Khụ khụ . . .” Tiểu Bảo Bối vốn đang ăn thịt, lại nghe thấy cô ấy nói câu nói kia, thì bị nghẹn tới mức ho sặc sụa.

“Ôi trời ơi, tiểu tổ tông của tôi, cậu kiểm chế một chút giùm mình. Nếu như cậu bị sơ suất gì, đợi tí nữa Quý Xuyên nhà cậu không phải sẽ tìm mình tính sổ hay sao?”

Nhạc Dương nhìn Tiểu Bảo Bối ho khan, bàn tay mấp mấp rất lưu loát giúp Tiểu Bảo Bối nhuận khí. Nhưng mà lại dùng sức không thích hợp, thiếu chút nữa khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một nửa cô của Tiểu Bảo Bối chôn ở trong chén cơm.

“Nhạc Dương . . .” Vất vả lắm mới ổn định lại được, cuối cùng cũng bắt được bàn tay của Nhạc Dương đang chào hỏi trên lưng của cô, lúc này Tiểu Bảo Bối mới nghiêm mặt lại nói: “Nhạc Dương, cậu biết mình kết hôn?”

Mới vừa rồi Quý Xuyên rời khỏi phòng làm việc, Tiểu Bảo Bối nhân lúc trong văn phòng không có người nào khác, còi ra để cho cô được hít thở không khí, để cho khỏi bị bí quá mà bị mọc rôm sảy.

Nhạc Dương lại gọi điện thoại tới đúng thời điểm đó. Bởi vì hơi bất ngờ, nên Tiểu Bảo Bối đã quên khăn lụa ở trên bàn làm việc.

Trước mắt, đã bị Nhạc Dương thấy cái gì đó ở trên cổ của mình, Tiểu Bảo Bối có chút ngại ngùng.

Nhưng mà không có khăn lụa, cô lại không có cái gì để che lại, nên dứt khoát không thèm để ý đến.

Mà điều quan trọng nhất là, Tiểu Bảo Bối lại nghe được cái tên Quý Xuyên ở trong miệng của Nhạc Dương.

Hôm qua lúc Nhạc Dương gọi điện thoại tới, Tiểu Bảo Bối cho rằng cô ấy đã biết chuyện cô và Quý Xuyên không thành. Vốn là, Tiểu Bảo Bối còn muốn lợi dụng chiều nay, thổ lộ hết mọi chuyện với Nhạc Dương.

Nhưng bây giờ nghe ra, Nhạc Dương cũng không biết gì về chuyện cô và Quý Xuyên.

“Đúng vậy!” Nếu không phải là kết hôn, Quý Xuyên có thể đem tất cả các tài liệu quyền cổ phiếu fax cho cô xem, để cô làm thủ tục sang nhượng vượt quốc gia hay sao?

Đương nhiên, đây là cái nhìn của Nhạc Dương.

Bởi vì cô không thể tưởng tượng được, lại có một loại người không biết xấu hổ như vậy. Chưa kết hôn, đã nói vợ chưa cưới đưa hết những tài liệu giấy tờ quan trọng cho anh ta, nói cho oai là để anh ta bảo quản!

Mà Quý Xuyên, chính là loại người không biết xấu hổ đó!

“Trước kia Quý Xuyên còn gửi hình các cậu đính hôn cho mình xem mà! Ngược lại cậu đó đồ xấu xa, ngay cả chuyện lớn như đính hôn và kết hôn cũng không thêm nói với mình. Nếu không phải Quý Xuyên nói các cậu đã kết hôn, thì mình còn chưa biết gì đâu!” Nhạc Dương vẫn còn thao thao bất tuyệt cái gì đó, mà Tiểu Bảo Bối thì không khỏi buồn bực.

“Nhạc Dương, gần đây cậu vẫn liên lạc với Quý Xuyên?” Nếu như là có liên lạc, thì cô ấy phải sớm biết chuyện hôn sự không thành của cô và Quý Xuyên mới đúng.

Nhưng mà câu trả lời của Nhạc Dương lại khiến cho Tiểu Bảo Bối không ngờ tới.

“Đương nhiên là có rồi, nếu không làm sao mình biết chuyện các cậu đã kết hôn? Lần này, là do Quý Xuyên ra sân bay đón mình!”

Nhân dịp Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa phản ứng kịp, Nhạc Dương lại nói: “Mình đã nói, Quý Xuyên trở thành con rể của người có tiền thì nhìn thay đổi liền. Thay đổi cách ăn mặc không nói, ngay cả con người cũng thay đổi!”

Cũng không phải là Nhạc Dương xem thường Quý Xuyên.

Nhưng mà nhìn thái độ của anh ta đối với Tiểu Bảo Bối, cũng khiến cho Nhạc Dương vui không nổi.

Nhưng mà cuối cùng anh ta đã kết hôn với Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương cũng sẽ chân thành chúc phúc cho hai người bọn họ.

Đây mới chính là Nhạc Dương. Có hơi độc mồm độc miệng một chút, nhưng lòng dạ lại rất lương thiện.

“Bảo Bối, cậu đã kết hôn với Quý Xuyên, mình sẽ thu hồi lại những lời nói trước kia!”

Có một thời gian, Nhạc Dương vô cùng thành kiến với Quý Xuyên.

Nguyên nhân đơn giản là do thái độ của Quý Xuyên đối với Tiểu Bảo Bối rất không tốt.

Khi đó Nhạc Dương liền nói với Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, mình không ủng hộ chuyện cậu và Quý Xuyên!”

Nhưng trước mắt, Tiểu Bảo Bối cũng đã kết hôn với Quý Xuyên. Nhạc Dương cũng không hy vọng, bản thân mình khiến cho người bạn tốt nhất đau lòng.

Còn nữa, trong thời gian xuất ngoại này, Quý Xuyên liên lạc với cô còn ân cần hơn cả Tiểu Bảo Bối.

Điều này cũng khiến cho cách nhìn của Nhạc Dương đối với Tiểu Bảo Bối có chút thay đổi.

Nhưng Nhạc Dương tuyệt đối không thể tưởng tượng được, thật ra Quý Xuyên làm như vậy là vì muốn loại bỏ đi những phòng bị của cô đối với anh ta.

“Nhạc Dương, cậu không cần nói những lời xin lỗi này với mình. Bởi vì những lời nói trước kia của cậu, không hề sai . . .” Trong đầu, hiện lên hình ảnh mà Tiểu Huyền đặc ý đưa cho cô xem tờ giấy màu hồng mà cô đã cất giấu thật sâu trong trí nhớ, khóe miệng của Tiểu Bảo Bối tràn đầy khổ sở.

Điều này, khiến cho Nhạc Dương vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện này là thế nào? Cậu nói cho mình biết, có phải là tên khốn nạn kia đã bắt nạt cậu không?” Tính tình của Nhạc Dương, cũng giống như cân nặng của cô. Một khi tăng vọt, thì không thể nào khống chế được.

“Nhạc Dương, Quý Xuyên đi tới sân bay đón cậu, chẳng lẽ không nói cho cậu biết, người lãnh giấy hôn thú với anh ta, là người khác.”

Đinh hôn, kết hôn, ngay cả chuyện đi thử áo cưới, bọn họ đều làm cùng nhau.

Nhưng cuối cùng, anh lại lãnh giấy đăng ký kết hôn với người khác.

Cho tới bây giờ, Tiểu Bảo Bối nhớ lại không hiểu sao cảm thấy buồn cười.

“Cái gì? Tên khốn kia lãnh giấy đăng ký kết hôn với ai?”

Nhạc Dương cho rằng, Tiểu Bảo Bối đang nói đùa với cô.

Cho đến khi, cô nghe được từ miệng Tiểu Bảo Bối tên của một người khác.

“Tiểu Huyền!”

“Thật sự là cái con đê tiện đó sao? Tám trăm năm trước mình đã sớm nhìn ra rồi, hai người này lúc nào cũng mất đi mây lại ở trước mặt của cậu!” Nếu không, lấy việc cô bao bọc Tiểu Bảo Bối như vậy, thì cô sẽ không nói ra những lời như ‘Mình không ủng hộ cậu và Quý Xuyên’.

Nhạc Dương đã nhiều lần, bắt gặp thấy Tiểu Huyền và Quý Xuyên ở riêng một chỗ. Chụp hình, gọi điện để thông báo cho Tiểu Bảo Bối chuyện này, cô đã làm vô số lần.

Nhưng đến cuối cùng, người bạn tốt của cô là Tiểu Bảo Bối lại dùng hai chữ ‘Công việc’ để giải vây cho đôi gian phu dâm phụ kia. Nhưng mà Nhạc Dương vẫn có cảm giác, giữa hai người này không đơn giản.

Nếu không phải gần đây, số lần Quý Xuyên liên lạc với cô còn nhiều hơn Tiểu Bảo Bối, thì cô sẽ không cho rằng anh ta thật lòng đối xử tốt với Tiểu Bảo Bối.

Mà lúc nghĩ tới đây, Nhạc Dương đột nhiên khựng lại.

Bởi vì cô ý thức được, trong quá trình này mình đã sắm vai nhân vật gì rồi!

“Bảo Bối, mình có chút việc phải đi trước! Chuyện sau này, chờ lát nữa mình sẽ nói rõ với cậu!” Die enda anlequ uyd omn .

Bây giờ Nhạc Dương vội vàng đi tìm Quý Xuyên.

Chất vấn lương tâm của anh ta để đâu mất rồi, đồng thời cũng muốn anh ta hoàn trả lại đồ cho Tiểu Bảo Bối!

“Chuyện đó . . . Được rồi!” Tiểu Bảo Bối mặc dù không nỡ xa Nhạc Dương, nhưng mà hình như nhìn cô ấy có chuyện gì thực sự rất gấp, nên cuối cùng cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 56.2: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Quý Xuyên, nếu anh không bận gì thì đưa mẹ em về đi!” Buổi sáng, Tiểu Vi đi một vòng Tiểu Thị, gây phiền phức cũng đủ rồi. Phần còn lại, để tới đại hội cổ đông.

Sau khi đi một vòng, Tiểu Huyền mời bà đi ăn ở gần đó, bây giờ cũng đã tới thời gian trở về rồi.

Lúc này Tiểu Huyền gọi Quý Xuyên tới, nhưng mà mục đích là muốn anh biểu hiện ở trước mặt mẹ mình tốt một chút.

Người ta vẫn thường nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt!

Nhưng mà tại sao câu nói này ở nhà bọn họ, lại không hề có chút hiệu quả nào?

Đã kết hôn hơn một tháng, thái độ của mẹ cô vẫn không hề ôn hòa hơn trước kia.

Điều này cũng khiến Tiểu Huyền khó xử, suốt ngày tìm cơ hội để cho Quý Xuyên biểu hiện tốt trước mặt mẹ mình.

Nhưng mà, hiệu quả lại không được như cô ta mong muốn.

Tiểu Vi nhìn Quý Xuyên đang định đi lấy xe tới, trên mặt mang một nụ cười mỉa mai.

“Huyền Huyền, tìm đàn ông như vậy là tốt, đi theo làm người hầu bất cứ khi nào cần dùng thì chỉ nói một câu là được!” Có vài người lại thích như vậy, vừa có mấy đồng tiền dơ bẩn, thì bắt đầu sai bảo người khác giống như là sai bảo nô tài nhà bọn họ vậy.

Mà Tiểu Vi, nghiêm nhiên là một người như vậy. Ngoài miệng nói rất hay, nhưng mà trong lời nói lúc nào cũng đâm chọt người khác.

Rõ ràng Quý Xuyên đã bị những lời nói này chọc trúng, cho nên sắc mặt vô cùng khó coi.

Bởi vì anh ta chưa thể thuận lợi nắm được những cổ phần kia của Tiểu Bảo Bối mà thôi. Nếu như không phải như vậy thì sao anh ta phải ở chỗ này khom lưng cúi đầu để cho Tiểu Vi nhục mạ như vậy?

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!” Tiểu Huyền cũng hết sức lúng túng.

Bây giờ quan hệ của cô và Quý Xuyên như đi trên một lớp băng mỏng.

Mỗi buổi tối về nhà, dường như không hề nói chuyện. Chuyện giường chiếu, lại càng không phải nói tới.

Bất hòa với Quý Xuyên, Tiểu Huyền còn muốn tìm cơ hội để làm tiêu tan đi hiềm khích lúc trước. Giống như hôm nay, cô ta cố gắng hết sức để sắp xếp cho Quý Xuyên tới trước mặt mẹ mình, muốn cho anh một cơ hội để thể hiện, đồng thời muốn mượn cơ hội này để hòa giải.

Nhưng mà hiển nhiên, cô ta đã tìm nhầm cơ hội rồi.

Lời nói của mẹ cô ta, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên càng trở nên khó coi hơn.

“Mẹ cũng không nói cái gì sai mà!” Tiểu Vi cường điệu.

“...”

Quý Xuyên nghe hai mẹ con nhà này nói thầm với nhau, bàn tay nắm chìa khóa càng xiết chặt lại.

May mắn là, lúc này vừa mới ăn xong. Công nhân viên Tiểu Thị vẫn chưa về. Cho nên bộ dạng bị mẹ vợ nhục nhã của anh ta, cũng không có bao nhiêu người chứng kiến.

Nhưng mà Quý Xuyên không hề biết rằng, ở bên kia có một chiếc xe đua màu xám bạc đang dừng, có một người lặng lẽ ngồi ở trong xe, thu hết tất cả cảnh tượng vừa rồi vào trong đáy mắt. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Quý Xuyên, đây là cuộc sống mà anh mong muốn sau khi vứt bỏ vị hôn thê?

Nhưng mà, ngược lại Kiều Trác Phàm vô cùng hài lòng với kết quả này.

Có bao nhiêu hài lòng? Nhìn anh dựa vào xe, cười nham nhở tới mức nào thì sẽ biết.

Thời gian trước anh có bao nhiêu hối hận, thì bây giờ lại vui vẻ bấy nhiêu khi nhìn thấy bộ dạng của Quý Xuyên càng lúc càng trở nên thảm hại.

Nhưng Kiều Trác Phàm cũng không nghĩ tới, hôm nay ông trời lại đối xử với anh nhân từ như vậy.

Anh cũng chỉ thoáng nghĩ ở trong lòng muốn thấy Quý Xuyên thảm hại một chút, thì vừa lúc đó có một chiếc taxi dừng lại ở trước tập đoàn Tiểu Thị. Từ trên xe có một cô gái béo ú đi xuống chạy lại chỗ Quý Xuyên đang đứng cạnh hai người Tiểu Huyền và Tiểu Vi, tát lên mặt của Quý Xuyên một tát tay!

Một cái tát này, tuyệt đối là dùng hết toàn lực. Nếu không, tiếng tát tay kia sẽ không khiến cho Kiều Trác Phàm ở cách cả một con đường cũng có thể nghe thấy được. Còn nữa, vóc người của Quý Xuyên cao lớn như vậy, cũng sẽ không bị đánh tới mức lui về sau mấy bước.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?” Hiển nhiên là Tiểu Vi cũng bị giật mình, nhưng mà chuyện ý thế hiếp người này, bà ta đều là nhìn người mà làm. Cô gái béo ú xông lên ở trước mặt này, tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nếu như thực sự rước họa vào thân, bà ta còn lo lắng cỡ như mình cũng bị một cái tát tay giống như Quý Xuyên!

“Đừng có lại. Nếu không cẩn thận tay của tôi tát nhầm người đấy!” Nhạc Dương trừng mắt nhìn Tiểu Vi một cái, xoa tay đi lại muốn phân cao thấp với Quý Xuyên.

“Nhạc Dương, cô bị điên rồi sao?” Khác với Tiểu Vi bị khiển trách thì liền thức thời lui ra, Tiểu Huyền lúc này lại bước tới. Dù nói thế nào đi nữa, người bị đánh cũng là chồng của cô ta, vào lúc này sao cô ta có thể ngồi nhìn mà mặc kệ được!

Mà Nhạc Dương vừa nghe thấy lời này, lập tức chuyển mũi nhọn về phía Tiểu Huyền. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Thì ra là loại đàn bà đề tiện này sao! Tôi vốn định tính sổ với anh ta xong, thì sẽ tìm tới cô! Thì ra cô cũng đang ở đây, cũng đỡ mắt công tôi phải đi tìm cô lần nữa!” Lúc vừa mới xuống xe, Nhạc Dương chỉ chú ý tới một người khiến cho cô nổi giận là Quý Xuyên.

“Nhạc Dương, cô ăn nói đàng hoàng một chút cho tôi. Tôi chọc tới cô khi nào?” Tiểu Huyền vô cùng bất mãn với việc Nhạc Dương mở miệng ra là bôi nhọ cô ta.

Đôi chân mày anh khí kia nhíu lại, giống như cô ta mới là người chính nghĩa.

Lúc này Nhạc Dương bước tới, một tay giữ lấy cằm của Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền muốn tránh thoát, nhưng mà Nhạc Dương là người đáng người mập mập to lớn mà sức lực cũng lớn, cho dù điểm nào, cô ta đều không phải là đối thủ của Nhạc Dương.

Dưới tình huống như thế, cô ta chỉ có thể để mặc cho Nhạc Dương bóp cằm của cô ta và quan sát cô ta.

“Cô làm cái gì vậy? Cái con nhỏ béo ú này, mau buông tay ra!” Vào lúc Quý Xuyên bị đánh Tiểu Vi có thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng mà người phụ nữ điên ở trước mặt này lại chĩa mũi nhọn về phía con gái mình, cho dù như thế nào đi nữa bà ta cũng không thể trơ mắt nhìn con gái mình bị đánh.

Lúc này, cuối cùng bà ta cũng nổi lên dũng khí xông lại.

Cũng chính vào lúc này, Nhạc Dương buông lỏng tay ra.

Đương nhiên, lúc này Kiều Trác Phạm nhìn tới, thì thấy là do cô gái béo ú kia cố ý. Mục đích là muốn Tiểu Vi che chở cho Tiểu Huyền, rồi tự mình làm con gái bị ngã.

Nhìn hai mẹ con bọn họ nhếch nhếch ngã xuống một chỗ, Nhạc Dương phui phui tay.

“Tiểu Huyền, cô còn dám nói cô không trêu chọc tôi? Cô nhân lúc tôi không có ở đây, thông đồng ở cùng một chỗ với chồng chưa cưới của Bảo Bối, lại còn không biết xấu hổ lãnh giấy đăng ký kết hôn, lúc làm như vậy thì phải biết sẽ có một ngày như vậy chứ!” Lúc này, đã gần tới giờ làm việc, công nhân viên của Tiểu Thị lúc này đã com nước xong, từng tốp từng tốp đi vào công ty. điễm dần nên quýndon.

Bắt gặp một màn như vậy, dĩ nhiên là vậy tới xem. Vỡ kịch hay miễn phí không xem, như vậy làm sao được?

Còn nữa, thật ra thì tất cả công nhân viên của Tiểu Thị đều hiếu kỳ, vì cái gì mà lúc trước Tiểu Bảo Bối đính hôn với Quý Xuyên, mà tới ngày kết hôn thì chú rể lại là người khác. Máy bữa nay, trong công ty đều đồn rằng, là Tiểu Bảo Bối trật đường ray.

Nhưng mà, hôm nay bọn họ vừa nghe được, thì lúc này bọn họ mới ý thức được cái gì.

Thì ra không phải Tiểu Bảo Bối quyền rũ lên giường với đàn ông khác mới khiến cho cuộc hôn nhân không thành. Mà là Tiểu Huyền phá hư nhân duyên của người ta, mới biến thành cục diện như thế này?

“Thì ra là như vậy sao?”

“Thật sự không ngờ được!”

“...”

Mọi người vậy xem xì xào bàn tán.

Khiến cho Tiểu Huyền và Tiểu Vi vô cùng nhếch nhếch.

Loại người như bọn họ, mặt mũi còn lớn hơn cả trời.

Lúc này khiến cho hai người bọn họ mất mặt trước nhiều người như vậy, thì đó chính là tội ác tày trời.

“Nhạc Dương, cô không cần phải ngậm máu phun người!” Tiểu Huyền thấy người vậy xem càng lúc càng nhiều, thì muốn nguy biện.

Nhưng mà Nhạc Dương là ai chứ?

Cô là luật sư nổi tiếng. Muốn cùng cô tranh luận sao, không có cửa đâu!

“Tiểu Huyền, có gan làm mà không có gan nhận sao! Cô dám nói, trước đây cô không phải ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối thông đồng ở cùng một chỗ với Quý Xuyên?” điển nhiên nên quýdon.

“Nhạc Dương, cô đủ rồi đấy!” Quý Xuyên tri hoãn nãy giờ, cuối cùng cũng đi tới.

Đương nhiên, anh ta không chỉ đơn thuần là vì bảo vệ Tiểu Huyền. Chẳng qua là anh ta cảm thấy, trước mắt sắp mở đại hội cổ đông. Lúc này để Nhạc Dương phá hư hình tượng, đối với anh và cả Tiểu Huyền đều không ai có lợi.

Nhưng mà Quý Xuyên không biết rằng, ngay trước mặt Nhạc Dương mà bảo vệ Tiểu Huyền, thì cũng như đánh vào mặt Nhạc Dương.

Thấy Quý Xuyên cũng đi tới, Nhạc Dương không chút suy nghĩ vung một tay khác lên mặt của Quý Xuyên!

“Nhạc Dương, cái người đàn bà điên này!” Bị người ta cho ăn hai cái bạt tai, là ai thì cũng sẽ tức giận. Quý Xuyên căm tức nhìn Nhạc Dương, rất muốn vì hai dấu vết sưng đỏ trên mặt mình mà báo thù rửa hận.

Nhưng mà tất cả, trong mắt của Nhạc Dương, không coi ra cái gì cả.

“Đúng vậy, tôi là kẻ điên. Nếu không phải là kẻ điên, thì tại sao lại bị anh lừa gạt cổ phần mạng danh nghĩa của Bảo Bối?” Nhạc Dương căm tức nhìn Quý Xuyên: “Quý Xuyên, làm người nếu có chút lương tâm, thì sẽ không làm giống như anh. Anh thật thất đức . . .”

“Không, anh không phải là thất đức!” Nhạc Dương đột nhiên sửa lời, cười lạnh: “Lương tâm của anh bị chó tha rồi. Phản bội Bảo Bối không nói, bây giờ còn muốn nuốt trọn công ty nhà bọn họ!” Điển đáng ele quýdon.

“Ồ, thì ra tổng giám đốc Quý là người như vậy!”

“Tôi vẫn luôn cho rằng anh ta là người nhã nhặn, lại rất cố gắng . . .”

“Hiểu không? Đây là biết người biết mặt nhưng không biết lòng!”

“...” Công nhân viên Tiểu Thị nhỏ giọng bàn tán.

“Nhạc Dương, có lời gì thì chúng ta tới văn phòng nói chuyện!” Bị vạch trần hành vi xấu xa ở trước mặt mọi người, Quý Xuyên cũng cảm thấy có chút xấu hổ, Anh ta bước tới, muốn kéo Nhạc Dương vào công ty.

Tiếc rằng, sức lực của Nhạc Dương béo ú này rất lớn.

Quý Xuyên chớp lấy, nhưng mà một lát đã bị cô tránh thoát ra.

“Cút! Ai muốn đi tới văn phòng nói chuyện với anh? Đừng có con mẹ nó tự dát vàng lên mặt mình!” Nhạc Dương sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch của mình, sau đó lại nói: “Quý Xuyên, làm người thì không thể không có lương tâm. Bảo Bối quen anh nhiều năm như vậy, cô ấy có chỗ nào có lỗi với anh? Anh cho rằng anh không có Bảo Bối, bây giờ có thể bỏ tới vị trí này sao?”

Năm đó lúc Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối bắt đầu yêu nhau, thì anh ta cũng chỉ là một nhân viên bình thường.

Mấy năm nay một đường thăng tiến. Trừ sự xuất sắc và tài giỏi của anh ta ra, cũng không thể bỏ qua công lao của Tiểu Bảo Bối.

Điểm này, ai cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mà hình như người trong cuộc đã bị lợi ích che mờ đôi mắt.

“Nếu như anh còn một chút lương tri, thì xin hãy trả lại những gì mà ngày đó tôi đã giao cho anh!”

Chính là giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần!

Chỉ có lấy lại những thứ đó, Nhạc Dương mới có mặt mũi gặp mặt Tiểu Bảo Bối.

Nhạc Dương . . .” Điển đáng ele quýdon. Quý Xuyên không vội trả lời, hiển nhiên chính là không muốn giao thứ kia ra.

Đối với đáp án này, dường như Nhạc Dương cũng đã sớm dự đoán được từ trước.

Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong!

Bây giờ, những thứ này đã nằm trong tay của Quý Xuyên, muốn anh ta giao ra trên cơ bản là không thể nào.

“Anh thật sự không chịu giao ra, vậy được rồi chúng ta gặp nhau trên tòa án!” Nếu vật này từ trên tay cô bị lấy đi, Nhạc Dương có cảm giác mình có nghĩa vụ đem nó trả lại cho Tiểu Bảo Bối.

Đương nhiên, cho tới bây giờ Nhạc Dương sẽ không để cho mình rời sân một cách vô vị.

Vào lúc bọn họ cho rằng cô muốn rời đi, thì đột nhiên cô hướng tới đầu gối của Tiểu Huyền đá một cước.

Tiểu Huyền chỉ mặc một đôi tất chân màu da, làm sao có thể là đối thủ của Nhạc Dương đi đôi giày cao gót da trâu?

Một cái đá kia, khiến cho Tiểu Huyền đau tới mức ngồi bệt xuống dưới đất.

“Cô . . .” Tiểu Vi rất tức giận.

Có thể không tức giận được sao?

Người phụ nữ này đánh con gái của bà ta ở trước mặt bà ta!

Nhưng mà bà ta còn chưa kịp nói gì thì đã bị lời nói của cô chặn họng: “Trùng cái gì mà trùng? Còn trùng một cái nữa, có tin là tôi sẽ tấn cho bà một trận giống như con mụ đàn bà đề tiện kia không?”

Sẽ bị tấn, rất mất mặt!

Ý tưởng này, khiến cho Tiểu Vi chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ!

Mà Nhạc Dương thì ngênh ngang rời đi dưới ánh mắt căm tức của đám người này.

“Thật sự rất hứng thú!” Kiều Trác Phàm ở trên xe đưa ở đối diện bên đường, bị nhiều người che mắt tầm nhìn. Diễng đáng ele quý don. Cũng cố ý xuống xe, lên phía trước vây xem.

Lúc Nhạc Dương đi gần tới chỗ của anh, Kiều Trác Phàm không chút keo kiệt tán thưởng: “Cô bé mập, tính cách không tệ, tôi thích!”

Giọng nói này, giống như một cơn gió mùa hè thoáng thoả qua ruộng lúa thấm vào ruột gan. Lúc này mới hấp dẫn ánh mắt của Nhạc Dương.

Tướng mạo của người đàn ông này không tệ, đôi mắt mỉm cười, ngũ quan xuất chúng. Trên người không mang theo những logo quần áo xa hoa đắt tiền giống như Quý Xuyên, nhưng mà lại thể hiện ra khí chất tao nhã. Khẽ cười một tiếng, đã bỏ xa Quý Xuyên cả mấy con phố lớn.

Không, không chỉ là Quý Xuyên.

Ngay cả Nhạc Dương vẫn luôn cảm thấy Diệp Tử Hi cực kỳ anh tuấn, thì cũng không cùng đẳng cấp với anh.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Dương và Kiều Trác Phàm gặp mặt.

Ấn tượng của anh đối với Nhạc Dương không tệ, nếu như không phải trong lòng đã ngưỡng mộ Diệp Tử Hi lâu rồi, thì cô sẽ theo đuổi anh.

Cũng chính vì nghĩ tới Diệp Tử Hi, Nhạc Dương lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy: “Anh đẹp trai, mặc dù anh nhìn cũng không tệ, nhưng mà tôi cũng không cho phép anh tùy tiện thích tôi! Bởi vì, tôi đã có người trong lòng!”

Bởi vì cả đời này cô đã nhận định đó là tình cảm chân thành, cho nên cho tới bây giờ Nhạc Dương không hề lãng phí một chút thời gian nào trên người những người đàn ông khác.

Giống như vậy, cô cũng không cho phép những người đàn ông khác lãng phí thời gian ở trên người của cô.

Đây chính là Nhạc Dương.

Một khi yêu người nào đó, sẽ dừng cảm tiến tới, tuyệt đối không nhìn xung quanh!

Bỏ lại một câu nói như vậy, Nhạc Dương chặn một chiếc taxi rồi rời đi, để lại vẻ mặt tán thưởng của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 56.3: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phở núi

Tiểu Bảo Bối ở cúi gằm đầu xuống, chuẩn bị trở về đi làm ở Tiểu Thị, thì đụng phải một dáng người cao lớn.

“Xin lỗi . . .” Cô sờ sờ cái mũi có chút đau của mình, nói xin lỗi theo thói quen, nhưng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở bên tai.

“Tiểu Bảo Bối, em còn muốn trốn đi đâu nữa!”

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm!” Vừa ngẩng đầu lên, thì Kiều Trác Phàm đã ở gần trong gang tấc.

Anh không giận, không hề tức giận một chút nào, chỉ bình tĩnh nhìn cô. Một đôi mắt, không chút gợn sóng . . .

Cũng đúng thôi, người làm sai vốn không phải là cô mà. Cho dù có muốn phát hỏa, thì chỉ có thể là cô mới đúng.

“Tiểu Bảo Bối, em có biết là anh đã tìm em khắp nơi cả ngày nay không?” Giọng nói của anh, tràn đầy từ tính và dịu dàng. Mà kèm theo đó, còn có một chút lo lắng.

Một giọng nói đàn ông như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có một loại cảm giác rất quái lạ. Giống như cô là cục cưng mà Kiều Trác Phàm đã bảo vệ nâng niu từ nhiều năm, không cho phép có bất kỳ sơ suất nào vậy.

Cảm giác kỳ lạ như vậy, khiến cho tim của Tiểu Bảo Bối đập loạn xạ. Lòng của cô cũng bối rối, muốn trốn chạy.

Nhưng một giây sau, có một đôi tay đã vây hãm cô lại. Tiếp theo, cô đã bị kéo vào trong một vòng tay ôm ấp.

Kiều Trác Phàm không phải là người vô cùng khỏe mạnh, nhưng lồng ngực của anh và trên người của anh có mùi bạc hà nhàn nhạt thơm ngát, khiến cho cảm giác bối rối và bất an của Tiểu Bảo Bối từ từ ổn định lại.

“Cục cưng, đồng ý với anh từ nay về sau có dù có giận đối anh chuyện gì, cũng không được trốn tránh anh, không được không nhận điện thoại của anh!” Anh cắn hận cảm giác mờ mịt không liên lạc được với cô từ sáng tới giờ.

Cục cưng?

Lại là xưng hô này!

Tối qua, Tiểu Bảo Bối cho rằng Kiều Trác Phàm bị say rượu nên mới xưng hô lung tung như vậy, nhưng mà hôm nay lại nghe được hai từ xưng hô tràn đầy cưng chiều này từ trong miệng của anh, điều này khiến cho Bảo Bối có một loại ảo giác. Giống như cô chính là một cô gái mà Kiều Trác Phàm theo đuổi nhiều năm nhưng không chiếm được. Nếu không, tại sao trong giọng nói của anh lại mang theo sự quyến luyến như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, tới bây giờ bọn họ mới quen biết được bao lâu?

“Tôi . . .” Kiều Trác Phàm cho cô một cảm giác thực sự rất kỳ lạ. Không chỉ là cách xưng hô của anh đối với cô ngày hôm nay, mà còn có đôi khi anh hết sức bá đạo, bắt buộc cô phải chọn lựa, là thỏa hiệp. Nhưng mà đối với cô, lại vô cùng dịu dàng.

Anh dung hợp hai loại tâm tình mâu thuẫn này rất tốt, tạo thành một Kiều Trác Phàm có phong cách đặc biệt. Khiến cho Tiểu Bảo Bối mê mang đồng thời không hiểu sao lại có cảm giác rất an tâm.

“Có nghe hay không? Nếu không anh sẽ không buông tay ra!” . Không hề là Kiều Trác Phàm, những lời uy hiếp ngây thơ như thế mà anh lại có thể nói ra khỏi miệng.

“Biết rồi, biết rồi!” Cũng sắp tới thời gian quẹt thẻ vào làm rồi, nếu như anh vẫn không chịu buông ra thì sẽ bị muộn mất.

“Coi như em thức thôi!” Một tiếng cười khẽ, tràn ra khỏi môi mòng của anh.

Kiều Trác Phàm với vẻ bề ngoài cao quý sang trọng, cùng với nụ cười tươi rói trên mặt, lại trở thành một cảnh đẹp hấp dẫn mắt nhìn vào một buổi chiều như thế này.

Xung quanh có không ít người đi ngang qua, đều vô thức dừng chân lại để ngắm nhìn.

Chỉ tiếc là, trong mắt của anh chỉ phản chiếu duy nhất hình ảnh của Tiểu Bảo Bối.

Đầu ngón tay của anh hơi lạnh, chạm vào cổ của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng vuốt ve điểm nào đó.

Ánh mắt kia có chút triền miên, khiến cho phụ nữ phải chìm đắm.

Tiểu Bảo Bối nhìn theo ánh mắt của anh, liền phát hiện vết đỏ ở trên cổ của mình, đó là dấu vết mà tối qua anh lưu lại.

Làn da của cô rất mỏng, chỉ ấn nhẹ một cái cũng có thể lưu lại một dấu tay hồng hồng. Cô như vậy, đêm qua làm sao chống chọi lại anh say rượu cường bức chiếm đoạt?

Cũng không biết là bàn tay của Kiều Trác Phàm có ma pháp, hay là ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, mà ngay lúc này Tiểu Bảo Bối cảm giác được có một luồng nhiệt rất lớn đang xuyên thấu da thịt của cô . . .

“Cục cụng, em bị sao thế?”

“Kiều Trác Phàm, vì sao anh lại gọi tôi như vậy?” Ở trong mắt trường bối nhà họ Tiểu ngoại trừ cha cô ra, cô là người đàn độn, lại càng không có vẻ ngoài xinh đẹp như Tiểu Huyền.

Cô không cảm thấy, mình có thể trở thành bảo bối của người đàn ông này! Trong khi anh lại xuất sắc như vậy.

“Hả?” Lúc Kiều Trác Phàm đang lắng nghe lời nói của cô, trong phút chốc giật mình kinh ngạc.

Nhất là đôi mắt mắt kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy được sự bối rối và né tránh.

Loại cảm giác này giống như một đũa nhỏ làm sai bị bắt tại trận vậy, không biết đáp lời như thế nào.

“Người khác đều gọi em là Bảo Bối, nếu như anh cũng gọi em như vậy, không phải sẽ giống như những người khác sao? Bây giờ anh là chồng của em, đã nắm giữ cương vị của mình! Đương nhiên không muốn có đái ngộ giống những người khác . . .” Không biết có phải là do ảo giác của cô hay không, nhưng mà cô có cảm giác, lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, giọng điệu có chút không lưu loát.

“Nếu như em cảm thấy không công bằng, thì em có thể gọi anh là Phàm Phàm, hoặc là Trác Trác đều được!” Anh quay mặt đi, trên tai rõ ràng đã đỏ ửng lên.

Đàn ông xấu hổ, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

“Đi thôi!”

Vào lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa hoàn hồn, thì Kiều Trác Phàm đã mở cửa trước của xe anh ra.

Vàng son lộng lẫy của những thiết bị ở bên trong đều lộ ra.

“Tôi còn phải làm việc nữa!”

“Xin nghỉ!”

“Không được, buổi chiều có cuộc họp! Tất cả cấp bậc quản lý đều phải tham gia!” Vì sắp đại hội cổ đông.

“Cuộc họp này đã bị hoãn sang ngày mai rồi!” Đột nhiên Kiều Trác Phàm khẳng định.

“Sao anh biết? Anh không làm việc ở Tiểu Thị mà!”

“Tóm lại, anh nói là cuộc họp đã bị hoãn sang ngày mai là được rồi! Em lại không tin anh?” Mặt của Quý Xuyên đã bị cho cô gái mập ú tên là Nhạc Dương đó đánh cho sưng lên giống như cái bánh mì loại lớn rồi! Anh cũng không tin, với cái dung mạo như vậy, anh ta lại dám vác tới cuộc họp cấp cao như vậy!

Cho dù Quý Xuyên chịu đi nữa, thì cái thể lực nhà mẹ vợ kia cũng sẽ không chịu!

“Cái đó . . . Thôi được rồi!” Tuy rằng mới chung sống với anh một thời gian, nhưng không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại rất tin tưởng lời nói của anh.

“Đi thôi!” Nhét Tiểu Bảo Bối vào trong xe, soi đuôi dài Kiều nghênh ngang chở cô đi mất.

Trong xe, Tiểu Bảo Bối trước sau như một cứ bắt được cái gì màu vàng, đều đưa lên miệng cắn một cái.

Mà Kiều Trác Phàm vừa lái xe, vừa cẩn thận nhìn lên khuôn mặt của người phụ nữ ở bên cạnh.

Trong đôi mắt đen như mực kia, thâm tình tựa như biển.

Thì ra, cái gì đó ần nấp quá lâu, đã không còn không chế nổi. Càng muốn che giấu, thì thứ đó càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Nếu đã như vậy, vậy thì anh cũng không định trói buộc thêm nữa.

Chỉ là không biết cục cụng của anh, đã chuẩn bị xong chưa?

_____.

Chương gì đâu mà dài lê thê, dài gấp mười mấy lần chương trước đó, các tình yêu mau tiếp sức tiếp sức gấp, sắp đuối ạ!!!!

Chương 59: Chương 56.4: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đỏ phở núi

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Bảo Bối tỉnh lại vì nghe thấy một tiếng cười có chút bị đè nén.

Trong nháy mắt mở mắt ra đó, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy gương mặt phóng đại của Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại ở trong phòng của tôi!” Cô còn nhớ, tối qua trước khi đi ngủ, cô đã khóa cửa lại rồi!

Mà lúc này Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo ở nhà nằm nghiêng người ở bên cạnh cô.

Trên gương mặt tuấn tú phi phạm, râu ria mọc lờm chờm ra.

Nhưng mà điều này chẳng những không ảnh hưởng gì tới người đàn ông này, mà còn khiến cho người ta có cảm giác nhìn anh có thêm đôi chút hoang dã.

Kiều Trác Phàm như vậy, không cần như những công tử nhà giàu khác, không cần phải cố gắng ra vẻ, giá trị bề ngoài của anh đã vô cùng bùng nổ rồi!

“Nhìn kỹ lại một chút xem, đây là phòng của ai?” Trên mặt của anh vẫn mang theo nét cười vui vẻ, giọng nói hơi khàn khàn. Ánh mắt của anh, tĩnh lặng và chăm chú. Giống như là trao cho một cái gì đó thần bí và cao quý, khiến cho tiểu nha đầu như Tiểu Bảo Bối, thiếu chút nữa không nhận được mà nhào tới.

Ngắm nhìn bốn phía, Tiểu Bảo Bối hét lên một tiếng sợ hãi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại ở phòng của anh?”

“Là tối qua em cố sống cố chết đòi ngủ trên giường của anh, chẳng lẽ em đã quên?” Kiều Trác Phàm từ trên giường ngồi dậy, không chút để ý lấy chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường để chuẩn bị đeo vào tay.

Nhờ lời nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhớ lại ngày hôm qua, lúc bọn họ trở về từ Tiểu Thi, Kiều Trác Phàm liền đặt một bàn đồ ăn từ khách sạn. Hơn nữa, còn mở một chai rượu đỏ, nói là để ăn mừng.

Tiểu Bảo Bối trái hời phải hời, nhưng mà cuối cùng cũng không hỏi ra được là ăn mừng cái gì! Chẳng qua cô cảm thấy, chai rượu đỏ mà Kiều Trác Phàm khui ra kia rất ngọt, nên uống nhiều hơn hai ngụm.

Nhưng cô lại quên mất, chỉ một ly là cô đã đồ gục.

Nhất là rượu đỏ, mỗi lần sau khi uống rượu xong thì cô đề giống như con lười vậy, nhất định rất dính người.

Căn bệnh này của cô, chỉ có cha của cô, Nhạc Dương và một người nữa là Diệp Tử Hi là biết rõ.

Cũng chính vì vậy, ở bên ngoài cho tới bây giờ Tiểu Bảo Bối đều không dám uống nhiều.

Nhưng mà tối qua rượu có chút ngọt, khiến cho cô quên mất đi đó là thứ mà cô không được chạm tới.

Đoán chừng tối qua, Kiều Trác Phàm đã bị cô lấn qua lấn lại tới phát điên luôn.

Hiểu rõ tật xấu xấu mình, lúc này ánh mắt Tiểu Bảo Bối nhìn Kiều Trác Phàm, lại thêm tia đồng tình.

Cô uống rượu vào, lại cực kỳ bám người. Ngay cả khi người kia đi nhà cầu, cô cũng không chịu buông tay.

Ngày cô tốt nghiệp trung học, cha cô mở một chai rượu đỏ cho cô và Nhạc Dương.

Kết quả là ngày đó, cha của cô bị quán quít tới mức mệt chết đi được, ngay cả đi vệ sinh cũng không được yên. Từ đó về sau, có đánh chết cha cô cũng không cho cô uống rượu.

Chắc là tối qua Kiều Trác Phàm cũng bị làm cho mệt mỏi, nếu không, phía dưới mí mắt của anh, tại sao lại có màu đen sạm như vậy được?

Nhưng mà rất nhanh, sự áy náy của Tiểu Bảo Bối đối với Kiều Trác Phàm bị cái đồng hồ trên tay anh làm cho tan biến!

Cái đồng hồ này nhìn không ra bất kỳ ký hiệu gì, điều duy nhất khiến cho Tiểu Bảo Bối nghi hoặc là, đồng hồ này nhìn có chút quen thuộc.

“Em cũng có một cái như vậy kiểu nữ, đừng nhìn chăm chăm!” Kiều Trác Phàm không nhìn cô, mà rất tự nhiên lấy đồng hồ đeo vào cổ tay.

Đúng rồi.

Bị Kiều Trác Phàm nhắc nhở một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối nhớ ra quả thật mình cũng có một cái đồng hồ như vậy!

Nhưng mà cái đồng hồ kia, là một món quà thần bí mà cô nhận được lúc tốt nghiệp đại học.

Vốn là, Tiểu Bảo Bối nhất định không chấp nhận món quà không rõ lai lịch đó.

Nhưng mà đối với cái đồng hồ này, cô lại vừa nhìn thấy đã yêu thích.

Cũng chính vì thế, cô đã dùng cái đồng hồ kia, hơn nữa còn dùng tới bây giờ.

Nhưng mà sao Kiều Trác Phàm lại biết cô có một cái đồng hồ đeo tay như vậy?

“Cục cưng, chuyện anh biết còn rất nhiều!” Sau khi Kiều Trác Phàm đeo đồng hồ xong, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Đôi mắt mang theo nét cười kia giống như nhìn thấu tâm tư của Tiểu Bảo Bối, khóe môi khẽ xẹt qua một đường cong.

“Mau dậy đi. Sửa sang chuẩn bị một chút đi, hôm nay còn có việc phải làm!” Anh hồi thúc Tiểu Bảo Bối, sau đó chỉnh đốn lại ánh mắt nóng bỏng kia.

Anh là Kiều Trác Phàm, nhưng đồng thời cũng là một người đàn ông bình thường.

Sáng sớm lại cùng anh đắp một cái chăn, anh sợ không kim được bản thân mình.

Không dám lưu lại quá lâu ở trên giường cùng với cô, sợ bản thân mình không khống chế nổi mà làm tổn thương cô, nên anh rút lui kịp thời.

Nhưng mà cục cưng, thời gian anh cho em suy nghĩ sẽ không còn nhiều nữa!

Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm, thì như lọt vào trong sương mù.

Tóm lại, cô bị chuyện đồng hồ đeo tay ở trước mắt, nên đã quên mất chuyện tối hôm qua bọn họ cùng giường chung gối quên mất.

Nhưng mà, khi cô nhìn lướt qua cái đồng hồ báo thức, thì vội vội vàng vàng chạy về phòng của mình, lúc định thay một bộ quần áo để tới Tiểu Thị đi làm, thì lại phát hiện một sự thật đau lòng!

“Kiều Trác Phàm, giường của tôi đâu?”

Được rồi, kể từ khi gả cho Kiều Trác Phàm thì hai người bọn họ vẫn luôn trong sạch!

Cho dù Kiều Trác Phàm không ngừng có những hành động nhỏ nhặt đầy ái muội, nhưng mà bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ ngủ hai giường.

Không phải chỉ mỗi tối qua cô không quay trở về phòng ngủ của mình thôi sao, tại sao giường của cô lại không thấy tấm hơi đâu nữa?

Cả căn phòng, trống rỗng!

Ngay cả tủ quần áo cũng không có!

Đây là giường có chân, chính mình đi hay là bị thổ phi bắt cóc rồi hả?

Hiển nhiên là về sau!

Lúc này, Kiều Trác Phàm đã đội mũ màu trắng, thay chiếc áo polo tay ngắn màu lam nhạt, quần dài màu trắng đứng ở cửa giải đáp cho cô: “Anh thấy tối qua em ngủ ở bên cạnh anh ngủ rất ngon giấc! Cái giường đó, về sau không cần dùng tới nữa. Cho nên tối qua tiện thể anh đã đóng gói, quăng đi rồi. . .”

Anh nói thoải mái như thế, khiến cho Tiểu Bảo Bối kinh ngạc tới mức không khép miệng lại được.

Quăng rồi?

Quăng cái em gái anh!

Đêm hôm khuya khoắt, làm sao anh lại siêng như vậy?

Bây giờ quăng giường đi rồi, sau này cô ngủ ở đâu?

Kiều Trác Phàm đứng ở cửa một lúc, cứ yên lặng nhìn cô ngẩn người như vậy.

Anh rất cao, đứng ở cửa đã chặn lại không ít ánh sáng từ bên ngoài cửa.

Đứng từ góc độ này, phần lớn khuôn mặt của anh đều ẩn giấu phía trong bóng tối.

Mà khoe môi của anh, cũng ở góc độ mà Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy, từ từ cong lên thành hình vòng cung.

Thời gian dành cho em đã đủ nhiều rồi.

Em vẫn còn do dự không chịu đưa ra quyết định, vậy thì chỉ có thể để đích thân Kiều Trác Phàm anh ra tay thôi!

“Được rồi, nhanh đi ra ngoài đi. Anh đưa em đi làm, sau đó còn phải đi đánh golf nữa!” Lúc mở miệng, Kiều Trác Phàm đã thu lại hết bộ dạng tươi cười của mình.

Quả nhiên là người có tiền.

Ngay cả khi người khác làm việc bận rộn nhất, cũng có thể chơi môn thể thao mà bản thân mình yêu thích nhất.

Đi theo Kiều Trác Phàm ra cửa, Tiểu Bảo Bối ngoại trừ vô cùng đổ kỵ với người nào đó trong giờ làm việc còn được đi hoạt động thể thao, thì còn hăm sâu vào cảm giác đau thương khi chiếc giường của mình bị quăng đi!

Sau khi đưa Tiểu Bảo Bối tới Tiểu Thị, để vào giỏ xách của cô ngoài cái bánh sandwich, còn có một chai trà sữa xong, Kiều Trác Phàm trực tiếp đuổi người xuống.

Sau khi bị đuổi xuống khỏi xe, rõ ràng Tiểu Bảo Bối còn có chuyện muốn nói với anh, nhưng lại vì thời gian sắp không kịp nên chỉ có thể vội vàng chạy vào bên trong Tiểu Thị, những tia sáng mệnh mông trong ánh mắt của Kiều Trác Phàm, tất cả đều thu hồi lại . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 56.5: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Quý Xuyên, cuộc họp cũng sắp bắt đầu rồi. Anh chuẩn bị sao rồi?” Tiểu Huyền đi vào phòng làm việc.

Hôm nay, cô ta mặc một bộ đồ vest quần dài. So với trước kia, có chút khác biệt.

Thoạt nhìn có chút chừng chặc, nhưng cũng không làm giảm đi sự gọi cảm chút nào.

Trước kia, cô ta thích nhất thể hiện ra đôi chân dài lại rất cân xứng của cô ta ở trước mặt mọi người. Cho nên, lúc kết hợp đồ đi làm, cô ta luôn chọn váy ngắn.

Nhưng hôm qua, một cước kia của Nhạc Dương đã khiến đầu gối của cô ta bị không những bị trầy xước, mà phía trên còn có vết máu ứ đọng. Buổi sáng lúc cô ta vừa rời giường, đã nổi điên lên! Bởi vậy, nên mấy ngày tới đây, cô ta đều không có cách nào mặc váy được.

“Xong rồi!” Quý Xuyên lên tiếng.

Nhưng mà bình thường trước mỗi cuộc họp anh ta vốn nên vội vàng chuẩn bị tài liệu, bây giờ lại vội cảm lấy cái gương nhỏ bên cạnh của Tiểu Huyền, để nhìn mặt mình.

Mặc dù đã trôi qua một ngày để nghỉ ngơi và phục hồi, đã không còn sưng to giống như hôm qua nữa, nhưng trên mặt của anh ta vẫn còn dấu vết hằn rất rõ. Kết hợp với bộ dạng tây trang nghiêm chỉnh, nhìn có chút mắc cười.

“Có muốn bôi thuốc thêm lần nữa không?” Tiểu Huyền hỏi.

Cô ta biết rõ người đàn ông này rất sĩ diện.

Nếu không, lúc trước sẽ không đá Tiểu Bảo Bối đi để lựa chọn Tiểu Huyền cô.

Đoán chừng là anh cảm thấy, Tiểu Huyền cô sẽ trợ giúp cho anh được nhiều hơn so với Tiểu Bảo Bối.

Hôm qua, bị Nhạc Dương đánh ở trước mặt nhiều người trong công ty như vậy, anh liền tạm thời hủy cuộc họp. Còn không phải là vì mặt mũi của bản thân anh.

Thật ra, đã nhìn thấu lòng của người đàn ông này, Tiểu Huyền cũng có cảm giác lúc trước mình đã bước lên thuyền gặc. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Nhưng mà thân thể và trái tim của phụ nữ không thể phân ra.

Bây giờ, cô và Quý Xuyên đã thực sự trở thành vợ chồng, khiến cho cô không bỏ được anh.

Còn nữa, cô đã đem tất cả đặt lên người của Quý Xuyên. Bây giờ cô đã không có đường lui, chỉ có thể dũng cảm tiến tới.

“Thôi.” Cũng không biết là bởi vì vết sẹo trên mặt mình mà tâm phiền ý loạn, hay là do không muốn tiếp nhận thuốc mỡ, tóm lại giờ phút này Quý Xuyên đẩy cô ta đang dựa sát vào mình ra.

Sự từ chối của anh ta, khiến cho trái tim của Tiểu Huyền trở nên lạnh lẽo hơn bất kỳ lúc nào.

Cảm giác này, bắt đầu kể từ khi bọn họ lãnh giấy chứng nhận kết hôn xong . . .

Không, không phải là từ lúc lãnh chứng nhận kết hôn.

Mà là sau khi Kiều Trác Phàm xuất hiện, rõ ràng là Quý Xuyên liền thay đổi. Anh không còn đối xử với cô đầy dụng tâm như trước nữa, ngay cả buổi tối nhiệt tình của anh cũng giảm đi không ít. Điều khiến Tiểu Huyền sợ hãi là, kể từ khi đó, sự chú ý của Quý Xuyên lên trên người của Tiểu bảo Bối đã nhiều hơn, người mà trước kia anh chưa từng để ý tới.

Là vì Kiều Trác Phàm, nên anh có chút không cam lòng đối với Tiểu Bảo Bối? Hay là vì Kiều Trác Phàm xuất hiện, nên anh đã nhận ra chính mình thật lòng?

Bất kể là về trước hay là về sau, thì đều khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy bất an.

Nếu để cho tình huống này tiếp tục kéo dài nữa, Tiểu Huyền thực sự lo lắng cuộc hôn nhân của mình sẽ biến thành phần mộ.

Quý Xuyên đang đứng trước cửa sổ sát đất, không biết là nhìn cái gì đó, Tiểu Huyền tiến lên.

Chỉ nhìn thấy ở phía dưới tòa nhà Tiểu Thị người đến kẻ đi.

Mà trong dòng xe cộ này, có một chiếc xe rất là nổi bật. Là chiếc xe Hummer màu vàng kim mà Kiều Trác Phàm dùng để đón dâu dừng lại ở dưới lầu, Tiểu Bảo Bối từ trên xe bước xuống. Chẳng biết tại sao, đoạn đường Tiểu Bảo Bối đi vào bên trong Tiểu Thị, mỗi bước đi đều cẩn thận.

Mà người lái chiếc xe Hummer màu vàng kia cũng vô cùng kiên nhẫn. Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối đi vào trong Tiểu Thị xong rồi, anh mới lái xe rời đi.

Cả quá trình, Tiểu Bảo Bối cũng không ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Tiểu Huyền không hiểu, cái này có cái gì thú vị để nhìn.

Dù thế nào, Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối cũng đã tổ chức hôn lễ rồi. Chồng đưa vợ đi làm, điều đó vô cùng hợp lý mà.

Nhưng Tiểu Huyền không biết là, Quý Xuyên đã đọc được sự khiêu khích rất nặng nề từ chiếc Hummer màu vàng kim kia.

Mặc dù Kiều Trác Phàm không lộ diện, nhưng Quý Xuyên vẫn có thể nhìn thấu lớp kính thủy tinh màu trà kia, phát hiện ra được ánh mắt rất sắc bén.

Thành thật mà nói, ở trước mặt một người đàn ông như vậy, một điểm ưu việt Quý Xuyên cũng không có. Nhưng mà anh ta không hiểu, hình như Kiều Trác Phàm hình như có địch ý rất sâu nặng đối với anh ta.

Giống như bây giờ, Quý Xuyên có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao của anh ta.

Chẳng lẽ, địch ý của Kiều Trác Phàm đối với anh, thực sự đơn giản chỉ là chán ghét Quý Xuyên anh như vậy thôi sao?

Quý Xuyên không nghĩ ra.

Người phía sau, cũng không cho anh chút thời gian để suy nghĩ kỹ càng lại.

Vào lúc mà chiếc xe Hummer màu vàng kim kia còn chưa rời đi, eo thon của anh ta đã cón một bàn tay mảnh mai không xương đặt lên.

Khi lấy lại tinh thần, Quý Xuyên mới ý thức được, Tiểu Huyền đã dính ở sau lưng anh.

“Cô làm cái gì vậy?” Mắt nhìn thấy chiếc xe Hummer rời đi khi nhìn thấy hai người ôm ấp ngả ngón, Quý Xuyên giống như là đánh một hồi mà bại trận nên bất mãn.

Người phụ nữ ở sau lưng, rõ ràng đã phát hiện được sự bất mãn của anh ta, nhưng mà vẫn quấn chặt eo của anh ta.

“Xuyên, đừng đối xử với em như vậy có được không? Chẳng lẽ anh đã quên, lúc trước chúng ta đã vui vẻ hạnh phúc như thế nào rồi sao?” Giọng nói của cô ta, khàn khàn hơn so với bình thường.

“ . . . ” Người đàn ông chưa trả lời, nhưng mà sống lưng liên tục căng thẳng.

Bởi vì cô ta đứng ở sau lưng anh ta, cho nên căn bản cô ta không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của anh ta.

Lúc này cô ta chỉ có thể xiết chặt hai tay của mình theo bản năng.

Bất đắc dĩ, lúc này cho dù thân thể hai người có dính sát vào nhau, thì Tiểu Huyền vẫn cảm giác được khoảng cách giữa hai người.

Cảm giác như khoảng cách kia càng lúc càng không thể vượt qua được, đang mỗi lúc càng trở nên sâu hơn rộng hơn. Táo đồ le^e quỳ do^nn.

Mà cảm giác như thế, chỉ có những người trải qua mới có thể thực sự nhận thức được.

Sau đó, bọn họ ai cũng không mở miệng nữa.

Mà Tiểu Huyền thì lại ôm chặt eo của anh ta, âm mưu dùng hành động này, để kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 56.6: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

Trong sân golf ánh nắng rất rực rỡ.

Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo thoải mái, tiêu sái quơ gậy đánh golf.

Dưới vành nón, đôi mắt đen khê nhếch lên, thần thái bay bổng.

Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn qua vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai.

So với những công tử của thành phố A này, hơn tất cả về mọi mặt.

Mặc một chiếc áo vận động màu trắng, phía dưới phỏ hợp cùng với một cái váy ngắn, mái tóc màu vàng kim được buộc giống như đuôi ngựa, Anna lộ ra vẻ xinh đẹp hoạt bát, ngồi che nắng dưới một cái ô, bên cạnh còn có chai nước uống có ga, ngồi một bên xem người đàn ông này quơ gậy đánh golf với tư thế hiên ngang và oai hùng.

Một trái bóng đã vào lỗ, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng cong môi.

Anh cười một tiếng, đôi mắt toát lên vẻ phong tình, khiến cho những người đàn ông khác đều quay đầu sang nhìn.

Thành thật mà nói, cùng làm việc với Kiều Trác Phàm như vậy, rất ít người không bị anh mê muội.

Nhưng trong mắt của Anna chỉ có sự thờ ơ thờ ơ, không có quyến luyến.

Trong cuộc đời này, nếu gặp một phong cảnh nào đẹp nhất, chỉ nhìn qua một cái, liền vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu óc, sau này không có gì lọt vào mắt được nữa.

Anna đã từng gặp một phong cảnh như vậy. Cho nên những người khác đối với cô mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Toàn bộ sân bóng, đoán chừng chắc chỉ có mình người trợ lý như cô mới có thể tùy ý ngồi che nắng dưới ô, nhàn nhàn nhìn ông chủ chơi bóng.

Cho nên, nhìn Anna vô cùng hồ hững như vậy, đã khiến người ta hết sức đố kỵ.

Bao nhiêu người nhìn thấy cảnh tượng này, đều cho rằng cô và Kiều Trác Phàm có cái gì đó.

Nhưng Anna cũng không thèm để ý, bởi vì cô biết rõ, cho dù tất cả người trong thiên hạ có hiểu lầm cô đi chăng nữa, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ không hiểu lầm.

Bởi vì, anh giống cô, đã tìm thấy phong cảnh đẹp nhất của mình rồi!

Điện thoại di động của Kiều Trác Phàm, lúc này lại đột nhiên vang lên. Anna nhận lấy nghe một lúc, sau đó hướng về phía Kiều Trác Phàm đang tiếp tục

vung gậy lên hô: “Kiều, điện thoại của anh út!”

“Khuyên?” Kiều Trác Phàm đang quơ gậy golf cuối cùng cũng dừng lại. Bỏ cái mũ xuống, trên trán mồ hôi đã ướt đầm.

“Ừ, được. Tiếp tục thu vào.” Nhận điện thoại từ tay của cô gái, Kiều Trác Phàm nghe điện thoại.

“Đúng rồi, nhớ kỹ là tất cả đều là cổ phiếu lẻ, đừng để cho người ta biết là tôi hay cậu làm!” “Ừ, cứ như vậy đi!”

Anna chen vào lúc anh đã ngắt điện thoại.

“Anh út và anh đang có âm mưu bí mật gì vậy?” Anna nhận lấy điện thoại di động, hỏi.

Cái kính râm rất lớn đã che giấu đi nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô, tuy vậy nhưng cô vẫn xinh đẹp lạ thường. Ai bảo cô ghen tốt, có một người ba đẹp như mỹ nhân.

“Nếu không nói với tôi, tôi sẽ đi mách bà bà!” Sự tò mò trong lòng cô, cũng giống như sự xinh đẹp của cô, tuyệt không phải là hư danh chỉ nói chơi.

Kiều Trác Phàm cũng biết, tính tình đánh đá của cô ấy là được di truyền từ mẹ cô ấy. Nếu lúc này không nói thật với cô ấy, đến lúc đó nhất định cô ấy sẽ khiến cho Cổ Niệm Hề của SH quốc tế cũng chính là ‘bà bà’ trong miệng của cô ấy ra tay.

Nghĩ muốn lừa được Cổ Niệm Hề này, đơn giản!

Anh đã lăn lộn ở quán bar nhiều như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng không làm khó được anh.

Nhưng mà muốn lừa được Cổ Niệm Hề bên cạnh Đàm Dật Trạch, vậy thì khó. Người đàn ông kia, cũng không phải vật trong ao.

Nhớ ngày đó, lúc anh còn đang ở địa ngục xếp hàng chờ đầu thai, thì người đàn ông này đã làm mưa làm gió trên phố Wall rồi.

Muốn giấu giếm được Đàm Dật Trạch, trên cơ bản là không thể nào. Mà người đàn ông này đối với bà vợ Cổ Niệm Hề thì trên cơ bản là nói gì nghe nấy. Mà danh tiếng là người cưng chiều vợ nhiều nhất cả nước nhiều năm qua, cũng không phải chỉ là nói chơi.

Đến lúc đó chỉ cần một lời nói của Cổ Niệm Hề, thì Kiều Trác Phàm anh ngay cả quần cộc cũng sẽ bị cời sạch sẽ!

Nhưng mà không thể đối đầu chính diện với nha đầu này, thì cũng không có nghĩa là Kiều Trác Phàm anh hết cách với cô!

Khê động khoe môi, Kiều Trác Phàm lại khôi phục lại bộ dạng ương ngạnh ngang ngược. Về lưu manh ngang ngược cùng với vẻ bề ngoài xuất sắc, tạo thành một hỗn hợp rất thu hút mắt nhìn.

“Đây không phải là chuyện mà nha đầu như cô nên quan tâm tới. Cô nên quan cho tốt Duật Tiểu Gia nhà cô, theo tôi được biết gần đây Đàm Duật nhà cô vô cùng thân thiết với Chu Tiểu Tiểu nhà họ Chu!” Hậu viện bốc cháy, thử xem Anna còn có thời gian rảnh nhúng tay vào chuyện của Kiều Trác Phàm anh không?

Vốn đang vô cùng tò mò chuyện của Kiều Trác Phàm, bỗng chốc Anna thay đổi sắc mặt!

Nhưng kinh hoàng chỉ trong một chớp lát, phong cách nữ vương mới là vai diễn xuất sắc của đại tiểu thư này.

“Tiểu Tiểu? Nha đầu thú vị này, dám quấy rầy người đàn ông của tôi! Không được, đêm nay tôi phải dẫn anh út tới vậy bắt cô ta mới được!”

Một lời vừa nói xong, cô đã bắt đầu vội vàng gọi điện cho Đàm Khuyên rồi!

Từ nhỏ tới lớn, chuyện cô cần phải làm, lúc nào Đàm Khuyên cũng tuân theo vô điều kiện.

Đoán chừng, đêm nay Chu Tiểu Tiểu của nhà họ Chu lại có chút phiền toái rồi.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện của Kiều Trác Phàm.

Hôm nay anh đưa ra tin tức quan trọng như vậy để trao đổi với tiểu công chúa, trong khoảng thời gian ngắn cô sẽ không rảnh để gây sự với anh.

Về phần Đàm Khuyên bên kia, anh ta sẽ xử lý tốt chuyện anh giao phó và chuyện của tiểu công chúa, anh ta tuyệt đối có thể xử lý ổn thỏa. Ai bảo, bây giờ anh ta là rảnh rồi quá làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 56.7: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Bảo Bối, có thể đi ra ngoài không?” Nhận điện thoại của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

“Nhạc Dương, cậu bị làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?” Giọng nói của Nhạc Dương, nghe không có chút sức lực nào.

So với Nhạc Dương lúc bình thường, giống như là hai người khác nhau.

“Mình không sao.”

“Không sao thì sao giọng nói lại nghe mệt mỏi như vậy?”

“Trước tiên cậu cứ đi ra ngoài trước đi đã rồi lại nói tiếp!” Nhạc Dương nhanh chóng cúp điện thoại, tránh né những điều mà Tiểu Bảo Bối sắp nói tiếp.

Chạy tới quán đồ ăn ngọt mà trước kia hay hẹn gặp Nhạc Dương, thì Nhạc Dương đang cầu vẻo cái bánh cho hả giận.

“Nhạc Dương, lại bị Diệp Tử Hi từ chối à?”

Nhạc Dương là một người hoạt bát hướng ngoại.

Dựa theo lời nói của cô, cho dù có là một người béo ú, thì cũng phải là một người béo ú vui vẻ!

Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn luôn tích cực tiến tới. Mặc dù trong cuộc sống gặp bao nhiêu khó khăn, thì vẫn luôn nở nụ cười với người khác.

Chỉ có mỗi khi bị Diệp Tử Hi từ chối, thì lúc đó cô ấy mới xuất hiện gương mặt như người chết.

“Ủ, đúng là có nguyên nhân này!” Nhạc Dương cúi gầm đầu, rồi lại nhét vào miệng mấy miếng bánh ngọt.

“Lần này lấy nguyên nhân gì để từ chối cậu?”

Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi, vài chục năm cũng như một ngày.

Từ lúc bắt đầu biết Diệp Tử Hi, mỗi tháng Nhạc Dương đều thổ lộ! Đồng thời, mỗi tháng cô đều bị từ chối.

“Anh ấy nói mình và anh ấy không cùng phong cảnh!” Nhạc Dương vẫn còn vô cùng buồn bực. Trục tiếp nhét hết miếng bánh còn dư lại vào miệng.

Mỗi lần bị từ chối, cô sẽ giống như bây giờ, ăn uống rượu chè quá độ trong một hai ngày, sau đó thì cân nặng lại tăng lên nữa. Lại nổi lên dũng khí, lại thổ lộ, lại bị từ chối, lại ăn uống rượu chè quá độ, lại tăng cân . . .

Cứ tuần hoàn như thế, mỗi năm đều trình diễn rất nhiều lần.

Có thể nói, thể trọng của Nhạc Dương bây giờ, là do Diệp Tử Hi tạo thành.

“Cũng đúng. Anh ấy là một công tử ca có danh tiếng bậc nhất tại thành phố A, tương mạo cũng không tệ, nếu đứng cùng một người thô lỗ như mình thì quá là không phù hợp!” Nhạc Dương an ủi mình: “Thật ra cũng không có gì, cũng đã nhiều năm rồi.” Nhạc Dương trở lại bình thường, cười một tiếng đối với Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù cô đang cười, nhưng bên trong nụ cười kia mang theo sự ướm át và u ám.

Nhìn Nhạc Dương như vậy, Tiểu Bảo Bối muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không biết nói gì.

Thực sự là cái gì cũng không có, nếu không Nhạc Dương cũng đã không đau khổ nhiều năm như vậy.

Mỗi lần tỏ tình bị từ chối, cô đều một mình như vậy rồi dựa vào đồ ngọt để liếm láp vết thương. Có nhiều lần cô đã từng thề với Tiểu Bảo Bối, cả đời sẽ không dây dưa với người gọi là Diệp Tử Hi nữa.

Nhưng khi vừa nhìn thấy anh ta, thì tất cả những thứ không dây dưa không yêu thích kia, trong một giây đã khôi phục lại.

Nói chung, điều này chính là sự bi ai của Nhạc Dương.

“Bảo Bối, đừng nhìn mình chằm chằm như vậy, mình sẽ xấu hổ!” Nhạc Dương lại gọi một phần điểm tâm tới.

Trong nháy mắt sự bi thương và thông cảm vì tình yêu không có kết quả đối với Nhạc Dương vì câu nói này của cô ấy mà đều tan thành mây khói.

Dùng lời nói của Diệp Từ Hi là: Nếu Nhạc Dương biết thẹn thùng, thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

“Bảo Bối, cậu muốn ăn cái gì thì tự mình gọi món đi, sau đó mình sẽ trình bày một chuyện, có thể sẽ khiến cho cậu một ngày ăn mất ngon.”

“Chuyện gì? Nghiêm túc vậy cơ à!” Tiểu Bảo Bối có chút tò mò. Có thể khiến cho cô gái lạc quan như Nhạc Dương lộ ra tâm tình phức tạp như vậy, trừ Diệp Từ Hi ra, thì Tiểu Bảo Bối không nghĩ ra được gì khác.

“Ăn trước đi, ăn xong mình sẽ nói cho cậu biết! Mặc dù về mặt tình yêu Nhạc Dương lùn tịt, nhưng mà cô tuyệt đối không phải là loại người hèn nhát. Nếu như bản thân mình đã phạm sai lầm, thì cô sẽ nói cho rõ ràng với Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, mình có lỗi với cậu . . .” Một cái bánh đậu chui xuống bụng rồi, đột nhiên Nhạc Dương rơi nước mắt, khiến cho Tiểu Bảo Bối trở tay không kịp.

“Xảy ra chuyện gì? Nhạc Dương, cậu đừng như vậy, từ từ rồi nói.” Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy, Tiểu Bảo Bối thật sự chưa từng nhìn thấy Nhạc Dương khóc thành như vậy. Kể cả bị Diệp Từ Hi từ chối vô số lần, cô ấy cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Bây giờ cô ấy khóc sụt sịt như vậy, quả thật đã khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ hết hồn.

“Bảo Bối, ngày hôm qua mình đi tới công ty của bọn cậu, để đánh Quý Xuyên! Hơn nữa, đánh cũng không hề nhẹ.” Dưới sự an ủi của Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương bình tĩnh lại, từ từ nói.

Nghe điều này, Tiểu Bảo Bối lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Không trách được, đột nhiên cuộc họp ngày hôm qua lại bị hủy bỏ. Hơn nữa, hôm nay lúc Tiểu Bảo Bối thấy Quý Xuyên xuất hiện, không hiểu sao trên mặt lại có hai dấu vết vẫn còn mờ nhạt như có như không trên mặt.

Cô còn tưởng rằng, do cô nhìn lầm. Không ngờ, đúng là Quý Xuyên bị đánh thật.

“Bảo Bối, tên khốn kiếp như vậy, cậu cũng không cần phải lo lắng cho anh ta. Người đàn ông giống như vậy, nên lóc từng miếng thịt! Vì loại đàn ông này mà đau lòng, không đáng chút nào!” Nhạc Dương nhìn về mặt của cô, thì cho rằng Tiểu Bảo Bối vẫn còn lo lắng cho người đàn ông kia.

Cũng đúng, kể từ khi Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên ở cùng một chỗ, thì số lần Nhạc Dương và Quý Xuyên đấu đá cũng không ít. Mỗi một lần, đều là vì Nhạc Dương nhìn thấy Quý Xuyên đối xử lạnh nhạt với Tiểu Bảo Bối thì lại không chịu được.

Nhưng cuối cùng, lần nào cũng vậy ánh mắt của Tiểu Bảo Bối luôn luôn lo lắng cho người đàn ông kia.

Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Nhạc Dương cũng cho rằng nha đầu ngu ngốc này vẫn còn lo lắng cho anh ta. Hình như người ta là người vứt bỏ cô ấy, lúc này lại đánh chủ ý lên công ty của cha cô ấy nữa!

“Minh. . .” Thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng cho là mình sẽ đau lòng vì Quý Xuyên. Dù sao, cô đã quanh quẩn bên anh ta nhiều năm như vậy.

Muốn cắt đứt hết những gì mà bọn họ đã từng, trên cơ bản là không thể nào.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Tiểu Bảo Bối, cô cũng không hề đau khổ giống như là cô đã tưởng tượng.

Vì vậy lúc này, không hiểu sao đầu óc của cô lại xuất hiện gương mặt của Kiều Trác Phàm.

Nhân tiện, cô lại nghĩ tới tên bại hoại kia đã lấy đi mất cái giường thân thương của cô! Bây giờ ngay cả sofa cũng đã không đủ cho một người ngủ.

Điều bộ này, không phải là ép buộc cô đêm nay phải ngủ cùng một giường với anh hay sao?

Chẳng qua nghĩ tới đây, tim của Tiểu Bảo Bối không ngừng đập loạn lên.

Chuyện này phải làm sao mới tốt đây!

Buổi sáng cô tùy ý đánh giá bộ quần áo mà Kiều Trác Phàm mặc ở nhà, hình như dáng người của anh rất đẹp.

“Tiểu Bảo Bối?” Vào lúc trong đầu của Tiểu Bảo Bối tràn đầy hình ảnh của Kiều Trác Phàm, thì giọng nói của Nhạc Dương đã vang lên kéo tâm trí của cô đang bay xa quay trở về.

“Mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu, cậu còn ngây người ra đó làm gì?” Nhạc Dương với với bộ dạng ngây người ra của cô, chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

“Hả? Minh . . . Minh không sao.” Giống như là bị người khác nắm được bím tóc vậy, Tiểu Bảo Bối có chút lúng túng xoa mặt mình một chút.

Nhạc Dương người ta đang nói chuyện hăng say, vì cái gì mà trong đầu của cô chỉ toàn là bóng dáng của Kiều Trác Phàm?

Hơn nữa, lại còn suy nghĩ lung tung lộn xộn cái gì không biết nữa, lại còn ảo tưởng nghĩ tới thân thể của Kiều Trác Phàm?

“Không sao là tốt rồi. Nhưng mà những lời tiếp theo của mình, cậu cần phải nghe cho cẩn thận . . .”

Tiếp sau đó, Nhạc Dương kể lại khoảng thời gian cô ở nước ngoài, tên tiểu nhân hèn hạ Quý Xuyên đã liên lạc với cô như thế nào, sau đó lại lừa gạt cô như ra làm sao, để giúp anh ta lừa gạt quyền sở hữu cổ phiếu trên danh nghĩa của Tiểu Bảo Bối sang cho anh ta!

Còn nữa, Nhạc Dương còn thề thốt đủ kiểu, nói là không quan tâm dùng cách gì, cô nhất định sẽ cầm về những thứ đang ở trên tay Quý Xuyên!

“Bảo Bối, xin cậu đừng giận mình có được không? Mình biết mình là người bạn tệ hại nhất! Vào lúc cậu bị người ta vứt bỏ, vào lúc toàn thân đều là vết thương, thì mình lại đi nói giáo cho giấc, đâm cậu thêm một dao nữa!” Xem ra, Quý Xuyên lấy đi những thứ kia, thực sự đã chọc giận Nhạc Dương.

Những lời nói thô tục, thỉnh thoảng lại được thốt ra từ miệng của Nhạc Dương.

“Nhạc Dương, cậu cũng không phải là cô tình! Chỉ trách, lúc trước mình không nghe lời khuyên của cậu. Rõ ràng là anh ta nhắm vào cổ phần của Tiểu Thị ở trong tay mình nên mới dính hôn với mình, vậy mà mình còn ngu ngốc đem những giấy tờ quan trọng đó đặt ở chỗ anh ta!”

Bây giờ nghĩ tới Quý Xuyên, trong lòng của Tiểu Bảo Bối cũng coi như nguội lạnh.

Đã từng, cô đã dâng tấm chân tình của mình đặt trước mặt của người đàn ông này.

Nhưng mà ngay cả một chút quý trọng anh ta cũng không có, bây giờ anh ta còn tự tay đập nát nó.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, cũng coi như anh ta cho Tiểu Bảo Bối cô có một cơ hội nhìn thấu triệt để con người anh ta.

Nếu không, cô vẫn sẽ luôn nhớ mãi không quên quá khứ của bọn họ.

Bây giờ, tin tức mà Nhạc Dương mang tới, cũng khiến cho những thứ mà cô nhớ mãi không quên, phai nhạt, tan thành mây khói . . .

Tiếng lòng chết lặng, dường như chỉ cần dùng tai là Tiểu Bảo Bối có thể nghe thấy được.

Quý Xuyên, tôi đối xử với anh không tệ, nhưng anh lại khiến tôi tổn thương tới tận xương tủy?

Tại sao anh lại có thể nhẫn tâm như vậy?

“Nhạc Dương, cậu thật sự có thể lấy lại những thứ cổ phiếu kia về giúp mình sao? Ba mình đã phản đấu cả đời vì Tiểu Thị, bây giờ đã một đồng tuổi rồi, nếu như Tiểu Thị bị Quý Xuyên cướp đi, mình lo lắng . . .”

Chết vì nỗi bi thương quá lớn.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đã cảm nhận được ý nghĩa của lời nói này.

Mà Quý Xuyên cũng không biết, cách làm này của anh ta, đã đẩy anh và Tiểu Bảo Bối vào tình thế triệt để không thể挽 hồi.

Chờ lúc anh ta phát hiện ra tất cả, thì đã trễ.

“Bảo Bối, cậu không cần phải lo lắng! Đồ từ tay mình bị lọt ra ngoài, thì tất nhiên mình sẽ không trốn tránh trách nhiệm mà sẽ giành về. Cho dù hủy đi thế luật sư của mình, thì mình cũng sẽ giành lại những thứ đó!” Lúc Nhạc Dương nói tới đây, lại bổ xung thêm một câu: “Nhưng mà thời gian có chút gấp, chỉ sợ trước đại hội cổ đông, mình . . .”

Thời gian triệu tập đại hội cổ đông, chỉ còn hai ngày nữa.

Trừ phi là thần trộm, nếu không thì không ai có thể thay đổi được kết cục này.

“Cái này trước hết để mình nghĩ cách đã . . .”

Không thể nghi ngờ, lần này gặp lại nhau, khiến cho chị em đầy vẻ buồn rầu u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 56.8: Béo ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Bảo Bối, tan làm chưa?”

Bởi vì không nhìn thấy được, nên có một cảm giác rất kỳ lạ lan tràn khắp trong người anh ta.

Giống như là trong người có vô số con sâu, đang gặm nhấm linh hồn của anh ta, kêu gọi muốn gặp Tiểu Bảo Bối.

Thực sự, cảm giác này rất kỳ quái.

Nhớ ngày đó, lúc Tiểu Bảo Bối còn là vợ chưa cưới của anh ta, cả tháng anh ta không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, cũng chưa từng cảm thấy nhớ chút nào.

Nhưng hôm nay, mỗi ngày nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, đối với anh ta mà nói giống như là một người nghiện hút thuốc phiện.

Một ngày không gặp, thì thấy xương cốt đều đau.

Cho dù hôm đó, Tiểu Bảo Bối đã thể hiện rõ thái độ của cô, cô đã buông xuống mối quan hệ của bọn họ.

Quý Xuyên cũng không biết, tại sao mình lại trở thành người không buông tay được trong mối quan hệ của bọn họ.

“Quý Xuyên, anh vẫn ở đây ngăn người cái gì? Đại hội cổ đông cũng sắp bắt đầu rồi, anh còn định ngồi đây bao lâu nữa?” Tiểu Huyền xuất hiện, đứng lúc cắt đứt suy nghĩ của anh ta.

Lúc này, trên tay anh ta còn cầm bức hình mà ba người chụp chung.

Đúng vậy, đây là bức hình ba người chụp chung mà anh ta cố chấp muốn Tiểu Bảo Bối treo ở trong phòng cưới.

Trong hình, Tiểu Huyền đứng ở giữa, khoác tay lên hai người bọn họ.

Không ai biết rằng, thật ra bắt đầu từ khi đó, anh ta đã sớm ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền.

Lúc chụp tấm hình kia, Quý Xuyên không hề thích chút nào.

Nhưng mà vì Tiểu Huyền kiên trì, nên anh ta mới miễn cưỡng đứng chụp hình cùng với Tiểu Bảo Bối.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước quả thực anh ta vô cùng có lỗi với Tiểu Bảo Bối.

Qua lại nhiều năm như vậy, nhưng mà đó là tấm hình chụp chung duy nhất của bọn họ.

Lại còn có mặt của người ngoài là Tiểu Huyền nữa.

Đã từng, Quý Xuyên hy vọng dùng tấm hình này, để nhớ nhưng Tiểu Huyền.

Nhưng chưa bao giờ anh ta nghĩ tới, một ngày nào đó anh ta cũng dùng tấm hình này, nhưng mà lại dùng để nhớ nhưng một người phụ nữ khác.

Thu hồi lại ngón tay cái đang đặt trên mặt của Tiểu Bảo Bối trong tấm hình, Quý Xuyên không chút hoang mang đặt tấm hình đó vào trong ngăn kéo của mình.

Động tác này, tất nhiên là Tiểu Huyền đã nhìn thấy.

Cô ta cũng biết rõ, đó là vật phẩm riêng tư duy nhất trong phòng làm việc này của Quý Xuyên.

Trước kia khi mối quan hệ của bọn họ còn tốt đẹp, người đàn ông này nói rằng anh cảm thấy này để an ủi bản thân mình một chút lúc không nhìn thấy cô.

Mà bây giờ Tiểu Huyền đang đứng ở trước mặt anh.

Anh lấy tấm hình này ra, vừa nhìn là biết ngay người mà anh đang đắm chiều nhớ nhưng.

Về mặt của Tiểu Huyền, tức giận và lo lắng cùng xuất hiện chung một chỗ, thể hiện trên khuôn mặt tươi tắn.

“Em đi tới phòng họp trước đi, anh còn chỉnh sửa lại một tài liệu.” Gần đây Tiểu Huyền khiến cho anh ta có cảm giác ngọt ngào, hô hấp cũng không được thoải mái.

Lời này của anh, rõ ràng là không muốn cùng đi với cô.

Nghe giọng điệu của anh ta, Tiểu Huyền cố gắng thể hiện ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

Như thế nào?

Nhìn thấy cô không phải là Tiểu Bảo Bối, nên ngay cả việc đi cùng cô ra khỏi phòng làm việc cũng không muốn sao?

“Người anh mong nhớ, bây giờ đang ở trong phòng hội nghị!” Trầm ngâm một lát, giống như là muốn thử dò xét Quý Xuyên, cô ta mở miệng.

Một câu nói, khiến cho Quý Xuyên ngay cả ngẩng đầu lên liếc nhìn cô ta một cái cũng lười, giờ đang nhìn chăm chăm vào cô ta, giống như là muốn chứng thực điều gì.

Quý Xuyên biết rõ, bản thân mình không nên biểu hiện rõ ràng như thế.

Ít nhất thì bây giờ Tiểu Huyền đang mang danh nghĩa là vợ của anh ta, đồng thời cũng là đồng minh của anh ta.

Trước mắt, tất cả Tiểu Thị đều sắp tới tay rồi. Lúc này mà chọc giận Tiểu Huyền, là hành vi cực kỳ không sáng suốt.

Nhưng mà Quý Xuyên không khống chế được lòng mình.

Ngay cả anh ta cũng không hiểu được, gần đây bản thân mình bị làm sao vậy?

Vì sao mà người phụ nữ trước đây mình không thêm quan tâm đến, thì bây giờ lại có thể tác động đến anh ta nhiều như vậy?

Nhất là trong thời gian cô biến mất hai ngày kia, mỗi ngày anh ta đều giống như là bị mê muội, luôn vô ý hoặc cố tình đi qua phòng làm việc của cô, hỏi thăm tin tức liên quan tới cô.

Nhất là sáng sớm hôm nay, sau khi tới Tiểu Thị, anh ta phát hiện chỗ ngồi của cô vẫn trống không, trong lòng anh ta giống như có vô số móng vuốt mèo cào, kêu gọi anh ta đi tìm Tiểu Bảo Bối.

Không phải là anh ta không gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối. Mà là mỗi lần anh ta gọi qua, thì đều có âm thanh báo bận nhắc nhở

Chẳng lẽ, Tiểu Bảo Bối cho anh vào danh sách đen?

Quý Xuyên không nhìn thấy cô, cảm giác như sắp bị chết đuối.

Thở không được, cố gắng hết sức để tìm những tin tức có liên quan tới cô, để cố gắng giữ cho bản thân sống sót.

Cuối cùng, anh ta cũng biết được tin tức của cô từ trong miệng của Tiểu Huyền.

Anh ta không kích động cũng không được.

“Quý Xuyên, đừng đem tâm tình của mình biểu hiện ra rõ ràng như vậy có được không? Bây giờ em là vợ của anh, em còn chưa có chết!”

Tiểu Huyền muốn dùng những lời lẽ dịu dàng khéo hiểu lòng người để níu kéo của người đàn ông này.

Nhưng mà anh ta lại nhiều lần thể hiện ra sự quan tâm đặc biệt đối với người phụ nữ khác trước mặt cô ta, điều này bảo cô ta phải nhịn như thế nào?

Cho dù cô ta có thông minh đi nữa, thì vẫn là phụ nữ mà thôi.

Nhưng cô ta cũng rất rõ ràng, đại hội cổ đông này sẽ là thời điểm quyết định thắng bại cuối cùng.

Nếu hội nghị tiến hành xong rồi tới hôn lễ, nhà bọn họ sẽ thay thế một nhà của Tiểu Bảo Bối, trở thành người leo lái Tiểu Thị.

Mà sau cuộc họp này, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối sẽ có một khoảng cách không thể vượt qua.

Bây giờ Quý Xuyên muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối, nằm mơ đi!

Phản hận bỏ lại một câu nói như vậy, Tiểu Huyền nhắc đôi giày cao gót đi ra.

Mà Quý Xuyên mặc dù bị lời nói kia của Tiểu Huyền làm cho sững sờ một chút. Nhưng mà rất nhanh, anh ta cũng thu dọn những giấy tờ cần thiết cho cuộc họp, rồi vội vã đi ra khỏi phòng làm việc. Bởi vì, anh ta không thể chờ đợi được muốn gặp Tiểu Bảo Bối ngay. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 56.9: Bé ú đầu tiểu tam VS Kiều đến

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc Quý Xuyên đi tới phòng họp, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã hai ngày không gặp kia đang đang chống một tay lên cái nhâm nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi bên cạnh của Tiểu Đằng.

Cặp lông mi cong vút, đôi mắt xinh đẹp vẫn không chút để tâm như trước kia. Cô cầm lấy tài liệu của Tiểu Đằng, không biết đang nói gì với ông.

Ánh mắt chuyên tâm kia, Quý Xuyên chưa bao giờ nhìn thấy trên người của cô.

Trước kia, Quý Xuyên cảm thấy, Tiểu Bảo Bối chỉ là một nha đầu không giúp ích được gì cho nhà họ Tiểu.

Người như vậy lấy về làm vợ, chỉ biết ăn tiêu hoang phí.

Nhưng hôm nay, gặp lại Tiểu Bảo Bối, anh ta phát hiện ra trước đây mình đã nhìn sai rồi.

Hơn nữa khi Tiểu Bảo Bối chăm chú như vậy, giống như là có một loại ma lực, khiến cho anh ta không thể rời mắt được.

Ánh mắt của Quý Xuyên, liên tục tham lam rơi vào trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

“Khụ khụ . . .” Tiếng ho khan của Tiểu Huyền, đúng lúc này thì vang lên.

Có lẽ, Tiểu Huyền đã chú ý thấy anh ta thất thần. Bây giờ cô ta đang cố gắng dùng cách này để nhắc nhở Quý Xuyên, đừng thể hiện mọi thứ rõ ràng ra như vậy.

Nghe thấy tiếng ho khan của Tiểu Huyền, Quý Xuyên vội vàng thu hồi ánh mắt của bản thân. Đúng vào lúc này, lại chạm phải ánh mắt của Tiểu Bảo Bối.

“Em . . .” Quý Xuyên muốn chào hỏi với Tiểu Bảo Bối, bất kể là đã từng có tình cảm với nhau, hay là giờ này phút này sự nhớ nhung ở trong lòng anh ta, đều khiến anh ta muốn làm điều này.

Nhưng trong tích tắc Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của anh ta, ánh mắt cô khẽ gợn sóng. Sững sờ một lát, sau đó đột nhiên ánh mắt của cô mang theo chút oán hận.

Sau đó, cô lại cúi đầu xuống không biết đang thảo luận với Tiểu Đằng vấn đề gì.

Hành động này, thật ra cũng rất đơn giản dễ giải thích.

Mấy hôm trước, chuyện anh ta và Tiểu Bảo Bối đính hôn đã được đồn thổi ra, thêm mắm dặm muối. Thậm chí, còn có người nói thẳng ra chuyện hôm đó anh ta bị Nhạc Dương đánh, còn đồn rằng anh ta đã nắm được quyền cổ đông của Tiểu Thị.

Mặc dù những tin đồn này có chút phóng đại sự thật lên, nhưng mà Quý Xuyên không thể không thừa nhận trong đó có một phần là thật.

Nói như vậy, hẳn là Tiểu Bảo Bối đã biết tất cả những điều anh ta làm.

Nếu không, mấy hôm trước còn nói thật lòng chúc phúc cho anh, sao đột nhiên lại trở mặt?

Thành thật mà nói, bây giờ Quý Xuyên rất buồn bực.

Bởi vì, anh ta không thích Tiểu Bảo Bối dùng ánh mắt nhìn vậy để nhìn mình.

Nhưng mà trước khi anh ta làm những việc này, rõ ràng anh ta đã tính toán đến hậu quả như thế nào. Vì sao khi tiếp xúc với ánh mắt đầy oán hận của Tiểu Bảo Bối, anh ta vẫn có chút hối hận và tự trách?

“Bây giờ, hầu như mọi người đã tới đông đủ rồi. Đại hội cổ đông mỗi năm một lần, chính thức bắt đầu đi!” Sau khi Tiểu Vi vào cửa, nhìn lướt qua những người ngồi bên trong phòng họp, tuyên bố như vậy.

Vừa nói ra những lời như vậy, có chút giống như giọng khách át giọng chủ.

Nhưng mà theo ý của Tiểu Vi, như vậy mới chính xác.

Đáng ra, người thừa kế Tiểu Thị, là mấy anh em ruột nhà họ Tiểu bọn họ. Nhưng mà không biết đầu óc của ông già kia bị làm sao, mà lại truyền cơ ngơi này cho đứa con nuôi là Tiểu Đằng.

Mấy chục năm nay, mấy anh em nhà họ Tiểu đều oán giận không ít câu. Cũng không chỉ một người, có ý định kéo Tiểu Đằng xuống khỏi vị trí kia để ngồi lên.

Mà hôm nay, Tiểu Vi đã có điều kiện như vậy, nên không khỏi ra oai một chút!

Sau ngày hôm nay, bà ta sẽ là vị chủ nhân mới của Tiểu Thị.

Bây giờ, quả thật bà ta không để Tiểu Đằng vào trong mắt.

Vừa vào cửa, bà ta đã tự nhiên tuyên bố.

Hon nữa, bà ta cũng không giống như bình thường, ngồi ở một vị trí bên cạnh của Tiểu Đằng.

Mà ngược lại, đi đến đầu bên kia của bàn hội nghị, ngồi ở vị trí đối diện với Tiểu Đằng.

Bà ta mặc sườn xám màu đỏ sậm, phía trên thêu phượng màu vàng nhìn rất sống động, đồng thời bản thân cũng giả vờ thành vô cùng tao nhã, giống như là muốn ám chỉ điều gì đó.

Tiểu Đằng không cần nhìn trạng thái lớn lối của Tiểu Vi, thì cũng biết cả nhà bọn họ hôm nay tới đây với mục đích gì.

Nhìn về mặt con gái ở bên cạnh hiện lên vẻ bi thương, Tiểu Đằng vỗ vỗ lên lưng của cô, rồi đứng lên.

“Hôm nay, trước khi bắt đầu hội nghị, tôi đã mời một người tới!” Hôm nay dù Tiểu Vi có hấp dẫn ánh nhìn như thế nào đi nữa, cũng không thể sánh được một câu nói của Tiểu Đằng. Trong tích tắc, tất cả ánh mắt vốn đang tập trung trên người của Tiểu Vi, lập tức chuyển sang nhìn Tiểu Đằng.

Dù sao thì bây giờ, toàn bộ Tiểu Thị vẫn đang nằm ở trong tay của ông.

“Ai?” Tiểu Vi cười lạnh, ánh mắt kia giống như đang chờ xem trò cười của Tiểu Đằng.

Bởi vì bà ta cảm thấy, thời điểm mấu chốt này, cho dù kêu ai tới, thì cũng phí công mà thôi.

“Kiều Trác Phàm! Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, cũng là con rể của Tiểu Đằng tôi!” Khi nói hai chữ ‘con rể’, ánh mắt của Tiểu Đằng rơi vào trên người của Quý Xuyên.

Ánh mắt kia như đang muốn nhắc nhở Quý Xuyên, đừng đặt ánh mắt lên người con gái của ông.

Đừng tưởng rằng mới vừa rồi ông đang bận thảo luận công việc, nhưng ánh mắt của Quý Xuyên đã hấp dẫn sự chú ý của ông.

Nếu như đã lựa chọn phản bội con gái của ông trước hôn nhân, thì bây giờ Quý Xuyên còn mặt mũi nào mà thể hiện ra sự si tình đối với Tiểu Bảo Bối ở trước mặt Tiểu Đằng ông?

Quý Xuyên bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Đằng, sắc mặt có chút không tốt.

Nhưng cuối cùng, anh ta cũng không nói gì được.

“Tôi phản đối!” Tiểu Vi nghe thấy như thế, thì bỗng chốc liền đứng lên.

“Tiểu Vi, nói cho tôi biết lý do bà phản đối là gì?” Tiểu Đằng cũng không vội.

“Tiểu Đằng, đây là công ty của nhà họ Tiểu chúng ta, tại sao lại cho những người không liên quan vào?” Thật ra điều quan trọng hơn chính là Tiểu Vi đã nhiều lần phải ăn quả đắng trước mặt của Kiều Trác Phàm! Để cho Kiều Trác Phàm tiến vào Tiểu Thị, chẳng phải là khiến cho Tiểu Đằng có nhiều cơ hội thắng hơn hay sao?

Bà mới không ngu ngốc như vậy đâu!

“Kiều Trác Phàm là con rể của tôi, cũng coi như là một nửa con trai! Thằng bé, không tính là người ngoài chứ?” Ánh mắt của Tiểu Đằng rơi vào người của Quý Xuyên, ý kia giống như muốn nói cho Tiểu Vi. Nếu như Kiều Trác Phàm là người ngoài, thì Quý Xuyên kia cũng là người ngoài. Bà ta không cho Kiều Trác Phàm vào, vậy thì ông cũng khiến cho Quý Xuyên có cùng một loại đãi ngộ!

“Cho dù cậu ta không phải là người ngoài, thì tôi cũng có tư cách phản đối!” Nếu như hôm nay muốn trở mặt, thì Tiểu Vi cũng lười tiếp tục giả mù sa mưa nữa. “Năm đó lúc cha qua đời, tôi được thừa kế mười phần trăm cổ phần, chồng của tôi năm phần trăm cổ phần. Bây giờ trong tay con rể của tôi có mười lăm phần trăm cổ phần. Bằng với cổ phần của Tiểu Đằng ông, cả nhà chúng tôi đều là cổ đông lớn nhất trong công ty này! Chỉ dựa vào điều này, tôi nghĩ tôi tuyệt đối có quyền phản đối bất cứ người nào tới tham gia đại hội cổ đông!”

Tiểu Vi cười cười lấy ra bản photo chứng minh có mười lăm phần trăm cổ phần mà hôm nay Quý Xuyên đưa cho bà ta, trên mặt mang theo nụ cười thắng lợi.

Mà tin tức này vừa công bố, thì tất cả những cổ đông ở đây đều xôn xao hết cả lên.

Chẳng ai ngờ rằng, Quý Xuyên vậy mà lại có thể giữ mười lăm phần trăm cổ phần.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, lúc trước Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối từng đính hôn, Tiểu Bảo Bối lại là đứa cháu gái mà năm đó ông cụ Tiểu thích nhất, chỉ một mình cô đã được thừa kế mười lăm phần trăm cổ phần của Tiểu Thị. Ngay cả con gái ruột của cụ Tiểu, cũng không bằng được cô.

Mà sau khi hủy hôn mới nắm giữ được mười lăm phần trăm cổ phần này, nhất thời tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Nhưng mà, thắng làm vua thua làm giặc.

Những người đi trên con đường này, tôi thiếu hẳn hiểu được điều này.

Nếu cổ phần của Tiểu Bảo Bối đã nằm trong tay của Quý Xuyên rồi, thì bây giờ bọn họ bắt đầu do dự không biết đứng ở bên nào.

Mà khi tất cả mọi người ở đây đều bận rộn xì xào bàn tán, thì ánh mắt của Quý Xuyên lại một lần nữa lặng lẽ rơi trên người của Tiểu Bảo Bối.

Hôm nay, tất cả những điều anh ta làm đều bị phơi ra ngoài ánh sáng.

Thật ra anh ta cũng biết, bây giờ cho dù anh ta có giải thích với Tiểu Bảo Bối như thế nào, thì cô cũng sẽ không thông cảm cho anh ta.

Nhưng mà trong lòng của anh ta luôn có một âm thanh đang kêu gào, anh ta chỉ hy vọng Tiểu Bảo Bối đối xử với mình giống như trước đây là được rồi.

Nhưng mà ngoài dự liệu của anh ta, suốt trong thời gian mọi người xì xào bàn tán, thì Tiểu Bảo Bối ngay cả liếc nhìn anh ta một cái cũng không có,

Loại cảm giác này giống như là, Quý Xuyên anh ở trong thế giới của Tiểu Bảo Bối đã được diệt trừ tận gốc.

“Bà . . .” Tiểu Đằng không ngờ được, Tiểu Vi lại có thể nói chuyện này ra như vậy.

Ông vẫn luôn xem bọn họ như người một nhà, cho dù mấy người anh em bọn họ có làm quá đáng đi nữa, thì ông cũng không hề tức giận.

Nhưng hôm nay . . .

“Tiểu Đằng, tôi cảm ơn ông nhiều năm qua đã tận tâm tận lực đối với nhà họ Tiểu chúng tôi. Nhưng mà bây giờ, tuổi của ông cũng đã lớn rồi, đã tới lúc nên nghỉ ngơi chăm sóc sức khỏe rồi.” Dừng lại một chút, Tiểu Vi khẽ động khước mọi nhân tiện nói: “Tôi thấy, bắt đầu từ hôm nay, vị trí tổng giám đốc của Tiểu Thị . . .”

Đúng vào giây phút Tiểu Vi giống như nữ vương tuyển bổ thắng lợi của mình, thì đột nhiên của chính của phòng họp được đẩy ra từ bên ngoài.

“Từ từ đã!” Từ bên ngoài đẩy cửa mở ra, lúc này bên cạnh mọi người là mấy người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen. Mà bên tai bọn họ có gắn một cái tai nghe, chắc là đảm nhiệm chức vụ vệ sĩ.

Mà đứng ở giữa những người đàn ông kia, là nhân vật chính vừa mới tranh cãi rất náo nhiệt lúc nãy Kiều Trác Phàm. Mặc bộ áo vest màu đỏ sẫm, bên trong mặc chiếc áo ghi lê sọc. Cũng không tính là nhiều màu sắc, nhưng mà bởi vì người này trời sinh đã như vậy rồi, cho dù mặc quần áo gì đi chăng nữa, đều rất thu hút ánh mắt của người khác.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 57.1: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Về cơ bản, những người bị ánh mắt của anh nhìn lướt qua, đều không tự chủ mà thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phía người đàn ông này.

Kỳ thật, đó là một loại cảm giác hết sức kỳ lạ.

Đôi mắt của người đàn ông này, đẹp giống như ngọc đen. Nhưng đồng thời lại lạnh lẽo khiến cho người ta phải hoảng hốt. Giống như Tu La giáng xuống vào ban đêm, lộ diện để sát hại con người.

Cảm giác như cái chết sắp đến gần, khiến cho những người tiếp xúc ánh mắt với anh, không hiểu sao đều run rẩy.

Nhất là Quý Xuyên, anh ta cảm nhận được sát ý, đang hướng về phía mình một cách rất rõ ràng.

Mà sau khi quét mắt nhìn tất cả mọi người ở trong phòng hội nghị, cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại trên người của Tiểu Bảo Bối. Khóe miệng nở ra một nụ cười khế, trong nháy mắt giống như trăm hoa đua nở, đẹp tới mức khiến cho người hít thở không thông.

Cùng với bộ mặt giống như Tu La vừa nãy, giống như là một người hoàn toàn khác.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng bị nụ cười khó hiểu này của Kiều Trác Phàm làm cho thần hồn điên đảo.

Không cười khuyñh thành, mà cười khuyñh quốć.

Đây chắc là lời giải thích tốt nhất đối với Kiều Trác Phầm.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu, ý nghĩa của nụ cười tươi rói này của Kiều Trác Phầm.

Kể từ sau khi bị Kiều Trác Phầm đưa về nhà, cô ở nhà ngầy ngầy ngô ngô trốn tránh hai ngày. Kiều Trác Phầm nói cho cô biết, tất cả đã có anh.

Hôm nay, cô mới có chút dũng khí, đi ra khỏi nhà, tham dự cuộc họp đại hội cổ đông này.

Cô biết rõ, mặc kệ cô làm chuyện gì thì cha của cô cũng sẽ không trách tội cô. Nhưng mà, cô không thoát khỏi được cảm giác tội lỗi.

Đến bây giờ thần kinh của cô vẫn còn căng thẳng.

Nhưng có một loại cảm giác rất kỳ lạ, chính là vào khoảnh khắc Kiều Trác Phầm xuất hiện . . .

Tất cả những thấp thỏm lo lắng ở trong lòng, khi nhìn thấy ánh mắt vui vẻ ở đuôi mày của anh, đều biến mất hầu như không còn sót lại chút gì.

Loại cảm giác này, hết sức huyền diệu. Những người không trải qua, thì sẽ không thể cảm nhận được.

Chính bởi vì cảm giác yên tâm một cách lạ kỳ này, nên Tiểu Bảo Bối không chút keo kiệt cười một tiếng với Kiều Trác Phầm. Trong nụ cười này mang đầy đủ sự cảm kích của cô đối với anh.

“Lúc này còn cười được sao, một lát nữa mày chỉ có thể ngồi đó mà khóc thôi.” Tiểu Huyền ngồi ở bên cạnh của Quý Xuyên, để ý thấy một màn này, nhỏ giọng nói thầm.

Trong giọng điệu kia, vừa có sự khinh bỉ nhưng đồng thời cũng mang theo sự đố kỵ rất nồng đậm.

Thật ra, phụ nữ đều có một hy vọng rất giản đơn, có được một tình yêu say đắm chỉ thuộc về bản thân mình.

Tiểu Huyền là phụ nữ, cho nên cô ta cũng không thoát khỏi căn bệnh chung của phụ nữ.

Cô ta vốn cho rằng, Quý Xuyên đối xử thật lòng với cô ta. Đây cũng chính là nguyên nhân mà trước đây cô ta liều lĩnh gả cho anh ta.

Nhưng bây giờ, cô ta dần phát hiện ra, Quý Xuyên cũng không phải thật lòng với cô ta, lý tưởng và thực tế quá khác biệt khiến cho cô ta có một cảm giác vô cùng cô độc.

Cho nên, mới vừa rồi cô ta nhìn thấy Kiều Trác Phầm nhìn Tiểu Bảo Bối chăm chú như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác đố kỵ.

Quý Xuyên nhìn tập tài liệu ở trên tay, lặp lại một lần những lời nói mà lát nữa anh ta định phát biểu ở trong đại hội cổ đông. Thành thật mà nói, trong công việc Quý Xuyên cũng được xem là một người có năng lực không tồi. Có năng lực lại có lòng cầu tiến, chỉ cần chăm chỉ một thời gian, sớm muộn gì anh ta cũng tìm được một vị trí mà anh ta mong muốn.

Nhưng mà anh ta lại ghét con đường vừa dài dằng dặc lại vừa cực khổ này, muốn đi đường tắt, nên mới có ngày hôm nay.

Cuộc họp này, anh ta đã chuẩn bị một thời gian, vì muốn có biểu hiện xuất sắc vào ngày hôm nay. Kiều Trác Phầm xuất hiện, có chút ngoài ý muốn.

Nhưng anh ta cũng muốn thông qua cơ hội lần này, để khiến cho Kiều Trác Phầm và Tiểu Bảo Bối thấy anh ta không giống như vậy. Anh ta cũng không biết vì sao mình lại có loại xúc động như vậy, nhưng trong đầu của anh ta có một suy nghĩ khiến cho anh ta phải làm như vậy.

Bởi vì nghe thấy lời lầm bầm đầy bất mãn của Tiểu Huyền, khiến cho ánh mắt của anh ta chú ý tới Tiểu Bảo Bối.

Quả thực, Tiểu Bảo Bối còn đang cười. Cho dù cô biết anh đã hèn hạ lấy đi cổ phiếu trong tay cô, mà cô vẫn còn cười vui vẻ như vậy.

Mà đối tượng mà cô nở nụ cười tươi tắn như vậy, là Kiều Trác Phầm vừa mới đi vào.

Cái loại cảm giác này, giống như bây giờ trong mắt của Tiểu Bảo Bối, xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại cô và Kiều Trác Phầm!

“Bóp . . .” Đau lòng, giống như con mãnh thú đột nhiên bị dòng nước lũ đột nhiên kéo tới cuốn đi, bàn tay của Quý Xuyên đột nhiên giống như bị rút đi tất cả sức lực. Tài liệu cầm trong tay, trong khoảnh khắc rơi tứ tung xuống đất.

Cũng vì như vậy, nên tầm mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung ở trên người anh ta.

Ngay cả Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phầm đang nhìn nhau chăm chú cũng quay qua nhìn anh ta.

“Xin lỗi, mới vừa rồi không cẩn thận bị lỡ tay . . .” Quý Xuyên giải thích như vậy. Sau đó, ánh mắt của anh ta tham luyến rơi vào trên người của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ thấy, Kiều Trác Phàm mới vừa rời về mặt vẫn còn tràn đầy ý cười nhìn Tiểu Bảo Bối, trong khoảnh khắc, anh đã thu lại tất cả sự vui vẻ lại. Đối mặt với anh ta, trong đôi mắt đẹp kia, là sự lạnh lùng giống như muốn đóng băng người khác. Quý Xuyên có loại ảo giác, căn phòng này chợt lạnh đi một chút, mang theo cảm giác lạnh thấu xương.

“Tôi còn tưởng rằng, từ trước tới giờ Quý tổng không bao giờ lỡ tay chứ!” Kiều Trác Phàm mở miệng, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong căn phòng.

Kiều Trác Phàm đối diện với Quý Xuyên, khoe miệng khê cong. Mà đáy mắt, chợt lóe lên một tia sát khí.

Điều này khiến cho câu nói vừa rồi anh mới nói, có một hàm nghĩa khác.

Giống như đang cười nhạo anh ta, về hành vi dùng hết tâm cơ để lừa đi phần cổ phần từ trong tay của Tiểu Bảo Bối.

Quý Xuyên bị nhục, tức tối nhìn Kiều Trác Phàm.

Sau đó, anh lại không chút để ý thốt ra một câu: “Ok! Đừng trừng mắt lên nhìn tôi, cẩn thận tôi sẽ móc đôi mắt của anh . . .”

Lời nói của anh, giống như là lời nói đùa lúc uống trà chiều. Nhưng bối cảnh đầy bí ẩn của anh, hơn nữa những lời đồn về anh, khiến cho mọi người đang ngồi ở đây đều cảm thấy, đó không giống như là một câu nói đùa.

Giờ phút này, Quý Xuyên có tức giận, cũng không dám tùy tiện bùng phát.

Vào lúc không rõ ràng về thực lực của Kiều Trác Phàm, anh ta biết rõ cứng đối cứng là điều không thích hợp.

Nhưng mà, hôm nay đã dự định vạch mặt với Tiểu Đằng, nên Tiểu Vi không nghĩ như vậy.

Hôm nay là đại cổ đông, theo như bà ta thì chính là vì bà ta nên mới được triệu tập. Dienn ndk dan/le eequh ydo nnn.

Vào lúc này, bà ta cần khiến cho những vị cổ đông ngồi đây nhìn thấy thực lực của một nhà bọn họ, sau đó đem quyền quản lý Tiểu Thị giao vào trong tay của nhà bọn họ.

Mà biểu hiện của Quý Xuyên ở trước mặt Kiều Trác Phàm mới vừa rồi, giống như là một người rất nhu nhược. Đây là điều mà Tiểu Vi cực kỳ xem thường.

“Kiều thiếu, xin chú ý tới lời ăn tiếng nói của mình. Hôm nay chúng tôi tới đây là triệu tập đại hội cổ đông, các vị đang ngồi ở đây đều là đại cổ đông của Tiểu Thị chúng tôi. Tôi không hiểu, Kiều thiếu dựa vào cái gì mà cũng đứng ở chỗ này!”

Lạnh lùng nhìn Quý Xuyên một cái, Tiểu Vi chậm rãi bước tới bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

“Hà? Vấn đề này quả thật hơi rất hay!” Kiều Trác Phàm bỏ một tay vào trong túi quần, tay kia thông thả đưa về phía người đàn ông đứng bên trái của anh.

Một tập tài liệu, vào lúc này được đưa tới tay của Kiều Trác Phàm.

“Tiểu . . . Xem trí nhớ của tôi này, lúc này cũng không nhớ được bà là ai!” Kiều Trác Phàm không thèm quan tâm tới, vào giây phút này trong không khí có loại cảm giác anh không thèm để Tiểu Vi vào trong mắt.

Nhưng mà anh cũng không cho Tiểu Vi có cơ hội mở miệng nói bất cứ câu gì, liền nói tiếp: “Cũng được, có nhớ hay không nhớ bà là ai cũng không sao cả! Hôm nay tôi tới đây, chính là vì cái này.”

Kiều Trác Phàm giơ cao tập tài liệu ở trong tay mình, anh háng giọng một cái: “Ồ đây là hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị! Như vậy xin hỏi bây giờ tôi đã có quyền lên tiếng chưa?”

Kiều Trác Phàm nhướn mày nhìn về phía Tiểu Vi, ánh mắt khinh thường kia khiến cho Tiểu Vi có cảm giác mình là một con rối đang nhảy nhót trong vở kịch của Kiều Trác Phàm.

“Không . . . Điều này sao có thể xảy ra được?” Dường như Tiểu Vi không có cách nào tiếp nhận được sự thật này, lời nói thốt ra khỏi miệng cũng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nếu như dễ dàng lấy được hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị như vậy, thì bà ta đã không phải chờ đợi nhiều năm như vậy để trở thành người cầm quyền của Tiểu Thị.

Mặc dù mấy năm nay lợi nhuận của Tiểu Thị không được tốt lắm, nhưng cũng không bị thiệt thòi. Những người kia cũng là cáo già, chết sống cũng không chịu nhượng lại cổ phần.

Nếu như không phải Quý Xuyên dùng mảnh khước hèn hạ ở bên cạnh lừa gạt Tiểu Bảo Bối mười lăm phần trăm cổ phần, thì không biết tới bao giờ bọn họ mới có thể hãnh diện.

Vậy thì Kiều Trác Phàm làm sao lại có được hai mươi phần trăm cổ phần được?

Theo lý mà nói, anh mới đến thành phố này cùng lắm là một năm, anh làm sao lại làm được?

“Không tin? Không tin thì tự mình hãy xem đi.” Kiều Trác Phàm vô cùng hào phóng đưa tập tài liệu ở trong tay cho Tiểu Vi. “Đây chỉ là bản sao thôi, nếu như bà xé đi cũng không sao. Dù sao thì chúng tôi cũng sao chép ra rất nhiều!”

Kiều Trác Phàm phát tay một cái, thì những nhân viên bảo an đã đi tới trên tay mỗi người là một đồng giấy tờ, phát tới tận tay mỗi cổ đông ở đây một xấp.

“Chuyện là do người làm, lão phu nhân!” Khẽ cười gian một tiếng, Kiều Trác Phàm lại thốt ra một câu như vậy.

Lời này, khiến cho mặt của Tiểu Vi biến sắc: “Cậu . . . “

So với Kiều Trác Phàm, tuổi của bà ta hơi lớn hơn một chút.

Nhưng ít ra, tóc của bà ta vẫn chưa hề bạc trắng mà, không phải sao?

Lúc này lại gọi bà ta là lão phu nhân, khiến cho Tiểu Vi cảm thấy nhục nhã tới cực điểm.

Mà điều Kiều Trác Phàm muốn, chính là muốn cho bà ta phải tức điên lên.

Ai bảo cả nhà bọn họ, lại chen ép cục cưng nhà anh tới mức phải về nhà trốn hai ngày?

Nếu anh không đứng ra, có phải bọn họ lại muốn được voi đòi tiên hay không?

“Đừng có cậu cậu tôi tôi nữa, mọi người đều rất bận rộn! Như vậy đi, lời ít mà ý nhiều, tôi chỉ muốn nói mấy câu.” Kiều Trác Phàm thừa dịp Tiểu Vi không chú ý, ngồi vào vị trí mà bà ta vừa mới chiếm kia

“Là như vậy, các người cũng thấy rồi đấy, trên tay của Kiều Trác Phàm tôi có hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thi, cộng thêm số cổ phần trong tay của cha vợ tôi, cả nhà chúng tôi hoàn toàn chiếm ưu thế tuyệt đối!” Về mặt anh vẫn không chút để ý trước sau như một, giống như trước mặt anh là những người khác vậy.

Ngay cả một biểu cảm dư thừa Kiều Trác Phàm cũng không thêm để lộ ra, mặc dù ngồi cùng những người có vị trí cao như vậy. Nhưng ánh mắt kia, lại khiến cho người ta có cảm giác anh đang ngồi từ trên cao nhìn xuống.

“Cổ đông lớn nhất vẫn có quyền nhận hoặc đuổi người, cho nên cái vị trí tổng giám đốc này, vẫn là của cha vợ tôi . . .” Nói tới đây, cuối cùng ánh mắt của Kiều Trác Phàm cũng đã rơi vào cả nhà bọn Tiểu Vi ở trong góc.

“Mà cả nhà các người . . .”

“Kiều Trác Phàm, cậu không có quyền cất chức của chúng tôi. Trên tay của chúng tôi, còn có cổ phiếu của Tiểu Thi!” Kiều Trác Phàm còn chưa nói hết lời, Tiểu Vi đã kích động cất ngang lời nói của anh.

“Đúng là bà cũng có chút hiểu biết!” Nghe giọng điệu luống cuống của Tiểu Vi, Kiều Trác Phàm cười nhẹ.

Quả thực là anh muốn đuổi cả nhà chường mắt này ra khỏi nơi đây. Đỡ mắt công anh mỗi lần tới đây tìm cục cưng lại bị ảnh hưởng thị giác.

Nhưng mà Tiểu Vi nói cũng đúng, bây giờ bọn họ vẫn còn là đại cổ đông, theo lý thuyết thì Kiều Trác Phàm không có quyền miễn đi chức vụ và quyền lợi của bọn họ.

“Bây giờ tôi không cho các người xuống đài, cũng không có nghĩa là dung túng cho các người tiếp tục ở lại đây. Chờ xem . . .” Giống như tất cả sự kiên nhẫn đã bị Tiểu Vi làm mất hết, lúc này Kiều Trác Phàm đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa lớn.

“Những chuyện khác, các người cứ nghe theo lời của cha vợ tôi. Tôi còn có chút việc, đi trước!”

Anh sai bước đi về phía trước, lúc đi ngang qua chỗ Quý Xuyên, không biết là không cẩn thận hay là cố ý, đôi chân đột nhiên đá vào ghế ngồi của Quý Xuyên.

Nhưng từ trình độ dùng sức của Kiều Trác Phàm, chiếc ghế vững chắc như vậy bây giờ lại thiếu mất một chân, hẳn là sau đó, cái mông của Quý Xuyên sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đá người ta ngã xuống dưới đất, ngay cả một chút áy náy Kiều Trác Phàm cũng không hề có, anh giống như là đang cười cợt nhìn Quý Xuyên.

“Ồ? Ngã à?” Trong giọng nói của anh, như có như không có chút vui vẻ. Giống như để mình chứng cho sự thật nào đó.

“Quên nói cho cậu biết, cậu đã cút ra khỏi danh sách người của Tiểu Thi!”

Kiều Trác Phàm xưa nay rất phách lối.

Một khi đã chọc giận anh, anh không giống như những người khác phải kiêng nể nhiều như vậy. Liều mạng phá hủy, đó mới là bản tính của anh.

Mà trước mắt, xem ra Quý Xuyên đã bức bản tính này của anh phải bộc lộ.

Sửa sang lại quần áo của mình Kiều Trác Phàm sải bước đi về phía cửa chính của phòng họp.

Cả quá trình, Tiểu Bảo Bối đều nhìn thấy hết.

Cô không hiểu Kiều Trác Phàm làm sao để có được những cổ phần kia, cũng không biết lúc trước anh đã nói chuyện với cha cô như thế nào, càng không biết biểu hiện hôm nay của Kiều Trác Phàm sẽ tạo thành hậu quả gì. Điều duy nhất mà cô hiểu, chính là ánh mắt tán thưởng trong mắt cha mình.

Tầm mắt lại lần nữa dời sang bóng lưng của Kiều Trác Phàm, tự dưng Tiểu Bảo Bối có loại cảm giác mất mát. Giống như có món đồ nào đó, đang chết đi theo từng bước chân của anh.

Từ lúc mới bước vào phòng họp tới bây giờ, một câu Kiều Trác Phàm cũng chưa từng nói với cô. Cảm giác này, thực sự không dễ chịu.

Cô cũng không biết vì sao lại có cảm giác như vậy. Trước kia ở cùng một chỗ với Quý Xuyên, anh ta thường xuyên một hai ngày cũng không thèm nói với cô câu nào. Khi đó, cô cũng không có cảm giác không vui như bây giờ.

Nhưng bây giờ, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Kiều Trác Phàm không để ý tới cô, cô lại giống như một con mèo con không có chút kiên nhẫn, muốn được vuốt ve gần gũi.

Móng vuốt của Tiểu Bảo Bối bắt đầu không an phận, cầm lấy tập tài liệu bắt đầu sử dụng ma chảo.

Đúng vào lúc này, lại nghe thấy một giọng nói vô cùng dịu dàng: “Cục cưng, anh không quen với chỗ này lắm. Còn không mau ra dẫn đường cho anh đi?”

Lúc nói những lời nói này về mặt của Kiều Trác Phàm vô cùng nghiêm túc, khiến cho về mặt của hai vệ sĩ bên cạnh anh đang run rẩy, tạo thành sự đối lập rất rõ ràng.

Cũng không biết là mới vừa rồi ai giống như ngựa quen đường cũ đi thẳng tới phòng họp này, lúc này lại nói anh chưa quen thuộc nơi này, điều này bảo những vệ sỹ đi theo bảo vệ anh có thể không cười được sao?

Nhưng ông chủ lớn liếc nhìn bọn họ một cái, giống như gió thu vô tình quét rụng lá khô, nói cho bọn họ biết: Ông đây trêu chọc bà xã, các người dám cười sao? Nếu như thấy buồn cười, cứ cười thoải mái đi. Khi về sẽ may miệng của các người lại, sau này sẽ không còn cơ hội để cười nữa.

Cuối cùng, đương nhiên là ai cũng không dám cười. Ai cũng không muốn vì cười nhạo một người, mà đánh cược với chính cái miệng của mình.

Đương nhiên, từ nay về sau bọn họ đều rất ăn ý hiểu rằng, vào lúc ông chủ trêu chọc bà chủ, thì hãy làm như không thấy!

“Được!” Tiểu Bảo Bối vốn còn đang cảm thấy buồn bực, lúc này nghe thấy những lời nói này của Kiều Trác Phàm, lập tức nở nụ cười.

Ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, sáng lấp lánh, quét sạch đi những mây mù lúc trước.

Vừa dứt lời, cô đã vui vẻ đi tới bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm nắm lấy tay của cô, rồi giấu vào trong túi. Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, cứ như vậy đi khỏi tầm mắt của mọi người.

Cả quá trình, Tiểu Đằng đều nhìn vào trong mắt.

Lúc này, trong mắt ông đối với Kiều Trác Phàm không còn có sự lo lắng như lúc trước nữa.

Hai người trai xinh gái đẹp đi ra khỏi phòng họp, có thể nói là đã khiến cho những người trong phòng họp không khỏi hâm mộ.

Chỉ có Quý Xuyên, đối với cảnh tượng vừa rồi chỉ có thể dùng ánh mắt không thể nào tin được.

Đại khái, Quý Xuyên không thể tưởng tượng ra được, Tiểu Bảo Bối đã từng dùng ánh mắt si mê đó để nhìn anh ta, mà trong hai tháng ngắn ngủi lại chuyển sang một người khác.

Mà anh ta lại càng không thể ngờ được, ánh mắt khinh thường mà anh ta vẫn thường dùng, lúc này lại trở thành đồ kỵ như vậy. . .

Cũng chính cảm giác kỳ lạ này, khiến cho Quý Xuyên quyết định làm một chuyện . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 57.2: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Editor: Táo đồ phở núi

“Tiểu Bảo Bối?”

Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối từ trong tòa nhà của Tiểu Thị đi ra, muốn đưa cô tới nhà hàng Tây ở gần đó ăn món gì đó.

Hai ngày nay, kể từ lúc Quý Xuyên lừa gạt sổ cổ phần trong tay cô, mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều lo lắng và sợ hãi, đồ ăn cũng không ăn ngon miệng.

Chỉ trong hai ngày, mà cái cảm kia như nhọn ra rất nhiều.

Bên ngoài Kiều Trác Phàm không nói gì, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của cô, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Ngày hôm nay, cuối cùng Kiều Trác Phàm đã khiến cho tình hình của Tiểu Thị ổn định lại, Tiểu Bảo Bối cũng đã lộ ra khuôn mặt tươi cười và thoải mái nhất trong hai ngày nay.

Kiều Trác Phàm muốn nhân cơ hội này, mang cô đi ăn món gì đó, muốn bồi bổ dinh dưỡng đã thiếu hụt hai ngày nay.

Nhưng ai ngờ đâu, vừa mới đi ra khỏi tòa nhà Tiểu Thị, thì đã đụng mặt với một người.

Diệp Từ Hi vội vàng tới, suýt nữa thì bỏ qua Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, vừa rồi Diệp Từ Hi không nhận ra Tiểu Bảo Bối, một mặt là vì anh ta tới thật sự có chút gấp gáp, còn phương diện khác nữa là ngoại trừ Quý Xuyên, anh ta chưa từng thấy Tiểu Bảo Bối thân mật với người nào như vậy.

“Diệp Từ Hi?” Tiểu Bảo Bối dừng bước, nhìn vị công tử ca đi giày tây mặc đồ vest, mái tóc đen bóng được chải hất ngược lên rất cẩn thận và tỉ mỉ.

Nói thật, nếu chưa gặp được Kiều Trác Phàm, thì Diệp Từ Hi được xem là một người có tiền nhất trong đám bọn họ. Nhất là hai năm gần đây, nhà họ Diệp có hợp tác một hạng mục với SH quốc tế, khiến cho nhà họ Diệp phát lên ngút trời.

Nhìn một chút, trên người của Diệp Từ Hi toàn là những logo nhãn hiệu xa xỉ, giày đen bóng loáng, muốn không biết nhà anh ta có tiền cũng không được!

Khi so sánh với Kiều Trác Phàm, thì Diệp Từ Hi này giống như là có ý khoe hàng hiệu lên người để đi ra ngoài. điển hình nên quýndon.

Tôi thiếu nhất, trên người của Kiều Trác Phàm không có những logo xa xỉ rõ ràng như vậy, đầu tóc cũng không hề xử lý cứng nhắc giống như Diệp Từ Hi.

“Một thời gian không gặp, Tiểu Bảo Bối gần đây cô cũng tiến bộ rồi nhỉ?” Không hổ danh là công tử ca, há miệng ra là nói câu nào nghiền ngẫm câu đó.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nghe ra trong giọng điệu của anh ta, có chút khinh thường đối với Tiểu Bảo Bối.

Cũng đúng!

Tiểu Bảo Bối chơi với Nhạc Dương, thì trong mắt của Diệp Từ Hi đều là cùng một loại người. Người trước thì mê mẩn một người đầy dã tâm như Quý Xuyên, cuối cùng lại bị bỏ rơi. Người sau thì lại theo đuổi Diệp Từ Hi nhiều năm như vậy.

Nhưng mà ngày hôm nay nhìn thấy bên cạnh Tiểu Bảo Bối là một khuôn mặt lạ lẫm, khiến cho Diệp Từ Hi có chút ngoài ý muốn.

Đoán chừng đó chính là hai chữ ‘Tiền bộ’ trong lời nói của anh ta.

Mà dường như Diệp Từ Hi cũng nhận ra được sự ảnh hưởng của cái được gọi là ‘Vòng luẩn quẩn’ của bọn họ, nhìn người cho tới bây giờ không bao giờ nhìn mặt và tính cách, mà là coi trọng cách ăn mặc.

Giống như lúc này, Kiều Trác Phàm đứng trước mặt anh ta, anh ta liền nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá bên trong bên ngoài của Kiều Trác Phàm một lần.

“Tiểu Bảo Bối, ánh mắt của cô đúng là quá kém!” Thật ra theo như suy nghĩ của Diệp Từ Hi, lấy điều kiện của nhà họ Tiểu, Tiểu Bảo Bối muốn tìm người môn đăng hộ đối cũng không khó.

Nhưng nhìn một chút xem, người mà Tiểu Bảo Bối tìm như thế nào?

Trước đây là Quý Xuyên, chính là một thư sinh bần cùng khốn khổ. Nếu không phải tập đoàn Tiểu Thị cho anh ta một nơi sinh sống yên ổn, nói không chừng bây giờ anh ta còn bôn ba đi phỏng vấn xin việc khắp các tập đoàn.

Nhưng mà Quý Xuyên ngay cả một chút tự giác cũng không có, bây giờ lại bỏ rơi Tiểu Bảo Bối, dự định trèo lên cành cây cao, điễn đàn nên quýndon.

Thật ra, Diệp Từ Hi biết Tiểu Bảo Bối rất nhiều năm rồi, cô có thể vào thời điểm mấu chốt này nhìn thấu con người của Quý Xuyên, đối với cô mà nói cũng là một chuyện rất tốt.

Vừa về nước đã nghe nói Tiểu Bảo Bối đã độc thân, Diệp Từ Hi đã vui mừng hơn hờ mặt báo với một người.

Ai biết, vừa tới lầu dưới của Tiểu Thị đã bắt gặp Tiểu Bảo Bối ở cùng một chỗ với người đàn ông khác.

Nhưng mà nhìn bộ dạng của người đàn ông này, ánh mắt của Diệp Từ Hi rõ ràng có chút khinh thường.

Quần áo của người đàn ông này nhìn qua thì cũng không tệ, nhưng bàn về nhãn hiệu, thì quả thật là kém xa với đồ trên người của Diệp Từ Hi anh.

Trong cái ‘Vòng luẩn quẩn’ kia, bọn họ chú trọng nhất chính là nhãn hiệu trên người.

Nếu như Diệp Từ Hi anh và người này giống nhau, cũng ăn mặc tùy tiện tiện như vậy, thì đám người kia nhất định sẽ cười nhạo trước mặt bọn họ.

Diệp Từ Hi bị lây nhiễm những thói quen không tốt này, chỉ cảm thấy khuôn mặt của Kiều Trác Phàm không tệ. Nhưng mà chỉ tiếc quần áo không theo kịp trào lưu.

Sợ là cùng một loại người với Quý Xuyên!

“Diệp Từ Hi, tại sao anh lại tới Tiểu Thị?” Tiểu Bảo Bối không để ý tới giọng điệu của Diệp Từ Hi, nhìn xung quanh.Điễn đáng ele quý don.

Thứ nhất, cô và Diệp Từ Hi đã quen biết rất nhiều năm, đối với giọng điệu miệt thị này của anh ta cũng đã thành thói quen. Thứ hai, cô đang tìm Nhạc Dương. Theo lý thuyết, chỉ cần chỗ Diệp Từ Hi tới, thì có thể nhìn thấy bóng dáng của Nhạc Dương.

“Không có gì, chỉ là Nhạc Dương cầu xin tôi tới xem một chút, xem có thể tạm thời ngăn chặn nguy cơ của Tiểu Thị không!” Lúc Diệp Từ Hi nói đến đây, lại nhắc cổ áo của mình lên, để lộ ra một logo xa xỉ nào đó rất rõ ràng.

Anh ta nhìn thoáng qua chiếc áo khoác của Kiều Trác Phàm, không nói gì. Nhưng ánh mắt kia lại thể hiện ra sự châm chọc, khiến cho người ta tổn thương hơn so với bất cứ ngôn ngữ nào.

Kiều Trác Phàm không ưa nhất, chính là loại người như Diệp Từ Hi, cho rằng có chút tiền vênh vào như nhị ngũ bát vạn (một thể cờ tốt trong mặt chược). Loại đức hạnh kia, nhìn người giống như người bè trên vậy.

Không phải anh ta xem thường quần áo trên người của Kiều Trác Phàm nhìn không ra nhãn hiệu sao?

Nhưng mà loại này đoán chừng anh ta không biết, đến giai đoạn người có tiền như Kiều Trác Phàm, thì trên cơ bản không còn khoe khoang quần áo nữa.

Những quần áo trên người của anh sở dĩ không nhìn ra được nhãn hiệu, là vì bọn họ đặt theo yêu cầu. Cho nên, đã kêu người ta cất bỏ nhãn hiệu đi rồi.

“Không cần, vừa rồi đã giải quyết chuyện này xong rồi. . .” Tiểu Bảo Bối đang định nói cái gì đó, thì Kiều Trác Phàm ở bên cạnh đột nhiên giữ tay của cô lại, ý bảo cô dừng lại.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu, chớp đôi mắt to nhìn Kiều Trác Phàm, thể hiện sự khó hiểu.

Sau đó, nhìn lướt qua chỗ Diệp Từ Hi, không mở miệng.

“Tiểu Bảo Bối, đây là . . .” Điễn đáng ele quý don. Diệp Từ Hi phát hiện ra hai người trao đổi ánh mắt, đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt này của anh ta, rơi vào trên người của Kiều Trác Phàm.

“Đây là . . .” Tiểu Bảo Bối định thuận theo ý của Diệp Từ Hi, giới thiệu Kiều Trác Phàm một chút.

Tập đoàn Đế Phàm cùng hợp tác với nhà họ Diệp mà nói, bọn họ chắc chắn là cầu còn không được.

Nào biết, Diệp Từ Hi này vào lúc Tiểu Bảo Bối sắp mở miệng giới thiệu thì lại nói: “Thôi, lần sau có cơ hội thì rủ các người cùng đi chung! Tôi mời khách . . .”

Ba chữ cuối cùng, khóe miệng của Diệp Từ Hi cười cười khinh miệt.

Đĩ nhiên, anh ta không để Kiều Trác Phầm vào trong mắt.

Có lẽ theo ý anh ta, trên người của Kiều Trác Phầm không hề có bất cứ món đồ hàng hiệu nào, so với Quý Xuyên có thể dựa vào tiền lương để mua một cái cà vạt hàng hiệu còn không bằng. SSdienng dānlew quy9on.

Người như vậy, căn bản không xứng để cho Diệp Tử Hi anh quen biết!

Bỏ lại những lời này, Diệp Tử Hi liền xoay người đi mất.

Bây giờ nghe được nguy cơ của Tiểu Thi đã được giải quyết, tự nhiên anh ta không cần thiết phải đi vào trong Tiểu Thi.

Vốn là, lúc Nhạc Dương cầu xin anh ta thì anh ta đã có chút không tình nguyện. Bây giờ không phải đi vào, vậy thì càng hay.

Diệp Tử Hi đi, cùng vội vội vàng vàng như lúc anh ta xuất hiện.

Đến cửa của Tiểu Thi, lúc đi ngang qua bên cạnh của nhân viên bảo vệ, anh ta còn móc ra một khoản tiền lớn, kín đáo đưa cho bảo vệ.

Sau đó, công tử ca nhà họ Diệp nghênh ngang lên xe.

Một loạt hành động này, đều khiến cho những người xung quanh phải thờ dài.

“Kiều Trác Phầm, anh bỏ qua cho! Diệp Tử Hi chính là như vậy. . .”

Kỳ thật, có đôi khi Diệp Tử Hi khiến cho người ta vô cùng chán ghét.

Cô cũng không biết, đến cùng thì Nhạc Dương thích anh ta ở điểm nào?

Làm cho Tiểu Bảo Bối nhìn bóng lưng rời đi mất chỗ nhìn người thấp của Diệp Tử Hi, Kiều Trác Phầm cũng nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang rời đi kia của Diệp Tử Hi. SSdienng dānlew quy9on.

BMW?

BMW bánh bao?

Vừa nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phầm lập tức vui vẻ.

Diệp Tử Hi đúng không?

Cái tên này, anh nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 57.3: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Quý Xuyên, sau khi kết thúc cuộc họp, cha của Tiểu Bảo Bối đã nói gì với cậu vậy?”

Buổi tối lúc Quý Xuyên về nhà, thì nhìn thấy Tiểu Vi đang ở trong căn hộ của anh ta và Tiểu Huyền.

Tiểu Vi mặc một thân quần áo hoa lệ, so với những đồ trang trí đơn giản trong căn nhà này, có chút không phù hợp.

Đương nhiên, không chỉ quần áo của Tiểu Vi không phù hợp, mà còn có cả ánh mắt ghét bỏ của bà ta nữa.

Thật ra, nếu như bà ta biết Tiểu Huyền muốn đi lãnh giấy đăng ký kết hôn với Quý Xuyên, bà ta nhất định sẽ ngăn cản.

Theo ý của bà ta, Quý Xuyên không hề xứng với Huyền Huyền nhà bọn họ, một chút cũng không xứng.

Nhưng mà trước mắt Quý Xuyên đang có mười lăm phần trăm cổ phần Tiểu Thi, nên Tiểu Vi mới không trực tiếp chia rẽ hai người bọn họ.

“Mẹ, mẹ không có chuyện gì làm hay sao mà quên cả chuyện này? Thu dọn một chút, chúng ta mở ra thôi!” Tiểu Huyền nhìn lướt qua Quý Xuyên vừa mới bước vào cửa, thấy anh không có ý định mở miệng, liền vội vàng khuyên mẹ của mình.

Cô ta biết rõ, mẹ mình không thích Quý Xuyên.

Nhưng mà cũng không sao, không phải mẹ mình muốn làm thân với Quý Xuyên sao?

“Huyền Huyền, con nhìn lại mình một chút xem con đang làm gì? Lúc con ở nhà, những chuyện như thế này mẹ đã từng bắt con làm bao giờ chưa?” Quả thật Tiểu Vi cũng nhìn ra được, vừa rồi Tiểu Huyền đã giải vây cho Quý Xuyên, cho nên con tức kia càng tăng lên.

Nếu như không phải muốn hỏi thăm xem Tiểu Đăng đã nói gì với cậu ta, tại sao bà lại phải lặn lội đi tới cái phòng trọ bé xíu này chứ?

Nhìn đứa con gái bảo bối của mình ở trong căn phòng nhỏ như vậy, quả thực Tiểu Vi cảm thấy không đáng giá thay cho con gái.

“Mẹ, mẹ vào đây con có vài lời muốn nói với mẹ . . .” Tiểu Huyền nhìn thấy Tiểu Vi sắp giận dữ, dứt khoát lôi bà ta đi vào trong phòng ngủ.

Rất nhanh, trong phòng ngủ vang lên đoạn đối thoại.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy có được không?”

“Mẹ làm sao?”

“Con cầu xin mẹ đừng nói những chuyện không nên nói!”

“Mẹ đâu có nói chuyện không nên nói đâu? Huyền Huyền, con là đứa nhỏ mà mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn, con lại chọn lấy một người như vậy?”

“Mẹ, Quý Xuyên có điểm nào không tốt?”

“Huyền Huyền, cậu ta có điểm nào tốt đây? Muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền!” Tiểu Vi rất tức giận, con gái bảo bối của bà ta sáng chói hơn Tiểu Bảo Bối. Vì sao Tiểu Bảo Bối có thể tìm được con rùa vàng là Kiều Trác Phàm làm chú rể. Mà Tiểu Huyền lại muốn gả cho loại người như Quý Xuyên?

Tiểu Vi không phải là không hiểu, lúc trước Quý Xuyên có thể đối xử tàn nhẫn với Tiểu Bảo Bối như vậy, thì sẽ có một ngày nào đó nó cũng có thể đối xử với con gái của bà như vậy!

“Huyền Huyền, con nhớ kỹ cho mẹ! Lúc ngủ cùng với cậu ta, con phải dùng biện pháp tránh thai thật cẩn thận cho mẹ!”

Tiểu Vi nói xong câu đó, liền vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Chờ lúc Tiểu Huyền đuổi theo thì mới phát hiện mẹ của cô ta đã rời đi. Mà Quý Xuyên, cũng đã sớm biến mất khỏi căn phòng này.

Cả bàn thức ăn nóng hổi, dần dần nguội lạnh . . .

Cùng thời gian đó, tại một quán cà phê trong trung tâm thành phố - -

“Tiểu Bảo Bối, mình nghe Diệp Tử Hi nói sáng nay nguy cơ của Tiểu Thị đã được giải quyết?” Lúc Nhạc Dương vừa nghe thấy tin tức này, có chút lưu luyến.

Bởi vì cô không biết là, tên khốn Quý Xuyên kia sao lại bỏ qua cơ hội đoạt quyền tốt như vậy. Còn cả đám thân thích nhà họ Tiểu kia nữa, không có một người nào là người tốt.

Muốn thoát thân khỏi đám người này, trên cơ bản là không thể nào. Cho nên ngày đó, cô mới phải đi cầu xin Diệp Tử Hi, hy vọng anh có mặt trong đại hội cổ đông của Tiểu Thị.

Có người thừa kế nhà họ Diệp làm chỗ dựa lưng cho Tiểu Đăng, Nhạc Dương cảm thấy phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Nào ngờ, Diệp Tử Hi trở về liền gọi điện thoại cho cô, nói là không cần anh xuất hiện thì nguy cơ đã được giải quyết hết. Khiến cho Nhạc Dương kinh ngạc không thôi.

“Đều không sao cả rồi!” Nghĩ tới biểu hiện lúc đó của Kiều Trác Phàm, khoe miệng của Tiểu Bảo Bối không tự giác mà cong lên thoáng hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Quả thật cô không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn mà Kiều Trác Phàm lại có thể giải quyết giúp cô vấn đề lớn như vậy.

“Nhạc Dương, cậu nói xem có người giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn một cách vô điều kiện, cậu cảm thấy là vì cái gì?”

Tiểu Bảo Bối nghĩ tới tất cả những việc mà hôm nay Kiều Trác Phàm đã làm, đột nhiên hỏi Nhạc Dương

“Còn có thể là vì cái gì được nữa? Chắc chắn là bởi vì tình yêu rồi!” Nói tới chỗ này, giống như là Nhạc Dương đột nhiên hiểu ra cái gì, nhìn Tiểu Bảo Bối, đôi mắt nhìn ngang nhìn dọc, vẻ mặt bí ối: “Cậu mau thành thật khai báo, cửa ải khó khăn của Tiểu Thị ngày hôm nay, có phải có người giúp cậu không?”

“Ừ. . .” Tiểu Bảo Bối không do dự, gật gật đầu. Nhưng mà không hiểu tại sao, bị Nhạc Dương nhìn như vậy, khuôn mặt cô có chút nóng bừng lên, cảm giác giống như bị lửa thiêu đốt vậy.

“Oa! Thoạt nhìn cậu giống như đầu gỗ không ngờ cũng đào hoa ghê!” Thật ra, Nhạc Dương rất ít khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lộ ra vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Cho nên, cô nghe thấy những lời này của cô ấy liền đưa ra suy đoán.

Ai ngờ, vừa nghe cô nói như vậy, mặt của Tiểu Bảo Bối lại càng đỏ hơn.

Cảnh tượng này lọt vào mắt của Nhạc Dương, liền trở thành: “Gian tình bán ra bốn phía nha!”

“Tiểu Bảo Bối, còn không mau thành thật khai báo! Người giúp cậu, có nói cậu lấy thân báo đáp các kiểu hay không!”

Nhạc Dương bắt đầu đùa giỡn, thì tuyệt đối nghiêm túc.

“Hay là, cậu đã lên lút trùm khăn tắm lẫn qua lộn lại với người ta rồi?”

Càng nói thì càng nhắc tới đề tài nóng bỏng, khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối lập tức trở thành gan heo.

“Cậu đang nói đi đâu vậy!”

“Minh không có nói lung tung. Minh đang hỏi các cậu có cùng đắp một chiếc chăn, trần truồng nói chuyện phiếm không!” Nhạc Dương ép hỏi quả thật là toàn chủ đề nóng bỏng.

Thời đại này rồi, làm gì có chuyện đắp chăn rồi nói chuyện phiếm đơn thuần nữa chứ?

Ý của cô, đương nhiên là muốn hỏi tiến triển của người kia và Tiểu Bảo Bối rồi.

“Cậu. . .”

“Được rồi, không đùa cậu nữa! Thăng thần thừa nhận sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!” Móng vuốt múp míp của Nhạc Dương vồ vồ lên ngực của Tiểu Bảo Bối, sức lực kia khiến cho Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa thì không thở nổi.

“Thật ra, anh ấy chính là. . .” Chính là Kiều Trác Phàm, cũng chính là người mà hôn hôn lễ của cô và Quý Xuyên không thành đã kéo anh tới làm chú rể thay thế.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa nói hết, thì điện thoại của cô đã reo lên ầm ĩ. ~~Điện thoại~~ ~~Lê Quý~~ ~~Đôn~~

“A lô? Kiều Trác Phàm?”

“Cục cung, bây giờ có rảnh không? Hãy tới ‘Dạ Yến’ đi!” Trong điện thoại, giọng nói của người đàn ông rõ ràng mang theo sự trêu chọc. Trong giọng nói, mang theo sự dịu dàng, giống như chỉ một giây sau tan chảy thành nước.

Có thể nói, giọng nói như vậy không mấy phụ nữ có thể ngăn cản được ma lực của nó. Tiểu Bảo Bối cũng là một người trong đó. Nghe giọng nói của Kiều Trác Phàm, khoe miệng của cô không tự chủ được mà cong lên.

Điều này khiến cho Nhạc Dương ngồi ở bên cạnh nhìn vào càng kiên định cho rằng: Gian tình, chỗ nào cũng có!

Kết quả là, Nhạc Dương rất tò mò vội vàng ghé đầu lên phía trước, muốn nghe cho rõ ràng một chút, đến cùng là ai có thể khiến cho đầu gỗ toàn cơ bắp nhà bọn họ có thể ngưng ngừng như vậy.

Tiểu Bảo Bối bị Nhạc Dương ghé đầu lên nghe lỏm, khuôn mặt rõ ràng đỏ ửng lên.

Cô biết rõ, Nhạc Dương đã phát hiện ra điều gì rồi.

“Có chuyện gì à?” Miễn cưỡng đẩy khuôn mặt béo ú của Nhạc Dương ra một chút, Tiểu Bảo Bối hỏi. ~~Điện thoại~~ ~~Lê Quý~~ ~~Đôn~~

“Dù sao trong vòng hai mươi phút phải tới đó là được rồi!” Kiều Trác Phàm dịu dàng, lúc nào cũng thể hiện ra sự bá đạo và kiên quyết. Anh như vậy, khiến cho người ta không biết ranh giới cuối cùng của anh là ở chỗ nào.

“Nhưng mà. . .”

Tiểu Bảo Bối tính toán một chút. Bây giờ cô và Nhạc Dương đang ở quán cà phê, cách ‘Dạ yến’ khoảng mười lăm phút đi xe.

Bây giờ chạy đi, cộng thêm với thời gian lấy xe, cô không biết có bị trễ hay không.

“Bây giờ tôi có khả năng không tới được.”

“Anh mặc kệ. Tóm lại trong hai mươi phút mà em không chạy tới, đêm nay anh sẽ phải . . .”

Kiều Trác Phàm không tiếp tục nói hết câu, nhưng mà những lời này đã hù dọa Tiểu Bảo Bối không nhẹ.

“Tôi sẽ lập tức đi qua!” Nghĩ tới đêm đó Kiều Trác Phàm áp chế ở trên người, lăm lăm cắn khắp nơi trên người của cô, Tiểu Bảo Bối liền vừa thẹn vừa cáu.

Cô cũng không muốn phải trải qua một lần như vậy nữa, cho nên cúp điện thoại cô lập tức đứng dậy.

“Tiểu Bảo Bối, không phải bây giờ cậu định nói với mình, cậu định phải mông chạy lấy người đấy chứ?” Móng vuốt béo múp của Nhạc Dương đặt lên đầu vai của Tiểu Bảo Bối, ngăn cản cô không cho đi.

“Bà cô già của tôi à, mình đảm bảo lần sau nhất định sẽ nói rõ ràng từng chi tiết cho cậu nghe, có được không? Bây giờ mình có chút việc gấp!” Nếu không chạy tới đó, đêm nay đừng nghĩ tới được ngủ yên thân.

“Thôi, nhìn cậu còn có chút hối cải, hôm nay mình sẽ tha cho cậu một mạng! Lần tới, nhớ đưa cả đối tượng gian tình của cậu theo, để cho mình xem xét! Nói cách khác . . .”

“Biết rồi, biết rồi! Bà cô già của tôi, nếu còn chưa đi nữa mình thực sự không kịp đâu!”

“Chuẩn tầu!” Nhạc Dương nhìn bộ dạng gấp gáp đầy lo lắng của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng cũng cho đi . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 57.4: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bên kia Tiểu Bảo Bối bỏ lại Nhạc Dương, chạy muốn sống muốn chết tới, thì bên này Duật Tiểu Gia cười gập cả lưng.

“Cục cưng? ! Cậu đúng là có thể nói ra khỏi miệng được, không sợ ngáy tới mức rụng răng sao?” Nhìn Kiều Trác Phàm nghe điện thoại xong, bộ dạng vẫn còn có chút lưu luyến, Duật Tiểu Gia cười không ra hơi.

Những người khác ở trong phòng, cũng bị Duật Tiểu Gia kéo theo, không nhìn được mà khẽ cười theo.

Đối với cục diện như thế, ngay cả chút ngưng ngừng vì bị giễu cợt Kiều Trác Phàm cũng không hề có. Tư thế vẫn vững như bàn thạch, khiến cho người ta cho rằng, những nội dung vừa bàn luận kia, không có chút quan hệ nào tới Kiều Trác Phàm anh.

Rót đầy một ly rượu cho mình, khoe môi của Kiều Trác Phàm tạo thành một đường cong: “Duật, cậu nói xem lúc mẹ cậu gọi cậu, có phải cũng ngáy tới mức rụng răng hay không?”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không có, đã khiến cho Duật Tiểu Gia lập tức á khẩu không trả lời được.

Vừa rồi, đó là cảm giác mà Kiều Trác Phàm mang tới cho người khác. Cái loại cảm giác đó là từ trong xương, vĩnh viễn chiếm giữ vị trí thượng phong, chỉ hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời.

Đây chính là Kiều Trác Phàm. Có đôi khi, ngay cả ghen tố như Duật Tiểu Gia, cũng không phải là đối thủ của anh.

Còn nữa, Duật Tiểu Gia càng không có cách nào phản đối, chính là cách xưng hô ‘Cục cưng’ kia.

Dường như người nào từng tới nhà họ Đàm đều biết, Duật Tiểu Gia cũng đã mấy chục tuổi rồi, nhưng mà mỗi lần mẹ anh gọi anh, thì đều là một câu ‘Cục cưng’ hai câu ‘Cục cưng’.

Đương nhiên, Duật Tiểu Gia vô cùng bất mãn với cách xưng hô này.

Anh đã vô số lần kháng nghị với cách xưng hô này.

Nhưng cuối cùng đều bị cha của anh phân bác hết!

Cha của Đàm Dật Trạch nói: Mẹ con, là thủ lĩnh đứng đầu nhà họ Đàm! Lời bà ấy nói, ai cũng không thể phản đối! Nếu không, cha sẽ trừng trị người đó!

Kết quả là, mặc dù Duật Tiểu Gia chán muốn chết muốn sống với cách xưng hô này, nhưng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Thật ra anh cũng hiểu rằng, mẹ anh cũng không phải là thủ lĩnh đứng đầu gì cả.

Già trẻ nhà bọn họ, bây giờ thêm Đàm Dật Trạch. Mẹ anh trở thành thủ lĩnh đứng đầu, đều là bị cha Đàm Dật Trạch anh sủng mà thành.

Đúng lúc Duật Tiểu Gia có chút buồn bực, thì Tiểu Bảo Bối đến.

Cô tới có chút gấp gáp, đẩy cửa phòng bao ra, vẫn còn thở hổn hển.

Trong phòng, nam nữ đủ cả.

Lúc nhìn thấy người phụ nữ đi vào, tất cả đều không tự chủ mà đưa mắt nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối tham gia vào vòng luẩn quẩn của Kiều Trác Phàm.

Mặc dù trong phòng ánh sáng hơi tối một chút, nhưng Tiểu Bảo Bối có thể nhìn ra được các kiểu người ở đây, trên người bọn họ đều có cảm giác hết sức ưu việt.

Loại cảm giác ưu việt thể hiện ở chỗ, những người này lúc nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, ánh mắt cũng chỉ thoáng qua, chứ không nhìn cô chằm chằm.

Mà điều này, đối với Tiểu Bảo Bối mà nói là một thế giới thần kỳ.

Trước kia lúc chơi đùa cùng với Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối căn bản không rõ ràng về cảm giác đẳng cấp như thế.

Nhưng khi vừa bước vào căn phòng này, Tiểu Bảo Bối liền có cảm giác mình và những người này có chút không hợp nhau.

Mấu chốt là, khi so sánh với những người này, không hiểu sao cô lại có cảm giác hèn mọn. Đây là một cảm giác hết sức kỳ lạ, cũng không phải bởi vì y phục trên người khác biệt với bọn họ bao nhiêu, mà là chênh lệch về tư thái.

Một giây này, Tiểu Bảo Bối có xúc động muốn chạy trốn chết.

Nhưng một giây sau, giọng nói tràn đầy từ tính của vị chủ nhân của phòng bao từ bên trong kia đã vang lên: “Cục cưng, lại đây!”

Có thể nói, giọng nói của Kiều Trác Phàm âm lượng vừa đủ, khiến cho người ta có cảm giác được chiều chuộng. Nhất là các cô gái, lúc nghe được giọng nói này, đều không tự giác nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm là thần thoại trong cái vòng luẩn quẩn nhỏ hẹp này. Mặc dù số tuổi của anh không nhiều, nhưng mà giá trị con người của anh tuyệt đối còn giàu hơn vài lần so với nhà giàu số một trong nước. Không người nào biết, nguồn gốc của Kiều Trác Phàm ở tại đâu. Cũng không ai biết được, thân phận chân thật của người đàn ông này.

Nhiều tiền như vậy lại có một đồng bí ẩn, người đàn ông vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, tự nhiên trở thành đối tượng hâm mộ của phụ nữ.

Từ khi Kiều Trác Phàm bắt đầu thể hiện tài năng của mình ở cái thành phố này, thì có vô số phụ nữ giống như tre già măng mọc.

Không giống như Duật Tiểu Gia bị công chúa nhà họ Lăng chiếm giữ, theo đuổi người đàn ông này cơ bản sẽ không nguy hiểm tới tính mạng của mình. Một cách tự nhiên, có vô số phụ nữ muốn biểu đạt tình cảm, và cầu xin tình một đêm cũng nhiều.

Nhưng đã lâu như vậy, cũng không hề thấy Kiều Trác Phàm để tâm tới người nào.

Dần dà, trong cái vòng luẩn quẩn này có một lời đồn rằng.

Kiều Trác Phàm bị GAY, người yêu là . . .

Tất nhiên là hai anh em nhà họ Đàm rồi.

Ai bảo Kiều Trác Phàm và hai người này thân thiết như vậy?

Nếu như đêm nay Tiểu Bảo Bối xuất hiện, đoán chừng sẽ phá vỡ cái tin vịt này.

Nếu Kiều Trác Phàm không phải là GAY, thì những người phụ nữ kia có cơ hội rồi!

“Kiều Trác Phàm, tôi không có tới trễ!” Tiểu Bảo Bối ngồi ở bên cạnh anh, vẫn còn đang thở hồng hộc, nhưng cái miệng nhỏ của cô đã lải nhải giải thích.

“Được rồi, hãy uống ngụm nước trước đã! Xem cái miệng của em nè, đã thành cái dạng gì rồi.” Kiều Trác Phàm ôm cô gái nhỏ vội vàng chạy tới vào trong ngực, rồi khẽ cười.

Ánh mắt yêu thương kia, liên tục ngậy ngốc dính lên khuôn mặt tươi tắn của Tiểu Bảo Bối. Gạt hết những ánh mắt kính trọng ao ước kia sang một bên.

Anh nói xong, rồi lấy ly nước ấm đã sớm sai người chuẩn bị đưa tới bên miệng của Tiểu Bảo Bối, trực tiếp đút cho cô uống.

Nhìn cảnh tượng này, đột nhiên Duật Tiểu Gia cũng hiểu ra, mới vừa rồi Kiều Trác Phàm dặn dò nhân viên đưa nước ấm tới để làm gì.

Anh còn tưởng rằng, từ khi nào thì Kiều Trác Phàm lại biết yêu quý thân thể mình như vậy. Bây giờ nhìn lại, thì ra cậu ta yêu quý thân thể của một người khác.

“Kiều Trác Phàm, anh uống rượu sao?” Tiểu Bảo Bối uống xong ly nước ấm, bị anh ôm vào trong lòng. Bởi vì ở khoảng cách gần, nên Tiểu Bảo Bối ngửi thấy mùi rượu trên người của anh.

“Ừ, có uống một chút.” Kiều Trác Phàm khoa tay múa chân.

Bên kia, Duật Tiểu Gia lại cười lạc cả giọng.

Đã uống hết hơn nửa bình rượu tây, mà kêu uống chỉ một chút?

Kiều Trác Phàm, cũng một cậu nói ra khỏi miệng!

“Duật, mình cảm thấy nên gọi Anna qua đây!” Tất nhiên Kiều Trác Phàm hiểu được hàm nghĩa trong nụ cười của Duật Tiểu Gia. Nhưng mà câu nói này của anh vừa dứt lời, Duật Tiểu Gia lập tức thức thời im lặng, ôm cô gái bên cạnh tiếp tục nói chuyện phiếm.

Trong thiên hạ, ngoài mẹ của cậu ta có thể trị được Duật Tiểu Gia ra, không phải công chúa nhà họ Lăng thì còn ai vào đây!

Đạt tới hiệu quả như mình mong muốn, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục vui đùa với bà xã của mình.

“Cục cưng, em lo lắng cho anh à?”

Ngày hôm nay tâm tình của anh không tệ, nụ cười tươi rói giống như tâm tình nhộn nhạo của anh. Ánh sáng mờ mờ chiếu xuống, anh nghiêng mặt nhìn chăm chăm vào cô, hình dáng nửa khuôn mặt khiến cho tim người ta đập thình thịch.

“Không có . . .” Thấy mặt của Kiều Trác Phàm càng lúc càng ghé lại gần, Tiểu Bảo Bối vươn tay định đẩy anh ra, nhưng lại phát hiện sức lực của cô căn bản không phải đối thủ của anh, nên chỉ có thể đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói: “Kiều Trác Phàm, đừng uống nhiều như vậy . . .”

Nếu như lại giống như ngày đó, đem cô lột sạch rồi găm cán khắp nơi, thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ tới chuyện đó cảm giác vừa thẹn vừa cău, khuôn mặt Tiểu Bảo Bối nóng như sắp cháy.

“Yên tâm, một chút đó không làm anh say được!”

Đầu anh càng lúc càng ghé lại gần hơn, lúc này đã đề chuẩn xác không sai lệch một chút nào lên cánh môi của Tiểu Bảo Bối.

Trước mặt nhiều người như vậy, Tiểu Bảo Bối vừa vội vừa tức, muốn mở miệng lại bị Kiều Trác Phàm chớp lấy cơ hội, công chiếm thành trì.

Đồng thời, có Duật Tiểu Gia cầm đầu, tiếng huýt sáo không ngừng vang lên trong phòng bao . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 57.5: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Chương 57.5: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Editor: Táo đỏ phở núi

“Kiều Trác Phàm thiệt là!”

Trong phòng rửa tay, Tiểu Bảo Bối dùng nước lạnh vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, để khiến mình tỉnh táo hơn.

Không biết là do vừa rời trong miệng của Kiều Trác Phàm mang theo mùi rượu hay là do nguyên nhân nào khác, sau khi nụ hôn kia chấm dứt, thì Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình có chút choáng váng, bước chân có chút không vững.

Nhân lúc Kiều Trác Phàm và Đàm Duật nói chuyện gì đó, cô lấy cơ đi vào toilet, để cho tỉnh táo lại.

Nhưng mà vào lúc cô đang vốc nước được một nửa, thì bị cúp điện.

Đột nhiên tối đen lại, khiến cho Tiểu Bảo Bối ngồi xổm trong phòng toilet khóc lên, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Chứng sợ hãi giam cầm, đây là chứng bệnh cô mắc phải vào năm mẹ cô rời đi.

Bác sĩ nói, vì mẹ cô rời đi, vì tự trách bản thân nên một năm sau khi mẹ cô rời đi thì cô bị mắc bệnh này.

Có một lần, trong nhà bị cúp điện. Cha của cô còn đang trên đường tan làm trở về nhà.

Mà lúc ấy cô liền núp trong phòng mình, khóc đến phát run. Đợi đến khi cha của cô về nhà phát hiện ra cô, thì cô đã ngất đi.

Từ lần đó về sau, Tiểu Bảo Bối sợ phát sinh tình huống giống như vậy nữa, nên đã lắp đặt bộ tích điện, cho dù những chỗ khác bị mất điện, thì nhà bọn họ vẫn có nguồn điện dự trữ. Để phòng ngừa Tiểu Bảo Bối phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới, hôm nay lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn này.

Lúc này, toàn thân cô đang phát run, rất khó thở.

“Cứu mạng . . .”

Cô ôm ngực, vừa khóc vừa la lên.

“Cha à . . . Cứu Bảo Bối!” Tiểu Bảo Bối có thể cảm nhận được rõ ràng, lý trí đang từng chút từng chút rời xa thân thể.

Nhưng vào lúc cô sắp tuyệt vọng thì ở cửa phòng truyền tới tiếng gọi âm ỉ đầy lo lắng: “Cục cung . . .”

“Cục cung, em ở chỗ nào? Nghe thấy, trả lời lại anh một tiếng.”

“Cục cung?”

Trong bóng tối anh vô cùng lo lắng và sốt ruột.

“Kiều Trác Phàm, tôi ở chỗ này!” Nghe được giọng nói của anh, Tiểu Bảo Bối giống như bắt được cọc cứu mạng, liều mạng hô to.

“Cục cung! Cục cung, anh ở đây rồi!” Từng có một thời gian, Kiều Trác Phàm ở trong đội ngũ tiếp nhận huấn luyện bí mật của Đàm Dật Trạch. Cho nên, thị lực trong bóng tối của anh so với người thường cao hơn gấp bội.

Lúc này, anh tìm theo tiếng nói phát ra, có thể thấy rõ ràng Tiểu Bảo Bối đang nằm co thành một đống ở dưới đất, cả người đang run rẩy.

Một giây này, anh cảm giác như tim mình bị kim châm. Không có vết thương, nhưng lại đau đớn không chịu được.

“Cục cung . . .” Anh bất chấp ôm cô vào trong lòng mình.

“Kiều Trác Phàm, tôi rất sợ!” Cho dù cô không nói, thì anh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Cho dù toàn thân được anh ôm rồi, nhưng mà cô vẫn run rẩy.

“Anh biết! Không sao nữa rồi, có anh ở đây rồi.” Cô có chứng bệnh sợ hãi giam cầm, bệnh trạng tương đối mãnh liệt. Điểm này, Kiều Trác Phàm biết rõ. Nhưng anh không nghĩ tới, hôm nay đưa cô đến đây chơi, để thả lỏng tâm tình, ai ngờ tự dưng lại mất điện. Xem ra, sau này muốn dẫn Tiểu Bảo Bối đi chỗ nào, nhất thiết phải kiểm tra qua thiết bị điện ở đó mới được!

“Cục cung, không sao rồi. Kiều ở chỗ này, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, không có người nào có thể gây tổn thương hoặc làm hại em được!” Trong bóng tối, giọng nói của anh như mang theo một ma lực, khiến cho người ta tin tưởng.

Nằm ở trong lòng của anh, lắng nghe nhịp tim đập của anh. Tiểu Bảo Bối mới phát hiện được, bệnh của cô đã đỡ hơn không ít. Nhưng vẫn nắm chặt lấy tay áo sơ mi của Kiều Trác Phàm, nhất định không chịu buông ra.

“Bóp . . .”

Một lúc lâu sau, đã có điện lại.

Nhưng tay của Tiểu Bảo Bối vẫn còn hơi run, cũng không chịu buông Kiều Trác Phàm ra. Rơi vào đường cùng, người đàn ông chỉ có thể ôm cô vào trong lòng, đi ra khỏi toilet nữ.

Mà lúc Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối rời khỏi toilet kia, một người phụ nữ đi từ trong toilet đi ra.

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng hai người đã đi xa kia, vẻ mặt Tiểu Vi chợt lóe lên sự lạnh lùng . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, anh đừng đi!” Bởi vì cảm xúc của Tiểu Bảo Bối cho chút không ổn định, Kiều Trác Phàm cũng không nán lại quán bar nữa.

Trực tiếp đưa Tiểu Bảo Bối trở về nhà của bọn họ.

Vừa về đến nhà, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn vương nước mắt, Kiều Trác Phàm định đi tìm cái khăn ướt để giúp cô lau mặt. Nhưng tay của anh mới vừa buông Tiểu Bảo Bối ra, thì tay nhỏ bé xanh xao của cô đã ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

“Cục cưng, anh chỉ đi lấy khăn ướt để lau mặt cho em!”

“Tôi không cần!”

Cô cố chấp không chịu buông tay, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn chặt ở sống lưng của Kiều Trác Phàm.

“Được, được, anh không đi nữa . . . Tôi nay cứ ôm như vậy có được không?”

Mọi người đều biết, Kiều Trác Phàm là một người không dễ lừa gạt.

Ở trong gia tộc kia, nếu như ai nói cái gì anh cũng nghe lời, thì anh đã sớm bị người ta nuốt cả xương cốt vào bụng rồi.

Điều này cũng luyện thành hành vi nghiêm khắc của anh!

Nhưng tất cả mọi thứ kia, lúc đối mặt với Tiểu Bảo Bối, đều không có tác dụng.

“Ừ. . .” Anh dụ dỗ, vốn tưởng rằng cô sẽ từ chối. Ai ngờ, vào lúc anh xoay người, thì lại chủ động ôm lấy anh.

Đối với cái bộ dạng ôm chằm chằm này, Kiều Trác Phàm sững sờ một lúc, rồi đột nhiên bị động thành chủ động, ôm lấy đầu vai của Tiểu Bảo Bối, rồi nằm làm ổ trong chăn.

“Cục cưng, em nói chúng ta hơn nửa đêm rồi còn ở chỗ này đắp chăn nói chuyện phiếm, chuyện này có phải có chút trái với lẽ thường không?” Ôn hương nhuyển ngọc ở trong lòng, vẻ mặt Kiều Trác Phàm hết sức nghiêm túc, giống như những lời kia của anh là một chuyện vô cùng chính nghĩa.

Nhưng trên thực tế, tay của anh . . .

“Kiều Trác Phàm, tay của anh có phải đặt nhầm chỗ rồi không?”

Một lúc lâu sau, Tiểu Bảo Bối mới hậu tri hậu giác phát hiện có một cái móng vuốt đang bầu vuu trên ngọn đồi của cô.

“Không đặt sai đâu!” Người nào đó thu hồi lại móng vuốt của mình, rồi rất tự nhiên ấn lên lại.

“Anh . . .”

“Anh đang giúp em mát xa một chút!” Lại tới nữa.

Thiên hạ này, có thể làm thành hành vi phóng dăng như vậy, mà lại biểu đạt uyển chuyển không biết xấu hổ như thế này, đoán chừng chỉ có mỗi đại thiếu gia Kiều ở trước mặt này thôi.

“Tôi không cần.”

“Chỉ mát xa một cái! Mời quý khách vui lòng nhận cho . . .”

Móng vuốt của người nào đó dường như không để yên được mà xoa xoa bên ngoài lớp quần áo. Anh cười đối với Tiểu Bảo Bối, đuôi lông mày không còn bén nhọn như đối với những người khác, mà chỉ có sự dịu dàng.

“Kiều Trác Phàm, anh có thể đừng động nữa được không để tôi ngủ một giấc thật ngon?” Lại một lần nữa giữ lại cái móng vuốt đang cử động kia, Tiểu Bảo Bối nhảy mất một cái với anh.

Vốn tưởng rằng, Kiều Trác Phàm thích làm theo ý mình, căn bản sẽ không nghe theo lời nói của cô. Thậm chí Tiểu Bảo Bối đã chuẩn bị để kháng chiến lâu dài với Kiều Trác Phàm. Ai ngờ, sau khi cô nói những lời này xong, móng vuốt vốn đang làm điều ác trên người của Tiểu Bảo Bối, lập tức dừng lại.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối quan sát Kiều Trác Phàm lần nữa, thì thấy người đàn ông này nở một nụ cười bất đắc dĩ.

“Thật là hết cách với em. . .” Anh mỉm cười, thỏa đáng. Vừa hay, thể hiện được sự mát mắt và bất đắc dĩ của anh, và cũng thể hiện được sự cung chiêu đặc biệt đối với Tiểu Bảo Bối.

Không thể nghi ngờ, Kiều Trác Phàm thỏa hiệp khiến cho Tiểu Bảo Bối sững sờ.

Nhưng chỉ ngu ngơ một thời gian ngắn ngủi, móng vuốt nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối rơi vào thất lưng của Kiều Trác Phàm, ôm chặt hơn.

Cô biết rõ đây là Kiều Trác Phàm có lòng dạ độc ác mà thiên hạ đồn ngoài kia.

Nhưng không biết tại sao, cô nguyện ý tin tưởng anh sẽ không tổn thương mình, cho dù vào lúc cô yếu ớt nhất, cũng sẽ không. . .

Một đêm này, Tiểu Bảo Bối ngủ cực kỳ ngon và ngọt ngào.

Mỗi lần phát bệnh xong, mấy ngày sau cô đều sẽ bị những cơn ác mộng quấy nhiễu. Nhưng lúc này đây, không biết là do tác dụng của mùi thơm đặc biệt trên người của Kiều Trác Phàm, hay là do cái ôm ấp thoải mái của anh. Tóm lại, Tiểu Bảo Bối ngủ rất say sưa.

Sau đó, cô hết sức vô sỉ còn ngáy o o.

Nhưng Tiểu Bảo Bối được thoải mái, còn Kiều Trác Phàm thì nóng lòng muốn chết.

Ôn hương nhuyển ngọc ở trong lòng, mà anh thì không phải là Liễu Hạ Huệ!

Nhất là Tiểu Bảo Bối vừa ngủ ngáy khò khò, lại còn vừa cọ cọ người vào người của Kiều Trác Phàm, cảm giác kia khiến cho cả người anh như chạm tới giới hạn.

Muốn bắt chấp phát tiết lên người của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà lại ngại đã đáp ứng cô những thứ kia, lúc này không biết phải làm sao.

Muốn ngăn chặn lửa nóng đang văng ra khắp nơi kia, thì cần phải đi tắm nước lạnh. Nhưng mà anh vừa động, muốn đi xuống giường. Thì móng vuốt nhỏ nhắn đang đặt ở thất lưng anh lại xiết chặt thêm vài phân. Giống như là sợ anh đi rồi, sẽ không trở lại nữa.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm lựa chọn ở lại.

Nhưng chờ đợi anh, là sự hành hạ của cả đêm khuya dài đằng đẵng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 57.6: Xong rồi, cậu đã bị lừa gạt lấy chồng rồi!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Kiều thiếu, tối qua ngủ không ngon à?” Ngày hôm sau, Kiều Trác Phàm tới tầng trên cùng của Đế Phàm, Anna liền đem những tài liệu cần phải xử lý đi vào.

Lúc nhìn tới gương mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm, thì rõ ràng Anna đã bị dọa hết hồn.

Cô và Kiều Trác Phàm đã quen biết nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy như thế này của Kiều Trác Phàm.

Nhớ ngày đó, lúc anh đi theo Duật Tiểu Gia đến nói với bác trai xin huấn luyện ma quỷ kia. Vài ngày liên tục không ngủ, Anna cũng chưa từng thấy Kiều Trác Phàm biến thành bộ dạng như thế này!

Nhưng mà hôm nay, Kiều Trác Phàm như thế này là sao?

Tại sao nhìn giống như bị ép khô vậy?

“Mau pha cho tôi ly cà phê đi!” Kiều Trác Phàm khẽ xoa đầu, lẩm bầm một tiếng.

“Cà phê của anh đây!” Hiệu suất làm việc của Anna rất cao.

Chỉ một lát sau, một ly cà phê nóng hổi đã ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, . nói nhanh một tiếng, có phải là tối qua anh bị ép khô hay không?”

Thành thật mà nói, Anna được di truyền tất cả cái đẹp của Lăng Nhị Gia. Không cần phải giả bộ, đã thực sự là một nữ thần đứng nghĩa.

Nhưng mà đồng thời, cô cũng di truyền cả sự nhiệt tình bí ối kia của mẹ mình.

Bây giờ, một cô gái chưa lấy chồng, lại có thể nói chuyện với một người đàn ông đã có vợ chuyện vợ chồng nhà người ta?

Hơn nữa, vẻ mặt lại còn tươi cười bí ối như vậy, là vì cái gì?

“Này, cô đừng có nói lung tung!” Kiều đại gia cũng chưa luyện được da mặt dày như Anna.

Đừng tưởng rằng, da mặt ai cũng dày như bà cô Anna kia, trải qua biết bao nhiêu lễ rửa tội, không đao thương nào xâm phạm được?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm anh dù lớn như vậy rồi, nhưng mà chỉ mới đùa giỡn lưu manh với Tiểu Bảo Bối có một lần.

Còn những chuyện khác, anh thật sự chưa từng làm qua.

So với Anna, người này mỗi ngày đều chấm mút trên người của Duật Tiểu gia, thì làm sao anh so được? “Tôi cảm thấy tôi nói không sai một chút nào cả! Anh xem anh kia, mặt đỏ giống y như mông khi vậy!”

Không hổ là con gái một của của Lăng Nhị Gia, dù tướng mạo là con gái, nhưng mở miệng đóng miệng đều là những lời mạnh mẽ khắc sâu vào tâm trí người ta.

“Mặt tôi làm gì mà đỏ như mông khi được?” Kiều Thiếu đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Điều này anh không cần ngại biện. Đúng rồi, vừa rồi tôi định vào đây để nói với anh một chuyện, vào tuần sau, bên Tiểu Thị có tổ chức bữa tiệc rượu hàng năm. Anh thân là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, nên được mời!” Anna đưa lên một tấm thiệp mời, còn thuận tiện đưa cái gương nhỏ mà cô mang theo ra.

“Cái này . . .”

“Tôi muốn cho anh xem một chút mông khi nó như thế nào!” Bỏ lại lời này xong, đại tiểu thư Anna bỏ chạy.

“Cô . . .” Kiều đại thiếu vốn muốn ném cái gương nhỏ này đi, nhưng cuối cùng lại thu tay lại.

Không phải bởi vì thương tiếc cho Anna, người phụ nữ này có cái gì tốt mà thương tiếc?

Nguyên nhân mà Kiều Trác Phàm thu tay lại, đơn giản là chỉ muốn chứng minh mình không có đồ mặt.

Nhưng chính vì anh cầm lấy cái gương nhỏ của Anna nên mới phát hiện, mặt của mình đúng là không khác gì so với mông khi.

Tiểu Bảo Bối ơi là Tiểu Bảo Bối, đến cùng thì em có ma lực gì đây?

Có thể làm cho bản thiếu đây không hề làm chuyện gì, lại lộ ra vẻ mặt giống như chuyện gì cũng đều làm cả rồi?

“Mặt ứng hồng như hoa đào, đôi mắt mang theo sự xấu hổ! Thành thật khai báo, tối qua có phải đi ra ngoài ăn chơi phóng đảng không hả?”

Nhạc Dương rất thích nhiều chuyện, đó là bản chất của cô ấy.

Tiểu Bảo Bối luôn hiểu rõ điều này.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được, bản lĩnh nhiều chuyện gần đây lại phát triển tới mức độ này.

Ngày đó nhiều chuyện không thành, ngày hôm nay trực tiếp đuổi tới phòng làm việc của cô.

“Làm gì có ăn chơi phóng đảng!” Tiểu Bảo Bối muốn thanh minh chút gì đó, nhưng vừa nghĩ tới chuyện sáng nay lúc rời giường sớm, không cẩn thận nhìn thấy bộ dạng nhô cao như cái lều của Kiều Trác Phàm, vẻ mặt cô liền mất tự nhiên.

“Còn nói không phải ăn chơi trác táng? Vẻ mặt phóng đảng như thế này, lừa gạt được ai chứ?”

Nhạc Dương giống như xã hội đen, trực tiếp đẩy Tiểu Bảo Bối ngồi xuống ghế, rồi khí thế hiên ngang ngồi xuống. Rất có tư thái nghiêm hình bức cung đối với Tiểu Bảo Bối.

“ . . .” Tiểu Bảo Bối quyết định không trả lời. Thanh minh với một người có bằng vàng luật sư, chính là tự tìm khổ vào người! Điểm này, Tiểu Bảo Bối vẫn có chút tự hiểu.

“Được rồi, không hỏi cậu nữa là được chứ gì! Hôm nay mình tới tìm cậu là muốn phân hiệp nghị ủy thác, sau đó muốn nói một chuyện với cậu.”

Nhạc Dương lấy ra một phần tài liệu viết chằng chịt văn tự gì đó, phía trên cùng còn ghi ba chữ ‘Thư ủy thác’.

Cái này vừa nhìn thì Tiểu Bảo Bối cũng biết, cái này mấy ngày trước Nhạc Dương đã nói qua với cô, muốn báo cô ký tên lên đó.

Nghe nói có vật như vậy, thì Nhạc Dương liền có thể giúp cô lấy lại những cổ phần mà Quý Xuyên đã lừa đảo chiếm đoạt đi.

Quá trình cụ thể, Tiểu Bảo Bối không hiểu.

Nhưng cô biết rõ, Nhạc Dương sẽ không lừa gạt mình.

Nhận lấy tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối cũng không thêm nhìn, liền trực tiếp ký tên của mình lên.

“Còn có chuyện gì nữa?” Đưa lại tài liệu đã ký tên cho Nhạc Dương xong, Tiểu Bảo Bối lại hỏi.

“Tiểu Bảo Bối, mình muốn hỏi cậu một chút, cậu và Quý Xuyên đã không thành, vậy Diêm Soái . . .”

Lúc Nhạc Dương nhắc tới cái tên này, khiến cho cả người của Tiểu Bảo Bối cứng ngắc lại.

Diêm Soái . . .

Cái tên này, đã thoát ly khỏi cuộc sống của Tiểu Bảo Bối được ba năm.

Trên thực tế, Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương cùng với Diêm Soái và Diệp Tử Hi, mấy người bọn họ đều là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.

Khi đó, bọn họ còn đi học chung một trường.

Diêm Soái và Diệp Tử Hi thì học cùng một lớp. Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương học sau bọn họ hai lớp.

Nhưng khi đó, mặc kệ nhà trường tổ chức hoạt động gì, thì mấy người bọn họ sẽ ở cùng với nhau.

Năm tháng thanh xuân, bốn người bọn họ luôn cùng trải qua với nhau.

Một quãng thời gian kia, Tiểu Bảo Bối đã cho rằng đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Diêm Soái trở thành người cầm kỳ của mấy người bọn họ.

Có lẽ, là từ lần Diêm Soái say rượu kia, cũng có lẽ là từ lần Diêm Soái phát hiện ra Tiểu Bảo Bối có cảm tình với Quý Xuyên . . .

Có lẽ phát hiện ra bọn Tiểu Bảo Bối đề phòng với anh, nên Diêm Soái ra đi.

Năm đó, là vào thời điểm Tiểu Bảo Bối đang học đại học năm hai.

Diêm Soái lấy lý do là trong nhà muốn đưa anh đi du học, đi triệt để, sạch sẽ luôn.

Ngay cả cơ hội nói lời từ biệt, cũng chưa từng lưu lại cho Tiểu Bảo Bối.

Có thể vì muốn trốn tránh, cũng có thể là vì tức giận, từ đó về sau Tiểu Bảo Bối cũng không nhắc tới cái tên này nữa.

Cho nên, lúc Nhạc Dương nhắc tới tên của anh, Tiểu Bảo Bối mới có thể đánh đổ lý cả phê.

Thực ra, Nhạc Dương chỉ nghĩ, nếu như Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên đã chia tay rồi, thì Diêm Soái kia có phải là có cơ hội hay không?

Dù sao thì những năm kia Nhạc Dương cũng thấy được Diêm Soái rất nghiêm túc đối với Tiểu Bảo Bối.

Đã có lần cô còn cho rằng, Diêm Soái và Tiểu Bảo Bối sẽ đi đến cuối cùng.

Quý Xuyên đối tốt với Tiểu Bảo Bối, còn không bằng một phần ngàn của Diêm Soái?

Nhưng mà Nhạc Dương chưa từng nghĩ tới kết quả là Diêm Soái bỏ đi không thêm nói tiếng nào.

Mà bắt đầu từ ngày đó, Tiểu Bảo Bối cũng không hề nhắc tới tên của người này nữa.

Giống như bây giờ . . .

“Nhạc Dương, người kia đã đi rồi!”

“Bảo Bối . . .” Nhạc Dương không ngờ được, một lần nữa nhắc tới Diêm Soái, thì phản ứng của Tiểu Bảo Bối lại như thế này.

“Nhạc Dương, mình đã kết hôn!”

“Mình biết chứ! Nhưng không phải cậu đã nói, Quý Xuyên phản bội, ở sau lưng cậu bí mật lãnh giấy đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền bí ới kia rồi sao!”

Lúc Nhạc Dương tức giận nói ra những điều này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, hình như Nhạc Dương không biết chú rể đã được đổi tại hiện trường hôn lễ.

“Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên là loại người hèn hạ, không đáng để cậu để tâm vì anh ta như vậy!” Nhạc Dương không còn cợt nhả giống như bình thường nữa, mà là chăm chú nhìn Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù cô biết rõ, lúc trước Tiểu Bảo Bối đối với Quý Xuyên là nghiêm túc, cũng giống như cô liều mạng yêu thích Diệp Tử Hi vậy.

Nhưng cô vẫn khuyên Tiểu Bảo Bối hãy vứt bỏ Quý Xuyên, bởi vì người ngoài cuộc như cô đã nhìn thấu Quý Xuyên đã gây nên bao nhiêu tổn thương cho Tiểu Bảo Bối.

Nhạc Dương thật lòng hy vọng người bạn thân của mình có thể có được hạnh phúc, nhưng lại quên mất bản thân mình đã hăm sâu vào một người như thế nào.

Nhiều năm như vậy, đã có biết bao nhiêu người khuyên bảo cô, Diệp Tử Hi không thích hợp với cô.

Nhưng có lần nào cô nghe lọt tai?

Nhưng mà, Nhạc Dương không ngờ được, lúc này đây Tiểu Bảo Bối đã thực sự thoát khỏi vũng bùn.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối nói với cô: “Nhạc Dương, mình thực sự đã kết hôn! Nhưng đối tượng, không phải là Quý Xuyên!”

Nhìn bộ dạng Nhạc Dương vì quá kinh ngạc mà không khép miệng lại được, Tiểu Bảo Bối đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra với mình trong khoảng thời gian này nói ra với Nhạc Dương, trong lúc cấp bách cô đã cầu xin Kiều Trác Phàm giúp mình, trở thành chú rể trong buổi hôn lễ, đến cuối cùng lại phát hiện hai người cầm giấy đăng ký kết hôn thật.

Xét thấy bản thân mình còn chưa hiểu rõ Kiều Trác Phàm, cũng chưa biết nội tình của Kiều Trác Phàm, nên đối với chuyện này Tiểu Bảo Bối cũng không nói chi tiết.

“Tiểu Bảo Bối, không phải cậu lại muốn nói giỡn với mình chứ?”

Cho tới khi nghe Tiểu Bảo Bối kể hết một lượt xong, Nhạc Dương vẫn ở trạng thái không thể tin được.

Móng vuốt béo múp míp của Nhạc Dương hung hăng nhéo lên mặt của Tiểu Bảo Bối, khiến cho Tiểu Bảo Bối đau tới mức trợn mắt nhe răng ra.

“Đau không?”

“Vậy cậu để cho mình nhéo thử xem có đau không!” Tiểu Bảo Bối xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng của mình, vẻ mặt bất bình nhìn chằm chằm Nhạc Dương.

“Ôi mẹ nó, là thật không phải nằm mơ!”

“Người ta không hề lừa cậu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau, Tiểu Bảo Bối cảm thấy bức mình. Nếu là Kiều Trác Phàm, chắc chắn sẽ không nhéo cô. Người đàn ông kia, chỉ uy hiếp muốn lột hết đồ của cô. Nghĩ tới đây, một lần nữa không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy ngượng ngùng.

“Nhưng Tiểu Bảo Bối, cậu có biết cậu đem bán bản thân như vậy, vô cùng không đáng không?” Nhạc Dương nói.

“Như thế nào gọi là đem bán?” Lúc bắt đầu hôn lễ Tiểu Bảo Bối cũng hơi nghi ngờ, nhưng mà kết quả không sai mà.

Nhạc Dương nhìn vẻ mặt mơ hồ của con nhỏ ngốc nghếch kia, đột nhiên ôm trán nói: “Vậy cậu nói đi, anh ta đưa cho cậu bao nhiêu sính lễ?”

Bây giờ nam nữ kết hôn, không phải bình thường đều muốn nhà muốn xe sao?

Tiểu Bảo Bối bị Nhạc Dương hỏi như vậy, nhất thời ngẩn người ra.

Đúng nhỉ!

Cô và Kiều Trác Phàm kết hôn, hình như không hề có sính lễ gì cả!

“Xong rồi, con nhóc này khẳng định là bị lừa cưới rồi!” Nhạc Dương cũng mặc kệ ‘Kiều Trác Phàm’ trong miệng của Tiểu Bảo Bối, có phải là cùng một người với tổng giám đốc ‘Kiều Trác Phàm’ của tập đoàn Đế Phàm nổi danh hay không. Chỉ bằng việc hoàn toàn không có sinh lễ, Nhạc Dương liền có ấn tượng cực kỳ không tốt với người đàn ông này.

“Hình như là như vậy . . .” Đối với tâm tình oán giận của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu, bộ dạng có chút dằn dặt.

Điều này khiến cho Nhạc Dương làm ra bộ dạng vô lực muốn hỏi ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 58.1: Người của anh đều là của em!

Editor: Táo đồ phở núi

“Ai vậy?” Tầng trên cùng của tòa nhà Đế Phàm, lúc anh đang mở cuộc họp, điện thoại di động của anh đã vang lên mấy tiếng. Lúc tiếp thông điện thoại, sắc mặt của Kiều Trác Phàm không được tốt.

Dựa theo thông lệ thường ngày, lúc mở cuộc họp như vậy là không chấp nhận cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Đặc biệt là, trong tập đoàn Đế Phàm còn có một lời đồn đãi như vậy.

Có một lần Kiều Trác Phàm triệu tập một cuộc hội nghị khẩn cấp. Thì có một vị tổng giám đốc công ty hợp tác với tập đoàn Đế Phàm xông tới, làm cho cuộc họp của Kiều Trác Phàm bị gián đoạn. Nghe nói là ông ta có việc gấp muốn tìm Kiều Trác Phàm

Một lần đó, Kiều Trác Phàm tức giận, hơn nữa tuyên bố khiến cho người này biến mất. Cũng rất kỳ lạ, mấy ngày sau không hề thấy bóng dáng của người kia nữa. Hơn nữa, công ty của ông ta cũng nhanh chóng mai danh ản tích ở thành phố A.

Từ đó về sau, ai cũng không dám ngăn cản chuyện Kiều thiếu muốn làm nữa. Nhất là tại thời điểm vị này đang họp, người nào cũng không dám mở miệng cất ngang.

Mà bây giờ, lúc mọi người thấy Kiều Trác Phàm nói thông điện thoại, nhìn thấy vẻ mặt anh u ám như vậy thì đã bắt đầu yên lặng cầu nguyện cho người gọi điện thoại tới.

Theo như bọn họ dự đoán, ngày chết của người gọi điện thoại kia đã tới rồi.

Cũng không biết là người ở đầu bên kia điện thoại nói gì đó, vốn là tất cả mọi người đang nín thở, chờ đợi một màn mà mọi người đang lo sợ xảy ra, nhưng lại phát hiện ra mây mù trên khuôn mặt của người đàn ông này đã bị quét sạch.

Thay vào đó, là sự cung chiều nồng đậm ở đuôi chân mày.

“Cục cưng, tại sao lại gọi điện thoại cho anh vào lúc này?”

Một giọng đàn ông mang theo ý cười vang vọng, giọng nói trầm thấp uyển chuyển, cực kỳ êm tai.

Khiến cho mọi người trong phòng họp này, có một cảm giác không thể tin được.

Lời đồn bên ngoài, lại thêm tận mắt chứng kiến, bọn họ đều tin tưởng Kiều Trác Phàm là một người có lòng dạ độc ác.

Ai mà ngờ được, người đàn ông này cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Chắc hẳn, người ở đầu bên kia điện thoại là một người tương đối quan trọng đối với Kiều Trác Phàm rồi!

Nhưng mà cho dù có quan trọng như thế nào, cũng sẽ không thể vượt qua được cuộc họp khẩn cấp ngày hôm nay với mục đích bàn bạc mấy cái dự án đầu tư mấy chục tỷ chứ?

Bọn họ đều nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, hy vọng anh sẽ kết thúc cuộc họp này trong sáng nay. Táo đồ le^e quyy do^nn.

Nhưng người đàn ông này lại không quan tâm tới ánh mắt của bọn họ, chỉ chuyên tâm trả lời điện thoại với cô gái kia: “Em muốn sinh lễ?”

Một câu này của Kiều Trác Phàm, không thể nghi ngờ lại đưa tới các loại dự đoán.

Đầu bên kia điện thoại, đến cùng là ai đây?

Có thể đề cập hai chữ ‘Sinh lễ’ với Kiều Trác Phàm, có phải là vị hôn thê của anh không?

Mặc dù hôm đó, hôn lễ của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối được tổ chức ở công viên quốc tế SH. Nhưng bởi vì anh đã an bài rất kỹ lưỡng, nên dường như thông tin về hôn lễ của anh không bị truyền ra ngoài.

Thế cho nên, những vị quản lý cấp cao ở tập đoàn Đế Phàm, đều chẳng hay biết gì.

Nếu không, lúc bọn họ nghe thấy Kiều Trác Phàm nói một câu này với người khác qua điện thoại, cũng không giật mình như vậy được.

“Được, việc này chờ anh tính toán kỹ một chút.” Hai mắt hàm chứa đầy ý cười, nói với đầu bên kia điện thoại một câu như vậy xong, Kiều Trác Phàm dùng ánh mắt lưu luyến rồi mới cúp điện thoại khiến cho người ở đây đều cực kỳ kinh ngạc và sợ hãi.

Chờ lúc anh cất điện thoại xong, lúc dự định tiếp tục cuộc họp, mới phát hiện ra mọi người trong cuộc họp đều nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm anh.

“Nhìn cái gì chứ, cuộc họp tiếp tục!” Xem ra, vừa rồi mình đã lộ ra vẻ mặt quá nhiều.

Nhưng lúc này đây trở lại thành phố A, không phải mục đích của anh chính là như vậy sao?

Nghĩ tới, bây giờ anh cũng không cần phải lo ngại quá nhiều!

Kiều Trác Phàm ra lệnh một tiếng, cuộc họp lại tiến hành như bình thường.

Nhưng mà mấy ngày sao ở tập đoàn Đế Phàm lại xuất hiện lời đồn đãi.

Đó chính là Kiều thiếu có một vị hôn thê thần bí, có tên gọi là: ‘Cục cung’!

- - Đường phân cách - -

“Muốn sinh lễ như thế nào?” Tiểu Bảo Bối về đến nhà, liền bận rộn công việc ở trong bếp.

Không phải cô đang nấu com, mà là đang làm một ly ca cao nóng.

Muốn giống như trong phim truyền hình, người đàn ông tam lâm vừa về đến nhà thì nhìn thấy người phụ nữ đang bận rộn ở trong bếp nấu com và làm mấy việc vặt linh tinh, đối với những người khác thì là một chuyện vô cùng dễ dàng. Nhưng đối với Kiều Trác Phàm, đoán chừng là phải chờ tới kiếp sau.

Nhưng mà, điều này cũng không ảnh hưởng gì, anh vừa vào cửa, liền đi tới phía sau ôm lấy Tiểu Bảo Bối đang ngây ngốc trong phòng bếp.

Tiểu Bảo Bối bị ôm như vậy, ban đầu cả người có chút cứng ngắc.

Nhưng chờ nghe được giọng nói của Kiều Trác Phàm xong, cô lại khôi phục như bình thường.

Cảm nhận rõ ràng được sự biến hóa này, nụ cười trên môi của Kiều Trác Phàm càng sâu hơn.

“Chuyện này em cũng chưa nghĩ kỹ!” Nhìn ly ca cao nóng mà chính mình khuấy, ở giữa giống như biến thành một cái tổ, Tiểu Bảo Bối trả lời như vậy.

“Vậy trước tiên anh hỏi em, tại sao em lại muốn hỏi anh sinh lễ?” Khóe miệng của Kiều Trác Phàm nòng đậm sự cưng chiều.

Dựa theo sự hiểu biết của anh về Tiểu Bảo Bối, nha đầu ngốc nghếch này sẽ không nghĩ tới những thứ như vậy.

“Nhạc Dương nói người khác gả đi cũng sẽ có nhà có xe, em giống như là bị lừa gạt đi lấy chồng vậy!” Lúc nói đến đây, Tiểu Bảo Bối có chút buồn bực đầu môi lên.

Hôm nay Nhạc Dương nói tới, đúng là cô có cảm giác mình có chút đau thương.

“Nhạc Dương?” Chắc là con bé béo ú kia rồi!

Kiều Trác Phàm trầm nghĩ trong lòng.

“Cô ấy là bạn thân của em, chờ lần sau giới thiệu cho anh biết!” Tiểu Bảo Bối cũng không biết chuyện lần trước xảy ra ở Tiểu Thị.

“Được . . . Kiều Trác Phàm đặt cảm lên đầu vai của Tiểu Bảo Bối, mặt cọ cọ vào cổ của cô.

Xuống dưới như vậy, anh vừa mới, hơi thờ nam tính của anh liền như có như không trên choker thần kinh của Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy, tai của mình có chút giống như ngứa lại có chút không giống. Muốn trốn, lại bị Kiều Trác Phàm ôm chặt.

Mà xuống như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể cảm giác được một chỗ trên người của Kiều Trác Phàm, nóng đến sợ.

Ôm cô chặt như vậy, khiến cho cô không tự chủ được mà cảm thấy thẹn thùng.

“Kiều Trác Phàm, anh còn chưa nói đưa cho em sinh lễ gì đâu!” Vì muốn trốn tránh động tác khiến cho người ta xấu hổ này, Tiểu Bảo Bối lại lòi lại đề tài mới nói vừa nãy.

Chỉ nghe thấy, sau khi cô nói những lời này, thì bên tai truyền tới tiếng cười khàn khàn của Kiều Trác Phàm.

“Người của anh đều là của em, này không phải là sinh lễ tốt nhất sao?”

Rõ ràng, Kiều Trác Phàm đang nhạo báng cô.

Nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn không cảm thấy bởi vì nghe thấy những lời này của anh, toàn thân cứng đờ lại . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 58.2: Người của anh đều là của em!

Editor: Táo đồ phở núi

Sáng sớm tinh mơ ngày cuối tuần, Tiểu Bảo Bối liền bị Nhạc Dương lôi đi leo núi cùng với cô ấy.

Đương nhiên, cái gọi là leo núi đối với Nhạc Dương thích nhiều chuyện thì đều là mây bay.

Mới đi được vài bước, Nhạc Dương liền kéo Tiểu Bảo Bối đi lại ngồi xuống chiếc ghế dài ở ven núi.

“Nói nghe một chút! Đã nhận được sinh lễ gì rồi?” Nhạc Dương giống như một đứa trẻ lộ ra vẻ mặt hung dữ, dường như muốn nói nếu như Tiểu Bảo Bối cậu mà không chịu nói thật, để xem mình lột da cậu như thế nào!

“ . . .” Đối với việc Nhạc Dương đang áp dụng ‘Nghiêm hình tra khảo’ đối với mình, Tiểu Bảo Bối thẹn thùng cúi gầm đầu xuống.

Cũng không phải cô không muốn thẳng thắn với Nhạc Dương để được khoan hồng, mà là do những lời nói kia của Kiều Trác Phàm vô cùng buồn nôn. Vì buồn nôn như vậy nên cô khó mà nói ra khỏi miệng được.

“Đến cùng là như thế nào? Mau thành thật khai báo nhanh lên!”

Từ ngày được nghe kể lại ‘Quá trình yêu đương’ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, bà tám Nhạc liền quảng cáo rùm beng bản thân và muốn làm quân sư tình yêu cho Tiểu Bảo Bối, để trối lại cái gọi là toàn bộ trái tim đàn ông của Kiều Trác Phàm.

Nhìn thấy bộ dạng áp úng của Tiểu Bảo Bối, bà tám Nhạc không khỏi sốt ruột.

“Cậu đừng nói với mình là vật gì cậu cũng không nhận được đó nha!”

Nếu thực sự là như vậy, thì hoặc là người đàn ông kia quá keo kiệt, hoặc là sức hấp dẫn của Tiểu Bảo Bối không đủ mạnh!

Bà tám Nhạc tự làm nhảm ở trong lòng, cô cũng không hy vọng là cả hai cái đều đúng!

“Cũng không phải là không nhận được vật gì!” Tiểu Bảo Bối ấp úng mở miệng.

“Vậy cậu đã nhận được sinh lễ gì rồi, mau mau kể cho mình nghe đi!” Không thể nghi ngờ, bà tám Nhạc đã rất nhập vai, thực sự coi mình là quân sư tối cao của Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm nói cả người anh ấy đều là của mình! Đây chính là sinh lễ tốt nhất . . .” Tiểu Bảo Bối càng nói, mặt càng đỏ lên, đầu càng cúi xuống. Giống như cô không muốn giấu giếm gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng của mình đi.

Nói xong chữ cuối cùng, cả mặt cô đều muốn chôn vào giữa hai chân, lại bị Nhạc Dương kéo lên.

“Người đàn ông kia thực sự nói như vậy sao?” Nhạc Dương không ngờ được, người đàn ông này sẽ nói những lời như vậy.

Cô cho rằng, là đàn ông thì đều sẽ nói tới nhà hoặc xe.

“Ừm. . .” Nghĩ tới lúc Kiều Trác Phàm nói xong những lời này, liền xoay người của cô lại, sau đó cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, Tiểu Bảo Bối không nhận được lại cảm thấy ngượng ngùng.

Dường như gần đây mối quan hệ của cô và Kiều Trác Phàm càng ngày càng thân mật.

Buổi tối ngủ cùng một cái giường lớn không nói, mỗi lần vào lúc hai người ở riêng, lúc nào Kiều Trác Phàm hôn nhẹ chỗ này, đụng chạm chỗ kia.

Tất cả đều là những cảm xúc xa lạ, Tiểu Bảo Bối cũng không thể nói được đó là cảm giác gì.

Cô chỉ biết là lúc Kiều Trác Phàm hôn cô cũng không bài xích. Thậm chí cô còn có một chút mong đợi. . .

“Này, cái con nhỏ ngốc nghếch này đầu óc lại nghĩ đi đâu vậy? Mình đang bày mưu tính kế giúp cậu đấy! Cậu tốt nhất, đừng có ngăn người cho mình. . .” Tiểu Bảo Bối bị ngón trỏ của Nhạc Dương chọc chọc vào sau ót mới phục hồi tinh thần lại.

Đối diện với ánh mắt tức giận của Nhạc Dương, cô mới ý thức được bản thân mình vừa rồi đã thất thần.

Hơn nữa đối tượng mà cô thất thần, lại còn là Kiều Trác Phàm.

“Vậy cậu thử nói một chút xem, mình nên làm cái gì bây giờ đây!” Đối với Kiều Trác Phàm, trên danh nghĩa chính là chồng của cô, bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng đoán không biết làm sao.

“Theo mình thấy, người này cũng khó đối phó! Mà một người ngốc như cậu tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta!”

Người đàn ông đó khiến cho Nhạc Dương có cảm giác, anh giống như một người đàn ông đang yêu như tất cả mọi người ở ngoài kia.

Nếu không, thì tại sao anh lại cho Tiểu Bảo Bối một câu trả lời thuyết phục tới mức không thể nào từ chối được!

“Người ta không phục, cậu đang xem thường mình!” Ngay cả Kiều Trác Phàm cũng chưa gặp, mà Nhạc Dương đã kết luận cô không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm. Điều này bảo Tiểu Bảo Bối tiếp nhận như thế nào đây?

“Không phục cái rắm ấy! Cậu cứ như vậy, nói không chừng sẽ lập tức bị anh ta ăn đến xương cũng không còn!”

Lúc này cùng lắm là Nhạc Dương chỉ nói cho sướng miệng, nhưng cô tuyệt đối không ngờ được lời nói của mình chính là một lời tiên đoán. Rất nhanh, những lời nói trong miệng của cô, vài ngày sau sẽ được thực hiện.

Đường phân cách - -

Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhà anh đã trở về rồi! Mau ra tiếp đón. . .” Cùng với Nhạc Dương ở dưới chân núi nói cho oai là: Vận động giảm cân, trên thực tế là ngồi hết nửa ngày, sau đó Tiểu Bảo Bối đưa Nhạc Dương trở về nhà.

Hôm nay là chủ nhật, dựa theo lẽ thường thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ ở nhà. Không phải đang xem tivi, thì chính là ngồi máy vi tính xem thị trường chứng khoán mà cô không hiểu gì hết.

Đá giày rơi xuống, Tiểu Bảo Bối đi khắp nơi một vòng, để tìm kiếm tung tích của Kiều Trác Phàm.

Lúc vào trong phòng ngủ của Kiều Trác Phàm thì cô nhìn thấy người đàn ông này.

Nhưng mà, trong phòng ngủ không chỉ có một mình Kiều Trác Phàm.

“Ồ, đây là?”

Xuất hiện trong phòng ngủ của Kiều Trác Phàm, lại là phụ nữ.

Mặc một bộ đồ công sở, khiến cho người phụ nữ này nhìn sơ qua thì là một người phụ nữ vô cùng giỏi giang. Khuôn mặt, cũng thuộc dạng giản dị chất phác. Không hề trang điểm đậm, cũng không phải là dung mạo quá xuất sắc.

Nhưng mà so sánh với gương mặt này của cô, thì khuôn mặt kia của cô ta khiến cho người ta rất dễ dàng chú ý đến. Trước sau lời lờ mờ rõ ràng không nói, chất liệu chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong bộ đồ công sở màu lam nhạt dường như cũng không phải là chất liệu quá tốt.

Nhìn mà xem, cổ áo thấp tới mức không cần nằm xuống đã có thể miêu tả được hai quả cầu kia rất sinh động rồi!

Nhìn thấy điều này, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhìn nhìn Kiều Trác Phàm, người đã ngủ với cô trên cùng một chiếc giường hai ngày nay.

Ừ, coi như quần áo vẫn còn chỉnh tề.

Đoán chừng, vẫn chưa phát sinh chuyện gì!

“Cục cưng, qua đây thất cả vạt giúp anh!” Vào lúc này Kiều Trác Phàm vẫy vẫy tay với cô.

Thật ra, Tiểu Bảo Bối rất muốn từ chối.

Cô cũng không phải là con chó con, mà người ta vẫy tay một cái cô liền chạy qua chứ?

Nhưng giọng nói vô cùng ngọt ngào kia của Kiều Trác Phàm lại khiến cho cô không đành lòng từ chối.

Chẳng lẽ thật sự giống như Nhạc Dương đã nói sao?

Cô căn bản không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm?

Bất kể như thế nào thì Tiểu Bảo Bối cũng đã bước lên phía trước rồi.

Nhưng mà đối với việc thất cả vạ thì lại không phải sở trường của Tiểu Bảo Bối.

Cô cũng không phải là đàn ông, biết thất cả vạ thì có tác dụng gì.

Lúc ở bên cạnh cha của cô, thì ông lại không nhớ để cô phải đứng chân đứng tay.

Cho nên vấn đề thất cả vạ cho Kiều Trác Phàm ở trước mắt bây giờ lại là vấn đề rất lớn đối với Tiểu Bảo Bối.

Đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào chiếc cà vạt sọc đỏ đen một lúc lâu, nhưng mãi vẫn không có hành động tiếp theo.

Mà Kiều Trác Phàm cũng vô cùng kiên nhẫn.

Lúc Tiểu Bảo Bối không có hành động gì, thì anh vẫn liên tục án binh bất động, vẻ mặt luôn mỉm cười nhìn cô.

Giữa bọn họ, đang lan tràn ra một bầu không khí khác thường. Từ đầu tới giờ, người phụ nữ kia liên tục bị coi thành không khí, giống như là đang làm nền cho cảnh tượng này.

Đuôi chân mày của người đàn ông hiện lên sự vui vẻ, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Điều này, Tiểu Bảo Bối đang cúi gằm đầu nên không nhìn thấy, cũng không có nghĩa là người phụ nữ đứng ở phía sau lưng không nhìn thấy.

Người phụ nữ từng trải vô số đàn ông, sớm đã biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối chậm chạp không có hành động tiếp theo, thì người phụ nữ này nhấc chân lên, đi về phía bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

“Không phải ngay cả cà vạt cô cũng không biết thất cả chứ?” Người phụ nữ đi tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, mặc dù hành động không rõ ràng, nhưng ý vào chiều cao và khổ người đều hơn Tiểu Bảo Bối, liền mạnh mẽ đẩy Tiểu Bảo Bối ra.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị chen lấn đẩy ra, ánh mắt của Kiều Trác Phàm chợt lóe lên lửa giận.

Nhưng mà vì muốn thử dò xét xem Tiểu Bảo Bối có trợ mắt nhìn người phụ nữ khác động vào Kiều Trác Phàm anh không, anh chỉ có thể án binh bất động.

Nhưng lúc này, hai bàn tay đặt ở hai bên đùi, đang khấn trương mà nắm lại thành quyền.

Nếu không làm như vậy, Kiều Trác Phàm cũng không biết mình có khống chế được tâm trạng lúc này hay không.

“...” Bị người phụ nữ này nói như vậy, Tiểu Bảo Bối chép miệng một cái. Nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì.

Sự thật chính là như vậy. Cô đúng là không biết làm cái gì, ngay cả chuyện đơn giản là thất cả vạ giúp chồng, cô cũng không làm được.

“Để tôi dạy cô cho...” Người phụ nữ giống như một người chị gái thân thiết vậy, đứng ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, bộ dạng khoa tay múa chân: “Ồ chỗ này quần vài vòng giống như thế này, sau đó từ chỗ này luôn qua! Cô xem, có phải rất đơn giản không...”

Từ đằng xa nhìn động tác của người phụ nữ này, có khả năng bạn sẽ cho rằng người phụ nữ này đang thật sự dạy Tiểu Bảo Bối thất cả vạ.

Nhưng trên thực tế, từ góc độ của Kiều Trác Phàm, thì không phải là như vậy.

Người phụ nữ này đang lợi dụng cơ hội này, để lộ ra bộ ngực đầy đặn trước mặt Kiều Trác Phàm anh!

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao? Mặc dù vẫn luôn cúi gằm đầu xuống, nhưng ánh mắt kia vẫn luôn cảnh giác nhìn bên này.

Được rồi, thật ra Tiểu Bảo Bối đang chờ đợi người phụ nữ này ‘gọi thú’ xong. Nhưng ai mà biết được, người phụ nữ này lại tận dụng triệt để vai ác.

Vừa rồi trình diễn xong, không thấy ai ngăn cản cô ta lại. Cô ta cho rằng, người phụ nữ này và Kiều Trác Phàm không có quan hệ gì cả, nếu không thì tại

sao vẫn đứng đắn ra đó, trơ mắt nhìn người phụ nữ khác quyền rũ Kiều Trác Phàm?

Mà Kiều Trác Phàm sợ là đang rất hưởng thụ ấy chứ?

Nếu không, tại sao anh lại không lên tiếng ngăn lại chứ? Còn nữa, bây giờ nhịp thở của anh cũng nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 58.3: Người của anh đều là của em!

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà, người phụ nữ này dường như vẫn chưa hiểu, nhịp thở của người đàn ông nặng nề hơn, ngoại trừ vì gọi lên hứng thú, thì vẫn còn có một khả năng nữa, đó chính là điềm báo sắp nổi giận!

Chính vì không hiểu được điều này, nên sau khi thất cả vạt xong, người phụ nữ này lại nhanh chóng cỡi cả vạt ra, nhân tiện nói: “Thật ra, cả vạt còn có mấy cách thất. Nhân dịp hôm nay có thời gian, để tôi dạy cô hết luôn cho!”

Một người đàn ông độc thân hoàng kim giống như Kiều Trác Phàm, từ khi tới thành phố A thì đã khiến cho người ta chú ý tới rồi.

Đặc biệt là một đám phụ nữ chen chúc vỡ đầu muốn gả vào nhà giàu.

Giống như người phụ nữ ở trước mặt này, chính là một người trong số đó.

Nhưng mà trở ngại lớn nhất là những người phụ nữ trước kia được đưa tới bên cạnh Kiều Trác Phàm phản hồi lại hình như người đàn ông này không có hứng thú với phụ nữ.

Trước mắt, cô ta có thể tự mình trải nghiệm, người phụ nữ này cảm thấy những tin vệt kia nhất định không đáng tin chút nào.

Trước mắt bây giờ, cô ta cảm thấy người đàn ông này đang hào hứng, đúng là rất tốt.

Cũng đúng!

Đàn ông ấy mà, làm gì có chuyện thấy phụ nữ có dáng người nóng bỏng, lại không động lòng chứ? Nghĩ tới đây, người phụ nữ lại tiến thêm một bước đi lên đụng vào người của Kiều Trác Phàm.

“Lại đây, còn có cách này nữa!” Cô ta chỉ lo ông ẹo làm dáng trước mặt của Kiều Trác Phàm, lại quên mất không nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông này rõ ràng đã đóng băng rồi. Lúc người phụ nữ này hoàn toàn đem hai cục thịt dính lên người của Kiều Trác Phàm, thì cuối cùng nắm đầm đặt một bên của Kiều Trác Phàm cũng nhúc nhích.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại phản ứng trước Kiều Trác Phàm một bước.

“Không cần. Anh ấy không cần thất cả vạt!” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm định đẩy người phụ nữ này ra, cả người của Tiểu Bảo Bối nhào tới, bỗng chốc đã tách hai người này ra.

Mà hai cục thịt kia của người phụ nữ, liền dựa vào đầu vai của Tiểu Bảo Bối!

“Cái con bé này, bị cái gì vậy? Đêm nay Kiều thiếu muốn tham gia dạ tiệc do Cố Tổng của SH quốc tế tổ chức, đây chính là một dịp rất quan trọng! Sao có thể không thất cả vạt được.”

Có lẽ bị Tiểu Bảo Bối quấy rầy đến, cũng có lẽ cảm giác mục đích của mình sắp thành công, đột nhiên lại bị con nhóc này phá hỏng, giờ phút này người phụ nữ kia có chút tức giận.

“Tôi nói không thất thì không thất!” Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình bị làm sao nữa!

Thật ra, người phụ nữ này cùng lắm cũng chỉ đang thất cả vạt giúp cho Kiều Trác Phàm mà thôi, cũng không có tiếp xúc nào khác.

Nhưng mà cô nhìn thấy, trong đầu liền buồn bực.

Chẳng qua dù bị cô phá hư, người phụ nữ này cũng chưa từ bỏ ý định.

Lúc này, cô ta nhìn lướt qua Kiều Trác Phàm anh tuấn trẻ tuổi, rồi nói: “Cái con bé này, đúng là không nói lý gì cả! Thôi, tôi cũng không thèm so đo với

một đứa trẻ như cô. Kiều thiếu, tôi giúp ngài chuẩn bị thật tốt!”

Hai câu trước, giọng điệu của người phụ nữ này không tốt chút nào.

Nhất là lúc nói ba chữ ‘con bé này’, ánh mắt của cô ta rơi vào ngực của Tiểu Bảo Bối.

Hàm ý kia, rất rõ ràng.

Rồi một câu tiếp sau đó, cô ta nói với Kiều Trác Phàm.

Lúc này, cô ta vừa mở miệng, cười xinh đẹp tới mức câu hồn. Bàn tay thon dài như ngọc, định đến gần người của Kiều Trác Phàm.

“Cô . . .” Tiểu Bảo Bối chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy, nhìn cô ta lại gần người của Kiều Trác Phàm, cô tức giận tới mức sắp khóc lên.

Mà người đàn ông từ nãy tới giờ không có hành động gì, cuối cùng cũng có động tác.

Ngay lập tức, anh cầm lấy chiếc cà vạt ở trên cô kéo xuống, ném vào thùng rác ở bên cạnh.

Chỉ một hành động đơn giản như vậy, nhưng lại khiến cho hai người phụ nữ cùng ngậy người ra.

Nhất là Tiểu Bảo Bối, giờ phút này nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm quên cả khép miệng lại.

“Kiều Trác Phàm . . .”

“Không phải em đã nói đêm nay không thể thất và vạt sao? Nếu cục cưng đã nói như vậy rồi, thì làm sao anh có thể không nghe lời được chứ!”

Vừa dứt lời, cánh tay dài của người đàn ông vươn ra nhắm vào Tiểu Bảo Bối. Một giây sau, Tiểu Bảo Bối rơi vào trong lòng của anh.

“Anh thực sự không thất cà vạt sao?” Cô chớp chớp mắt, đôi môi khẽ bĩu lại, giống như là vẫn chưa tin lời nói vừa rồi của anh.

“Không thất! Muốn thất, cũng phải chờ em học được rồi thất cho anh!”

Thật ra, lúc vừa rồi nhìn thấy cô lỗ mãng xông tới để ngăn cản anh và người phụ nữ kia, Kiều Trác Phàm vô cùng vui vẻ. le quý d0n9.

Đương nhiên anh muốn cho niềm vui này càng khuếch tán lớn hơn một chút nữa. Nhìn khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối nhăn nhó lại, anh đứng ngoài quan sát nên đột nhiên thay đổi chủ ý này.

Đơn giản là vì anh không muốn nhìn bộ dạng mất hứng của cô!

“ . . .” Tiểu Bảo Bối nhận được câu trả lời của cô, trong nháy mắt hiện lên ý cười. Mà chỗ đuôi chân mày của cô, cũng tràn đầy sự ngọt ngào mà ngay cả bản thân cô cũng không hề biết.

“Kiều thiếu, đây là yến hội do chủ tịch của SH quốc tế tổ chức. Quần áo của ngài không đủ sang trọng, sợ là sẽ không được hay lắm!”

Không biết là thực sự không nhìn ra sắc mặt của người khác, hay là bởi vì cô ta không nỡ bỏ qua cơ hội duy nhất với Kiều Trác Phàm, mà lúc Kiều Trác Phàm ném cái cà vạt cô ta đã chạm qua vào thùng rác, người phụ nữ này vẫn không chịu rời đi.

Giờ phút này, cô ta lại lấy SH quốc tế ra để nhắc nhở, cũng chính là lấy chuyện Đàm thiếu sủng ái vợ nhất thành phố S ra để nói chuyện.

“Lạ thật, Kiều Trác Phàm là chồng của tôi, cũng không phải là chồng của cô. Quần áo của anh ấy không đủ sang trọng, có liên quan gì tới cô!” Tiểu Bảo Bối lần nữa nghe thấy người phụ nữ này lên tiếng, cực kỳ không thích.

Bây giờ cô cãi lại, mang theo vài phần khiêu khích.

Mà lúc Kiều Trác Phàm nghe thấy chính miệng cô nói một câu ‘Kiều Trác Phàm là chồng của tôi, cũng không phải là chồng của cô’, thì khóe miệng của anh không nhịn được mà tạo thành một đường cong.

Thì ra, cô bé này cũng sẽ tuyên bố độc chiếm chính mình sao?

“Cô . . .” Người phụ nữ kia giống như đang định nói gì đó.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy người phụ nữ này vô cùng chướng mắt.

Anh vốn dự định tự mình trực tiếp đá cô ta đi, đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

“Nơi này không còn chuyện của cô nữa, nhân lúc tâm tình của tôi đang tốt, rút nhanh lên!” Xem như hôm nay cô ta đã có công kích thích tiềm năng của cục cưng nhà anh, anh nguyện ý để cho cô ta một con đường sống.

Mà người phụ nữ đang nhao nhao muốn thử, vốn cho là mình có một cơ hội, lúc này ngẩng đầu lên mới phát hiện, ánh mắt của người đàn ông này vẫn chăm chú rơi vào người phụ nữ ở trong lòng anh.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thời cơ để lợi dụng?

Cuối cùng, người phụ nữ kia bắt mắt một trận, chậm rãi rời bước đi.

Mà Tiểu Bảo Bối thì cọ cọ mũi và mặt, sau khi người phụ nữ kia rời đi thì hung hăng đóng sầm cửa lại, giống như là đang phòng ngừa cô ta lại chạy vào một lần nữa.

“Cục cụng . . .” Nghĩ tới bộ dạng cô vừa làm mặt quỷ với bóng lưng rời đi của người phụ nữ kia, đường cong trên khóe miệng của Kiều Trác Phàm không hề mất đi.

Lúc này, anh lại có loại xúc động muốn nhào nặn cô nhóc đáng yêu này tiến vào trong xương của mình.

Ai ngờ, cô nhóc vừa rời biểu hiện vô cùng thân mật ở trước mặt người phụ nữ kia, thế nhưng giờ lại đẩy người anh ra.

“Đây là thế nào? Không phải anh nói là không muốn cô ta thất cựa vạt cho rồi sao!” Kiều Trác Phàm duy trì tư thế ôm chôn chăm chăm kia, sự vui vẻ trên khóe miệng không hề giảm đi chút nào.

“Nhưng anh đã để cho cô ta chạm vào. Đừng dùng những thứ bị cái móng heo của cô ta đã chạm vào để chạm vào người tôi!”

Hừ hừ!

Để cho người phụ nữ khác sờ tới sờ lui, bây giờ lại muốn ôm Tiểu Bảo Bối cô?

Không có cửa đâu!

Tiểu Bảo Bối định dùng hành động thực tế của mình để nói cho người đàn ông này biết, cô cũng không phải là một người phụ nữ tùy tiện.

Nhìn bộ dạng người phụ nữ hai tay nắm lại thành quyền, môi thì mím lại kia, vẻ mặt giống như đang rất tức giận, Kiều Trác Phàm cũng sùng sục.

Sức ghen này, rất lớn!

“Vậy anh nên làm gì bây giờ? Anh cũng không phải cam tâm tình nguyện mà . . . Cục cụng, em xem có thể châm chước hay không?” Kiều Trác Phàm cười một tiếng, đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên một tia xảo trá.

Anh định nhân lúc Tiểu Bảo Bối không chú ý, ôm trọn cô vào trong lòng.

Ai ngờ đâu, cô nhóc này lại có thể nhận ra suy nghĩ trong đầu của anh.

Vào lúc cánh tay dài của anh sắp chạm tới người của cô, thì cô lại trốn ra phía sau ghế salon.

“Kiều Trác Phàm, không được chơi xỏ lá.”

“Haiz . . .” Lần này không bắt được, Kiều Trác Phàm có chút ảo não, cũng có chút tự trách.

Nhất là nhìn thấy Tiểu Bảo Bối núp ở sau ghế salon, dùng vẻ mặt phòng bị để nhìn anh, đột nhiên anh cảm thấy vừa rồi thả người phụ nữ kia đi là một hành động không sáng suốt.

Nếu từ nay về sau Tiểu Bảo Bối không cho anh ôm, vậy anh phải sống làm sao đây?

“Nhưng anh muốn ôm em thì phải làm sao bây giờ?” Mặc dù anh và Tiểu Bảo Bối ôm tới ôm lui, cũng chỉ vài ngày, nhưng mà rõ ràng anh đã rất yêu thích cảm giác này.

Thấy cô ở ngay cạnh bên mình, một phút không được ôm cô liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, hai đầu lông mày khô sở, thể hiện rõ ràng giờ phút này anh rất bất đắc dĩ và chờ mong.

Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, mình sẽ kiên quyết giống như khi nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền nhận giấy đăng ký kết hôn, nhất định sẽ không cho Kiều Trác Phàm đụng vào bản thân lần nữa.

Nhưng ai ngờ, sau khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của Kiều Trác Phàm mấy giây, không tự giác đã nói ra một đáp án: “Kiều Trác Phàm, vậy anh hãy đi tắm rửa. Nhớ là, phải dùng sữa tắm, hãy tẩy sạch mùi trên người của mình, rồi mới được tới ôm tôi!”

Sau khi nói xong những lời này, Tiểu Bảo Bối cũng sợ hết hồn khi nghe thấy những lời nói này được thốt ra từ miệng của mình.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Sau khi nghe xong những lời nói kia của Tiểu Bảo Bối, thì giống như là nhận được lệnh đặc xá.

Ngay lập tức, anh hô to lên: “Tuân lệnh, anh đảm bảo sẽ dùng sữa tắm cọ cả người sáng bóng rồi tới ôm em!”

Vừa dứt lời, người đàn ông đã chạy đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lại sững sờ.

Cô cũng không nghĩ tới, người đàn ông kia chỉ vì một câu nói của mình mà lại cảm thấy buồn rầu, mà cảm thấy hưng phấn.

Nhưng cô càng không nghĩ tới là, chung đụng với Kiều Trác Phàm hai tháng rồi, hình như cô càng ngày càng mê đắm cái ôm áp của người đàn ông này.

Nếu không, vừa rồi cô sẽ không dễ dàng thay lời như vậy . . .

Tách ra khỏi Quý Xuyên, cô cảm thấy đời này mình sẽ không động lòng nữa.

Nhưng giờ phút này nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra trong lòng mình có một thứ gì đó, đang gặm thét muốn tuôn ra . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 58.4: Người của anh đều là của em!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Dạ tiệc của SH quốc tế được tổ chức ở khách sạn Kỳ Hạ.

Theo như lời của Đàm Duật, thì hàng năm mẹ của anh sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc như vậy, nhưng trên cơ bản không phải là để phục vụ cho việc kinh doanh, mà chỉ là để cho công nhân viên được giải trí, phát triển bầu không khí mà thôi.

Nhưng mà chỉ một cái thiệp nhỏ bé của buổi tiệc này, đã khiến cho già trẻ lớn bé bất kể nam hay nữ tranh nhau tới mức sứt đầu mẻ trán. Bởi vì có người thì muốn tới đây để mở mang thêm kiến thức, có người thì lại muốn nhân cơ hội này để mở rộng mối quan hệ, có người thì muốn lợi dụng cơ hội này để kiếm được chàng rể rùa vàng, thậm chí có người còn lợi dụng cơ hội này để móc nối quan hệ với nhà họ Đàm.

Tóm lại, những người tới tham gia yến hội này, có thể nói là đều muốn đạt được mục đích riêng.

Ngày hôm nay, lần đầu tiên Kiều Trác Phàm tham gia buổi dạ tiệc này với mục đích mở rộng kiến thức, quả thật đúng là như thế.

Nhưng mà ngày hôm nay tại nhà họ Kiều đã quen, loại tình cảnh thấy nhưng không thể trách.

Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh dường như có chút khấn trương, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo của anh, không chịu thả lỏng chút nào.

Giống như là chỉ cần cô thả lỏng ra một chút, thì anh sẽ ném cô lại ở chỗ này vậy.

“Căng thẳng sao?” Anh nghiêng người hỏi. Bộ dạng giống như được điều khiển ra kia, khiến cho không ít phụ nữ đi qua phải hâm mộ. ,

“Sao anh lại biết?” Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng hỏi lại. Gia đình nhà cô cũng đã tổ chức không ít yến hội. Nhưng mà cũng chưa từng có yến hội nào giống như yến hội hôm nay, khiến cho cô rất căng thẳng.

Bởi vì cô có thể cảm nhận được rõ ràng, người tới tham gia yến hội hôm nay không phú thì quý!

“Tay áo của anh bị em vô nhân nhúm như lá rau rồi!” Lời nói của Kiều Trác Phàm khiến cho cô tưởng anh đang nói đùa. Nhưng khi nhìn theo ánh mắt của anh, thì Tiểu Bảo Bối phát hiện ra tay áo của anh đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

“ . . .” Cô chép chép cái miệng nhỏ, ánh mắt có chút không cam tâm dự định buông tay ra.

Nhưng vào lúc này Kiều Trác Phàm lại chủ động nắm lấy bàn tay đang định buông ra của cô.

“Hử?” Cô sững sờ, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trong ánh mắt của người đàn ông này tràn đầy vui vẻ.

“Nắm tay như thế này, anh sẽ không phải lo lắng lỡ để lạc mất em . . .” Anh cong môi, cười xấu xa. Cúi đầu một cái, anh liền hôn lên gò má của Tiểu Bảo Bối.

Một nụ hôn này, đẹp tới mức giống như không khí xung quang đều như dừng lại mấy giây.

“Đáng ghét, nhiều người như vậy!” Nụ hôn kết thúc, Tiểu Bảo Bối có chút thẹn thùng đánh vào lồng ngực của Kiều Trác Phàm, nhưng không biết tại sao, trong lòng của cô lại cảm thấy ngọt ngào còn hơn cả đường mật.

Kiều Trác Phàm mặc kệ cho cô đánh, nhất định không chịu buông ra.

Thật ra, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng không hiểu, Anh cũng đã một mớ tuổi rồi, tại sao lại làm ầu với cô nhóc này trước mặt nhiều người như vậy chứ?

Có lẽ, đơn giản là vì cô là Tiểu Bảo Bối thôi!

“Kiều, ban ngày ban mặt, cậu lại làm ra chuyện đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng sao?” Lúc bọn họ đang vui đùa ầm ĩ, thì bất chợt có một giọng nói đàn ông vang lên.

Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối dừng đùa giỡn lại, nhìn về phía người mới đến.

Mặc một bộ quần áo tây trang được cắt may thủ công màu đen rất chỉnh chặc. Nhưng trên đầu vai lại đeo hai món trang sức bằng da rất cá tính và khoe khoang.

Thật ra Tiểu Bảo Bối cảm thấy người này không cần phải ăn mặc nhiều, chỉ bằng thân hình và dung mạo của anh ta, cũng đã rất hấp dẫn ánh mắt rồi.

Người này chính là Đàm Duật.

Kiều Trác Phàm đã nói qua với cô, yến hội đêm nay là do nhà anh ta tổ chức.

Kiều Trác Phàm còn nói, hiện tại tài sản nhà anh ta nhiều không đếm xuê! Theo lý thuyết, anh ta được xem như là một phú nhị đại chân chính.

Thật là, trên người của người này, không hề cảm giác được cảm giác phú nhị đại mà trong tiểu thuyết hoặc trong phim truyền hình đã miêu tả chút nào.

Trên người của anh ta, thảnh thơi cũng khiến cho người ta có cảm giác uy hiếp giống như Kiều Trác Phàm. diennnle,qu.y don

Nhưng mà tất cả những thứ này, đều thu lại hết khi gặp người quen.

“Xin chào, Tiểu Bảo Bối! Lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi . . .” Đàm Duật không thèm để ý tới ánh mắt bất thiện của Kiều Trác Phàm, nhân tiện chào hỏi với Tiểu Bảo Bối. Đàm Duật như vậy, cực kỳ thân thiết. So với những lời miêu tả về phú nhị đại, hoàn toàn không giống.

“Chào anh . . .”

“Duật, cậu nên đi chào hỏi khách đi!” Vừa nhìn thấy Đàm Duật muốn nắm tay với Tiểu Bảo Bối, chuông báo động của Kiều Trác Phàm vang lên mãnh liệt. Nhất là khi nhìn thấy tay của Đàm Duật chuẩn bị đưa lên để nắm tay của Tiểu Bảo Bối, anh đã trực tiếp giữ tay của Tiểu Bảo Bối lại, nói: “Cục cưng, không cần để ý tới cậu ta. Đêm nay cậu ta sẽ là một người rất bận rộn.”

“Kiều, cách xưng hô này của cậu quá . . . ngấy!”

Chỉ cuối cùng kia, Đàm Duật mang theo đôi chút chế nhạo. Lúc đám người bọn họ tụ tập chung một chỗ, trên cơ bản sẽ không giống như những gì trong tiểu thuyết miêu tả, đốt tiền khắp nơi. Ngược lại bọn họ cũng giống như những người bình thường khác, cũng đùa giỡn các kiểu. Giống như hiện tại Đàm Duật đang làm vậy.

Bị Đàm Duật trêu chọc như vậy, thân là người trong cuộc, quả thật Tiểu Bảo Bối xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất. Nếu không phải Kiều Trác Phàm kéo cô, không chừng cô đã trực tiếp đào một cái hố, vùi mình xuống đó.

“Không sao, không sao hết. Có người còn ngấy hơn khối ấy chứ!” Kiều Trác Phàm vừa an ủi Tiểu Bảo Bối, ánh mắt vừa nhìn người khời xướng là Đàm Duật kia.

Duật Tiểu Gia chỉ cảm thấy, ánh mắt này của Kiều Trác Phàm ẩn chứa quá nhiều oán hận.Cảm giác này, giống như là Kiều Trác Phàm đang muốn trả thù anh ta vậy.

Cho nên Duật Tiểu Gia nghĩ mình nên đi thôi. Nếu không, không biết Kiều Đại gia sẽ làm ra chuyện gì để hành hạ anh nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Duật Tiểu Gia đã nhấc chân đi.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên: “Bác gái, đã lâu không gặp!”

Vừa nghe thấy câu nói này, rõ ràng sống lưng của Duật Tiểu Gia đã cứng đờ.

Tiếp sau đó, bước chân của anh ta giống như không bước đi nổi nữa.

Mà ngay sau đó, anh ta liền dự cảm sẽ phát sinh chuyện không hay.

Giọng nói của mẹ anh ta, vang lên ngay sau giọng của Kiều Trác Phàm!

“Kiều, đã lâu không gặp! Gần đây sao không tới nhà chúng ta chơi vậy?” Cố Niệm Hề nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm, thì nhìn sang. Ngay sau đó, bà nhấc chân lên, chậm rãi đi về chỗ bọn họ ở bên này.

Đây là một người phụ nữ hào hoa phong nhã tuyệt thế, trên người của bà mặc bộ váy đuôi cá màu cánh sen, trang điểm khiến cho đáng người của bà còn trẻ đẹp hơn cả một cô gái hai mươi tuổi.

Có thể nói năm tháng vô cùng ưu đãi bà.

Lúc bà đứng bên cạnh của Kiều Trác Phàm, thì mọi người sẽ nghĩ bà hơn Kiều Trác Phàm mấy tuổi mà thôi. Căn bản không thể nào ngờ được, con trai của cô gái này so với Kiều Trác Phàm không xê xích bao nhiêu tuổi.

Mà người phụ nữ như vậy, nhất định khiến cho mọi người phải chú ý.

Bà vừa xuất hiện, thì xung quanh ồn ào hẳn lên.

Có một dạng phụ nữ, có bản chất giống như yêu nghiệt. Trong lúc lơ đãng khiến cho mọi người phải mê hoặc. Bà chỉ cần cười một cái, đã có thể khiến cho mọi người chìm đắm vào trong đó.

Tiểu Bảo Bối đã từng cho là những thứ kia cùng lắm chỉ có trong sách vở, phim ảnh, mục đích là khiến cho người xem trầm mê trong đó. Nhưng lúc này khi nhìn thấy Cố Niệm Hề, cô mới nhận ra rằng thì ra điều này là có thật, quả thật là có loại phụ nữ như vậy ở trên thế gian này.

“Ngần người cái gì vậy? Mau chào hỏi một tiếng với bác gái đi! Bác gái chính là kỳ tài buôn bán hàng đầu đấy . . .” Vào lúc này Kiều Trác Phàm mở miệng nói, kéo thần chí của Tiểu Bảo Bối ở xa trở lại.

“Kiều, con cứ hay nói đùa. Đúng rồi, cô bé này chính là Tiểu Bảo Bối đúng không!” Cố Niệm Hề vừa mở miệng, liền khiến cho người ta cảm thấy thành công của bà không phải là ngẫu nhiên.

Cho dù có gia tài bạc triệu, nhưng giọng điệu của bà vẫn cực kỳ dịu dàng.

Giọng nói mềm mại kia, muốn người khác lưu lại ấn tượng xấu, quả là rất khó.

Nhưng mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối ngoài ý muốn chính là, một nhân vật như vậy lại biết tên của cô?

“Bác gái, chào bác. Con là Tiểu Bảo Bối . . .”

“Cứ thoải mái đi, đêm nay chỉ là một buổi gặp gỡ ngắn ngủi. Đợi chút nữa có trái cây và điểm tâm, hãy chơi thật tốt biết không?” Cố Niệm Hề cầm tay của Tiểu Bảo Bối, lòng bàn tay mềm mại kia ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng có chút say mê trong đó.

Tất cả mọi thứ, tới bây giờ coi như đã tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng ngay sau đó, Cố Niệm Hề nói một câu khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang yên lặng không tiếng động chuẩn êm đi thì trở nên cứng đờ một lần nữa.

“Kiều, con có nhìn thấy cục cưng của chúng ta đâu không?”

Cục cưng?

Tiểu Bảo Bối buồn bực, đây không phải là cách xưng hô mà Kiều Trác Phàm gọi mình sao?

Mới vừa rồi còn khiến cho Duật Tiểu Gia cười nhạo một trận!

Ngược lại Tiểu Bảo Bối muốn nhìn một chút, ai cũng được dùng cách xưng hô ngọt ngào như vậy.

Lúc Tiểu Bảo Bối đang nhìn bốn phía ở xung quanh, thì Kiều Trác Phàm lại mở miệng: “Bác gái, Duật ở bên kia!”

Theo ‘ý tốt’ nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, Cố Niệm Hề nhìn thấy Duật Tiểu Gia đang bước từng bước nhỏ chuẩn bị trốn khỏi hiện trường.

“Cục cưng, con đang làm gì ở bên đó thế? Mẹ ở bên này tìm con một lúc lâu rồi đấy!” Cố Niệm Hề đi lại bên cạnh của Duật Tiểu Gia, lúc nắm lấy cánh tay của anh ta, thì Duật Tiểu Gia hoàn toàn hóa đá.

Kể cả về mặt chế nhạo Kiều Trác Phàm mới vừa rồi, nhất thời cũng trở nên cứng ngắt.

Không trách được mọi người vẫn thường nói: gieo nhân nào gặt quả nấy!

Nhìn lại một chút mà xem, vừa rồi cùng lắm thì Duật Tiểu Gia anh chỉ cười nhạo vợ chồng son Kiều Trác Phàm ngáy một cái, không ngờ báo ứng lại tới nhanh như vậy!

Hơn nữa, chiêu thức này lại do mẹ của anh ta làm nữa chứ!

Ngay cả phản bác lại mẹ anh ta một câu anh ta cũng không dám.

Bởi vì, mẹ anh ta chính là nguyên tắc lớn nhất trong nhà.

Đây là quy định được Đàm Đại Gia đặt ra hai mươi mấy năm trước. Trên cơ bản, trong gia đình của bọn họ không người nào dám làm trái nguyên tắc này.

Duật Tiểu Gia cũng không dám, bởi vì nếu làm vậy sẽ bị cha đánh.

“Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì? Còn nữa con cũng đã một đồng tuổi rồi, mẹ cũng nên sửa miệng lại rồi . . .” Duật Tiểu Gia ôm bà mẹ của mình nói những lời này. Ánh mắt còn lặng lẽ quan sát Kiều Trác Phàm ở bên cạnh.

Quả nhiên, vợ chồng son bên kia, đã không phụ sự mong đợi của mọi người đang cười nhạo anh.

“Con cũng biết mẹ đã gọi nhiều năm như vậy rồi, không thay đổi được đâu! Được rồi ngoan đi, hãy đi cùng mẹ đi tìm mẹ nuôi nào.”

Mặc dù Duật Tiểu Gia rất muốn ở trước mặt anh em của mình triệt để thay đổi, nhưng mà anh ta lại không có cách nào từ chối yêu cầu của mẹ anh ta, nếu không về nhà sẽ chết rất thê thảm!

Bộ dạng không chút tình nguyện, Duật Tiểu Gia bị Cố Niệm Hề mang đi.

“Hết giận chưa?” Nhìn Tiểu Bảo Bối cười khanh khách, Kiều Trác Phàm cũng sờ.

“Đúng là đã hết giận. Nhưng mà Kiều Trác Phàm, mẹ của Đàm Duật giống như tiên nữ vậy!” Nhất là cảm giác mà bà mang lại cho người khác, Tiểu Bảo Bối quả thực cực kỳ hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 58.5: Người của anh đều là của em!

Editor: Táo đỏ phở núi

Sau khi Cố Niệm Hề rời đi, Tiểu Bảo Bối vẫn ngơ ngẩn nhìn chăm chăm bóng lưng của bà, Kiều Trác Phàm hiểu, kể từ sau khi mẹ của Tiểu Bảo Bối ra đi, cô vẫn luôn khao khát có được tình thương của mẹ.

Sự dịu dàng của Cố Niệm Hề, có lẽ khiến cho cô cảm nhận được tình thương của mẹ từ rất lâu rồi?

Nhìn bộ dạng ngây ngẩn của cô, tim của Kiều Trác Phàm khẽ nhói đau . . .

“Cục cưng có phải muốn mẹ không?” Tiểu Bảo Bối không thể ngờ được, lúc này Kiều Trác Phàm lại đặt câu hỏi như thế.

Mẹ cô đã ra đi vài chục năm rồi.

Trong vài chục năm này, cô luôn luôn tỏ ra vô cùng kiên cường, bộ dạng không hề cần có mẹ.

Ngay cả cha của cô, cũng đều bị cô lừa gạt như vậy.

Nhưng trên thực tế, nếu như cô thực sự không cần mẹ như vậy, thì cô đã không mắc chứng sợ hãi giam cầm.

Mà Tiểu Bảo Bối càng không ngờ được, cùng lắm mới chỉ hai tháng vậy mà Kiều Trác Phàm lại có thể nhìn thấu cô . . .

Bị người nhìn thấu nội tâm, Tiểu Bảo Bối cũng không biết phải làm sao.

Nước mắt, không hề báo trước đã chực trào ra.

Nhưng mà nước mắt của Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp lan tràn ra như cỏ dại, thì đột nhiên cô lại nghe thấy Kiều Trác Phàm nói như vậy với cô: “Cục cung, nếu như em thực sự muốn mẹ, anh không để ý em coi anh thành mẹ của em . . .”

Lần này, cô vốn đang muốn khóc liền nín khóc mỉm cười.

“Đáng ghét, anh là một người đàn ông làm sao lại trở thành mẹ em được?”

“Tại sao lại không thể trở thành? Nào, đêm nay trở về để mẹ Kiều dỗ con ngủ!” Kiều Trác Phàm lại ghé sát hơn vài phân, hơi thở nam tính mạnh mẽ khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

“Đây không phải là Kiều thiếu sao?” Vào lúc hai người bọn họ đang chàng chàng thiếp thiếp, thì có một giọng nói chen ngang.

Đó là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, cái bụng bia ưỡn ra, rất giống như người phụ nữ mang bầu mười tháng. Ông ta có một hàm răng trắng không tương xứng, mái tóc thì đen nhánh.

Mà Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy người đàn ông này thì nhướn mày.

“Ông là?” Hiển nhiên Kiều Trác Phàm không biết người này.

“Tôi là chủ tịch của công ty quảng cáo Lai Mỹ, thời gian trước tôi và tập đoàn Đế Phàm có chút hợp tác về công việc. Đây là danh thiếp của tôi. . .” Người này nhìn không hiểu là Kiều Trác Phàm không vui, lời danh thiếp của mình ra.

Phía trên, ngoại trừ chức danh là chủ tịch của công ty Lai Mỹ, thì còn có chức danh cái gì mà tổng giám đốc kế hoạch, cái gì mà quản lý hiệp hội . . . Tóm lại, một tấm danh thiếp không còn chỗ trống nào, tất cả đều ghi các chức danh chi chít lên đó.

Có một số người chính là như vậy, có vài đồng tiền liền bắt đầu quảng cáo bản thâm rùm beng lên. Gắn vài cái danh hiệu, liều mạng lấy ra khoe khoang, liền cho rằng mình được nâng lên một đẳng cấp mới.

Mà người trước mắt này, hẳn là thuộc về loại người này.

Nhìn lướt qua Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm được bao bởi một lớp trang phục thật dày, người kia tỏ vẻ khinh thường.

Có lẽ theo ý của ông ta, những người có mặt mũi đều nên mặc những bộ trang phục dạ tiệc xa hoa mới đúng.

Mặc bao thành như vậy, đoán chừng chỉ là tình nhân nhỏ ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

“Có chuyện gì?”

“Kiều tổng là như thế này, lần trước lúc gặp gỡ không phải tôi đã từng nói với ngài, hy vọng Kiều tổng sẽ sắp xếp cho con gái của tôi vào một chức vụ nào đó? Đúng rồi, hôm nay tôi có đưa con gái của tôi tới cùng!”

Đối lập với sự xa cách của Kiều Trác Phàm, thì chủ tịch béo ú này rất nhiệt tình.

Vừa mới nói xong những lời này, cũng không biết người này lôi kéo từ chỗ nào ra một cô gái mặc bộ quần áo xuyên thấu tới trước mặt của bọn họ.

Người phụ nữ trang điểm rất đậm, đôi mắt nhìn là biết gắn lòng mi giả. Đôi mắt như vậy, chớp lên chớp xuống nhìn giống y như búp bê.

“Mau chào hỏi Kiều thiếu đi.” Chủ tịch béo ú chỉ huy.

“Xin chào Kiều thiếu! Em là Vương Liên Liên.” Đây là giọng nữ mềm mại, giọng nói mới vừa rồi của Cố Niệm Hề thuộc về dạng hồn nhiên trời sinh. Mà bây giờ của vị này lại khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác có đôi chút làm đáng kệt cỡm.

“. . .” Kiều Trác Phàm giống như không thích sự xuất hiện của hai cha con nhà này, cho dù cô gái kia tự giới thiệu mình xong, anh cũng không có bao nhiêu phản ứng.

Kỳ thật, người mà Kiều Trác Phàm quan tâm, chỉ có người phụ nữ ở bên cạnh thôi.

Anh đang suy nghĩ, buổi chiều người phụ nữ đưa lễ phục tới, cùng lắm chỉ chạm vào cái cà vạt của anh mà thôi, đã khiến cho cô gái nhỏ này làm âm ỉ rất lâu, không chịu để cho anh ôm một cái. Nếu một người phụ nữ nữa lại tới, chẳng phải lại làm cho cô xù lông hay sao?

Nhưng hai cha con này thấy hai người không có động tác kế tiếp, còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm bị vướng mắc người phụ nữ dư thừa ở bên cạnh, nên ngại mở miệng.

Lập tức, chủ tịch béo ú có động tác tiếp theo.

Nhân dịp Kiều Trác Phàm còn chưa hoàn hồn, ông ta dùng thân thể đồ sộ của mình đẩy Tiểu Bảo Bối ra.

Lập tức, trước mặt Kiều Trác Phàm chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

“Kiều thiếu, ngài xem nên sắp xếp cho Liên Liên nhà chúng tôi chức vụ gì thì tốt đây?” Chủ tịch béo ý cười sáng lạn, bộ dạng giống như sẽ gả con gái đi vậy.

Xem ra, bọn họ muốn nhờ Kiều Trác Phàm sắp xếp chức vị cho con gái trong tập đoàn Đế Phàm là giả, muốn nhân cơ hội này gả con gái cho Kiều Trác Phàm, thành công chen lấn gia nhập vào xã hội thượng lưu mới là thật?

Nhìn người cha này, Tiểu Bảo Bối hơi giận.

Một người cha tốt không làm, tại sao ông ta lại muốn bán con gái để cầu vinh như vậy? So với Tiểu Đăng, đúng là không đủ tư cách để làm cha.

Nhìn người đàn ông trung niên tai to mặt lớn này, Tiểu Bảo Bối lộ vẻ mặt không vui.

Cô mới là vợ của Kiều Trác Phàm, bán con gái cầu vinh cũng không tới mức làm ngay ở trước mặt vợ của anh chứ?

Tiểu Bảo Bối vốn còn ôm một tia hy vọng. Dù sao thì không có mấy người sẽ vui vẻ khi bị ép buộc đưa cho người đàn ông xa lạ. Cho nên giờ phút này Tiểu Bảo Bối nhìn về phía cô gái gọi là Liên Liên kia, hy vọng sẽ nhìn thấy cô ta từ chối.

Ai biết đâu vừa ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bảo Bối mới phát hiện, đôi mắt của người phụ nữ này nhìn Kiều Trác Phàm rõ ràng đã hiện lên hình trái tim. Một bộ dạng hận không thể trực tiếp nhào lên ôm ấp Kiều Trác Phàm!

Mẹ kiếp!

Thật sự không biết ngượng!

Tiểu Bảo Bối trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, đáp án này cũng không nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao thì Kiều Trác Phàm xuất sắc như vậy, còn trẻ tuổi đã là một nhà kinh doanh lớn không nói, ngoại hình cũng đứng số một số hai.

Đối với những người luôn ra sức muốn chen vào xã hội thượng lưu, tưởng là chỉ có thể gả cho những người đàn ông béo ú, thì đúng là một kết cục không thể tốt hơn.

Nhưng . . .

Chẳng lẽ vì hai người này, mà Tiểu Bảo Bối cô phải trở mắt nhìn Kiều Trác Phàm bị người khác chiếm hữu?

Không!

Cũng không phải là chiếm hữu.

Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy, nhìn cảnh tượng vị chủ tịch béo ú kia đang dốc hết sức lực tác hợp, khiến cho đôi nam nữ trẻ tuổi này ở cùng một chỗ, cô cực kỳ không vừa mắt.

Trong lòng ghen một hồi, nửa vui, cực kỳ khó chịu. Nhu cầu cấp bách cần tìm một chỗ để phát tiết một cái.

Nhưng giờ phút này, Tiểu Bảo Bối lại bị một cảm giác phức tạp quấy nhiễu, căn bản không hề nghĩ tới vì sao lúc cô và Quý Xuyên ở cùng một chỗ, nhiều lần cô đã nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền có những hành động thân mật quá đáng, cô lại chưa từng có cảm giác phẫn nộ mạnh mẽ như lúc này.

“Kiều thiếu, em thấy ở đây có rất nhiều người, có muốn kiếm một chỗ thật tốt để chúng ta tán gẫu không, nhân tiện hai bên hiểu biết lẫn nhau?” Liên Liên còn đang nói thì bước chân đã nhẹ nhàng bước từng bước ghé sát vào bên người của Kiều Trác Phàm.

Tư thế kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối hiểu rõ cái gì gọi là hai bên hiểu biết lẫn nhau, chẳng qua là muốn tìm một phòng khách sạn, cởi hết quần áo của hai bên, trần truồng gặp nhau mà thôi!

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối không kiềm chế được nữa.

“Kiều Trác Phàm, anh tới đây cho em!”

Mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, giọng nói của cô kéo dài cao vút.

Nhất là những người ở gần đó, giờ phút này đều dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm cô. Nhưng Tiểu Bảo Bối cũng không cần biết nhiều như vậy.

Chỉ cần nghĩ tới Kiều Trác Phàm và người phụ nữ kia trần truồng gặp nhau, cô liền không chịu được!

Kiều Trác Phàm bận rộn ứng phó với sự quấy rối của hai cha con này, rõ ràng đã bị tiếng hét của Tiểu Bảo Bối hù dọa.

Giờ phút này, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn qua Tiểu Bảo Bối, trong mắt rõ ràng còn mang theo sự kinh ngạc.

“Còn không mau tới! Nếu không tới, em sẽ tức giận đó!” Cô tức giận giậm chân một cái thật mạnh, bộ dạng đáng yêu như vậy khiến cho Kiều Trác Phàm hận không thể mang cô nhét vào trong xương của mình.

Nhưng anh vừa nhấc chân lên, hai cha con nhà kia vừa rồi còn xum xoe trước mặt anh liền bất mãn.

Cô gái này vốn bị bọn họ cưỡng chế rồi đi, vậy Kiều Trác Phàm liền giống như vật trong túi của bọn họ.

Dường như bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều tiền mặt đang vấy vấy đôi cánh nhào về phía bọn họ.

Ai ngờ đầu người phụ nữ này lại đánh trở lại.

Tro mắt nhìn người đàn ông này bị người khác cướp đi, không phải là phong cách của bọn họ.

Chủ tịch béo ú mở miệng trước: “Cô bé, không thấy người lớn đang nói chuyện phiếm sao? Tự mình chơi ở bên cạnh đi!”

Mà Liên Liên thấy cha của cô ta đã mở miệng nói như vậy, thì vội vàng nói một câu phụ họa: “Không hiểu chuyện như vậy, sau này ai cưới cô về người đó thật xúi quẩy!”

Vừa dứt lời, cô ta liền xoay người muốn giả vờ ngã, thuận tiện cả người bỏ nhào lên người của Kiều Trác Phàm.

Ai ngờ, Kiều Trác Phàm giống như có thêm một đôi mắt vậy, lúc cô ta sắp ngã người về phía anh, thì anh bước lên phía trước hai bước.

Người phụ nữ kia vốn muốn dựa vào, trong nháy mắt bị vồ hụt.

Mà cả người cô ta hôm nay đi đôi giày cao gót mười phân. Nghiêng người một cái, cả cơ thể liền mất thăng bằng. Vốn là định giả vờ ngã, trong nháy mắt trở thành ngã thật.

Hơn nữa cú ngã này cũng không hề nhẹ, nhìn cô ta quỳ rạp dưới đất không động đậy là biết rồi.

Chủ tịch béo ú không ngờ con gái lại xảy ra chuyện mất mặt như vậy.

Ông ta vội vàng chạy lại đỡ cô ta dậy.

Nhưng mà, cô con gái ở trong lòng ông ta cũng không có địa vị quan trọng bằng tiền tài. Nhìn mà xem, sau khi ông ta kéo con gái của ông ta đứng dậy, thì ngay cả một ánh mắt ông ta cũng không nhìn tới, liền vội vã đi về phía Kiều Trác Phàm, giống như vội vàng muốn giải thích gì đó.

“Kiều thiếu...”

“Đủ rồi!” Ngay lúc chủ tịch béo ú kia lại đỡ con gái bảo bối của ông ta đứng dậy, Kiều Trác Phàm đã hừ lạnh một câu, khiến cho ông ta phải dừng bước chân lại.

Bởi vì ông ta cũng nhìn ra, giờ phút này sắc mặt của Kiều Trác Phàm không tốt.

“Kiều thiếu, ngài bị làm sao vậy?” Theo lý mà nói từ nãy tới giờ, tâm tình của Kiều thiếu dường như không tệ lắm. Ít nhất cũng không giống như những lời đồn đãi ngoài kia, nói trò mặt liên trở mặt.

Chính vì điểm này, hai cha con bọn họ mới cho rằng, Kiều Trác Phàm là miếng thịt trên thớt của bọn họ.

Nhưng ai có thể ngờ được, chỉ chớp mắt một cái, Kiều Trác Phàm liền thay đổi sắc mặt.

Trước mắt, ánh mắt của anh nhìn bọn họ, đen như mực. Loại màu sắc này, giống như sắp nổi lên gió tanh mưa máu gì đó vậy.

“Cục cưng, lại đây!” Kiều Trác Phàm giống như không nhìn thấy bọn họ đang nóm nóp lo sợ vậy. Quay người lại, anh liền ngoắc với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối tức giận, quay mặt không để ý tới!

Hừ hừ . . .

Anh kêu một tiếng, cô nhất định phải lon ton chạy lại, ngoe nguẩy vẫy đuôi với anh?

Cô không phải là chó đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 59.1: Dừng chỗi đuổi người!

Editor: Táo đồ phổ núi

Vừa rồi Tiểu Bảo Bối gọi Kiều Trác Phàm, anh cũng không hề đi lại!

Bây giờ Kiều Trác Phàm gọi cô đi lại, thì cô cũng không đi!

Đối với cái nhìn nghiêng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thể hiện lúc này cô đang tức giận, nên không thèm để ý tới anh.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đều buồn bực cho rằng tính tình của cô bé này rất ngang ngược! Ngay cả chút mặt mũi cũng không cho Kiều thiếu sao?

Xem ra đây cũng chính là một người tự tìm đường chết!

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi thủ đoạn ngoan độc trong truyền thuyết của Kiều Trác Phàm, để xem anh xử lý cô bé này như thế nào, lại không ngờ được rằng, người đàn ông này không thấy cô gái kia đáp lại, thì đột nhiên lại cười lên.

Nụ cười kia, không tàn nhẫn thâm độc như đối với những người khác, ngược lại có cảm giác dung túng không biết làm sao.

Điều mà người ta không thể tưởng tượng được chính là Kiều Trác Phàm không nghe thấy câu trả lời, thì ngay cả tức giận cũng không hề có, ngược lại bản thân mình lại tự đi lên phía trước với vẻ mặt nịnh nọt.

“Được rồi, ngoan nào!” Anh bước lên trước, thân mật ôm cô vào trong lòng.

Rồi dùng giọng điệu chỉ có hai người bọn họ mới nghe thể nghe thấy được để dụ dỗ Tiểu Bảo Bối.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối liên tục hất cái móng vuốt của anh ra, hai lần đều hất ra không được, mới lộ ra vẻ mặt ‘không có cách nào với người đàn ông này nữa’, ngoan ngoãn đứng ở trong lòng của người đàn ông này.

Ôm Tiểu Bảo Bối cố định ở trong lòng mình xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới xoay người lại nhìn cha con hai người kia.

Thì thấy, ánh mắt của hai người này đang nhìn Tiểu Bảo Bối, lúc đầu dùng ánh mắt khinh thường để nhìn cô, bây giờ chuyển thành ánh mắt không biết làm sao.

Nhưng đây không phải là kết quả mà Kiều Trác Phàm muốn.

Nhìn chằm chằm vào hai cha con kia, đột nhiên Kiều Trác Phàm mở miệng hỏi: “Vừa rồi trong hai người, ai đã nói người nào cưới cục cưng của tôi sẽ bị xúi quẩy?”

Không còn vẻ dịu dàng khi vành tóc mai chạm vào nhau cùng với Tiểu Bảo Bối nữa, giờ phút này Kiều Trác Phàm mở miệng, đôi mắt đen của anh đảo qua, giống như làn gió thu vô tình quét rơi rụng lá khô.

Bởi vì động tĩnh này rất lớn, cho nên lúc này có không ít người đang đứng vây lại xem.

Lúc nhìn tới người trong cuộc là Kiều Trác Phàm, không ít người toát mồ hôi hột thay cho chủ tịch béo ú.

Mà vị chủ tịch béo ú kia, cũng không biết nên nói gì mới tốt đây.

“Chuyện này”

Giờ phút này, ông ta lại nhìn con gái mình bằng ánh mắt oán hận.

Dường như có ý muốn nói cho Kiều Trác Phàm biết, lời này là do con gái của ông ta nói, không hề có chút liên quan nào tới ông ta.

Nhưng con gái của ông ta cũng chỉ biết ai oán. Cô ta cùng lắm chỉ muốn diễn hòa theo cha của mình mà thôi. Ai có thể ngờ được, sẽ chọc tới cái mầm tai họa như vậy chứ.

Xem ra, cô gái không chút thu hút kia chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Giờ phút này Liên Liên cũng không biết nói gì để trốn tránh trách nhiệm.

“Kiều thiếu, vừa rồi em thật sự không có ý kia!”

“Không phải ý kia? Đó là cục cung mà tôi đã cưới về nhà, cho nên ý là tôi chính là người đàn ông xúi quẩy đó đúng không?”

Kiều Trác Phàm hỏi một câu như vậy, lại khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh không ngừng thẩn thứ.

Có lẽ, bọn họ ai cũng không thể ngờ được, Kiều Trác Phàm là người đàn ông muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vậy mà lại lấy một cô gái nhìn ngốc như vậy!

Mà gạt mình nhất, không ai bằng hai cha con vừa trình diễn màn ‘bán con gái cầu vinh’ kia.

Bọn họ chỉ muốn thông qua việc gả con gái, để thay đổi cuộc sống. Ai ngờ được, cuộc sống còn không thay đổi, ngược lại lại trở thành người châm ngòi mối quan hệ vợ chồng của người ta?

“Không . . . Kiều thiếu, chúng tôi thật sự không có ý này!”

“Kiều thiếu, em . . .”

Hai cha con bọn họ, đều nóng lòng muốn giải thích gì đó.

“Không có ý này?” Kiều Trác Phàm nhướn mày, quét mắt nhìn hai người này một lượt, đột nhiên nói: “Cũng được, nếu là như vậy, các người có thể đi!”

“Thực sự có thể đi?” Dường như bọn họ không nghĩ tới, Kiều Trác Phàm lại dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

“Ừ, có thể đi! Nhưng mà từ nay về sau, các người đừng lớn vồn ở cái thành phố này nữa!” Làm nhục cục cung của anh, người như vậy lưu lại để làm gì?

Vừa rồi bọn họ đẩy cục cung của anh đi một cách thô bạo như vậy, anh cảm thấy khiến cho bọn họ chết một trăm lần cũng không tiếc.

“Cái gì . . . Không, Kiều thiếu ngài hãy nghe tôi nói . . .” Chủ tịch béo kia còn muốn nói gì nữa.

Nhưng Kiều Trác Phàm đột nhiên vỗ tay một tiếng, trong đám người bất ngờ xuất hiện hai người mặc tây trang màu đen, nhanh chóng bước về phía bên này. Vào lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, thì mỗi người đã tóm một người bọn họ đi.

“Đừng đối xử với chúng tôi như vậy . . .” Người phụ nữ kia còn muốn nói điều gì, nhưng mà người đàn ông áo đen đã móc một vật màu trắng trong túi của mình ra, trực tiếp nhét vào miệng của cô ta.

Rất nhanh chóng, người đã bị mang đi hết.

Mà khu vực nhỏ này, đã khôi phục lại như bình thường.

Bắt đầu từ hôm nay trở đi, những người nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi ai cũng biết, Kiều Trác Phàm đã có người trong lòng, gọi là cục cung.

Trêu chọc cô, so với trực tiếp trêu chọc Kiều Trác Phàm còn nguy hiểm hơn . . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cung, lại đây!” Ban đêm, Kiều Trác Phàm tắm rửa xong xuôi, ngồi ở trên giường.

Tiểu Bảo Bối từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy một màn như vậy.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Kiều Trác Phàm mặc một bộ quần áo ở nhà màu tối xám, đầu dựa vào đầu giường. Trên tay của anh, còn có cặp giấy tờ màu vàng.

Không biết bên trong có nội dung gì, Kiều Trác Phàm xem cực kỳ nghiêm túc.

Thấy cô từ trong phòng tắm đi ra, anh liền đặt tài liệu sang một bên, vẫy vẫy cô ngồi vào vị trí bên cạnh.

Một giường lớn, cô nam quả nữ!

Tiểu Bảo Bối cũng hiểu được, lúc này ở bên cạnh người đàn ông này, có chút nguy hiểm.

Cũng không biết là vì nụ cười của Kiều Trác Phàm quá đối dịu dàng, hay là bởi vì không khí đêm nay rất tốt, bước chân của Tiểu Bảo Bối không tự giác đi lại gần anh.

Lúc gần tới chỗ Kiều Trác Phàm, cô vốn định dừng bước lại. Ai ngờ, đột nhiên người đàn ông giơ tay ra, rồi giữ cô lại. Một giây sau, cô bị ôm vào trong lòng của người đàn ông, nhân tiện ngồi lên trên đùi của anh.

Tư thế thân mật như vậy, khiến cho khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối bỗng chốc đỏ bừng lên.

Cô gầy gù muốn đứng lên, nhưng mà Kiều Trác Phàm nhân cơ hội đó càng ôm cô chặt hơn.

Cô mặc đồ ngủ, mặt trước là hình con cừu đang chảy nước miếng, trên đầu còn vẽ hình đồng phân và bãi nước tiểu. Kiều Trác Phàm nhìn mà buồn bực, con cừu xấu như vậy, tại sao Tiểu Bảo Bối lại thích chứ?

Anh vẫn luôn cảm thấy, phụ nữ nên mặc đồ ngủ thật gợi cảm, như vậy mới đẹp.

Nhưng bây giờ, Tiểu Bảo Bối mặc bộ đồ ngủ in hình hoạt họa mà anh ghét nhất, nhưng lúc ở trong lòng của anh, anh lại cảm thấy rất xinh đẹp.

Nhất là mùi vị trên người của cô, khiến cho Kiều Trác Phàm không tự chủ mà càng ghé vào sát hơn.

Nhìn thấy mặt của Kiều Trác Phàm sắp dán vào ngực của cô, Tiểu Bảo Bối vội vàng đưa tay ngăn cản anh lại.

“Không được.” Giọng nói của cô, mềm mại, dịu dàng. Nghe, liền khiến cho anh muốn cắn một cái.

“Tại sao lại không được?” Khóe miệng của anh luôn mang theo ý cười, nhìn không ra chút dấu hiệu muốn tức giận.

Nhất là giọng nói uyển chuyển, khiến cho người khác có chút không nỡ từ chối.

“Chúng ta còn chưa đến mức độ này . . .” Mặc dù bây giờ mối quan hệ của bọn họ đã không tệ rồi nhưng mà phát triển nhanh tới mức độ đó, thì dường như Tiểu Bảo Bối vẫn có chút chưa tiếp nhận được.

“Giấy đăng ký cũng đã nhận rồi, hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, anh thấy mọi thứ đã có đầy đủ hết rồi. Cục cưng, cho anh được không?”

Anh hạ giọng xuống, điệu bộ nhún nhường.

Kiều Trác Phàm lúc này, đã không còn lạnh lùng vô tình giống như lúc xử lý công việc nữa. Anh như vậy, khiến cho người ta cảm thấy anh đang vô cùng nịnh nọt Tiểu Bảo Bối.

Nhìn khuôn mặt gầy trong gang tấc kia, khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Bảo Bối nghĩ tới câu trả lời nào đó lại càng càng trở nên sinh động hơn.

“Cục cưng, anh cũng là một người đàn ông bình thường. Còn như vậy nữa, anh sẽ không nhận được mà nổi điên lên!”

Kiều Trác Phàm không đợi được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, đầu anh dựa vào trong lòng của Tiểu Bảo Bối, cọ sát lung tung.

Vốn mái tóc đen của anh vẫn còn vào nếp nghiêm chỉnh, bây giờ đã trở nên rối loạn.

Tiểu Bảo Bối vừa cảm thấy xấu hổ vừa lúng túng, chỉ có thể gầy gù muốn đứng lên.

Không biết là do Tiểu Bảo Bối gầy gù khiến cho anh bất mãn, hay là vì nguyên nhân gì khác, mà đột nhiên bàn tay của Kiều Trác Phàm buông lỏng ra

Nhìn bàn tay vốn đang ôm eo của mình, giờ phút này lại đặt ở một bên giường, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy sinh mệnh của mình giống như bị thiếu đi một cái gì đó.

“Kiều Trác Phàm, cho em thêm một chút thời gian được không?”

Thật ra, mùa này cũng không phải là rất lạnh.

Đặc biệt là khi cô vừa mới tắm nước nóng xong.

Nhưng khi bàn tay của Kiều Trác Phàm vừa rời khỏi eo thon của cô, thì cảm giác ấm áp đó bỗng nhiên biến mất không còn gì nữa. Cô có chút không thích ứng được, bắt đầu có chút run rẩy.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng không giống như trước đây, tiến lên ôm lấy cô. Ngược lại, để tùy ý cô một mình thất thần ở một bên.

Thật ra, cũng không có gì.

Trước kia, khi còn yêu Quý Xuyên, rất nhiều lúc anh ta cũng không thêm đề ý tới cô.

Nhưng khi đó, một mình Tiểu Bảo Bối cũng có thể tự tìm vui cho mình.

Giống như giờ phút này, cô cố gắng nói với bản thân mình, không sao hết. Quý Xuyên nhiều lần không đề ý tới cô, cô cũng tự mình vượt qua được đó thôi?

Cho nên, lúc Kiều Trác Phàm buông tay ra, cô cũng ngoan ngoãn rời khỏi người anh, rồi nằm xuống một bên giường.

Tiểu Bảo Bối dự định là nếu như Kiều Trác Phàm không đề ý tới cô, thì cô sẽ ngoan ngoãn nằm yên ở một bên, ngây ngốc một lúc, rồi sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi

Trước kia, lúc Quý Xuyên không để ý tới cô, cô cũng tự mình tìm vui như vậy.

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm đã lấy đi một cái giường ở đây rồi, chiếc ghế sofa vốn đang rộng rãi đủ cho một người nằm giờ cũng đổi thành một chiếc ghế nhỏ không đủ chỗ cho một người nằm. Như vậy thì cho dù cô có muốn chuyển ra khỏi phòng này cũng khó.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được là, khi cô nằm xuống một bên giường, thì Kiều Trác Phàm vốn đang ngồi trên giường đột nhiên lại nhảy xuống giường, sau đó đi về phía cửa lớn.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa chính truyền tới tiếng động.

Kiều Trác Phàm đã đi rồi.

Cô biết rõ, anh tức giận . . .

Bởi vì cô không cho anh, nên anh tức giận.

Tiểu Bảo Bối không biết làm như thế nào mới phải, chỉ biết một mình ngầy người ở trong căn phòng rộng lớn, vô cùng trống trải.

Bỗng nhiên, cô cũng đi xuống giường, một lúc sau cô mặc một chiếc áo khoác.

Thật ra, trẻ thế này rồi Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình nên đi đâu.

Nhưng mà cô chỉ đơn thuần là không muốn ở một mình trong căn phòng rộng lớn và trống trải đó.

Bên ngoài căn nhà, một mảng đen tối.

Đó là màu sắc mà Tiểu Bảo Bối ghét nhất.

Hòa vào màn đêm, gió có chút hơi lạnh.

Khiến cho Tiểu Bảo Bối chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng trên người không nhận được rụt cổ một cái.

Cuối cùng, cô cũng không quay đầu lại mà nhấc chân bước vào màn đêm đen tối . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 59.2: Dừng chỗi đuổi người!

Editor: Táo đỏ phở nứi

Dạ Yến, vốn là chỗ ăn chơi xa hoa nhất.

Nghe nói, đây là nơi khởi đầu của Kiều Trác Phàm, Đàm Duật và mấy công tử nhà giàu kia.

Nhưng mà những lúc bình thường, căn bản sẽ không nhìn thấy mấy người bọn họ ở đây.

Chỉ khi nào vào thời gian nghỉ ngơi, mới có thể ngẫu nhiên gặp phải bọn họ một hoặc hai lần.

Nam nữ thanh niên tới chỗ này, phần lớn đều là những người sùng bái những nhân vật như bọn họ.

Nhưng mà trên cơ bản, cho dù canh chừng ở đây cả năm đi chăng nữa, thì cơ hội gặp được bọn họ cũng khó như lên trời.

Nhưng mà ngày hôm nay lại rất may mắn.

Phía trước Duật Tiểu Gia vừa đến, thì Kiều Trác Phàm cũng đi theo sau bước vào.

Mà bọn họ vừa vào đến vừa, quản lý liền quen đường quen lối dẫn bọn họ tới một gian phòng ở bên trong.

Nghe nói, gian phòng này được xây lên chỉ dành riêng cho bọn họ.

Những người khác cho dù bỏ ra rất nhiều tiền, cũng không thể thuê được.

“Kiều, hôm nay cậu bị làm sao thế? Sao từ lúc bước chân vào tới giờ, gương mặt luôn giống như Cương Thi vậy!” Hiển nhiên là Duật Tiểu Gia đã ngồi bên cạnh một lúc lâu, bên người còn có một cô gái trẻ tiếp khách.

Nhưng mà người này cũng không phải vị công chúa nhỏ nổi tiếng đánh đá kia.

Duật Tiểu Gia ngồi ở chính giữa, hưởng thụ sự hầu hạ giống như hoàng đế vậy.

Đầu tiên cô gái kia đưa miếng hồ đào đã được bóc vỏ sạch sẽ, sau đó lại dâng rượu ngon lên. Sau khi Duật Tiểu Gia ăn xong liền hôn lên gương mặt của cô ta một cái, khiến cho những trong phòng không ngừng lên tiếng huyt sáo.

Nhưng kể từ khi Kiều Trác Phàm đi vào, thì luôn yên lặng ngồi ở một góc. Thỉnh thoảng, còn ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn.

Về mặt buồn bực kia, có thể nhìn ra được tâm trạng đêm nay không được tốt lắm.

“Không phải chuyện của cậu!” Anh lạnh lùng nói một câu như vậy đối với Duật Tiểu Gia, mọi người càng xác định tâm tình của người này ngày hôm nay vô cùng không tốt.

Cũng vào lúc đó, Duật Tiểu Gia đẩy cô gái xinh đẹp ở bên cạnh mình một cái, nói: “Đi nào, đi phục vụ cho Kiều đại thiếu đi! Để anh nói cho em biết, Kiều đại thiếu nhiều tiền hơn anh rất nhiều đó!”

Lời nói này, chọc cho người đẹp cười khanh khách.

Người thành phố A đều biết, mẹ của Duật Tiểu Gia cũng chính là Cố Niệm Hề, tiền thu nhập một năm cả nhà dùng không hết, tiêu không cạn!

Hơn nữa, nhà bọn họ còn có tập đoàn xuyên quốc gia Tam Gia!

Người nhiều tiền hơn so với Duật Tiểu Gia ở trong nước này chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên người phụ nữ này cũng không nói gì nữa, mà trực tiếp đi lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm, đồng thời ngồi xuống bên cạnh anh, càng thuần thực hơn đi rót rượu cho Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, em kính anh một ly!” Ngón tay của người phụ nữ thon gọn như ngọc, đưa một ly chất lỏng màu nâu sóng sánh đầy màu sắc tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

“Duật, mau đưa cô gái này đi đi! Một lát nữa là Anna tới rồi, đừng chờ tới lúc đó mà nếm mùi đau khổ!” Kiều Trác Phàm không nhận ly rượu ngon trên tay của cô gái này, ngược lại đôi mắt tối đi, nhìn về phía Đàm Duật.

“Không sao hết! Dù sao trong tình cảnh như thế này, không phải là cô ấy chưa từng thấy bao giờ! Hơn nữa, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình cô ấy là phụ nữ, mình cũng không phải không thể không có cô ấy.” Nói xong những lời này, liền bắt đầu rót rượu cho chính mình.

Bên trong ánh sáng mờ mờ, phần lớn khuôn mặt của anh ta được che giấu trong bóng tối.

Giờ phút này, ai cũng không nhìn thấu được Duật Tiểu Gia đang suy nghĩ điều gì.

“Sao vậy? Cậu sợ Tiểu Bảo Bối tới, sẽ nhìn thấy à? Kiều, không phải cậu thực sự để bản thân chờ Tiểu Bảo Bối chờ tới mức giống như con thỏ nhỏ liều mình đâm vào gốc cây mà chết đó chứ?”

Trong lời nói của Duật Tiểu Gia có ba phần là trêu đùa, bảy phần là châm chọc.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy những lời này, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã từ chối mình.

Con tức vẫn chưa hoàn toàn dập tắt, đột nhiên lại bùng cháy lên.

Vì phòng ngừa ngọn lửa giận này bùng cháy lung tung khiến cho những người khác bị thương, đột nhiên anh nhận lấy ly rượu trên tay của người phụ nữ kia.

Không, phải nói là giành lấy chứ.

Nhìn hành động thô lỗ của Kiều Trác Phàm, thiếu chút nữa thì khiến cho ly rượu kia bị đổ. Ở đây phải dùng từ “giật” để hình dung, so sánh rất chuẩn xác.

Mà ly rượu kia bị anh giật lấy, ngửa đầu lên giống như là rót vào trong bụng của mình.

Cảm giác kia, giống như là anh cố ý dùng ly rượu này để dập tắt lửa giận đang bùng cháy trong lòng mình.

Nhưng mà ai cũng biết đó không phải là nước, mà chính là rượu cồn.

Kiều Trác Phàm sao có thể dùng rượu này thay nước để dập tắt một bùng tức giận của mình được chứ?

“Kiều, uống chậm một chút. Không phải còn có mỹ nữ tiếp khách hay sao?” Duật Tiểu Gia nhìn hành động này của Kiều Trác Phàm, có ý tốt khuyên.

Thành thật mà nói, ở đây dưới ánh đèn nê ông, nhìn qua Duật Tiểu Gia so với một công tử ăn chơi bất cần đời vô cùng từng trải tình trường không có gì khác nhau.

Trên thực tế, anh ta như vậy sao?

Kỳ thật, một năm trước trên cơ bản Duật Tiểu Gia căn bản sẽ không xuất hiện ở những quán bar như vậy.

Có thể nói kể từ lần tụ hội ở nhà họ Lăng một năm trước, anh ta liền thay đổi giống như một người khác vậy. Ngoại trừ thường xuyên ra vào những nơi như vậy, thì còn gặp gỡ diễn trò với phụ nữ ở bên ngoài, anh còn có thể dùng giọng điệu không chút để ý kia để nói người khác.

Duật Tiểu Gia như vậy, khiến cho người khác càng không nhìn thấu.

Nói theo xu hướng chính là, anh càng lúc càng giống Đàm đại gia nhà bọn họ rồi!

Nhưng một năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mà khiến cho Đàm Duật thay đổi lớn như vậy, không có ai muốn biết điều này hơn so với vị công chúa nhà họ Lăng.

Nhưng cho tới bây giờ, Lăng công chúa vẫn không điều tra được gì, thì lại càng không cần nói tới những người khác.

“Kiều thiếu, Lăng công chúa đến!” Vào lúc bọn họ đã uống rất hăng say, thì quản lý vừa vào cửa báo cáo.

Thật ra, trước kia Lăng công chúa cũng không phải là khách quen ở đây.

Nhưng kể từ khi Duật Tiểu Gia bắt đầu vào đây nhiều lần, thì bên này cũng nghiêm nhiên trở thành một nơi quen thuộc của Lăng công chúa.

Trên cơ bản, phần lớn thời gian sau khi tan tầm, cô đều tới chỗ này.

Đơn giản là vì, ở đây có thể gặp Duật Tiểu Gia.

“Em gái, lại ngồi bên cạnh tiểu gia anh đây! Kiều đại thiếu của em, sợ là không cần em nữa rồi.” Nghe quản lý nói những lời này, Duật Tiểu Gia phát tay ý bảo anh ta đi ra.

Sau đó, Duật Tiểu Gia lại dùng ánh mắt không chút quan tâm nhìn về phía người phụ nữ mới vừa rồi được anh gọi lên để hầu hạ Kiều Trác Phàm, mở miệng ra nói như vậy.

Cô gái kia giống như là sớm biết Duật Tiểu Gia sẽ làm như vậy rồi, mím môi cười một tiếng rồi trở về ngồi bên cạnh anh ta.

Chờ tới khi Lăng công chúa đi vào, liền nhìn thấy những mỹ nhân xinh đẹp vây xung quanh Duật Tiểu Gia, đang chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Chỉ thấy, kể từ lúc cô bước vào cửa kia, luôn dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cô gái kia.

Vốn dĩ, cô gái kia nhìn thấy ánh mắt của cô thì muốn rời khỏi. Nhưng không biết Duật Tiểu Gia thì thâm vào bên tai cô ta nói cái gì đó, mà cô gái kia vừa cười cười vừa ngồi vững ở vị trí đó.

“Anna, đến bên này ngồi đi!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng cho Lăng công chúa.

Nhưng mà đau lòng này, không giống như loại đau lòng mà của người đàn dành cho người phụ nữ của mình, mà giống như một người anh trai đau lòng em gái của mình.

“Dạ!” Lăng công chúa không nói gì nữa, chỉ từ từ bước lại bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Mặc một bộ váy bó sát liền thân, khiến cho cả người cô lồ lộ rõ ràng nhìn vô cùng hấp dẫn. Làn váy chỉ tới bắp đùi, phía dưới đi đôi ủng quá gối.

Ăn mặc nóng bỏng như vậy, tuyệt đối trở thành người đẹp hấp dẫn nhất của quán bar tới nay.

Có thể tưởng tượng ra, từ khi Lăng công chúa bước vào quán bar này, đã có bao nhiêu người nhìn thấy cô như vậy rồi.

“Sao cô ăn mặc thành bộ dạng này mà có thể bước ra khỏi cửa được?” Lúc Duật Tiểu Gia thấy Lăng công chúa ngồi bên cạnh của Kiều Trác Phàm, mới phát hiện cô ăn mặc trang điểm thành bộ dạng đáng giận như vậy.

Vừa nhìn tới, thì thấy ấn đường của Duật Tiểu Gia nhấn thành một đồng. Ngay cả đôi mắt cũng đen không thấy đáy.

Bộ dạng này, rõ ràng đã nói với bất kể một ai rằng, Tiểu Gia tôi đang tức giận!

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, tay của anh vẫn còn ôm người phụ nữ khác. Bộ dạng kia, thực sự khiến cho người ta không hiểu.

“Em cảm thấy rất đẹp nên mặc thôi!” Lăng công chúa không để ý đến anh ta, trực tiếp vén tóc lên, rồi cầm lấy ly rượu mà Kiều Trác Phàm đã rót cho cô lên.

Đúng là cô cũng chưa từng ăn mặc như thế này ở tiệc đêm.

Bộ này, chẳng qua là hôm nay cô kéo anh út đi dạo phố đã nhìn thấy.

Sau khi mua vào tay, đột nhiên cô lại muốn mặc đi tới chỗ này.

Lăng công chúa có tính cách mạnh mẽ giống như mẹ của cô vậy, cho tới bây giờ đều không làm việc theo lẽ thường.

Giống như lời nói bây giờ của cô vậy, cô thấy đẹp thì mặc thôi. Không có gì là không thích hợp cả!

“Cha mẹ của cô cũng để cho cô đi ra khỏi cửa khi ăn mặc như vậy mà không đánh gãy chân cô sao?” Duật Tiểu Gia vẫn còn đang nói.

Nhưng bởi vì trong lòng anh ta vẫn còn đang ôm một người phụ nữ khác, khiến cho vẻ mặt không vui của anh ta có chút kỳ lạ.

“Không có. Cha của em chỉ cần là chuyện em muốn làm thì sẽ ủng hộ, anh yên tâm đi!” Về phần nhóm người Tô lão nữ, cô tùy tiện nói vài câu là có thể che giấu được rồi.

“Bộ quần áo này là vừa rồi em và anh út đi dạo phố mua được! Có đẹp không?” Thật ra, có thể thấp sáng thế giới của Lăng công chúa, chỉ có ánh mắt của Đàm Duật.

Giống như vừa rồi, lúc cô vừa bước vào cửa, nhìn thấy trong lòng của Đàm Duật có người phụ nữ khác, vẻ mặt của cô liền ửng oải. Mà bây giờ, cảm nhận được bộ quần áo của mình có thể khiến cho Đàm Duật nhìn mình một lần, cô liền cười như nở hoa vậy.

Vui buồn yêu hận của Lăng công chúa, chỉ vì một người tên là Đàm Duật kia!

Một ánh mắt của anh ta, có thể khiến cho cô vui vẻ một ngày. Anh ta không vui, lại có thể khiến cho cô buồn bã vài ngày.

“Này còn hỏi đẹp không? Khó coi chết đi được! Không biết ánh mắt để đi đường nào nữa!”

Duật Tiểu Gia nhìn lướt qua Lăng công chúa ngồi xuống, làn váy sắp không che được cái mông, lời nói ra khỏi miệng đều kèm theo mùi thuốc súng.

Mà Lăng công chúa tâm tình vốn đang tốt, cũng bởi vì câu nói này của Đàm Duật mà biến mất không còn.

“Em và anh út đã chọc giận anh sao? Đúng là không thể nói lý được mà!”

Dưới cơn nóng giận, cô đem ly rượu vừa rồi mới nhấp một ngụm nhỏ, ngửa đầu lên đổ vào trong miệng.

Vị cay nồng kia, kích thích cô một lúc lâu cũng không mở miệng nói gì. Đợi tới khi cô mở mắt một lần nữa, thì ánh mắt của cô trở nên trong suốt long lanh. Cô cố gắng nói với bản thân mình, đó không phải là nước mắt của cô.

Đó chẳng qua là vì rượu quá cay, mới bị như vậy.

“Này, cô uống nhanh như vậy làm gì chứ? Lát nữa uống say đi, tôi sẽ mặc kệ cô!” Duật Tiểu Gia vốn quay mặt đi, nhưng mà một lúc lâu vẫn không nghe thấy cô nói chuyện, nên không nhịn được quay lại nhìn cô.

Lúc này nhìn thấy cô đã uống hết cả một ly rượu, anh ta mới lăm nhăm nói cô như vậy.

“Anh đi chết đi! Em không cần anh quan tâm!” Tính tình của Lăng công chúa cũng không tốt, dưới cơn nóng giận đã ném ly rượu về phía Duật Tiểu Gia.

May mắn, năng lực phản ứng gia truyền của Duật Tiểu Gia cũng không phải đồ bỏ đi. Anh ta dễ dàng tránh được ‘ám khí’ bất ngờ này.

Nhưng cô gái bên cạnh anh ta, lại không được may mắn như vậy.

Bởi vì Duật Tiểu Gia né đi, nên cái trán của cô gái kia bị trúng một cái.

Mặc dù không đến nỗi mặt mày bị phá hỏng, nhưng trên trán của cô ta bị một vết bầm.

“Tôi đã nói tính tình này của cô có đổi đi không? Đừng động một chút là đã thương người khác! Sau này ai cưới cô, khẳng định là vô cùng xui xẻo!” Không biết là vì bất bình cho người phụ nữ bên cạnh, hay là vì nguyên nhân gì khác, giờ phút này những lời mà Duật Tiểu Gia thốt ra, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng có chút không nghe nổi.

“Tình tình của em cứ như vậy đây! Gã cho ai, cũng không cần anh phải qua tâm!”

Cô là hòn ngọc quý trên tay của Lăng Nhị Gia.

Từ nhỏ đến lớn, ai cũng không dám khiến cô phải tức giận.

Tình tình của cô, sớm đã thành cặn bã.

Nếu không phải vì anh, cần gì cô phải uất ức bản thân mình?

Nhìn thấy hai người sắp rút đao ra với nhau, Kiều Trác Phàm mở miệng, “Anna, chúng ta đi ra ngoài khiêu vũ!”

Kể từ khi cô tới bên này, cho tới bây giờ đều không rời khỏi Duật Tiểu Gia một bước, chỉ sợ cô vừa đi khỏi, anh sẽ bị người khác chiếm tiện nghi, lần đầu tiên Lăng công chúa giậm chân rời đi.

Đơn giản là vì hôm nay cô thực sự bị tổn thương.

Mà nhìn thấy bóng lưng Kiều Trác Phàm và người phụ nữ kia rời đi, đột nhiên tay của Duật Tiểu Gia nắm chặt lại thành quyền. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 59.3: Dừng chỗi đuổi người!

Editor: Táo đồ phổ núi

Bên trong sân nhảy náo nhiệt, có hai người nhảy không ra làm sao.

Một người thì quay tới quay lui trong đám người, còn một người thì đứng ngây ngốc ra.

“Muốn khóc à?” Từ lúc rời khỏi phòng bao, Kiều Trác Phàm liên tục để ý phản ứng của Lăng công chúa.

Nhưng cô liên tục cúi mặt xuống, tóc mái cũng che đi gương mặt của cô, nên không nhìn ra được nét mặt của cô.

“Không có! Tôi sẽ không khóc vì chút chuyện nhỏ này.” Lăng công chúa hít mũi một cái, vén mái tóc dài lên, rồi cười cười với Kiều Trác Phàm.

Nhưng cô không biết là, lúc cô không muốn cười nhưng lại cố gắng tỏ ra tươi cười thì nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

“...” Nghe cô nói như vậy, Kiều Trác Phàm cũng gật gật đầu, không vạch trần cô.

Cho dù cô thực sự muốn khóc đi nữa, thì tối đa Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể nói: “Nín đi!”

Không có cách nào khác, thế giới này chính là thực tế như vậy.

Bởi vì cô không phải là người kia trong lòng của anh, cho nên anh cũng sẽ không có nhiều kiên nhẫn dành cho cô.

“Có đôi khi, thực sự muốn buông tha cho...” Sau khi nở một nụ cười với Kiều Trác Phàm, Lăng công chúa đột nhiên nhìn chằm chằm về phía phòng bao kia, nói như vậy.

Dưới ánh đèn nê ông, trên gương mặt xinh đẹp của cô, hiện lên một chút đau thương.

“Vậy tại sao lại không buông tha?” Thật ra, Kiều Trác Phàm cũng rất tò mò câu trả lời này.

Theo đuổi Duật Tiểu Gia nhiều năm như vậy, Lăng công chúa cũng bị cậu ta làm tổn thương vô số lần, không thể kể hết được.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, cô cũng không buông tha.

Nên Kiều Trác Phàm tự nhiên sẽ cảm thấy tò mò, đến cùng là cái gì đã khiến cho cô duy trì tới bây giờ.

Nhưng mà câu trả lời của cô công chúa nhỏ, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn: “Nếu như có thể buông tha được, thì đã sớm buông rồi! Hơn nữa, bà đây hao tổn nhiều tâm tư và tuổi xuân trên người của anh ta như vậy, nếu không ngược lại anh ta, không phải là làm ăn lỗ vốn hay sao?”

Quả nhiên là con gái của hai nhân vật hung hãn như Tô Du Du và Lăng Nhị Gia. Ngay cả suy nghĩ, cũng đều mạnh mẽ như vậy.

“Cô không lo lắng, không lấy được vốn hay sao?” Kiều Trác Phàm quả nhiên là nhà tư bản.

Ngay cả về mặt tình yêu, cũng phải có qua có lại.

Mà một câu nói của Lăng công chúa, cũng chặn lại lời của anh: “Kiều, vậy anh kiên trì nhiều năm như vậy, anh không lo lắng sao?”

Đúng vậy, đều kiên trì nhiều năm như vậy.

Không phải lại chờ nhiều thêm một chút nữa sao?

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm có chút hối hận về hành vi của mình ngày hôm nay.

Không đợi Kiều Trác Phàm trả lời, Lăng công chúa lại nói: “Yên tâm đi. Tôi nhất định phải ghi tên mình vào hộ khẩu nhà bọn họ!”

Nhìn ánh mắt bị đá kích vừa rồi của Lăng công chúa, đã biến mất sạch sẽ. Bây giờ lại tràn đầy lòng tin, Kiều Trác Phàm cười.

Đúng vậy, anh và Lăng công chúa giống nhau, đều đã kiên trì nhiều năm như vậy . . .

Rất nhiều người khuyên anh, trên đời này còn rất nhiều phụ nữ mà. Cần gì phải treo trên người của một con thỏ ngọc chứ?

Nhưng bọn họ đâu hiểu được, thiên hạ đầy phụ nữ, nhưng mà chỉ có một người như vậy!

Người ở xung quanh dù có giỏi hơn, nhưng bọn họ đều không phải là người kia . . .

“Kiều, đột nhiên tôi nghĩ tới, tôi có nên chúc cho anh ta say mềm, rồi cưỡng hiếp anh ta không?”

Lăng công chúa lại lẩm bẩm.

Thật ra, ý nghĩ này không chỉ một lần lóe lên ở trong đầu của cô.

Nhưng mà mỗi một lần, đều bị thực tế ngăn cản lại.

Kiều Trác Phàm chỉ nghĩ đơn giản là vừa rồi cô bị một trận như vậy, nên không suy nghĩ được thông suốt, tất cả đều tùy cơ ứng biến.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm cũng lộ ra một nụ cười thoải mái nhất trong tối nay: “Ý tưởng này cũng không tệ!”

Đúng ra, Kiều Trác Phàm chỉ muốn biểu đạt sự tán thưởng đối với lời nói của Lăng công chúa.

Nhưng mà anh lại quên mất lời nói phía trước mà Lăng công chúa nói với anh.

“Anh cũng cảm thấy như vậy sao?” Lăng công chúa cho rằng nhận được một lời khẳng định, đột nhiên hai mắt lóe sáng như sao.

“Ừ!” Về mặt anh đây khẳng định. Bởi vì, lời nói của rồi của cô khiến cho anh hiểu ra.

Nhưng Kiều Trác Phàm không hề biết là, Lăng công chúa cho rằng anh đang khẳng định ý tưởng của cô. Lại càng không biết, vừa rồi anh gật đầu theo bản năng, lại tạo thành tất cả mọi chuyện sau này của Lăng công chúa và Duật Tiểu Gia . . .

“Ừ. Vậy tôi đi trước chuẩn bị một chút . . .” Nói xong lời này, Lăng công chúa đã nhanh chóng bước tới phòng bao kia. “Kiều, còn không mau đi lại?”

“Không được. Tôi nghĩ, tôi nên trở về thì tốt hơn!”

Đột nhiên, anh vô cùng nhớ nhung cái giường mà cô và anh nằm chung kia.

Nghĩ như vậy, Kiều Trác Phàm quay người rời khỏi không chút do dự.

Mà sau đó Lăng công chúa cũng đưa tay lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc nào đó: “Anh út, em cần một ít đồ. . . “

Bóng đêm càng dày đặc, cuộc sống đô thị vẫn cứ tiếp diễn.

“Cục cung, Kiều đại gia của em đã trở về! Còn không mau bung trà rót nước . . .” Kiều Trác Phàm vừa về tới căn phòng nhỏ của anh và Tiểu Bảo Bối, vừa đá giày rơi xuống liền nói với vào bên trong.

Đã nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!

Lời này, đúng là không sai chút nào.

Lúc này mới ở cùng với Tiểu Bảo Bối có hai tháng, mà thói quen của cô đã nhiễm lên người của anh rồi.

Giống như lúc này về nhà anh nhất định phải hét lớn vào trong nhà, gần đây anh cũng thường làm chuyện này.

Hơn nữa, anh cũng không hề cảm thấy hành động này có chút ngây thơ và không thích hợp.

“Cục cưng? Em đi đâu rồi?”

Đá giày rơi xuống xong, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục nói lớn tiếng về phía phòng ngủ.

Nhưng mà bên trong lại không có chút động tĩnh nào.

Khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy buồn bực.

Chẳng lẽ, cô đã ngủ?

Nghĩ vậy, Kiều Trác Phàm nhấc chân lên, đi vào bên trong.

Trong phòng ngủ mọi thứ vẫn đều như trước.

Chăn mền, bởi vì vừa rồi anh rời đi nên có chút lộn xộn.

Kiều Trác Phàm còn cho rằng, Tiểu Bảo Bối vẫn đang nằm vui trong chăn.

Bởi vì anh biết rõ, lúc Tiểu Bảo Bối vui mình trong chăn cả người của cô nhìn rất nhỏ, vô cùng nhỏ. Có đôi khi anh sợ mình sẽ nằm đè hông người của cô.

“Cục cưng, bị anh bắt được rồi, đêm nay phải để anh lột hết quần áo trên người rồi hôn hai cái!”

Kiều Trác Phàm làm nên tiếng động rất lớn trong phòng ngủ, thật ra là muốn để cho Tiểu Bảo Bối chủ động chạy đến.

Nhưng mà gọi một lúc lâu, mà bên trong vẫn rất yên tĩnh.

Chờ lúc anh vén chăn lên mới phát hiện ra, thì ra từ đầu tới giờ ở đây thực sự không có người.

Hơn nữa, bên trong chăn không hề có chút độ ẩm nào.

Điều này chứng minh, bên trong chăn đã không có người một thời gian dài rồi.

Hơn nữa đêm không nằm trong chăn, Tiểu Bảo Bối đã đi chỗ nào?

Suy nghĩ này, khiến cho tim của Kiều Trác Phàm đập lộn mấy nhịp.

“Cục cưng, chúng ta không đùa nữa! Em đi ra đi, anh đảm bảo sẽ không lột hết quần áo của em!” Bước chân của Kiều Trác Phàm có chút lộn xộn, nhưng lời lẽ trên miệng thì vẫn vô cùng hùng hồn.

Nhưng mặc kệ anh nói như thế nào đi nữa, Tiểu Bảo Bối đều giống như là đã bốc hơi khỏi căn phòng này.

Cho tới khi tìm hết cả căn phòng cuối cùng, Kiều Trác Phàm mới thực sự luống cuống, bởi vì Tiểu Bảo Bối thực sự không có trong phòng.

Đã trễ thế này, cuối cùng thì cô đã đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 59.4: Dùng chổi đuổi người!

Editor: Táo đồ phở núi

“Xuyên, chúng ta tới cửa hàng lễ phục đi. Tiệc hàng năm của Tiểu Thị không phải sắp tổ chức rồi sao? Nhân dịp tối nay đang rảnh, chúng ta đi một chuyến đi!”

Đêm nay, có thể nói là đêm vui nhất của Tiểu Huyền trong khoảng thời gian gần đây.

Trong thời gian này, hôm nay là lần đầu tiên Quý Xuyên về nhà sớm, lần đầu tiên ăn cơm tối do cô ta làm, cũng là lần đầu tiên sau khi cơm nước xong nói muốn đi tản bộ.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy, bọn họ trở lại thời gian trước khi kết hôn, cũng chính là quãng thời gian bọn họ lén lút yêu đương mà không bị Tiểu Bảo Bối phát hiện.

Khi đó, Quý Xuyên cũng thường xuyên gặp mặt cô, cơm nước xong thì đi tản bộ. Tản bộ xong, bọn họ sẽ đi tới một khách sạn ở xa xa để thuê phòng.

Mặc dù lúc đó, Tiểu Huyền đau khổ vì không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Quý Xuyên. Nhưng mà nhớ lại mỗi đêm ở trong khách sạn khi đó, đều là ngọt ngào và kích thích.

Không giống như khi bọn họ kết hôn xong, mỗi đêm đều đưa lưng về phía đối phương, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, lại càng không nói tới tiếp xúc thân thể.

Chính vì bầu không khí đêm nay rất tốt, nên Tiểu Huyền cũng có chút mong đợi.

Cô ta cũng là một người phụ nữ bình thường, nên cũng có nhu cầu về phương diện kia.

Cô ta dự định, sau khi đi mua lễ phục với Quý Xuyên xong, thì sẽ đi tới một khách sạn gần đó, một lần nữa ôn lại, tìm về cảm giác vui vẻ lúc trước của bọn họ.

Đương nhiên, hôm nay Quý Xuyên cũng không biết ý nghĩ kia.

Đối với yêu cầu của Tiểu Huyền, đều đáp ứng.

“Được.” Đối với việc Tiểu Huyền chủ động ôm lấy cánh tay của anh ta, anh ta cũng không từ chối.

Phản ứng này, khiến cho khóe miệng của Tiểu Huyền càng cong lên.

“Xuyên, anh nói lần này anh muốn mặc lễ phục màu gì? Em cảm thấy màu xám bạc cũng không tệ đâu!” Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên, đến một dãy phố buôn bán.

Nơi này, có mấy cửa hàng mặt tiền tương đối lớn. Cũng chính là cửa hàng mà mấy người tầng lớp như bọn họ thường xuyên tới mua lễ phục.

Tiểu Huyền vừa xem lễ phục nam giới ở trong tủ vừa nói.

“Vậy thì nghe theo em, chọn màu xám bạc!” Quý Xuyên nhìn lướt qua bộ lễ phục màu xám bạc theo như lời nói của Tiểu Huyền, liền nói như vậy.

Kỳ thật anh ta cũng muốn mua một bộ lễ phục thật tốt, để đi tham gia dạ tiệc hàng năm của Tiểu Thi.

Bởi vì anh ta biết rõ, đến buổi dạ tiệc này, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ tham gia.

Trước đây, Tiểu Bảo Bối cũng mặt dày nhất định lôi kéo anh ta cùng khiêu vũ.

Nhưng mà lúc đó, Quý Xuyên căn bản không coi chuyện này có gì to tát cả.

Mỗi lần anh ta đều nhảy qua loa đối phó với Tiểu Bảo Bối xong, sẽ đích thân đi mời Tiểu Huyền nhảy.

Khi đó, Quý Xuyên không thể nào ngờ được người mà anh ta chẳng thèm ngó tới, bây giờ lại trở thành người mà anh ta hết sức mong mỏi.

Nhìn lướt qua bộ lễ phục màu xám bạc kia, anh ta cảm thấy đứng bên cạnh Tiểu Bảo Bối cũng không tệ lắm, nên nói: “Bộ này đi!”

“Quý Xuyên, anh thích à? Đi dạo phố với anh nhiều lần như vậy rồi, đúng là chưa từng thấy anh chủ động chọn quần áo!” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, thì đang đánh giá bộ quần áo mà Quý Xuyên vừa mới chỉ.

Từ hình thức màu sắc, cho đến chất liệu của bộ quần áo này, cô ta đều nghiên cứu rất cẩn thận.

Chính bởi vì lúc này Tiểu Huyền đang nghiên cứu rất cẩn thận, cho nên cô ta cũng không nhìn thấy, lúc cô ta nói những lời này, thì trên mặt Quý Xuyên thoáng qua một chút mất tự nhiên.

“Bộ y phục này đúng là không tệ, vậy lấy bộ này đi. Anh đi thử một chút . . .”

Tiểu Huyền cho rằng, Quý Xuyên sẽ từ chối cô ta.

Theo như hiểu biết của cô ta về Quý Xuyên, bình thường Quý Xuyên sẽ không thích mặc thử quần áo ở bên ngoài.

Nhưng mà ngoài dự liệu của cô ta, Quý Xuyên lại thực sự nghe lời nói của cô ta, cầm lấy quần áo đi vào trong phòng thử.

“ . . . ” Nhìn Quý Xuyên bước vào phòng thay quần áo, Tiểu Huyền có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

Chẳng biết tại sao, cô ta có cảm giác, giống như hôm nay Quý Xuyên có chuyện gì lừa gạt cô ta vậy . . .

Nhưng mà vừa nghĩ tới những cảm giác ngọt ngào mà trước kia cô ta và Quý Xuyên đã trải qua, cô ta lại cảm thấy không có gì. Bởi vì lúc trước, Quý Xuyên cũng đối xử với cô ta giống như thế này.

Chắc là gần đây phát sinh quá nhiều chuyện khiến cho người ta trở tay không kịp, nên Quý Xuyên mới biến thành như vậy?

Tiểu Huyền suy nghĩ ở trong lòng.

Mà đúng vào lúc này, Tiểu Huyền nhìn thấy một bóng người lắc lư ở trước cửa của cửa hàng giống như một bóng ma . . .

“Tiểu Bảo Bối?”

Lúc đầu, Tiểu Huyền còn tưởng rằng mình đã nhìn nhầm.

Cô ta biết rõ, Tiểu Bảo Bối không thích màn đêm. Cho nên bình thường sẽ không ra ngoài một mình vào ban đêm.

Nhưng hôm nay . . .

Tiểu Huyền cẩn thận so sánh, phát hiện bóng người lắc lư ở trước cửa của cửa hàng thật sự là Tiểu Bảo Bối!

Mà trên người của cô đang mặc một bộ đồ ngủ có in hình hoạt hình đáng yêu, bên ngoài khoác một cái áo khoác bóng chày mỏng màu hồng phấn. Dưới chân, thì đi một đôi dép lê.

Bởi vì bàn chân quá nhỏ, nên bàn chân của cô tuột hết ra đằng trước.

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Tại sao nửa đêm Tiểu Bảo Bối lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ, hơn nửa đêm cô bị Kiều Trác Phàm đuổi ra khỏi nhà?

Nếu là đáp án này, thì đối với Tiểu Huyền không gì là tốt hơn.

Chỉ cần Kiều Trác Phàm không đứng bên cạnh của Tiểu Bảo Bối kia, thì Tiểu Huyền không tin cái loại ngu ngốc toàn là cơ bắp kia sẽ là đối thủ của cô ta và mẹ của cô ta.

Nhưng mà, trước mắt Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm đuổi ra ngoài cũng được, mà không phải cũng được, đều không phải là điều mà Tiểu Huyền để ý nhất.

Đêm nay, khó khăn lắm Quý Xuyên mới khôi phục lại thái độ giống như trước kia, trước mắt cuộc sống của bọn họ chuẩn bị đi vào quỹ đạo giống như vợ chồng bình thường.

Theo bản năng Tiểu Huyền cảm thấy, lúc này không nên để cho Tiểu Bảo Bối xuất hiện trước mặt của Quý Xuyên.

Nhưng mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại cứ đứng ở bên ngoài.

Một lát nữa Quý Xuyên từ trong phòng thay đồ đi ra, nhất định sẽ nhìn thấy cô ấy!

Nhưng mà nghĩ tới gần đây chỉ cần có chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối là có thể khiến cho Quý Xuyên thất thần một lúc lâu, không hiểu sao Tiểu Huyền cảm thấy nôn nóng.

“Người đẹp, bên ngoài có một người cứ đi qua đi lại ở cửa. Cô cảm thấy, có phải là người điên hay không?”

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Huyền đã có chủ ý. Lúc này cô ta gọi nhân viên phục vụ tới, nói với cô ta như vậy.

“Người điên?” Nhân viên phục vụ vừa nghe thấy, cũng có chút khần trương nhìn về phía ngoài cửa.

Quả nhiên, nhìn theo hướng Tiểu Huyền chỉ, đúng là cô ta nhìn thấy một người phụ nữ như bóng ma ở ngoài kia, mặc một bộ đồ ngủ và đi đôi dép lê đi qua đi lại ở ngoài cửa hàng của bọn họ.

Không biết có phải vì đêm nay gió hơi lớn hay không, mà đầu tóc của Tiểu Bảo Bối bị gió thổi rối tung lên, chột nhìn đúng là không khác gì một bà điên.

Nhìn thấy như vậy, nhân viên phục vụ cảm thấy giống như không có chuyện gì.

“Cô mặc kệ không quan tâm tới?” Tiểu Huyền vừa thúc giục vừa lặng lẽ nhìn về phía phòng thay đồ của Quý Xuyên.

“Quan tâm như thế nào đây?” Nhân viên phục vụ không có ý kiến.

“Dùng cây chổi đuổi đi! Cô nghĩ xem, để cho cô ta đi tới đi lui trước cửa hàng của các cô, ảnh hưởng tới làm ăn của người khác là không tốt!”

Tiểu Huyền giống như một người thầy thông minh, liên tục ở bên cạnh bày mưu tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 60.1: Người phụ nữ già miệng

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cũng đúng!” Cô nhân viên phục vụ cảm thấy câu nói này rất có lý. Bọn họ trông coi cửa hàng, bình thường ông chủ chỉ nhìn vào doanh số.

Nhiệm vụ tháng này của cô ta, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn. Trước mắt, thời gian chỉ còn lại vài ngày.

Người phụ nữ này nếu vẫn cứ quanh quẩn ở trước cửa hàng của bọn họ, khẳng định là không thể tăng doanh số lên được.

Hơn nữa, bây giờ trong cửa hàng còn có người. Nhân lúc này đuổi đi, nếu như người điên này làm nên chuyện gì điên rồ còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nếu như chờ bọn họ đi khỏi, đến lúc đó người điên này gây nên chuyện gì, thì không dễ đối phó.

Nghĩ tới đây, nhân viên phục vụ kia quả thật đã cảm cây chổi lên, đi ra phía bên ngoài.

“Cô, lén lút lút ở trước cửa hàng của chúng tôi để làm gì?”

Bên ngoài cửa hàng, nhân viên phục vụ cầm cây chổi khua khua về phía Tiểu Bảo Bối.

Bộ dạng hung hãn kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

“Tôi thấy cửa hàng của cô sáng đèn nhất, nên tôi tới trước cửa hàng đứng chờ một chút, được không?” Cả dãy phố buôn bán này, ở đây đèn sáng nhất. Tiểu Bảo Bối sợ tới, nên muốn nán lại ở đây một chút.

“Không được. Cô mau rời khỏi chỗ này cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí . . .” Mặc dù người này có thể nói chuyện, nhưng không biết có phải vừa rồi Tiểu Huyền mới nói với cô ta vài chuyện mà những người điên có thể dă thương người khác, khiến cho trong lòng nhân viên phục vụ này có chút sợ hãi hay là vì nguyên nhân gì khác, tóm lại nhân viên phục vụ này cảm thấy bây giờ không thể để cho người phụ nữ này nán lại ở trước cửa hàng được.

“Tại sao cô lại có thể làm như vậy được!” Tiểu Bảo Bối không ngờ được, người này sao có thể keo kiệt như vậy?

Không phải chỉ đứng bên ngoài cửa hàng của bọn họ hay sao? Cũng không phải đứng ở bên trong cửa hàng, nhân viên cửa hàng liền muốn đuổi người.

“Tôi cứ làm như vậy, thì đã sao? Nếu như cô không đi, tôi sẽ khiến cho cô nếm sự lợi hại của cây chổi này!”

Người kia nói, rồi thật sự giơ cây chổi đánh về phía Tiểu Bảo Bối.

Tư thế hung hãn như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối mím môi lại, cuối cùng đành phải xoay người rồi đi.

Không rồi đi còn có thể làm thế nào được nữa?

Cô lại không có vũ khí, khẳng định sẽ không đánh lại người ta!

Tiểu Bảo Bối không giống như những người đàn bà chanh chua khác mở miệng ta chửi đổng người ta, nhưng mà lòng dạ cô cũng rất hẹp hòi ghi nhớ lại tên của cửa hàng này ‘MJ’.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị người ta cưỡng chế rồi đi, lòng thấp thỏm của Tiểu Huyền cuối cùng cũng ổn định lại.

Chờ lúc Quý Xuyên đi ra, nhân viên phục vụ cũng đã quay vào trong cửa hàng.

Tất cả lại như cũ.

Nhưng mà Tiểu Huyền vừa quan sát quần áo của Quý Xuyên, đồng thời đuôi mắt thỉnh thoảng cũng quan sát bên ngoài cửa hàng, nhìn xem Tiểu Bảo Bối có quay trở lại đây hay không.T

Chẳng qua, chắc là Tiểu Bảo Bối đã bị nhân viên của cửa hàng hù cho sợ. Rốt cuộc cô cũng không quay trở lại.

“Lấy bộ này phải không.”

Quý Xuyên sáng khoái thanh toán, rồi đưa Tiểu Huyền rời đi.

Đến lúc này, xem như buôn bán hết sức thuận lợi.

Nhất là nhân viên cửa hàng, hai người này vừa đến liền mua bộ quần áo được trích phần trăm cao nhất kia.

Cô ta lập tức vô cùng vui mừng.

Nhưng cô ta chỉ nghĩ tới mở đầu, không ngờ tới kết cục.

Vấn đề nằm ở chỗ cô ta đã dùng cây chổi đuổi người phụ nữ kia đi. . . .

- - Đường phân cách - -

“Hu hu . . .”

Tiểu Bảo Bối cảm thấy uất ức và tức giận.

Không phải chỉ là chỗ sáng một chút nên cô mới đứng một lát hay sao?

Ai ngờ được, còn bị người ta hung dữ đuổi đi.

Vừa bị tổn thương lòng tự trọng, lại bị hoảng sợ, khiến cho cô cúi đầu xuống, đi được vài bước liền bắt đầu khóc.

Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Đằng đã cho cô một cuộc sống mặc dù không không giàu sang biến thái như Kiều Trác Phàm, ngay cả dao nĩa ăn cơm cũng làm bằng vàng. Nhưng ít ra, không phải lo cơm áo, càng không khiến cho cô phải chịu cảm giác uất ức như vừa rồi.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy tức giận, càng đi càng khóc lớn hơn.

Cuối cùng, cô dứt khoát ngồi xổm xuống ven đường, òa khóc thật lớn.

Được rồi, ngoại trừ bị nhân viên hung dữ kia dùng cây chổi đuổi cô khỏi cửa hàng ra, đêm nay cô còn bị Kiều Trác Phàm xa cách.Táo đồ le^e quy do^nn. Tất cả những điều này khiến cho trong lòng của Tiểu Bảo Bối như có một hòn đá đè nặng, vô cùng khó chịu.

Bây giờ, nhu cầu cấp bách của cô là khóc một trận thật to, mới có thể giảm bớt chất chứa ở trong lòng.

Mà đúng ngay lúc này, có một người nhìn thấy cô ngồi xổm khóc vô cùng thương tâm ở ven đường, thì dừng bước lại.

“Tại sao cô lại khóc?” Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc nhuộm đủ màu, trên cánh tay còn có hình xăm của một cái đầu mèo hay đầu hổ gì đó.

“Hu hu . . .” Vừa nhìn thấy hình xăm này, nước mắt của Tiểu Bảo Bối càng rơi nhiều hơn.

Bởi vì cha của cô đã từng nói với cô: Người có hình xăm, tốt nhất là không nên dây vào!

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi có cái hình xăm đầu mèo lớn như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình thực sự bị bắt nạt.

Không phải như vậy sao?

Vừa rồi không phải người nhân viên nhìn điếm đạm đáng yêu kia cũng đã cầm chổi muốn đánh cô sao. Bây giờ người có hình xăm này lại đến đây, Tiểu Bảo Bối không có cảm giác là mình sẽ không bị đánh.

Mà người đàn ông trẻ tuổi kia nhìn thấy Tiểu Bảo Bối khóc tới mức sắp không thở nổi, thì có chút buồn bực.

“Cô làm gì mà khóc thành như vậy, có chuyện gì không vui à? Khóc không phải là cách để giải quyết vấn đề đâu!”

Người kia còn đang khuyên bảo Tiểu Bảo Bối.

Thì ra, trên đời này thật sự có một loại người như vậy. Bọn họ nhuộm tóc, bọn họ xăm hình, nhưng mà những thứ kia chỉ là một kiểu tự vệ. Bọn họ sợ bị tổn thương, nên mới nguy trang thành như vậy.

Thật ra, bọn họ mới là những thiên sứ lương thiện nhất trên đời này.

Và bây giờ Tiểu Bảo Bối đã hiểu được điều này.

Nhưng đêm nay, cô cảm giác như mình bị toàn thế giới từ bỏ.

Ai ngờ được, người mang hình xăm này, cô còn cho rằng người ta là người xấu thì lại quan tâm tới mình.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy mũi của mình chua xót. Nước mắt căn bản cũng không dừng lại được.

“Không sao. Cho dù có chuyện gì đi nữa thì cũng sẽ qua thôi, cô đừng nghĩ quẩn ở trong lòng . . .”

Bởi vì bên cạnh chỗ Tiểu Bảo Bối ngồi khóc, vừa hay lại là một dòng suối nhỏ.

Có lẽ người này suy đoán là cô muốn nhảy suối.

Cho nên một người nguy trang thành người xấu như anh ta, mới liều mạng đi qua khuyên như vậy.

Chẳng ai ngờ được rằng, đúng lúc này Kiều Trác Phàm lại tìm đến.

Ở nhà không tìm thấy bóng dáng của Tiểu Bảo Bối đâu, anh mở cửa ra đi lang thang không có mục đích để tìm kiếm Tiểu Bảo Bối.

Lúc nhìn thấy một người ngồi co thành một cục nhỏ màu hồng phấn ở bên đường, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Bởi vì anh nhìn thấy, trên chiếc áo bóng chày màu hồng phấn kia có in hình hoạt hình mà anh quen thuộc và cũng ghét nhất, chính là một con cừu nhỏ bên trên có in hình một đồng phân và một bãi nước tiểu.

Kiều Trác Phàm còn nhớ, cục cưng nhà bọn họ cũng có một bộ quần áo như vậy, liền nhìn người này nhiều thêm một chút.

Vừa nhìn lại, thì anh phát hiện ra mình đã tìm được Tiểu Bảo Bối rồi.

Một giây này, sự lo lắng của anh cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng chờ tới lúc anh nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm lại nổi giận.

Bởi vì, giờ phút này, trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối giàn giụa nước mắt. Đôi má đáng yêu như trái táo, bởi vì khóc thút thít mà đỏ bừng lên.

Bộ dạng kia rất là đáng thương.

Ai đã bắt nạt cô?

Kiều Trác Phàm tức giận trong lòng.

Dừng xe lại, Kiều Trác Phàm liền sai bước đi về phía của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này, anh cũng phát hiện ra đang có một người đàn ông trẻ tuổi đầu nhuộm đủ màu sắc, trên người thì còn có hình xăm đang ngồi cạnh Tiểu Bảo Bối ở bên dòng suối.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm tự động chìa mũi nhọn vào người đàn ông này.

Nhìn một chút mà xem, bốn phía cũng không có người nào khác.

Khiến Tiểu Bảo Bối khóc, không phải người này thì là ai?

“Hu hu . . .” Càng đến gần, Kiều Trác Phàm lại càng nghe được tiếng khóc của cô khiến cho cơn tức của anh càng bùng lên.

Đến cùng thì người kia đã làm gì với cô, mới khiến cô khóc thành như vậy?

“Cục cưng!”

“Hu hu . . .” Tiểu Bảo Bối khóc khóc, hình như nghe được giọng nói của Kiều Trác Phàm. Vừa ngẩng đầu lên, trong mộng lung hình như Tiểu Bảo Bối thực sự nhìn thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm.

Cô sững sờ một lát, còn không biết phản ứng như thế nào, liền nhìn thấy Kiều Trác Phàm đột nhiên túm lấy người thanh niên ngồi xổm bên cạnh cô khuyên cô đừng phí hoài bản thân mình kia đứng dậy, sau đó liền giáng một quả đấm vào người này khiến cho anh ta văng ra mấy mét.

“Thằng nhóc này, mày chán sống có phải không? Vợ của Kiều Trác Phàm tao mày cũng dám bắt nạt?” Người của Kiều Trác Phàm anh, bản thân anh bắt nạt sao cũng được. Nhưng người khác muốn bắt nạt, cho dù là chỉ đụng vào một sợi tóc của cô, anh cũng muốn lột đi một lớp da của người đó.

“Tôi không có . . . Tôi nhìn thấy cô ấy . . .” Người kia tự dưng bị đánh một đòn, cũng vô cùng kinh ngạc. Anh ta cố gắng giải thích điều gì đó, lại phát hiện sắc mặt của Kiều Trác Phàm đang vô cùng tức giận.

“Còn muốn biện minh? Hôm nay ông đây không đánh cho mày một trận, mày sẽ không biết được tại sao hoa nhĩ lại hồng như vậy!” Kiều đại gia bùng nổ, ngay cả những lời nói ra cũng nghệ thuật như vậy.

Người kia nhìn thấy người đàn ông giống như tử thần đang từng bước lại gần phía mình, trực giác muốn xoay người bỏ chạy. Không thể trêu vào, anh ta chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng anh ta không nhìn rõ tại sao Kiều Trác Phàm lại làm được như vậy. Một giây trước còn ở cách anh ta vài mét, một giây sau đã đi tới trước mặt của anh ta, nắm lấy cổ áo của anh ta lại đánh một quyền nữa.

Đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Lại bị đánh nằm bẹp xuống dưới đất, vội vàng nhìn về phía Tiểu Bảo Bối đang ngồi cách đó khá xa, hét lên: “Bà cô à, cô mau giải thích một tiếng đi chứ! Không nhìn thấy tôi bị đánh thành cái dạng gì rồi à?”

Dạo này làm người tốt quả thật không dễ mà!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 60.2: Người phụ nữ già miệng

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn thấy một cô gái định phí hoài cuộc sống của mình, muốn khuyên cô hãy quý trọng mạng sống, không thể làm người tốt coi như xong đi, bây giờ lại còn bị đánh một trận nữa.

“Mày còn trách móc cái gì nữa hả?” Kiều Trác Phàm lại khoa tay múa chân giờ nắm đấm lên, chuẩn bị tiếp tục đánh xuống.

Lần này, người phụ nữ khóc giàn giụa nước mắt cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần.

“Kiều Trác Phàm, anh lại nổi điên cái gì!”

Quả nhiên, dù vũ khí có tốt như thế nào đi nữa, cũng không bằng với tiếng hét của người phụ nữ này.

Kiều Trác Phàm vốn đang tiếp tục giờ nắm đấm lên, lúc nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng cũng dừng lại.

“Anh nổi điên cái gì? Không phải anh đang thay em dạy dỗ cho anh ta một trận hay sao

“Dạy dỗ anh ta làm cái gì? Vừa rồi anh ta không làm gì em cả!”

“Nếu như nói là không làm gì em, vậy tại sao em lại khóc đau lòng như vậy?”

“Chuyện này không mắc mớ gì tới anh, cũng không liên quan gì tới anh ta!” Câu nói này của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng cũng khiến cho Kiều Trác Phàm thu hồi lại nắm đấm.

Người đàn ông vốn đang nằm dưới đất, nhớ lại nắm đấm kia của Kiều Trác Phàm, vội vàng đứng dậy chạy đi mất.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng nhanh chóng đi lại, nửa ngồi nửa quỳ kiểm tra tỉ mỉ trên người phụ nữ của mình một lần. Nhìn thấy trên người cô rõ ràng không có vết thương gì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ thì Kiều Trác Phàm bắt đầu tin là người đàn ông vừa rồi thật sự không làm tổn thương Tiểu Bảo Bối.

Như vậy mấy quả đấm vừa rồi của anh, người đàn ông kia thật là đáng thương.

Nhưng mà người này mang theo hình xăm, có thể làm được chuyện gì tốt? Hơn nữa hơn nữa đêm, lại ngồi xổm bên cạnh vợ của Kiều Trác Phàm anh?

Cho dù muốn an ủi, muốn làm anh hùng gì đó, cũng không tới lượt anh ta!

Nghĩ tới vào lúc mẩu chốt lưu lại ấn tượng tốt với vợ của anh lại không phải là Kiều Trác Phàm anh, thì anh lại cảm thấy vừa rồi đúng là quá lợi cho tên

nhóc thúi kia mà.

Sớm biết như vậy vừa rồi phải đánh thêm một trận nữa mới đúng!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ cô vẫn ngồi khóc, hình như có chút dấu hiệu giận anh thì phải. Nếu không tại sao cô nhóc này một lúc lâu như vậy rồi mà vẫn không thèm liếc mắt nhìn anh một cái?

“Cục cưng em giận à?” Kiều Trác Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Nhưng lúc Tiểu Bảo Bối nhìn thấy móng vuốt của anh đưa tới, thì né sang một bên như muốn bày tỏ: Cô mới không cho Kiều Trác Phàm nắm lấy tay của cô đâu!

Muốn cô liền sáp lại ôm lấy cô, lúc không cần thì bỏ cô lại một mình!

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, bản thân mình cần phải thể hiện mình có lòng tự tôn!

“Cục cưng, tức giận cái mặt giống như bánh bao sẽ không đẹp đâu!” Không nắm được bàn tay nhỏ bé của cô, Kiều đại gia có chút buồn bực.

“Mặt anh mới là bánh bao!” Cả nhà anh đều mặt bánh bao!

“Đừng tức giận, vốn đã không dễ nhìn rồi, nếu tức giận sẽ không ai muốn nữa!” Bầu không khí có chút nghiêm túc, cô vợ nhỏ của anh không cho anh nắm tay, lại không chịu về nhà cùng anh, chẳng lẽ hai người cứ ngồi xồm ở đây nói mát nhau?

“Có gì mà phải sợ, dù gì thì em cũng đã già đi rồi! Hàng đã xuất đi, không cho đổi trả!” Tiểu Bảo Bối vừa bị anh nói như vậy, thuận miệng cãi lại, thật không ngờ lời nói này lại khiến cho Kiều Trác Phàm bật cười.

Cũng đúng!

Người này đã là người của Kiều Trác Phàm anh, nên cơ hội trả lại hàng sẽ không có.

Vậy anh còn so cao thấp với cô cái rắm à?

“Được, được, được, cho dù em lớn lên có xấu đi nữa, anh cũng sẽ không trả hàng! Cục cưng, về nhà cùng anh được không?”

Lời nói của Kiều Trác Phàm không êm tai nhưng cũng không biết câu nói này có ma lực gì, mà khiến cho Tiểu Bảo Bối đang khóc đến mức không thở nổi đột nhiên nín lại.

Có lẽ là lúc anh nói tới hai chữ ‘Về nhà’, trong đôi mắt đen hiện lên sự ảm áp!

Đây là thứ mà Tiểu Bảo Bối lang thang cả đêm ở bên ngoài đang cần có nhất.

“Được . . .”

Tiểu Bảo Bối hít cái mũi nhỏ, gật gật đầu.

Cuối cùng cũng dụ dỗ được cô vợ nhỏ của mình rồi, Kiều Trác Phàm cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả đánh một trận như lúc vừa rồi.

“Vậy bây giờ chúng ta đi về nhà thôi.” Kiều Trác Phàm đứng lên, đợi Tiểu Bảo Bối đứng dậy thì kéo cô cùng về nhà.

Ai ngờ, Tiểu Bảo Bối không đứng lên, mà liên tục cúi mặt xuống đất nói nhỏ: “Kiều Trác Phàm, anh công em đi!”

“Làm sao vậy?” Đối với hành động này, Kiều Trác Phàm vô cùng không hiểu. Không phải vừa rồi cô nói không có việc gì sao? Bây giờ lại bị thế nào?

“Chân em bị lạnh! Không đi được!”

“. . .” Nghe lời này của người phụ nữ, Kiều Trác Phàm cảm thấy có một đám quạ bay qua đầu của mình.

Nhìn cô đi đôi dép lê lộ đôi chân trần ra bên ngoài, toàn bộ bị lạnh cóng đỏ ửng lên. Đôi chân nhỏ nhắn dưới ánh mắt của anh không tự giác rụt rụt vào trong, bộ dạng rất đáng yêu, trong lòng Kiều Trác Phàm không nhịn được mà mềm mại đi.

Người đàn ông vốn muốn nói lời châm chọc, cuối cùng chỉ có thể ngồi chồm hổm xuống, chỉ chỉ vào lưng của mình, nói: “Đi lên, nhân lúc anh còn chưa đổi ý!”

Từ nhỏ đến lớn, trên lưng của Kiều Trác Phàm còn chưa từng cọ qua người nào, càng không vì ai mà cúi cái đầu cao quý xuống quá lâu. Nhưng anh kiên trì, lần nào cũng phá lệ vì người phụ nữ già miệng này.

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy anh muốn công mình, liền nhấc chân lên treo lên lưng của Kiều Trác Phàm.

Người của Tiểu Bảo Bối cũng không nặng, nhưng trong nháy mắt này anh lại cảm thấy cô rất nặng. Cảm giác, như đây là toàn bộ thế giới của Kiều Trác Phàm anh.

Một giây kia, khoe miệng của Kiều Trác Phàm nâng lên tạo thành một đường cong, ngay cả chính anh cũng chưa từng phát hiện ra sự ngọt ngào này.

Nhưng mà, bầu không khí ngọt ngào không duy trì được mấy giây, liền xuất hiện một đoạn đối thoại.

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ em không cho anh! Vậy em định khi nào thì mới cho anh đây?”

Kiều Trác Phàm cảm thấy, vấn đề này phải nhanh chóng tìm ra câu trả lời thỏa đáng mới được.

Anh có thể nhịn nhường Tiểu Bảo Bối, cũng không có nghĩa là cô dung túng cho cô một thời gian dài được.

Đây cũng chính là tính cách của Kiều Trác Phàm anh.

Tiểu Bảo Bối cũng không nghĩ tới Kiều Trác Phàm sẽ hỏi tới vấn đề đó trong lúc này, nên nhất thời có chút lúng túng.

Dù sao, bây giờ cả người cô đều ở trong tay của Kiều Trác Phàm.

Nếu như câu trả lời này, không khiến cho Kiều đại gia hài lòng, cái mộng của cô có phải sẽ trở thành bốn cánh hoa?

Sau lưng, cẩn thận xoa bóp cái mộng của mình, Tiểu Bảo Bối nói thầm: “Một năm?”

“Tiểu Bảo Bối, em nên lo vì sẽ bị anh nghiền xương thành tro!” Đều ngủ trên cùng một cái giường với anh, còn muốn anh chờ một năm? Cái người phụ nữ già miệng này, bây giờ anh hận không thể trực tiếp băm hết cả xương cốt của cô.

“Vậy thì nửa năm?”

Nghiền xương thành tro nghĩa là cả người đều không còn, còn muốn cái mộng? Tiểu Bảo Bối cảm thấy thật là khủng khiếp.

“Nửa cái rằm! Nửa năm còn không bằng anh trực tiếp kéo em nhảy xuống sông!” Lúc nói lời này, Kiều Trác Phàm ngẩng đầu nhìn tới chiếc cầu cách đó không xa. Dưới cầu, nước sông chảy xiết.

Đang là đêm cuối thu, nhảy xuống không biết có bị chết đuối không, nhưng Tiểu Bảo Bối biết rõ là nhất định sẽ bị chết cồng.

Cô vẫn còn rất trẻ, cô không muốn cứ như vậy kết thúc sinh mạng của mình cùng với Kiều Trác Phàm.

“Một tháng có được hay không?” Tiểu Bảo Bối lại tiếp tục cò kè mặc cả.

“Không được, nhiều nhất là một tuần lễ!”

Đoán chừng là người phụ nữ già miệng này không hề biết, gần đây mỗi đêm Kiều Trác Phàm anh gian nan như thế nào.

Mặc dù mỗi ngày nhân lúc cô vừa tắm rửa xong thì tranh thủ vừa ôm vừa hôn, nhưng cuối cùng không phải là bản thân anh chịu khổ hay sao? Một lần đó, không phải anh hết ôm hết hôn xong, còn phải đi vào trong phòng tắm dội nước lạnh hay sao? le quý d0n9.

Hơn nữa, người phụ nữ này còn không biết thu liễm lại.

Mặc dù cô không phải là một người phụ nữ thành thực, nhưng tất cả phần cứng đều đạt tiêu chuẩn. Nhưng dù nói thế nào đi nữa, dù gì cũng là phụ nữ? Nhưng khi cô ngủ, sẽ không tự giác mình là phụ nữ.

Thình thoảng cô lộ lưng hở ngực ra với anh không nói, có đôi khi còn gác chân lên bụng của Kiều Trác Phàm anh, cái miệng nhỏ còn đối diện với vị trí bụng dưới của anh. Nhiều lần Kiều Trác Phàm đều muốn gạt chân của cô bỏ ra khỏi người của mình, nhưng mà một khi nha đầu xấu xa này gác chân lên bụng của anh rồi, sẽ không chịu bỏ xuống. Anh càng đẩy cô, thì cô càng ra sức ôm. Bởi vì như vậy, nên Kiều Trác Phàm đều nhiều lần trợn mắt tới sáng.

Nếu như nói phải chờ một tháng như vậy nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy mình không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Cho nên không được, nhất định không được!

“Kiều Trác Phàm, vậy thì quá nhanh rồi!” Tiểu Bảo Bối hoảng hốt la lên.

“Vậy mà còn nói quá nhanh? Vậy tối nay về nhà anh liền bắt đầu ăn!” Đi vài bước, lúc này đúng chỗ có rất ít người. Hơn nữa, còn rất tối không có chút ánh sáng nào, Kiều Trác Phàm nói xong lời này, lặng lẽ nhéo cái mộng của Tiểu Bảo Bối một cái.

Hành động này, khiến cho Tiểu Bảo Bối vừa xấu hổ vừa lúng túng!

“Kiều Trác Phàm, anh xấu tính!” Cô che lấy cái mộng bị nhéo đau của mình, vẻ mặt buồn bực.

Mặc dù từ góc độ này Kiều Trác Phàm không thể nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối, nhưng nghe giọng điệu của cô, anh liền có thể tưởng tượng ra, giờ phút này khẳng định cô đang bủi môi ở trên lưng của anh, dùng cái này để thể hiện sự bất mãn của mình.

“Còn có thể xấu hơn nữa! Em có muốn xem không?” Không để ý tới kháng nghị của người phụ nữ này, Kiều Trác Phàm nhân tiện nói.

“...” Lần này, Tiểu Bảo Bối không lên tiếng.

Bởi vì cô biết rõ, bên ngoài đồn đãi rằng Kiều Trác Phàm lòng dạ độc ác, tuyệt đối không có chuyện gì là không xử lý được.

Nhưng mà cô kè mặc cả bản thân qua đêm với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Cô không lên tiếng, không phải bởi vì cam chịu. Mà là cô cảm thấy, hai người bọn họ quyết định kết hôn nhanh như vậy, bây giờ ngay cả việc kia cũng muốn qua loa như vậy?

Mà Kiều Trác Phàm thấy cô mãi vẫn không mở miệng nói chuyện, cho rằng người phụ nữ này hẳn đã đồng ý với quan điểm của mình. Cho nên, lúc này anh nói: “Được rồi, một tuần không nhiều không ít. Kết luận như vậy là được rồi!”

Người đàn ông nào đó giải quyết dứt khoát, sau đó anh liền cười nhộn nhạo trong đêm cuối thu.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy, đây không phải là cô kè mặc cả ngoài chợ, mà giống như đang ép mua ép bán hơn!

Nhưng mà điều này cũng không liên quan!

Dù sao thì cô vẫn còn thời gian là một tuần, trong khoảng thời gian này cô có thể làm rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, đến lúc đó cô lâm trận bỏ chạy, không phải Kiều Trác Phàm cũng không có cách nào sao!

Người phụ nữ quyết định chủ ý này, phải cẩn thận tính toán đường chạy trốn sau một tuần.

Kiều Trác Phàm thì sao?

Nụ cười trên khuôn mặt anh không hề giảm.

Anh thực sự không biết âm mưu của Tiểu Bảo Bối sao?

Làm gì có!

Tiểu Bảo Bối muốn lâm trận bỏ chạy, vậy thì Kiều Trác Phàm anh phải làm như thế nào để có sách lược vẹn toàn?

Tóm lại, vào một đêm cuối thu này, một người đàn ông cũng một người phụ nữ. Khoảng cách của hai người gần như vậy, nhưng trong lòng mỗi người đều có mục đích.

Nhưng mà, vì nhiệt độ của hai người truyền cho nhau, nên đêm cuối thu này cũng không còn lạnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 60.3: Người phụ nữ già miệng

Editor: Táo đồ phổ núi

Rạng sáng ngày thứ hai, bởi vì kể từ sau khi kết hôn, chỗ ở của bọn họ hơi xa Tiểu Thi, bình thường đều là Kiều Trác Phàm tự mình lái xe đưa Tiểu Bảo Bối đi làm.

Thời gian có vội vàng, cũng không cần lo lắng.

Vì ngoại trừ Kiều Trác Phàm có một chiếc xe rất tốt, thì kỹ thuật lái xe của anh cũng rất đáng tin cậy.

Cho nên gần đây lúc ở bên này, bình thường Tiểu Bảo Bối sẽ ngủ nướng, đợi tới khi Kiều Trác Phàm túm lấy cô gào lên ‘Còn ngủ tiếp thì em cũng không cần phải đi làm nữa’, lúc này mới rời giường.

Nhưng hôm nay, còn chưa tới thời gian đó, Kiều Trác Phàm đã bắt đầu âm ỉ.

“Nhanh lên một chút!”

“Để làm gì? Còn chưa tới thời gian đi làm mà!”

“Hôm nay không có xe! Chúng ta chỉ có thể bắt taxi đi!”

Lời này, khiến cho Tiểu Bảo Bối đang buồn ngủ mơ mơ màng màng có chút không hiểu.

Theo những gì cô biết về Kiều Trác Phàm, thì người đàn ông này có rất nhiều xe mà. Chỉ những chiếc xe cô nhìn thấy, đã vài chiếc rồi. Tại sao hôm nay lại không có xe đi làm?

Chẳng lẽ, tôi qua xe đã bị trộm?

“Xe bị trộm?” Tiểu Bảo Bối khẽ vuốt mái tóc rối bời của mình, chui từ trong chăn ra.

Vội vàng như vậy chẳng qua là cô muốn xem trong danh sách bị mất trộm kia, có món gối ôm Dương Dương bảo bối mà cô quý nhất hay không.

Nhưng câu trả lời của Kiều Trác Phàm lại ngoài dự liệu của cô: “Không phải! Tôi qua công em về nhà, nên xe vẫn đỗ ở bên đó!”

“...” Trong nháy mắt Tiểu Bảo Bối cảm thấy hết chỗ nói, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Trác Phàm.

“Nhìn cái gì vậy?” Kiều đại gia kéo cổ áo sơ mi, bộ dạng phong thái hiên ngang: “Chưa từng nhìn thấy người nào đẹp trai như vậy à?”

Nếu như tự kỷ có thể phân đẳng cấp, thì Kiều Trác Phàm hoàn toàn xứng đáng vị trí đầu bảng.

“Anh có lái xe tới? Vậy thì tại sao anh lại công em về chứ?” Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vô cùng không hiểu.

Liếc cô một cái, Kiều Trác Phàm cười khê. Giờ phút này, khóe miệng của anh tạo thành một đường cong, so với một đóa hoa nhìn còn tươi hơn.

“Em đoán xem!”

Bỏ lại một câu như vậy, Kiều Trác Phàm ngênh ngang bước đi.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông này đi xa, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy hết sức bất đắc dĩ.

Cô có thể đoán được gì chứ?

Kiều Trác Phàm đối với mọi người mà nói, giống như là một điều bí ẩn.

Cho tới bây giờ, không ai biết được nội tâm của người đàn ông này như thế nào.

Một nhân vật ngay cả nhiều người như vậy mà còn đoán không ra, thì Tiểu Bảo Bối cô làm sao mà hiểu được?

Đối với bóng lưng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối chỉ biết bất đắc dĩ gãi đầu của mình.

Mà vào lúc này, Kiều Trác Phàm đã đi xa được mấy bước lại quay lại ngoắc ngoắc cô: “Còn không mau đuổi theo...”

- - Đường phân cách - -

Lúc đi gần tới lầu dưới của Tiểu Thi, Kiều Trác Phàm ngồi ở trên ghế sửa sang lại cổ áo của chính mình.

Mà Tiểu Bảo Bối cùng ngồi ở trên ghế, thì cũng giống như bình thường. Cứ nắm được vật gì, là đưa lên miệng, cắn một cái.

Không vì sao cả!

Đơn giản là vì ở bên trong chiếc xe này, cũng giống như chiếc xe của Kiều Trác Phàm, đều toàn là một màu vàng hấp dẫn mắt nhìn.

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn xem thử một chút, xem những thứ này có phải là vàng thật hay không.

Sau khi Kiều Trác Phàm sửa sang lại tây trang của mình, vừa quay lại thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lại đang tùy tiện cắn loạn vật gì đó ở trên xe.

Anh liền đưa tay ra, tóm lấy cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng cắn loạn! Không muốn hàm răng này nữa sao? Đây là xe taxi, cắn hỏng anh không có tiền bồi thường cho người ta đâu! Đến lúc đó, anh sẽ gán nợ em cho người ta để chào hàng cho người ta.”

Kiều Trác Phàm thốt ra những lời này, khiến cho khóe miệng của lái xe ngồi phía trước co giật.

Nếu như Tiểu Bảo Bối nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, thật ra người này và người hôm trước đưa Kiều Trác Phàm tới Tiểu Thị giống nhau như đúc.

Nhưng mà, ngày hôm nay người này không mặc tây trang, mà đổi lại là một bộ đồng phục làm việc.

Được rồi, chiếc xe này gọi là ‘Xe taxi’ thì thật ra cũng chuyên dành cho ông chủ ngồi.

Chiếc xe này vỏ ngoài của nó vốn là BMW bảnh bao.

Nhưng hơn nửa đêm tối qua, ông chủ lớn đột nhiên lại nảy ra ý tưởng, gọi điện thoại cho bọn họ nói muốn cùng với vợ đi làm bằng xe taxi, nhưng nếu như ngồi xe taxi bên ngoài, Kiều đại gia cảm thấy không thoải mái. Kết quả là, vào lúc tất cả mọi người đang mê man ngủ, thì mấy người bọn họ lại khổ sở bị Kiều đại gia bắt thay hình đổi dạng chiếc xe BMW này, sau đó bảo bọn họ đứng chờ ngoài cửa.

Nếu không thì ở một vùng ngoại ô như bọn họ, làm sao có thể dễ dàng bắt taxi được đây?

Ai cũng không ngờ được, Kiều đại gia vì muốn ném thử cảm giác đi taxi cùng với vợ của mình mà làm ra một trận lớn như vậy.

Nhất là kiểu nói vừa rồi của Kiều đại gia, nói cái gì mà anh không có tiền để bồi thường, muốn để vợ lại để gánh nợ các loại, toàn là những lời bịa đặt lung tung.

Nếu như Kiều Trác Phàm không có tiền, anh có thể vì muốn ném thử cảm giác ngồi taxi cùng với Tiểu Bảo Bối mà lại tổn công tốn sức tới mức cái tạo lại chiếc xe BMW của mình hay sao?

Hơn nữa, nếu thực sự muốn gánh nợ vợ của mình ở lại chỗ này, người không hài lòng nhất không phải chính là Kiều Trác Phàm anh hay sao.

Có thể do lần trước đã được dạy dỗ ở đại hội cổ đông của Tiểu Thị, nên bọn họ không dám giễu cợt Kiều Trác Phàm trên chộc vợ nữa.

“Kiều Trác Phàm, là vàng thật đó!” Sau khi Tiểu Bảo Bối bị túm cái miệng nhỏ lại vẫn không chịu thu liễm. Lúc này, cô lại ngạc nhiên khi chiếc nút trên dây cài an toàn bị cô cắn lõm vào một miếng, vui cười hơn hờ nói.

“Suýt! Đừng để phát hiện, đến lúc đó em sẽ phải ở lại!” Kiều Trác Phàm nhìn cô chơi vô cùng vui vẻ, nhân cơ hội ôm cô nhóc vào trong lòng, đầu của anh dụi vào gáy của cô, nhạo báng.

“Hả? Nhưng mà đã bị cắn lõm xuống một lỗ rồi, làm sao bây giờ?” Chiếc xe này chỗ nào cũng bằng vàng, vừa nhìn là biết giá trị xa xỉ cỡ nào. Tiểu Bảo Bối chép miệng một cái, nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

“Còn có thể làm sao được nữa? Mau giấu khuôn mặt nhỏ bé của em đi, để cho anh ta không thể nhận ra được!” Không biết có phải ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, nhưng cô có cảm giác, lúc Kiều Trác Phàm nói những lời nói này, trong giọng nói tràn đầy từ tính của anh mang theo chút vui vẻ.

Cảm giác này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà cô cũng rất ngoan ngoãn nghe lời giấu cả khuôn mặt của mình ở trong lòng của Kiều Trác Phàm. Cô cũng không có nhiều tiền để bồi thường cho người ta, điều duy nhất có thể làm đó là giấu mặt đi để cho người ta không nhận ra mình. Đương nhiên, nếu như người kia có thể nhận ra Kiều Trác Phàm, thì đó là chuyện của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối lạch cạch tính toán ở trong đầu.

Mà lúc cả khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối vùi ở trong lòng của Kiều Trác Phàm thì cô không hề biết rằng, ngay lúc cô chủ động chui đầu vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, thì khóe miệng của người nào đó cong lên vui vẻ vì đã thực hiện được âm mưu. . .

Đồng thời, nhìn thấy ông chủ lớn cười giống như một con sói xám như vậy, thì nhân viên lái xe cũng nhin cười rất vất vả!

Lúc đến lầu dưới của Tiểu Thị, nụ cười của người này nhanh chóng thu lại.

“Cục cung, em đến rồi nè!” Tiểu Bảo Bối rất biết nghe lời liên tục cúi đầu giấu ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, mãi cho tới khi giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên như vậy ở trên đầu.

“Đến rồi à?” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía xung quanh một chút. Quả thật, đã đến lầu dưới của Tiểu Thị.

“Xuống xe!” Kiều Trác Phàm ra lệnh một tiếng, người đàn ông mới vừa rồi còn ngồi trên ghế lái, giờ phút này vội vàng hấp tấp nhảy xuống xe, rồi đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối cũng không xuống xe ngay lập tức, mà chớp mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Được rồi, cô vẫn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng tài xế taxi phục vụ nhiệt tình như vậy.

“Làm sao vậy? Còn không mau xuống xe?” Kiều Trác Phàm nhắc nhở, khiến cho Tiểu Bảo Bối xuống xe.

Mà người đàn ông vừa rồi mở cửa xe giúp cho Tiểu Bảo Bối, lại nhanh chóng đi qua bên kia, mở cửa xe giúp Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, anh cũng xuống xe ở đây? Vậy anh . . .”

“Hôm nay chỉ đủ tiền đưa em đi thôi, anh chỉ có thể chạy bộ tới Đê Phàm!” Kiều Trác Phàm đi tới trước mặt của cô, cười cười.

Lời này, lập tức khiến cho hai người khác cảm thấy xấu hổ.

Kiều đại gia này, đúng là cái gì cũng dám nói!

Đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đê Phàm, tại sao cả tiền đi taxi cũng không có chứ?

“VẬY ANH...” Đối với biểu hiện kìm nén ngày hôm nay của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, thì đã nghe thấy ở đằng sau bọn họ vang lên một giọng nói: “Tiểu Bảo Bối!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 60.4: Người phụ nữ già miệng

Editor: Táo đồ phổ núi

Quay đầu lại, Tiểu Bảo Bối liền nhìn thấy Diệp Từ Hi đang đứng ở sau lưng của mình.

Diệp Từ Hi vẫn y như lần trước, ăn mặc giống như một công tử ca. Ngay cả đầu tóc cũng chải keo bóng loáng.

Nhưng mà tại sao Diệp Từ Hi lại có mặt ở đây?

“Diệp Từ Hi, tại sao anh lại tới đây?”

“Vừa rồi Nhạc Dương tới tìm tôi, nói tôi giao thứ này cho cô.” Lúc Diệp Từ Hi nói tới đây, cũng đưa cặp tài liệu ở trong tay cho Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, trong cặp tài liệu có thứ gì, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không phải là điều quan trọng.

Điều quan trọng chính là Nhạc Dương kêu Diệp Từ Hi đưa tới.

Dù thế nào cô cũng sẽ nhận lấy.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối biết rõ, Nhạc Dương đã thích Diệp Từ Hi này mấy năm rồi. Chỉ cần có cơ hội, cô ấy sẽ đích thân đi tìm Diệp Từ Hi. Cho dù không có cơ hội, cô ấy cũng sẽ tạo ra cơ hội, giống như bây giờ.

Diệp Từ Hi thì sao?

Nhạc Dương bảo anh ta làm chuyện gì, trên cơ bản anh ta cũng sẽ làm theo. Mặc dù ngoài mặt ra vẻ hết sức bất đắc dĩ, nhưng mà anh ta vẫn sẽ làm.

Nhắc tới Diệp Từ Hi thì không phải anh ta không có chút tình cảm nào với Nhạc Dương. Nói cho cùng, thật ra thì sự thật lòng của Nhạc Dương cũng đã khiến cho Diệp Từ Hi động lòng, nhưng mà ngại vì Nhạc Dương là một người béo ú, nên anh ta mãi không dám tiếp nhận.

“Cặp tài liệu đã đưa rồi, vậy tôi có thể đi rồi!” Lúc nói tới đây, Diệp Từ Hi lại quét mắt nhìn Kiều Trác Phàm bên cạnh Tiểu Bảo Bối một cái.

Không thể không thừa nhận, tướng mạo của người đàn ông này thực sự rất tốt. Đương nhiên, ở trong lòng Diệp Từ Hi, người đàn ông này so với anh ta hình như đẹp trai hơn một chút.

Diệp Từ Hi cảm thấy, khẳng định là quần áo phối hợp trên người của người này đẹp hơn của anh ta.

Tây trang màu đỏ sậm, phối hợp với chiếc áo sơ mi màu đen ở bên trong. Ông tay áo sơ mi không biết làm bằng vật liệu gì, mà lại sáng chói hấp dẫn mắt nhìn.

Bởi vì bộ quần áo này thực sự là nhìn rất đẹp, cuối cùng Diệp Từ Hi vẫn không nhận được mà mở miệng hỏi.

“Anh bạn, quần áo trên người của anh mua ở đâu? Chất lượng của bộ quần áo này, thật sự không tệ. Chỉ tiếc, bộ quần áo trên người Diệp Từ Hi anh, không có hàng hiệu nào như vậy.

“Quần áo này? Người khác đưa cho!” Kiều Trác Phàm cũng không để ý.

Kiều Trác Phàm anh muốn quần áo, đều là nói kích thích, rồi kêu nhà thiết kế đưa tới.

Cho nên từ ‘đưa cho’ của anh là ý như vậy.

Nhưng mà lời nói này lọt vào tai của Diệp Tử Hi, lại trở thành một ý nghĩa khác.

Theo Diệp Tử Hi, không thể mặc một bộ quần áo hàng hiệu ở trên người, thì đều là người nghèo.

Mà người ở trước mặt này, đoán chừng là một người vô cùng nghèo.

Ngay cả quần áo, cũng là người khác đưa cho!

Trong tích tắc, ánh mắt của Diệp Tử Hi nhìn Kiều Trác Phàm, lại càng khinh bỉ thêm.

“Không ngờ lại là người khác đưa cho . . . Ha ha!”

“Ha ha!” . Kiều Trác Phàm cũng cười khan hai tiếng, chẳng qua là cảm thấy nói chuyện với người này không có ý nghĩa gì nữa. Nếu không phải vì thấy anh ta có chút quen biết với Tiểu Bảo Bối, đoán chừng lúc này không biết chừng đã kéo anh ta đi phan thầu rồi.

“Tiểu Bảo Bối, cô thật sự rất đáng sợ! Gả cho một người đàn ông mà ngay cả quần áo cũng là người khác đưa cho! Tôi thấy ánh mắt nhìn người của cô, nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi.” Diệp Tử Hi nói những lời này, thật ra là bất bình thay cho một người khác.

Người kia thích Tiểu Bảo Bối bao nhiêu năm rồi?

Vì cô, mà đi xa tha hương.

Nhiều năm như vậy, đều không quay trở về lấy một lần.

Nhưng Tiểu Bảo Bối thì sao, trước kia là có mắt không trông đi thích Quý Xuyên, làm hại nhà họ Tiểu thiếu chút nữa thì táng gia bại sản không nói làm gì, bây giờ thì hay rồi lại đi ở cùng với một người đàn ông ngay cả quần áo cũng không mua nổi.

Nếu nói cho người kia biết, Diệp Tử Hi cũng không biết cậu ta sẽ có tâm tình như thế nào!

Nhưng Diệp Tử Hi không hề biết, những lời nói của anh ta lọt vào tai của Kiều Trác Phàm, thì chói tai như thế nào!

Kiều Trác Phàm anh từ khi nào lại nghèo tới mức không mua nổi quần áo?

“Diệp Tử Hi, hôm nay anh tới đây là để gây chuyện? Người đàn ông của tôi đã làm gì anh à? Anh cần gì phải nói anh ấy như vậy!” Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy tức giận.

Vốn là vội vàng đi làm, ai ngờ lại gặp phải một người không có việc gì làm như vậy!

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng nhìn thấy vừa rồi Kiều Trác Phàm lộ ra vẻ mặt không vui. d

Nhìn anh nhăn trán lại, không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy khó chịu.

Nói thật ra, Kiều Trác Phàm giúp cô nhiều như vậy, ngay cả tới qua cô bị lạnh cóng chân Kiều Trác Phàm cũng công cô về nhà.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy cô cần phải làm một chút chuyện cho người đàn ông này. Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng khó chịu khi nhìn thấy Diệp Tử Hi coi trọng tiền bạc và bề ngoài như vậy, cân nhắc có nên lui tới với một người như vậy không.

Cho nên một giây kia, giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút cứng rắn.

Nhất là thân thể nhỏ bé của cô, đi lên đứng chắn ở trước mặt Diệp Tử Hi, bảo vệ Kiều Trác Phàm ở phía sau lưng mình, bộ dạng giống như gà mẹ bảo vệ gà con.

Kiều Trác Phàm vốn có chút tức giận đối với lời nói của tên họ ‘Diệp’ kia, nhưng khi thấy từ miệng của Tiểu Bảo Bối thốt ra mấy chữ ‘người đàn ông của tôi’, thì đột nhiên trong thế giới của anh mặt trời lại trở nên rực rỡ!

“Người đàn ông của cô? Người đàn ông của cô ngay cả xe cũng không có? Còn đưa cô đi làm bằng xe taxi?” Diệp Tử Hi liếc mắt nhìn Kiều Trác Phàm

Thật ra, Diệp Tử Hi đã đi tới đây từ trước.

Đơn giản là vì lười không muốn đi lên trên Tiểu Thị một chuyến, nên anh ta định đứng ở dưới đây gọi điện bảo Tiểu Bảo Bối đi xuống dưới này lấy tài liệu.

Ai ngờ, vừa mới lấy điện thoại ra, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và người đàn ông này từ trên taxi đi xuống.

Đây chính là nguồn gốc câu nói vừa rồi của anh ta.

Còn nữa, vừa rồi anh ta nhìn Kiều Trác Phàm một cái, lại phát hiện ra anh đang cười!

Điều này khiến cho Diệp Tử Hi cảm thấy người đàn ông này là kẻ bất lực.

Nghĩ lại mà xem, bây giờ Diệp Tử Hi anh đang nói ở trước mặt anh ta, nếu như người này có chút chí khí thì nên đứng ra phản bác mới đúng. Nhưng người đàn ông này lại đứng ở một bên cười ngây ngô, đây không phải là ngốc, thì chính là loại người ăn com chùa!

“Anh . . .” Kiều Trác Phàm vẫn đứng đó, nhưng ngược lại người ‘Tài xế taxi’ lúc nghe thấy Diệp Tử Hi nói những lời này, muốn tiến lên nói lý lẽ với anh ta một phen.

Nhưng mà trước khi anh ta nói ra lời, đã bị bàn tay của Kiều Trác Phàm giữ ra phía trước cản lại, anh ta liền thức thời lui qua một bên.

“Chúng tôi thích đi xe taxi, thì đã làm sao? Chuyện này liên quan gì tới anh!” Cái miệng nhỏ Tiểu Bảo Bối dút khoát, đầu cũng hất lên, thể hiện mình không muốn tiếp tục nói chuyện với Diệp Tử Hi!

“Chuyện này thực sự không liên quan gì tới tôi!” Đối với câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối, Diệp Tử Hi cũng gật gật đầu.

Dù sao thì đây cũng là lựa chọn của Tiểu Bảo Bối, anh ta không có quyền can thiệp.

Diệp Tử Hi chỉ lo lắng khi người kia trở về, sẽ oán giận anh ta không ngăn cản Tiểu Bảo Bối. Ngày hôm nay cũng coi như Diệp Tử Hi đã ngăn cản rồi, sau này người kia cũng không oán giận anh ta được nữa.

“Thôi. Tôi cũng lười không muốn nói với cô những chuyện này.” Diệp Tử Hi giơ tay lên, nhìn đồng hồ một chút, nhân tiện nói: “Tôi còn có chút việc! Tài xế vừa rồi đưa tôi đi đã đi lấy giúp tôi một chút đồ, đoán chừng là bây giờ sẽ không tới kịp. Thôi, tôi cũng muốn thử cảm giác đi taxi một chút xem sao!”

Diệp Tử Hi nói với về mặt miễn cưỡng.

Sau đó, ánh mắt của anh ta rơi vào chiếc taxi mà Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm vừa mới bước xuống kia.

Không thể không nói, loại hình taxi như vậy, là lần đầu tiên Diệp Tử Hi nhìn thấy.

Cảm giác như chiếc xe taxi này có chút khác biệt với những chiếc taxi khác.

Nhưng mà khác nhau ở chỗ nào, thì Diệp Tử Hi không nói lên được. Dù sao, anh ta cũng không phải là một người bán xe chuyên nghiệp.

Anh ta nhìn lướt nhãn hiệu ở đằng sau xe, thì phát hiện ra nhãn hiệu đã bị người ta gỡ xuống rồi.

Cả chiếc xe tron bóng, không nhìn ra được đến cùng là thương hiệu gì. Chỉ có cách bài trí ở bên trong xe, khiến cho Diệp Tử Hi có cảm giác cực kỳ mới lạ.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy, bên trong xe lại biến thành một chiếc xe taxi với màu vàng rực rỡ.

Không!

Không chỉ là xe taxi

Ngay cả một chiếc xe riêng bình thường, nhìn cũng không giống như thế này.

“Anh chính là tài xế xe taxi đúng không. Đưa tôi tới lầu dưới của Diệp Thị đi, tiền boa cho anh sẽ không ít đâu!” Diệp Tử Hi vừa nói ra khỏi miệng, liền dùng tiền để nói chuyện.

Dường như vì bọn họ ở trong cái ‘vòng’ kia nên đây chính là thói quen của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 61.1: Bằng anh ta? Cũng xứng?

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Xin lỗi, tạm thời không buôn bán!” “Tài xế taxi” đứng sau lưng của Kiều Trác Phàm kia, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Không vì cái gì, anh ta chỉ nghe lệnh của Kiều Trác Phàm.

Còn những người khác, đến từ chỗ nào, thì hãy về chỗ đó đi!

“Ồ, đúng là một tài xế vênh vào!” Có lẽ Diệp Tử Hi chưa từng bị người khác từ chối thẳng mặt như vậy.

Không, phải nói là tiền của anh ta chưa từng bị người khác từ chối như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Không phải vênh vào, mà chính là lười!” Lái xe cầu có cầu không tiếp lời.

Nói thật ra, chính là anh ta rất khó chịu khi nhìn thấy thái độ mà Diệp Tử Hi đối xử với ông chủ của anh ta.

Nhóm người của bọn họ, đều xem Kiều Trác Phàm như một vị thần. Người ông chủ này của bọn họ, mấy năm gần đây đều trở thành vị thần tài của các lực địa, ngay cả ngài ấy cũng không biết con người của mình có giá trị bao nhiêu!

Diệp Tử Hi không phải chỉ có mấy đồng tiền lẻ thôi sao, lại dám khoe khoang trước mặt của ông chủ như vậy. Đoán chừng là Diệp Tử Hi không biết, một thủ hạ của Kiều Trác Phàm, cũng có thể so sánh với Diệp Tử Hi rồi.

Không nói tới người khác, chính vị cosplay hôm nay sắm vai tài xế taxi đẹp trai này, cũng đã có tiền giống như Diệp Tử Hi rồi!

Nhưng loại người này, thế nhưng còn muốn ngồi lên chiếc xe taxi phiên bản đặc biệt của bọn họ?

Đây là chiếc xe BMW mới mà Kiều Trác Phàm điều từ bãi giữ xe ra, sau khi cải tạo thành chiếc xe taxi xong. Kiều Trác Phàm đã nói, chiếc xe này từ nay về sau chỉ có anh và cục cưng có thể ngồi.

Cái người tên là Diệp Tử Hi này, khẳng định là nằm trong danh sách bị từ chối!

Lái xe từ chối Diệp Tử Hi, đồng thời cũng thể hiện sự bất bình thay cho Kiều Trác Phàm!

Nhưng Diệp Tử Hi bị từ chối, thì ngược lại rất muốn phân cao thấp: “Như vậy đi, anh đưa tôi tới lầu dưới của Tiểu Thị, giá cả tùy anh đưa ra!”

Theo như suy nghĩ của Diệp Tử Hi, trên đời này sẽ không có ai vượt qua được sự cám dỗ của đồng tiền.

Lúc nói những lời này, khóe miệng của anh ta còn cười khinh miệt liếc mắt nhìn một cái.

“Xin lỗi, hôm nay tôi thực sự rất lười!” Người lái xe ngay cả nhìn cũng lười, nói một câu như vậy.

“Tôi đã nói là giá tiền tùy anh đưa ra mà! Anh không thử nghĩ lại xem, chỉ đi một đoạn đường không tới hai trăm thước, số tiền mà anh nhận được đã bằng lợi nhuận của cả mấy tháng anh lăn lộn mà vẫn không kiếm được!”

Không biết có phải vì bị từ chối cảm thấy có chút mất mặt hay không, mà giọng nói của Diệp Tử Hi có đôi chút tức giận.

“Vậy tôi muốn toàn bộ tài sản của anh thì sao?” Anh chàng lái xe đẹp trai nhìn Diệp Tử Hi một cái, vẻ mặt không đo tim không đập nói một câu như vậy.

Lời nói này quả nhiên khiến cho Diệp Tử Hi còn đang lăm bắm nhất thời ngẩn người ra.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy một màn này, trong lòng rất vui vẻ.

Không hổ là người của Kiều Trác Phàm anh, chỉ một câu nói đơn giản đã khiến cho Diệp Tử Hi phải sửng sốt.

“Anh . . .”

“Anh cái rắm à! Điều này dạy anh từ nay về sau không nên tùy tiện nói người khác tự ra giá lung tung! Không có bản lĩnh đó, thì không nên tùy tiện nói ra những lời như vậy!”

Tài xế lái xe lạnh lùng nói một câu như vậy, sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

“Anh, tôi đưa anh đi làm!” Sau khi đi tới bên cạnh xe, tài xế kia đột nhiên dừng lại, xoay người nói một câu như vậy.

Mà câu nói này, rõ ràng là đang nói với Kiều Trác Phàm, bởi vì ánh mắt của anh ta đang nhìn chằm chằm về phía Kiều Trác Phàm.

Ái chà, vừa rồi hô to gọi nhỏ với Diệp Tử Hi đến nghiệm rồi sao?

Ngay cả Kiều Trác Phàm anh mà cũng hô to gọi nhỏ như vậy?

Kiều Trác Phàm nhướn mày, mơ hồ có chút không vui.

Nhưng mà, đối với diễn xuất xuất sắc của người anh em này ngày hôm nay, anh vẫn có chút hài lòng.

Cho nên Kiều Trác Phàm bày tỏ, mình tuyệt đối không so đo với cách đối xử không lễ phép lúc này của anh ta. Tao do le quý đđono

Còn nữa, hôm nay anh còn là người đàn ông của Tiểu Bảo Bối nhà anh, lúc này sao có thể nổi giận ở trước mặt cô được chứ?

Sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới hình tượng, đúng không?

Cho nên Kiều Trác Phàm quyết định, trước tiên cứ đi theo đã. Chờ lát nữa đi tới chỗ mà người khác không nhìn thấy, sẽ giải quyết người này bằng cách đập cho cậu ta một trận!

Vì vậy, Kiều đại thiếu gửi một nụ hôn gió cho Tiểu Bảo Bối, sau đó đi về phía chiếc xe.

Bị bỏ lại, ngoài Tiểu Bảo Bối bị nụ hôn gió của Kiều Trác Phàm làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, thì còn có Diệp Tử Hi với vẻ mặt không thể tin được.

Được rồi, Diệp Tử Hi thật sự không nghĩ ra, có người lại từ chối tiền của mình, để chờ một người không có tiền.

Nhưng mà chờ một người không có tiền thì có ích gì chứ?

Đến lúc đó không phải là công dã tràng sao?

Hơn nữa, vừa rồi lúc Kiều Trác Phàm rời đi đã gửi một nụ hôn gió ngả ngón, Diệp Tử Hi càng khẳng định là dạng người ăn com chùa. Nếu không sao anh ta lại biết được những hành động lừa gạt phụ nữ như vậy?

Nhưng mà hai người bị bỏ lại cũng không hề biết là, chiếc ‘xe taxi’ kia vừa mới rời đi, lúc dừng lại tại một đèn xanh đèn đỏ nào đó, thì ngay sau đó bên trong xe truyền ra một tiếng kêu cứu thấu trời!

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, thành thật khai ra người đàn ông mà cậu gả kia có phải là dạng ăn com chùa hay không?”

Lúc Tiểu Bảo Bối đang làm việc được một nửa, thì nhận được điện thoại của Nhạc Dương gọi tới.

“Ai nói với cậu? Diệp Tử Hi?”

“Cậu đoán đúng rồi!” Ở bên kia đầu dây điện thoại Nhạc Dương ca tụng trí thông minh của Tiểu Bảo Bối bằng một đồng thanh ngữ, nhưng Tiểu Bảo Bối thì lại liếc mắt khinh bỉ nhìn điện thoại.

Bạn nghĩ đi, Nhạc Dương và Diệp Tử là mối quan hệ như thế nào?

Có thể nhiều chuyện nhanh như vậy, cũng chỉ có hai người này.

“Tiểu Bảo Bối, cậu nói anh ta thật sự không phải là người ăn com chùa? Vậy cậu nói đi, đến cùng thì anh ta làm công việc gì?”

Lần này Nhạc Dương vô cùng tò mò.

“Mình cũng không biết nói làm sao cho cậu hiểu cả!”

Được rồi, hiện tại nghề nghiệp của Kiều Trác Phàm vẫn còn là bí mật đối với Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối chỉ biết là, hiện tại Kiều Trác Phàm đang là Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, và còn là đại cổ đông của Tiểu Thị.

Nhưng cô có cảm giác, Kiều Trác Phàm còn có một thân phận khác.

Nếu không, bạn cảm thấy một tổng giám đốc bình thường của một tập đoàn, mà trong nhà lại có nhiều xe thể thao phiên bản cao cấp như vậy sao?

“Đúng rồi, Nhạc Dương sao nghe giọng của cậu mệt mỏi như vậy?” Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, liền hỏi một câu như vậy.

“Haiz, đừng nói nữa. Bà đây thổ lộ lại bị từ chối!”

Nhạc Dương ở bên kia đầu điện thoại, có chút ủ rũ nói.

“Lại là Diệp Tử Hi?”

“Trừ anh ấy ra, còn có thể là ai nữa?”

Cô thích Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy, bây giờ ngoại trừ thích anh, cô cũng không biết nên làm như thế nào nữa.

“Lần này nguyên nhân từ chối là cái gì?”

“Nói hình dáng của mình không cao . . .”

“ . . .”

Hình dáng không cao?

Nhạc Dương là người, chứ không phải máy móc!

Nhưng Tiểu Bảo Bối hiểu rõ, Diệp Tử Hi đang nói là Nhạc Dương không đủ xinh đẹp.

Thích nhiều năm như vậy, bây giờ ngay cả bề ngoài cũng bắt đầu chỉ trích.

Không trách được, tâm trạng của Nhạc Dương hôm nay lại chán nản như vậy.

Tiểu Bảo Bối đang định nói chút gì đó an ủi Nhạc Dương, thì lại nghe thấy một giọng nói ngọt ngào vang lên ở cách đó không xa: “Bảo Bối!”

Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy Tiểu Huyền đứng cách chỗ cô không xa.

“Nhạc Dương, đợi lát nữa tan làm mình gọi điện lại cho cậu, bây giờ mình đang có chút việc! Cúp máy trước nha!” Không đợi Nhạc Dương ở bên kia đáp lại, Tiểu Bảo Bối đã cúp điện thoại trước.

Trực giác nói cho cô biết, lúc này Tiểu Huyền tìm cô khẳng định là không có chuyện gì tốt.

“Chuyện gì?”

“Bây giờ đang là thời gian làm việc, em dùng thời gian này để gọi điện được sao? Mặc dù có thể nói bây giờ công ty này trên danh nghĩa là của cha em, nhưng em cũng phải suy nghĩ cho toàn bộ mọi người trong nhà họ Tiểu chứ?” Tiểu Huyền bắt đầu nhắc tới những chuyện cũ rích.

“Đủ rồi, nếu chị họ tìm em chỉ để nói những chuyện này, vậy thì không cần phải nói nữa! Em vẫn làm rất tốt chức trách của mình, ngoài nghe điện thoại ra, em cũng không làm gì trái quy định! Còn nữa, đây cũng không phải là chuyện mà chị họ có thể quản lý, em cảm thấy dường như chị không có tư cách nói những thứ này!” Mấy chuyện cũ rích này, ai nghe cũng đều cảm thấy khó chịu.

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn đôi tai của mình được thanh tịnh một chút!

“Em . . .”

Ngược lại Tiểu Huyền không ngờ được lần này Tiểu Bảo Bối lại thẳng thừng từ chối mình.

Nhưng mà vẻ mặt không vui của cô ta chỉ một giây sau đó được cô ta che giấu rất tốt.

“Bảo Bối, thật ra chị cũng có chuyện muốn nói!” Lúc nói tới chỗ này, đột nhiên cô ta lại thay đổi giọng: “Chị muốn hỏi em một chút, cuộc sống gần đây của em như thế nào?”

Được rồi, Tiểu Huyền thừa nhận, tối hôm qua nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mặc áo ngủ giữa đêm khuya lao đảo đi tới đi lui ở bên ngoài có một mình như vậy, trong lòng cô ta liền bắt đầu mong một ngày nào đó cô bị Kiều Trác Phàm đuổi ra ngoài.

Cô ta cảm thấy, tất cả những ánh hào quang trên người của Tiểu Bảo Bối lúc này, đều là do Kiều Trác Phàm cho.

Nếu như không có người đàn ông này giúp đỡ, thì Tiểu Bảo Bối sẽ khôi phục lại bộ dạng vô tích sự như trước kia.

Đến lúc đó Quý Xuyên đâu thèm nhìn tới Tiểu Bảo Bối nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 61.2: Bằng anh ta? Cũng xứng?

Editor: Táo đỏ phở núi

Ngày hôm nay, Tiểu Huyền chính là muốn tới để thăm dò một chút, xem tình cảm của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm là như thế nào.

Nếu như thật sự không tốt, cô ta sẽ bỏ đá xuống giếng.

Mục đích của cô ta đúng là một lần nữa phá hủy Tiểu Bảo Bối.

Để xem tới lúc đó, cô ta còn có thể nhảy nhót như thế nào ở trước mặt của Quý Xuyên.

Tiểu Huyền cũng biết, bản thân mình làm như vậy có chút tàn nhẫn đối với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng không còn cách nào, ai bảo gần đây Quý Xuyên cứ thích để tâm tới Tiểu Bảo Bối như vậy?

Nếu như không diệt trừ Tiểu Bảo Bối một cách triệt để, Tiểu Huyền cảm thấy cuộc hôn nhân của mình tràn ngập nguy cơ.

“Cuộc sống gần đây của tôi như thế nào sao?” Tiểu Bảo Bối lặp lại câu hỏi của Tiểu Huyền, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy, cuộc sống gần đây của em sao rồi? Sống cùng với Kiều thiếu, không có vấn đề gì đúng không!” Lúc Tiểu Huyền hỏi ra những lời này, cố gắng hết sức không chế sắc mặt của mình, khiến cho mình nhìn thân thiết dễ gần một chút. Mục đích đương nhiên là muốn lừa cho Tiểu Bảo Bối nói thật lòng mình ra.

“Chị hỏi chuyện này để làm gì?” Tiểu Bảo Bối không biết tại sao bây giờ Tiểu Huyền lại quan tâm tới cuộc sống của mình. Đáng đáng ele quý don.

“Chị chỉ muốn quan tâm tới em thôi! Chị họ quan tâm em họ, có gì không ổn à?” Thật ra, Tiểu Huyền muốn biết tới qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà cô ta không ngờ được, Tiểu Bảo Bối lại khôi phục lại sự ương ngạnh: “Không có gì là không ổn. Nhưng mà chị họ quan tâm, đã khiến cho tôi mất đi một người chồng chưa cưới, tôi không muốn vì chị họ quan tâm, lại mất đi một người chồng!”

“Em . . .” Sắc mặt của Tiểu Huyền bỗng chốc liền thay đổi.

Ai có thể đoán được, Tiểu Bảo Bối lại có thể ở trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, nói ra những lời này?

Đây không phải giống như đem tất cả những chuyện mà trước đây Tiểu Huyền cô làm, nói cho cả thiên hạ biết sao?

Tiểu Huyền lập tức nhìn lướt qua những người khác đang làm việc trong văn phòng này.

Thì thấy, lúc này bọn họ đều đang làm việc. Giống như là không hề nghe thấy được câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối vậy.

Nhưng không biết là có phải có tật giật mình hay không, bây giờ Tiểu Huyền nhìn chăm chăm vào những người này, cứ có cảm giác như những người này đang đứng ở sau lưng quan sát cô ta.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ kia của Tiểu Huyền, lập tức hiểu ra bây giờ Tiểu Huyền đang lo sợ điều gì!

Tiểu Huyền cho rằng, cô vẫn còn là Tiểu Bảo Bối giống như trước đây, để mặc cho người ta vo tròn bóp méo hay sao?

Cho dù vị hôn phu bị cướp đi, cô phiếu bị bọn họ lừa lấy, còn muốn tùy ý bỏ đá xuống giếng nữa sao?

Không . .

Những uất ức kia, Tiểu Bảo Bối đã nhận đủ rồi.

Bây giờ, cô chỉ muốn những tổn thương mà trước kia bọn họ đã làm với cô, sẽ được trả lại toàn bộ trên người của bọn họ!

“Bảo Bối, em nói bây cái gì vậy. Chị chỉ muốn quan tâm em một chút, em không cần thiết phải giống như con nhím vậy đâu!”

Tiểu Huyền cũng là người thông minh, lúc này không nói lại, không phải là đã thừa nhận chuyện vừa rồi mà Tiểu Bảo Bối nói hay sao?

Không!

Cô ta sẽ không ngốc như vậy.

“Tôi có thực sự nói vậy hay không, không phải người chị họ như chị là rõ ràng nhất hay sao? Còn nếu nói là quan tâm, vậy thì không cần. Sử dụng lại câu nói của chị, bây giờ đang là giờ làm việc, ở công ty mà thảo luận về chuyện riêng của chúng ta, thì đúng là không được hay lắm!”

Tiểu Bảo Bối quét mắt nhìn Tiểu Huyền một cái, nở nụ cười lạnh.

Nhanh như vậy, Tiểu Huyền liền đã quên những việc mà chị ta đã làm với cô trước đây sao?

Còn trẻ như vậy mà mắc chứng hay quên cũng không hay, phải chữa trị thật tốt.

“Tiểu Bảo Bối!” Tiểu Huyền cũng không ngờ được, quá trình lột xác của Tiểu Bảo Bối lại nhanh như vậy. Mới mấy ngày hôm trước còn là một đứa nhóc dễ tùy cho bọn họ xoay chuyển, mà hôm nay không ngờ lại nhanh mẽ nhanh miệng như vậy.

Cô vừa mới cãi lại.

Mà những ánh mắt của những người trong phòng làm việc này, càng khiến cho cô ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Các người nhìn cái gì vậy?”

Có vài người đang ở sau lưng quan sát Tiểu Huyền, lại bị cô ta hét lên như vậy, lập tức thu mắt lại.

Thật ra, bọn họ cũng cảm thấy Tiểu Huyền này nhìn dịu dàng xinh đẹp động lòng người, thực sự giống như lời nói của Tiểu Bảo Bối, làm ra nhiều chuyện ác độc như vậy sao?

Nhưng khi bọn họ tận mắt nhìn thấy lúc Tiểu Huyền nổi đóa là bộ dạng kinh khủng như vậy, thì bọn họ lại cảm thấy rất có khả năng này!

“Chị họ, bọn họ đều đang làm việc mà! Nếu như chị quá rảnh rồi, thì mới chị đi chỗ khác. Ở lại chỗ này sẽ ảnh hưởng tới công việc của nhân viên Tiểu Thị, như vậy sẽ không tốt!”

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Tiểu Huyền phát huy hết tính tình của mình, hài lòng thu hồi lại ánh mắt của mình.

Cô đã từng có lần cho rằng, Tiểu Huyền sẽ thực sự dùng gương mặt dịu dàng như vậy duy trì mãi.

Nhưng bây giờ, nhìn lửa giận trên gương mặt xinh đẹp kia, Tiểu Bảo Bối cảm thấy thì ra chị ta cũng không phải vạn năng, điểm dòn nên quỵdon.

“ . . .” Tiểu Huyền nhấp nháy môi lại, còn muốn nói gì. Nhưng nhìn thấy những người khác ở trong phòng làm việc này giống như đang cười nhạo cô ta.

Cuối cùng, cô ta chỉ có thể cắn răng giậm chân một cái rồi rời đi.

Nhưng mà mối thù này, cô ta nhớ kỹ.

Tao cũng sẽ khiến cho một lúc nào đó mày cũng phải khóc!

Mà lúc Tiểu Bảo Bối nhìn bóng lưng giận dữ rời đi của Tiểu Huyền, trong lòng khẽ làm ra động tác chữ ‘V’!

Nhưng mà Tiểu Huyền à, đây vẫn chưa phải là tất cả!

Sớm muộn cũng sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến cho những gì chị và Quý Xuyên lấy đi trên người tôi sẽ phải trả lại toàn bộ!

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, đây là đang làm cái gì?”

Hôm nay tan làm về, Tiểu Bảo Bối liền bị Kiều Trác Phàm dẫn tới một cửa hàng lớn đa dạng về các dịch vụ và hàng hóa.

Đây là nhãn hiệu xa hoa nhất dưới trướng của Lăng Thị, giá cả thì không cần phải nói rồi.

Cho dù Tiểu Bảo Bối là người của nhà họ Tiểu, cũng chưa từng đi tới một nơi xa hoa như thế này.

Dù sao thì bên trong này đều là những nhãn hiệu cao cấp trên thế giới. Những người giống như bọn họ, đều không có tư cách mua đồ ở chỗ này.

“Không phải bọn em muốn tham dự dạ tiệc của Tiểu Thị sao? Chúng ra cũng nên chuẩn bị một bộ quần áo!” Đúng ra Kiều Trác Phàm muốn bà xã của mình ăn diện thật xinh đẹp. Vấn đề mấu chốt là, không thể để lộ quá nhiều da thịt.

Nếu không, anh cũng không cần tự mình đưa Tiểu Bảo Bối tới những chỗ như thế này.

“Nhưng mà . . . Quần áo ở đây rất đắt!”

“Em . . .”

Em muốn gì cũng đều có thể, anh thanh toán!

Kiều Trác Phàm chính là muốn nói câu này ra khỏi miệng, đúng lúc đó có một giọng nói vang lên cắt ngang lời nói kia của Kiều Trác Phàm.

“Tiểu Bảo Bối! Tại sao cô cũng ở đây vậy?”

“Diệp Tử Hi?” Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Diệp Tử Hi ở cách đó không xa.

Nhưng mà, bên cạnh Diệp Từ Hi ngày hôm nay, còn có một người đẹp nữa.

Dáng người của cô gái kia có lỗi có lờm.

Khuôn mặt, cũng thuộc dạng không tệ.

Nhưng mà người đẹp này, bộ dạng giống như được phẫu thuật thẩm mỹ vậy nhìn rất giống một kiểu mẫu đại trà rất nhiều người có.

Nhìn ở trên đường lớn, trên cơ bản bạn sẽ không phân biệt được những người này.

Nhưng mà tay của người đẹp này lại khoác khuỷu tay của Diệp Từ Hi, nhìn qua thì vô cùng thân mật.

Xem ra, quan hệ của bọn họ cũng không tầm thường.

Tiểu Bảo Bối nhìn bộ dạng của hai người này, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại chỗ hai tay giao nhau của bọn họ.

Còn người phụ nữ kia giống như là biết rõ địch ý của Tiểu Bảo Bối, vào lúc cô quan sát bọn họ, thì người phụ nữ này còn dựa vào người của Diệp Từ Hi, giống như là muốn dùng hành động này để tuyên bố quyền chiếm hữu tuyệt đối của cô ta.

Tất cả những hành động của người phụ nữ này, Diệp Từ Hi hẳn là biết rõ.

Có thể nhìn ra Diệp Từ Hi vẫn còn duy trì vẻ mặt tươi cười ở bên ngoài, để cho người phụ nữ này tùy ý dựa vào đầu vai của anh, Tiểu Bảo Bối không khỏi tức giận.

“Diệp Từ Hi, người kia là ai?”

“Là bạn gái của tôi, Đồng Tình!” Không biết có phải là phát hiện ra lửa giận của Tiểu Bảo Bối hay không, lúc Diệp Từ Hi nói xong lời này còn xoay người nói với người phụ nữ ở bên cạnh “Đây là Tiểu Bảo Bối, lần trước đã nói với em rồi đó!” Lúc nói lời này, Diệp Từ Hi còn hôn một cái lên trán của người phụ nữ này, nhân tiện nói: “Chào hỏi đi!”

“Ha ha . . .” Người phụ nữ được gọi là Đồng Tình, nghe được lời nói của Diệp Từ Hi liền cười ha ha một trận.

Không biết rõ rốt cục thì lần trước Diệp Từ Hi đã nói với cô ta chuyện gì, nhưng Tiểu Bảo Bối cảm thấy những lời kia cũng không phải là lời nói tử tế gì, nếu không tại sao người phụ nữ này lại cười tới mức vui vẻ như vậy?

“Chào cô, tôi là Đồng Tình bạn gái của Hi!” Người phụ nữ kia cười cười, sau đó chào hỏi với Tiểu Bảo Bối.

“Diệp Từ Hi, anh có suy nghĩ tới cảm nhận của Nhạc Dương không?” Tiểu Bảo Bối không để ý tới người phụ nữ kia.

Cô biết rõ, từ nãy tới giờ, người phụ nữ này đều dùng bộ dạng thắng lợi để nhìn Tiểu Bảo Bối cô. Có lẽ, sau khi chiếm đoạt được thế giới của Diệp Từ Hi, cô ta liền không xem bất cứ thứ gì vào mắt.

Thật ra, người khác nhìn Tiểu Bảo Bối cô như thế nào, đều không có vấn đề gì.

Nhìn thấy người phụ nữ này, Tiểu Bảo Bối đột nhiên nghĩ tới Nhạc Dương.

Cô ấy thích Diệp Từ Hi nhiều năm như vậy, nếu như cô ấy nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Bảo Bối không biết cô ấy sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

“Tiểu Bảo Bối, chẳng lẽ chỉ vì Nhạc Dương yêu tôi, mà cả đời tôi phải chịu cô đơn?” Diệp Từ Hi cười cười.

Trong nụ cười đó có chút khinh bỉ tình cảm của Nhạc Dương, và hơn hết là sự bất cần đời của một công tử ca.

“Tôi cũng không có ý này! Tôi chỉ cảm thấy, nếu như anh không thích Nhạc Dương, thì anh không cần khiến cho cô ấy thêm hy vọng ở trong lòng!”

“Tôi cũng không hề khiến cho cô ấy có thêm hy vọng, cô không thấy sao, mỗi lần cô ấy thổ lộ tôi vẫn luôn từ chối? Là bản thân cô ấy không chịu từ chối, tôi còn có cách nào nữa!” Lúc Diệp Từ Hi nói những lời này, còn có ý quay đầu nhìn người phụ nữ ở bên cạnh.

Cái nhìn kia, chỉ khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 61.3: Bằng anh ta? Cũng xứng?

Editor: Táo đồ phổ núi

Đúng vậy, bởi vì có một người phụ nữ yêu Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy, còn có thể liều chết liều sống vì anh ta, thì quả thật anh ta có tư cách để khoe khoang.

Nhưng Diệp Tử Hi không hề biết rằng, anh ta làm như vậy cũng có nghĩa là anh ta đã chà đạp tình cảm chân thành của Nhạc Dương ở dưới chân.

“Đúng vậy, Nhạc Dương thích anh, cũng là chuyện của cô ấy. Nhưng mà anh không nên sau mỗi lần từ chối còn chơi trò mập mờ với cô ấy!”

Trên đời này, Tiểu Bảo Bối xem thường nhất đó chính là những người rõ ràng là không yêu mà còn chơi trò mập mờ!

Nếu như không yêu thì nên từ chối một cách rõ ràng, có thể trốn thì trốn. Nếu như không yêu thì không nên tiếp tục lãng phí thời gian của hai bên.

Nhưng cách làm của Diệp Tử Hi, hết lần này đến lần khác khiến cho tim của Nhạc Dương tàn lụi rồi lại nhen nhóm bùng cháy, cũng vì thế mà càng ngày càng lún sâu.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Nhạc Dương liên tục khuyên Nhạc Dương từ bỏ Diệp Tử Hi.

“Cô . . .”

Diệp Tử Hi không ngờ được, hôm nay Tiểu Bảo Bối lại dùng giọng điệu ngang ngạnh như vậy. Lại còn ở trước mặt bạn gái của anh ta, vạch trần hành động mà anh ta đã làm nhiều năm rồi.

Một giây kia, sắc mặt của anh ta có chút không vui.

“Đây cũng là chuyện của tôi và Nhạc Dương. Còn cô đó, lúc trước chúng tôi đều nói là Quý Xuyên không đáng tin, không phải cô cũng không thêm nghe bất cứ ai khuyên ngăn, khẳng khái muốn ở cùng một chỗ với anh ta? Còn nữa, bây giờ cô lại chọn thứ rác rưởi gì đây? Không có tiền, cũng bày đặt bắt chước người ta đi dạo trong trung tâm thương mại của nhà họ Lăng!”

Tại thành phố A này, người có thể mua một bộ quần áo tại trung tâm thương mại này của nhà họ Lăng thì chính là những người thượng lưu.

Diệp Tử Hi cũng vì muốn khiến cho người phụ nữ này khâm phục mình, nên hôm nay mới có thể đưa cô ta tới chỗ này để hoang phí tiền.

Nói thật ra, nếu mua một bộ quần áo ở đây cho người phụ nữ này thì phải mất nguyên một tháng tiền lương của anh ta. Anh ta cũng không tin, Tiểu Bảo Bối và tên ăn com chùa kia, cũng có thể mua được quần áo ở đây.

Lúc này, ánh mắt đầy châm chọc và mỉa mai của Diệp Tử Hi kia lại rơi trên người của Kiều Trác Phàm.

Mà rất trùng hợp, ánh mắt của bạn gái anh ta cũng đang nhìn Kiều Trác Phàm.

Nhưng người phụ nữ này, mới vừa rồi vẻ mặt còn có chút khinh thường, sau khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì đôi mắt của cô ta biến thành trái tim.

Lông mày rậm, đôi mắt đen như mực, đôi môi mỏng kêu gọi

Xuất sắc nhất chính là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia.

Ngũ quan của người đàn ông này đều rất xuất sắc.

Kết hợp cùng một chỗ, nhìn lại càng xuất sắc hơn, vô cùng đẹp trai.

Quả thật so với diễn viên mới nổi của nước H, không biết cấp bậc cao hơn bao nhiêu lần.

Chỉ nhìn như vậy thôi, cô ta đã rục rịch rồi.

Diệp Tử Hi cũng nhanh chóng nhận ra phản ứng của bạn gái ở bên cạnh.

Bàn tay kia vốn đang khoắc lên khuỷu tay của anh ta lúc này lại buông lỏng ra, giống như muốn nhanh chóng phủ sạch quan hệ vậy, anh ta có thể không nhận ra được sao?

“Em nhìn cái gì vậy? Loại ăn com chùa kia, có gì hay đâu mà nhìn?”

Thật ra trên đời này, thứ để đàn ông so tài với nhau có rất nhiều, ví dụ như phụ nữ và xe.

Nếu như không có những thứ này, thì lợi thế cạnh tranh cũng ít hơn rất nhiều.

“Chuyện này . . . haiz!” Người phụ nữ này vừa nhìn cũng biết đó là dạng người thực dụng.

Mới đầu nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì vẻ mặt đầy ham muốn, giờ phút này lại trở thành sự tiếc nuối.

Về bề ngoài đẹp trai như vậy, tại sao lại là người ăn com chùa chứ?

Cảnh tượng này, tất cả mọi người đều nhìn vào mắt.

“Diệp Tử Hi, anh ấy không phải là người ăn com chùa!” Trong lòng Tiểu Bảo Bối bùng lên một cơn tức giận.

Thật ra, cô đã bị Diệp Tử Hi xem thường rất nhiều lần rồi.

Giống như lần này cô bị người mà cô thích nhiều năm là Quý Xuyên vứt bỏ, Diệp Tử Hi kia không phải mỗi lần gặp mặt đều châm chọc khiêu khích cô hay sao?

Những thứ kia, đều không là gì đối với Tiểu Bảo Bối. Bởi vì cô cảm thấy không cần phải so đo nhiều như vậy.

Nhưng chuyện này khi rơi vào Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lập tức vô cùng tức giận.

Có lẽ, theo ý của cô thì Kiều Trác Phàm không đáng bị người ta đối xử như vậy!

“Không phải là ăn com chùa, chẳng lẽ làm trai bao?” Lời nói của Diệp Tử Hi, tràn đầy khinh thường.

Nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt của Kiều Trác Phàm, thì vẻ mặt của Diệp Tử Hi rõ ràng đã có sự thay đổi.

Bởi vì anh ta có cảm giác, lúc này trên người của anh tản ra một loại khí thế mà anh ta cố gắng bắt chước rất nhiều mà không được.

Học hỏi nhiều năm như vậy mà anh ta mãi không học được, khiến cho anh ta có cảm giác không với tới sự quyền quý.

Vì sao người đàn ông này không cần học bất cứ thứ gì, chỉ là một ánh mắt, lại có thể khiến cho người ta có cảm giác như thế?

Không, đây nhất định là ảo giác của mình.

Đây cùng lắm chỉ là loại người dựa vào bề ngoài để ăn com chùa, làm sao có thể có được tư thế của người ở địa vị cao được chứ?

Diệp Tử Hi tự an ủi mình như vậy.

“Diệp Tử Hi, nếu bây giờ anh không nói xin lỗi với anh ấy ngay lập tức, sau này anh sẽ phải khóc!” Thật ra Tiểu Bảo Bối cũng vì nóng giận nên mới nói ra những lời nói hù dọa người khác như vậy.

Vì ngay cả cô cũng không biết, tập đoàn Đế Phàm so với Diệp Thị cuối cùng là thắng hay thua.

Diễn đáng ele quý don.

Cô chỉ đơn giản không muốn Kiều Trác Phàm bị Diệp Tử Hi chế nhạo và xem thường như vậy.

Cô không biết, hôm nay Kiều Trác Phàm bị làm sao mà vẫn luôn im lặng đứng ở sau lưng của cô.

“Tôi phải khóc? Tiểu Bảo Bối, quả thật giọng điệu của cô rất lớn!” Diệp Tử Hi nghe thấy những lời này của Tiểu Bảo Bối thì cười lạnh.

Mặc dù tư thế của người đàn ông này không tồi, nhưng mà cố gắng giả vờ thì có thể đe dọa được người khác sao?

Chỉ bằng một người đàn ông ăn com chùa như vậy, còn muốn khiến cho Diệp Tử Hi anh phải nói lời xin lỗi sao?

Nằm mơ đi!

“Anh thực sự không chịu xin lỗi?” Tiểu Bảo Bối muốn xông lên cào mặt của Diệp Tử Hi, nhưng mà móng vuốt kia lại bị Kiều Trác Phàm tóm lại, chỉ có thể ngây ra tại chỗ.

“Bằng anh ta? Cũng xứng sao?” Diệp Tử Hi lại quan sát từ trên xuống dưới Kiều Trác Phàm một lượt.

Trên người của Kiều Trác Phàm, vẫn giống như trước đây không hề có món hàng hiệu nào.

Mặc dù quần áo phối hợp lại, so với cả người đầy hàng hiệu như anh ta nhìn đẹp mắt hơn nhiều. Nhưng mà từ đáy lòng Diệp Tử Hi vẫn xem thường bộ quần áo này của anh.

“Diệp Tử Hi, anh không xin lỗi sẽ chết rất khó coi!”

“Vậy tôi mới chờ mong . . .” Diệp Từ Hi căn bản không thêm để những lời nói của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng.

Nói xong những lời này, tay của anh ta lại nắm lấy eo thon của người phụ nữ ở bên cạnh, cười cười nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi. Không quấy rầy hai người bọn họ đi xem chung quanh đây nữa!”

Hiển nhiên, Diệp Từ Hi cho là bọn họ đi xem ở đây để giết thời gian thôi!

Nhìn anh ta khoe khoang ra vẻ con nhà giàu, Kiều Trác Phàm cười lạnh.

Một bộ quần áo của Lăng Thị Kiều Trác Phàm anh không mua nổi sao?

Thiên kim nhà họ Lăng bây giờ còn đang làm trong công ty của Kiều Trác Phàm anh. Chỉ bằng điểm này thôi, cho dù Kiều Trác Phàm anh muốn cái gì, thì Lăng thị gia sẽ cho, chỉ cần không khiến cho công chúa bảo bối nhà bọn họ phải mặt nhọc là được.

Nhưng người này lại không biết sống chết, dám ở trước mặt của Kiều Trác Phàm anh khoe khoang như vậy.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh bị người ta mắng cũng không biết đường nói lại? Chẳng lẽ anh thích bị người ta xem thường như vậy?” Sau khi Diệp Từ Hi đi khỏi, Tiểu Bảo Bối thấy bức mình.

“Ừ, cũng được!” Kiều Trác Phàm trả lời, khiến cho Tiểu Bảo Bối hận không thể vật đầu của anh xuống để nhìn xem, đến cùng thì bên trong đó chứa cái gì.

“Cũng được cái cọng lông ấy!”

Tiểu Bảo Bối giận dữ, gạt bàn tay của Kiều Trác Phàm qua một bên, sau đó xoay người đi ra phía bên ngoài. “Không thêm quan tâm nữa, ngày hôm nay không có tâm trạng đi dạo phố!”

“Không đi dạo thì về nhà lăn lộn trên giường đi!” Kiều đại gia lắc lắc cái đuôi chó sói, vội vàng chạy về phía trước.

Lúc này một tay của anh ôm lấy eo nhỏ của Tiểu Bảo Bối, một tay nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Về tươi cười nịnh nọt kia, khiến cho anh nhìn không khác gì một con sói cả.

“Cút!” Bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn còn vô cùng tức giận. Ai ngờ Kiều đại gia lại có tố chất tâm lý tốt như vậy, bị người ta giễu cợt như vậy mà vẫn còn có thể cười cợt nhả được nữa!

Nếu như cảnh tượng này bị thuộc hạ của Kiều đại gia nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không buồn bực giống như Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì bọn họ biết rằng, Kiều đại gia mới là cao thủ dùng tâm kế.

Ngoài mặt cười cười, nhưng mà sau lưng lại chính chết người ta!

Bây giờ Kiều đại gia bị Diệp Từ Hi nói thành như vậy, so với lời nói vừa nãy Tiểu Bảo Bối đe dọa cũng không xa lắm.

Nhưng bởi vì Tiểu Bảo Bối không biết thủ đoạn của Kiều Trác Phàm, nên lúc này cô mới cảm thấy bất bình vì anh.

Không nhận được chút phản ứng nào của Kiều đại gia, nên cô mới lo lắng như vậy.

Cô nói một chữ ‘Cút’, chẳng qua muốn thể hiện sự tức giận trong lòng mình.

Nhưng ai ngờ được, Kiều đại gia lại không biết xấu hổ hiểu nó thành một hàm nghĩa khác.

Lúc nghe Tiểu Bảo Bối nói những lời này, Kiều đại gia vui mừng tới mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên: “Anh biết là cục cưng sẽ đáp ứng yêu cầu này của anh mà! Đi, chúng ta về nhà lăn lộn trên giường!”

Lời nói này vừa dứt, cả người của Tiểu Bảo Bối giống như bay lơ lửng trên không.

Chỉ một lát sau, trước cửa trung tâm thương mại của Lăng Thị xảy ra một cảnh tượng như vậy.

Một người đàn ông nào đó vội vàng vàng bế một người phụ nữ đi lại xe . . .

Mà trên miệng của người phụ nữ kia thì liên tục gào lên: “Kiều Trác Phàm, anh là một tên lừa đảo. Nói thì hay lắm, gì mà sẽ đợi một tuần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 61.4: Bằng anh ta? Cũng xứng?

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tiểu Bảo Bối, tại sao mặt của cậu lại đỏ như vậy?” Bên trong văn phòng luật sư, Nhạc Dương vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối thì ngạc nhiên hỏi.

“Làm gì có?” Tiểu Bảo Bối vội chối, sau đó che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đi.

Nhưng lúc bàn tay của cô vừa chạm vào khuôn mặt của mình, thì mới biết được nhiệt độ trên mặt mình sắp chiến trướng gà được rồi.

Đây đều là do hành động tác oai tác quái của tên Kiều Trác Phàm bại hoại kia!

Anh nói phải về nhà lăn lộn trên giường, Tiểu Bảo Bối chỉ nói một câu là ‘Cút!’ thôi. Ý nghĩa của từ này, mọi người đều hiểu. Đó chính bà đây không hài lòng.

Nhưng mà hình như Kiều đại gia sống ở nước ngoài đã lâu, ngay cả ý nghĩa của câu nói này cũng không hiểu.

Ngay lập tức anh bế bổng cô lên trên xe.

Tiểu Bảo Bối lúc ấy ở trên xe đã căn cứ vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của bản thân mình: “Đã nói là sẽ chờ một tuần rồi cơ mà?”

Kiều đại gia nói: “Là em đã đồng ý với anh lăn lộn ngay bây giờ, anh cùng lắm chỉ là phụng mệnh mà làm việc thôi!”

Cuối cùng Kiều đại gia còn dùng một danh nghĩa không biết xấu hổ như vậy.

Nói đúng ra là Tiểu Bảo Bối liên tục quyến rũ anh, khiến cho anh không thể không chế được bản thân mình, cho nên mới quyết định xử lý yêu nghiệt Tiểu Bảo Bối ở trên xe.

Cái gì gọi là cô quyến rũ anh?

Không phải là anh cứ liên tục găm cán ở cần cổ của cô, cô chỉ có thể trốn tránh. Khiến cho khoảng cách của hai người càng ngày càng thu hẹp lại sao?

Mà gần đây Kiều đại gia càng ngày càng vô liêm sỉ, căn bản mặc kệ Tiểu Bảo Bối nói gì thì nói.

Ở trên xe, không biết anh nhấn vào nút gì, mà trên cửa sổ liền tối đen lại. Ở bên trong không thể nhìn thấy bên ngoài được.

Sau đó anh bắt đầu gặm nhắm.

Tiểu Bảo Bối ở trong xe liên tục cầu xin anh rồi la hét lên, nhưng tới cuối cùng cô cũng không biết có chuyện gì xảy ra, trong đầu liên tục có một giọng nói vang lên: “Cho anh!”

Nếu không phải là điện thoại của Nhạc Dương gọi tới, thì Tiểu Bảo Bối cảm thấy hôm nay cô thật sự sẽ bị Kiều Trác Phàm ăn tới mức xương cũng không còn nữa.

Mãi cho tới khi đi tới trước cửa văn phòng luật sư của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối mới được cầm quần áo lên mặc vào như ý muốn.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho gương mặt của cô đỏ bừng như bây giờ.

“Còn nói không có? Nhìn khuôn mặt của cậu đỏ như sắp chảy máu rồi!” Nhạc Dương nói xong, đột nhiên cười bí ồ một tiếng: “Thành thật khai báo, có phải mới vừa rồi tình chàng ý thiếp hay không?”

“Mình . . .”

“Vừa nhìn là biết ngay mà! Thành thật khai báo mau, cảm giác đó như thế nào?”

Nhạc Dương vô cùng nhiều chuyện, liên tục gặng hỏi.

“Biến, biến đi, mình không có làm gì hết! Nói nhanh lên xem nào, gọi mình đến là có chuyện gì!”

Tiểu Bảo Bối sẽ không nói với Nhạc Dương nhiều chuyện về chuyện của mình và Kiều Trác Phàm đâu!

Nếu như chuyện này truyền đi, cô ở trên xe bị Kiều Trác Phàm cởi sạch sẽ không mặc gì cả, thì cô sao ngẩng đầu làm người được?

Hừ hừ . . .

Nói đi nói lại đều tại Kiều Trác Phàm

Để xem cô về nhà, sẽ xử lý Kiều Trác Phàm như thế nào!

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối âm thầm gờ nắm đấm lên trong bóng tối!

“Ký tên của cậu lên trên tài liệu này.” Nhạc Dương lấy tập tài liệu ở trong ngăn bàn đưa tới.

“Sao vậy? Khiếu nại lần trước bị bác bỏ à?” Nhìn tiêu đề của tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối hỏi.

Cô vẫn còn nhớ, tập tài liệu này lần trước cô đã ký tên một lần.

“Ừ, chắc là Quý Xuyên tìm người trợ giúp, nên lần trước bị bác bỏ rồi! Nhưng mà không vấn đề gì, chỉ cần bà đây vẫn làm nghề này, thì cũng sẽ liều cả cái mạng già này để lấy lại được những thứ kia!” Nhạc Dương quyết tâm.

Điểm này, Tiểu Bảo Bối cũng rất tin tưởng cô.

Quen biết với Nhạc Dương nhiều năm như vậy, Tiểu Bảo Bối còn không biết tính tình của Nhạc Dương hay sao.

Nếu không phải lúc trước Quý Xuyên lừa đảo Nhạc Dương như vậy, có đánh chết cô ấy cũng không làm ra chuyện như vậy.

Mà bây giờ cô ấy lại vì muốn đòi lại cổ phần của Tiểu Bảo Bối cô, mà bận lên bận xuống. Nhạc Dương như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối vô cùng đau lòng.

Đặc biệt là lúc nghĩ tới chuyện Diệp Từ Hi.

“Nhạc Dương, gần đây cậu có gặp Diệp Từ Hi không?”

“Có gặp chứ, mới gặp tối qua. Sao thế?” Nhạc Dương nhận lấy tập tài liệu mà Tiểu Bảo Bối đã ký tên xong, tỉ mỉ kiểm tra lại một lần nữa, rồi mới gấp lại thả vào trong ngăn kéo.

Sau đó, cô vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tiểu Bảo Bối.

“Cậu muốn nói chuyện gì à?” Nhạc Dương biết rõ tính tình của Tiểu Bảo Bối, nhìn cô ấy như vậy khẳng định là có chuyện muốn nói.

Nhưng đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại chối: “Không có!”

“Thật sự không có?”

“Không có . . .” Tiểu Bảo Bối muốn nói một câu khẳng định ra khỏi miệng, nhưng mà lúc nhìn vào ánh mắt của Nhạc Dương thì lại có chút dao động: “Nhạc Dương, cậu đã gặp . . .”

Đã gặp người bên cạnh của Diệp Từ Hi chưa?

Tiểu Bảo Bối muốn hỏi như vậy.

Thật ra cô cảm thấy, nếu như Nhạc Dương không biết, thì cô sẽ nói cho Nhạc Dương nghe. Để cho Nhạc Dương biết được Diệp Từ Hi là người như thế nào. Không nên tiếp tục chìm đắm như vậy nữa.

Nhưng mà cô còn chưa nói hết lời, thì đột nhiên Nhạc Dương mở miệng: “Có phải cậu muốn hỏi mình đã gặp người phụ nữ tên Đồng Tình bên cạnh Diệp Từ Hi chưa phải không?”

Nghe thấy lời này của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối sững sờ.

Lúc cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Dương, thì phát hiện khóe mắt của cô ấy còn mang theo một nụ cười.

Nhưng mà nụ cười kia, nhìn qua tưởng rất ngọt ngào. Nhưng thực tế thì lại tràn đầy đau khổ.

“Cậu biết?” Tiểu Bảo Bối không làm sao ngờ được Nhạc Dương cũng đã biết chuyện này.

Chẳng lẽ là tối qua cô ấy đã đụng mặt với bọn họ sao?

“Đúng vậy, đương nhiên là biết rồi!” Nhạc Dương cúi đầu xuống, bắt đầu sửa soạn lại những tài liệu ở trên bàn làm việc.

Nhìn sơ qua thì thấy cô bề bộn nhiều việc, không có vẻ gì là không vui.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại hiểu trong cái bận rộn của Nhạc Dương, có một chút bất đắc dĩ.

Cô ấy chỉ mượn danh bận rộn công việc, để làm cho thần kinh của mình tê dại đi, để cho bản thân mình nhìn không thể thâm nữa.

“Nhạc Dương, nếu như chuyện gì cậu cũng biết vì sao lại còn . . .” Còn thích anh ta?

Lúc này, ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng không thể hiểu được, đến cùng thì trong lòng Nhạc Dương là như thế nào.

Vẫn thường nói tình cảm là thế giới của hai người, không chấp nhận người thứ ba.

Nhưng tại sao ở trên người Nhạc Dương thì cô ấy lại cố chấp như vậy?

“Năm trước là Hiểu Nhã, năm ngoái là Minh Mỹ, năm nay là Đồng Tinh . . .” DiễđầnlêLêQuýĐôn Không trả lời vấn đề của Tiểu Bảo Bối, mà Nhạc Dương nói tiếp.

Lúc đầu Tiểu Bảo Bối nghe không hiểu gì hết.

Nhưng lúc nghe được hai chữ cuối cùng ‘Đồng Tinh’, thì đột nhiên cô hiểu ra rằng Nhạc Dương đang nói cho cô biết những người phụ nữ đã từng hẹn hò với Diệp Từ Hi.

Thì ra trong vài năm nay Diệp Từ Hi không hề cô đơn một mình.

Mỗi lần chia tay một người phụ nữ, thì rất nhanh chóng lại hẹn hò với một người khác.

Bây giờ, bọn họ chỉ biết có bấy nhiêu, chứ không biết thực tế còn có bao nhiêu nữa.

“Nhạc Dương, đừng chìm đắm trong đó nữa được không? Anh ta căn bản không xứng đáng để cậu phải bỏ ra nhiều công sức như thế!”

“Bảo Bối, mình cũng không biết mình bị làm sao nữa! Thật ra, mình cũng không chỉ một lần nói với chính mình, đừng tiếp tục thích người này nữa. Nhưng mà vừa nhìn thấy anh ấy, tất cả những kiên trì và nguyên tắc mà mình cố gắng định ra đều không có tác dụng nữa.”

Nhạc Dương buồn rầu ôm đầu nói.

Bộ dạng ưu thương kia, so với cô trước đó thì giống như là hai người khác nhau.

“Nhạc Dương . . .” Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên nói gì để an ủi Nhạc Dương.

“Được rồi, đừng nghĩ tới những chuyện buồn bã này nữa. Chúng ta đi ăn điểm tâm ngọt đi, ăn nhiều một chút, sẽ vui vẻ ngay thôi!” Đối với một người tham ăn, không gì vui bằng ăn.

“Nhưng mà Nhạc Dương à, mình nhớ là mấy ngày trước cậu đã nói là cậu muốn . . .” Cậu muốn giảm cân mà!

Lúc ấy, Nhạc Dương còn thề độc ở trước mặt của cô, nói là lần này hoặc là chết hoặc là gầy đi.

Nếu như bây giờ đi tới cửa hàng bánh ngọt, vậy không phải có nghĩa là . . .

Tiểu Bảo Bối không tiếp tục nói hết câu, mà chỉ rất có hàm ý nhìn xuống cái bụng tròn vo kia của Nhạc Dương.

“Chuyện đó . . . Ăn no mới có sức để giảm cân chứ sao! Nhanh lên nào, nhân dịp ngày hôm nay tâm trạng của chị không tốt, mời cậu đi ăn một lần! Cơ hội không nhiều đâu, chỉ có duy nhất một lần này thôi!”

Nhạc Dương nói lời thề son sắt.

Cuối cùng, tất nhiên là bọn họ đi tới cửa hàng bánh ngọt. Nhưng mà tiếp sau đó, hơn nửa tháng sau con nhóc béo ú kia lại gào khóc muốn giảm cân . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm..”

“Kiều Trác Phàm anh chưa về sao?”

Tối chập tối, lúc Tiểu Bảo Bối về nhà thì không đi thẳng vào cửa, mà lại ngó dáo dác ở bên ngoài.

Bộ dạng kia, giống như đã làm việc gì đó trái với lương tâm nên không dám vào nhà.

“Kiều Trác Phàm?”

Tiểu Bảo Bối hét lên mấy tiếng, vẫn không ai trả lời lại thì vỗ vỗ ngực, tính đẩy cửa ra chui vào trong.

Nhưng ngay lúc cô vừa chui người vào thì liền có một móng vuốt nắm lấy cái eo nhỏ của cô mang cô đi tới chỗ nào đó.

“Ai . . .”

“Hu hu . . . Đừng đánh tôi! Tôi cũng có võ đấy!”

“Hu hu, ông sờ tôi nữa, đợi chút nữa tôi sẽ tìm Kiều Trác Phàm tới xử lý ông!”

Sau một lúc chống cự, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra mình không phải là đối thủ của người này, thì bắt đầu khóc.

Mà đúng vào lúc này, một giọng nói tà ác vang lên bên tai của cô: “Cục cưng, anh cũng muốn cùng với em nghiên cứu một chút, xem hôm nay chúng ta có nên tiếp tục làm nốt chuyện kia không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 62.1: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Em còn muốn tìm ai tới để xử lý anh?”

Giọng nói trêu chọc của Kiều Trác Phàm vang lên bên tai của Tiểu Bảo Bối. Nhân đó, hơi thở nóng hổi kia của anh nhanh chóng đoạt đi ý chí của cô.

Hơi thở phả vào tai của cô, khiến nó trở nên tê dại và có chút ngứa.

Tiểu Bảo Bối không kịp thích ứng cảm giác đột ngột này nên có chút tránh né.

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy! Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà, sau một tuần nữa!”

Bị anh ôm lấy eo nhỏ, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm nhận thấy nhiệt độ của anh rất nóng.

“Một tuần nữa? Quá lâu, hình như anh không đợi được nữa rồi!” Kiều Trác Phàm cọ cọ vào cổ của cô, giọng nói ồ ồ.

Thành thật mà nói, anh đã tới gianh giới sắp bị sụp đổ rồi.

Còn nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy bản thân mình làm được như vậy, quả thật là không dễ dàng gì.

Bạn thử nghĩ mà xem, người không phải là Liễu Hạ Huệ, lại bị ép trở thành Liễu Hạ Huệ nhiều ngày như vậy, anh không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

“Kiều Trác Phàm, anh không thể nói mà không giữ lời như vậy!” Tiểu Bảo Bối cố gắng dùng sức đẩy người đàn ông đang ức hiếp mình ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm nặng quá, bất kể cô đẩy như thế nào đi nữa, anh vẫn cố định một chỗ giống như một tảng đá vậy.

Nhất là bộ dạng lúc này của Kiều Trác Phàm hung hãn ném cô lên giường, khiến cho cô cảm thấy có chút đáng sợ.

“Cục cưng, ngoan ngoan nghe lời đi nào!”

“Em không nghe!”

“Không nghe cũng không được . . . Cục cưng của anh!”

Anh nôn nao muốn thử.

Nhưng vào lúc mấu chốtนั้น, đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại chủ động ôm lấy eo của anh.

Một giây kia, Kiều Trác Phàm muốn triệt để tiến hành theo kế hoạch của mình, thì đột nhiên lại dừng lại.

“Kiều Trác Phàm..”

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy. Em sợ...”

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn thể hiện cảm xúc chân thật của cô lúc này, rồi cả người rụt rè nhào lên người của anh. Trong khoảnh khắc, Kiều Trác Phàm bị cả người cô treo lên.

Động tác như vậy, nhìn có chút buồn cười.

Nhưng Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên ở trong lòng, lại có chút rung động.

Cuối cùng, đôi mắt đỏ ngầu kia bất đắc dĩ nhắm lại . . .

Đợi tới khi mở ra một lần nữa, thì con tức giận trước đó đã biến mất không còn gì nữa.

Giờ phút này, anh lại là một Kiều Trác Phàm cực kỳ dịu dàng đối với Tiểu Bảo Bối.

“Cực cung . . .”

“Dạ!”

“Vậy chúng ta ngoéo tay, một tuần lễ sau sẽ làm có được không?” Ôm cô vào trong lòng, tiếng thờ dốc của anh vẫn còn lớn như vậy.

“Dạ . . .”

Đêm hôm đó, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm không hoàn thành được chuyện gì cả.

Anh chỉ biết là cuối cùng anh bị Tiểu Bảo Bối ôm chặt như một con bạch tuộc lớn, và trợn mắt thức tới sáng . . .

- - Đường phân cách - -

“A . . .” Ngày hôm đó, có một tiếng thét kinh hãi vang lên bên trong một khách sạn nhỏ nào đó.

Nghe giọng nói ồm ồm như vậy thì có thể nghe ra được đây là một người đàn ông.

Và căn cứ theo độ cao của tiếng hét này, có thể nhận ra người này bị hoảng sợ không ít.

“Rốt cuộc đây là thế nào?”

“Ai con mẹ nó đã lợi dụng ông đây!”

Sau khi hét lên một tiếng ở bên trong căn phòng trong một khách sạn nhỏ, người kia liên tục lẩm bẩm.

Đi sang bên này, nhìn thấy áo sơ mi của bản thân, người kia liền mặc lên.

Đi sang bên kia nhìn thấy quần lót nhỏ, anh ta nhặt lên phát hiện không phải của mình liền ghét bỏ ném qua một bên.

Tóm lại, trong căn phòng này rơi vãi đủ các loại quần áo.

Anh ta tìm kiếm một lúc lâu ở trong đó, mới tìm được quần áo của bản thân.

Rất lâu sau, anh ta mới chấp nối đầy đủ quần áo lên trên người.

Nhưng mà dây lưng của anh ta thì lại không có.

Mẹ kiếp!

Đến cùng thì là tên hái hoa tặc nào, đã chiếm tiện nghi của anh còn không nói, lại còn muốn mượn gió bẻ măng?

Nếu như anh biết được là ai, sẽ đánh người đó tan xương nát thịt!

“Reng reng reng . . .” Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Giờ phút này tâm trạng của người này thật sự không được tốt, nhìn lướt qua điện thoại, định bấm nút từ chối.

Nhưng khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên điện thoại, cuối cùng anh ta vẫn phải bấm nút nhận điện thoại.

“Ông xã, anh đang ở đâu vậy?” Bên kia đầu điện thoại, là một giọng nữ ngọt ngào khiến cho người ta có chút ngẩn người.

Mà giọng nói này cũng khiến cho người đàn ông nghe điện thoại một lúc lâu sau cũng không có phản ứng.

Anh thất thần không phải vì giọng nói ngọt ngào này, mà là sau khi nghe thấy giọng nói này xong, cả người anh chợt trở nên cứng ngắc, không biết nên

làm thế nào.

“Ông xã, tại sao anh không nói gì?” Người phụ nữ đầu bên kia điện thoại, đợi một lúc lâu vẫn không thấy anh trả lời, liền có chút lo lắng nên hỏi.

Mà câu nói này, đã kéo tâm trí của người này quay trở về.

“Tôi . . . Tôi ở chỗ của Kiều chứ đâu!” Gãi mái tóc húi cua của mình, anh ta đá một cước lên giường cho hả giận, rồi mới nói như vậy.

“Ở chỗ của Kiều? Anh ở chỗ của Kiều làm cái gì chứ?”

“Cậu ta nói muốn bàn bạc với tôi một chút, về dạ yến!” Người này áp ứng.

“Dạ yến? Vậy cũng hay! Anh bận thì làm tiếp đi, buổi tối em tới nhà tìm anh!”

“Vậy cũng được!” Sau khi đắn đo một lúc, người bên kia mới cúp điện thoại.

Mà người bên này thì lại một lần nữa điên cuồng muốn nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong phòng thuê này.

Về những chuyện đã phát sinh tối hôm qua, anh ta căn bản không có chút ấn tượng nào.

Tại sao sáng hôm nay, anh ta lại ở bên trong phòng của khách sạn nhỏ này chứ?

Hơn nữa lại còn trần trỗng!

Chuyện này nếu để cho người phụ nữ mới vừa gọi điện thoại kia biết, thì không biết phải làm sao mới tốt? S

Hơn nữa, còn có mẹ anh và mẹ nuôi nữa, hai người này cũng không phải là những nhân vật đơn giản.

Nếu như anh thực sự làm ra chuyện như vậy, thì ngày mai không chết cũng sẽ bị lột đi một lớp da!

“Reng reng reng . . .” Điện thoại lại vang lên một lần nữa.

“Có chuyện gì mau nói!” Lần nữa bấm nút nhận điện thoại, giọng nói của người này không được thân thiện lắm.

“Duật, hôn nay cậu ăn phải thuốc nổ hả? Đúng rồi, vừa rồi bà chủ nhỏ nhà cậu vừa mới gọi điện thoại hỏi tôi ở cùng cậu làm cái gì, có giám sát cậu ăn sáng hay không kia!”

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói có chút không thêm quan tâm tới.

Nếu như cẩn thận lắng nghe một chút, có thể phát hiện ra được giọng của người kia hình như có chút không vui.

Nhưng mà lúc này người đàn ông này đang nổi nóng, làm sao anh ta có thể suy nghĩ được nhiều như vậy?

“Kiều, vậy cậu trả lời như thế nào?” Mặc dù bây giờ đang rất tức giận, nhưng mà anh ta vẫn còn chỗ phải tính toán.

Đúng vậy, anh ta chính là Duật Tiểu Gia.

Đêm qua, mẹ của anh ta gọi anh ta về nhà lớn ăn cơm, anh ta vẫn còn nhớ rõ anh ta ăn cơm xong thì ra ngoài sân chơi đùa cùng với mấy con chó con mèo, sau đó lại đi vào nhà uống nước trái cây.

Nhưng mà những chuyện sau đó, anh ta đều quên hết.

Đặc biệt là chuyện làm thế nào mà mình lại xuất hiện ở trong phòng của khách sạn nhỏ này, một chút ấn tượng anh ta cũng không hề có.

Trước mắt Duật Tiểu Gia không có chút đầu mối nào.

Càng không biết phải đối mặt với người phụ nữ vừa mới gọi điện thoại như thế nào.

Anh ta vô cùng lo lắng, chỉ muốn che giấu cô chuyện này.

Nhưng một khi để anh tra ra được ai là người đã lẫn lộn với mình tối qua, để xem Duật Tiểu Gia anh chơi đùa với người kia như thế nào!

“Đương nhiên mình trả lời lại là mình sẽ trông chừng giúp cho cô ấy! Như thế nào, tối qua lại lẫn lộn trên giường với em gái xinh đẹp nào sao?”

Kiều Trác Phàm mĩa mai.

“Cái rắm, nếu ông đây biết là ai, để xem ông có giết chết cô ta không!”

“Chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ tôi qua cường gian không thành bị . . .”

“Kiều, cầm cái miệng của cậu lại. Bây giờ tôi không muốn nói bất cứ chuyện gì hết!”

“Được, được, được, đợi lát nữa mình sẽ qua bên đó tìm cậu . . .” Một lúc sau, cuối cùng người bên kia cũng cúp điện thoại.

Mà lúc Duật Diệu Gia ném điện thoại lên trên giường, thì trùng hợp lại phát hiện ra một cái quần lót của phụ nữ đang giẫm vỡ dương oai trước mặt của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 62.2: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng

Editor: Táo đỏ phổ núi

Phụ nữ đứng không?

Chờ ông tìm được mày, để xem ông xử lý mày như thế nào?

Túm lấy chiếc quần lót nhỏ kia, Duật Tiểu Gia lộ ra ánh mắt hung ác.

Mà trong lúc Duật Tiểu Gia đập phá một trận ở trong căn phòng trong khách sạn nhỏ kia thì trong nhà lớn của nhà họ Lăng lại diễn ra một cảnh tượng như vậy.

Trên giường của công chúa nhà họ Lăng, một nam một nữ đang lăn lộn rất vui vẻ. Người đàn ông và người phụ nữ kia đều có khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của bọn họ, tạo thành một vầng sáng nhân nhật.

Giờ phút này, trên mặt của hai người này, vẫn còn đang rất vui vẻ.

Nhưng mà, bọn họ vui vẻ không phải vì lăn lộn trên giường mà là . . .

“Ha ha ha . . . Em buồn cười chết mất!”

“Ây da, lúc này em nên trêu cậu ta nhiều thêm một chút nữa. Đùa giỡn thật vui vào, một cơ hội chơi đùa vui như vậy lại bỏ qua, em không cảm thấy đáng tiếc à?”

“Đáng tiếc cái gì? Mới vừa rồi nếu như em không cúp điện thoại sớm một chút, đoán chừng là em sẽ không nhận được mà bật cười rồi. Đến lúc đó khẳng định là anh Duật sẽ phát hiện ra.”

Người đàn ông kia cũng rất phối hợp cả hai người cười đến run rẩy cả người.

“Con nhóc em đó, làm ra chuyện như vậy dù cậu ta có phát hiện ra cũng sẽ không sao mà. Dù sao thì cậu ta cũng không làm gì được em! Còn người anh trai như anh thì đời này đã thua ở trong tay em rồi!” Người đàn ông đẹp trai kia, cướp lấy chiếc gối ôm ở trên tay của cô gái, cầm lấy vuốt ve.

“Anh út, anh nói cái gì đó!” Người phụ nữ bị trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Đột nhiên, lại vọt vàng cướp lại chiếc gối ôm hình trái tim ở trên tay anh ta.

Đây chính là đồ mà Duật Tiểu Gia đưa, mỗi tối cô sẽ ôm nó vào trong lòng ngủ.

“Nói cái gì, trong đầu bọn em hiểu là được! Được rồi, anh còn có chút việc, phải đi trước, nếu không mẹ nuôi qua đây mà nhìn thấy anh đang ở trên giường của em nhất định sẽ bị dọa chết . . .”

“Mẹ em vui còn không kịp . . .” Nghĩ đến mẹ mình mỗi lần đều chảy nước miếng với những tấm hình của anh út, công chúa nhỏ không nhận được mà cảm thấy xấu hổ.

Được rồi, thật ra thì người con rể mà mẹ cô thích nhất đoán chừng chính là anh út.

Nhưng mà cô và anh út không hề tóe tia lửa điện với nhau.

Nhiều năm như vậy, bọn họ thân thiết nhưng cũng không yêu nhau. Nếu không, anh út ở trên giường của cô lâu như vậy, tại sao bọn họ lại không phóng được dù chỉ là một chút lửa điện nào với nhau?

“Mẹ nuôi là muốn anh làm nam chính GV mà bà ấy làm đạo diễn thôi . . .” Đối với lần này, người đàn ông lộ ra loại vẻ mặt bất đắc dĩ. D. “Anh vẫn nên đi nhanh thì hơn, đỡ phải đến lúc đó bị phát hiện, mẹ nuôi lại bắt đầu mơ tưởng viễn vông!”

Rất nhanh, người đàn ông nhảy ra tới cửa sổ.

“Cho dù như thế nào, chuyện tối qua cũng phải cảm ơn anh. Lần này nếu có thể thành, em chắc chắn sẽ mời anh một bữa tiệc lớn!

Cô gái ôm gối trái tim, đi tới bên cửa sổ để tiễn.

Nhìn ra được, bọn họ đưa tiễn nhau như vậy không phải là lần đầu tiên.

Mà người đàn ông, đối với địa hình bên này cũng hiểu rõ như lòng bàn tay.

“Được rồi, vẫn nên chờ tới lúc chuyện của em thành rồi hãy nói với anh những điều này. Những lời này của em hai mươi năm nay anh nghe sắp chai cả lỗ tai rồi!”

Người đàn ông móc móc lỗ tai, bộ dạng khinh thường.

Từ góc độ này nhìn về phía người đàn ông, quả thật rất là đẹp trai.

Nhưng mà cô gái này hiểu rõ, người đàn ông này đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng mà vẫn chưa từng để tâm tới một cô gái nào.

Lăng công chúa cũng rất tò mò, sau này người như thế nào sẽ thu phục được người đàn ông yêu nghiệt này?

Nhưng mà người đàn ông này cũng không nói gì nữa, mà trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, biến mất khỏi tầm mắt của cô . . .

Cho tới khi người đàn ông đã biến mất khỏi tầm mắt của mình, Lăng công chúa ngồi ôm gối trái tim, bóp bóp eo nhỏ của mình rồi đi lên giường của mình.

Tối qua quần tới quần lui cả đêm, cô cũng mệt sắp chết rồi.

Nhân lúc này cô phải tranh thủ ngủ bù mới được . . .

Ngáp một cái, người phụ nữ nào đó chui vào trong chăn, hơi thở đều đặn nhanh chóng vang lên . . .

- - Đường phân cách - -

“Tổng giám đốc Kiều, cậu Duật tới!” Lúc này Kiều Trác Phàm vừa mới vào Đế Phàm, thì trợ lý liền báo cáo.

Hôm nay Anna xin nghỉ, mọi chuyện lớn nhỏ của Kiều đại gia đều do anh ta phụ trách.

“Sớm như vậy sao?” Kiều Trác Phàm nghe được tin tức này, đuôi mày khẽ nhướn lên.

Một sự cuốn hút tự nhiên được lan tỏa ra một cách tự nhiên từ trên người của anh.

Ngay cả trợ lý Trần Khải cũng bị thần thái này làm cho thần hồn điên đảo.

Có đôi khi Trần Khải có một suy nghĩ, kiếp trước có lẽ người đàn ông này là Cửu vĩ hồ thì phải.

Chỉ có người như vậy, mới có thể thể hiện được thần thái như vậy, khiến cho nam nữ già trẻ tre già măng mọc.

“Vâng. Tối đây từ lúc sớm, từ lúc đến tới giờ vẫn luôn chờ ngài ở trong phòng làm việc.” Lúc nói đến đây, trợ lý Trần Khải còn nhỏ giọng ra ám hiệu với Kiều Trác Phàm “Hình như tâm trạng của cậu Duật không được tốt . . .”

“Tôi biết rồi, cậu có thể đi làm việc của mình rồi!” Kiều đại gia nghe vậy, khóe miệng khẽ cong lên.

Chẳng lẽ, kế đầy ngả của Anna đã thành công rồi?

Nếu là như vậy thì rượu mừng không còn xa nữa!

Nghĩ tới đây, lúc này Kiều đại gia mới đẩy cửa vào.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà này. Bốn phía đều được làm từ thủy tinh công nghiệp tạo thành cửa sổ sát đất. Ánh mặt trời có thể chiếu vào cả phòng làm việc.

Mà lúc này, Duật Tiểu gia đang nhắm mắt dưỡng thần trong phòng làm việc tràn ngập ánh mặt trời như vậy.

Anh ta tùy ý ngồi ở vị trí của Kiều Trác Phàm, trước bàn làm việc thì quăng lung tung một tập tài liệu của Kiều Trác Phàm. Bên cạnh còn có một ly cà phê đang bốc hơi nóng. Xem ra chắc là trợ lý vừa mới đưa tới để cho cậu ta tỉnh táo.

Nhưng mà hình như ly cà phê này không phát huy được hiệu quả, Duật Tiểu Gia còn đang nhắm mắt lại.

Bên cạnh, áo khoác của Duật Tiểu Gia thì ném bừa lên ghế sofa. Trên chiếc áo khoác màu nhạt kia, rõ ràng vẫn còn dấu vết của dấu son rất đỏ.

Màu sắc và hình dạng đều rất đẹp.

Không biết là lần đầu tiên Duật Tiểu Gia nhìn thấy vết son môi này thì có tâm trạng như thế nào.

“Ồ, hôm qua đúng là đã chơi đùa không tệ nhỉ, còn muốn mang theo chiến công tới chỗ này để khoe khoang với tôi nữa à!”

Vị trí của mình bị chiếm, Kiều Trác Phàm liền ngồi xuống ghế salon trong phòng làm việc.

Cầm lấy chiếc áo khoác mà Duật Tiểu Gia ném bừa lên ghế kia, trong giọng nói trầm thấp của anh có mang theo đôi chút vui vẻ.

“Mẹ kiếp! Ngay cả cậu cũng cười tôi như vậy, không sống nổi nữa!” Duật Tiểu Gia đang buồn bực sắp không chịu nổi nữa. Giờ phút này, thân hình cao lớn của anh ta nhảy dựng lên, chạy tới bên cạnh Kiều Trác Phàm giật lấy cái áo khoác của anh ta đang ở trên tay của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà, Duật Tiểu Gia vốn định giật lấy áo khoác sau đó đẩy cửa sổ ra, muốn ném cái áo khoác này ra ngoài. Nhưng khi nhìn thấy dấu son môi đỏ mọng kia thì lập tức dừng động tác lại. n

Đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm như có điều gì suy nghĩ.

“Sao thế, nghĩ tới chuyện tới qua?” Kiều Trác Phàm phát hiện thấy Duật Tiểu Gia khựng người lại, khóe miệng của anh chỗ khó nhìn thấy nhất khẽ cong lên.

Nếu như Duật Tiểu Gia biết rõ chủ ý này là của Kiều Trác Phàm đưa ra, không biết Duật Tiểu Gia có bấm anh thành tám mảnh không?

“Để cho ông đây biết ai đã cướp đi đời trai của tôi, tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!” Nói xong mấy chữ cuối cùng thì trong đôi mắt của Duật Tiểu Gia dường như nổi lên phong ba cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 62.3: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Để cho ông đây biết ai đã cướp đi đời trai của ông, ông nhất định sẽ giết chết cô ta!” Nói xong mấy chữ cuối cùng thì trong đôi mắt của Duật Tiểu Gia dường như nổi lên phong ba cuộn cuộn.

Ánh mặt trời vốn chiếu khắp cả phòng làm việc, đột nhiên lại tối đi.

“Ồ, cậu vẫn còn là xử nam?” Đôi mắt của Kiều đại gia, bởi vì câu nói kia của Duật Tiểu Gia mà âm thầm đảo loạn lên.

Một năm nay, trên cơ bản mỗi lần Đàm Duật xuất hiện, thì đều mang theo một người phụ nữ.

Hôn môi, vuốt ve, không một động tác trêu đùa nào không làm.

Trên cơ bản ai cũng cho rằng người mà cậu ta đưa tới kia, mỗi buổi tối khẳng định là hai người sẽ lên giường với nhau. Cơ thể của cậu ta khẳng định đã tiếp xúc rất nhiều với phụ nữ rồi.

Ngay cả Anna chắc cũng sẽ cho là như vậy thôi!

Nếu không, Lăng công chúa xinh đẹp tuyệt trần kia, cũng sẽ không trốn khóc thút thít ở trong góc phòng như vậy.

Không nói đến người khác, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng vẫn luôn cho là như vậy.

Dù sao khoảng thời gian này thì quả thật là Duật Tiểu Gia cũng quá điên cuồng.

Ngay cả người anh em như anh, cũng đều cứ tưởng rằng cậu ta đã . . .

Bị hỏi vấn đề này Duật Tiểu Gia có đôi chút xấu hổ.

Làn da trắng của anh ta dưới ánh mặt trời cũng bắt đầu ửng hồng lên.

Đáng yêu nhất chính là hai vành tai của anh ta cũng đỏ ửng lên luôn. Dưới tình huống này, Duật Tiểu Gia có chút không được tự nhiên nhìn Kiều Trác Phàm một cái sau đó nói: “Không phải là cậu vẫn hay nói với tôi rằng, lần đầu tiên phải dành cho người mình thích nhất hay sao?”

Câu nói này, khiến cho Kiều Trác Phàm sững sờ.

Đúng vậy vào khoảng mười năm trước lúc mà mấy người anh em bọn họ đi hộp đêm, lúc đó có người đã đề nghị dẫn mấy cô gái đi thuê phòng, Kiều Trác Phàm không nói một lời liền bỏ đi. Duật Tiểu Gia nhanh chóng đuổi kịp.

Duật Tiểu Gia vô cùng hiếu kỳ tại sao trước đó vẫn còn rất hăng hái mà lại rời đi, nên lúc đó đã hỏi Kiều Trác Phàm. Mà Kiều Trác Phàm lúc đó đã trả lời lại anh chính mà mấy lời kia.

Không ngờ được, mười năm đã trôi qua, mà Duật Tiểu Gia vẫn còn nhớ rõ.

“Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi ngại lắm!” Bị Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm nên Duật Tiểu Gia có chút xấu hổ, dứt khoát hét lên: “Cậu đừng có cười tôi. Lần đầu tiên của cậu không phải cũng chờ Tiểu Bảo Bối . . .”

Duật Tiểu Gia vốn muốn nhanh chóng nói sang chuyện khác, để cho Kiều Trác Phàm khỏi nhìn anh ta chăm chăm như vậy, rất xấu hổ. Giống như lời mẹ nuôi vẫn hay nói, xấu hổ tới mức sắp chui vào bên trong quần cộc luôn rồi.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia không ngờ được, một câu nói kia của mình lại có thể khiến cho Kiều Trác Phàm cũng đỏ mặt theo.

Chẳng lẽ . . .

Trong nháy mắt, Duật Tiểu Gia bắt đầu đắc ý.

“Kiều, cậu đừng nói với tôi là cậu và Tiểu Bảo Bối kết hôn đã hai tháng nhưng mà gạo vẫn chưa nấu thành cơm đó chứ?”

“Khụ khụ . . .” Kiều Trác Phàm đang uống cà phê bị câu nói này của Duật Tiểu Gia làm cho ho sặc sụa.

“Ồ, phản ứng lớn như vậy, xem ra đúng là không thành công thật rồi!”

Nói tới đây, Duật Tiểu Gia vội vàng ngồi xuống bên cạnh người của Kiều Trác Phàm, một bộ dạng dạy đời: “Nào, nói cho anh biết, có phải có phương diện kia cậu có bệnh không tiện nói ra hay không? Yên tâm, cứ nói đi anh đây sẽ không cười cậu đâu!”

Ngoài miệng thì Duật Tiểu Gia nói như vậy, nhưng mà bên trong thì cười co cụm lại, không phải đang cười nhạo thì là cái gì?

“Cậu biến đi.” Kiều đại gia có chút mất tự nhiên đẩy Duật Tiểu Gia ở bên cạnh đang cười đến lệch miệng ra, sau đó đứng dậy.

“Xem ra, đã bị anh đây nói ra chân tướng rồi!” Duật Tiểu Gia sờ sờ cằm của mình, bộ dạng giống như Sherlock Holmes.

“Cậu thì biết cái gì, phụ nữ thì phải ăn từ từ mới có hương vị chứ. Giống như cậu vậy, lăn lộn với người phụ nữ xa lạ một đêm, có hương vị gì không?”

Kiều đại gia không nói thì thôi, vừa nói thì có thể khiến cho người ta bị nghẹn chết.

Giống như bây giờ, Duật Tiểu Gia đang bị nghẹn chết.

Anh vừa nói dứt lời, Duật Tiểu Gia vốn đang cười run rẩy cả người, trong nháy mắt bị đôi mắt của anh ta như bị khối bụi bao phủ.

“Kiều, cậu nói xem nếu như người phụ nữ tôi thích biết tôi không còn là xử nam nữa, thì có còn thích tôi nữa hay không?” Lúc này, Duật Tiểu Gia có chút ưu thương nhìn ra bầu trời xanh lam bên ngoài cửa sổ.

Nửa người của anh ta, bị che khuất.

Từ góc độ của Kiều Trác Phàm, nhìn không thấy vẻ mặt của Duật Tiểu Gia đang là vẻ mặt như thế nào.

Nhưng nhìn bóng lưng của anh ta, Kiều Trác Phàm bắt đầu do dự lời nói vừa rồi của mình có phải hơi nặng lời rồi hay không.

“ . . . Không nhất định, lỡ đâu cô ấy thích người có kinh nghiệm thì sao?” Suy đi nghĩ lại, Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy.

Nhưng cuối cùng, lời này cũng không thể nào khiến cho Duật Tiểu Gia thoát khỏi sự ưu thương.

“Nếu không, chúng ta đi đưa xe?” Duật Tiểu gia vẫn chăm chú nhìn bầu trời, không biết đang suy nghĩ điều gì, thì đột nhiên Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy.

Đối với lời đề nghị này của anh, Duật Tiểu Gia cũng có chút động tâm. Nhưng mà nghĩ tới lúc sáng sớm nay vừa tới, anh ta đã hỏi hành trình của Kiều Trác Phàm, anh ta nói: “Không phải trợ lý của cậu đã nói là hôm nay cậu có một cuộc họp quan trọng hay sao?”

“Mấy ông già kia, làm sao quan trọng được bằng người anh em của tôi?”

“Vậy còn chờ gì nữa? Đi . . .” Nhận được câu trả lời hài lòng, cuối cùng Duật Tiểu Gia cũng hồi phục lại, gương mặt trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hai người nhanh chóng kẻ vai sát cánh đi ra khỏi tòa nhà Đế Phàm, đối với người đi sát theo sau lưng là trợ lý Trần Khải liên tục nhắc Kiều Trác Phàm rằng hôm nay có một cuộc họp quan trọng thì bọn họ làm như không nhìn thấy.

Trên đường lớn chiếc xe Hummer được lắp ráp lại thành màu vàng cùng chiếc xem Audi R8V10 Spyder đã được cải tạo đồng loạt công diễn, trong nháy mắt đã trở thành một cảnh tượng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhất là chiếc xem Hummer màu vàng, ở thành phố này chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Về bề ngoài chói sáng như thế kia, cũng đủ để chứng minh chủ nhân của nó có rất nhiều tiền. Khiến cho không ít đàn ông và phụ nữ đi qua không khỏi sợ hãi hều lên.

Mà chiếc xe này giống như là rất hồn nhiên không hề biết rằng có rất nhiều người đang sợ hãi than thảm, mà chỉ lo liệu mạng với tốc độ và kỹ xảo lái xe.

Tiếng động cơ gầm rú, và cả những động tác di chuyển ngay những khúc cua, đã khiến cho không ít người yêu thích đua xe đã lấy điện thoại di động ra, ghi lại những cảnh tượng và động tác phản kích này lại.

Mà Diệp Từ Hi, lại là một trong những người này.

Ngày hôm nay, sau khi chấm dứt buổi trình diễn sản phẩm mới ở Diệp Thị, anh ta cũng có chút thời gian rảnh rỗi.

Kết quả là, công tử ca Diệp đã đưa bạn gái đi ra ngoài hóng gió. Đương nhiên, cái mà gọi là hóng gió chỉ là giả, tình chàng ý thiếp mới là thật.

Hai người dừng xe ở một chỗ bên ven đường, liền bắt đầu sờ soạng, quên cả vị trí và hoàn cảnh xung quanh.

“Đồng Tình, mau ôm chặt . . .”

Dường như bọn họ đã tiến hành tới thời điểm mấu chốt, thì cách đó không xa đã vang lên những tiếng động cơ.

Những tiếng động này, đối với phụ nữ mà nói thì không hề có chút hấp dẫn nào.

Cho nên người phụ nữ gọi là Đồng Tình kia, vẫn tiếp tục hành động trước đó.

Nhưng tiếng động cơ này đối với một người yêu thích xe thể thao như Diệp Từ Hi mà nói, thì rất hiếm có.

Diệp Từ Vi vốn đang ở trạng thái tiến vào, lúc nghe thấy tiếng động cơ này thì đột nhiên đẩy người phụ nữ ở trên người ra.

Tay vừa rảnh, Diệp Từ Hi vội vàng hạ cửa kính xe xuống, dựa vào cửa kính xe, cẩn thận nghe ngóng

Tiếng động cơ kia, từ xa đến gần.

Hình như sắp đi lại gần đây.

Nhưng mà nghe thấy hai tiếng động cơ này, cả người của Diệp Từ Hi nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà nhiệt huyết này, không phải sôi trào vì người phụ nữ trần truồng bên cạnh, mà sôi trào vì tiếng động cơ kia.

=====

Mai ko online được nên nay đang bù chương ngày mai cho mọi người nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 62.4: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Động cơ cao cấp nhất!” Diệp Tử Hi chuẩn bị đẩy cửa xe ra, nhưng mà nghe tiếng động cơ kia, chắc là đang đi về phía này.

Mà Diệp Tử Hi đã không thể chờ đợi được nữa muốn được được tận mắt chứng kiến hai chiếc xe có động cơ cao cấp nhất kia.

“Tử Hi, anh làm sao vậy?”

Người phụ nữ bị đẩy ra vào lúc mấu chốt, thì cảm thấy khó hiểu.

Lúc này lại thấy Diệp Tử Hi định đẩy cửa bước ra, hai tay của cô ta nhanh chóng ôm lấy eo của Diệp Tử Hi.

Được rồi, có thể tìm được kiểu người như Diệp Tử Hi, loại công tử ca chịu chi tiền cho phụ nữ, mấy người chị em kia cực kỳ hâm mộ Đồng Tinh.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Tinh xem như cũng được phát lên.

Cho dù Diệp Tử Hi đưa cô ta đi tới chỗ nào, cũng sẽ đưa cô ta đi dạo các cửa hàng một lát. Mà cô ta cũng hết sức tận dụng thời cơ để chọn những món đồ xa hoa nhất.

Những món đồ này, sau này bán lấy tiền mặt cũng được không ít.

Nhưng mà, mục đích của Đồng Tinh không phải chỉ vì một khoản tiền đơn giản như vậy.

Cô ta muốn trở thành thiếu phu nhân nhà họ Diệp, để trải qua những ngày tháng không phải lo ăn lo mặc.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, lúc ở bên cạnh của Diệp Tử Hi, cô ta đều cố gắng hết sức. Giống như ngày hôm nay vậy, cô ta đã dùng tất cả vốn liếng của mình để quyến rũ Diệp Tử Hi.

Dưới sự cố gắng không ngừng của cô ta, thì Diệp Tử Hi cũng bắt đầu chìm đắm vào những chiêu thức dụ dỗ của cô ta. Nhìn tình hình trước mắt tất cả sẽ nước chảy thành sông.

Đồng Tinh còn muốn nếu như lần này có thể mang thai được đứa bé thì là tốt nhất.

Đến lúc đó mẹ vinh nhờ con, gả vào nhà giàu cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng ai có thể ngờ được, trong lúc mấu chốt, thì công tử ca Diệp lại đột nhiên đổi ý.

Thấy anh ta muốn xuống xe, Đồng Tinh còn tưởng rằng người đàn ông này ghét bỏ mình.

Cô ta đuổi theo ôm chặt lấy eo của anh ta, hy vọng anh ta có thể quay đầu lại nhìn bản thân mình.

Ai ngờ được, cái ôm ấp của cô đã kích thích chỗ nào của vị đại thiếu gia này. Đột nhiên anh ta gạt tay của cô ta ra, rồi mở cửa xe ra.

Hành động này, khiến cho Đồng Tinh rất bất ngờ. Dù gì bây giờ cũng đang ở trên đường, cả người cô ta trần truồng ngay người ở trong xe, nếu như người đi đường đi ngang qua nhìn thấy thì sao đây?

Nghĩ tới đây, Đồng Tinh vội vàng nhặt quần áo vừa cởi ra ở bên cạnh lên, rồi vội vàng mặc lên trên người.

Ngược lại với Đồng Tinh, Diệp Tử Hi vì để nhìn thấy tư thế oai hùng của chiếc xe thể thao kia, nên lúc này nửa người trên chỉ mặc một chiếc áo cũng chẳng quan tâm, mà vội vàng chen lấn vào giữa đám người.

“Tới đây tới đây!” Cách đó không xa có người reo hò.

Người bên này cũng bắt đầu sôi trào.

Diệp Tử Hi nhìn ra được, phần lớn những người ở đây đều giống như mình, đều là những người yêu thích xe thể thao.

Ở đây nghe thấy tiếng động cơ, đã có vô số người lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp hình lại chiếc xe.

Lúc này, Diệp Tử Hi cũng vội vàng vàng móc điện thoại trong túi của mình ra, lấy điện thoại di động ra quay chụp.

Rất nhanh tiếng động cơ gầm rú đến đỉnh điểm.

Hai chiếc xe đua cao cấp vừa xuất hiện, liền khiến cho những người ở đây liên tục huyết sáo.

“Ồ, xe vàng!” Audi R8V10 Spyder!”

Trong những người này, có người chú ý chiếc xe Audi, có người lại chú ý cái khác.

“Xe Hummer màu vàng!” Trong chớp mắt lúc Diệp Tử Hi nhìn thấy hai chiếc xe thì đôi mắt sáng lên.

Chiếc xe này, trong khoảng thời gian anh ta ở nước ngoài đã được nghe nói tới. Nghe nói, chiếc xe này được trực tiếp đặt chế tạo tại xưởng, chi phí chế tạo đã hơn mười con số. Còn nữa, theo như thông tin được biết thì vỏ ngoài của chiếc xe này được làm bằng vàng ròng. Nội thất bên trong, cũng là vàng ròng.

Có thể nói, chiếc xe này chính là một khối vàng di động.

Cũng chính vì điều này, từ khi sản xuất chiếc xe này đã là mục tiêu chú ý của thế giới.

Từ khi đó Diệp Tử Hi vẫn luôn hiếu kỳ, là người nào nhiều tiền tới mức bỏ ra để chế tạo một chiếc xe như vậy.

Đã có lần anh ta cho rằng, người có được chiếc xe này chắc là một người nước ngoài.

Nhưng nào ngờ, khi anh ta ở trong nước thì lại tận mắt chứng kiến chiếc xe này.

Nhất thời, máu trong người của anh ta sôi trào tới cực hạn.

Vì muốn ghi lại khoảnh khắc đặc sắc này, Diệp Tử Hi vội vàng chỉnh lại camera trên điện thoại di động, nhắm ngay chiếc xe Hummer mà anh ta thích nhất. Anh ta chỉ chờ chiếc xe Hummer màu vàng đi lại bên cạnh anh ta, để ghi lại tất cả những khoảnh khắc đáng nhớ này. Đến lúc đó, anh ta còn có thể gửi cho những người bạn ở nước ngoài kia để khoe khoang với bọn họ một chút.

Khi chiếc xe hummer màu vàng chạy tới vị trí cách Diệp Tử Hi một khoảng cách rất gần, thì Diệp Tử Hi nhìn qua cửa kính chiếc xe Hummer màu vàng thì thấy một người nhìn hơi quen mắt.

Người này, hình như đã gặp ở đâu rồi!

Nhưng mà lúc lại tất cả trí nhớ, Diệp Tử Hi cũng không nghĩ ra bên cạnh mình có một người nào mà có khả năng mua được một chiếc xe bằng vàng ròng như vậy!

Cũng chính vì Diệp Tử Hi chân chừ một lát như vậy, nên hai chiếc xe đã đi lướt qua người của anh ta.

Chờ lúc anh ta hồi phục tinh thần lại, lúc muốn chụp lại hình ảnh của hai chiếc xe kia, thì phát hiện ra hai chiếc xe đó đã đi xa và biến mất ở góc cuối đường.

Những người vây xem vẫn đang bàn tán chưa chịu rời đi.

Mà Diệp Tử Hi thì nhìn về hướng hai chiếc xe kia biến mất, như có điều suy nghĩ . . .

- - Đường phân cách - -

Cùng đua xe với Duật Tiểu Gia rất vui vẻ, Kiều Trác Phàm vừa về đến nhà thì nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình đang bận việc xoay vòng ở trong nhà bếp.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, trong lòng Kiều Trác Phàm cảm thấy ảm áp.

Rất nhiều năm trước, anh luôn mong mỏi sẽ có một lúc nào đó sẽ được như vậy. Lúc đi làm về nhà, vợ thì ở trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn nóng hổi cho mình.

Vốn tưởng rằng, những ký ức này đã quên mất. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, Kiều Trác Phàm mới phát hiện, thì ra những kế hoạch mà anh đã phác họa ra, không hề phai nhạt đi.

Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm không nhịn được muốn đi lại gần.

Túm lấy cô vợ nhỏ đang bận túi bụi ở trong phòng bếp, sau đó ôm chặt cô vào trong lòng mình, cúi đầu đặt cằm của mình ở bên đầu vai của cô.

Từ góc độ này anh có thể ngửi thấy mùi sữa tắm trên người của cô và hơi thở thơm mát của cô, mùi vị này khiến cho sự mệt mỏi cả ngày hôm nay của anh đều bị quét sạch.

Mà khi Tiểu Bảo Bối phát hiện ra Kiều Trác Phàm đang ôm chầm cô từ phía sau, thì cũng ngoan ngoãn đứng yên ở trong lòng người đàn ông này.

“Đang làm gì à?” Trong giọng nói của Kiều Trác Phàm, tràn ngập sự dịu dàng.

Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ.

Trước kia cha của cô rất thương cô, mỗi lần về nhà cũng sẽ gọi tên cô. Nhưng mà cũng không có lần nào giống như Kiều Trác Phàm khiến cho tim của cô đập nhanh như vậy. Ngay cả không khí ở xung quanh cũng trở nên ngọt ngào hơn.

“Đang làm cơm tối cho anh chứ sao!” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối dịu dàng, nồng nịu. Cảm giác kia giống như một nụ hoa chớm nở, khiến cho tim của Kiều thiếu xao động bất an.

Nhân lúc cô không chú ý, anh hôn một cái lên gò má của Tiểu Bảo Bối, trong lòng khẽ lặng lẽ đếm: Còn năm ngày nữa!

Một nụ hôn của anh, khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, vô cùng xấu hổ ngại ngùng, hận không thể giấu mặt vào bên trong nồi cơm.

Thấy mặt của cô sắp đỏ thành màu đỏ thắm, Kiều Trác Phàm mới dừng trên chộc cô. Nếu không lỡ chộc quá, thì bữa cơm tình yêu này sẽ không có cho anh ăn nữa.

“Cơm tối chuẩn bị cho anh ăn cái gì đây!”

Lúc hỏi ra câu hỏi này, bạn có thể dễ dàng phát hiện ra thâm tình của Kiều thiếu đang rất tốt.

Được rồi, từ lúc kết hôn đến bây giờ, thì đây là lần đầu tiên Kiều thiếu được ăn cơm tối do chính cô vợ nhỏ của mình làm, có thể không vui được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng (5)

Chương 62-5: Người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng (5)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bình thường, đồ ăn của bọn họ nếu không phải là kêu người của khách sạn đưa tới thì chính là anh đưa cô đi ăn ở bên ngoài.

Cô vợ nhỏ xuống bếp giống như ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên!

Trước mắt, Kiều Trác Phàm không nhìn được mà có chút chờ mong.

Thậm chí anh còn lên kế hoạch, đợi lát nữa ăn cơm anh nhất định sẽ ăn sạch hết đồ ăn mà cô vợ nhỏ của anh làm ra, bất kể là thứ gì!

“Anh nhìn không phải sẽ biết sao!” Tiểu Bảo Bối bị hỏi, xấu hổ chỉ vào cái nồi lớn trên bếp.

Vừa nghe thấy món ăn tình yêu của mình, Kiều Trác Phàm lập tức mở nắp nồi ra.

Nhưng mà món gì ở trong nồi khiến cho khẩu vị đang tốt của Kiều Trác Phàm trong nháy mắt biến mất không còn nữa.

Đặc biệt là ý nghĩ lời thề son sắt muốn ăn sạch tất cả những gì mà cô vợ nhỏ của anh nấu, anh cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì lúc này ở trong nồi là một vài quả cà chua, còn có hai trái trứng, và hai cái xúc xích trắng bệch. die,n; da. nlze.qu; ydo /m.

Không biết là tài nấu nướng của Tiểu Bảo Bối ‘Quá xuất sắc’ hay là do cà chua và trứng gà quá mức ngoan cường, mà chúng đều duy trì bộ dạng lúc đầu. Nhìn cả nồi đều rất thanh đạm, ngay cả một chút dầu cũng không có.

“Sao thế? Có được không!”

Cô vợ nhỏ ở bên cạnh hỏi.

Kiều Trác Phàm quay người lại nhìn đôi mắt to tròn vô cùng xinh đẹp đang tràn đầy mong đợi của cô.

Bộ dạng kiều ngạo kia giống như muốn nói với Kiều Trác Phàm: Mau khen em nhanh lên! Em đã không dễ dàng gì rồi...

“Đây là...” Kiều Trác Phàm thật sự không biết gọi tên của món ăn này là gì nữa. Cà chua trứng gà luộc?

Nhưng mà hai cái xúc xích dư thừa kia, lại là thế nào?

“Đây là canh cà chua! Em sợ không có thịt, anh ăn không đủ no, nên đã thả hai cái xúc xích vào...”

“Cái này...” Khóe miệng của Kiều Trác Phàm càng lúc càng co rút mạnh.

Thì ra hai cái xúc xích nấu trắng bạch kia là bữa tối của anh?

“Kiều Trác Phàm, có phải anh không thích món ăn do em làm hay không...”

Tiểu Bảo Bối vẫn ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Kiều Trác Phàm, chờ anh trả lời.

Có thể do nhìn thấy anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nồi canh cà chua trứng gà kia mà không nói bất cứ câu nào, nên đột nhiên cô cảm thấy có chút mất mát.

Cho nên vừa mới hỏi ra lời này, thì chóp mũi của cô liền cảm thấy chua xót.

Thế giới của cô, cũng trở nên mơ hồ.

Cô không muốn khóc.

Die enda anl eequ uyd onn.

Bạn thử nghĩ xem, trước kia lúc cô và Quý Xuyên còn ở cùng một chỗ, đã không được Quý Xuyên tán thưởng mấy lần rồi.

Có đôi khi Quý Xuyên còn trực tiếp mắng cô trước mặt của Tiểu Huyền.

Nhưng khi đó cô cũng không cảm thấy gì.

Nhiều lắm thì chỉ cần một mình đi karaoke gào thét cả một buổi trưa thì đều qua hết.

Nhưng bây giờ, chỉ cần không nhận được sự tán thưởng của Kiều Trác Phàm, thì không hiểu sao lòng của cô lại hoảng hốt.

Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình bị làm sao.

Nhưng mà cô cũng không khống chế được sự chua xót tràn ra ở chóp mũi...

Cô sợ Kiều Trác Phàm phát hiện ra nước mắt ở hốc mắt của mình, sợ anh cảm thấy mình hết sức già mồm, nên cúi đầu xuống, để cho mái tóc che hết nửa khuôn mặt của mình.

Nhưng vừa đúng lúc này, bên cạnh lại truyền tới một giọng nói: “Cục cưng, cái này em làm như thế nào?”

Trong giọng nói kia, không có chút trách cứ nào.

Ngược lại còn có một chút vui vẻ.

Khiến cho Tiểu Bảo Bối đang cúi gằm đầu xuống, có chút tò mò ngẩng đầu lên.

“Hả?”

“Anh hỏi em cái này làm như thế nào, em làm rất tốt!”

Tâm trạng của cô vợ nhỏ đột nhiên sa sút, tự nhiên Kiều Trác Phàm sẽ phát hiện ra.

Mặc dù những lời này có chút trái với lương tâm của mình, nhưng mà chỉ cần có thể làm cho cô vợ nhỏ của anh có thể vui vẻ trở lại, thì bảo anh nói bậy nói bạ như thế nào cũng được.

“Em thả toàn bộ mấy thứ này vào nồi, sau đó đổ nước vào là xong!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói đến đây, còn quét mắt nhìn những thứ ở trong nồi một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Kiều Trác Phàm, em thấy mình chuẩn bị đúng như tài liệu, nhưng mà hình như không giống với những gì mà cha em làm!”

Lúc ở cùng với cha mặc dù trong nhà chỉ có hai người. Nhưng mà cha của cô luôn không để cho cô xuống bếp. Die enda anl eequ uyd onn.

Cho dù có lúc cô đòi xuống bếp phụ giúp, cuối cùng đều bị cha cô đuổi ra ngoài.

Chính vì vậy, từ nhỏ Tiểu Bảo Bối đã không phải động tay động chân gì.

“Khụ khụ...” Vừa nghe thấy những lời kia của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm mãnh liệt ho khan. Kiều Trác Phàm muốn nói là thì ra em cũng phát hiện ra chúng không giống nhau à?

Nhìn về mặt tràn đầy mong đợi của cô vợ nhỏ nhà mình, cuối cùng anh cũng không dám nói ra.

“Điều đó chứng minh năng lực của em mạnh hơn cha em! Nhìn một chút xem, rất có tính nghệ thuật...”

Tuyệt đối sẽ không có ai mà không đánh trúng và thả nguyên cả quả cà chua vào nồi nước rồi nấu lên.

Mùi vị này, đại khái Kiều Trác Phàm có thể đoán trước được.

Nhưng vì muốn tạo niềm vui cho vợ mình, anh chỉ có thể cười ha hả bổ sung: “Em thích là được rồi. Để anh đi lấy chén cho em, chúng ta ăn com thôi!”

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy Kiều Trác Phàm thích ăn, thì vui vẻ còn hơn cả Columbus phát hiện ra châu lục mới.

Ngay lập tức cô vội vàng vàng đi lấy bát đĩa. Còn Kiều Trác Phàm thì nhìn nồi canh sùng kia, lặng lẽ nuốt nước mắt vào lòng...

- - Đường phân cách - -

Ban đêm, bên trong nhà họ Diệp...

Diệp Tử Hi lên trên mạng tìm được tấm hình đẹp nhất chụp chiếc Audi và chiếc Hummer màu vàng trên đường lớn ngày hôm nay.

Quả nhiên chỉ một buổi chiều, tấm hình này đã được chia sẻ hơn mười triệu lần.

Xem ra, sức hấp dẫn của chiếc xe hummer vàng này rất lớn.

Diệp Tử Hi cẩn thận nghiêm cứu bóng dáng của người ngồi trên chiếc xe Hummer vàng kia.

Thật ra, hôm nay Diệp Tử Hi cảm thấy người ngồi trên chiếc xe Hummer kia không hiểu sao nhìn rất quen, anh ta về nhà liền lên mạng tìm ảnh để nhìn lại dung mạo của người kia một chút, xem bản thân có thể nghĩ ra được chút gì đó hay không.

Nhưng mà tìm một lúc lâu, có thể tìm được những tấm hình chụp rất rõ toàn thân của chiếc xe Hummer màu vàng, nhưng gương mặt của người ngồi trên xe thì có vẻ rất mờ hồ. Die ndaql da nl e q uuydo n.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Diệp Tử Hi không tìm được tấm hình mà mình muốn, nên dứt khoát ném máy tính bảng sang một bên.

“Chuyện gì mà khiến cho một người bận rộn như cậu lại tìm tới tôi?” Giọng điệu của Diệp Tử Hi không hề lên xuống. Có thể nhìn ra được, bên kia đầu điện thoại chính là anh em, hoặc là người thân.

Nếu không Diệp Tử Hi tuyệt đối sẽ không dùng bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy.

“Không có. Chỉ muốn hỏi thăm xem dạo này cuộc sống của cậu như thế nào thôi!” Diệp Tử Hi ấn chế độ rảnh tay, giọng nói chất phác của người đàn ông bên kia điện thoại vang dội trong căn phòng.

Đêm càng lúc càng khuya, cho nên toàn bộ nhà họ Diệp, đều vô cùng yên tĩnh.

Đầu điện thoại bên kia cũng có thể nghe được tiếng hít thở của anh ta.

“Cậu cứ đi. Không có việc gì mà ân cần thì không phải gian trá chính là trộm cắp!” Diệp Tử Hi cười cười. Sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Cô ta kết hôn rồi. Nhưng mà đối tượng không phải là Quý Xuyên!”

Lời nói vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại rất lâu không trả lời lại.

Dường như Diệp Tử Hi cũng dự đoán được sẽ có phản ứng như vậy, nên một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Tiểu Bảo Bối ở trong mắt của Quý Xuyên có lẽ cũng không quan trọng như vậy. Nhưng mà ở trong mắt người khác, lại là sự tồn tại hơn tất cả mọi thứ. Có đôi khi Diệp Tử Hi nghĩ, lúc trước nếu như Tiểu Bảo Bối không chấp nhất đối với Quý Xuyên, thì bây giờ sẽ như thế nào. Die ndaql da nl e q uuydo n.

Mãi cho tới khi người đàn ông đầu bên kia điện thoại giống như là đã trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng sau khi phục hồi tinh thần lại, nói: “Là dạng người như thế nào?”

“Là dạng người như thế nào...” Diệp Tử Hi giống như đang buồn rầu nên hình dung người mà Tiểu Bảo Bối gả cho là người như thế nào để nói cho người đầu bên kia điện thoại. Thì trong đầu lại nhớ lại người đàn ông kia hôm đó ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, rồi lại đột nhiên nhớ tới người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng chiều nay có khuôn mặt giống vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Chương 63.1: Ông chồng không biết xấu hổ và cô vợ cũng không biết xấu hổ

Editor: Táo đồ phổ núi

Hai khuôn mặt lần lượt hiện lên trong đầu của Diệp Từ Hi, khiến cho tim của anh ta bị đập lờ mảy nhịp.

Anh ta có chút luống cuống cầm lấy máy tính bảng vừa rồi mới quăng sang một bên cố gắng phóng lớn tấm hình mà anh ta mới tìm kiếm được lên.

Nhưng mà rất bất đắc dĩ, chất lượng của tấm hình này quá kém.

Trừ chụp được hình dáng bên ngoài, căn bản không chụp được cái gì khác . . .

Giờ phút này, Diệp Từ Hi không ngừng an ủi bản thân, chắc chắn là không phải!

Người mà Tiểu Bảo Bối gả cho là một kẻ nghèo rớt, làm sao có thể là người đàn ông thần bí có chiếc xe Hummer vàng kia chứ?

Hơn nữa nếu như người kia thật sự là chủ nhân của chiếc xe Hummer vàng kia, thì làm sao anh ta có thể đưa vợ của mình đi làm bằng taxi được chứ?

Như thế là một hành vi rất mất mặt, Diệp đại thiếu gia có cảm giác đánh chết mình cũng không làm. Huống chi là người đàn ông có chiếc xe Hummer vàng giá trị hơn mười con số đó chứ.

“Hi, cậu còn nghe điện thoại không?” Diệp Từ Hi im lặng rất lâu, khiến cho người đàn ông đầu bên kia điện thoại nhận ra điều khác thường.

“Tôi vẫn còn nghe đây!” Không biết là sau khi an ủi mình lần thứ mấy, cuối cùng Diệp Từ Hi cũng hồi phục lại tinh thần.

“Đó là người như thế nào?”

Người bên kia, giống như rất cố chấp với vấn đề này.

Cũng như mấy năm nay, anh ta rất cố chấp đối với Tiểu Bảo Bối.

Biết rõ là cô và Quý Xuyên đang yêu nhau, từ trong miệng của người khác nghe được nhiều tin tức về cô, cũng là một cách hành hạ đối với bản thân. Nhưng mà người kia lại nhất định không buông nổi.

Thường thì cứ cách một khoảng thời gian anh ta sẽ từ một nơi bất kỳ trên thế giới, gọi một cuộc điện thoại với người bạn thân nhất là Diệp Từ Hi hỏi về Tiểu Bảo Bối. Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

Mỗi lần bọn họ nói chuyện điện thoại, từ trước tới giờ đều không nói những chuyện khác, chỉ nói về Tiểu Bảo Bối.

Có thể nói, mấy năm nay, thậm chí Diệp Từ Hi còn biết rõ những gì mà Tiểu Bảo Bối trải qua hơn cả bản thân cô.

Đơn giản là vì anh ta cần biết những gì mà Tiểu Bảo Bối trải qua, để có thể kể lại chi tiết cho một người khác.

Nhưng mà tất cả những điều này, Tiểu Bảo Bối sẽ không biết, cũng sẽ không có người nào nói cho cô biết.

“Người kia . . . Thật ra tôi cũng không biết rõ lắm.” Về người đàn ông kia, quả thật là Diệp Từ Hi vẫn không hiểu rõ.

Từ lúc mới bắt đầu, anh ta đã nhận định đó chính là một kẻ nghèo hèn, cho nên không hề coi trọng anh.

Nhưng mà bắt đầu từ ngày hôm nay, Diệp Từ Hi cảm thấy mình nên điều tra người kia kỹ càng một chút.

Lời nói của Diệp Từ Hi vừa dứt, thì bên kia điện thoại lại yên lặng.

Trong không khí yên lặng này, thật sự rất đáng sợ.

Giống như là một người bị rút đi linh hồn, đang lạc lõng ở một không gian thứ ba.

Không khí tĩnh lặng quỷ dị kia, khiến cho Diệp Từ Hi do dự mình có nên mở miệng trước cắt đứt bầu không khí này hay không.

Nhưng mà vào lúc này, người bên kia điện thoại giống như được giải thoát vậy, than nhẹ một tiếng: “Thật ra, chỉ cần không phải là Quý Xuyên, thì ai cũng không quan trọng! Chỉ cần, anh ta đối xử tốt với Bảo Bối là được . . .”

Nói xong câu nói này, thì bên kia điện thoại lại yên lặng một lúc lâu.

Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng một lần nữa, giống như độc dược trí mạng. Có thể làm cho con người ta vào lúc không phát hiện ra, bị cướp đi mất tính mạng.

Lúc người đàn ông kia không lên tiếng lần nữa, Diệp Từ Hi có cảm giác sinh mạng của người kia cũng lặng lẽ trôi qua. Một giây kia, anh ta đột nhiên làm ra một hành động mà ngay chính bản thân anh ta cũng cảm thấy kinh ngạc; “Diêm Soái, cậu hãy trở về đi!

“Trở về? Tôi trở về làm gì?”

Người trong lòng đã là vợ của người khác!

Trước kia lúc cô chưa là của người khác, anh ta không trở về! Bây giờ cô đã thuộc về một người khác, anh ta trở về để làm gì . . .

- - Đường phân cách - -

“Ục ục ục . . .” Hôm nay vẫn còn chưa tan làm, bụng của Tiểu Bảo Bối đã bắt đầu réo ầm ỉ.

“Có biết xấu hổ không? Buổi sáng ăn nhiều như vậy mà vẫn còn đói sao?” Tiểu Bảo Bối giờ nắm đấm lên quơ quơ trước cái bụng sôi ùng ục của mình.

Sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm gọi người đưa tới một đồng đồ ăn. Trong đó, đều là mấy món sùi cảo hấp mà cô thích ăn nhất.

Tiểu Bảo Bối ăn vô cùng vui vẻ, nhưng mà Kiều Trác Phàm thì một miếng cũng không ăn.

Cũng đúng, người đàn ông vô lại này tối qua đã ăn hết mấy món ăn tình yêu của cô, ngay cả một chút canh cũng không chừa lại cho cô, cuối cùng Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ăn vài miếng cơm cho no bụng. Đoán chừng là người đàn ông này sáng nay gọi đồ ăn sáng nhiều như vậy là muốn đền bù cho cô vì tối qua cô không được ăn những thứ kia.

Nói thật ra, sự chăm sóc của Kiều Trác Phàm khiến cho cô cảm thấy cảm giác ấm áp đã lâu không có.

Nhìn thấy anh thích những món ăn mà cô làm như vậy, Tiểu Bảo Bối quyết định tối nay tan làm về cô sẽ làm cho anh một bữa cơm tối thật ngon!

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . .” Lúc Tiểu Bảo Bối quyết đưa ra quyết định chuyện này, đang cảm thấy mình thật vĩ đại, thì điện thoại di động của cô lại kêu lên.

Vừa nhìn thấy người gọi đến là Kiều Trác Phàm, cô không chút suy nghĩ mà nhận điện thoại rồi nói luôn với người bên kia điện thoại: “Kiều Trác Phàm, em rất hâm mộ anh!”

“Ồ? Hâm mộ anh chuyện gì? Vì anh đẹp trai, hay là đáng người anh rất chuẩn? Nếu không thì vì anh có nhiều tiền hả?” Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy giọng nói của người phụ nữ bên kia điện thoại, thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Không phải như vậy. Em hâm mộ anh vì anh có một người vợ đảm đang!” Người phụ nữ nào đó lên mặt trả lời lại.

“ . . .” Lời kia, khiến cho Kiều Trác Phàm một lúc lâu cũng không trả lời lại được.

Nếu Tiểu Bảo Bối thật sự là một người vợ đảm đang, thì ngày hôm nay Kiều Trác Phàm anh cũng không cần tới phòng làm việc mà phải mang theo hai cuộn giấy.

Thật sự không biết cô đã làm như thế nào, mà mỗi quả cà chua và trứng gà luộc đều hiệu quả hơn cả thuốc xổ. Bắt đầu từ nửa đêm hôm qua, Kiều Trác Phàm đã phải nhiều lần vào ngồi bồn cầu. Đến bây giờ, anh cảm giác như người mình sắp rỗng đi rồi.

“Sao vậy? Anh không thừa nhận em là người vợ đảm đang sao?” Bên kia điện thoại chờ một lúc lâu vẫn không thấy trả lời lại, Tiểu Bảo Bối có cảm giác có gì đó không đúng.

“Không có, trên đời này làm gì có người nào đảm đang hơn em chứ!” Kiều Trác Phàm lại mở miệng nói những lời trái với lương tâm, nhìn khoe miệng của anh lúc này đang giật giật như thế nào thì sẽ biết.

“Dạ, cho nên mới nói anh đã cưới đúng người rồi!” Người bên kia điện thoại vô cùng đắc chí.

Đã từng thấy người mặt dày, nhưng mà chưa từng thấy người nào mặt dày như tường thành thế này, người nào đó bên này điện thoại mà mai ở trong lòng.

“Vậy thì vợ đảm đang à, bây giờ em dự định làm gì?” Thật ra thì Kiều Trác Phàm muốn đưa cô đi ra ngoài ăn cơm, đỡ mắt công cô lại nhất thời nảy sinh lòng tham muốn nấu cơm cho anh ăn.

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến bộ dạng Tiểu Bảo Bối đi vào bếp vùng vằng lên, thì dù một chút hạnh phúc nhỏ nhoi Kiều Trác Phàm cũng không cảm nhận được mà chỉ cảm thấy cục hoa của mình căng thẳng thôi.

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó tới.

Tiểu Bảo Bối ở bên kia điện thoại nói: “Người vợ đảm đang của anh định đi chợ bán thực phẩm một chuyến!”

“... Em đi chợ bán thực phẩm? Để làm cái gì?” Kiều Trác Phàm chỉ nghe thấy như thế, trong lòng đã lạnh lẽo.

“Nấu cơm cho anh ăn chứ sao. Nhìn anh hôm qua ăn ngon như vậy, em quyết định hôm nay làm nhiều thêm một chút!” Người phụ nữ bên kia điện thoại, đang rất hào hứng và vui vẻ.

Không phải chứ, đầu óc anh cả đêm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn đợt thứ hai nữa sao!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 63.2: Ông chồng không biết xấu hổ và cô vợ cũng không biết xấu hổ

Editor: Táo đồ phổ núi

Nghĩ tới hôm nay đã dùng hết cả một cuộn giấy vệ sinh, sắc mặt của Kiều Trác Phàm trở nên tái xanh.

“Chuyện đó... Vợ à, em còn phải làm việc rất vất vả! Hay là như vậy đi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn đi!”

Mẫu chốt là anh đã đi cả một đêm rồi, rất vất vả.

“Vất vả cái gì chứ! Kiều Trác Phàm, chỉ cần nhìn thấy anh ăn cơm em nấu, thì em không cảm thấy vất vả gì hết! Được rồi, cứ như vậy đi. Em cúp điện thoại trước, thu dọn một chút là tan làm rồi!”

Người phụ nữ lẩm bẩm, rồi cúp điện thoại trước.

Tới đây, Kiều Trác Phàm có chút khóc không ra nước mắt.

Em không vất vả nhưng cúc hoa của anh vất vả đó!

Nếu đi cả đêm nữa thì giấy vệ sinh cũng không còn.

Nghe thấy cô sẽ nấu cơm, Kiều Trác Phàm cảm thấy bây giờ phải kêu trợ lý đi mua hai cuộn giấy vệ sinh để về nhà dùng mới được!

“Kiều thiếu, người vợ đảm đang của anh hả?” Lúc này Anna đứng ở bên cạnh.

Vừa rồi, cô bước vào để đưa lịch trình ngày mai của Kiều Trác Phàm cho anh xem qua.

Không ngờ vừa đúng lúc bắt gặp cảnh anh gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà nghe đoạn đối thoại kia, Anna thiếu chút nữa đã cười bò ra đất.

“Ôi, là cô vợ nhỏ không biết xấu hổ!”

Kiều Trác Phàm thở dài một tiếng, cũng giống như tâm tình lúc này của anh vậy, rất lạnh vô cùng lạnh.

Anna nghe thấy câu nói này của Kiều đại gia, thì trừng mắt nhìn anh: Ông chồng như anh mới không biết xấu hổ!

Ai vừa mới tự nhận mình rất đẹp trai, dáng người rất chuẩn, còn nói mình là người có nhiều tiền?

Tóm lại, hai người này đúng là không biết xấu hổ rất xứng đôi!

Không trách được, mọi người đều nói không phải người một nhà thì không vào một cửa!

Anna vẫn cho là cô đã che giấu nụ cười của mình rất tốt rồi.

Ai ngờ được cô vẫn bị Kiều Trác Phàm phát hiện. Diễm đáng ele quý don.

“Anna, cô mà còn cười nữa thì tôi sẽ nói những chuyện mà hôm qua cô đã làm cho Duật nghe!”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, mỗi lần uy hiếp đều rất thỏa đáng!

Anna vốn đang cười rất tươi, lập tức chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhìn đi chỗ khác.

Không vì cái gì!

Ai bảo hôm qua cô đã làm ra chuyện kia chứ?

Khi Kiều Trác Phàm thuận lợi giải quyết xong chuyện Anna ‘cười nhạo’, thì anh lại không thể không lo lắng cho bản thân mình.

Còn Tiểu Bảo Bối ở bên này sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Kiều Trác Phàm, thì điện thoại di động của cô lại vang lên.

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . .”

Vốn cho rằng Kiều Trác Phàm còn có chuyện gì muốn dằn dò mình, nhưng khi Tiểu Bảo Bối móc điện thoại của mình ra, thì nụ cười trên khuôn mặt của cô lập tức biến mất không còn chút gì nữa.

Đơn giản là vì trên màn hình điện thoại liên tiếp nhấp nháy hai chữ ‘Tiểu Huyền’.

Bây giờ cũng đã sắp tới giờ tan tâm, đột nhiên Tiểu Huyền gọi điện thoại cho cô là muốn làm gì?

“Chào chị, tôi là Tiểu Bảo Bối!” Lúc tiếp thông điện thoại, Tiểu Bảo Bối đã thu dọn bàn làm việc xong xuôi.

“Bảo Bối, đến phòng làm việc của chị một lát.” Trong giọng nói của Tiểu Huyền mang theo sự ngọt ngào đầy nữ tính đặc biệt nghe rất dễ thương.

Nếu là đàn ông, chắc chắn sẽ bị giọng nói như vậy mê hoặc cho thần hồn điên đảo.

Chỉ tiếc người nghe điện thoại lại là Tiểu Bảo Bối.

Nghe thấy giọng của người phụ nữ này, ngoại trừ có cảm giác không vui ra cô không có cảm xúc đặc biệt gì khác. SSdienng dānlew quy9on.

“Đã tới thời gian tan tâm. Có chuyện gì thì để sau hãy nói đi!”

Cô không thích tiếp xúc nhiều với Tiểu Huyền.

Nhất là sau khi bị cô ta cướp đi Quý Xuyên, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Huyền, cô đều sẽ nghĩ tới sự phản bội của hai người này . . .

Trước kia cô còn có thể cố thu lại tính tình một chút, vì niệm tình bọn họ là người một nhà.

Nhưng từ hôm đại hội cổ đông kia, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được, cô coi bọn họ là người một nhà, nhưng mà người ta lại không coi cô là người một nhà.

Bọn họ chỉ biết bất cứ lúc nào cũng có thể ép cô và cha của cô đi vào đường cùng.

Trước kia là Tiểu Vi và Tiểu Huyền, bây giờ thì có thêm một người nữa là Quý Xuyên.

Cả nhà bọn họ liên hợp lại, mục đích là muốn hạ bệ cha cô xuống. Những lúc như vậy, nếu như cô không hăng hái phản kháng lại, chẳng lẽ lại trở mặt để cho mấy người này chèn ép cha mình sao?

Từ khi trên đại hội cổ đông chứng kiến hết tất cả, Tiểu Bảo Bối liền không muốn tiếp tục chịu đựng mấy người này nữa.

“Bảo Bối, chị nghĩ em đã hiểu lầm rồi! Lần này mặc dù tìm em là vì công việc, nhưng mà đây cũng coi như là bổn phận của em. Em còn nhớ thời gian trước em đã phụ trách thiết kế dự án kia không? Trong đó có chút vấn đề xảy ra, bây giờ chúng ta cần phải bàn lại một chút, để làm thế nào nói rõ ràng chuyện này với bên đối tác!”

Tiểu Huyền nói tới đây, khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại sau khi về công ty cô có phụ trách một dự án thiết kế độc lập.

Nghe nói, đây là sản phẩm mới mà Tiểu Thị muốn khai thác trong thời gian này.

Tiểu Bảo Bối thiết kế dự án này, hình như bên đối tác cũng rất hài lòng.

Tiểu Bảo Bối đã có lần cho rằng, chờ khi làm hàng mẫu ra thì điều chỉnh lại một chút thì chuyện này coi như giải quyết xong.

Nhưng dựa theo những gì Tiểu Huyền nói, thì dường như bên đối tác kia có xảy ra chút vấn đề gì đó!

“Bảo Bối, chị biết là trước kia chúng ta có chút đụng chạm. Nhưng mà công ty này, dù sao cũng là của nhà họ Tiểu, em cũng họ Tiểu, chị cũng họ Tiểu,

vào thời điểm mấu chốt chúng ta cần phải đoàn kết một lòng mới được! Khi có chuyện xảy ra, thì chúng ta cần phải gác chuyện riêng sang một bên.”

Tiểu Huyền nói chuyện cũng có lý, điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi sững sờ.

“Được, bây giờ tôi qua tìm chị!” Nói xong, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể bước chân đi về phía phòng làm việc của Tiểu Huyền.

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, đây là bản kế hoạch của em, những chỗ bôi đỏ ở bên trong, chính là chỗ mà bên đối tác hợp tác với chúng ta cảm thấy không hài lòng.”

Lúc này Tiểu Bảo Bối vừa bước vào phòng làm việc của Tiểu Huyền, Tiểu Huyền liền lấy ra một tập tài liệu đưa tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nhìn tập tài liệu này, quả thật có không ít chỗ bôi đỏ.

“Nhưng trước đó không phải bọn họ nói là rất tốt sao?” Tiểu Bảo Bối có chút bán tín bán nghi mở tập tài liệu kia ra nhìn nhìn.

“Mấy ông chủ lớn đều giống như nhau, không có việc gì làm thì thích bắt bẻ này kia!” Nhìn sơ qua hôm nay Tiểu Huyền cũng rất bình thường.

Dường như bọn họ cũng đã rất lâu rồi không nói chuyện hòa bình như ngày hôm nay.

“VẬY CHỊ HỌ, TÀI LIỆU NÀY TÔI CẢM VỀ NHÀ ĐỂ XEM LẠI MỘT CHÚT, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy, trên đó thật sự có rất nhiều chỗ cần phải sửa lại. Nhưng mà đêm nay cô đã đồng ý với Kiều Trác Phàm là làm cơm tối cho anh, nếu như cô không trở về nấu cơm được, hẳn là anh sẽ rất thất vọng đúng không?

“Chuyện này cũng không có gì to tát cả! Chị đã đặt một bàn tiệc đến lúc đó chúng ta cùng đi, rồi đem những chuyện cần nói nói rõ ràng rành mạch trước mặt đối tác là được, sau này đỡ phải mỗi một lần lại kêu sửa đi sửa lại!” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, cũng bắt đầu thu dọn lại tài liệu và bàn làm việc của mình.

“Nhưng mà chị họ . . .”

Tiểu Bảo Bối không thích tiệc tùng gì đó.

Đặc biệt là lại còn tham gia cùng với Tiểu Huyền.

Hơn nữa nếu như cô đi ra ngoài ăn, vậy thì ai sẽ làm cơm tối cho Kiều Trác Phàm?

Nhưng mà cô còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Tiểu Huyền đã mở miệng trước: “Bảo Bối, cũng chỉ bỏ thời gian ăn một bữa cơm thôi cũng không được sao? Em thử nghĩ lại xem, nếu như ngay cả việc đơn giản nhất này cũng bỏ lỡ, sợ là . . .” Sợ là ngày Tiểu Thị đóng cửa, Tiểu Đằng bị hạ bệ cũng không còn xa.

Nhưng những lời này, Tiểu Huyền còn chưa nói hết, chỉ nhìn về phía Tiểu Bảo Bối

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con của cô cúi đầu xuống suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nói với cô ta: “Tôi biết rồi. Vậy chị họ, tôi đi ra trước gọi một cuộc điện thoại!”

P/s: Tổ đi du lịch nên nếu có mạng tổ sẽ up chương mới, không có thì tuần sau về tổ sẽ bù nha. Vì đi đảo nên sợ là không có mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 63.3: Ông chồng không biết xấu hổ và cô vợ cũng không biết xấu hổ

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nói xong thì cô đã nhắc chân đi ra khỏi phòng làm việc.

“Kiều Trác Phàm?”

Lúc gọi điện thoại cho Kiều Trác Phàm, cô nghe thấy trong điện thoại còn có cả tiếng còi vang lên.

Xem ra Kiều Trác Phàm đang ở bên ngoài.

“Sao thế? Đã mua thức ăn xong rồi hả? Vậy chờ anh một chút, anh vẫn còn đang trên đường, lập tức đến ngay!” Kể từ khi cưới Tiểu Bảo Bối, mỗi ngày sau khi tan làm Kiều Trác Phàm đều tới bên này đón cô, sau đó đưa cô về nhà.

Như vậy cuộc sống chỉ có ba đường thẳng, dường như cũng đã thành thói quen.

“Kiều Trác Phàm, có một tin không vui muốn báo cho anh biết!”

“Tin không vui gì?” Nghe thấy giọng điệu của Tiểu Bảo Bối ở bên kia, Kiều Trác Phàm nhú mày một cái.

Cũng đúng lúc này Kiều Trác Phàm nhìn thấy hình ảnh mình đang nhú mày qua kính chiếu hậu.

Ở trong hoàn cảnh cá lớn nuốt cá bé của nhà họ Kiều, từ nhỏ Kiều Trác Phàm đã học rất tốt cách che giấu cảm xúc của mình. Điều này, trên thương trường nhất định phải có.

Vui buồn không được lộ ra, đây mới là kiểu mẫu thành công nhất.

Trước đây, điều này Kiều Trác Phàm vẫn luôn làm rất tốt.

Mới vừa rồi từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy bản thân mình dễ dàng nhú mày lại như vậy, anh cũng bị sợ hết hồn.

Ngày trước, đối mặt với sự xa lánh và đầu đá của người thân, anh cũng chưa từng dễ dàng nhú mày lại dù chỉ một chút, nhưng mà bây giờ vì một câu nói của Tiểu Bảo Bối anh lại thay đổi sắc mặt.

Kiều Trác Phàm tự nhiên hiểu rõ, tình huống này gây bất lợi cho mình.

Nếu như mình quá dễ dàng thể hiện cảm xúc của mình qua lời nói, thì rất nhanh sẽ bị người khác phát hiện ra nhược điểm của mình. Mà Kiều Trác Phàm không thích người khác phát hiện ra nhược điểm của mình.

Trong lúc này anh có chút không vui.

“Tối nay cô vợ đảm đang của anh phải ở lại tăng ca! Nói cách khác, bữa cơm tình yêu tối nay của anh cũng bị bay đi mất luôn!”

Giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút ai oán, cộng thêm cái đầu của cô lúc này đang lắc như trống bỏi, nhìn đáng yêu miễn bàn luận.

Bên này điện thoại mặc dù Kiều Trác Phàm không nhìn thấy bộ dạng lắc lắc cái đầu của cô, nhưng mà khi nghe thấy giọng nói ai oán của cô, khóe môi của anh không tự chủ cong lên.

“Không sao cả, không ăn được cũng không sao!” Mấu chốt là cúc hoa không cần phải chịu tội nữa!

“Lúc em làm thêm giờ cẩn thận một chút, đợi lúc nào sắp về gọi điện thoại cho anh, anh qua đó đón em!”

“Vậy chờ tối mai em lại làm cho anh một bữa cơm thật thịnh soạn nha!” Xuất phát từ ấy nấy, Tiểu Bảo Bối nói ra lời thề son sắt.

“Ừ, anh chờ!”

Tối mai, cái mông của anh lại phải chịu tội rồi!

Mặc dù biết điều này, nhưng mà trong lòng của Kiều Trác Phàm vẫn tràn đầy vui vẻ mà đồng ý. Bởi vì, sẽ đổi lại được một tiếng cười của người bên kia.

“Bảo Bối, chúng ta xuất phát thôi!” Lúc hai người bọn họ đang trò chuyện qua điện thoại, thì Tiểu Huyền từ bên trong phòng làm việc đi ra, nói.

“Cục cưng, em muốn đi đâu?” Kiều Trác Phàm cũng nghe được giọng nói của Tiểu Huyền truyền qua điện thoại.

Từ kính chiếu hậu phản chiếu ra lông mày của anh nháy lên.

Người phụ nữ này không phải là người đơn giản.

Cục cưng ngây thơ nhà bọn họ cuối cùng cũng không phải là đối thủ của cô ta.

Khi Kiều Trác Phàm nghe được giọng nói của Tiểu Huyền, thì có chút mất bình tĩnh, sau đó Tiểu Bảo Bối nói với anh: “Kiều Trác Phàm, em phải đi rồi. Đợi lát nữa về, em sẽ nói cho anh biết.” Ngay sau đó cô cúp điện thoại.

- - Đường phân cách - -

Bên trong khách sạn cao cấp nào đó, chiếc khăn trải bàn màu vàng đặc biệt bắt mắt.

Mà trên mặt bàn được đặt nhiều nhất chính là ly rượu.

Trên đỉnh đầu của bọn họ, còn treo một chiếc đèn chùm bằng thạch anh.

Tia sáng kia, khúc xạ ra khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không mở mắt ra được.

So với Tiểu Bảo Bối hoàn toàn xa lạ với hoàn cảnh như vậy, thì Tiểu Huyền ngược lại có vẻ như hoàn toàn không có một chút xa lạ nào với không khí như thế này.

“Chủ tịch Dương, tôi là Tiểu Huyền, là phó tổng giám đốc của Tập đoàn Tiểu Thị.”

Một bộ váy công sở màu đen, khiến cho Tiểu Huyền vốn lung linh lại càng trở nên hấp dẫn hơn. Nhất là một lớp ren mỏng ở trước ngực kia có thể loáng thoáng nhìn thấy một gò tuyết trắng.

Khiến cho đôi mắt của đối tác được gọi là chủ tịch Dương kia vẫn nhìn chăm chăm. Nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Tiểu Huyền, chậm chạp không chịu buông ra.

“Vẫn nghe nói Phó tổng giám đốc Tiểu là người khéo léo, hôm nay vừa gặp quả nhiên là danh bất hư truyền!” Chủ tịch Dương cũng không chút keo kiệt mà tán dương Tiểu Huyền.

Nếu như cánh tay của ông ta không nắm chặt lấy tay của Tiểu Huyền, ánh mắt của ông ta thì không trần trụi nhìn vào cổ áo của Tiểu Huyền, thì có lẽ những lời nói này của ông ta sẽ có hiệu quả tốt hơn. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Chỉ nhìn vào cảnh tượng này, Tiểu Bảo Bối đã muốn toát mồ hôi hột thay cho Tiểu Huyền.

Nhưng mà bộ dạng của Tiểu Huyền rất nhuần nhuyễn.

“Phó tổng giám đốc Lý, chào ngài tôi là Tiểu Huyền!” Cô ta thốt ra lời này, dù cho chủ tịch Dương không nở như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể buông tay của cô ta ra, để cho cô ta bắt tay của phó tổng giám đốc của bọn họ.

“Chào cô!”

“Đây là người chịu trách nhiệm về thiết kế của dự án hợp tác lần này của chúng ta, Tiểu Bảo Bối!”

Sau đó Tiểu Huyền lại giới thiệu Tiểu Bảo Bối.

Đến một hoàn cảnh xa lạ, Tiểu Bảo Bối trở nên tương đối khôn khéo. Tiểu Huyền nói cô chào hỏi, cô liền vội vàng nói mấy câu chào hỏi.

“Là như vậy, lần này chúng tôi đến là muốn nói chi tiết về chuyện hợp tác với chủ tịch Dương một chút . . .” Tiểu Huyền ngồi xuống, liền bắt đầu giải thích.

Nhưng mà chủ tịch Dương dường như không muốn lãng phí thời gian trong công việc như vậy.

Vào lúc Tiểu Huyền nói chuyện, ông ta đã gọi người đưa lên một chai rượu đỏ, nhân tiện chủ động rót rượu cho Tiểu Huyền và Tiểu Bảo Bối.

“Khi nào trăng lại tròn, nâng cốc hời trời xanh! Ngày hôm nay khó có dịp gặp được các người đẹp, chúng ta uống chút rượu, cùng nhau vui vẻ! Còn chuyện công việc, đợi lát nữa lại nói sau cũng được!”

Chủ tịch Dương nói xong đã chủ động nâng ly rượu lên, cộng ly với Tiểu Huyền một cái. Sau đó lại cộng vào ly của Tiểu Bảo Bối.

“Tôi mời nên cạn ly trước, hai người đẹp thì tùy ý!” Nói xong, chủ tịch Dương hơi ngửa đầu, liền uống hết một ly rượu đỏ.

Chủ tịch người ta đã nói đến như thế, tự nhiên bọn họ cũng không thể để cho người ta mất thể diện được.

Từ lượng của Tiểu Huyền tốt, vài ly rượu đỏ đối với cô ta mà nói cũng không có gì.

Cho nên cô ta cũng hơi ngửa đầu lên uống một ly rượu đỏ.

Còn thừa lại mỗi Tiểu Bảo Bối đang cầm hơn ly rượu đỏ ngậy người ra.

Thành thật mà nói, một ly rượu này của cô, nếu như cô uống hết thật thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà Tiểu Huyền và chủ tịch Dương sau khi uống xong thì vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối.

Nhất là Tiểu Huyền, lúc này cô ta còn khuyên: “Bảo Bối, chủ tịch Dương mời rượu kia! Mau uống đi chứ . . .”

“Tôi . . .” Nếu có thể uống, đương nhiên cô cũng một ngụm uống hết rồi.

Lúc Tiểu Bảo Bối không biết nên làm thế nào, thì vị chủ tịch Dương kia lại nói: “Không sao không sao hết, cô gái nhỏ không biết uống thì chỉ cần nhấp

một ngụm là được!”

Cũng không biết là câu nói này của chủ tịch Dương có vài phần giả có vài phần thật hay không, mà quả thật Tiểu Bảo Bối đã nhấp một ngụm thật.

Nhưng mà rượu đỏ này không có ngọt như chai ở nhà của Kiều Trác Phàm. Tiểu Bảo Bối nhấp một ngụm, liền nhăn mày lại.

Không biết vì bộ dạng này rất khó coi hay là không hài lòng với cách làm này của cô, mà sau khi Tiểu Bảo Bối uống hết một ngụm này xong, thì liền nhận được một cái khinh khinh từ Tiểu Huyền.

Sau đó, mấy người đều ngăm hiểu lẫn nhau bắt đầu ăn uống.

Bữa cơm này vừa ăn, Tiểu Huyền mấy lần đều muốn nói chuyện hợp tác cùng với chủ tịch Dương, nhưng mà người đàn ông này lại luôn lẩn tránh.

Mỗi lần nhắc tới, thì lại uống một ly rượu.

Cứ như vậy, Tiểu Huyền cũng đã uống ba bốn ly.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chương 63.4: Ông chồng không biết xấu hổ và cô vợ cũng không biết xấu hổ

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà Tiểu Bảo Bối ở bên này, mặc dù mỗi lần chỉ nhấp một ngụm, nhưng vài ngụm thì đầu óc của cô cũng bắt đầu choáng váng.

Vị phó tổng giám đốc ở bên cạnh, hình như cũng trở thành mấy người.

“Bảo Bối, còn không mau mời rượu chủ tịch Dương đi!”

Tiểu Huyền vẫn còn đang cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười.

Nói thật ra, mặc dù cô ta thông minh, nhưng mà cũng không thể nào chịu được phương pháp mọi người thay phiên mời rượu.

Trước mắt, cô ta cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi, vội vàng kéo Tiểu Bảo Bối vào làm thế thân.

“Không uống được, tôi muốn về nhà!” Tiểu Bảo Bối chu cái miệng nhỏ lên, bộ dạng như muốn khóc lên.

Nói thật ra, vừa rồi lúc các cô đi vào, Tiểu Bảo Bối với bộ dạng như sợi mì suông, nên không được ai chú ý tới.

Nhưng mà sau khi uống rượu xong, thì lại không giống như vậy nữa.

Lúc này đây, cả khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp kia, lại càng khiến cho đàn ông thêm mê muội chìm đắm vào trong đó.

“Tiểu thư Tiểu Bảo Bối, tên của cô đúng là rất đặc thù! Như vậy đi, một ly này tôi kính cô!” Lần này chủ tịch Dương cũng chú ý tới khuôn mặt hồng hào đáng yêu của Tiểu Bảo Bối. Nhất là cánh môi vênh lên như cánh hoa kia, nhìn vô cùng ngon miệng.

Lần này, cuối cùng ông ta cũng buông lỏng bàn tay của Tiểu Huyền ra, và nhân đó bàn tay của ông ta đã đặt lên mu bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

Bàn tay nhỏ bé kia, non mềm mịn màng, cảm còn khiến cho người ta thoải mái hơn so với bàn tay của Tiểu Huyền.

“Không uống!” Tiểu Bảo Bối cảm thấy rượu kia cực kỳ khó uống, cho nên cho dù chủ tịch Dương đưa lên tận miệng của cô thì cô vẫn lắc đầu như thường.

“Bảo Bối nghe lời nào, chỉ uống hai ngụm thôi!” Tiểu Huyền ở bên cạnh khuyên.

Thực sự Tiểu Huyền cũng xuất phát từ sự bất đắc dĩ.

Cô ta thực sự không ngờ được, vị chủ tịch Dương này lại khó dây dưa như vậy.

Bạn thử nhìn mà xem, một ly rồi lại một ly, uống mãi mà vẫn chưa kết thúc được. Mà chuyện quan trọng, thì không biết khi nào mới nói được.

Độ cồn của loại rượu này cũng không hề nhẹ, đầu của cô ta cũng bắt đầu choáng váng.

Lúc này lôi kéo Tiểu Bảo Bối lên, Tiểu Huyền còn đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Quý Xuyên, kêu anh tới đón hai người bọn họ hay không.

Nhưng mà nhìn vị chủ tịch Dương này, sợ là đã để mất tới bọn họ rồi.

Lúc Tiểu Huyền vừa chạm tới điện thoại di động của mình, thì đột nhiên cô ta ngã ra.

Lúc này thông báo cho Quý Xuyên, anh nhất định sẽ tới. Nhưng mà vấn đề là cô thật sự có thể để cho Tiểu Bảo Bối trở về cùng bọn họ hay không?

Quý Xuyên được tiếp cận Tiểu Bảo Bối, sợ là rất vui vẻ đi.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối uống rượu vào, lại thay đổi giống như một người khác vậy. Tia sáng bên trong đôi mắt kia, có bao nhiêu hút hồn khỏi phải bàn tới. Đến đây rồi.

Lúc này đây, ngay cả vị chủ tịch Dương chơi bởi trong cả ngàn bụi hoa, cũng đã bị cô làm cho mê mẩn cả người.

Nếu như để cho Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối như vậy, thì phải làm như thế nào mới được?

Nghĩ tới gần đây khó khăn lắm mối quan hệ của mình với Quý Xuyên mới tốt lên được một chút, nếu như vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lại sợ là . . .

Bỗng nhiên, Tiểu Huyền có một ý tưởng độc ác.

Hay là để Tiểu Bảo Bối say rượu ở lại chỗ này?

Nghĩ tới đây, Tiểu Huyền nhìn về phía hai người đang uống rượu.

“Tiểu Bảo Bối, uống một hớp đi!”

“Không uống!”

“Ngoan nào, hãy uống một ngụm thôi. Nghe lời của anh trai nào, rồi em muốn gì anh trai cũng cho em hết!”

Bây giờ, vị chủ tịch Dương bốn năm mươi tuổi đã tự động hạ thấp thân phận.

Nhưng mà khi nghe thấy ông ta tự nhận mình là ‘anh trai’, thì Tiểu Huyền không khỏi cảm thấy chán ghét. Nhất là khi ánh mắt của cô ta dừng lại trên quả đầu địa trung hải bóng loáng cả một mảng kia của vị chủ tịch Dương kia, vẻ mặt của Tiểu Huyền lại càng thối hơn.

Người như vậy, chạm vào cô ta một cái cô ta cũng không muốn.

Nghĩ lại tới nay bản thân mình đã bị người đàn ông này nắm tay xoa nắn một lúc lâu, Tiểu Huyền quyết định tới nay trước khi trở về phải dùng xà bông ngâm mấy giờ mới được!

Nhưng mà nếu như lão già này chạm vào Tiểu Bảo Bối thì sao?

Tiểu Huyền nhìn thấy lúc này Tiểu Bảo Bối đang cực lực muốn thoát khỏi lại bị người kia nắm chặt trong lòng bàn tay . . .

Nếu như Tiểu Bảo Bối bị một lão già như vậy chà đạp, thì về sau tâm tư của Quý Xuyên sẽ không còn tập trung ở trên người của người phụ nữ này nữa rồi!

Trong khoảnh khắc, một suy nghĩ độc ác chợt lóe lên trong đầu của Tiểu Huyền - - để Tiểu Bảo Bối ở lại, để cho lão già kia muốn làm gì thì làm!

“Sao thế này? Sao phó tổng giám đốc Tiểu lại không ăn nữa?” Vị nữ phó tổng giám đốc và chủ tịch Dương đưa tới ở bên cạnh, nhìn thấy Tiểu Huyền vẫn nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ mà không có hành động tiếp theo, thì cảnh giác hỏi.

“Tôi muốn đi toilet, chính là hơi ngại ở trước mặt chủ tịch Dương . . .” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, thì đá lông nheo với chủ tịch Dương.

Và vị chủ tịch Dương kia đang đặt tất cả tâm tư lên trên người của Tiểu Bảo Bối, cho nên trong một lúc cũng không thể ứng phó được với nhiều phụ nữ như vậy.

Nghe thấy Tiểu Huyền muốn đi toilet, ông ta vội vàng tươi cười hớn hở nói: “Cứ đi thoải mái thôi, không có gì phải ngại hết!”

“Vậy thì tôi sẽ đi trước một chút!” Nói xong, Tiểu Huyền cầm theo túi xách đi ra.

Thấy như vậy, khiến cho vị nữ phó tổng giám đốc kia có chút buồn bực.

Người phụ nữ này, cũng chỉ toi let thôi, tại sao phải xách túi xách đi theo.

Nhưng mà nghĩ tới khuôn mặt được trang điểm đậm như vậy, sợ là lại muốn đi vào toi let trang điểm lại đúng không?

Mà khi nữ phó tổng giám đốc nhìn bóng lưng của Tiểu Huyền rời đi, thì cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối lại bị cái ly rượu dâng lên tận miệng.

Một ông chú có quả đầu địa trung hải, liên tục dùng giọng điệu chán ghét nói: “Tiểu Bảo Bối, hãy uống một ngụm đi! Sau khi uống xong sẽ thoải mái một chút . . .”

Thật ra ông ta muốn nhân cơ hội này chuốc cho cô say khướt đi, đến lúc đó chuyện gì cũng có thể, muốn làm chuyện gì thì làm.

Nữ phó tổng giám đốc kia cũng nhìn ra được ý tưởng của người đàn ông này.

Nhưng mà cũng không có cách nào, nhiều năm nay ông ta cũng đã chuốc say cho không biết bao nhiêu người, cũng nhân cơ hội đã chiếm tiện nghi không biết bao nhiêu người rồi.

Nhưng chuyện này, cô ta cũng không có cách nào ngăn cản được. Dù sao cô ta cũng cần phải dựa vào người đàn ông này để kiếm cơm.

“Uống một ngụm nào. Nhanh một chút!” Một lúc lâu mà cũng không đổ rượu được vào trong miệng của Tiểu Bảo Bối, chủ tịch Dương có chút nôn nóng.

Cánh tay thô của ông ta nhấc lên, dự định đưa cô bé này vào trong lòng mình để dụ dỗ cho thật tốt.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy một cảm giác xa lạ xâm nhập, liền đưa tay đẩy ra phía trước.

Người đàn ông vốn sắp được áp sát lại gần, bị đẩy như vậy, đột nhiên cả người liền bị ngã xiêu vẹo đi.

Ngã về phía cái ghế ở bên cạnh, cả cơ thể mập mạp của ông ta liền bị lăn xuống đất!

Một cú ngã này, đoán chừng là không hề nhẹ.

Ông ta bị đau tới mức nhe răng trợn mắt lên!

“Cái con tiện nhân này, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Ông ta đứng lên xoa xoa cái eo của mình, trên khuôn mặt lúc trước vẫn luôn treo một bộ dạng tươi cười đối trá lúc này đã không còn sót lại chút gì nữa.

“Hu hu đầu tôi rất choáng váng!” Dường như Tiểu Bảo Bối không nghe được lời nói của ông ta, lúc này vẫn rất tự nhiên ngồi trên ghế của mình khóc nức nở.

Kể từ sau khi say rượu ở nhà, cha của cô liền không cho phép cô uống rượu ở bên ngoài.

Vừa rồi cô cũng không dám uống nhiều. Nhưng mà cũng không chống cự lại được việc lão già này thay phiên mời rượu.

Cứ mấy vòng như vậy, cô uống một ngụm rồi lại một ngụm, dù ít cũng thành nhiều. Đầu óc cũng đã choáng váng lộn xộn thành một nùi lộn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 63.5: Ông chồng không biết xấu hổ và cô vợ cũng không biết xấu hổ

Editor: Táo đồ phở núi

Nghe thấy phía trước có tiếng động truyền tới, Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên lên nhìn thấy có rất nhiều người đang đi về phía cô.

“Có rất nhiều tên béo!” Cô thét lên một tiếng sợ hãi, khiến cho mặt mũi của vị chủ tịch Dương này không còn sót lại chút gì.

Ông ta ở trên thương trường nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa có người nào dám chế nhạo ở trước mặt ông ta như vậy.

Cho nên, ông ta nhận định cô gái này chắc chắn là giả vờ.

“Được, cô cứ tiếp tục giả vờ đi! Xem đêm nay ông sẽ thu thập cô như thế nào!” Lúc nói những lời này, ông ta liền kéo Tiểu Bảo Bối đứng dậy, đi ra phía cửa. Vừa đi ông ta còn dặn dò người bên cạnh: “Tổng giám đốc Lý, cô đợi tí nữa rồi thanh toán hết chỗ này. Nói cho phó tổng giám đốc Tiểu là tôi và nhân viên nữ này có chút chuyện riêng cần giải quyết!”

Ném lại những lời này xong, ông ta dẫn Tiểu Bảo Bối rời khỏi.

“Tránh ra! Tôi không cần ông ôm!”

“Đừng nói chuyện nữa, nếu không cẩn thận một lát nữa tôi sẽ không tha cho cô!”

“Hu hu . . . Tôi sợ . . .” Tiểu Bảo Bối uống chút rượu, nên đầu óc cũng có chút không được rõ ràng lắm.

Vừa thấy chuyện không thuận theo ý của mình, cô liền bắt đầu khóc nức nở.

Nhưng mà lão già kia đâu có quản được nhiều chuyện như vậy?

Hơn nữa, cho dù cái miệng của Tiểu Bảo Bối có khóc lên, nhưng mà lại không tránh thoát khỏi tay của ông ta.

Cho nên ông ta lại càng khẳng định, đây chính là chiêu thức lạt mềm buộc chặt của cô gái này.

Nếu đúng là như vậy, vậy thì đêm nay ông ta sẽ thuận theo ý của cô.

“Đi nhanh một chút . . .” Nói xong mấy chữ này, chủ tịch Dương liền nửa ôm nửa khiêng Tiểu Bảo Bối rời đi.

Mà nữ phó tổng giám đốc kia cũng chính là tổng giám đốc Lý, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi thì bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Xem ra, lại có thêm một cô gái tốt bị chà đạp . . .

- - Đường phân cách - -

“A lô, chào cô!” Tiểu Huyền mới từ bên ngoài về, lập tức móc điện thoại ra, bấm một dãy số gọi đi.

“A lô, chào cô phó tổng giám đốc Lý, tôi là Tiểu Huyền! Là như vậy, vừa rồi tôi có chút không thoải mái, nên đã lái xe về nhà trước! Chỗ của chủ tịch Dương, ngài nói với ông ấy một tiếng giúp tôi có được không?”

“Tôi biết rồi!”

Giọng nói của phó tổng giám đốc Lý ở bên kia, có chút yên tĩnh một cách kỳ lạ. Điều này khiến cho Tiểu Huyền không khỏi hỏi thêm một câu: “Không phải là chủ tịch Dương tức giận đấy chứ?”

“Không có, vừa rồi chủ tịch Dương đã đi về trước rồi!”

Lời này khiến cho Tiểu Huyền có chút sững sờ, bàn tay cầm điện thoại cũng xiết chặt lại.

Các đốt ngón tay trắng bệch kia đã giải thích rõ sự bối rối của cô ta.

“Chủ tịch Dương đã đi về trước rồi sao?” Vậy thì Tiểu Bảo Bối đâu?

“Đúng vậy. Chủ tịch Dương nói ông ấy và tiểu thư Tiểu có chút vấn đề riêng cần giải quyết.”

Lời này đã ám chỉ rất rõ điều gì đó.

“Chuyện này . . .”

Thật ra Tiểu Huyền nghe được điều này đúng theo điều mà cô ta đã dự tính, đáng lẽ cô ta nên cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà cô ta cũng không hiểu tại sao khi mình nghe được điều này thì lại có chút đau lòng.

Cũng đúng.

Nếu như không có Quý Xuyên, thì cô ta và Tiểu Bảo Bối không có bất kỳ địch ý nào.

Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối nhỏ hơn cô ta mấy tuổi. Mới trước đây, cô ta thích nhất là Tiểu Bảo Bối đi theo đuôi mình mở miệng gọi một tiếng ‘Chị Huyền Huyền’.

Khi đó quan hệ của bọn họ rất tốt.

Có món ăn gì ngon, thì Tiểu Bảo Bối cũng sẽ để dành cho cô ta.

Nghĩ tới bộ dạng tươi cười đáng yêu kia của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Tiểu Huyền có chút không đành lòng.

“Phó tổng giám đốc Lý, chủ tịch Dương . . .” Chủ tịch Dương đã đưa Tiểu Bảo Bối đi tới chỗ nào rồi! .

Lúc này Tiểu Huyền muốn hỏi như vậy.

Thậm chí cô ta còn có suy nghĩ có nên nhân lúc còn chưa phát sinh chuyện gì, chạy tới cứu Tiểu Bảo Bối ra không.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên giọng nói của Quý Xuyên ở bên cạnh truyền tới: “Huyền Huyền, em đang nói chuyện điện thoại với ai thế?”

Lời này khiến cho Tiểu Huyền cứng đờ người lại.

Quý Xuyên ở đây từ khi nào?

Những gì cô ta vừa mới nói, Quý Xuyên có nghe được không?

Nhưng mà cẩn thận nhớ lại một chút, Tiểu Huyền phát hiện vừa rồi mình cũng không hề nói điều gì khả nghi cả.

“Phó tổng giám đốc Tiểu, còn có chuyện gì sao?” Người bên kia điện thoại thấy cô đang nói, nhưng lại không nói tiếp, liền mở miệng hỏi.

Mà nghe thấy giọng nói vang lên trong điện thoại, Tiểu Huyền lại cảnh giác nhìn người đứng trước mặt mình, Quý Xuyên mặc bộ quần áo ở nhà một tay đang cầm một ly cà phê, một tay đút trong túi quần.

“Không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nói lần sau chúng ta gặp lại!”

“Được rồi! Lần sau gặp . . .”

“Bái bai!”

Tiểu Huyền nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, sau khi cúp điện thoại ánh mắt của cô ta vẫn có chút bất an.

“Em làm sao vậy?” Quý Xuyên uống hai ngụm cà phê xong, liếc cô ta một cái, phát hiện ra cô ta có chút khác thường.

“Em . . . Em không có gì. Chỉ là vừa rồi uống rượu với bạn có hơi nhiều một chút, dạ dày hơi khó chịu!”

Tiểu Huyền sợ Quý Xuyên biết chân tướng sự việc, lại càng sợ anh biết rõ cô ác độc giao Tiểu Bảo Bối cho một lão già, liền thuận miệng nói dối.

“Không phải em nói buổi tối có đi gặp mặt khách hàng sao?” Quý Xuyên đặt ly cà phê xuống, rồi ngồi lên trên ghế sofa. Anh ta không hề biết là anh ta chỉ thuận miệng hỏi câu này thôi nhưng khiến cho mười đầu ngón tay của Tiểu Huyền bấm sâu vào trong túi xách hàng hiệu mà cô ta yêu thích.

Móng tay kia bấm vào túi xách, nhìn tới có tổn hại một chút. Nếu như là bình thường, thì nhất định Tiểu Huyền sẽ sợ hãi kêu lên.

Nhưng hôm nay, Tiểu Huyền chỉ liên tục nắm chặt túi xách. Giống như là chỉ có hành động như vậy thì cô ta mới có thể bình ổn lại cảm giác bất an ở trong lòng.

Sau một thời gian sững sờ ngẩn ngui, Tiểu Huyền lại vội vàng mở miệng tiếp tục nói dối: “Dạ, là muốn đi gặp khách hàng. Nhưng mà kết thúc hơi sớm, em lại vô tình chạm mặt bạn cũ, nên uống một chút rượu! Chính là người mà lần trước chúng ta đã gặp ở khách sạn Bồng Lai đó . . . Không tin, anh có thể gọi điện hỏi cô ấy!”

Lúc nói ra câu này, ngón tay của Tiểu Huyền lại bấm sâu vào trong túi xách.

Làm sao cô dám để cho Quý Xuyên đi xác nhận chuyện này thật chứ? Vừa rồi rõ ràng là cô trực tiếp từ bàn rượu đi về, lại càng không gặp người bạn nào!

Sở dĩ cô nói như vậy là vì không muốn cho Quý Xuyên tiếp tục truy hỏi nữa.

Mà Quý Xuyên nghe giọng điệu của cô ta cũng có chút khó chịu.

“Được rồi, vừa rồi anh cũng không nói là không tin em!” Quý Xuyên nói xong liền cầm lấy mấy tập tài liệu mà anh ta đưa ở công ty về, bắt đầu vừa uống cà phê vừa xem tài liệu.

Mà Tiểu Huyền nhìn thấy như vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. “Em đi tắm rửa đã.”

“Được rồi!”

Thấy Quý Xuyên đáp lại, Tiểu Huyền thả túi xách xuống, liền vội vã đi vào phòng tắm.

Nhưng lúc này, trên tay của cô ta vẫn còn cầm điện thoại di động.

Cô ta đang do dự có nên cứu Tiểu Bảo Bối hay không!

Nhưng mà bây giờ Quý Xuyên đang ở nhà.

Mà lúc này nếu hành động một mình, chỉ sợ vị chủ tịch Dương kia không dễ đối phó.

Nếu là gọi Quý Xuyên, chẳng khác nào chưa đánh đã khai.

Còn nữa, cho dù có cứu được Tiểu Bảo Bối ra, vậy thì thế nào? Đến lúc đó Tiểu Bảo Bối nhìn mình như thế nào là một chuyện, còn Quý Xuyên thì chỉ sợ là có miệng cũng khó nói rõ. điện thoại di động

Nghĩ tới đây cuối cùng Tiểu Huyền cũng thả điện thoại mà bản thân vừa mới vội vàng đem vào phòng tắm xuống. . .

Tiểu Bảo Bối, thật xin lỗi. Hôn nhân của tôi mặc dù bất hạnh, nhưng mà tôi thực sự không muốn mất đi.

Chuyện đêm nay, cũng chỉ có thế như vậy. . .

Giây phút đặt điện thoại di động xuống, khóe mắt của Tiểu Huyền khẽ rơi xuống một giọt nước trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 64.1: Kiều Trác Phàm, em sợ!

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Kiều, cậu mau tới đây đi!”

Nhận được cuộc gọi của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm vẫn còn nằm trên giường.

Tối qua về nhà ăn một bữa tối tình yêu của Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm đã đi không biết bao nhiêu lần. Lúc này, cuối cùng trận tiêu chảy cũng đã ngừng lại. Nhưng cả người anh dường như bị rút hết đi hết tất cả sức lực vậy.

Chập tối định đi đón Tiểu Bảo Bối tan tầm, thì người phụ nữ kia lại nói cô phải làm thêm giờ.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bắt taxi về nhà một mình.

Bụng rỗng, nhưng mà anh không muốn ăn gì cả.

Anh chỉ muốn nghỉ ngơi một chút cho khỏe, đợi lát nữa có sức để đi đón Tiểu Bảo Bối về nhà.

Điện thoại của Đàm Duật, chắc lại lại gọi anh đi chơi tiệc đêm.

Bình thường thì có lẽ anh sẽ nhận lời. Dù sao thì Tiểu Bảo Bối cũng không có ở nhà, ở nhà một mình cũng buồn chán. Nhưng đêm nay trong người anh có chút khó chịu, nghỉ lại hay là thôi đi.

“Duật, đêm nay tôi không ra khỏi cửa.” Lấy chăn trùm kín đầu, giọng nói của Kiều Trác Phàm có chút buồn rầu.

Nhưng mà thấy Kiều Trác Phàm như vậy, Duật Tiểu Gia ở đầu bên kia điện thoại vô cùng lo lắng: “Kiều Trác Phàm, tôi nói cho cậu biết, đêm nay nếu như cậu không tới đây, đảm bảo cậu sẽ hối hận cả đời!”

“Trời cũng không sắp được, đợi ngày mai lại xử lý đi!” Bây giờ anh chỉ muốn nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ôm chăn mền, Kiều Trác Phàm lật người một cái, mí mắt cũng nặng trĩu xuống.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia bên kia điện thoại vẫn còn đang gào thét: “Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối và người đàn ông khác đi thuê phòng, cậu cũng có thể đợi tới ngày mai giải quyết hay sao?”

“Cậu nói cái gì?” Câu nói kia của Duật Tiểu Gia, khiến cho Kiều Trác Phàm đang chầm chầm kín đầu liền ngồi bật dậy.

“Tôi nói, Tiểu Bảo Bối muốn gạo nấu thành cơm cùng với người đàn ông khác! Cậu còn ở nhà được sao? Có phải cậu cảm thấy tóc đen của mình rất khó coi muốn biến thành màu xanh lục hết thì mới hài lòng sao!” (Chắc ai cũng biết màu xanh lục đại diện cho cái gì rồi chứ ạ? Vàng, có nghĩa là bị vợ cắm sừng!)

Duật Tiểu Gia nói liên tục, nhưng Kiều Trác Phàm chỉ bắt được một trọng điểm: “Tiểu Bảo Bối thuê phòng cùng với người đàn ông khác?”

Chỉ một lát sau, chiếc xe Hummer vàng liền chạy ở trên đường như bay.

Dù đã ban đêm, nhưng mà màu sắc của chiếc xe khi đi trên đường vẫn rất thu hút ánh mắt của người đi đường.

Nhất là đến khu náo nhiệt, ở đây đèn xanh đèn đỏ rất nhiều.

Chiếc xe này dừng lại thì có rất nhiều người đứng xem vây quanh.

“Chiếc xe Hummer vàng! Thật sự là hiếm thấy. . .”

“Tôi cũng cảm thấy chiếc xe Hummer này rất hiếm có!”

“...”

Liên tiếp hai trạm dừng đèn xanh đèn đỏ, Kiều Trác Phàm trực tiếp nhấn xuống cái loa, rồi chạy như bay ở trong khu náo nhiệt này.

Dọc theo con đường này, anh cũng không biết mình đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ.

Tóm lại, lúc anh chạy tới khách sạn trong lời nói của Đàm Duật, thì không tới mười phút.

“Tiểu Bảo Bối ở phòng nào?”

Vội vàng xuống xe, Kiều Trác Phàm chạy tới trước mặt của Đàm Duật, mái tóc đen cũng dựng ngược hết lên.

Về mặt kia tràn đầy hung hãn và không cam lòng, giống như về mặt của một người chồng ghen tuông.

“Nhân viên khách sạn nói không biết!”

Trở ngại đặc thù thân phận, nên Đàm Duật không dám làm quá mức ở thành phố này.

Nếu không, người đầu tiên không bỏ qua cho anh ta, khẳng định là ông ba của anh ta.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm lộ ra sắc mặt lạnh lùng, ngay cả Đàm Duật là anh em vào sinh ra tử cùng anh mà còn cảm thấy có chút sợ hãi.

Kiều Trác Phàm như vậy, so với bình thường còn ác độc hơn.

Trong đôi mắt kia tia sáng chạy tán loạn, vô cùng lạnh lùng, có thể dễ dàng cướp đi tính mạng của một con người.

“Lại không biết?” Giọng nói của anh, mạnh mẽ như tiếng sấm từ gầm thét.

Khiến cho mặt đất của khách sạn này, có chút rung động nhỏ.

Nhưng mà lửa giận của Kiều Trác Phàm, Đàm Duật có thể lý giải được.

Dù sao cũng là người phụ nữ của mình, lại còn là người vợ kết tóc của mình, nhưng mà lại đi thuê phòng cùng với người đàn ông khác, điều này bảo sao cậu ấy có thể chịu đựng được?

Kết cục của việc khiến cho Kiều Trác Phàm khó chịu, thì tương đối đáng sợ.

Hậu quả, có thể cả tòa nhà này đều bị anh san thành bình địa.

Nhớ ngày đó, khi ở nước ngoài đã có một lần xảy ra chuyện như thế này.

Nhưng trước mắt, đây là trong nước, lại còn là khu vực nằm trong sự quản lý của ba anh ta, Duật Tiểu Gia cảm thấy mình có trách nhiệm ngăn cản Kiều Trác Phàm đang điên cuồng.

“Kiều, tôi cảm thấy bọn họ đã dùng thế căn cước của người khác để đăng ký!” Duật Tiểu Gia ở bên cạnh nói.

Nếu như có thể, lúc anh vừa mới phát hiện Tiểu Bảo Bối, thì sẽ trực tiếp chặn cô lại.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia sau khi com nước xong từ trên lầu đi xuống, lúc đang chờ ở cửa thấy phụ nữ mất đưa mày lại với mình, thì nghe được một tiếng nói khê: “Kiều Trác Phàm. . .”

Cũng chính vì câu nói này, khiến cho Duật Tiểu Gia lấy lại tinh thần.

Anh ta vốn tưởng là người anh em tốt của mình đến.

Nhưng ai ngờ được, anh ta lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi cùng với một lão già.

Tư thế kia, cực kỳ ái muội. ddle quý d0n9

Cả người của Tiểu Bảo Bối đều dựa vào đầu vai của người đàn ông kia!

Thấy một màn như vậy, Duật Tiểu Gia gào thét.

Vội vã chạy lại thì ai ngờ hai người kia đã đi vào thang máy.

Đây là hội sở nổi danh cao cấp, tầng cao nhất đều là phòng khách cho thuê.

Đến chỗ này, để làm chuyện gì, Duật Tiểu Gia cũng rất rõ ràng.

Chính bởi vì rõ ràng nên Duật Tiểu Gia mới vội vàng thông báo cho Kiều Trác Phàm đến.

Thật ra trước khi Kiều Trác Phàm tới, Duật Tiểu Gia cũng muốn hỗ trợ điều tra rõ ràng cụ thể xem Tiểu Bảo Bối ở phòng nào.

Nhưng ai mà biết được, nhân viên phục vụ ở đây lại cẩn chặt chẽ, không chịu nói ra.

Nhưng mà cũng khó trách, nơi này cũng nổi tiếng là bảo mật thông tin khách hàng rất tốt. Nếu không, thì chỗ này cũng không trở thành thánh địa vụng trộm yêu đương rồi. Có rất nhiều phụ nữ có chồng, đàn ông có vợ, cũng thích lựa chọn tới đây.

Nhưng ở đây canh chừng quá nghiêm ngặt có ưu điểm nhưng cũng có nhược điểm.

Như lúc này đây, bọn họ chạy đến bất gian, liền đụng phải nhược điểm.

So với bộ dạng vô cùng lo lắng này của Kiều Trác Phàm thì rất nhanh chóng ngay cả nóc phòng bọn họ cũng phải mở ra.

Duật Tiểu Gia cũng tin tưởng, nếu như bây giờ những người này không chịu nói ra, thì cho dù là chuyện gì Kiều Trác Phàm cũng có thể làm ra được.

Nên Duật Tiểu Gia đang tự hỏi dùng phương thức uyển chuyển như thế nào để khiến cho nhân viên phục vụ ở quầy tiếp tân nói ra tung tích của Tiểu Bảo Bối, để khỏi phải phát sinh một màn khiến cho Duật Tiểu Gia kinh hãi.

Trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Trác Phàm đưa thứ gì đó đen thui kê lên đầu của người kia.

.

Bên trong đôi mắt đen kia, ngoại trừ sát ý làm gì còn phong tình vạn chủng như trước?

“Đến cùng thì có nói hay không?”

Đó là súng, một khẩu súng đen.

Họng súng, đang kề lên đầu của người kia.

Mà miệng súng Kiều Trác Phàm đang cầm đã kéo chốt an toàn lên.

Điều này giống như đang muốn nói cho người kia biết, bất cứ lúc nào anh cũng có thể nổ súng.

“A . . .” Người kia muốn nói là phải dựa theo quy định, mới có thể nói ra tung tích của Tiểu Bảo Bối, giờ phút này rốt cuộc Kiều Trác Phàm muốn cô ta nói cái gì cô ta cũng không biết nữa.

Nhưng mà khi nhìn vào họng súng đen thui kia, cô ta chỉ biết sợ hãi kêu lên.

Mà những người xung quanh sau khi nhìn thấy món đồ chơi này, thì cũng chạy tán loạn bốn phía.

“Kiều, sao cậu lại mang theo món đồ chơi này tới?” Duật Tiểu Gia căn bản không nghĩ tới Kiều Trác Phàm đi ra khỏi nhà còn mang theo đồ chơi này đi.

Nếu như cảnh tượng này truyền ra ngoài, khẳng định là khi Duật Tiểu Gia anh về nhà sẽ không thể không bị đánh một trận.

“Duật, ở đây không có chuyện của cậu, cậu mau tránh ra đi!” Từ lúc Duật Tiểu Gia nói cho anh biết Tiểu Bảo Bối đi thuê phòng cùng với người khác, thì Kiều Trác Phàm không hề có ý định buông tha cho bất cứ kẻ nào.

Mà ý định của anh, mang theo cây súng này là để giải quyết ‘gian phu’!

Không ngờ được, nhân viên tiếp tân ở đại sảnh này lại không hiểu được cái gì gọi là tùy cơ ứng biến, ngược lại lại đi đâm vào họng súng của anh.

“Kiều . . .” Đột nhiên Duật Tiểu Gia không biết nên nói cái gì.

Giờ phút này, anh giống như là một cây thuốc phiện nở rộ. Xinh đẹp nhưng lại mang theo độc dược trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 64.2: Kiều Trác Phàm, em sợ!

Editor: Táo đồ phổ núi

Nếu như anh ta bỏ lại anh một mình ở chỗ này, thì đảm bảo nơi này không có một người nào có thể sống sót đi ra được.

Nhưng Kiều Trác Phàm, cậu quyết định kết hôn cùng với Tiểu Bảo Bối, bắt đầu quyết định cắm rễ ở cái thành phố này, không phải đã nói là sẽ không đưa gió tanh mưa máu đến thành phố này rồi hay sao?

Mà bây giờ cậu lại như vậy, là vì sao?

“Nhanh lên gọi người phụ trách của các cô tới đây!”

Lúc lấy cây súng gì vào đầu của một người, một người khác ở bên cạnh ngăn cản cả người. Chỉ lo ôm lấy đầu trốn ở phía dưới, cho rằng như vậy thì có thể tránh thoát được tên tu la lấy mạng người này.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng, chỉ cần Kiều Trác Phàm muốn, bất cứ người nào cũng đều không thể tránh được.

Nhìn Kiều Trác Phàm rõ ràng đã không có kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi, đã định nổ súng, thì Đàm Duật lập tức hét lên với một người khác.

Sau đó, người được Đàm Duật nhắc nhở vội vàng rời đi.

Cô gái kia đoán chừng là vô cùng sợ hãi. Không đầy một lát, người phụ trách của bọn họ thực sự tìm tới.

“Trước tiên . . . tiên sinh, có gì thì chúng ta hãy nói chuyện là được!”

“Bây giờ tôi muốn biết tung tích của Tiểu Bảo Bối! Không nói, một phút chết một người!” Kiều Trác Phàm biểu lộ rất rõ ràng như chém đinh chặt sắt, chuyện này ngay cả một chút thương lượng cũng không hề có.

Lần này, người phụ trách cũng run run.

“Chuyện này . . . Chúng tôi cũng không biết ai là Tiểu Bảo Bối. Như vậy đi, để tôi sai người nhanh chóng điều tra lại camera trong khoảng thời gian này, để tìm vợ anh . . .” Người kia vẫn chưa nói hết, cả người của Duật Tiểu Gia chợt lóe lên.

“Đừng . . .” Tiếng súng vang lên, đồng thời tiếng kêu cứu tê tâm liệt phế cũng vang lên.

Quả thật Kiều Trác Phàm đã nổ súng.

Nhưng mà vì được Duật Tiểu Gia ngăn cản, nên viên đạn không rơi vào óc của người kia là rơi vào cánh tay của cô ta.

Một màu đỏ tươi hiện lên trên đồng phục màu trắng, đặc biệt bắt mắt.

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm cho sợ hãi.

“Còn không mau hành động nhanh lên!” Vào lúc này Duật Tiểu Gia lên tiếng nhắc nhở.

Lần này bọn họ hành động rất nhanh chóng, một chút cũng không dám thất lễ.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, người đàn ông này thật sự sẽ giết người.

“Đây là camera quản lý của chúng tôi trong khoảng thời gian này, đối với mỗi người chúng tôi đều làm nhận diện mặt, mời ngài xem!”

Người phụ trách nom nóp lo sợ đưa máy tính xách tay tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Lúc này trên màn hình máy tính mở ra nhiều khung hình, xem ra đều là ghi chép trong khoảng thời gian này.

Ở khung hình thứ nhất, Kiều Trác Phàm không phát hiện ra bóng dáng của Tiểu Bảo Bối. Mà khung hình thứ hai cuối cùng anh cũng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, người phụ nữ này dựa vào đầu vai của một người đàn ông mập mạp.

Chẳng qua một màn như vậy, khiến cho bàn tay của Kiều Trác Phàm nắm chặt lại tạo thành tiếng vang.

Không biết là, đợi tí nữa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm sẽ làm ra chuyện điên cuồng như thế nào.

Lúc này Duật Tiểu Gia vẫn đang nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, trong lòng không nhịn được mà càng lo lắng.

Anh ta thật sự rất lo lắng, có khi nào Kiều Trác Phàm dưới cơn nóng giận đem Tiểu Bảo Bối . . .

Kiều Trác Phàm vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, giống như hận không thể ngay lập tức đập chết hai người đang ở trong máy tính.

Mà Duật Tiểu Gia cũng thuận theo ánh mắt của anh nhìn thấy một màn như vậy, anh ta có cảm giác Tiểu Bảo Bối ở trên màn hình có chút quái dị.

Không đợi Duật Tiểu Gia suy nghĩ chút gì đó, Kiều Trác Phàm đã mở miệng.

“Chính là người này. Số phòng . . .”

Súng của Kiều Trác Phàm lần này chỉ về phía người phụ trách.

“2035!” Quả nhiên có áp lực thì sẽ có động lực.

Vốn vẫn luôn miệng kêu khẩu hiệu khách sạn của bọn họ là khách sạn xa hoa có chế độ bảo mật bậc nhất, bị súng của Kiều Trác Phàm hù dọa, cái gì cũng nói ra hết.

“Tôi biết rồi!”

Bỏ lại lời này, Kiều Trác Phàm mang theo súng của anh đi lên trên lầu.

Duật Tiểu Gia biết rõ bỏ mặc Kiều Trác Phàm đi lên, có khả năng anh sẽ làm ra chuyện mà ngay cả bản thân anh cũng sẽ hối hận.

Suy đi nghĩ lại hết lần này đến lần khác, cuối cùng Duật Tiểu Gia vẫn đi theo ở phía sau.

- - Đường phân cách - -

“Kiều, không nên như vậy. Đây là ở trong nước, nếu như bị người chụp ảnh được thì coi như xong rồi!”

“Kiều, bình tĩnh một chút! Chân trời thiếu gì cỏ thơm, cần gì phải yêu đơn phương một cành hoa! Mà lại nói, Tiểu Bảo Bối cũng không phải là hoa, cùng lắm chỉ là một cọng cỏ đuôi chó thôi!”

“Kiều, cậu không cần thiết vì một cọng cỏ đuôi chó mà làm mất đi tương lai của mình!”

Duật Tiểu Gia liên tục thao thao bất tuyệt.

Nhưng mà dường như Kiều Trác Phàm không nghe được lời nói của anh ta, thang máy dừng lại liền đi ra ngoài.

“Kiều . . .”

Bước chân của Kiều Trác Phàm dừng lại trước phòng 2035.

Duật Tiểu Gia thử muốn giữ chặt anh, nhưng cũng không biết sao đột nhiên sức lực của Kiều Trác Phàm lại lớn như vậy.

Bỗng nhiên anh liền đem Duật Tiểu Gia bỏ rơi lại cách xa nhiều mét.

“Reng reng reng!”

Kiều Trác Phàm bấm chuông cửa vài lần, cuối cùng bên trong cũng truyền ra một giọng nói: “Ai vậy?”

“Phục vụ phòng!” Mấy chữ, mang theo mùi máu tanh. Nếu như người bên trong thông minh, hẳn là sẽ không mở cửa. Táo đồ phở núi l

“Không phải bên ngoài tôi đã treo mấy chữ không được quấy rầy sao?” Người bên trong lầm bầm tức giận.

Mà chính bởi vì câu nói kia, đã khiến cho tất cả kiên nhẫn của Kiều Trác Phàm mất sạch.

Đột nhiên, anh đập một cước về hướng tay cầm cửa.

Một tiếng động thanh thúy vang lên, khiến cho người ở bên trong sững sờ.

“Không phải tôi đã nói là không cần sao?” Người bên trong còn đang tức giận, Kiều Trác Phàm đã đập một đập nữa.

Lúc này mới phát hiện người đàn ông bên ngoài thực sự có mục đích, lập tức có chút bối rối.

Mặc dù ông ta không biết người đến là ai, nhưng dựa theo kinh nghiệm trước đây, mở cửa tuyệt đối không có đồ ngon để ăn.

Cho nên, vị chủ tịch Dương mập mạp kia định dùng thân thể mập mạp của mình để chặn cửa lại.

Nhưng ông ta không ngờ được sức lực của người đàn ông bên ngoài lại mạnh mẽ như vậy. Dieen ndk dan/le eequh ydo mnn.

Một cước cuối cùng, đã khiến cho người đàn ông mập mạp cùng với cánh cửa kiên cố kia ngã đổ rầm xuống đất không nói, còn đá văng ông ta ra xa vài mét.

Trên người của chủ tịch Dương chỉ mặc chiếc áo choàng tắm ngã chống vó lên.

“Mày biết ông là ai không? Chỗ này cũng không phải chỗ cho loại người như mày . . .” giọng oai đầu!

Chủ tịch Dương muốn nói như vậy.

Nhưng khi một vật lạnh như băng đặt lên ót của ông ta, trong nháy mắt lời nói của ông ta lập tức im bật.

Khi ánh mắt nhìn thấy có một khẩu súng gi vào ót của mình đã khiến cho ông ta bị dọa toàn thân run rẩy.

“Mày . . .”

“Mày là ai, tao với mày không thù không oán, mày . . .”

“ . . .”

Chủ tịch Dương liên tục run rẩy lên, không biết đang nói cái gì nữa.

“Cô ấy đâu?” Trong giọng nói mang theo mùi thuốc súng, khiến cho người ta khiếp vía. Nhưng đồng thời, giọng điệu như vậy cũng khiến cho người người tê dại.

Nó giống như rắn rết, hơn nữa lại là rắn rết độc, khiến cho sống lưng của người ta trở lên lạnh lẽo.

“Ai!” Chủ tịch Dương chỉ cảm thấy người đàn ông này thật khủng khiếp, cái mông dịch chuyển từng bước về phía sau. Ông ta sợ súng, lại càng sợ người kia nổ súng muốn mạng của ông ta.

“Tôi hỏi ông cô ấy đâu?” Đôi mắt sắc của người này biến đổi, chốt an toàn đã mở ra.

“Cô ấy?” Lần này, cuối cùng chủ tịch Dương cũng đã hiểu rõ. Người này sợ là muốn tìm người phụ nữ tên Tiểu Bảo Bối kia rồi.

Bà cô à, cô có bối cảnh lớn như vậy, cô nên nói sớm một chút mới đúng chứ?

Nếu như sớm nói, có đánh chết ông ta cũng sẽ không trêu chọc vào người phụ nữ kia!

Hơn nữa, đưa người phụ nữ kia tới chỗ này, thứ tốt nhất ông ta vẫn còn chưa được nếm đâu!

Mà còn phải chịu tội không biết mấy lần rồi!

Bây giờ lại còn có người cầm súng chĩa vào đầu. . .

“Không phải cô ấy nằm ở trên giường sao. Tôi cũng chỉ . . .” Chủ tịch Dương còn muốn cẩn thận nói cái gì đó.

Nhưng mà tiếng súng đã vang lên, những lời nói cuối cùng của ông ta đều bị nghẹn ở giữa cổ họng.

Lúc Duật Tiểu Gia chạy tới, thì ở bụng của chủ tịch Dương có một lỗ thủng, đang nằm ở dưới đất ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 64.3: Kiều Trác Phàm, em sợ!

Editor: Táo đồ phổ núi

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật bắn súng của Kiều Trác Phàm vô cùng tốt.

Một phát trúng mục tiêu không nói, ngay cả máu cũng không bắn tung tóe ra ngoài. Đây chính là yêu cầu mà trước kia thầy giáo đã đặt ra cho bọn họ.

Một phát súng này, nếu như để cho thầy nhìn thấy, đoán chừng ông ấy sẽ vô cùng vui vẻ.

Lúc trước một nhóm người của bọn họ, không một người nào có thể làm được như thế.

Nhưng trước mắt, nhìn kỹ thuật bắn súng này của Kiều Trác Phàm, Duật Tiểu Gia cũng không thể nào vui nổi.

Lúc này, Kiều Trác Phàm mang theo cây súng của anh, từng bước từng bước đi về chiếc giường kia.

Từ góc độ này của Duật Tiểu Gia, vừa đứng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị lột sạch, đang nằm ở giữa giường. Trừ cái đó ra, trên người của cô còn có rất nhiều vết xanh tím chằng chịt . . .

Cho dù không có kinh nghiệm thực tế đi nữa, thì Duật Tiểu Gia cũng đoán được chút gì đó.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cảnh tượng này sợ là khiến cho trái tim của cậu ta tan nát ra thành từng mảnh nhỏ?

Anh giống như một người điên vậy, đột nhiên chạy lại bên cạnh giường.

Duật Tiểu Gia phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng chạy lại ngăn cản.

“Kiều . . . Kiều, cậu đừng như vậy!”

“Tránh ra! Hôm nay nếu như tôi không xả được con tức này, tôi không phải là Kiều Trác Phàm . . .”

Một tay anh nắm chặt súng, không để ý tới sự ngăn cản của Duật Tiểu Gia mà đi về phía trước.

Căn phòng này, là phòng xếp.

Chỗ chủ tịch Dương đang nằm, là phòng khách.

Mà chỗ của Tiểu Bảo Bối lại là phòng ngủ.

“Kiều Trác Phàm, cậu quên câu nói mà nhiều năm trước cậu đã nói rồi sao?”

“Kiều . . .”

Duật Tiểu Gia ra sức ngăn lại, nhưng mà cuối cùng anh vẫn bị Kiều Trác Phàm đẩy đi một lần nữa.

Mà lần này Kiều Trác Phàm hết sức thông minh, sau khi đi vào trong phòng ngủ, anh liền nhanh chóng khóa trái phòng ngủ lại.

“Kiều, đừng làm chuyện điên rồ. Cậu và Tiểu Bảo Bối vất vả lắm mới . . .”

Duật Tiểu Gia chưa nói được hết câu, Kiều Trác Phàm đã nói: “Duật, tôi hiểu ý của cậu! Vì một người như vậy, không cần thiết phải làm bẩn tay của mình!”

“Duật, cậu hãy xử lý chuyện bên ngoài giúp tôi đi! Còn nữa, mạng của người kia giữ lại cho tôi, chờ tôi nghĩ kỹ xem phải xử lý như thế nào lại nói sau. Còn bây giờ, tôi chỉ muốn đòi lại những gì mà trước đó cô ấy đã thiếu tôi!”

Ném ra mấy câu như vậy, sau đó giọng nói của Kiều Trác Phàm mất hút sau cánh cửa.

Mà Duật Tiểu Gia sau khi nghe những lời này xong, mặc dù còn rất nhiều điều muốn nói. Nhưng mà vừa rồi có một câu nói kia của Kiều Trác Phàm, cuối cùng anh ta chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Xoa xoa mắt cá chân của mình vừa bị Kiều Trác Phàm đá một cái, Duật Tiểu Gia đau nhe răng trợn mắt.

Tên Kiều Trác Phàm này, tại sao có thể ra tay độc ác như vậy chứ?

Vết thương này về nhà để cho mẹ anh ta nhìn thấy, vậy thì phải ăn nói như thế nào mới được?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc cảm râm. Sau khi xoa nhẹ mắt cá chân bị đau xong, Duật Tiểu Gia liền nắm lấy một chân của chủ tịch Dương, kéo cả cơ thể mập mạp của ông ta đi.

- - Đường phân cách - -

“Cục cụng, em đã đồng ý với anh, hết một tuần liền cho anh!”

“Kiều Trác Phàm, còn chưa hết một tuần đâu!”

“Chưa tới một tuần sao? Tại sao anh có cảm giác như vài thế kỷ trôi qua rồi nhỉ . . .”

“Kiều Trác Phàm, anh thật ngốc!”

“Anh cứ ngốc như vậy đây, cho nên sau một tuần em nhất định phải cho anh, không được chơi xỏ lá! Nếu không anh sẽ cắt nát quần áo của em, rồi lấy hình khỏa thân của em dán khắp phố lớn ngõ nhỏ!”

“Người xấu, anh thật là bá đạo . . .”

“Vậy em nói, một tuần nữa liền cho anh. . .”

“Được được được . . .”

Trong trí nhớ, đây mới là chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Chuyện này xảy ra ngày hôm qua trước khi đi ngủ, Kiều Trác Phàm lại không nhịn được mà ôm cô gặm cắn. Lúc ấy anh không kháng cự được liền muốn ấn cô ở trên giường.

Nhưng cuối cùng, bộ dạng đáng thương như một con chó con của cô cuối cùng anh cũng phải thỏa hiệp.

Lúc đó muốn cô không thành, Kiều Trác Phàm cũng không hề cảm thấy đáng tiếc một chút nào. Ngược lại anh vô cùng trân trọng cô, thương tiếc thân thể bé nhỏ của cô.

Anh muốn đem những gì tốt nhất trao cho cô. Cho nên, cho dù cô liên tục từ chối mình, thì anh vẫn yêu thương chiều chuộng nhường nhịn cô.

Bị từ chối như tối hôm qua, trong khoảng thời gian này không biết đã phát sinh bao nhiêu lần.

Nhưng mà mỗi lần không thành, Kiều Trác Phàm vẫn ôm cô cùng với những lời những bất mãn đi vào giấc ngủ. Nhưng trong lòng thì lại vô cùng ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn thấy cả người của cô trần truồng nằm trên giường như vậy, thì khoảnh khắc anh cảm thấy ngọt ngào chìm vào giấc ngủ kia, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy mình mới đáng thương làm sao.

Người phụ nữ này, hình như chỉ thận trọng như vậy đối với một mình anh.

Đối với người khác . . .

Nghĩ tới người đàn ông mập mạp ngoài kia, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy chán ghét.

Tiểu Bảo Bối, em lại có thể lấy sự thật lòng của Kiều Trác Phàm tôi ra để chà đạp, vậy thì em phải biết hậu quả của việc này là gì!

Một người xấu xí như vậy em cũng có thể tiếp nhận, vậy thì tôi đối xử với em như thế nào chắc là cũng không sao đúng không?

Nghĩ tới đây, Kiều Trác Phàm ném súng qua một bên, nhân tiện đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Ủm! Đáng ghét . . .” Trong giấc mơ, cô cảm thấy bị xâm nhập, hừ hừ một cái.

Nhìn bộ dạng ngây thơ như thế của cô, anh hạ quyết tâm, nhân tiện hung hăng cắn lên cổ cô một cái . . .

“Đau!”

Tiểu Bảo Bối lằm bằm, biểu hiện sự bất mãn của mình.

Thậm chí, cô còn quơ quơ bàn tay nhỏ bé, muốn xua đuổi đi cái gì đó làm mình đau. Mà tay của cô vừa quơ một cái, lập tức bị Kiều Trác Phàm đè

xuống: “Em cũng biết đau sao? Nhưng mà Tiểu Bảo Bối, em có biết bây giờ tim tôi đau như thế nào không?”

Có lẽ là do sức lực của tay, khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được cái gì.

Cô mơ hồ mở mắt đôi mắt mông lung ra.

Đến khi nhìn rõ tất cả quang cảnh ở đây cô lập tức tỉnh táo lại.

Không chỉ tỉnh người mà còn tỉnh rượu luôn.

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm!” Quá mức kinh ngạc, nên miệng cô nói hơi lắp bắp không rõ.

Mà phản ứng này, lọt vào mắt của Kiều Trác Phàm thì trở thành có tật giật mình.

“Kiều Trác Phàm, chúng ta làm sao . . .” Cô cũng muốn hỏi làm sao bọn họ lại ở cùng nhau, mà lại dùng động tác xấu hổ như vậy.

Nhưng cô còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Kiều Trác Phàm đã cười cười một tiếng.

Nụ cười kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối cứng đờ tại chỗ.

Bởi vì trong nụ cười của Kiều Trác Phàm, cô không nhìn thấy bất cứ chút tình nồng ý mật nào như trước kia.

Mà trong đôi mắt của anh, chỉ có sự hung ác và chém giết.

Một giây kia, đầu óc của cô lại hiện lên một cảnh rồi lại một cảnh nào đó, giống như là một đoạn băng liên hoàn. Tất cả những thứ đó, khiến cho cô mơ màng nhớ lại mình bị chủ tịch Dương dẫn tới chỗ này . . .

Sẽ không phải người kia đối với cô . . .

Tiểu Bảo Bối không dám nghĩ tiếp.

Nhưng suy nghĩ vừa rồi mới chỉ lóe lên, đã khiến cho mặt mũi của cô tái nhợt đi.

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ em có gì để giải thích không?”

Lúc hỏi ra câu hỏi kia, Kiều Trác Phàm phát hiện mình thực sự vô cùng đáng thương.

Cho dù đến giờ phút này, anh vẫn còn yêu cầu xa vời đối với người phụ nữ này vì hành động của mình giải thích một chút.

Nếu như cô nói tất cả đây đều là hiểu lầm, anh sợ là mình vẫn có thể ngây ngô mà lừa dối bản thân.

“Kiều Trác Phàm, em . . .” Cô thật sự không biết đây là thế nào.

Cô chỉ nhớ rõ, cô và Tiểu Huyền đi nói chuyện với chủ tịch Dương. Về sau thì không thấy Tiểu Huyền nữa, còn chủ tịch Dương thì không hiểu sao lại đưa cô tới chỗ này, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có một chút xấu hổ ảm đạm.

Nhưng mà kêu cô giải thích cái gì, thì thứ cho cái đầu nhỏ của cô không theo kịp được tiết tấu, nghĩ không ra.

“Em không biết nên giải thích như thế nào!”

“Ngay cả một lời giải thích cũng không có? Tiểu Bảo Bối, coi như tôi đã nhìn nhầm em!”

Dường như chuyện này người đàn ông này không thể tha thứ được, tiếng gầm của anh chấn động tới mức tai của cô cũng ù đi.

Mà chuyện tiếp theo mà Kiều Trác Phàm làm ra càng khiến cho cô bất ngờ hơn.

Đột nhiên, người đàn ông này liền cởi quần áo trên người mình ra.

Nhìn quần áo của Kiều Trác Phàm đang cởi từng cái từng cái ra, cho đến cái cuối cùng cũng không chừa lại, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được sẽ phát sinh chuyện gì.

-----@@@-----

Các nàng tham lam quá đi à ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chương 64.4: Kiều Trác Phàm, em sợ!

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn quần áo của Kiều Trác Phàm đang cời từng cái từng cái ra, cho đến cái cuối cùng cũng không chừa lại, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được sẽ phát sinh chuyện gì.

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy em sợ . . .” Gần đây bọn họ không ngừng lén lút thân mật, ‘thăng thấn đối mặt’ giống như lúc này cũng là lần đầu tiên.

“Sợ sao? Chỉ như vậy đã sợ? Vậy lúc em phản bội tôi, tại sao lại không cảm thấy sợ hãi?” Anh vẫn còn đang thét lên. Lửa giận, khiến cho lí trí của anh mất hết. Lúc này người ở bên cạnh anh, cũng không còn là người phụ nữ mà Kiều Trác Phàm anh từng chiều nhất nữa, mà giống như là kẻ thù giết cha vậy.

Tiểu Bảo Bối chỉ nhớ là, đêm đó Kiều Trác Phàm thay đổi giống như là một người khác vậy.

Một đêm này, Tiểu Bảo Bối bị giam cầm nguyên cả một đêm

Kiều Trác Phàm liên tục chèn ép cô.

Nhưng như vậy, hai người bọn họ không có người nào cảm thấy vui vẻ.

Cho tới khi mặt trời mọc, Kiều Trác Phàm mới rời khỏi người của cô, mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy dưới chiếc chăn đơn kia có một đóa hoa hồng vẫn chưa khô hoàn toàn, Kiều Trác Phàm sững sờ. Nhưng cuối cùng, bước chân của anh cũng không hề dừng lại . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, cậu đúng là người bạn rộn.”

Trong cửa hàng bánh ngọt, Nhạc Dương nhìn thấy Tiểu Bảo Bối chạy tới thì lảo bảo.

“Cậu mới là người bạn rộn, không phải mình chỉ tới hơi trễ một tí thôi sao?” Tiểu Bảo Bối thả túi xách xuống, liền gọi nhân viên phục vụ tới, gọi cho mình một ly ca cao nóng.

“Không phải là mình nói cậu, cậu chỉ là một chủ nhiệm nho nhỏ được bao nhiêu tiền lương đâu mà bán mạng khắp nơi như vậy?”

Thời gian Nhạc Dương hẹn Tiểu Bảo Bối đã qua hai ba tiếng rồi, lúc này Tiểu Bảo Bối mới xuất hiện, bây giờ cô không phát hỏa mới là lạ.

“Mới vừa rồi thật sự là mình có chút chuyện!” Tiểu Bảo Bối nói.

Nhưng mà, Tiểu Bảo Bối cũng biết mình để cho Nhạc Dương chờ lâu như vậy, thì không đúng! Cho nên, lúc nói những lời này cô liên tục cúi gằm đầu xuống.

“Có chuyện? Có chuyện gì chứ . . .” Nhạc Dương đã giải quyết xong cái bánh ngọt thứ ba trong ngày hôm nay, mở miệng hỏi.

Lúc nói câu này, Nhạc Dương chú ý tới vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối có chút tái nhợt. Hơn nữa, đầu tóc của Tiểu Bảo Bối, hình như hơi rối.

“Tiểu Bảo Bối, sao đầu tóc của cậu giống như cái chuồng gà vậy? Không phải cậu đi làm cũng là cái bộ dạng này đấy chứ?”

Nhạc Dương nói những lời này, khiến cho Tiểu Bảo Bối đang nhấp ngụm ca cao mà nhân viên phục vụ vừa đưa tới thì đột nhiên bị sặc.

“Khụ khụ khụ...”

“Nhìn cậu kia, uống một chút ca cao nóng thôi mà cũng như vậy? Từ từ thôi, mình cũng không thêm tranh với cậu mà!” Nhìn cô bị sặc tới mức không kịp tở, Nhạc Dương chỉ có thể để nĩa xuống đĩa, đi lại bên cạnh vỗ lên lưng cho cô nhuận khí.

Bên cạnh đó, cô còn có thể xử lý lại mái tóc rối tung của Tiểu Bảo Bối.

Mẹ của Tiểu Bảo Bối đã mất lúc cô còn rất nhỏ. Cho nên sau đó cha của cô vừa làm cha lại kiêm làm mẹ.

Nhưng có một số việc, lúc nào người cha cũng không thay thế được mẹ.

Giống như Tiểu Bảo Bối thích tóc dài, cha của cô dù có cố gắng như thế nào cũng không thể xử lý thật tốt giúp cô được.

Khi đó, Tiểu Bảo Bối thường xuyên đều là bộ dạng đầu bù tóc rối đi học. Tiểu Đăng nhiều lần khuyên Tiểu Bảo Bối, cắt ngắn mái tóc này đi. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không chịu nghe, cô thà rằng để mái tóc dài bị rối cũng không chịu để một mái tóc ngắn chỉnh tề.

Cũng khi đó Nhạc Dương quen Tiểu Bảo Bối. Thấy mái tóc dài của cô liên tục bị rối, cô liền đảm đương chức vụ ‘Nhà tạo mẫu tóc’ cho Tiểu Bảo Bối! Nhưng mà một cô nhóc thì có thể biết được bao nhiêu, càng lắm thì chỉ chải mái tóc của Tiểu Bảo Bối cho gọn gàng hơn thôi.

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, Nhạc Dương cũng đã luyện thành ‘tính nết’!

Chỉ cần nhìn thấy mái tóc của Tiểu Bảo Bối hơi rối một chút là tay của Nhạc Dương lại ngứa ngáy muốn giúp cô chỉnh sửa lại ngay.

Lúc này đây, Nhạc Dương lại giống như trước đây móc cái lược từ trong túi xách của mình ra, sau đó bắt đầu chải lại mái tóc rối cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà, lúc gạt mấy sợi tóc ở trong áo khoác trên bờ vai của Tiểu bảo Bối, thì Nhạc Dương ngạc nhiên phát hiện ra.

“Tiểu Bảo Bối, cà ri gà!” Nhạc Dương hét to, khiến cho mọi người trong cửa hàng đồ ngọt chú ý tới.

“Cái gì mà cà ri gà?”

Nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu là Nhạc Dương đang nói đến cái gì.

“Chỗ này nè!” Theo như hiểu biết của Nhạc Dương, cô căn bản chưa từng đụng phải chuyện như thế này nên cô sẽ không hiểu.

Cho nên Nhạc Dương rất hào phóng móc chiếc gương nhỏ của mình ra, đưa cho Tiểu Bảo Bối.

Sau đó cô lại vô cùng ‘săn sóc’ giúp đỡ Tiểu Bảo Bối chỉ về phía cái cổ của cô ấy.

Đương nhiên, nếu như bỏ qua về mặt bị ối cùng mấy lời bà tám kia của Nhạc Dương, thì lúc này quả thực cô đang rất quan tâm Tiểu Bảo Bối.

Lúc này về mặt Tiểu Bảo Bối cũng không thay đổi nhiều.

Mãi cho đến khi cô nhìn thấy vết đỏ không nên xuất hiện trên cổ của mình, thì trong mắt của cô ngoài trừ sự khiếp sợ ra thì còn có nước mắt.

Dấu vết kia, giống như đang nhắc nhở cô những thứ không chịu nổi và đáng sợ đêm qua. Khiến cho bàn tay nắm cái gương nhỏ của cô run lên. . .

“Bốp . . .” Trong khoảnh khắc, chiếc gương nguyên vẹn đã biến thành một đồng thủy tinh vỡ vụn.

Một màn này khiến cho ấn đường của Nhạc Dương nhú lên một cái.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sững sờ một lát, rồi vội vàng cúi đầu nhặt cái gương nhỏ rơi dưới mặt đất: “Nhạc Dương, xin lỗi . . .”

Động tác nhặt của cô, hơi chậm chạp.

Cả quá trình cô liên tục cúi đầu.

Mái tóc vừa vịn che hết nửa khuôn mặt của cô.

Khiến cho người khác không nhìn thấy về mặt của cô lúc này.

Mà điều này, đúng là hiệu quả mà Tiểu Bảo Bối mong muốn.

Bởi vì lúc này, khóe mắt của cô đã chứa đầy một màu trong suốt.

“Bảo Bối, không sao hết. Đây cùng lắm chỉ là một cái gương nhỏ thôi, đã bị vỡ rồi thì còn nhặt làm gì?” Nhạc Dương thấy Tiểu Bảo Bối cúi xuống nhặt từng mảnh vụn của chiếc gương, còn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối cho rằng mình tức giận, vội vàng cũng ngồi xổm xuống, nhặt giúp.

Vừa nhặt vừa lên tiếng an ủi Tiểu Bảo Bối.

“ . . .” Nhưng mà hình như Tiểu Bảo Bối không nghe được lời khuyên của cô, vẫn cố chấp ngồi nhặt.

“Bảo Bối, cậu nghe thấy mình nói cái gì không?”

“Bảo Bối, nhanh lên một chút!”

Nhạc Dương nói hai câu mà Tiểu Bảo Bối vẫn không nói gì.

Trực giác nói cho Nhạc Dương biết, hình như Tiểu Bảo Bối có chuyện gì không vui. Suy đoán này, khiến cho Nhạc Dương đột nhiên đưa tay ra, kéo

Tiểu Bảo Bối đang ngồi xổm dưới đất đứng lên.

“Bảo Bối, nói cho mình biết cậu bị làm sao vậy?” Nhạc Dương biết rõ, hàng ngày Tiểu Bảo Bối vẫn luôn ngốc nghếch như vậy. Gặp chuyện thì Tiểu Bảo Bối đều xấu che tốt khoe.

Đơn giản là vì, từ nhỏ Tiểu Bảo Bối đã không có mẹ ở bên cạnh, có nhiều chuyện cô chỉ có thể nói với cha mình.

Mà tuổi còn nhỏ nhưng cô cũng biết, cha cô có nhiều việc phải làm, cho nên cô cũng không dám nói những chuyện không vui cho cha nghe,

Tiểu Bảo Bối như vậy, khiến cho Nhạc Dương đau lòng.

Cho nên, Nhạc Dương cô mới có thể đối xử với Tiểu Bảo Bối giống như chị em ruột của mình.

“Nhạc Dương, mình không sao!” Bị Nhạc Dương hỏi, Tiểu bảo Bối chỉ buồn bã nói.

“Nếu không có việc gì thì tại sao cậu lại khóc?” Lúc Nhạc Dương nói những lời này, đột nhiên liền nâng cằm của Tiểu Bảo Bối lên, khiến cho cô ấy không thể không nhìn thẳng vào mình.

Thì thấy lúc này đôi mắt của Tiểu Bảo Bối hơi đỏ, nhưng không có bất kỳ giọt nước mắt nào.

“Nhìn đi, mình đã nói là mình không có khóc! Vừa rồi mình bị sặc . . .”

Tiểu Bảo Bối vừa nói vừa cười cười trêu đùa Nhạc Dương.

Thật ra thì cô nói dối.

Vừa rồi quả thật là cô đã khóc.

Nhưng nước mắt, lúc cô ngồi nhặt mấy miếng gương nhỏ, đã bị mu bàn tay của cô lau đi.

Tốc độ bốc hơi của giọt nước mắt kia cực nhanh, chỉ một lát thôi đã vô ảnh vô tung.

Hiệu quả này chính là điều cô muốn.

“Không có việc gì là tốt rồi. Nhưng mà cái cổ cà ri gà này là thế nào? Sẽ không phải là cùng với người đàn ông của cậu . . .” Nhạc Dương rất thích nhiều chuyện về đề tài này.

Mấy ngày hôm trước, cô nhìn thấy trên cổ của một nam luật sư trong phòng luật sư cũng có dấu vết như vậy, liền tám chuyện với Tiểu Bảo Bối rất lâu.

Không ngờ được, hôm nay dấu vết này lại có trên người của Tiểu Bảo Bối. Xem ra, cô cũng phải tám về chuyện này một chút!

Nhưng đối với điều này, Tiểu Bảo Bối không hề có chút tâm tình nào.

“Nhạc Dương, mình tới giờ làm việc rồi! Nếu như mình không đi, sợ là sẽ đến muộn.” Cô vừa nói ra khỏi miệng thì bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

“Tại sao còn chưa ngồi ấm chỗ đã phải đi rồi? Hơn nữa, hôm nay là cuối tuần mà! Ở Tiểu Thị các cậu không phải cuối tuần đều được nghỉ hay sao?” Nhạc Dương nói ra thắc mắc của mình.

“Cuối tuần đúng là được nghỉ, nhưng mà hôm nay phải làm thêm giờ. Cậu cũng biết rồi, hai ngày nữa công ty mình sẽ mở một buổi tiệc, mấy ngày nay cha mình kêu mình chịu trách nhiệm chuyện hội trường!” Cô lại nói dối.

Cha cô thương cô như vậy, làm sao có thể để cho cô làm việc mệt nhọc như vậy được chứ?

Nhưng trước mắt, cô sợ mình không rời đi, chỉ sợ sẽ rơi nước mắt trước mặt của Nhạc Dương.

“Vây cũng được! Vây cậu đi đi, nhưng mà lần sau, phải đi cùng mình cả ngày đấy!” Mặc dù Nhạc Dương rất muốn tán gẫu với Tiểu Bảo Bối nguyên cả buổi chiều, nhưng mà thấy cô bận rộn như vậy, còn tưởng cô thật sự có chuyện gì gấp gáp, chỉ có thể để cho cô rời đi.

Tiểu Bảo Bối cười với Nhạc Dương nói: “Được!”

Nhưng chớp mắt xoay người một cái, nước mắt của Tiểu Bảo Bối liền rơi.

--- ----!- --- ----

Sorry! Giờ mới có mạng nè!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 64.5: Kiều Trác Phàm, em sợ!

Editor: Táo đồ phổ núi

Duật Tiểu Gia sau khi dừng xe Audi của mình lại, thì nhìn ngó xung quanh cổng lớn của nhà họ Đàm.

Một lúc lâu, sau khi xác nhận hình như ba của anh ta không có ở nhà thì mới bắt đầu rón rén bước vào.

Nhưng vừa mới vào cửa, Duật Tiểu Gia liền bị kéo lỗ tai đi vào trong nhà.

“Được lắm, cục cưng thôi nhà anh, lại dám đi qua đêm hai hôm không về nhà ngủ?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng, cùng với động tác kéo tai này cực kỳ không phù hợp.

Nhưng mà nói thật, mặc dù động tác của người phụ nữ này hung hãn nhưng mà không hề khiến anh bị thương chút nào.

Trong thiên hạ, có thể kết hợp giữa sự dịu dàng và hung dữ hoàn mỹ như thế, trừ mẹ của Duật Tiểu Gia anh ra còn có thể là ai?

Không quay đầu nhìn, Duật Tiểu Gia liền bắt đầu xin tha.

“Mẹ, ngài nhỏ giọng một chút. Ba con có ở nhà không?” Vừa rồi Duật Tiểu Gia nhìn sơ qua Land Rover của ba anh hình như không có ở nhà!

Nếu không, anh mới không dám bước vào cửa đâu.

“Ba con đang ăn điểm tâm, hai em trai của con cũng đều ở đây, đang chờ con kìa!”

Lời này khiến cho tim của Duật Tiểu Gia đập loạn lên.

Không hay rồi, ba đang ở nhà!

Sớm biết như vậy, mình không nên tự chui đầu vào lưới mới đúng!

“Hề Hề, nhanh lên đi ăn cơm thôi. Đừng phí sức với thằng nhóc lêu lổng đó, cứ giao cho anh là được!” Duật Tiểu Gia đang định nhân lúc ba của anh ta chưa phát hiện ra anh ta về nhà thì định chuẩn đi sớm, nhưng mà một giọng nam trầm thấp đã vang lên.

Giọng nói này, khiến cho Duật Tiểu Gia đang định lén lút chạy thực mạng bỗng cứng đờ người lại.

Mà nghe thấy lời nói này, thì người phụ nữ mặc bộ váy liền thân ở nhà liền thu tay lại. Rất nhanh, bà liền bị người đàn ông kia ôm vào trong lòng.

“Ông xã, anh phải giúp em dạy dỗ thật tốt tên nhóc thú này!” Người phụ nữ chu cái miệng nhỏ lên.

Nói thật ra, ở cái tuổi này mà còn có thể làm ra cái hành động có chút dễ thương của những cô gái mới lớn như vậy, ngay cả Duật Tiểu Gia cũng không thể không cúi đầu bái phục bà mẹ nhà mình.

“Biết rồi. Em hãy ăn cơm nhanh đi, nếu không sẽ bị người mất!” Nói đến đây người đàn ông buông lỏng người phụ nữ trong lòng ra. Nhân tiện, đôi mắt đen sắc như chim ưng hướng về phía Duật Tiểu Gia. Rõ ràng đã một đồng tuổi rồi, nhưng mà năm tháng chưa từng lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người của người đàn ông này. Ông ấy, nhìn còn có chút đẹp trai hơn Duật Tiểu Gia. Đây là Duật Tiểu Gia tự cho là như thế!

Người này chính là Đàm Dật Trạch. Là người đứng đầu khu S, là nhân vật mà cả thế giới đều phải kiêng kỵ.

Nhưng đồng thời người kiêng kỵ Đàm Dật Trạch cũng hiểu rõ ràng, ngàn vạn lần đừng đắc tội vợ của người này. Bởi vì so với đắc tội bản thân Đàm Dật Trạch còn đáng sợ hơn. Bởi vì người đàn ông này, đã sùng vợ mình vào tận xương.

“Con đi theo ta!” Giọng điệu này, hoàn toàn không dịu dàng giống như trước mặt mẹ của anh ta. Duật Tiểu Gia bủn rủn, lại xúi quẩy!

“Nói đi, tiếng súng ở khách sạn X tới qua, là các con làm?” Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo màu ô liu nhìn lướt qua Cố Niệm Hề đã trở lại bàn ăn một cái, sau đó trừng mắt nhìn Duật Tiểu Gia!

“Ba, đó chính là tiếng pháo nổ!” Không phải trên báo chí cũng nói như vậy sao? Mặc dù tin tức này chính là ‘khẩu dụ’ của Duật Tiểu Gia.

“Còn bướng bỉnh? Con muốn mẹ con biết hay sao?” Người đàn ông lên tiếng lần nữa.

Quả nhiên lời này khiến cho Duật Tiểu Gia lại bĩu môi một lần nữa.

Được rồi, nhìn thấy thằng nhóc này có động tác y chang như người phụ nữ mà ông cưng chiều hết mực, giọng nói của Đàm Dật Trạch mới đỡ cứng nhắc hơn một chút.

“Thằng thần được khoan hồng!”

Lời này khiến cho Duật Tiểu Gia sững sờ.

Quả nhiên, chuyện bọn họ làm một chút cũng không thể lừa gạt được ba của Duật Tiểu Gia!

Ôi, gừng càng già càng cay!

“Ba, thật ra thì ông ta ngủ với vợ của Kiều! Kiều . . .” Lần này, Duật Tiểu Gia đem đầu đuôi câu chuyện kể lại.

Kể cả chuyện Kiều Trác Phàm ở khách sạn bắn hai phát súng, còn có cả lời nói của Kiều Trác Phàm là giữ lại nửa tính mạng của chủ tịch Dương, để chờ Kiều Trác Phàm ăn tươi nuốt sống.

Cũng đúng, dựa theo tính cách của Kiều Trác Phàm, nếu như giết vị chủ tịch Dương này thì đúng là quá tiện nghi cho ông ta.

Chuyện này nếu theo như bình thường, thì bọn họ cũng sẽ không nói cho người trong nhà biết.

Nhưng mà không còn cách nào khác, Duật Tiểu Gia biết mình cũng không thể gạt được ông ba già nhà mình.

Chi bằng bây giờ anh ta thẳng thắn để được khoan hồng.

Nếu không để mẹ của anh ta biết, thì cũng không còn là cách thức xử phạt của đàn ông trong nhà nữa.

Đến lúc đó, lại là nước mắt nước mũi của mẹ già nhà anh ta, thì ba của anh ta không phải sẽ giết chết Duật Tiểu Gia hay sao?

“Thật ra họ Dương này, cũng không phải là cái loại tốt lành gì. Mấy năm trước, buôn lậu thuốc phiện với người khác nên mới phát lên . . . Còn nữa, gần đây những lời đồn về ông ta không được tốt lắm. Nghe nói mỗi lần họp tác với người ta, thì nhất định sẽ chuốc rượu cho người ta say, rồi tận dụng làm chuyện bẩn thỉu!”

Mấy năm trước?

Duật Tiểu Gia nghe giọng điệu của ba già nhà mình, lập tức vui lên. Ý tứ trong lời nói này của Đàm đại gia chính là đã sớm để ý họ Dương kia rồi?

Chẳng qua là vẫn luôn không tìm được cơ hội để xử lý?

Vậy thì chuyện mà Duật Tiểu Gia làm lần này, có phải có thể khiến cho Đàm đại gia khen ngợi một câu hay không?

“Ba, vậy thái độ này của ba là gì?” Duật Tiểu Gia cọ cọ vào người của ông, bên trong đôi mắt lộ ra sự vui vẻ giống y như lúc Đàm Dật Trạch.

Mới trước đây Duật Tiểu Gia và Đàm thiếu có quan hệ thân thiết nhất. Trưởng thành, vẫn luôn như vậy. Trong ba anh em nhà bọn họ, cũng chỉ có anh ta là thân thiết với Đàm Dật Trạch nhất.

Trên cơ bản, anh ta có chuyện gì cũng đều nói với ông. Ngay cả Cố Niệm Hề cũng đổ kị với quan hệ của hai người bọn họ.

Nhưng mà Cố Niệm Hề không hề biết, sở dĩ quan hệ của bọn họ thân thiết như vậy, ngoại trừ bởi vì Duật Tiểu Gia thích đi theo sau lưng ông ra, còn không phải vì anh ta biết Đàm Dật Trạch lo lắng Cố Niệm Hề biết nhiều chuyện thì sẽ quan tâm một cách mù quáng. Vì để cho người phụ nữ mà bọn họ yêu thương nhất không phải quan tâm một cách mù quáng, bọn họ liền có chung một nhận thức như vậy.

“Xử lý sạch sẽ một tí đi!” Đàm Dật Trạch vuốt vuốt cái đầu của quả dưa của người kia, cười cười.

“Hắc hắc, cảm ơn ba!” Người này lại giống như trước đây, khiến cho Đàm Dật Trạch vui vẻ.

“Hai người đang nói nhỏ chuyện gì?” Cố Niệm Hề com nước xong, cũng lại tham gia náo nhiệt.

Nhìn thấy người phụ nữ này vừa đi tới Đàm Dật Trạch liền nháy nháy con mắt với Duật Tiểu Gia, hai người liền không tiếp tục nói về đề tài trước đó nữa.

“Được rồi, đi ăn cơm đi. Mẹ con lo lắng hai ngày nay con đi sớm về trễ không ăn uống tử tế, nên mới sáng sớm liền làm rất nhiều đồ ăn. Nếu như con không ăn hết những đồ ăn kia . . .”

Đàm Dật Trạch mới chỉ nói tới chỗ này, Duật Tiểu Gia đã thức thời làm nghi lễ: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

“Hừ! Hai người các anh đều là người xấu, có chuyện gì vui đều không nói với em một tiếng . . .”

Cổ Niệm Hề lên tiếng oán thán, cả căn phòng đều vang lên tiếng cười hạnh phúc bao quanh người phụ nữ này. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 65.1: Kiều Trác Phàm đến!

Editor: Táo đồ phổ nửi

“Tổng giám đốc Kiều, đây là lịch trình ngày hôm nay, mời ngài . . .” Trên tầng trên cùng của Tập đoàn Đế Phàm, trợ lý Trần Khải ôm một chồng tài liệu đi tới.

Anh ta vốn còn muốn báo cáo gì đó với Kiều Trác Phàm.

Nhưng khi nhìn tình hình trong phòng làm việc, anh ta liền ngậm miệng lại theo bản năng.

Bởi vì Kiều Trác Phàm lúc này, giống như một vũng bùn nằm ở trên ghế salon. Ở trên người của anh còn ngổn ngang mấy vỏ chai rượu tây.

Cả phòng làm việc tràn ngập mùi rượu, mà người đàn ông nằm trên ghế salon lại hồn nhiên không biết gì, tiếp tục uống rượu của anh.

Một màn này khiến cho Trần Khải không biết nên tiến hay nên lùi.

Đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm cũng khá lâu rồi, dường như anh ta chưa từng nhìn thấy người đàn ông này chán nản như lúc này. Nhưng ngày hôm nay, người đàn ông này định để cho bản thân uống say chết ở đây luôn thì phải.

Trừ những vỏ rượu ngoại rỗng ra, bên này còn đặt một số chai rượu chưa khui.

“Nhìn cái gì vậy?” Vào lúc Trần Khải còn đang do dự, thì người đàn ông chìm đắm trong bình rượu, cuối cùng cũng mở miệng.

“Ông đây chỉ uống một lần! Một lần là được rồi!” Kiều Trác Phàm lại tiếp tục đổ rượu vào miệng của mình.

Những lời này, không biết là anh đang tự nói với mình, hay là nói với Trần Khải, hoặc là nói với một người khác nữa.

Ban ngày ban mặt lại đi uống rượu, điều này cũng không tốt, đặc biệt đây lại là phòng làm việc của mình.

Nhưng bây giờ, chỉ có ở chỗ này, thì anh mới có cảm giác sẽ không khiến cho người khác phát hiện ra sự thảm hại của anh.

Mà lúc này đầu lưỡi và giác quan của anh, đã bị chai rượu kia kích thích, có chút tê dại. Nhưng vì sao rượu chỉ có thể khiến cho đầu lưỡi của anh tê dại mà không thể làm tê dại sự đau đớn trong lòng của anh?

Kiều Trác Phàm lúc này, cả người nằm trên ghế sofa. Chiếc áo sơ mi mặc trên người chính là cái áo hôm qua anh mặc rồi khỏi phòng làm việc. Không biết có phải đêm qua anh mặc áo sơ mi này đi ngủ hay không, mà giờ này chiếc áo này nhăn nhum còn hơn lá dưa muối.

Nút áo còn bị rơi mấy cái.

Vị trí trên cổ áo, không có bất cứ thứ gì giữ lại.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vắn chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của anh, khiến cho khuôn mặt người đàn ông nhìn đầy râu ria, nhìn vào ngoại trừ rất mệt mỏi ra, thì còn có mấy phần chán chường.

Trần Khải cũng không biết, rốt cuộc người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh ta biết rõ, bây giờ người đàn ông này đang vô cùng đau khổ, nên mới như thế này.

Anh ta đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy anh say rượu giữa ban ngày như thế này bao giờ.

Cùng là đàn ông với nhau, nhưng anh ta cũng không biết nên an ủi anh như thế nào, chỉ có thể yên lặng một lát, sau đó mở miệng nói: “Tổng giám đốc Kiều, uống ít một chút.”

“Tôi không sao, cậu đi ra ngoài đi!” Kiều Trác Phàm không quay đầu lại, mà tiếp tục đưa chai rượu lên miệng uống tiếp.

Trần Khải nhìn anh một lát, cuối cùng cũng vẫn thả đồng tài liệu ở trên tay lên bàn làm việc, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong chớp mắt cánh cửa đóng kín lại, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Kiều Trác Phàm.

Nhìn mặt trời rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời, đáy mắt anh chỉ có bi ai.

Bên ngoài mặt trời chói chang như vậy, vì sao anh lại có cảm giác trong lòng đang mưa?

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, sao con lại trở về?” Tiểu Đăng vừa về tới nhà, thì nhìn thấy thân thể nhỏ bé của con gái đang ở trên ghế sofa, nên có chút ngây ngẩn cả người.

Kể từ sau khi Tiểu Bảo Bối xuất giá, ông cũng không giống như bình thường nữa, hết giờ làm thì tan tâm đi về.

Bởi vì, trước kia còn có cô nhóc lúc nào cũng cần ông phải quan tâm, thì bây giờ không có cô ở nhà nữa. Trong nhà cũng không có gì phải bận lòng.

Cho nên bây giờ phần lớn thời gian sau khi tan tầm xong, Tiểu Đăng sẽ ở trong phòng làm việc ngây ngốc một lúc để xem tài liệu hay gì gì đó.

Cho nên mới dẫn tới hôm nay ông tan làm về muộn như vậy.

Nhưng lúc vừa bước chân vào nhà, lại nhìn thấy trên ghế sofa có người, Tiểu Đăng cứ tưởng bản thân mình bị hoa mắt.

“Cha à, sao bây giờ cha mới về nhà!” Không biết có phải vì vừa mới tỉnh ngủ hay không, mà hốc mắt của Tiểu Bảo Bối hơi đỏ.

Nhìn thấy Tiểu Đăng đi vào, cô hừ hừ.

“Tại sao con đến mà cũng không thèm nói với cha một tiếng!” Sớm biết được con gái Bảo Bối về nhà, thì ông đã không lãng phí thời gian ở bên ngoài nhiều như vậy rồi.

Ông chậm rãi bước lên, định giang tay ôm chầm lấy Tiểu Bảo Bối.

Ông cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái này, quả thực coi là hòn ngọc quý trên tay. Đột nhiên lại gả cô ra ngoài, ông thực sự cảm thấy không quen.

Thật khó khăn lắm mới thấy cô về nhà, Tiểu Đăng vô cùng kích động.

Nhưng Tiểu Đăng không ngờ tới, ông còn chưa giang tay ra thì đã bị con nhóc kia nhào tới ôm rồi.

Lần này Tiểu Bảo Bối nhào tới như một con trâu rừng, suýt chút nữa thì khiến cho Tiểu Đăng bị ngã. May mà Tiểu Đăng đủ cao lớn, có thể vững vàng đón được cô.

Nhìn con gái chôn trọn khuôn mặt ở trong lòng mình, trong lòng Tiểu Đăng chua xót không nói được thành lời.

“Sao thế Bảo Bối? Có phải ở bên ngoài chịu uất ức hay không? Có phải tên tiểu tử Kiều Trác Phàm kia bắt nạt con hay không?” Ôm cô vào lòng chặt hơn một chút, Tiểu Đăng hỏi.

Giọng điệu rất thận trọng giống như chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ làm tổn thương cô.

“Cha à, cha nghĩ cái gì đâu không vậy! Nếu như anh ấy dám bắt nạt con, để xem con có đánh anh ấy không!”

Ở trước mặt của Tiểu Đăng, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn tỏ vẻ khoe xấu che.

Dường như sợ cha của mình không tin tưởng, cô còn quơ quơ nắm đấm nhỏ ở trước mặt của Tiểu Đăng.

Nhìn cô lúc này, trên khuôn mặt đều hiện lên sự nhẹ nhàng vui vẻ. giống như chuyện không vui với Kiều Trác Phàm đêm qua, tất cả đã quên rồi.

“Vậy thì tốt rồi. Con muốn ăn món gì không, để cha làm cho con!” Con gái đã lâu không về nhà, Tiểu Đăng rất nhớ. Lúc này ông vô cùng nhớ cảm giác con gái ngồi trước bàn ăn ăn món ăn mà ông làm cho.

“Thật sao? Con muốn ăn cái gì cha đều làm cho?”

“Thật! Nói đi . . .”

Nhìn đôi mắt xinh đẹp kia của cô, Tiểu Đăng nhìn xuyên qua cô hình như nhìn thấy được thứ gì đó, đáy mắt lại càng trở nên dịu dàng hơn.

“Hay quá, con muốn ăn gà xé cay, thịt sườn kho tàu . . .” Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối không ngừng lẩm bẩm.

“Đều tùy con . . . May là trong nhà đều có những nguyên liệu này, trước tiên con hay ăn mấy món ăn vặt lót dạ đi đã, cha làm nhanh thôi!” Nói xong, Tiểu Đăng xoa xoa mái tóc của Tiểu Bảo Bối, sau đó cầm lấy tạp dề đi thẳng vào phòng bếp.

Bởi vì ông vội vàng muốn nấu cho con gái một bữa thức ăn mà cô thích cho nên Tiểu Đăng không phát hiện ra, vào lúc ông xoay người đi kia, thì hai hàng

nước mắt của Tiểu Bảo Bối lặng lẽ rơi xuống. . .

“Bảo Bối, ăn nhiều một chút! Nhìn con mà xem thời gian này đã gầy thành dạng gì rồi!” Sau khi Tiểu Đằng làm cơm tối xong, liền không ngừng gấp vào chén của Tiểu Bảo Bối.

Kỳ thật, Tiểu Bảo Bối rất rõ ràng, trong khoảng thời gian này mình không hề gầy đi. Mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều thích mua đồ ăn cho cô, không vui liền đưa cô ra ngoài đi dạo, trên cơ bản mỗi ngày đều nuôi cô béo lên, làm sao mà gầy đi được? Có lẽ ở trong mắt của cha, cho dù cô như thế nào cũng đều gầy đi đúng không?

Mà cũng bởi vì như vậy, nên ông mới có thể thuận lý thành chương nhét đầy đồ ăn lên bát của cô.

Nhìn bát của mình được chất cao một đồng đồ ăn như núi, Tiểu Bảo Bối mím môi cười một tiếng. .

Cha của cô vẫn giống như trước đây, thích nhất là làm nhiều đồ ăn ngon cho cô.

“Cha à, cha cũng ăn đi, thức ăn cũng sắp nguội cả rồi!” Nhìn ông bận rộn xoay quanh, chỉ lo gấp thức ăn vào chén của cô, Tiểu Bảo Bối cười cười.

“Được rồi. . .” Nghe thấy con gái cũng biết quan tâm mình, Tiểu Đằng cũng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 65.2: Kiều Trác Phàm đến!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà lúc ăn được một nửa, Tiểu Đằng hỏi tới Kiều Trác Phàm “Bảo Bối, tại sao Trác Phàm không cùng đến?”

Bọn họ là đôi vợ chồng tân hôn, lần đầu tiên về nhà cần phải đi cùng với nhau mới đúng chứ!

Lại nhìn cách Kiều thiếu đối xử với Tiểu Bảo Bối như vậy, Tiểu Đằng cho là anh sẽ không cho Tiểu Bảo Bối về nhà một mình mới đúng.

“Anh. . . Anh ấy có chút việc. Con nhớ nhà, nên con về trước!”

Rất lâu chưa được ăn đồ ăn do cha mình làm, Tiểu Bảo Bối ăn như lang như hổ.

Nhưng mới ăn vào được một nửa, lại nghe thấy cha mình hỏi Kiều Trác Phàm, vốn đang gấp đồ ăn bỏ vào miệng đột nhiên Tiểu Bảo Bối cứng ngắc lại.

Một lúc lâu sau cô mới mở miệng trả lời như vậy.

Tiểu Đằng còn nói: “Vậy con có muốn gọi điện thoại cho thằng bé, kêu thằng bé qua đây cùng ăn cơm hay không?”

Thật ra, Tiểu Đằng và Kiều Trác Phàm cũng không tiếp xúc nhiều lắm, nên cũng không biết tính tình của anh.

Ông nghĩ rằng, nếu không bảo bọn chúng thường tới dùng cơm, thì ông có thể tận mắt thấy được cách thằng nhóc này đối xử với con gái của ông.

“Không cần!” Tiểu Bảo Bối ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ liền trả lời như vậy.

Một mặt là bởi vì bây giờ cô không muốn gặp mặt Kiều Trác Phàm, còn mặt khác, là cô cảm thấy có thể Kiều Trác Phàm cũng cảm thấy giống như cô, cũng không muốn gặp mặt mình chút nào.

Nếu không, vì sao từ sáng sau khi rời đi tới giờ, lại không hề gọi một cuộc điện thoại nào cho cô?

Với lại muộn như vậy cô chưa trở về, sao Kiều Trác Phàm cũng không điện thoại cho cô?

Nghĩ tới lúc sáng nay Kiều Trác Phàm rời khỏi gian phòng đó kiên quyết như vậy, cô cảm thấy đời này cô và Kiều Trác Phàm khó có thể hòa hợp được?

Nhưng mà rõ ràng cô đã bị oan uổng.

Cô căn bản không biết, vì sao chủ tịch Dương lại đưa cô tới khách sạn. Cô cũng không hề biết vì sao lúc Kiều Trác Phàm xuất hiện, cả người của cô lại trần truồng!

Có lẽ là Kiều Trác Phàm biết là cô và chủ tịch Dương kia đã . . .

Bây giờ nghĩ lại, lúc này Kiều Trác Phàm không để ý tới cô cũng đúng đi! Anh là người như vậy, một người có địa vị có thân phận, làm sao cho thể cho phép vợ của mình bị người khác làm bẩn được chứ?

“Con bé ngốc nghếch này làm sao vậy? Dù sao cũng làm cả bàn đồ ăn, hai người chúng ta cũng không ăn hết được!” Tiểu Đằng lại gấp vào trong chén của Tiểu Bảo Bối hai miếng sườn kho tàu mà cô thích nhất rồi nói.

Đây cũng chính là mục đích quan trọng mà ông đã bận rộn thật lâu.

Nhưng nhìn sắc mặt của Tiểu Bảo Bối có chút mất tự nhiên, ông lại hỏi: “Có phải hai người các con lại gây gỗ với nhau không?”

Nếu như không phải gây gỗ, thì vì sao Kiều Trác Phàm lại bỏ mặc cho Tiểu Bảo Bối về nhà một mình?

“Cha à, con không có gây gỗ! Con chỉ không muốn có người khác tới quấy rầy thế giới của hai người chúng ta . . . Hôm nay, con chỉ muốn hai cha con chúng ta ở cùng với nhau!” Tiểu Bảo Bối sợ Tiểu Đằng nhìn ra bản thân khác thường, vội vàng buông bát đĩa xuống đi lại cọ cọ vào người của ông.

Nhìn cái đầu nhỏ chôn trong lòng mình, cuối cùng khóe miệng của Tiểu Đằng cũng bắt đầu cong lên: “Được, được, được, hôm nay chính là thế giới của hai người chúng ta!” Lúc này, Tiểu Đằng vui vẻ vì con gái ở gần mình, dường như cũng không hề phát hiện ra vừa rồi Tiểu Bảo Bối dùng từ để hình dung Kiều Trác Phàm, đã dùng hai chữ ‘người khác’.

Sợ là từ khi Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô và chủ tịch Dương đơn độc ở trong một căn phòng, ý tưởng ly hôn đã sớm mọc rễ ở trong đầu của anh rồi ấy chứ?

Nghĩ đến một tờ thỏa thuận ly hôn đang chờ mình ở bên kia, khóe miệng của Tiểu Bảo Bối ở chỗ Tiểu Đằng không nhìn thấy đã rung rung lên một cách khô sở . . .

“Ăn đi. Những món này đều là món con thích ăn nhất . . .”

Tiểu Đằng lại bắt đầu không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của Tiểu bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối thì nhìn như đang vui vẻ ăn uống.

Nhưng mà bây giờ ăn những món này đối với cô mà nói, giống như đang nhai sáp nến.

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, đây là kế hoạch hợp tác với tập đoàn Đế Phàm mà lần trước chúng ta đã ký được! Em hãy xem trước đi, có đề nghị gì hay thì nói với chị một chút!”

Thứ hai, ngày đầu tuần đi làm, Tiểu Bảo Bối liền bị Tiểu Huyền gọi lên phòng làm việc của cô ta.

Tiểu Huyền lấy tập tài liệu bên trên có in thiếp vàng rất rõ ràng dòng chữ ‘Đế Phàm’ để ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, kế hoạch hợp tác này là thời gian trước bên tập đoàn Đế Phàm cho người tới nói.

Nếu như là lúc trước, Tiểu Huyền nhất định sẽ ôm lấy một hợp đồng như vậy, đến lúc đó thành tích có được thì Tiểu Huyền cô chính là công thần.

Nhưng lần này, Tiểu Huyền lại không như vậy.

Bởi vì, đây là hợp tác với tập đoàn Đế Phàm.

Ngày đó tới tòa nhà Tiểu Thị, Kiều Trác Phàm đã nói, anh muốn đuổi cả nhà Tiểu Huyền ra khỏi Tiểu Thị.

Cho nên, lần hợp tác này theo Tiểu Huyền, thì so với củ khoai lang nóng phỏng tay không có gì khác nhau.

. Nói không chừng, đây chính là cái bẫy rập mà Kiều Trác Phàm dùng để đá cả nhà Tiểu Huyền ra khỏi Tiểu Thị?

Cho nên, Tiểu Huyền không hề suy nghĩ mà đem phương án này đưa tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nếu như Tiểu Bảo Bối ra mặt, thì Kiều Trác Phàm cũng phải nể tình một chút đúng không?

Đương nhiên Tiểu Huyền tốn công tốn sức kêu Tiểu Bảo Bối lên trên này, ngoại trừ việc muốn nhanh chóng giải quyết ‘củ khoai lang bỏng tay’ này ra, thì còn muốn hỏi Tiểu Bảo Bối một chút, về chuyện ngày đó chủ tịch Dương đưa cô trở về. . .

Thật ra, cuối tuần này Tiểu Huyền trải qua cũng không vui vẻ gì.

Ngày đó khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chủ tịch Dương mang đi xong, mỗi đêm cô ta đều nằm mơ thấy ác mộng.

Không phải cô ta không muốn trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cô ta cảm thấy nếu làm như vậy thì có chút biết rõ mà còn cố hỏi. Đến lúc đó, nhất định Tiểu Bảo Bối sẽ nghi ngờ tới trên người của cô ta.

Mà bên phía chủ tịch Dương kia, thật sự Tiểu Huyền cũng có hỏi thăm qua.

Nhưng mà điện thoại của chủ tịch Dương hai ngày nay đều không gọi được, Ngay cả Phó tổng giám đốc Lý của công ty bọn họ cũng tìm ông ta khắp nơi.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền buồn bực, chủ tịch Dương là một người to lớn như vậy, làm sau lại có thể biến mất như không khí được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Huyền chỉ có thể trực tiếp tìm tới Tiểu Bảo Bối.

“Chuyện này . . . Tôi có thể không nhận hay không?” Nhìn thấy hai chữ thiệp vàng ‘Đế Phàm’ kia, trong đầu của Tiểu Bảo Bối liền hiện lên khuôn mặt của Kiều Trác Phàm.

Nếu nhận lấy tài liệu này, có nghĩa là sẽ phải gặp mặt anh đúng không?

Mặc dù cô biết đây chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn muốn tránh né theo bản năng.

Nhìn thấy phản ứng này của Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền cũng sờ.

Tiểu Bảo Bối lại có thể từ chối tập đoàn Đế Phàm củ khoai lang nóng bỏng tay này?

Theo như thời gian trước, mối quan hệ của cô ấy và Kiều Trác Phàm rất tốt, thì bây giờ Tiểu Bảo Bối không thể nào không nhận được. Nếu làm tốt, thăng chức tăng lương gì đó nhất định sẽ có. Cho dù làm không tốt, không phải sẽ có Kiều Trác Phàm nâng đỡ cho cô ấy hay sao?

Một nhiệm vụ dễ dàng như vậy, theo lý thuyết hẳn là Tiểu Bảo Bối phải vô cùng vui vẻ nhận lấy mới đúng.

Tại sao hôm nay lại . . .

Chẳng lẽ, buổi tối hôm kia, chủ tịch Dương thật sự đối với cô ấy . . .

Cho nên mối quan hệ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm cũng trở nên căng thẳng. Vì thế Tiểu Bảo Bối mới không chịu nhận lấy nhiệm vụ này?

“Nếu không thì em liền nhận lấy vụ của chủ tịch Dương bên kia là được!” Đột nhiên Tiểu Huyền lại mở miệng nói như vậy.

Mà lúc nói ra một câu như vậy, Tiểu Huyền liên tục nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo Bối. Ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám, giống như là sợ lỡ mất một nét mặt nào đó thoáng hiện lên trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 65.3: Kiều Trác Phàm đến!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tiểu Huyền, lúc cô ta đề cập tới mấy chữ ‘chủ tịch Dương’ này, thì khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối trở nên tái nhợt đi.

Thậm chí ngay cả hai bàn tay đặt trên đùi của cô cũng khấn trương nắm chặt lại thành quyền.

Phản ứng này, so với vừa rồi nhắc tới Kiều Trác Phàm còn mãnh liệt hơn nhiều.

Phản ứng này của Tiểu Bảo Bối, cũng đã phản nào khẳng định một chút suy đoán ở trong đầu của Tiểu Huyền.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của cô cũng không được tốt như vậy nữa.

“Được rồi, nhìn bộ dạng khó xử như vậy của em, em hãy đi ra ngoài trước đi. Đợi lát nữa chị xem có tìm được người nào thích hợp hơn em để nhận vụ này không.” Tiểu Huyền chần chừ một thời gian ngắn xong, liền nói như vậy.

Thành thật mà nói, hôm nay Tiểu Huyền có chút ‘thấu tình đạt lý’ như vậy có chút hơi lạ.

Nhưng mà lúc này bởi vì không cần phải nhận vụ của Dương Thị, và không cần phải đối mặt với lão già chết tiệt kia, nên Tiểu Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng chạy trốn khỏi phòng làm việc. Nhân tiện, cô cũng đã bỏ lỡ vẻ mặt áy náy kia của Tiểu Huyền . . .

“Huyền Huyền, con đang suy nghĩ gì đấy!”

Lúc Tiểu Huyền phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện Tiểu Vi đang đứng ở trước mặt mình.

“Mẹ, tại sao ngài đến mà không nói với con tiếng nào thế!” Tiểu Huyền đứng lên, kêu thư ký ở bên ngoài đưa cà phê vào.

“Mẹ đã đứng ở chỗ này rất lâu rồi, kêu con mấy tiếng mà con vẫn không hoàn hồn! Cái con bé này, ban ngày mà ngơ ngẩn cái gì!” Mới vừa rồi Tiểu Vi đi ngang qua công ty này, nhân tiện tới thăm Tiểu Huyền một chút, hỏi cô ta có muốn ra ngoài đi dạo phố không.

Không ngờ được, lúc vừa bước vào Tiểu Huyền vẫn luôn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, bà ta la to lên mấy câu mà cô ta vẫn không có phản ứng gì.

“Con không sao!” Lúc Tiểu Huyền trả lời, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên.

Thật sự, cô ta không muốn hại Tiểu Bảo Bối.

Sau khi về đến nhà, nếu như không phải có Quý Xuyên ở nhà, sợ là cô đã quay trở lại khách sạn giải cứu Tiểu Bảo Bối rồi.

Nhưng lại bất đắc dĩ, lúc ấy Quý Xuyên ở nhà. Nếu như lúc đó cô nói tình hình thực tế ra, sợ là

Không ngờ, cô lại thực sự hại Tiểu Bảo Bối.

Vừa rồi đọc được những điều này trên mặt của Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền thực sự rất hối hận. Bây giờ cô cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, có thể đền bù được cho Tiểu Bảo Bối.

“Cái con bé này lại có tâm sự phải không?” Hiểu con không ai bằng mẹ!

Vừa nhìn vẻ mặt của Tiểu Huyền liền biết có chút mất tự nhiên, nên Tiểu Vi hiểu rằng cô ta có vấn đề gì đó.

“Nói cho mẹ nghe một chút, có phải lại giận dữ gì với Quý Xuyên không? Mẹ đã sớm nói với con rồi, một người không môn đăng hộ đối như vậy, con ở cùng một chỗ với cậu ta là rất mù quáng! Nếu như thật sự không thích hợp, thì hãy nhanh chóng tách khỏi cậu ta đi!” Tiểu Vi chính là không ưa Quý Xuyên, vừa nghĩ tới người đàn ông kia còn khiến cho con gái bảo bối của bà ta bị khinh thường, bà ta lại càng bất mãn.

Tóm lại, bây giờ Quý Xuyên không có điểm nào khiến cho bà ta nhìn thấy thuận mắt cả.

Càng nói càng tức giận, Tiểu Vi lại lao thẳng ra khỏi cửa phòng làm việc: “Mẹ đi tìm cậu ta nói lý!”

Nhìn thấy Tiểu Vi muốn rời khỏi phòng làm việc đi tìm Quý Xuyên, Tiểu Huyền vội vàng chạy lại kéo bà ta lại: “Mẹ ơi, không có liên quan gì tới anh ấy!”

“Không có liên quan gì? Không có liên quan gì tại sao con lại thành ra như vậy?” Tiểu Vi kiên trì.

“Mẹ, thật sự không phải là anh ấy. Mà là . . . Bảo Bối!”

Tiểu Huyền biết rõ, lúc này nếu như cô không nói rõ ra, thì khẳng định sau đó Tiểu Vi sẽ đi tìm Quý Xuyên.

“Tiểu Bảo Bối? Con vì chuyện của cô ta mà phiền não?” Tiểu Vi vừa nghe đến tên của Tiểu Bảo Bối, thì khóe miệng không tự giác lộ ra sự khinh bỉ.

Có lẽ theo ý của bà ta, Tiểu Bảo Bối căn bản không phải là người có huyết thống thuần khiết của nhà họ Tiểu. Một đứa trẻ như vậy, căn bản không có tư cách để cho bất cứ người nào trong bọn họ phải quan tâm tới.

“Cái con bé ngốc này, vì sao phải lo lắng cho cái con nha đầu kia chứ?”

“Mẹ, con đã làm chuyện có lỗi với Bảo Bối!” Nghĩ tới chuyện đêm đó Tiểu Bảo Bối gặp phải, hốc mắt của Tiểu Huyền đỏ lên.

Nếu như có thể quay trở lại buổi tối ngày hôm đó, cô thà rằng kéo Tiểu Bảo Bối cùng nhau rời đi, cũng không để cho một lão già kia giữ lại chà đạp!

Nhưng vấn đề là mọi chuyện đã trôi qua rồi. Cho dù cô có hối hận như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

“Con đã làm gì?” Đối với lần này, dường như Tiểu Vi rất quan tâm.

“Mẹ, đêm hôm đó con đưa Bảo Bối đi nói chuyện với bên Dương Thị . . .” Có lẽ là nỗi khổ không có người nào chia sẻ bí mật nội tâm, nên cuối cùng Tiểu Huyền không nhịn được mà kể hết toàn bộ với Tiểu Vi. Kể cả chuyện ngày đó cô ta đã để một mình Tiểu Bảo Bối ở lại giữa bữa tiệc, phải đối mặt với loại người háo sắc bại hoại như chủ tịch Dương, còn có cả chuyện cô ta từ phó tổng giám đốc Lý biết được Tiểu Bảo Bối được chủ tịch Dương mang đi.

Lúc nói đến chuyện này, Tiểu Huyền còn khóc lóc than thở.

Nhưng sau khi Tiểu Vi nghe xong, lại cười lạnh ra tiếng.

“Con bé ngọc này, có cái gì phải lo lắng chứ? Loại chuyện giống như vậy, chỉ cần con không nói, mẹ không nói, thì sẽ không có người nào biết!”

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Bảo Bối vì có Kiều Trác Phàm che chở, nên hàng ngày đều vui vẻ sung sướng. Và cũng theo đó, Tiểu Đằng và Tiểu Thị cũng càng ngày càng tốt.

Tiểu Vi nhìn thấy ở trong mắt, đau nhức ở trong lòng.

Bà ta đã ước gì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối sớm ngủ từ trên cao xuống.

Không có Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối xem như xong rồi!

“Nhưng mà mẹ, trong lòng con không dễ chịu chút nào!” Nhìn Tiểu Bảo Bối còn nhỏ tuổi mà đã phải gánh chịu nhiều như vậy, trong lòng Tiểu Huyền cảm thấy áy náy.

“Có cái gì mà không dễ chịu? Mẹ nói cho con biết, đây mới là chuyện đáng ra con phải làm từ sớm! Bởi vì chỉ như vậy, thì con tiện nhân kia với Kiều Trác Phàm coi như xong rồi!” Tiểu Vi nói, trong giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Dường như, tin tức mà bà ta vừa nghe được, là một tin tức vô cùng tốt lành.

“Đúng rồi, Huyền Huyền đột nhiên mẹ nghĩ tới một điều thú vị rất quan trọng!” Tiểu Vi trầm ngâm một lát, tiện đà nói.

“Điều thú vị quan trọng gì?”

“Để cho Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm gặp mặt, để cho bọn họ quyết liệt dứt khoát với nhau!” Tiểu Vi nghe vừa rồi Tiểu Huyền nói căn cứ theo phản ứng của Tiểu Bảo Bối thì có thể đoán được đại khái, bây giờ mối quan hệ của hai người bọn họ hẳn là hết sức căng thẳng.

Nếu như lúc này, bọn họ chỉ ra chuyện Tiểu Bảo Bối phản bội Kiều Trác Phàm ở trước mặt mọi người . . .

Người như Kiều Trác Phàm, quen ngồi ở vị trí trên cao, hẳn là sẽ không chịu nổi chuyện mất hết mặt mũi như vậy.

Đến lúc đó, Tiểu Bảo Bối bị đuổi ra khỏi nhà là chuyện sớm hay muộn thôi.

Và như vậy, thì Tiểu Đằng cũng thua cả ván bài.

Trước mắt, Tiểu Vi đã đem Kiều Trác Phàm trở thành con cờ tốt nhất ở trong tay . . .

“Mẹ, làm như vậy không tốt! Nếu như để cho người khác biết chuyện này, bọn họ sẽ nhìn chúng ta như thế nào?” Tiểu Huyền vừa nghe thấy lời của mẹ mình, mặt trầm xuống.

“Con bé ngọc này, trời biết đất biết, mẹ biết con biết! Nếu chúng ta không nói ra, thì ai biết được! Được rồi, đừng nói mấy lời ỉn rĩ đó nữa, bây giờ chúng ta phải nghiên cứu một chút xem làm như thế nào để Kiều Trác Phàm và Kiều Bảo Bối chạm mặt nhau!”

Nói xong Tiểu Vi bắt đầu kéo Tiểu Huyền vào trong phòng làm việc bắt đầu ‘nghiên cứu’.

Nhưng mà Tiểu Vi đã dự liệu sai lầm

Trên đời này có một số việc muốn trời biết đất biết tôi biết anh biết rất khó!

Giống như chuyện bây giờ bà ta và Tiểu Huyền đang bận rộn thảo luận chuyện làm thế nào chia rẽ được Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối, thì bên ngoài cửa phòng làm việc có một người đang đứng.

Vốn người kia dự định đi tìm Tiểu Huyền thương lượng một số chuyện.

Ai ngờ, anh ta vừa đi lên thì vừa đúng lúc nhìn thấy Tiểu Vi ở trong phòng làm việc của Tiểu Huyền

Mà những điều mà bọn họ vừa mới nói, anh ta cũng nghe được bảy tám phần!

Nhất là chuyện Tiểu Huyền nói cô làm như thế nào để Tiểu Bảo Bối ở lại một mình trên bữa tiệc, khiến cho Tiểu Bảo Bối một thân một mình lại say rượu đối phó với chủ tịch Dương, và cũng vì thế bị người đàn ông bán thiu kia đưa đi khách sạn . . .

Chỉ là sau khi nghe những thứ này, người kia đứng ở cửa nắm chặt quả đấm lại!

Tiểu Huyền, thì ra người độc ác nhất trên đời, là cô . . .

____--____

Thanks nhiệt tình nào, đủ số lượng tối nay có chương mới nha _

Chương 106: Chương 65.4: Kiều Trác Phàm đến!

“Bảo Bối, con vẫn còn ở nhà à!” Sau khi tam tảm Tiểu Đằng về nhà, lúc đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy một bóng dáng ở trên ghế sofa, đột nhiên sững sờ.

“Cha à, con không thể ở nhà được sao?” Tiểu Bảo Bối đang ôm một đồng hồ ăn vặt, vừa nhai nhồm nhoàm, vừa dùng giọng nói không rõ ràng hỏi lại.

“Không phải là không thể ở nhà được, ba chỉ nghĩ con đó, dù sao thì cũng đã kết hôn với đứa nhỏ Kiều Trác Phàm kia rồi. Mà con cứ suốt ngày về nhà mẹ đẻ, không có vấn đề gì chứ?”

Thấy cô ở nhà, đương nhiên là Tiểu Đằng vui vẻ rồi.

Cũng chính vì mong muốn cô ở nhà, để có thể làm cả một đồng hồ ăn cho cô, nên Tiểu Đằng mới có thể tan làm đúng giờ.

Nhưng mà sau khi nhìn Tiểu Bảo Bối, ông lại cảm thấy là lạ.

Đúng vậy, mặc dù hai ngày nay Tiểu Bảo Bối cũng giống như trước đây, thích ở trước mặt ông luôn giả vờ ngoan ngoãn, nhưng mà lúc có một mình, lúc nào cô cũng ngẩng người rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà bộ dạng này, Tiểu Đằng cũng đã bắt gặp nhiều lần rồi.

Trực giác nói cho ông biết, lần này Tiểu Bảo Bối trở về có khả năng có liên quan tới Kiều Trác Phàm.

Lại nói vài ngày nay lúc Tiểu Bảo Bối ở nhà, ngay cả đến một lần Kiều Trác Phàm cũng không có. Đừng nói là nhìn thấy Kiều Trác Phàm, tên tiểu tử kia ngay cả một cuộc điện thoại cũng không hề gọi.

Tình hình như vậy, một đôi vợ chồng mới cưới nên có sao?

Chính vì lo lắng, cho nên Tiểu Đằng mới mượn cơ hội để hỏi như vậy.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại nói: “Không thành vấn đề, ngài cứ yên tâm đi lo cho cái dạ dày đi ạ. Dù có chuyện lớn hơn nữa, đã có Tiểu Bảo Bối của ngài lo rồi!”

Nói thật ra, quả đầu tròn tròn của Tiểu Bảo Bối, lại thêm bộ dạng vô ngực, thật sự rất đáng yêu.

Chọc cho Tiểu Đằng cũng bật cười lên.

“Con nhóc con này, cũng chỉ biết đồ cha vui vẻ! Được rồi, cha đi làm cơm, con mau thu dọn mấy thứ này lại, hôm nay ăn nhiều đồ ăn vặt như thế đủ rồi!”

Tiểu Đằng cung chiều Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà có một điểm, đó là các loại đồ ăn vặt gì đó, ông sẽ không cho cô ăn nhiều.

Bởi vì ông cảm thấy, những món đồ ăn vặt này không có lợi mà chỉ có hại cho thân thể!

Thấy Tiểu Bảo Bối ngoan ngoãn thu dọn đồ ăn vặt sang một bên, lúc này Tiểu Đằng mới xoay người đi vào phòng bếp.

“Bảo Bối, con nói xem đêm nay chúng ta ăn miễn xào và canh cá thái lát, thấy được không?”

Tiểu Đằng ở trong bếp bận rộn nấu ăn.

Vội vàng như vậy, chính là vì muốn con gái của mình được ăn uống đầy đủ đúng giờ.

Lại một lần nữa nhìn bóng dáng cha mình bận rộn ở trong bếp, Tiểu Bảo Bối cố gắng ngẩng đầu lên, đem nước mắt nuốt vào trong bụng mình.

Cha à, tất cả rồi sẽ qua đi có đúng không?

Lúc mẹ rời đi, cha cũng luôn nói với con như vậy. Cho dù đau lòng như thế nào đi nữa, thì cũng sẽ biến mất theo thời gian thôi.

Nhưng mà cha à, vì sao con vẫn cảm thấy nhói đau như vậy?

Chỉ cần có người nhắc tới tên của anh, thì tim của con đau đớn như bị kim châm vậy! Kiều Trác Phàm . . .

Cái tên này, giống như là đã in dấu lên trên đầu tim của cô rồi.

Bây giờ muốn xóa bỏ cái tên này ra khỏi quỹ đạo cuộc sống của cô, triệt để loại bỏ nó ra khỏi nội tâm của cô khiến cho cô sắp không chịu nổi. . .

Cảm giác này, so với lúc trước khi Tiểu Huyền mang giấy hôn thú của cô ta và Quý Xuyên tới trước mặt cô còn khó chịu hơn hàng ngàn hàng vạn lần.

Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu vì sao lại như vậy! Rõ ràng, Quý Xuyên và cô đã quen biết nhiều năm. Nhưng Kiều Trác Phàm và cô thì chỉ mới quen biết nhau hơn hai tháng.

Thời gian ngắn ngủi như thế, tình cảm của cô đối với anh sao lại sâu như thế?

Có lẽ là do mỗi đêm khi chìm vào giấc ngủ, anh đều dịu dàng hôn một nụ hôn lên trán của cô . . .

Cũng có lẽ là do mỗi lần cô gặp chuyện gì khó khăn thì anh đều ra tay giúp đỡ.

Cũng có lẽ là do vào những lúc cô buồn rầu ủ rũ thì anh lại thì thầm to nhỏ khích lệ. . .

Tóm lại, người đàn ông này đã lưu lại dấu ấn vào trong sinh mệnh của cô không có cách nào xóa bỏ được. Cho nên vào lúc cô không có anh ở bên cạnh làm bạn, thì mới khổ sở như thế.

Kiều Trác Phàm, nếu như cuối cùng anh muốn vứt bỏ em mà đi, vì sao lúc trước anh lại đối xử với em tốt như thế?

Chập tối ngày hôm đó ở nhà họ Tiểu, ngoại trừ tiếng lạo xạo phát ra từ trong phòng bếp lúc xào nấu đồ ăn, thì còn có tiếng khóc thút thít cố gắng đè nén lại . . .

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, anh nhìn giúp em xem bộ y phục này như thế nào?”

Tiểu Huyền vô cùng thích đẹp.

Cũng đúng.

Hai mươi lăm tuổi, đúng là thời điểm hào hoa phong nhã.

Phụ nữ lúc này, ngoại trừ việc bắt đầu thoát khỏi sự ngây thơ, thì còn có một sự thành thực, chính chắn toát ra từ trên người.

Mà Tiểu Huyền cũng nắm bắt rất tốt những điều này.

Mỗi lần ăn mặc vào, cô ta đều cố gắng thể hiện ra những điểm xinh đẹp quyến rũ nhất của mình.

Ví dụ như đêm nay, trên người mặc một chiếc váy màu đen lộ vai, khi mặc trên người cô ta, khiến cho cô ta nhìn qua bề ngoài thì đoán chính chừng chạc, chỗ đầu vai lộ ra thì khéo léo đưa dây lộ ra về quyến rũ.

Mà mái tóc đen dài của cô ta thì tùy ý xõa ở trên đầu vai của mình, khiến cho những chỗ lộ nhiều da thịt tạm thời được che lại. Điều này tạo thành hiệu quả ‘Giống như ôm tỷ bà che nửa mặt’.

Có thể nói, đêm nay mặc bộ váy này, thực sự Tiểu Huyền đã đem tất cả những ưu điểm của mình làm nổi bật lên.

Ngay cả Quý Xuyên nhìn bộ trang phục như vậy, trong mắt của anh ta cũng thoáng hiện lên sự kinh diễm.

Nhưng mà nhìn Tiểu Huyền như vậy, không biết Quý Xuyên lại nghĩ tới điều gì. Sự kinh diễm ở trong mắt chỉ thoáng qua, Thay vào đó lại là ánh mắt trống rỗng mà gần đây hay xuất hiện trong ánh mắt của anh ta.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền vốn hao hết tâm tư vào cách ăn mặc này không khỏi có chút mất mát. “Khó coi lắm sao?” Cô ta quần lấy Quý Xuyên hỏi.

“Cũng không tệ lắm!” Quý Xuyên nói. Nhân tiện ánh mắt của anh ta lại rơi vào tập tài liệu ở bên cạnh.

Trong khoảng thời gian này, Quý Xuyên thường xuyên mang công việc chưa làm xong về nhà làm tiếp.

Mỗi ngày bận rộn tới mức ngay cả thời gian vợ chồng thân mật cũng không có.

Nhưng Tiểu Huyền cũng làm việc ở Tiểu Thị.

Cô ta nhìn qua những thứ mà Quý Xuyên mang về, những tài liệu kia căn bản không cần phải xử lý gấp gáp.

Có lẽ, đây chỉ là thủ đoạn mà Quý Xuyên dùng để trốn tránh cô ta.

Nhưng mà cô ta không hiểu, mấy ngày hôm trước không phải đã tốt hơn một chút rồi sao?

Vì sao hai ngày nay, anh lại biến thành như vậy?

Đương nhiên, Tiểu Huyền cũng biết lúc này không phải là thời điểm dây dưa điều này.

Trước mắt, cô ta còn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý!

“Cũng không tệ lắm là được! Đêm nay em có một buổi tiệc quan trọng phải đi tham sự, đoán chừng phải trễ một chút mới trở về!” Tiểu Huyền lại một lần nữa đứng ở trước gương, vừa soi gương vừa kéo lại mái tóc, kéo lại trang phục.

Sau khi kéo một lúc, cô ta mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Biết rồi!” Đối với chuyện này Quý Xuyên chưa từng can thiệp.

Nhưng mà phản ứng lạnh lùng này của anh, khiến cho Tiểu Huyền nhũn mảy lại một cái.

Cô cũng đã nghe những người bạn đã kết hôn lâu rồi nói qua, khi kết hôn lâu rồi, thì nhiệt tình giữa hai vợ chồng sẽ giảm đi.

Điểm này, Tiểu Huyền cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng mà cô thật sự chưa từng nghe nói, đôi vợ chồng kết hôn chưa được một năm thì lại lạnh lùng như vậy.

Thậm chí, ngay cả tối nay cô gặp ai, muốn làm gì cũng không thềm hỏi tới!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 65.5: Kiều Trác Phàm đến!

Editor: Táo đồ phổ núi

Đối với lần này Tiểu Huyền có chút tức giận.

Mà hình như Quý Xuyên cũng cảm nhận được ánh mắt của cô ta ngay lúc này, nên đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai tầm mắt tiếp xúc nhau, trong nháy mắt đó Tiểu Huyền vô thức sững sờ.

Bởi vì, cô thoáng nhìn thấy sự chán ghét không nên xuất hiện trong ánh mắt của Quý Xuyên!

Loại cảm giác này, giống như là Quý Xuyên chán ghét cô ta đến tận xương tủy vậy!

Nhưng ánh mắt đó, chỉ chột lóe lên.

Rất nhanh, lúc cô ta muốn xác định xem cảm giác này có phải thực sự tồn tại hay không, thì lại không nhìn thấy gì nữa!

“Nhìn cái gì? Không phải em đã nói cần phải đi sao?”

Vào lúc mà Tiểu Huyền đang nhìn mình chằm chằm, thì Quý Xuyên lại mở miệng.

Vừa mở miệng ra, chính là thúc giục cô ta rời đi!

Tiểu Huyền mím môi lại, sau đó lại nói: “Em đi bây giờ đây. Đúng rồi, trước lúc anh đi ngủ thì anh đừng tắt hết đèn, chờ lúc em về sẽ sợ . . .”

“Tôi biết rồi!” Vào lúc cô ta còn chưa nói xong, Quý Xuyên đã mở miệng trước, cắt đứt những lời mà cô ta định nói ra khỏi miệng.

Vội vàng như thế, giống như là hận không thể làm cho cô ta biến mất khỏi căn phòng này vậy.

Đối với lần này, Tiểu Huyền có rất nhiều bất mãn.

Nhưng suy tính đến đêm nay còn có chuyện phải làm, cuối cùng cô ta cũng vẫn xoay người rời khỏi.

Mà sau khi Tiểu Huyền rời đi, lúc cửa chính của căn phòng trọ này vang lên, thì Quý Xuyên vốn đang vui đầu vào tập tài liệu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về góc lúc này Tiểu Huyền vừa mới đứng.

Điều khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi là, anh ta lại cười . . .

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, con muốn đi đâu?” Tiểu Đằng vừa mới thu dọn bát đĩa ở bên trong xong, lúc lấy trái cây ra thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mặc quần áo vào rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chị họ đang ở quán karaoke, bảo con đi qua đó một chút.” Tinh thần của Tiểu Bảo Bối có chút uể oải.

Nói thật ra, nhóm người của Tiểu Huyền kia căn bản cô không có giao tình gì nhiều. Bình thường, thỉnh thoảng Tiểu Huyền đi chơi ở bên ngoài cũng sẽ gọi Tiểu Bảo Bối ra. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối rất ít khi đi.

Nhưng mà hôm nay, Tiểu Huyền vừa hỏi, Tiểu Bảo Bối liền đồng ý.

Không phải là cô muốn gặp Tiểu Huyền, mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy, chính mình nên đi ra ngoài nhiều một chút.

Nếu như không đi ra ngoài dạo chơi, cô sợ cảm xúc của mình sẽ ngày càng phức tạp.

Đương nhiên, lúc này đi karaoke, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ muốn mượn cơ hội này để giải tỏa tâm tình của mình, nhân tiện để xem có thể xua tan được sự nhớ nhung ở trong lòng mình được không.

“Karaoke? Vậy cũng tốt, nhưng đừng chơi đùa quá muộn!” Đối với cuộc sống giải trí của Tiểu Bảo Bối, từ trước tới giờ Tiểu Đằng luôn ủng hộ.

“Vâng!”

Không chần chừ thêm chút nào nữa, cô xoay người lại liền lao vào trong bóng đêm.

Vội vàng như vậy, cô chỉ sợ mình nán lại trước mặt của cha già thêm một giây nữa, thì nụ cười trên mặt sẽ cứng ngắc, và sẽ không nhận được mà khóc lớn lên . . .

“Chị họ, bọn chị đang ở chỗ nào trong đó?”

Đến lầu dưới của quán Karaoke đã hẹn, Tiểu Bảo Bối gọi vào điện thoại di động của Tiểu Huyền.

“Bảo Bối, em đã tới chưa? Bọn chị đang ở phòng 302 trên lầu ba. Em đi nhanh lên một chút đi, mọi người đều đến cả rồi, đang đợi em đó!” Lúc Tiểu Huyền nghe điện thoại của Tiểu Bảo Bối thì đang ngồi ở trong phòng bao.

Đây là phòng riêng của quán Karaoke này, có thể nói là phòng riêng xa hoa nhất ở trong này.

Phòng riêng này cũng đủ để dung nạp năm mươi người trong phòng.

Nhưng lúc này ở bên trong phòng riêng này chỉ có bốn người.

Trừ Tiểu Huyền và hai trợ lý ra còn có một người nữa là Tiểu Vi.

Nghe thấy Tiểu Bảo Bối đến, khóe miệng của Tiểu Vi lặng lẽ cong lên.

Vừa rồi lúc bà ta cố gắng kêu Tiểu Huyền gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối để hẹn cô tới quán Karaoke, thì Tiểu Huyền liên tục từ chối.

Đến cuối cùng, cô ta bị Tiểu Vi khuyên không còn cách nào khác nữa, chỉ có thể gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà trước khi gọi điện thoại, cô ta còn nói cô ta không thể đảm bảo nhất định sẽ gọi được Tiểu Bảo Bối đến đây.

Tiểu Vi còn tưởng rằng kế hoạch đêm nay của bọn họ sẽ bị thất bại hoàn toàn rồi. đfien ddn lie qiu doon

Không ngờ được thực sự Tiểu Bảo Bối đã đến.

Trước mắt chỉ còn thiếu một người.

Thì diễn xuất này, có thể bắt đầu diễn được rồi!

Tiểu Bảo Bối đến rất nhanh.

Lúc tiến vào phòng bao của quán Karaoke này, lúc nhìn tới diện tích và mấy người rải rác thì rõ ràng rất đối lập, trong lòng cô có chút bất an.

Nhưng sau khi rót xuống một ly bia, thì tất cả các tâm tình lúc trước đều bị quét sạch.

Giờ phút này, cô cảm giác như mình đang đi trên bông, toàn thân mềm mại.

Mặc dù rất khổ sở, nhưng mà trong lòng của cô không còn đau đớn như vậy nữa.

Biết rõ cô uống rượu ở những chỗ như thế này rất nguy hiểm. Nhưng mà cô không quản được nhiều như vậy.

Lại nói, bây giờ thân thể của cô đã bị người đàn ông kia chà đạp rồi, hơn nữa còn bị Kiều Trác Phàm thấy được.

Bây giờ, đã không còn chuyện gì tệ hại hơn chuyện này nữa đúng không?

Nếu đã như vậy, thì cô liền bình nứt không sợ vỡ nữa. . .

“Chị họ, các người không hát sao?” Nhìn thấy không ai cầm micro hát, Tiểu Bảo Bối nhao nhao muốn thử.

“Bọn chị chờ một lát nữa mới hát. Em muốn hát, thì hãy hát đi!”

Thật ra Tiểu Huyền còn đang tính kế xem Kiều Trác Phàm có đến hay không, cho nên trước mắt bọn họ không có tâm tư rảnh rỗi để bận tâm tới chuyện ca hát này kia.

Còn nữa, kêu Tiểu Bảo Bối tới chỗ này để đợi Kiều Trác Phàm tới, nên cũng phải để cho cô có chút việc để làm. Nếu không, ai có thể ở chỗ này ngây ngô cả buổi tối chứ

“Vậy em sẽ hát!” Tiểu Bảo Bối bởi vì uống chút rượu nên khuôn mặt hơi đỏ lên, cười ngây ngô một tiếng với Tiểu Huyền.

Nụ cười kia, khiến cho Tiểu Huyền không khỏi nhớ tới hôm đó cô ta đã nhét Tiểu Bảo Bối tới trước mặt của chủ tịch Dương kia . . .

Đột nhiên, Tiểu Huyền bắt đầu do dự, có phải cô nên đưa Tiểu Bảo Bối rời khỏi chỗ thị phi này hay không.

“Một đôi trên phố này, cũng giống như chúng ta. Đèn hoa rực rỡ của thành phố vừa lên, hai người vừa chia tay . . .”

Ở bên cạnh, Tiểu Bảo Bối bắt đầu ca hát rồi.

Bài hát mà Tiểu Bảo Bối hát là của Trương Tịnh Đình – Nếu như tiếp tục yêu.

Thành thật mà nói, tiếng hát của Tiểu Bảo Bối cũng không động lòng người. Nhưng mà bên trong ca khúc, thì đặc biệt thương cảm, còn có cả nước mắt trong suốt ở đuôi mắt của Tiểu Bảo Bối, tất cả giống như là một đôi tay vô hình, bóp cổ của Tiểu Huyền.

“Trước đây rất lâu nếu như chúng ta tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, một lần cuối cùng tin tưởng dài lâu, nằm trong bàn tay ấm áp của anh, không cần tưởng tượng. . .”

Lúc Tiểu Bảo Bối khóc hát lên câu này, thì đột nhiên Tiểu Huyền xông lên, kéo lấy tay của cô. Lúc này đây, cô ta thật sự không muốn Tiểu Bảo Bối xảy ra bi kịch này.

Nhưng mà, đúng là đã quá muộn.

Bởi vì, vào lúc Tiểu Huyền kéo Tiểu Bảo Bối không biết chuyện gì định lao ra khỏi gian phòng này, thì cửa phòng đẩy ra.

Mà người tiến vào, mặc bộ tây trang màu đen dùng sợi chỉ màu đỏ sậm để thêu hình con rồng và trắng. Trang phục ngang ngược như vậy thể gian hiếm có người có thể thể hiện được sự ngang ngược của nó rõ ràng như vậy.

Nhưng mà người này, lại có thể mặc bộ quần áo này rất hài hòa.

Mà sau lưng anh, vẫn như cũ có một mấy người đàn ông mặc trang phục màu đen đi theo phía sau.

Đoàn người như thế vội vã tìm đến, trong nháy mắt như mây đen phủ lên đỉnh núi, khiến cho người ta cảm nhận được điềm không may!

Phô trương thanh thế lớn như vậy, nhưng mà cũng không thể xem nhẹ được khí chất trong đó, trừ Kiều Trác Phàm ra, còn có thể là ai?

Hết chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 66.1: Sự thật tới muộn

Editor: Táo đồ phổ núi

“Kiều thiếu, cuối cùng cậu cũng tới rồi!” Kể từ khi Tiểu Bảo Bối bước vào trong phòng thì Tiểu Vi vẫn luôn trừng mắt nhìn cô, nhưng khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nhưng mà nói như thế nào được nhỉ?

Nụ cười này của Tiểu Vi, không biết có phải là do ánh sáng hay là vì nguyên nhân nào khác, nói tóm lại nụ cười này của bà ta vô cùng chói mắt.

“Mau vào ngồi đi, tôi đã cho người chuẩn bị loại rượu ngon nhất rồi!” Lúc này Tiểu Vi đối xử với Kiều Trác Phàm rất nhiệt tình, hoàn toàn đối lập với sự hà khắc lúc bình thường.

Tiểu Vi ra lệnh một tiếng, vài bình rượu tây mà Tiểu Bảo Bối đọc không hiểu được đưa lên.

Kiều Trác Phàm quét mắt nhìn mấy bình rượu kia một cái, trong đôi mắt đen láy kia vào lúc không ai phát hiện ra chợt lóe lên một chút.

Thực ra lúc anh bắt đầu bước chân vào trong căn phòng này, thì anh đã chú ý tới Tiểu Bảo Bối.

Nhiều năm như vậy cũng đã thành thói quen, khiến cho anh có thể chỉ cần nhìn một cái là phát hiện ra sự tồn tại của cô ở trong biển người. Lại càng không phải nói tới trong một căn phòng nhỏ như thế này.

Nhưng khi phát hiện ra cô thì đồng thời anh cũng cảm thấy hết sức giận dữ.

Vì sao cô làm ra chuyện phản bội anh như vậy, nhưng mà anh lại không thể từ bỏ cô được?

“Ngồi đi!” Vào một khắc kia khi Tiểu Huyền nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì cả người liền cứng đờ lại.

Vốn dĩ, tay của cô ta đang giữ chặt tay của Tiểu Bảo Bối, thì đột nhiên lại buông lỏng ra.

Xin lỗi Tiểu Bảo Bối.

Cuối cùng, chị vẫn không kịp dẫn em đi ...

“...”

Ngay cả giọng mũi Kiều Trác Phàm cũng không hề phát ra, thậm chí ngay cả nụ cười khách khí đơn giản nhất anh cũng không hề có, cứ như vậy ngồi xuống vị trí chủ vị. Mà đám hộ vệ ở sau lưng anh, lúc này cũng xếp thành một hàng, đứng ở phía sau ghế ngồi của anh.

Rõ ràng, người chủ trì buổi tụ họp ngày hôm nay chính là Tiểu Vi. Nhưng khi Kiều Trác Phàm vừa đến, thì bà ta liền bị đổi từ chủ thành khách.

Từ trước tới giờ Tiểu Vi luôn tự xem mình là trung tâm, giờ bị cảm giác như vậy thì vô cùng không thích. Nhưng mà có một điểm mà bà ta không thừa nhận cũng không được, đó là Kiều Trác Phàm ngồi lên vị trí chủ vị đó giống như là một chuyện đương nhiên, giống như anh nên được bọn họ tôn thờ, được bọn họ kính ngưỡng như vậy ...

“Nói đi! Có chuyện gì ...” Sau khi Kiều Trác Phàm ngồi xuống, anh chỉ khoa chân múa tay một cái, phía sau đã có người nhanh chóng đưa xi gà lên. Người còn lại thì chăm lựa giúp anh.

Khi khói thuốc phả ra trong căn phòng này, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy chớp mũi của mình càng lúc càng chua xót.

Anh thực sự không thích cô!

Nếu không thì vì sao kể từ khi bước chân vào trong căn phòng này, người đàn ông này ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có.

Tiểu Bảo Bối không biết bây giờ mình phải làm như thế nào, thì mới có thể hóa giải được lửa giận trong lòng người đàn ông này. Cho nên cô chỉ có thể nhìn chăm chăm xuống mũi giày của mình.

“Kiều thiếu, nhìn kìa sao ngài lại khách khí như vậy? Ngài là chồng của Tiểu Bảo Bối nhà chúng tôi, còn tôi là cô của Tiểu Bảo Bối, cho nên cũng coi như chúng ta là người một nhà!” Tiểu Vi nhìn thấy kể từ lúc Kiều Trác Phàm đi vào gian phòng này, thì anh và Tiểu Bảo Bối không hề nói với nhau câu nào, trong lòng bà ta rất hồi hộp.

Thấy Kiều Trác Phàm không hề có bất kỳ lời phản bác nào với lời nói của bà ta, thì bà ta lại tiếp tục cười nói: “Nếu như chúng ta đã là người một nhà, thì cũng không cần phải nói hai lời! Hôm nay tôi hẹn ngài ra đây, là để bồi dưỡng tình cảm để thân thiết hơn, đỡ cho người ngoài nói chúng ta quá xa lạ!”

Tiểu Vi nói như vậy, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu được ý nghĩa của từ ‘tụ tập’ của ngày hôm nay,

Lúc Tiểu Huyền hẹn cô, chỉ nói là mấy người trẻ tụ tập lại, nên cô mới đến. Thật ra sau khi tới đây, nhìn thấy Tiểu Vi cũng ở chỗ này, Tiểu Bảo Bối cũng đã sinh nghi ở trong lòng.

Mà bây giờ, Kiều Trác Phàm cũng đi tới đây, Tiểu Bảo Bối lại có cảm giác mình giống như một miếng thịt nằm trên thớt . . .

Đối với những lời này của Tiểu Vi, Kiều Trác Phàm không trả lời lại, cũng không từ chối.

Anh tự nhiên ngồi tại vị trí của mình, mở một chai rượu ngon mà Tiểu Vi nói, sau đó liền tự rót uống một mình. Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm như vậy khiến cho người ta không nắm bắt được đến cùng thì anh đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng thái độ mập mờ không rõ ràng, đã cổ vũ cho thái độ kiêu căng của Tiểu Vi.

Theo suy nghĩ của bà ta, có lẽ Kiều Trác Phàm đã chấp nhận cuộc gặp mặt lần này của bà ta.

Lập tức Tiểu Vi lại bắt đầu nịnh nọt đưa cho Kiều Trác Phàm các loại điểm tâm, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Ánh mắt của Tiểu Huyền liên tục nhìn qua nhìn lại ở trên người của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, cũng không biết là đang nghĩ điều gì.

Mà trợ lý của cô ta cũng đi theo mẹ của cô ta, đều hầu hạ Kiều Trác Phàm ăn nhậu.

Tóm lại, một cảnh tượng này nhìn qua rất vui vẻ hòa thuận, ngoại trừ Tiểu Bảo Bối ra.

Đột nhiên cô cảm thấy, bản thân mình thật dư thừa trước cảnh tượng này.

Suy nghĩ như vậy, cô cảm thấy mình nên rời khỏi đây.

Vào lúc mọi người đang bận rộn làm chuyện của mình, thì Tiểu Bảo Bối lặng lẽ nhấc chân đi.

Cô cho rằng bản thân mình đi đã rất nhẹ nhàng, mấy người bạn Tiểu Vi cũng sẽ không phát hiện ra.

Nhưng ai ngờ, vào lúc chân của cô vừa đi tới cửa thì giọng nói của Tiểu Vi truyền tới: “Bảo Bối, con muốn đi đâu?”

Bà ta xưng hô thân mật như vậy khiến cho cả người của Tiểu Bảo Bối nổi da gà hết lên.

Sự thật là cho dù là khi ở nhà đi chẳng nữa, thì cho tới bây giờ Tiểu Vi cũng chưa từng gọi Tiểu Bảo Bối thân mật như vậy bao giờ.

Thậm chí, khi lần đầu tiên Kiều Trác Phàm tham gia cuộc họp nhà họ Tiểu, lúc đó Tiểu Vi cũng vẫn luôn gọi cô là ‘Tiểu Bảo Bối’.

Nhưng trong quán Karaoke, Tiểu Vi biểu hiện thân mật một cách khác thường, thậm chí trên mặt của bà ta cũng hiện lên bộ dạng cười hiền hòa mà Tiểu Bảo Bối chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng đối diện với vẻ mặt tươi cười kia của Tiểu Vi, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy cả người mình lạnh như băng.

Tiểu Vi là cô của cô, nhưng mà bà ta chưa từng làm chuyện mà một người cô nên làm.

Thân mật như vậy sợ là có mục đích khác.

Nhìn lướt qua Kiều Trác Phàm đang mím môi uống rượu . . .

Lúc này, ly rượu của anh đã cạn sạch. Người đàn ông đứng ở phía sau anh, lập tức tiến lên, giúp anh rót đầy ly rượu.

Bàn tay của anh, lại một lần nữa chạm vào ly rượu. Cả quá trình này, Tiểu Bảo Bối đều nhìn chăm chú.

Cô tin rằng, cô đang nhìn anh, điều này Kiều Trác Phàm chắc chắn biết rõ.

Ở trong căn phòng nhỏ của bọn họ, chỉ cần cô vừa nhìn về hướng Kiều Trác Phàm, thì anh lập tức phát hiện ra. Sau đó anh giống như quái thú vậy, đột nhiên bỏ nhào về phía của cô. Nhân tiện anh sẽ áp đặt mấy tội danh quái dị lên trên người của cô.

Giống như cái gì mà cô nhìn anh thì khẳng định là có ý đối với anh, nên cho phép cô hôn các kiểu.

Nếu không thì lại nói khẳng định là cô có nhu cầu sinh lý, anh có thể hào phóng để cho cô XXOO.

Tóm lại, mỗi lần Kiều Trác Phàm đều có thể bịa ra hàng nghìn lý do đủ các kiểu với mục đích duy nhất là muốn thân mật với cô.

Hơn nữa mặc kệ cô có đồng ý hay không thì cuối cùng người đàn ông này cũng sẽ ôm hôn một một lúc lâu . . .

Mặc dù mới ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm hơn hai tháng nhưng mà xem ra những kỷ niệm giữa bọn họ lại nhiều hơn so với khi ở cùng Quý Xuyên. Nhất là những kỷ ức thân mật như vậy . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chương 66.2: Sự thật tới muộn

Editor: Táo đồ phở núi

Lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, thì ra Kiều Trác Phàm lại mang lại cho cô sự thân mật và vui vẻ nhiều như vậy, thì ra trong khoảng thời gian hai tháng bọn họ sống cùng nhau, những thứ này đã sớm in dấu vào trong đầu của cô, trở thành một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống sinh hoạt của cô, càng lúc càng khiến cho cô không nỡ rời xa và cũng không thể thoát ra được. . .

Nhưng hôm nay, Kiều Trác Phàm lại không thích cô. Những kỷ niệm kia, giống như đã bị xóa sạch khỏi đầu óc của anh. Cho nên anh mới có thể uống rượu một cách thoải mái như vậy?

Nhưng Kiều Trác Phàm, trong chốc lát anh có thể xóa đi tất cả những kỷ ức kia, nhưng em thì không thể . . .

Em không làm được, cho nên bây giờ em đang rất đau khổ . . .

“Bảo Bối, lại ngồi bên cạnh cậu Kiều đi. Nói như thế nào đi nữa thì hai người cũng là vợ chồng mà!”

Tiểu Vi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm, sau đó ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có. Điều này đã chứng minh được suy đoán kia ở trong lòng của bà ta.

Ngay lập tức, bà ta càng cảm thấy vui vẻ.

Hai chữ ‘vợ chồng’ cuối cùng kia, bà ta hơi nâng cao giọng lên, cố ý nhắc nhở chuyện đã phát sinh giữa hai người.

Mà sau khi Tiểu Vi nói hết lời kia, thì khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối càng tái nhợt hơn.

Về mặt của Kiều Trác Phàm mặc dù biến hóa không rõ ràng lắm, nhưng mà cũng có thể nhìn ra được tốc độ uống rượu của anh càng lúc càng nhanh.

Ly rượu của anh lại một lần nữa cạn sạch!

Nhìn thấy phản ứng kỳ lạ như vậy của hai người, Tiểu Vi lại hỏi: “Sao thế, Bảo Bối? Con và Kiều Trác Phàm có phải . . .”

Tiểu Vi hết sức thông minh, nói đến chỗ này thì dừng lại, mà không tiếp tục nói hết câu.

Nhưng mà, tất cả những điều này đều là bởi vì con gái của bà ta ở đối diện không ngừng nháy mắt.

Tiểu Huyền biết rõ, nếu như lúc này mẹ của cô ta nhiệt tình xúi giục, với sự thông minh và tài trí của Kiều Trác Phàm thì anh sẽ nhanh chóng liên tưởng ra chuyện này có liên quan tới mẹ con bọn họ.

Đến lúc đó, hai người bọn họ bị Kiều Trác Phàm điều tra ra, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Mà sau khi Tiểu Vi nói như vậy, thì dường như Tiểu Bảo Bối cũng sợ mọi người phát hiện ra điều gì đó, nên chậm rãi đi lại ngồi xuống bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Không, không nên nói là đi, động tác của Tiểu Bảo Bối lại càng giống như là rùa bò.

Đi lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng ngồi xuống.

Nhưng mà, đối với hành động này Kiều Trác Phàm cũng không có phản ứng rõ ràng, điều này khiến cho lòng của Tiểu Bảo Bối thoáng buông lỏng một chút.

May mắn, anh không trực tiếp đẩy cô r

Phản ứng này cũng khiến cho Tiểu Vi bất ngờ.

Bà ta thật sự không ngờ được, Kiều Trác Phàm lại dễ dàng tha thứ cho chuyện người phụ nữ của mình lên giường cùng với người đàn ông khác, vẫn

đồng ý để cho cô ngồi ở bên cạnh anh.

Mặc dù phản ứng này có chút kỳ lạ, nhưng mà Tiểu Vi vẫn không chịu dừng tay lại.

Nếu hai người bọn họ đang cùng cố gắng né tránh phát sinh tất cả mọi chuyện, vậy thì bà ta không ngại nhắc nhở bọn họ một chút.

“Bảo Bối, mau rót rượu giúp cho cậu Kiều đi, thất thần cái gì chứ?”

“Bảo Bối, con xem đoán chừng là cậu Kiều để bụng đói uống rượu rồi. Con bé này, còn không mau lấy điểm tâm cho cậu ấy ăn đi?”

“Bảo Bối, cậu Kiều ngồi có một mình như vậy hẳn là rất buồn chán? Con có muốn lên hát một bài để cho cậu Kiều vui vẻ hơn không . . .”

Tóm lại, chỉ cần việc gì có thể bảo Tiểu Bảo Bối làm, thì Tiểu Vi đều sẽ lên tiếng.

Câu nói cuối cùng kia, Tiểu Vi còn trực tiếp đưa micro cho Tiểu Bảo Bối.

“Một đôi trên phố này, cũng giống như chúng ta. Đèn hoa rực rỡ của thành phố vừa lên, hai người vừa chia tay . . .”

Biết rõ lúc trước Tiểu Bảo Bối hát bài ‘Nếu như tiếp tục yêu’ của Trương Tịnh Đình. Trước khi đưa micro cho Tiểu Bảo Bối, Tiểu Vi đã sai người bấm chọn bài này.

Tiểu Bảo Bối cầm lấy micro, không chút do dự liền hát bài này.

Nhưng mà cũng không sao, cứ mượn luôn cơ hội này hát một bài hát cho Kiều Trác Phàm nghe vậy!

Sau này, đoán chừng sẽ không có cơ hội hát cho anh nghe như vậy nữa rồi.

“Trước đây rất lâu nếu như chúng ta tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, một lần cuối cùng tin tưởng dài lâu, nằm trong bàn tay ấm áp của anh, không cần tưởng tượng. . .”

Giọng hát của Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang vang lên.

Chỉ cất tiếng hát thôi, nhưng hốc mắt của cô đã đỏ lên rồi.

Vốn đang là một giọng nữ trong sáng rõ ràng, lại có chút khàn khàn, nghe vào tai có thêm một chút bi thương.

“Nếu như trước đây chúng ta vẫn tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, không chút nghi ngờ coi tình yêu như một tín ngưỡng. Nhưng mà cuộc sống luôn luôn đổi thay, em vĩnh viễn không học được cách kiên cường. . .”

Một câu cuối cùng, dường như giọng hát của Tiểu Bảo Bối trở nên nghẹn ngào.

Trước kia khi vẫn còn yêu Quý Xuyên, cô không hề biết rằng nói chuyện yêu đương lại là một chuyện ngọt ngào như vậy.

Cô ngốc nghếch, thậm chí còn chưa ý thức được trái tim của mình giống như một cán cân, đã từ hướng của Quý Xuyên dần dần nghiêng về một hướng khác, nghiêng về hướng của Kiều Trác Phàm. . .

Chính vì cô không ý thức được điều này, cho nên cô mới không quý trọng tình cảm này của bọn họ.

Nhưng lúc này đây khi phát sinh những chuyện này, thì khiến cho đầu óc u mê của Tiểu Bảo Bối đột nhiên ý thức được, thì ra tình yêu của cô đối với Kiều Trác Phàm đã sớm đâm chồi mọc rễ ở trong lòng của cô. . .

Cô rất muốn quý trọng đoạn tình cảm này, và duy trì nó thật tốt. Nhưng mà dường như ông trời đang có ý định thu hồi lại ân huệ đã dành cho cô này. . .

Mối tình còn chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc, một mối tình đáng quý cũng là mối tình đau khổ khắc sâu trong lòng.

Tiểu Bảo Bối chưa từng trải qua chuyện như thế này, trong lòng đau đớn. Cô không biết làm thế nào để quên được, chỉ có thể lấy nước mắt để rửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Nghe một bài hát, lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối khóc sụt sùi như vậy, trong tim Kiều Trác Phàm khó chịu cứ như bị ai đâm một quyền vậy, đau đớn tới mức không thở nổi.

Anh không biết mình nên làm thế nào, mới có thể khiến cho trái tim mình không còn đau đớn nữa.

Nhưng anh biết rõ, nếu để cho Tiểu Bảo Bối tiếp tục khóc lóc trước mặt anh nữa, thì nhất định anh sẽ nổ tung!

“Một đôi ở trên phố, cũng giống như chúng ta. Buông cái ôm này ra thì mỗi người mỗi phương. . .”

Vào lúc Tiểu Bảo Bối hát câu hát cuối cùng này, thì đột nhiên Kiều Trác Phàm gầm lên: “Đây mà hát hò cái gì, giống như đang khóc tang thì có!”

Câu nói này khiến cho Tiểu Bảo Bối đang khóc đỏ hoe mắt, nước mắt của cô lại càng tràn ra như vỡ òa.

Cô sợ tiếp tục ở lại chỗ này nữa, sẽ không nhận được mà gào khóc lên. Vì vậy, Tiểu Bảo Bối quăng micro sang một bên, sau đó nhấc chân chạy ra ngoài . . .

Bởi vì chạy hơi gấp, cho nên chiếc túi xách in hình con dê đáng yêu cũng không cầm theo. Mà bên trong đó còn có chiếc điện thoại di động của cô . . .

Vốn bầu không khí ở trong phòng riêng cũng được xem như hài hòa, nhưngbởi vì tiếng rống giận của Kiều Trác Phàm, và cả việc đột nhiên Tiểu Bảo Bối bỏ chạy khiến cho bầu không khí trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ngay cả không khí, giống như cũng có chút bị đông cứng lại.

Tiểu Vi cũng không biết phải ứng phó như thế nào mới ổn thỏa. Mặc dù bà ta đã chuẩn bị để cho bọn họ trở mặt với nhau, nhưng bà ta lại không nghĩ tới chuyện đường lui hợp lý cho mình . . .

Lúc này, Tiểu Vi do dự có nên mở miệng nói cái gì đó không. Nhưng mà miệng lưỡi của bà ta mới cử động một cái, thì Tiểu Huyền đang ngồi bên cạnh bà ta vội vàng đưa tay ra kéo kéo tay của bà ta một cái, nhắc nhở bà ta tốt nhất lúc này không nên nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 66.3: Sự thật tới muộn

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Bốp bốp. . .” Vào lúc tất cả mọi người đang nín thở, chờ đợi phản ứng của người đàn ông này, thì có một tiếng động giòn giã vang lên.

Nhìn lại chỗ phát ra tiếng động, Tiểu Vi nhìn thấy ly rượu mà Kiều Trác Phàm đang cầm trong tay, lúc này đã biến thành một đồng mảnh vụn.

Chất lỏng màu nâu ở bên trong chiếc ly, hòa vào từng giọt máu tươi đang chảy từ trên tay của Kiều Trác Phàm xuống dưới . . .

Cảnh tượng này khiến cho những người ngồi ở đây đều phải hít một ngụm khí lạnh.

“Cậu Kiều, cậu bị thương rồi. Có muốn tôi gọi bác sĩ tới không?” Tiểu Vi trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định mở miệng.

Nhưng mà sau khi bà ta nói ra một câu nói này, thì cũng không nhận được phản ứng gì.

Bởi vì ánh mắt của Kiều Trác Phàm, ngoại trừ gắt gao nhìn về phía Tiểu Bảo Bối vừa mới rời đi ở phía cửa chính, thì không hề để ý những thứ khác . . .

- - Đường phân cách - -

Trên đường cao tốc, Kiều Trác Phàm dậm mạnh lên chân ga của chiếc xe Hummer vàng.

Tốc độ như vậy khiến cho người đi lại trên đường đều cố gắng tránh né.

Phía sau, ngồi trong mấy chiếc xe nổi tiếng kia chính mà mấy người vệ sĩ chạy theo Kiều Trác Phàm đi khắp nơi, bọn họ cũng tăng tốc độ lên tối đa, hy vọng kịp đuổi theo người đàn ông ở phía trước.

Nhưng những người đó mặc dù đã sớm hiểu được thói quen của Kiều Trác Phàm, nhưng mà với tốc độ của bọn họ thì vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Chính bởi vì như thế, nên bọn họ cũng đoán được vừa rồi lúc ở trong phòng riêng, Tiểu Bảo Bối bị ông chủ của bọn họ làm cho phải bỏ chạy ra ngoài, khẳng định là có vị trí hết sức quan trọng ở trong lòng của ông chủ bọn họ.

Nếu không, vì sao ông chủ của bọn họ từ trước tới giờ luôn âm hiểm và xảo trá, vì sao đêm nay lại có thể vì người phụ nữ này mà liên tục mất khống chế như vậy?

Bây giờ, ngay cả vết thương ở trên tay cũng không hề băng bó, mà trực tiếp lái xe chạy ở trên đường, hơn nữa lại còn trong tình huống uống rượu nữa.

Với tình hình này, muốn gặp chuyện không may thì rất đơn giản.

Nghĩ tới đây, đám người kia vội vàng đạp chân ga tăng tốc độ lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Mà Kiều Trác Phàm đang ở bên trong chiếc xe màu vàng thì đột nhiên điện thoại của anh không ngừng vang lên.

“Reng reng reng . . .”

Kiều Trác Phàm vốn không có ý định nghe máy. Lúc này, anh chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Nhưng người gọi điện thoại kia, lại vô cùng kiên nhẫn khiến cho anh cũng phải khuất phục.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể bốc điện thoại lên nghe.

“A lô, có chuyện mau nói, có rắm mau thả!”

Quả nhiên là phong cách tức giận của Kiều thiếu, người nào muốn sống chớ lại gần!

“Kiều, hôm nay anh ăn thuốc nổ à? Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút có muốn uống một chén không!” Trong điện thoại, giọng nói ngọt ngào của phụ nữ dưới tác dụng của gió đêm làm cho người ta trở nên tê dại đi. Đây chính là vũ khí mạnh mẽ để đối phó với đàn ông?

Chỉ tiếc, đối với giọng nữ như vậy, người đàn ông này quả nhiên giống như đã thành thói quen.

Cho dù có nghe vào lúc nửa đêm đi chăng nữa, cũng không thể khiến cho anh có một chút phập phồng nào. a

“Không có hứng thú uống cùng cô!” Lạnh lùng bỏ lại câu nói này, người đàn ông này tính cúp điện thoại.

“Không chỉ có mình tôi đâu, còn có anh út nữa! Anh út nói là anh ấy còn có chút việc muốn nói với anh!”

Người phụ nữ còn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục nói.

“Khuyên Dã? Các người đang làm gì?” Nghe thấy tên của một người đàn ông khác trong miệng của người phụ nữ, nên không thể không hỏi ra một câu như vậy.

“Không làm gì cả. Chỉ ăn mừng một chút, chuyện kế hoạch lần trước mà chúng tôi áp dụng thành công! Đến bây giờ anh Duật vẫn còn đang rất sốt ruột đi tìm người phụ nữ đêm đó!” Trong lời nói của người phụ nữ, mang theo một chút đắc ý nho nhỏ.

“Kiều, anh nhanh tới đây đi. Tiền rượu đêm nay, do bốn tiểu thư thanh toán!” Người phụ nữ lại nhấn mạnh lợi thế.

Quả nhiên, lúc nghe được chữ ‘Rượu’ thì đồng tử của người đàn ông có một cảm xúc khác thường xẹt qua.

Bây giờ, quả thực là anh đang rất cần được rượu an ủi một chút.

“Các người chờ chút, tôi lập tức đi qua đó!” Nói xong câu này, Kiều Trác Phàm cúp điện thoại.

Đang định nhấn ga, quay đầu đi về một hướng khác, thì điện thoại vốn đang yên tĩnh lại kêu ầm ĩ lên một lần nữa.

“Các người rảnh quá phải không? Tôi đã nói rồi, bây giờ tôi sẽ qua đó. Đừng có gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Kiều Trác Phàm tưởng rằng Anna còn lời nào chưa kịp nói kết, nên không chút suy nghĩ liền nhấn nút kết nối.

Điện thoại vừa kết nối xong, Kiều đại gia liền gầm thét lên. Đơn giản là vì bây giờ tâm tình của anh đang rất khó chịu. Nhưng người này lại nhiều lần ầm ĩ, quả thực khiến cho Kiều Trác Phàm hận không thể trực tiếp giết người.

“Kiều, cậu nói cái gì vậy? Cái gì mà qua với không qua? Cậu hẹn với ai vậy?” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm đang định cúp điện thoại, thì đầu bên kia truyền tới giọng nói của Duật Tiểu Gia.

Giọng nói này khiến cho Kiều Trác Phàm sửng sốt.

Tại sao Đàm Duật lại gọi điện thoại cho anh vào lúc này?

Không phải anh đã dặn dò Đàm Duật, tốt nhất là hay đem tên đầu heo mập mạp kia ngược toi rồi mới liên lạc với anh sao?

Chẳng lẽ, tên đầu heo kia đã chết rồi?

Chỉ nghĩ tới hôm đó khi mình đẩy cửa bước vào, trên người của Tiểu Bảo Bối dơ bẩn không chịu nổi, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy tên đầu heo kia dù có chết cũng khó giải được mối hận ở trong lòng anh.

Anh bảo vệ thứ đó lâu như vậy, lại để cho tên nghiệp chướng kia được hưởng!

Điều này bảo anh làm sao chịu được chứ? Khuyên có chút việc nên bảo tôi qua đó một chuyến. Tại sao lúc này cậu lại gọi điện thoại cho tôi?” Ngụ ý của Kiều Trác Phàm chính là tên đầu heo kia chết chưa?

Không hổ là bạn thân nhiều năm. Duật Tiểu Gia vừa nghe thì cũng biết được đại khái suy nghĩ của Kiều đại gia: “Người kia vẫn chưa chết, tôi vẫn còn đang thăm vấn đây!”

“Thăm vấn? Vậy cậu tiếp tục đi! Chờ tới khi nào lấy được thông tin, thì đưa người lại cho tôi là được!” Duật Tiểu Gia được cha Văn của anh ta chân truyền, thủ đoạn hành hạ người khác có vô số kẻ. Đây chính là lý do vì sao Kiều đại gia lại giao người cho anh ta.

Đề người này trong tay của Duật Tiểu Gia, khẳng định sẽ gặp phải vô số phương pháp không thể tưởng tượng nổi so với đề ở trong tay của Kiều Trác Phàm anh.

Hơn nữa, Duật Tiểu Gia hành hạ người khác còn có một sân bãi đặc thù.

Mà chỗ kia, người của cả thành phố A đều không biết.

Không, phải nói là ngay cả ra đa của cán bộ địa phương cũng không tìm được chỗ này!

Có một chỗ thần bí như vậy, giam cầm một người, cho dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

“Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy trước đây!” Đề người kia ở bên cạnh của Duật Tiểu Gia, Kiều Trác Phàm hết sức yên tâm.

“Kiều, cậu chờ một chút!”

“Còn có chuyện gì?” Ở đầu bên kia điện thoại, dường như Duật Tiểu Gia có chút muốn nói rồi lại thôi.

“Kiều, lúc tôi thăm vấn người này, cảm thấy tình hình có một chút kỳ lạ!” Chính bởi vì như thế, tên Duật Tiểu Gia mới tốn công tốn sức chạy từ chỗ giam cầm chủ tịch Dương ra để gọi cuộc điện thoại này.

Ở bên trong, ngay cả chút tín hiệu cũng không hề có!

“Kỳ lạ chỗ nào? Nếu như ông ta nói bậy nói bạ, thì cậu hãy súc ruột cho ông ta.”

Vừa rồi, lúc ở trong phòng bao Tiểu Vi đã nhiều lần mời rượu khiến cho bây giờ đã phát huy tác dụng, đầu óc của Kiều Trác Phàm có chút hỗn loạn.

Anh muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, để tiếp tục đi uống rượu thì sẽ tốt hơn.

Nhưng vừa lúc đó, Duật Tiểu Gia nói thẳng ra khiến cho Kiều Trác Phàm đang định tắt máy lập tức dừng tất cả động tác lại.

“Không phải nói bậy nói bạ. Kiều, người kia nói ông ta không quen biết Tiểu Bảo Bối, sở dĩ ông ta đưa Tiểu Bảo Bối tới khách sạn, là bởi vì người đưa Tiểu Bảo Bối tới giữa chừng đã rời đi. Ông ta liền cho rằng, ngụ ý của người đó chính là để Tiểu Bảo Bối lại cho ông ta chơi, cho nên ông ta mới. . .”

Bên kia đầu điện thoại, Duật Tiểu Gia còn chưa nói hết lời, thì Kiều Trác Phàm đã kinh ngạc hô lên: “Cái gì?”

“Tôi đã hỏi nhiều lần, đều là câu trả lời như vậy. Cậu có muốn tự mình tới không?” Ở góc độ chuyện này, Duật Tiểu Gia cũng không nên tự mình làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 66.4: Sự thật tới muộn

Editor: Táo đỏ phổ núi

Dù sao, anh ta cũng không phải là người trong cuộc, không thể đại diện cho Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối được.

“Bây giờ cậu hãy nhấn cho tôi bản đồ định vị vị trí của cậu đi, tôi lập tức qua đó!”

Anh hiểu rõ, nơi giam giữ chủ tịch Dương nhất định là một vị trí đặc thù.

Nếu không, lúc này người nhà của chủ tịch Dương đã báo án. Mọi người dường như đang tìm kiếm tung tích của chủ tịch Dương. .

Nhưng mà cũng không có người nào có thể tìm ra.

“Ok. Cậu chờ một chút, tôi lập tức gửi bản đồ định vị qua cho cậu!” Duật Tiểu Gia lạnh lùng nhấn nút kết thúc, sau đó bắt đầu dùng điện thoại di động

của mình gửi bản đồ định vị qua.

Đây chính là điện thoại mà được người của cha Văn thiết kế riêng cho anh ta.

Trên cơ bản không có người nào có thể xâm phạm vào điện thoại di động của anh ta được.

Ngay cả tín hiệu điện thoại di động, tất cả mọi người cũng không có cách nào truy tìm được.

Sau khi làm vài tư thế kiêu ngạo với điện thoại di động, lúc này Duật Tiểu Gia mới gửi hình ảnh đi.

Đồng thời, trên chiếc xem Hummer vàng, Kiều Trác Phàm đang chờ nhận hình ảnh, lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại.

Lúc này, cửa kính xe màu cà phê đã được hạ xuống.

Gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, không ngừng thổi bay mấy sợi tóc của anh. Điều này khiến cho anh được tỉnh táo hơn không ít.

Cũng chính vì điều này, Kiều Trác Phàm đột nhiên tỉnh táo lại sau mấy ngày chưa từng tỉnh táo.

Tiểu Bảo Bối và lão già chết tiệt kia không quen biết . . .

Đúng rồi, ngày hôm đó Tiểu Bảo Bối còn nói, phải đi về để nấu bữa tối cho anh.

Nếu không phải sau đó, cô nói cần phải làm thêm giờ, thì sợ là buổi tối hôm đó bọn họ vẫn dính chung một chỗ. .

Lúc đó, anh cũng bối vì bữa tối ngày hôm trước mà Tiểu Bảo Bối nấu cho anh anh khiến cho bụng của anh gặp họa một trận, vì để tránh cho cô khỏi trở về làm một bữa ăn khiến cho bụng của anh lại chịu một trận hành hạ nữa, nên anh mới không hỏi cô đi đâu.

Cũng chính vì như vậy nên dường như anh đã bỏ lỡ một thông tin vô cùng quan trọng.

Về phần đó là cái gì, thì tạm thời Kiều Trác Phàm vẫn không biết rõ ràng. Nhưng mà vẫn cảm giác được, có chỗ nào đó không được thích hợp.

“Tĩnh tĩnh tĩnh . . .” Vừa lúc đó tiếng bản đồ định vị truyền tới.

Nhìn lướt qua tấm bản đồ được mở ra kia, đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm đột nhiên hòa cùng một màu với màu sắc ở bên ngoài.

Mặc dù anh không biết đến cùng thì mình đã bỏ qua cái gì, nhưng trước mắt anh biết rõ, chỉ cần anh đi tới chỗ này, thì anh sẽ biết tất cả . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều, cậu đứng là nhanh thật!” Duật Tiểu Gia đứng ở phía trước xe Audi của anh ta, chỉ chờ một lát, thì đã nghe được tiếng động cơ truyền tới từ chỗ cách đó không xa.

Chiếc xe Hummer vàng đang xông tới.

Mà phía sau của chiếc xe Hummer vàng, còn có hai chiếc xe nổi tiếng là Ferrari, Rolls Royce đi theo.

Đối với lần này, Duật Tiểu Gia cũng không cảm thấy kinh ngạc một chút nào.

Bởi vì anh ta cũng đã sớm quen với chuyện Kiều đại gia phở trương rồi!

“Người đang ở đâu?” Hiển nhiên là Kiều Trác Phàm không muốn lãng phí thời gian một chút nào, vừa đẩy cửa ra đã vội vàng hỏi.

“Đi theo tôi! Nhưng mà Kiều, trước tiên cậu hãy nghe tôi nói. Tất cả mọi chuyện còn chưa tra ra manh mối, cậu ngàn lần không được hành hạ người kia! Cha Văn đã giao cho tôi, muốn thí nghiệm gì đó ở trên cơ thể của ông ta, tôi đã dứt cho ông ta ăn. Đang đợi quan sát kết quả để viết báo cáo!”

Thường thì cách một khoảng thời gian thì cha Văn sẽ đột nhiên xuất hiện, sau đó đưa cho anh ta một món đồ.

Có đôi khi là một khẩu súng được lắp ráp lại, có đôi khi là một loại thuốc thần kỳ, có đôi khi lại là ‘độc dược’ cần bản thân anh ta thử nghiệm thực tế.

Giống như lần này thử trên người của chủ tịch dương chính là một trong những loại ‘độc dược’ như vậy.

Nhưng mà cha Văn cũng chưa nói cho anh ta biết, đến cùng thì thuốc này có hiệu quả gì. Ông nói, muốn để cho Duật Tiểu Gia tự mình phát hiện ra.

Cha Văn cũng đã nói, uống thuốc này vào cũng không bị chết người.

Cho nên, Duật Tiểu Gia rất an tâm mà dứt cho chủ tịch Dương uống.

“Biết rồi!”

Có lời hứa hẹn của Kiều Trác Phàm, Duật Tiểu Gia dẫn đầu mở đường, Kiều Trác Phàm cùng với đám vệ sĩ đặc thù của anh, đều đi ở phía sau anh ta.

Chỗ mà Duật Tiểu Gia đưa đoàn người bọn họ tới là một nơi ở trong tầng ngầm.

Nhưng mà chỗ này so với chỗ tầng hầm bình thường, mọi phương tiện cũng tốt hơn không ít.

Mỗi gian phòng, ánh sáng đều rất đầy đủ. Không biết tại sao, nơi này bình thường không có người ở, lại càng không có khả năng có người quét dọn. Nhưng mà ở chỗ này, lại không có hạt bụi nào.

Đi vào chỗ này, các thiết bị sinh hoạt cũng có đầy đủ.

Nề không phải lúc ở cửa ra vào có chút đặc thù, đoán chừng bọn họ sẽ cho đây là một khách sạn xa hoa.

Mà Duật Tiểu Gia dẫn một đoàn người như vậy, bước thấp bước cao dẫn bọn họ đi tới một phòng ở trong cùng.

Cũng giống như những gian phòng trước đó, đều lát một lớp gạch men màu trắng.

Nhưng mà ánh sáng bên trong, hình như sáng hơn những gian phòng kia một chút.

Ánh sáng kia, phản xạ lên vách tường gạch trắng xóa kia, càng thêm chói mắt.

Vừa đi vào chỗ này, ánh mắt của mọi người hầu như cần phải có mấy phút mới thích ứng được.

Mà ở trong căn phòng này, bọn họ liền nhìn thấy người đàn ông mập mạp kia, bây giờ đã bị hành hạ tới mức mơ màng không biết gì. Lúc trước ông ta bị Kiều Trác Phàm bắn phát súng kia, chỗ đó đã được xử lý đơn giản. Nhưng mà vị trí đó vẫn mơ hồ nhìn thấy một vết máu.

Đến cùng thì Duật Tiểu Gia đã dùng thủ đoạn gì, bọn họ cũng không biết.

Điều duy nhất mà bọn họ biết chính là khi người này nhìn thấy Duật Tiểu Gia đi tới, lập tức trốn tránh về phía sau.

“Trốn cái gì mà trốn? Bây giờ ông đây vẫn chưa muốn đập chết ông đâu. Còn không mau quay đầu lại . . .”

Duật Tiểu Gia cười cười, sáng chói như ánh mặt trời. So với hình tượng ác ma mà mấy tiểu thuyết kia miêu tả, cách xa cả vạn dặm.

Nếu như không thật sự tự mình trải qua sự hành hạ của người đàn ông này, chủ tịch Dương tuyệt đối sẽ không liên tưởng người đàn ông này với ác ma được.

“Van xin ngài, tôi thực sự không nghĩ tới cô bé kia lại có lai lịch lớn như vậy. Nếu như tôi biết rõ, đánh chết tôi cũng không dám xuống tay đối với cô ấy!”

Trải qua hai ngày nay, bị người ta hành hạ tới mức người không ra người, quỷ không ra quỷ, chủ tịch Dương cũng bắt đầu ý thức được, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ cô bé bị mình mang đi kia.

“Hơn nữa, trước khi các người đến tôi chỉ mới hôn cô ta mấy cái, chuyện gì cũng chưa làm được mà! Cầu xin các người, bỏ qua cho tôi đi. Trên tôi còn có mẹ già, dưới còn có con thơ, nếu như tôi cứ như vậy không nói một lời nào vậy thì mẹ già con thơ của tôi phải làm như thế nào bây giờ?”

Chủ tịch Dương khóc lóc chảy nước mắt nước mũi đầm dề, so với bộ dạng bình thường lúc ông ta vênh mặt nâng cao cái bụng bia ra oai với người khác thì chênh lệch khá xa.

“Đi đi. Người mà ông nên giải thích không phải là tôi!”

Lúc nói những lời này, Duật Tiểu Gia nhấc chân lên, liền đá bàn tay mà ông ta đang ôm bấp đùi mình về phía Kiều Trác Phàm.

Từ nhỏ tới lớn, Duật Tiểu Gia không thích bị người lạ đụng chạm.

Bây giờ, bấp đùi của anh còn bị người này sờ soạng, trong nháy mắt cả người Duật Tiểu Gia nổi da gà hết lên.

Chủ tịch Dương bị Duật Tiểu Gia đá, đột nhiên liền nghiêng đón một bàn tay.

Mà bàn tay kia lại rơi vào trên cổ áo sơ mi của ông ta, sau đó lời ông ta từ dưới mặt đất đứng dậy.

“Hào hán tha mạng . . .”

Đối mặt với đôi mắt đen kia, trong đầu của chủ tịch Dương lại tái hiện lại cảnh đêm đó ông ta bị trúng đạn.

Giờ phút này, ông ta bị dọa sợ tới mức quần cũng ướt.

‘Bịch’ một cái, chủ tịch Dương trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt của Kiều Trác Phàm. Tôn nghiêm cái gì chứ, mặt mũi cái gì chứ, bây giờ đều không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần có thể sống sót, không cần để cho người đàn ông này bắn thêm một phát đạn nào nữa là được rồi!

“Nói, ngày đó ông đã làm gì với Tiểu Bảo Bối rồi?” Trong đôi mắt của người đàn ông, không vì ông ta quỳ xuống mà thay đổi bất kỳ sắc thái nào.

Chủ tịch Dương chỉ cảm thấy, đây không phải là đôi mắt của một con người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chương 66.5: Sự thật tới muộn

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tôi . . . Tôi thực sự chưa làm xong chuyện gì đối với cô Tiểu hết! Ngày đó tôi cũng uống hơi nhiều một chút . . .”

‘Đùng . . .’ Lại một tiếng súng vang lên.

Ai ở đây cũng không biết tại sao Kiều Trác Phàm lại làm được.

Lúc tới đây tay anh vốn trống không, không ai nhìn thấy được anh đã lấy súng ra từ khi nào. Nhưng mà bọn họ đều tận mắt chứng kiến, một phát súng này đã bắn vào đùi của chủ tịch Dương.

Trong nháy mắt chân của ông ta đã có thêm một lỗ thủng lớn.

Màu đỏ tươi từ chân của ông ta phun ra giống như một hệ thống vòi phun nước. Những viên gạch trắng tinh nhanh chóng nhiễm không ít vết máu.

“Á . . .” Chủ tịch Dương gào thét.

Sợ hãi và lo lắng khiến cho ông ta nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm và cây súng ở trên tay của anh. Ông ta sợ hãi vào lúc ông ta còn chưa kịp chuẩn bị anh lại cho ông ta thêm một phát súng.

“Đến lúc này, tôi không muốn nghe ông lấy cớ nữa! Hãy nói tất cả ra khỏi miệng cho tôi, nếu như không. . .”

Kiều Trác Phàm lại mở chốt an toàn lên.

Một tiếng thanh thúy vang lên, cũng là lời cảnh cáo với chủ tịch Dương, nếu như ông ta không làm theo lời của anh, thì một phát súng nữa lại rơi vào trên người của ông ta.

Đương nhiên, lúc này thì vị trí sẽ không nhất định là chân của ông ta nữa . . .

“Được, được, được, tôi nói, tôi sẽ nói! Ngày hôm đó là tôi nổi cơn háo sắc. Tôi cảm thấy cô Tiểu mới uống một chút rượu, khuôn mặt đã đỏ bừng lên khiến cho người ta yêu mến, liền không nhịn được!”

“Cô ấy uống rượu?” Kiều Trác Phàm nắm được tin tức quan trọng.

“Đúng vậy, mặc dù uống không nhiều lắm, nhưng mà hình như cô ấy bị say, cũng bắt đầu nói nhảm! Tôi cảm thấy là cô ấy có ý giả say, cho nên tôi mới sờ mó cô ấy hai cái. Nhưng mà tính tình của cô ấy hết sức bướng bỉnh, bị tôi sờ một chút liền đẩy tôi ngã, còn giả khóc, nói là muốn tìm cái gì Phàm tới đánh tôi, tôi cho đây là chiêu lạt mềm buộc chặt của những cô gái làm quan hệ xã hội, nên đã không khống chế được chính mình.”

Bởi vì có phát súng kia uy hiếp, nên chủ tịch Dương chỉ có thể đem đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện kể ra.

Mà lúc nghe được điều này, tim của Kiều Trác Phàm như có ai nứu chặt lại.

Dường như những điều mà chủ tịch Dương nói, Kiều Trác Phàm cũng đã từng trải qua.

Đúng rồi, đó là sau khi kết hôn, anh không biết rõ tư lượng của Tiểu Bảo Bối là chỉ được một ly, cho nên đã để cho cô uống hai ly rượu đỏ.

Kết quả đêm hôm đó, Tiểu Bảo Bối liền bám người như một con sâu vậy, luôn dựa vào vai của anh.

Nhưng anh không kháng cự được nên mò mẫm cô vài cái, cô nhóc này liền tức giận nói muốn tìm cha của cô đến đánh người.

Mà vừa rồi chủ tịch Dương nói, cô khóc muốn tìm cái gì Phàm tới để đánh ông ta, có phải người mà Tiểu Bảo Bối muốn tìm chính là Kiều Trác Phàm

anh không?

Giả thiết này, khiến cho nhịp tim của Kiều Trác Phàm đập nhanh hơn mấy nhịp.

Nhưng mà, lời nói tiếp theo của chủ tịch Dương đã cắt đứt mạch suy nghĩ của anh.

“Sau đó, vị phó tổng mang theo cô Tiểu Kìa đã bỏ đi giữa chừng. Mãi mà tôi không thấy cô ta trở lại, nên càng cảm thấy đây là ‘lẽ vật’ mà Tiểu Thị muốn dâng lên để hợp tác với Dương Thị của chúng tôi. Tiếp sau đó, tôi liền dặn dò phó tổng của chúng tôi nói với cô ta một tiếng, rồi đưa cô Tiểu rồi khỏi đó!”

Đúng vậy, tình huống mà chủ tịch Dương nói tới, Kiều Trác Phàm cũng đã từng gặp rồi.

Có một số công ty muốn lôi kéo để hợp tác với đối phương, thì liền tìm một vài cô gái xinh đẹp làm quan hệ xã hội, đến để tiếp rượu.

Sợ người ta sẽ từ chối, nên một số người làm quan hệ xã hội sẽ trực tiếp giả say, sau đó sẽ nhờ vào đó mà hợp tác với đối phương.

Chuyện giữa nam và nữ, thật ra chính là vì sự ồm ờ mà tạo thành.

Còn nữa, Kiều Trác Phàm đoán chừng là lúc này chủ tịch Dương cũng không có lá gan để lừa dối anh.

“Sau đó thì thế nào?” Duật Tiểu Gia ở bên cạnh, hỏi giúp Kiều Trác Phàm.

Chỉ sợ chậm trễ thêm một chút nữa, thì có khả năng Kiều Trác Phàm sẽ muốn mạng của người đàn ông này.

Đương nhiên, theo ý của Duật Tiểu Gia thì người đàn ông này chết không có gì đáng tiếc. Vấn đề là cha Văn đã giao phó cho anh ta làm thí nghiệm kia, anh ta vẫn còn chưa hoàn thành đó!

Nếu như bây giờ đem người này giết chết đi, vậy thì không phải là thí nghiệm kia của anh ta sẽ không hoàn thành được sao?

“Sau đó, tôi đã đưa cô Tiểu đi khách sạn. Nhưng mà người phụ nữ này thực sự rất khó đối phó, cứ khóc rồi làm ầm ĩ lên. Tôi thấy cô ấy cũng không khác biệt gì so với con gái của tôi, cho nên chỉ có thể dỗ dành, nhường nhịn, ai ngờ mới hôn được mấy cái, cô ấy liền bắt đầu ới ra. Khiến cho quần áo trên người tôi trở nên hôi hám, tôi không có cách nào chỉ có thể đi vào toilet tắm rửa . . .”

Lúc nói tới đây, hình như chủ tịch Dương còn sợ Kiều Trác Phàm không tin tưởng, lại nói tiếp: “Tôi thật sự không làm gì đối với cô ấy. Nếu như anh không tin có thể tới khách sạn tìm thử bộ quần áo vừa dơ vừa thú của tôi, bây giờ vẫn còn ở bên đó. Lại nói, thật ra thì tôi có một tật xấu. Tôi thích ghi lại thời khắc lúc tôi thân mật với phụ nữ. Đợi đến khi họ không muốn chơi cùng với tôi nữa, thì tôi sẽ uy hiếp một chút, để cho bọn họ chủ động leo lên giường của tôi.”

“Ngày hôm đó lúc ở cùng với cô Tiểu, tôi cũng mở máy quay lên. Nhưng mà trong quá trình đó tôi bị lên người nên đã không tiếp tục quay nữa! Tôi nghĩ, tìm được cái điện thoại kia, thì sẽ chứng minh được lời nói lúc này của tôi!”

Lúc ông ta nói tới chỗ này, thì Duật Tiểu Gia ở bên cạnh cũng nhanh chóng có phản ứng.

“Kiều, điện thoại di động của ông ta ở đây . . .”

Ngày đó, lúc Kiều Trác Phàm ở trong phòng ‘bận việc’, thì đồng thời Duật Tiểu Gia cũng không được rảnh rỗi một giây phút nào.

Đầu tiên đưa người đàn ông mập mập này tới chỗ này, sau đó anh ta còn tới chỗ của ông ta để thu dọn mọi thứ thật sạch sẽ.

Đương nhiên mấy thứ như là điện thoại di động của ông ta thì có khả năng sẽ tiết lộ hành tung của lão già mập mập này, nên Duật Tiểu Gia phải giấu giếm thật kỹ.

Nhưng Duật Tiểu Gia cũng không ngờ được, thứ đồ chơi này bây giờ đã phát huy được tác dụng.

Chủ tịch Dương cũng coi như là người có tiền, dùng điện thoại đương nhiên cũng sẽ không phải là loại thấp kém. Lúc Duật Tiểu Gia nói những lời kia liền lấy điện thoại di động của ông ta ra. Điện thoại để chế độ bay cũng không tặc lăm, vẫn còn một chút pin. Xem ra, anh ta phải tìm cơ hội nói với cha Văn một tiếng, mở chiếc điện thoại này ra, nghiên cứu chế độ máy bay của chiếc điện thoại này một chút, nhân tiện cải thiện điện thoại di động nội bộ của bọn họ một chút.

Duật Tiểu Gia nhanh chóng mở được mã khóa của ông ta, ngay sau đó cũng nhanh chóng mở đoạn video theo lời của ông ta.

“Kiều Trác Phàm . . . Kiều Trác Phàm, cứu em!”

“Cô bé, đừng gọi nữa. Người kia sẽ không tới cứu cô đâu . . .”

“Kiều Trác Phàm, hu hu! Kiều Trác Phàm, có người xấu muốn bắt nạt Bảo Bối, anh mau tới cứu em đi. . .”

“Gọi cái gì mà gọi chứ? Sao cô cứ như một cuộn băng vậy, cho dù cô có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, thì cũng vô dụng thôi! Cô hãy ngoan ngoãn chút, tôi

lập tức cho cô nếm chút ngon ngọt!”

Hình ảnh, thật ra Kiều Trác Phàm vẫn chưa kịp nhìn thấy.

Nhưng khi Duật Tiểu Gia mở video lên, thì giọng nói quen thuộc của Tiểu Bảo Bối đã vang lên.

Mà trên miệng của cô không ngừng ni non gọi tên của Kiều Trác Phàm anh.

Khiến cho tim của Kiều Trác Phàm trở nên mềm mại, giọng nói của cô rõ ràng còn mang theo một chút thút thít. Rõ ràng khi đó cô đã ý thức được nguy hiểm tới. Nhưng mà với thân thể gầy yếu của cô, căn bản không thể là đối thủ của lão già mập mạp kia được.

Cô chỉ có thể nức nở, hy vọng Kiều Trác Phàm anh có thể nhanh chóng xuất hiện, nhanh chóng giải cứu cô . . .

Một giây kia, Kiều Trác Phàm không hề muốn xem nội dung của đoạn video này nữa, mà trực tiếp tìm đường đi dựa theo trí nhớ, chạy ra khỏi căn phòng dưới lòng đất này.

Lúc này trong đầu của anh chỉ có một ý niệm, tìm được Tiểu Bảo Bối!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 67.1: Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh sẽ không ly hôn

Editor: Táo đỏ phở núi

Điện thoại di động, bị Kiều Trác Phàm tức giận ném sang ghế lái phụ.

Từ sau khi đi ra khỏi tầng hầm của Duật Tiểu Gia, thì anh liên tục gọi vào số điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối giống như người điên.

Nhưng mà đầu bên kia luôn luôn trả lời lại bằng một câu nói: “Xin lỗi quý khách, số điện thoại bạn gọi tạm thời không có người nghe máy!”

Lúc này đột nhiên Kiều Trác Phàm nhớ lại, vừa rồi lúc ở quán Karaoke, Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa chạy đi.

Chiếc túi xách in hình con dê quái dị kia, hình như vẫn còn đặt ở bên đó.

Mà khi đó bản thân anh lúc rời đi theo bản năng cũng muốn cầm chiếc túi xách kia đi. Nhưng khi anh nhìn thấy chiếc túi xách in hình con dê kia, thì nó lại thời khắc nhắc nhở anh về mối quan hệ của anh và Tiểu Bảo Bối.

Mà điều này, chính là chuyện mà mấy ngày nay Kiều Trác Phàm luôn muốn trốn tránh.

Cho nên, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm cũng không cầm túi xách kia đi, mà trực tiếp nhấc chân đi ra luôn.

Bây giờ chiếc túi xách đó có lẽ vẫn còn đang nằm ở trong quán Karaoke kia.

Nghĩ tới cô gái ngốc kia, bình thường cũng sẽ để một ít tiền ở trong túi xách. Lúc này, túi xách và tiền đều không có trong người, cô phải làm sao bây giờ?

Nhớ tới chỗ mà cô vừa chạy đi, xung quanh đó đều là *, về mặt Kiều Trác Phàm lập tức cứng đờ. . .

Một giây kia, ngay cả một chút chần chừ anh cũng không hề có, lập tức đạp chân ga, khiến cho chiếc xe lao vào màn đêm giống như một mũi tên rời cung.

- - Đường phân cách - -

“Diệp Tử Hi. . .” Lúc Nhạc Dương tìm được Diệp Tử Hi, thì anh ta đang vui vẻ hưởng lạc ở trong quán bar.

Bên cạnh anh ta còn có một người bạn gái chính quy trong truyền thuyết là Đồng Tình, ngoài ra còn có hai cô gái xinh đẹp với dáng người có thể so với minh tinh điện ảnh.

Đương nhiên, trừ mấy người phụ nữ này ra, còn có mấy người bạn ăn chơi lêu lổng của anh ta. dienndnle.qu.y.don

Đối với những điều này, Nhạc Dương nhìn thấy nhưng mà cũng không thể trách.

Mấy người bọn họ đều là những người có gia thế không tệ, bình thường thì thường xuyên tụ tập cùng một chỗ như vậy, sau đó lại mua vui hưởng lạc cùng với phụ nữ.

Có lẽ ở trong mắt những người này, đây mới thực sự là cuộc sống thượng lưu.

Đương nhiên, lúc chưa nhìn thấy cuộc sống cá nhân của mấy người Kiều Trác Phàm, thì Nhạc Dương cũng cho là như vậy.

Nhìn mấy người bọn họ ngày nào cũng chìm đắm trầm mê trong thế giới vàng son như vậy, Nhạc Dương cũng không có nói nhiều. Sau khi đi tới chỗ này, Nhạc Dương tùy tiện tìm một chỗ gần Diệp Tử Hi, sau đó liền ngồi xuống.

Mấy người công tử ăn chơi này, dường như bọn họ cũng quen với việc cứ mỗi lần tụ tập, thì sẽ có một cô gái mập mạp như vậy tới trình diện.

“Diệp thiếu, vệ sĩ kiêm người hầu đến rồi kia!”

Sau khi Nhạc Dương tới trình diện, thì trong đám người có mấy người cười cợt thành tiếng.

Không phải là cười cợt công khai, mà là cười trộm hoặc là cười chế giễu với người bên cạnh.

Cũng có người sẽ trực tiếp nói thẳng.

Mà Diệp Tử Hi đang uống rượu, sau khi nghe bọn họ trêu đùa như vậy, thì cũng coi như không nghe thấy.

Tất nhiên Nhạc Dương cũng sẽ hiểu được, Diệp Tử Hi thật sự ghét bỏ dáng người của cô.

Cô quá béo, nếu như thật sự trở thành bạn gái của anh, sẽ khiến cho anh mất mặt trước những người bạn của anh.

Mà Đồng Tình bên cạnh ông ta cũng rất có tâm cơ.

Mặc dù mặc chiếc áo lông màu trắng không có vấn đề gì, nhưng mà chỗ ngực của bộ quần áo cô ta mặc, lại có thêm một chỗ hở.

Bởi như vậy, nên nửa bộ ngực như hai quả cầu của cô ta cũng theo đó mà lộ ra.

Thành thật mà nói, phía trước của Đồng Tình không hề thua kém ai. Nhất là khi so sánh với một cô gái như Nhạc Dương.

Nhưng mà điều xuất sắc của cô ta lại ở sự dũng cảm.

Giống như ở trong quán bar này, chỉ cần có thể lộ ra là cô ta sẽ lộ ra thật nhiều.

Nhất là lúc này, ở phía dưới của chiếc áo lông màu trắng, cô ta để lộ ra chỗ vô cùng mê người.

Bởi vì như vậy, nên cô ta liền trở thành tiêu điểm của cả quán bar.

Mà đêm nay dường như Diệp Tử Hi cũng rất thích bộ quần áo này của cô ta. Đoán chừng là do bộ quần áo này khiến cho tư thế kiêu ngạo được lộ ra, khiến cho Diệp Tử Hi được nở mày nở mặt trước mấy công tử ăn chơi!

“Anh uống ít một chút!” Nhìn thấy đêm nay Diệp Tử Hi uống rất nhiều, Nhạc Dương muốn khuyên.

Nhưng mà tay của cô còn chưa chạm vào tay của Diệp Tử Hi, thì đã bị anh ta né tránh.

Bàn tay của anh ta buông ly rượu ra, lúc này đang đặt trên eo nhỏ của Đồng Tình.

Tên của Đồng Tình, rất phù hợp.

Cô ta thực sự rất hiểu phong tình!

Diệp Tử Hi vừa đặt tay lên eo của cô ta một cái, cô ta liền trực tiếp ngồi lên đùi của Diệp Tử Hi.

Động tác của bọn họ, hết sức thân mật. Đồng Tình nâng ly rượu lên cho Diệp Tử Hi uống, sau khi Diệp Tử Hi uống xong, liền trực tiếp dùng miệng mớm vào trong miệng của Đồng Tình.

Động tác trêu đùa này, khiến cho mấy công tử ăn chơi kia huyết sáo một trận.

Nhạc Dương nhìn thấy trong mắt, đau xót ở trong lòng.

Diệp Tử Hi, anh không thể quay đầu lại nhìn em một chút sao? So với cô ta thì em béo, nhưng mà em thật sự thích anh. Cô ta gầy, nhưng mà cô ta lại nhìn trúng tiền của anh!

Nhạc Dương tức giận ở trong lòng.

“Diệp thiếu thật trâu bò! Trái ôm phải ấp không nói, bên cạnh còn có một sứ giả bảo vệ nữa!” Nhóm công tử kia còn bàn tán trên trời dưới biển.

Nhạc Dương phát hiện lúc bọn họ bàn tán về điều này, đáy mắt của Diệp Tử Hi khẽ lóe lên.

Diệp Tử Hi vô cùng nở mặt.

Anh ta thích mình có hết tất cả, được tất cả mọi người hâm mộ.

Mà lúc này, anh ta tùy tiện sử dụng tâm ý của Nhạc Dương với anh ta, để nâng cao mặt mũi của mình trước mặt mọi người.

“Diệp Tử Hi, anh không thể quay đầu lại để nhìn em sao?” Cuối cùng Nhạc Dương cũng cất lời mỉa mai.

Diệp Tử Hi vẫn luôn chú ý tới Nhạc Dương ở bên này.

Giọng nói của Nhạc Dương rất nhỏ, nhưng mà anh ta vẫn có thể nghe thấy.

“Nhìn xong rồi thì như thế nào?” Lúc này Nhạc Dương ngẩng đầu lên đối diện với Nhạc Dương.

Mà trên đầu của anh còn có Đồng Tình.

Một câu nói của anh ta lập tức khiến cho Nhạc Dương không thể trả lời lại được.

Đúng vậy, cho dù anh có nhìn cô một chút, thì như thế nào đây?

Nhạc Dương nhìn anh ta, đôi mắt tràn đầy đau buồn.

Cô vô cùng hy vọng, lúc này Diệp Tử Hi có thể nói với cô một câu an ủi.

Cho dù là một chữ cũng được. D

Nhưng Diệp Tử Hi chỉ trầm ngâm một lát, sau đó ở trước mặt nhiều người và trước mặt của Đồng Tình, nói năm chữ: “Nhạc Dương, tôi không mù!”

Lời nói ngắn gọn, khiến cho những người ở đây đều cười chế nhạo.

Chế nhạo Nhạc Dương béo, chế cười cô không biết tự lượng sức . . .

Một giây kia, mặt của Nhạc Dương trở nên tái nhợt nhưng người ta khó có thể phát hiện ra dưới ánh đèn neon.

Cuối cùng, cô cũng thức thời cầm lấy túi xách, rút lui khỏi cuộc tụ tập của mấy công tử ăn chơi này.

“Diệp thiếu, cậu nói cô béo kia như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sau này cô ta sẽ không thích cậu nữa sao?” Sau khi Nhạc Dương đứng dậy, những công tử ăn chơi kia lại bắt đầu bàn tán về bọn họ.

“Đúng vậy, Diệp thiếu, vừa rồi cậu đã quá đáng rồi!”

“Anh không lo lắng, nói như vậy đã tổn thương trái tim vệ sĩ của anh sao?” Cuối cùng là một giọng nữ.

Thật ra khi bọn họ bàn luận tới điều này, thì Nhạc Dương vẫn chưa đi xa.

Lúc này, đoạn đối thoại của bọn họ Nhạc Dương đều nghe vào tai hết. Giọng nữ cuối cùng kia, chính là giọng của người phụ nữ tên là Đồng Tình ngồi ở trên đầu của Diệp Tử Hi.

Nhạc Dương nhận ra giọng nói của cô ta, cũng chỉ có cô ta mới có thể nói ra được một giọng nói ghê tởm giống như Lâm Chí Linh đó thôi.

Đương nhiên Nhạc Dương cũng biết người phụ nữ này cũng không phải thực sự quan tâm cô.

Đồng Tình hỏi như vậy, không phải là muốn xem cô thành trò cười hay sao.

P/s: nhà mất điện phải ra quán dùng ké Wi-Fi, có ai như tui ko trời!!

Đừng nở lòng nào vô tình với nhau nha ^_^

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chương 67.2: Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh sẽ không ly hôn

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mãi cho tới lúc này, Nhạc Dương vẫn còn ngây ngốc mong đợi, để xem đến cùng thì người đàn ông kia sẽ trả lời như thế nào.

“Có sao đâu? Các người không phải không biết, tôi đã bị cô ta làm phiền nhiều năm rồi, đã rất mệt mỏi! Nếu như có thể khiến cho cô ta buông tha, tôi ước còn không được!”

Diệp Từ Hi nói như vậy khiến cho những người ở đây cười ầm lên.

Đồng thời cũng khiến cho một giọt nước mắt trong suốt ở khóe mắt của Nhạc Dương rơi xuống . . .

“Reng reng reng . . .”

Nhạc Dương rất muốn tìm một chỗ nào đó để khóc lớn một trận.

Nhưng mà sau khi cô đi ra khỏi quán bar, thì có một cuộc điện thoại lạ gọi tới khiến cho cô không thể không ngừng khóc được.

“Xin chào, tôi là Nhạc Dương!” Hít thở sâu một cái, để cho giọng nói của mình bình thường một chút, Nhạc Dương mới mở miệng.

“Chào cô, tôi là Kiều Trác Phàm. Xin hỏi, bây giờ Tiểu Bảo Bối có ở chỗ của cô không?” Một giọng đàn ông xa lạ vang lên trong điện thoại của Nhạc Dương.

Thành thật mà nói, giọng nói này vô cùng êm tai, trầm thấp êm ái có thể so với tiếng đàn violon. Dĩn~đ@n.Đ,quý.d0n.

“Kiều Trác Phàm? Không biết!” Vừa rồi trái tim của Nhạc Dương vừa bị đá kích rất lớn. Bây giờ cô chỉ muốn tìm một chỗ nào đó để ăn đồ ngọt, an ủi thật tốt trái tim bé nhỏ của mình.

Còn về Kiều Trác Phàm hay là Lộ Trác Phàm gì đó cô đều không muốn nghĩ tới.

“Tôi không cần cô biết tôi! Tôi chỉ muốn hỏi Tiểu Bảo Bối có ở bên cạnh cô hay không thôi?” Đầu điện thoại bên kia, giọng nói của Kiều Trác Phàm rất gấp gáp.

“Tiểu Bảo Bối? Không có!” Nhạc Dương nhìn ngắm bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà, những lời này của Kiều Trác Phàm đã nhắc nhở Nhạc Dương.

“Anh hỏi Tiểu Bảo Bối để làm gì? Chẳng lẽ anh chính là người đàn ông của Tiểu Bảo Bối?” Lúc này Nhạc Dương mới ý thức được điều gì đó, vội vàng truy hỏi.

“Bây giờ tôi không rảnh để nói với cô những thứ này. Dù sao thì chỉ cần cô có tin tức của Tiểu Bảo Bối thì hãy báo với tôi một tiếng, hay gọi theo số điện thoại này!” Nói đến đây người đàn ông đã ngắt điện thoại.

“A lô?”

“A lô? Họ Kiều kia, anh và Tiểu Bảo Bối làm sao vậy?”

“A lô?”

Nói mấy câu, nhưng không thấy Kiều Trác Phàm trả lời lại, lúc này cô mới cúp điện thoại trong khó hiểu.

Nhưng mà sau một hồi như vậy, những thứ đau lòng mới ở trong đầu kia, giống như đã biến mất không còn bóng dáng . . .

- - Đường phân cách - -

“Hu hu . . . Kiều Trác Phàm, bị lão già mập mập đó làm nhục không phải là do em tình nguyện mà!” Tiểu Bảo Bối vừa đi vừa khóc.

Không biết nước mắt đã thấm ướt gương mặt của cô mấy lần, rồi lại bị gió thổi khô mấy lần.

Tôm lại trên mặt cô rất căng thẳng khăn trương, và cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng chẳng quan tâm những thứ này, chỉ bước đi dưới ánh trăng với đôi mắt mờ mịt nước mắt.

Bây giờ cô không thể về nhà được.

Nếu như để cho cha cô biết cô khóc thành bộ dạng này thì chắc chắn là ông sẽ rất lo lắng.

Hơn nữa, khẳng định là cha cô sẽ không để mặc cô bị người khác bắt nạt.

Lúc đó chắc chắn là cha cô sẽ đi tìm Kiều Trác Phàm để tính sổ.

Vốn dĩ với thực lực của Kiều Trác Phàm thì cha của cô không phải là đối thủ của anh.

Điều này, Tiểu Bảo Bối biết rất rõ.

Cho nên chuyện lúc này không thể để cho cha cô biết được.

Bởi vì cô lo lắng cha cô sẽ vì cô mà làm ra chuyện điên cuồng nào đó.

Nhà không thể về, bên chỗ của Kiều Trác Phàm cũng không thể đi.

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối đau lòng phát hiện, bản thân mình không còn chỗ nào để đi.

Một mình lẻ loi lảo đảo đi trên đường.

Bên cạnh có vô số đôi nam nữ sóng vai đi qua.

Bọn họ cười hoặc đùa giỡn, rất vui vẻ.

Chỉ có một mình cô, lẻ loi đơn chiếc.

“Tên trướng thói! Muốn ly hôn thì cứ nói thẳng đi! Tại sao phải làm xấu mặt tôi trước những người kia như vậy?”

Cô không muốn bị mất mặt.

Từ trước tới giờ Tiểu Huyền và Tiểu Vi chưa từng tôn trọng cô.

Mà Tiểu Bảo Bối lại càng hy vọng cô không bị xấu mặt trước hai người bọn họ.

“Hu hu . . .”

Gió rất lớn, thổi vào mặt khiến cho cô đau rất.

“Bíp bíp bíp . . .”

Chiếc xe ở bên cạnh không hiểu sao lại kêu ầm ĩ lên.

Đoán chừng là do đường đông quá nên không đi qua được?

Tiểu Bảo Bối nương đường qua một bên theo bản năng, chỉ hy vọng chiếc xe này đừng ầm ĩ tới cô nữa.

Nhưng mà dường như chiếc xe này lại muốn đối nghịch với cô, liên tục đi theo bên cạnh cô, còn bấm còi ầm lên.

Lúc người ta bị xui xẻo, thì uống nước lạnh cũng sẽ bị mắc kẽ răng!

Lời này, hôm nay Tiểu Bảo Bối mới thực sự trải nghiệm.

Ngẫm lại mà xem, hai này nay đầu tiên là cô bị cưỡng hiếp, sau đó lại bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ. Bây giờ ngay cả một chiếc xe con cũng làm ầm ĩ lên với cô.

“Bóp còi cái gì! Đường lớn như vậy, có thể đi qua bình thường được mà, tại sao phải làm ầm ĩ lên như vậy!”

Sự tức giận chất chứa ở trong lòng, cuối cùng khiến cho cô không nhịn được nữa mà hét to lên.

Đối với chiếc xe ở bên cạnh kia, đột nhiên Tiểu Bảo Bối giơ chân lên, đạp mấy cái lên trên thân xe.

“Này thì kêu! Cho mày kêu nè . . .”

Cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng không biết là mình đã đạp bao nhiêu cái, đợi tới khi cô mệt tới mức thờ hồng học không thể không ngừng lại, nhìn tới chiếc xe thì trên chỗ mà cô đạp đã hiện lên mấy vết lõm xuống.

Lần này Tiểu Bảo Bối lại bực mình.

Sức lực của cô cũng không phải là rất lớn.

Vì sao bỗng nhiên chiếc xe này lại xuất hiện nhiều vết lõm như vậy?

Là do lửa giận kích thích tiềm năng của cô, hay là do chất lượng của chiếc xe này quá kém?

Nhìn thấy chiếc xe này đã biến thành hình dạng này, theo bản năng Tiểu Bảo Bối muốn trốn đi.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn muộn một bước.

Bởi vì lúc cô sắp chạy đi thì có người nắm lấy mũ của chiếc áo khoác của cô, khiến cho cô không thể không dừng lại.

“Cô có bị bệnh không, tại sao lại biến xe của tôi thành như thế này?”

Bước xuống xe là một người phụ nữ khoảng ba mươi mấy tuổi.

Trên người đeo dây chuyền vàng, và khoác một chiếc khăn choàng với họa tiết sắc sỡ.

Nhìn qua rất tao nhã văn nghệ.

Nhưng mà sức lực của cô ta rất lớn, Tiểu Bảo Bối không tránh thoát được, chỉ có thể mấp máy miệng nói khẽ: “Thực sự xin lỗi . . .”

“Cô cho rằng chỉ một câu xin lỗi của cô là có thể xong được sao? Đây là chiếc xe mà tôi vừa mới mua, tại sao cô lại có thể đá khiến cho nó biến thành hình dạng như thế này?” Người phụ nữ kia chỉ chỉ vào chỗ mà Tiểu Bảo Bối đá lõm vào, cơn tức giận rất lớn.

Cũng đúng, chỉ cần nhìn một chút là biết ngay đây là chiếc xe mới mua.

Bề ngoài không một chút bụi nào không nói, còn chưa gắn biển số.

Người này cũng biết là xe mới.

Cho nên mới vừa rồi ở trên đường cô ta mới ầm ĩ lên như vậy.

“Thực sự xin lỗi . . .” Tiểu Bảo Bối không ngừng xin lỗi.

“Cái con bé này có phải đầu óc có vấn đề hay không vậy? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, không cần phải nói xin lỗi!” Ý của người phụ nữ này là muốn bồi thường.

Ý này, Tiểu Bảo Bối cũng nghe ra.

“Bây giờ trên người của tôi không có tiền. Hay là cô để lại phương thức liên lạc cho tôi, đợi chút nữa tôi về nhà để lấy tiền!” Lời này của cô là thật lòng.

Vừa rồi lúc chạy từ trong quán karaoke đi ra, Tiểu Bảo Bối liền muốn bắt taxi để đi.

Nhưng khi đã vẫy xe taxi dừng lại được rồi, Tiểu Bảo Bối sờ túi, mới phát hiện trong túi trống không, cuối cùng chỉ có thể để cho xe taxi chạy đi.

Bây giờ muốn bồi thường, vậy thì không thể nào làm được.

“Cô cho tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Bây giờ cô không bồi thường cho tôi, tôi thả cô đi về nhà cô còn có thể bồi thường cho tôi được sao?”

Người phụ nữ nắm chặt lấy Tiểu Bảo Bối, nhất định không chịu buông tay.

“Muốn tôi cung cấp địa chỉ chỗ làm việc của tôi cho cô không! Cô không tìm được tôi thì có thể tới chỗ đó nhất định có thể tìm được tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 67.3: Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm

anh sẽ không ly hôn

Editor: Táo đỏ phố núi

Người phụ nữ nắm chặt lấy Tiểu Bảo Bối, nhất định không chịu buông tay.

“Muốn tôi cung cấp địa chỉ chỗ làm việc của tôi cho cô không! Cô không tìm được tôi thì có thể tới chỗ đó nhất định có thể tìm được tôi!”

. Ai bảo cô đã làm sai chứ?

Nên phải bồi thường, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ làm.

“Nếu như cô viết địa chỉ chỗ làm việc giả thì sao?” Người này không tin bất cứ điều gì cả.

“Tôi . . .”

Lần này, Tiểu Bảo Bối thực sự không biết phải nói gì nữa.

“Nếu không thì cô bảo tôi phải làm gì bây giờ?”

Lúc này trở về tìm cha cô sao?

Tiểu Bảo Bối lo lắng sẽ dọa cha của cô bị sợ.

Tim của ông ấy vốn không được khỏe mạnh rồi, nếu như bị dọa thì phải làm sao?

Hơn nữa, người phụ nữ này có thả cho cô về nhà không còn là một chuyện.

“Hoặc là cô gọi người đưa tiền đến, hoặc là đi tới cục cảnh sát!”

“Tôi không mang theo điện thoại di động, cũng không biết số điện thoại của người trong nhà!” Nếu như được chọn, đương nhiên là cô sẽ lựa chọn về trước.

Nhưng mà thời gian qua đầu óc của cô rất mơ hồ, những con số ngổn ngang kia căn bản cô không thể nào nhớ được.

Những dãy số đó, chỉ lưu ở trong điện thoại di động của cô mà thôi.

Rời khỏi điện thoại di động, số điện thoại của ai cô cũng không thể nào nhớ được.

“Vậy thì chỉ có thể đi tới cục cảnh sát!” Lúc người phụ nữ kia nói những lời này, thì đã bắt đầu kéo mũ của Tiểu Bảo Bối, đi về phía xe của cô ta.

“Cầu xin cô, đừng làm vậy có được không?” Tiểu Bảo Bối không thích đi tới cục cảnh sát, rất sợ phải đi tới cục cảnh sát.

Cô ôm lấy cửa xe không muốn đi vào.

“Trên đời này làm gì có chuyện nào tốt như vậy? Đạp hư xe của người khác, không bồi thường cũng không muốn ngồi tù! Cô nghĩ hay quá nhỉ!” Nói xong người phụ nữ không ngừng kéo Tiểu Bảo Bối.

Nhưng vừa lúc đó một giọng đàn ông vang lên.

“Cô muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói ra. Sau đó thì buông cô ấy ra . . .”

Giọng nói kia, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút quen thuộc.

Chờ tới khi Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn, thì người kia đã đứng ở trước mặt của bọn họ.

“Ồ? Anh biết cô này! Vậy thì tốt quá, cô ấy đã đạp hư xe của tôi, mau bồi thường đi!”

Lúc người phụ nữ kia nghe thấy có người muốn giải quyết chuyện này thì cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thật ra, xe này cô ta vừa mới mua.

Gần đây cô ta mới học lái xe, vừa mới lấy được bằng lái.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên cô ta lái xe đi trên đường.

Vốn cô ta còn lo lắng kỹ thuật lái của mình không tốt sẽ đụng hư xe. Cho nên ở những chỗ nhiều người liền bấm còi ầm ĩ lên, lo lắng người khác đụng

vào mình hoặc là mình đụng họ.

Không ngờ là cô ta còn đụng phải người phá hoại như Tiểu Bảo Bối.

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc đầy nước mắt nước mũi của Tiểu Bảo Bối, cô ta thật sự có chút lo lắng xe mình sẽ bị người ta đập hư oan uổng như vậy. Bây giờ có người đồng ý bồi thường, không cần phải làm âm ỉ tới cục cảnh sát là chuyện rất tốt.

“Bao nhiêu tiền, cô nói đi!”

“Ít nhất cũng phải năm sáu vạn mới đủ!” Thật ra giá xe của cô ta cũng khoảng tầm đó.

Sở dĩ cô ta đưa ra giá đó, cũng bởi vì cô ta cảm thấy người đàn ông này nhìn sơ qua có vẻ là người có tiền.

Nếu như anh ta không đồng ý vậy thì chút nữa cô ta sẽ nói ít hơn một chút.

Người phụ nữ tính toán như vậy ở trong lòng.

Nhưng ai ngờ, lời này vừa mới nói ra khỏi miệng thì người đàn ông cầm một tờ giấy viết cái gì ở trên đó, sau đó đưa tờ giấy kia cho người phụ nữ ở bên cạnh.

“Chỗ này là chi phiếu mười vạn đồng, bây giờ cô có thể cầm tới ngân hàng đổi! Nếu như không đổi được, trực tiếp tới chỗ này tìm tôi! Bây giờ cô có thể buông cô ấy ra được rồi.” Nói xong câu này, người đàn ông còn trực tiếp móc ra danh thiếp, đưa cho người phụ nữ kia.

Mượn ánh đèn đường lờ mờ, người phụ nữ kia nhìn thấy rõ ràng trên danh thiếp có dòng chữ: “Quý Xuyên Tổng giám đốc của tập đoàn Tiểu Thị?”

Tiểu Thị này, người phụ nữ này biết rõ.

Hình như thời gian trước, chồng của cô ta có mua cổ phiếu của bên này, đã kiếm được một khoản bộn.

Bởi vậy, người này sẽ không nói dối.

“Được rồi, nhìn thấy anh đã cầu xin cho cô ta, vậy thì trước tiên cứ như vậy đi đã.” Người phụ nữ kia hắng giọng, nhân tiện nói.

Nhưng khi quay người lại người phụ nữ kia vừa hôn vừa sờ sờ tám chi phiếu, giống như đã nhặt được bảo bối vậy.

Cũng đúng, mười vạn đồng này có thể mua được hai chiếc xe ô tô kia của cô ta.

Bởi như vậy, cô vừa lấy lại được chiếc xe, lại còn dư ra được năm vạn đồng . . .

Người phụ nữ kia vừa lòng thỏa mãn rồi đi, để lại hai người bên này bắt đầu tranh cãi.

“Quý Xuyên, anh bị điên rồi sao? Chiếc xe kia cũng không đáng giá mười vạn đồng!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối khóc đến ngây ngốc, nhưng mà cũng không phải cái gì cũng không nhìn rõ.

“Chi cần có thể cứu em, cái gì cũng được!” Quý Xuyên nói những lời này, nghe vào tai rất hào phóng.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy, ngay cả cười cũng lười không thèm mở miệng ra.

Đúng vậy.

Vừa rồi Quý Xuyên đột nhiên xuất hiện, đã cứu cô một phen.

Nhưng mà cô cũng sẽ không vì như vậy mà cảm ơn Quý Xuyên.

Bởi vì cho đến giờ phút này, tất cả sự đau khổ của Tiểu Bảo Bối đều là do anh ta mang tới.

Nếu không phải lúc đó anh ta và Tiểu Huyền đi đăng ký kết hôn, thì cô ta sẽ không tìm Kiều Trác Phàm làm chủ rể thay thế.

Bây giờ, cô nảy sinh tình cảm với Kiều Trác Phàm thì lại đối mặt với chuyện ly hôn.

“Quý Xuyên, mười vạn đồng kia tôi sẽ không trả lại cho anh!”

Tiểu Bảo Bối sẽ không giống như những nữ chính trong phim thần tượng kia, tức giận muốn dùng tất cả tài sản và tính mạng để trả lại tiền cho anh ta.

Còn nữa, Quý Xuyên đã trộm đi 15% cổ phần của cô, con số kia không chỉ đáng giá có bao nhiêu đó!

Cho nên Tiểu Bảo Bối cảm thấy một chút cô cũng không cần phải trả lại số tiền này.

“Những thứ này vốn là anh đã nợ tôi. Đương nhiên những thứ mà anh nợ tôi còn nhiều hơn số này rất nhiều, có cơ hội tôi sẽ đòi lại! Nhưng lần sau chắc chắn sẽ không dùng loại phương thức như thế này nữa!”

Phương thức mất mặt như vậy, một lần là được rồi!

Bỏ lại những lời này Tiểu Bảo Bối chột xoay người.

Chuyện cho tới bây giờ, cô đối mặt với Quý Xuyên không có lời nào để nói.

Cô tin là Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng vào giây phút cô xoay người rời đi kia, thì Quý Xuyên ở sau lưng lại lên tiếng gọi: “Bảo Bối. . .”

Không biết có phải là do gió đêm lạnh hay không, mà giọng nói của Quý Xuyên dường như nhiễm thêm một chút thê lương.

Nhất định là do gió đêm có chút lạnh, nếu không thì sao người đàn ông này lại thương cảm vì cô như vậy chứ?

Phải biết rằng người đẩy cô vào trong hố lửa chính là anh ta!

“Anh còn có chuyện gì sao?” Cô quay đầu, mặt hướng về phía Quý Xuyên.

Gió đêm, thổi vào gương mặt có chút ươn ướt của cô khiến cho cô hơi đau rát.

Mấy sợi tóc rũ xuống bờ vai của cô, bị gió thổi dính vào trên mặt trên cổ của cô.

Quý Xuyên bước lên, muốn giúp cô sửa sang lại khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nhưng mà khi tay của anh ta vừa gợn lên, thì Tiểu Bảo Bối lập tức lùi lại phía sau theo bản năng.

Động tác này, giống như một phản ứng bản năng.

Nhưng mà Quý Xuyên không thể không thừa nhận, hành động này của Tiểu Bảo Bối khiến cho anh ta đau lòng.

Khẳng định là Tiểu Bảo Bối không hề biết rằng, thật ra từ lúc cô chạy ra khỏi quán bar thì anh ta vẫn luôn đi theo đằng sau cô.

Không . . .

Phải nói là từ khi Tiểu Huyền đi tới chỗ này, thì anh ta đã đứng chờ ở đầu đường rồi.

Nhìn cô đi vào bên trong quán bar, rồi lại nhìn thấy cô chạy ra như bay, anh vẫn luôn đi theo phía sau cô.

Thật ra ngày đó lúc đứng ở cửa phòng làm việc của Tiểu Huyền, Quý Xuyên đã nghe thấy chuyện mà Tiểu Huyền đã làm đêm đó.

Quý Xuyên hết sức tức giận, thân là chị họ vậy mà lại hại Tiểu Bảo Bối.

Đồng thời, Quý Xuyên cũng biết được hành động đêm nay của hai mẹ con bọn họ.

Quý Xuyên định nói cho Tiểu Bảo Bối biết, nhưng cuối cùng anh ta lại ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 67.4: Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh sẽ không ly hôn

Editor: Táo đồ phổ núi

Kiều Trác Phàm đã vô cùng lớn mạnh rồi.

Nếu như anh ta đấu cùng với Quý Xuyên anh, vậy thì Quý Xuyên không nắm chắc được sẽ thắng.

Không!

Đoán chừng là anh còn chưa kịp ra tay thì Kiều Trác Phàm đã hạ gục được anh rồi.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì người đàn ông này xuất hiện rất nhiều lần ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, nên Quý Xuyên cố ý sai người đi điều tra người đàn ông này.

Nhưng tất cả những gì mà người đi điều tra tra ra được đều là một tờ giấy trắng.

Ngay cả tập đoàn Đế Phàm là sở hữu của anh ta, cũng không điều tra ra.

Vấn đề này không phải là những người trinh thám mà anh thuê không có năng lực, mà là thực lực của Kiều Trác Phàm quả thực rất mạnh. Mạnh tới mức những người kia không thể nào động chạm được tới bối cảnh của anh ta.

Mà điều này cũng khiến cho Quý Xuyên lần đầu tiên ý thức được, thực lực của anh và Kiều Trác Phàm cách nhau rất xa.

Bây giờ anh đang rất hối hận, nếu như muốn Tiểu Bảo Bối trở lại bên cạnh anh, thì nhất định Kiều Trác Phàm sẽ trở thành trở ngại lớn nhất.

Cho nên Quý Xuyên có một suy nghĩ hèn hạ, tận dụng cơ hội lúc mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền đang tính kế để ly gián Kiều Trác Phàm.

Bởi vì như vậy thì Tiểu Bảo Bối sẽ bơ vơ, vậy thì Quý Xuyên có thể nhanh chóng ôm được người đẹp về.

Sở dĩ Quý Xuyên có thể khẳng định như vậy, còn không phải bởi vì anh ta cảm thấy Tiểu Bảo Bối đã từng si mê anh ta như vậy. Cái cảm giác quyến luyến đó, sợ là sẽ không thể nào mất đi trong một thời gian ngắn.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối từ chối đụng chạm khiến cho anh ta có chút đau lòng. Nhưng nghĩ lại trước đó mình đã từng làm cô bị tổn thương, thì Quý Xuyên cũng nhẫn nhịn lại nói: “Bảo Bối, trời hơi lạnh. Có muốn tìm một quán cà phê, chúng ta uống cho nóng người không?”

Anh ta nhìn cô, cái mũi nhỏ bị lạnh đã đỏ ửng lên rồi.

Tiểu Bảo Bối như vậy, khiến cho anh ta xót xa.

“Không cần!” Vào quán cà phê uống nước với anh ta? Tiểu Bảo Bối lo lắng bản thân mình sẽ trực tiếp nôn đồ uống ra!

“Hay là trước tiên em hãy về nhà trọ của anh đã? Anh nhìn em như vậy, sợ là về nhà sẽ khiến cho Tổng giám đốc Tiểu rất lo lắng!” Quý Xuyên đã che giấu tâm tư của anh ta vô cùng tốt, muốn lôi kéo Tiểu Bảo Bối trở về phòng trọ của mình, anh ta còn nghĩ tới chuyện lôi cả Tiểu Đăng vào.

Quý Xuyên cho rằng mình nói đã đủ chân thành, chắc chắn có thể cảm động được Tiểu Bảo Bối.

Nhưng dường như anh ta đã quên mất, Tiểu Bảo Bối thuộc dạng người ‘Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng’.

Anh ta đã từng làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy với cô, bạn cảm thấy cô vẫn có thể giống như trước kia vô tư tiếp nhận Quý Xuyên hay sao?

Chỉ nghe thôi, Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Tổng giám đốc Quý, chuyện của tôi không cần anh phải lo lắng!” Cô lại lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách với Quý Xuyên.

Nhưng Quý Xuyên lại bất mãn với khoảng cách như vậy, lại một lần nữa bước lên hai bước.

“Bảo Bối, anh chỉ muốn quan tâm em!” Đèn đường mờ mờ, khiến cho bóng của anh ta kéo ra thật dài.

Cái bóng kia khiến cho anh ta nhìn có chút cô đơn.

Nếu như anh ta chưa từng làm ra những chuyện bẩn thỉu kia, cho dù anh ta nói với cô những lời này dù chỉ một lần, thì Tiểu Bảo Bối đều sẽ tha thứ cho anh ta.

Nhưng mà sau khi anh ta làm nhiều chuyện như vậy . . .

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối nhớ lại ngày đó lúc mình và chủ tịch Dương ở trong phòng riêng uống rượu, lúc này Tiểu Huyền cũng ở trong đó.

Ngay từ đầu, mục tiêu của chủ tịch Dương kia chính là Tiểu Huyền.

Nhưng sau khi uống một lúc, Tiểu Huyền đã đi đâu?

Lần này lúc cô say rượu bị chủ tịch Dương đưa đi khách sạn, thì Tiểu Huyền đã sắm vai gì?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

“Muốn quan tâm tôi? Lấy thân phận gì đây, là vị hôn phu tiền nhiệm, hay là anh rể họ dương nhiệm?”

Trong lời nói của Tiểu Bảo Bối có kẹp dao đeo súng.

Nhưng điều khiến cho Quý Xuyên đau lòng nhất, chính sự châm chọc trên khóe miệng của cô.

Quý Xuyên không thích Tiểu Bảo Bối lộ ra vẻ mặt như thế, nhất là đối với anh ta.

Anh ta thử bước lên, muốn kéo Tiểu Bảo Bối lại để giải thích với cô.

“Bảo Bối . . .”

Anh ta vừa bước lên một bước, ánh mắt của Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

“Hai vợ chồng các người, một người thì đưa tôi tới cho một lão già cường hiếp, còn một người thì lại muốn tôi đi bán mình cho ai nữa à?”

Không lui lại phía sau, mà đột nhiên Tiểu Bảo Bối bước lên phía trước.

Không biết là bị hành động của Tiểu Bảo Bối hù dọa hay sao nữa, mà Quý Xuyên có chút sợ hãi một Tiểu Bảo Bối như vậy.

Thấy cô tiến lên, Quý Xuyên lùi lại phía sau theo bản năng.

Nhưng mà động tác của anh ta, cuối cùng cũng chậm một bước.

“Bốp . . .” Một tiếng tát tay thanh thủy vang lên trong gió đêm, dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người.

Một cái tát này, đánh khiến cho Quý Xuyên ngây dại ra.

“Bảo Bối, tại sao em lại . . .” tại sao em lại đánh tôi?

Tiểu Huyền dẫn cô đi tới chỗ của chủ tịch Dương mập ú kia, làm hại cô bị . . .

Còn có chuyện tối hai nay mẹ con Tiểu Vi hẹn Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm tới cùng một chỗ.

Quý Xuyên thừa nhận, Tiểu Huyền làm những việc này anh ta đều biết. Nhưng mà quả thật anh ta không tham gia vào trong đó. Anh ta không hiểu tại sao Tiểu Bảo Bối lại quy hết mọi sai lầm lên trên người của anh ta.

“Quý Xuyên, anh hãy đi đi. Đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, vừa nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy ghê tởm rồi!”

Đây có lẽ là câu nói nặng nhất là Tiểu Bảo Bối nói với Quý Xuyên.

So với trước kia lúc Tiểu Bảo Bối biết anh ta và Tiểu Huyền đi đăng ký kết hôn ở sau lưng của cô, thì còn nặng lời hơn nhiều lần.

Thậm chí, lúc này Quý Xuyên còn có thể nhìn thấy được sự chán ghét rất rõ ràng ở trong mắt của Tiểu Bảo Bối.

Một giây này cả người Quý Xuyên phát run lên.

Loại run rẩy này không liên quan gì tới rét lạnh của thời tiết.

Mà là sự rét lạnh từ trong tim

“Bảo Bối, chuyện này không liên quan gì tới anh. Đó là do Tiểu Huyền làm!” Anh ta nóng lòng thanh minh, trong lúc vô tình lại tiết lộ một chút sự thật.

“Tiểu Huyền làm? Thì ra anh vẫn luôn biết rõ! Nhưng mà anh lại chưa từng nói cho tôi biết . . .”

Nếu như anh ta nhắc nhở cô một câu, cho dù không gọi điện thoại thì chỉ cần nhắn một tin nhắn thôi cũng được mà, vậy thì cô có thể tránh thoát khỏi buổi tối ám ảnh kia.

Quý Xuyên không hề biết rằng, sau khi chuyện kia xảy ra, nhiều ngày rồi mà mỗi ngày vẫn thường xuyên giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng đó.

Chuyện này đã tạo thành một đả kích trước giờ chưa từng có đối với cô.

Vậy mà sau khi Quý Xuyên biết những chuyện này xong, thì ngay cả một câu nhắc nhở cho cô biết cũng không hề có. . .

“Bảo Bối, không phải như thế. Anh chỉ . . .” Sau này anh mới biết được!

Đây là sự thật.

Nếu như sớm biết, Tiểu Huyền sẽ đem cô để lại cho một ông già mập ú như vậy, đánh chết anh cũng sẽ trực tiếp chạy tới đó để cứu Tiểu Bảo Bối. Mặc

kệ Tiểu Huyền có ý kiến gì với anh, anh cũng sẽ cứu.

Nhưng mà bây giờ thì Tiểu Bảo Bối đã hoàn toàn hiểu lầm.

Lúc anh ta còn chưa nói hết lời, Tiểu Bảo Bối lại cho anh ta một cái tát: “Quý Xuyên, chúng ta đã từng có một thời gian qua lại với nhau, tôi chưa bao giờ để anh chịu thiệt thòi dù chỉ là một chút, đúng không? Nhưng tại sao anh lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy . . . Tôi thực sự đã nhìn lầm anh rồi!”

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chán ghét Tiểu Huyền và Quý Xuyên vô cùng.

Xoay người, Tiểu Bảo Bối không muốn ở lại chỗ này thêm một chút nào nữa.

Tiếp tục đối mặt với Quý Xuyên, cô thực sự lo lắng mình sẽ nôn ra.

Mà Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối tức giận bỏ đi như vậy, trực giác cảm thấy không hay rồi.

Loại cảm giác này giống như nếu như giờ phút này anh ta không giữ lại Tiểu Bảo Bối, thì khoảng cách giữa bọn họ sẽ ngày càng xa. Xa tới mức vĩnh viễn anh ta không bao giờ chạm tới được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Chương 67.5: Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh sẽ không ly hôn

Editor: Táo đỏ phở núi

Bởi vì loại cảm giác bất an kỳ lạ này, nên Quý Xuyên lập tức đuổi theo.

Hai người này, một người thì chạy, một người đuổi theo, rất là chuyên tâm.

Thế nên hai người bọn họ cũng không hề chú ý tới có một chiếc xe Hummer vàng xuất hiện.

Lúc Kiều Trác Phàm lái xe tới gần đây, thì bị đám người tụ tập ở đây hấp dẫn.

Quét mắt nhìn chỗ đó một cái, Kiều Trác Phàm không có hứng thú xem, anh chỉ nghĩ phải nhanh chóng tìm được Tiểu Bảo Bối sớm một chút.

Đêm nay lúc ra khỏi nhà cô nhóc kia cũng không mặc bao nhiêu quần áo. Lúc này nhiệt độ hạ thấp xuống, nếu như không sớm tìm được cô, sợ là cô sẽ bị cảm.

Nhưng ngay khi Kiều Trác Phàm đang định xoay đi hướng khác để tìm kiếm tung tích của Tiểu Bảo Bối, thì anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở giữa đám người: “Tiểu Huyền làm? Thì ra anh vẫn luôn biết rõ! Nhưng mà anh lại chưa từng nói cho tôi biết . . .”

“Quý Xuyên, chúng ta đã từng có một thời gian qua lại với nhau, tôi chưa bao giờ để anh chịu thiệt thòi dù chỉ là một chút, đúng không? Nhưng tại sao anh lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy . . . Tôi thực sự đã nhìn lầm anh rồi!”

Đó là giọng nói của Tiểu Bảo Bối!

Tiểu Huyền?

Đúng rồi, hôm đó lúc anh nói chuyện điện thoại với Tiểu Bảo Bối, đã nghe được giọng nói của Tiểu Huyền.

Tất cả những chuyện này, khẳng định là không thoát khỏi liên quan tới người phụ nữ kia.

Kiều Trác Phàm cảm thấy, Tiểu Bảo Bối đi ngoại tình. Trong chuyện này, anh là người bị hại. Cho nên mấy ngày nay, anh sống một cuộc sống người không ra người, quý không ra quý.

Nhưng bây giờ nghe được đoạn đối thoại này, đột nhiên Kiều Trác Phàm phát hiện ra, trong chuyện này cục cưng của anh mới là người phải chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Vậy mà anh còn làm vậy với cô . . .

Nghĩ tới sự bất lực và bất an của cô, nghĩ đến bóng lưng vừa khóc vừa chạy đi của cô vừa rồi, Kiều Trác Phàm như bị sét đánh trúng.

Một giây này, Kiều Trác Phàm vội vàng dừng xe lại, sai bước đi tới chỗ phát ra giọng nói . . .

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, em hãy nghe anh nói!”

Dường như Quý Xuyên vẫn còn cố gắng muốn giải thích, Tiểu Bảo Bối chạy ở phía trước, anh ta chạy đuổi theo ở phía sau.

Cuối cùng anh ta đuổi kịp Tiểu Bảo Bối, dùng sức kéo tay cô lại.

Vốn tưởng rằng, đuổi kịp Tiểu Bảo Bối, anh ta sẽ có thể nói ra hết những điều mà mình muốn nói. Ai ngờ đầu lúc này lại vang lên giọng nói của Kiều Trác Phàm.

“Anh Quý, hình như tay của anh đã đặt ở chỗ không nên đặt rồi!”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm còn lạnh lẽo hơn cả gió đêm.

Điều này khiến cho Quý Xuyên đang bận rộn lôi kéo Tiểu Bảo Bối đột nhiên khựng lại.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Kiều Trác Phàm, anh ta cảm thấy trong ánh mắt của người đàn ông này có mang dao.

Mà bây giờ, anh nắm kia của Kiều Trác Phàm đang dừng lại trên chỗ tay của anh đang kéo Tiểu Bảo Bối.

Mà cái nhìn kia, giống như một con dao nhỏ sắc bén, lảng trí từng nhát từng nhát trên tay của anh ta. Khiến cho Quý Xuyên chỉ muốn nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối nhưng cuối cùng dưới ánh mắt bức bách của anh, không thể không buông tay của Tiểu Bảo Bối ra.

Tiểu Bảo Bối cũng không thể ngờ được Kiều Trác Phàm sẽ xuất hiện vào lúc này.

Trong lúc nhất thời cô cũng sửng sốt tại chỗ.

Từ trong quán Karaoke chạy ra, Tiểu Bảo Bối chưa từng nghĩ tới lần nữa đụng phải Kiều Trác Phàm thì phải nói gì.

Trong nháy mắt đối mặt với anh, không hiểu vì sao đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy luống cuống, lập tức cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mũi giày, giống như là đang cố gắng sám hối điều gì đó.

Nhìn cô đột nhiên cúi cái đầu nhỏ xuống và cả ánh mắt lẩn tránh kia, tim của Kiều Trác Phàm nhói đau.

Anh vất vả lắm với khiến cho Tiểu Bảo Bối bỏ đi sự phòng bị đối với anh, vất vả lắm mới làm cho mối quan hệ của anh và Tiểu Bảo Bối tốt lên được một chút.

Không ngờ được, tất cả những điều anh vất vả lắm mới làm được, lại bị những việc làm của Tiểu Huyền làm cho không còn gì nữa!

“Tôi về nhà đây!” Kiều Trác Phàm đang do dự không biết phải thể hiện vẻ mặt nhăn nhó của mình như thế nào để cho dịu dàng một chút, mới không hù dọa Tiểu Bảo Bối sợ. Cũng không chờ anh rồi rấm chỉnh sửa lại vẻ mặt nhăn nhó của mình xong, liền nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói thầm một câu như vậy, sau đó liền cúi đầu quay lưng về phía bọn họ chạy đi.

“Bảo Bối!”

Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối chạy đi, lại định chạy theo.

Nhưng mà lúc này Kiều Trác Phàm lại trực tiếp chặn anh ta lại.

“Anh Quý, đây không có chuyện của anh!” Ngụ ý của anh là, Quý Xuyên anh ở đâu liền lăn về đó đi.

“Tổng giám đốc Kiều, nhưng mà tôi lo lắng cho Tiểu Bảo Bối! Bảo Bối cô ấy không làm gì sai, anh không được đối xử với cô ấy . . .” Đêm nay đứng ở bên ngoài quán Karaoke, Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa chạy từ trong ra, cũng biết là chắc chắn đã bị Kiều Trác Phàm bắt nạt.

Bây giờ, nhìn thấy Kiều Trác Phàm lại đuổi theo Tiểu Bảo Bối, anh ta cảm thấy Kiều Trác Phàm lại muốn bắt nạt cô nữa.

Lập tức anh ta trở nên dũng cảm hơn. Chỉ hy vọng có thể giống như lời của Tiểu Bảo Bối nói, đứng ở góc độ của cô vì cô một lần.

“Quý Xuyên, lo cho tốt chuyện của mình, tôi và Tiểu Bảo Bối như thế nào, cũng không tới lượt anh nhúng tay vào!” Nói xong, Kiều Trác Phàm xoay người, dự định chạy về phía mà Tiểu Bảo Bối chạy đi. Nhưng quay đầu đi, hình như anh lại nghĩ tới điều gì, dừng lại nói: “Còn nữa, chuyện này từ từ tôi sẽ tính sổ với anh!”

Bỏ lại lời này, Kiều Trác Phàm quyết đoán chạy thẳng về phía Tiểu Bảo Bối.

Chẳng bao lâu, Kiều Trác Phàm ý vào chân tay mình dài, đã bắt được Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm, anh thả tôi ra, tôi không muốn làm chứng mất anh!”

“Cục cưng, đi theo anh!” v

“Không đi!”

“Không đi cũng không được!”

Tiểu Bảo Bối giãy giụa mấy cái, liền bị Kiều Trác Phàm bế lên luôn.

Những người qua đường vốn vây lại xem người phụ nữ tức giận tát người đàn ông kia, cuối cùng người phụ nữ bỏ đi nên cũng tản ra.

Mà Quý Xuyên bị bỏ lại, ôm lấy chỗ mà mới vừa rời bị Tiểu Bảo Bối tát, không biết đang suy nghĩ điều gì. . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, tôi muốn xuống xe.” Chiếc xe Hummer vàng rực rỡ, khiến cho Tiểu Bảo Bối cực kỳ không thoải mái.

Không thoải mái không phải bởi vì màu sắc xa hoa này, mà là do ngồi bên cạnh người kia khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác vô cùng ám ức.

Nhất là nghĩ tới chuyện đêm nay anh đã gào thét lên với cô, chóp mũi của Tiểu Bảo Bối liền chua xót.

Nhưng mà cái công tắc khởi động xe ở chỗ nào, cho tới lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn chưa tìm ra được.

Nhìn thấy người đàn ông ở bên cạnh vẫn không có phản ứng gì, Tiểu Bảo Bối lại nói: “Kiều Trác Phàm, tôi biết là tôi thấp hèn, là tôi đã lạc lối, là tôi không tốt. Nhưng mà cũng không phải là tôi cố ý. . .”

“Kiều Trác Phàm, anh muốn ly hôn thì ly hôn đi. Chuyện này là do tôi sai, chuyện phân chia tài sản đều do anh quyết định. Nhưng anh không thể không để lại cho tôi xu nào, tiền của tôi dạo này đã đưa cho Nhạc Dương hết rồi, cho nên ít nhất anh cũng phải cho tôi mấy trăm đồng, để tôi sống đủ hết tuần sau. . .” Tuần sau, Tiểu Thị sẽ phát tiền lương rồi!

Tóm lại, người phụ nữ này lắm bả một lúc lâu.

Nhưng mà điều duy nhất mà Kiều Trác Phàm chú ý, chính là hai chữ ‘ly hôn’ được thốt ra từ trong miệng của cô.

Chỉ nghe thấy từ này, chiếc xe vàng Hummer đang đi vững vàng ở trên đường, đột nhiên thắng gấp lại.

Bị chấn mạnh một cái, khiến Tiểu Bảo Bối sợ hãi kêu lên.

“Kiều Trác Phàm, anh bị điên à?”

Cho đến khi xe dừng lại hẳn, Tiểu Bảo Bối đã bị dọa tới mức đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Giờ phút này, thực sự cô không còn quan tâm tới chuyện trước đó bọn họ đã âm ỉ không vui nữa, mà găm lên với Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, anh muốn như thế nào?”

Nhưng ngay cả khi cô nói nhiều như vậy, thì một chút xíu phản ứng Kiều Trác Phàm cũng không có, lòng mày của Tiểu Bảo Bối nhăn lại.

Thì thấy, lúc này đột nhiên Kiều Trác Phàm quay đầu lại, ánh mắt sáng như đuốc.

Ánh mắt này, khiến cho Tiểu Bảo Bối khó hiểu.

“Kiều Trác Phàm..”

“Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh dù chết cũng sẽ không ly hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 68.1: Cục cưng, xin lỗi

Editor: Táo đồ phở núi

Sau khi gào lên một câu như vậy, Kiều Trác Phàm liền yên lặng lại.

Anh đã thể hiện lập trường của mình, cũng cảm thấy Tiểu Bảo Bối phải hiểu ra mới đúng chứ.

Nhưng cuối cùng anh phát hiện mình đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Tiểu Bảo Bối.

Lúc anh vừa nói xong mấy lời đó, thì Tiểu Bảo Bối chỉ đang khóc thút thít đột nhiên gào khóc lớn lên, điễm dần nên quỳnhdon.

“Tôi đã nói là ly hôn cũng được rồi, anh còn muốn như thế nào? Nếu như anh không nỡ bỏ mấy trăm đồng kia, vậy thì tôi sẽ không cần nữa! Ngay cả cho tôi mấy trăm đồng tiền thôi mà cũng không nỡ, anh đúng là quý keo kiệt!”

Kiều Trác Phàm đột nhiên bị chửi thì sững sờ người.

Khá lắm đại gia xxoo!

Anh đã nói là sẽ không ly hôn, tại sao lại biến thành quý keo kiệt?

“Tôi biết rồi, đồ biến thái nhà anh nhất định cảm thấy cứ buông tha cho tôi như vậy thì lời cho tôi quá chứ gì. Có phải anh còn muốn nhốt tôi lại, để hành hạ cho đã khiến cho tôi mang thai, sau đó lại bắt tôi phá thai, sau đó mới chịu ly hôn với tôi? Kiều Trác Phàm, chuyện này là do tôi không tốt, là do tôi ngu ngốc, là do tôi đần độn, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền. Nhưng mà anh phải biết rằng trẻ con là vô tội. Vì sao anh lại phải đối xử với tôi như vậy?”

Trời đêm cuối thu, bên trong chiếc xe Hummer vàng ở đầu đường, Tiểu Bảo Bối nước mắt nước mũi tèm lem trách móc Kiều Trác Phàm một thôi một hồi.

Đối với chuyện này, Kiều đại gia bày tỏ hết sức vô lực.

Nếu như mà anh thực sự làm ra nhiều chuyện bẩn thỉu giống như trong lời nói của cô, thì khẳng định anh sẽ không thể phản bác. Nhưng vấn đề là những chuyện này Kiều Trác Phàm anh không hề làm mà!

Anh thật sự không biết, bên trong cái đầu quả dưa kia của Tiểu Bảo Bối chứa cái gì nữa. Tại sao đột nhiên lại biến Kiều Trác Phàm anh thành một kẻ bạc tình ở trong tiểu thuyết rồi?

“Kiều Trác Phàm, anh là tên bại hoại, anh quá tàn nhẫn rồi, tôi liều mạng với anh . . .” Đoán chừng đã thực sự nhập tâm, lúc này Tiểu Bảo Bối đã cời dây an toàn ra, rồi nhào về hướng Kiều Trác Phàm. Không hề chuẩn bị trước, nên Kiều Trác Phàm đã liên tục hứng chịu mấy quả đấm nhỏ.

Chuyện bị đánh này anh có chút không hiểu, một lúc lâu mới không chế được cơn điên của cô. điễm dần nên quỳnhdon.

Sau khi bắt được nắm đấm liên tục hướng về phía mình, Kiều Trác Phàm gầm lên: “Anh nói muốn làm mấy chuyện này lúc nào chứ?” Đều tại trí tưởng tượng xa vời của cô, không thể trách anh được!

“Hu hu, vậy nhất định là anh muốn làm ra chuyện còn biến thái hơn thế nữa! Tôi phải làm sao mới được đây?” Lần này Tiểu Bảo Bối khóc đến mức sắp không thở được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khóc tới mức đỏ bừng lên, đột nhiên Kiều Trác Phàm vô lực thở dài một cái, sau đó khẽ gọi: “Cục cưng . . .”

Trong gió thu, hai chữ này từ trong miệng của anh truyền ra, có hơi khàn khàn. Không biết là do gió thu quá lạnh hay là tai của Tiểu Bảo Bối đã nghe nhầm, mà cô có thể nghe được trong giọng nói của Kiều Trác Phàm có một chút thỏa hiệp, một chút bất đắc dĩ và một chút dung túng của anh. . .

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối cũng quên cả khóc, chỉ ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm

Đôi mắt kia không lớn, nhưng mà lại là đôi mắt rất trong sáng, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm, không hề chớp mắt. Giống như, cô không muốn bỏ qua một nét mặt dù là nhỏ nhất của Kiều Trác Phàm.

Cục cưng . . .

Cách xưng hô vô cùng thân mật kia, đó là cách gọi thân mật mà Kiều Trác Phàm từng chiều gọi cô.

Hơn hai tháng qua chung sống thân mật, khiến cho Tiểu Bảo Bối bắt đầu tiếp nhận sự cưng chiều của anh, tiếp nhận sự thân mật của anh.

Nhưng mà sự cưng chiều này, kể từ khi con ác mộng kia xuất hiện thì nó đã biến mất rồi.

Đêm hôm đó, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu ra, sự cưng chiều của Kiều Trác Phàm có điều kiện tiên quyết. Nếu như chọc cho anh không vui, thì những gì mà anh đã cung cấp cho cô, sẽ bị anh thu hồi toàn bộ. Cho đến lúc này, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên làm gì mới phải.

Ngay cả vài ngày nay, Tiểu Bảo Bối cũng không hề nghe thấy cách xưng hô thân mật này từ trong miệng của người đàn ông này.

Không, không chỉ không nghe thấy, mà mấy ngày nay lần duy nhất mà bọn họ gặp mặt chính là ở trong quán karaoke vừa rồi.

Ở bên trong đó, Kiều Trác Phàm đối xử với cô không hề có sự ân cần, mà chỉ có nhục nhã.

Nhưng bây giờ chỉ xoay người một cái, Kiều Trác Phàm lại trở nên như vậy?

Trở thành một người đàn ông đối xử vô cùng dịu dàng đối với Tiểu Bảo Bối?

“Kiều Trác Phàm, anh có uống lộn thuốc hay không vậy?” Tiểu Bảo Bối quên cả khóc, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào anh, hỏi như vậy. Vốn trong giọng nói còn mang theo đôi chút ngây thơ, nhưng vì khóc nhiều mà trở nên hơi khàn khàn.

Trên hàng lông mi dài của cô còn mang theo một chút nước mắt. Bộ dạng này của cô, khiến cho người ta yêu thương.

Kiều Trác Phàm không kìm được, liền kéo cô vào trong lòng mình. . .

Lại một lần nữa rơi vào trong cái ôm quen thuộc và ấm áp, lần nữa cô nghĩ thấy hơi thở nam tính quen thuộc của anh, chóp mũi của Tiểu Bảo Bối lại chua xót.

Một chút lòng không hiểu sao cũng bắt đầu lộn vòn ở trong hốc mắt của cô.

Nhưng mà cô lại mím chặt cái miệng nhỏ lại, cố chấp không để cho nước mắt rơi xuống.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Giờ phút này, anh cũng không hề thoải mái chút nào.

Lúc ôm cô vào trong lòng một lần nữa, anh mới phát hiện ra, nhớ nhưng cái ôm ấm áp này, đâu chỉ có một mình Tiểu Bảo Bối?

Chung đụng sớm chiều hơn hai tháng qua, anh cũng mê luyến mùi vị trên người của cô.

Mấy ngày nay, anh tức giận, cố ý không thèm để ý đến cô, cũng không chủ động chú ý tới tin tức gì của cô. Đã có lần anh cho rằng, cứ như vậy liền có thể hoàn toàn loại bỏ được bóng dáng của Tiểu Bảo Bối ra khỏi cuộc sống của mình.

Cho đến khi ôm cô vào lòng, Kiều Trác Phàm mới phát hiện, suy nghĩ ban đầu của mình mới buồn cười làm sao. . .

Không biết cái ôm này kéo dài bao lâu, giọng nói khàn khàn kia của Kiều Trác Phàm lại vang lên một lần nữa: “Cục cưng, thực sự xin lỗi. . .”

Một câu xin lỗi rất đơn giản nhưng mà sức nặng của nó rất lớn.

Kiều ngao như Kiều Trác Phàm, cho dù có làm sai, tuyệt đối cũng sẽ không cúi đầu nhận lỗi.

Nhưng mà ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, lúc nào anh cũng không thể kiềm chế được như vậy.

Mà Tiểu Bảo Bối vốn đang cố chấp nhất định không cho nước mắt rơi xuống, nhưng khi nghe tiếng xin lỗi của người đàn ông thì nước mắt cũng chậm rãi rơi xuống. . .

Gió đêm cuối thu, thổi vào hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau, nhưng mà vẫn hiện lên một cảm giác ấm áp khác. . .

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, ngày mai chúng ta yêu cầu triệu tập cuộc họp ban giám đốc thì sao?” Cùng thời gian đó, sau khi đoàn người Kiều Trác Phàm rời khỏi, những người khác cũng ra về theo. Trong quán karaoke xa hoa chỉ còn lại hai mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền.

Tiểu Vi rót đầy hai ly rượu đỏ cho hai người nhân tiện nói như vậy.

“Mẹ, chuyện này không được hay lắm đâu!” Đến giờ phút này, Tiểu Huyền vẫn cảm thấy chuyện vừa rồi bọn họ làm với Tiểu Bảo Bối thực sự quá tàn nhẫn.

Mà bây giờ, vậy mà mẹ của cô lại còn đề nghị triệu tập cuộc họp ban giám đốc vào lúc này.

Tất nhiên Tiểu Huyền cũng hiểu, lúc này nếu như bọn họ đưa ra đề nghị bỏ phiếu thay đổi chủ tịch mới loại bỏ Tiểu Đằng, Kiều Trác Phàm cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng bọn họ làm như vậy, thực sự là ổn chứ?

“Tại sao lại không hay? Con không thấy vẻ mặt vừa rồi của Kiều Trác Phàm sao, thực sự là vô cùng đặc sắc mà!”

Lúc nói đến đây, Tiểu Vi vui vẻ cầm lấy ly rượu mới được rót ra lúc này, uống một hơi cạn sạch,

“Người ta vẫn nói rên sắt khi còn nóng! Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất!” Sau khi uống một ly rượu vào bụng, Tiểu Vi háng giọng một cái rồi nói.

Đã từ rất lâu rồi, Tiểu Vi luôn muốn kéo Tiểu Đằng xuống, bây giờ thấy kế hoạch sắp thành công rồi.

P/s: mình edit vì sở thích, các bạn đọc truyện cũng vì sở thích. Tất cả đều muốn tìm niềm vui cho mình nên mới gặp nhau ở diễn đàn này. Nên đừng nói những lời khiến mn ko vui. Có khi bạn nghĩ đó là lời bình thương thôi, nhưng hãy đứng ở vị trí của nhau, bạn sẽ hiểu dc nỗi lòng của họ. Bởi vì mình ko cần gì nhiều, chỉ cần mn hiểu rằng mình luôn cố gắng, và đã rất cố gắng. Edit xong là mình up thôi.

Được rồi nhé, kết thúc ở đây. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 68.2: Cục cứng, xin lỗi

Editor: Táo đỏ phở núi

“Nhưng chúng ta làm như vậy đối với Tiểu Bảo Bối là quá tàn nhẫn! Mẹ . . . Hay là chờ một chút xem sao?”

Hai ngày trước, Tiểu Bảo Bối mới gặp phải một chuyện đáng sợ như vậy mà. Tiểu Huyền thật sự lo lắng, nếu như liên tục gặp phải đả kích như vậy, có khi nào Tiểu Bảo Bối làm ra chuyện điên rồ gì không.

Dĩ nhiên, bây giờ căn bản Tiểu Huyền còn chưa biết, vào lúc mấu chốt khi Tiểu Bảo Bối gặp nguy hiểm, Duật Tiểu Gia đã phát hiện ra cô. Hơn nữa, anh ta còn gọi Kiều Trác Phàm tới, thuận lợi cứu được Tiểu Bảo Bối ra.

Bởi vì chuyện này, Duật Tiểu Gia cũng đưa ra ‘khẩu dụ’ để cho tất cả những người trong quán rượu đều giữ kín miệng như bưng.

Người nào vi phạm chính là muốn đối nghịch với Duật Tiểu Gia!

“Huyền Huyền, con là một đứa ngốc! Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với bản thân mình. Lúc này không nhân cơ hội lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đang rạn vỡ hất cẳng Tiểu Đằng đi, vậy thì sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa rồi!”

Hai mẹ con bọn họ sau khi giải quyết xong một bình rượu thì ai về nhà nấy, Tiểu Vi cũng không biết là Tiểu Huyền có nghe lọt tai những lời nói của bà hay không.

“Quý Xuyên?” Lúc Tiểu Huyền về tới nhà, phát hiện ra đèn điện trong nhà vẫn đang sáng, nhưng trong nhà lại không có một bóng người.

“Quý Xuyên, anh có ở nhà không?” Sau khi đi kiểm khắp nơi một vòng, Tiểu Huyền vẫn không tìm được bóng dáng của Quý Xuyên. Cô ta đưa tay lên nhìn đồng hồ ở trên tay một chút, kim đồng hồ đã chỉ tới số ‘1’ rồi.

Trời cũng sắp sáng rồi mà Quý Xuyên còn đi đâu?

Cô ta vẫn còn nhớ rõ, trước khi cô ta đi ra khỏi cửa cô ta có hỏi Quý Xuyên, nhưng mà anh nói anh không dự định đi ra ngoài.

Tiểu Huyền không chút do dự, gọi vào số điện thoại di động của anh.

“Reng reng reng . . .”

Điện thoại đã được kết nối, nhưng mà mãi không có người nhấc máy.

Tiểu Huyền chờ một lúc lâu lại gọi điện thoại cho anh một lần nữa, nhưng bên kia đã chuyển thành tắt máy.

Đã có chuyện gì?

Điện thoại di động của Quý Xuyên đã hết pin, hay là . . .

Tóm lại, giờ phút này Tiểu Huyền nhủ chặt mày lại.

Thời gian trước đó, mối quan hệ của cô ta và Quý Xuyên đã âm ỉ hết sức căng thẳng. Nhưng mà thời gian gần đây, đã cải thiện hơn một chút rồi.

Nhất là hai ngày nay, mỗi ngày sau khi tan làm Quý Xuyên sẽ về rất đúng giờ, ngay cả quán bar cũng không đi nữa.

Nhưng hôm nay anh bị làm sao vậy?

Vốn vừa ở quán karaoke ra, lại dưới tác dụng của rượu cồn, Tiểu Huyền đã mệt mỏi lại còn buồn ngủ nữa.

Nhưng khi đối mặt với căn nhà vắng lặng và lạnh lẽo này, tất cả sự mệt mỏi và buồn ngủ của cô ta đều tan thành mây khói.

Cô ta vốn không buồn ngủ nữa nên quyết định ngồi xuống ghế sofa.

Cô ta thực sự muốn nhìn một chút xem đến cùng thì khi nào Quý Xuyên mới trở về.

Cô ta mơ ti vi ra, lúc nhảm chán như vậy có thể giết thời gian.

Nhưng mà trên ti vi đưa tin gì, nói cái gì cô ta không hề nghe lọt tai một chút nào.

Tất cả sự chú ý của cô ta đều tập trung vào động tĩnh của cánh cửa ngoài kia.

Cuối cùng, vào lúc kim đồng hồ chỉ vào con số ‘3’, thì ở cửa chính cũng truyền tới tiếng động.

Rồi cánh cửa nhanh chóng được đẩy ra.

Người đàn ông đi có chút xiêu vẹo chân thấp chân cao bước vào nhà.

Vừa bước vào cửa, thì mùi rượu nồng nặc trên người của người đàn ông xông tới khiến cho Tiểu Huyền muốn nôn mửa.

Đêm nay, thật ra cô ta cũng uống không ít rượu.

Nhưng mà mùi rượu trên người của cô ta cũng không nồng bằng Quý Xuyên.

Rốt cục là anh đi uống rượu hay là đi ngâm bình trong hầm rượu?

Đối với lần này, Tiểu Huyền vô cùng hoài nghi.

Tiểu Huyền vốn không muốn để ý tới Quý Xuyên, để xem người đàn ông này sẽ giải thích chuyện này như thế nào.

Ai ngờ sau khi người đàn ông này đi vào, ngay cả cửa chính anh cũng không đóng kín. Điều này khiến cho Tiểu Huyền không thể không đứng lên đi lại đóng kỹ cửa lại giúp anh.

“Ồ, còn chưa ngủ sao?” Đây là lời dạo đầu của Quý Xuyên.

Anh đứng ở trước mặt của Tiểu Huyền, bước chân không vững.

Cũng chính lúc này, Tiểu Huyền thấy được sự khác thường của anh.

Hàng năm đều bận công việc. Lúc làm việc phần lớn thời gian Quý Xuyên đều ở trong tòa nhà Tiểu Thị, nên làn da của người đàn ông này trắng trẻo hơn những người đàn ông bình thường.

Cũng chính vì điều này, nên đêm nay khi Tiểu Bảo Bối thương cho anh ta hai cái bạt tai, thì nó đã hiện lên rất rõ trên khuôn mặt của người đàn ông này.

Hơn nữa, anh ta còn uống rượu vào, rượu khiến cho vết hằn trên mặt của anh ta càng thêm rõ ràng.

Vừa rồi khi vào cửa, Tiểu Huyền vì tức giận nên không nhìn mặt của anh ta.

Nhưng lúc này, Tiểu Huyền và anh ta đang mặt đối mặt với nhau, nếu như Tiểu Huyền vẫn không nhìn thấy vết đỏ in hình năm ngón tay ở trên mặt của anh ta thì chính là mắt bị mù.

“Quý Xuyên, anh bị làm sao vậy?”

Tiểu Huyền giữ chặt Quý Xuyên, vội vàng hỏi. Bởi vì cô ta có thể nhìn ra được, người tát lên mặt của Quý Xuyên, có thể nói là đã dùng toàn lực. Nếu không tại sao trên mặt của anh in hình bàn tay kia, tại sao lại có thể nhìn thấy vết máu tụ?

Tiểu Huyền hỏi dồn khiến cho Quý Xuyên có cảm giác đau nhói như bị kim châm.

Anh ta vốn đang rất tốt, vậy mà sau khi gạt tay của Tiểu Huyền đang níu kéo, đột nhiên anh ta cười ha hả: “Làm sao ư? Tôi bị làm sao ư? Ha ha . . .”

Tiếng cười kia mang theo một chút thâm lương, vang lên giữa đêm khuya nghe có chút kinh khủng.

“Quý Xuyên, anh đừng cười nữa. Rốt cục thì bị làm sao, anh hãy nói đi chứ!”

Nói như thế nào đi nữa, Quý Xuyên cũng là chồng của cô ta, sao cô ta có thể ngồi yên không để ý được chứ?

Cô ta vội vàng tìm thuốc sát trùng và thuốc mỡ tót, định khử trùng sau đó bôi thuốc cho anh ta.

Đương nhiên, bây giờ cô ta làm những chuyện này ngoại trừ vì lo lắng cho Quý Xuyên còn có mục đích khác, Tiểu Huyền cũng lo lắng ngày mai lúc đi làm, trên mặt của Quý Xuyên mang theo vết sưng đỏ như vậy, sợ là mọi người trong công ty lại đồn đãi ầm lên.

Trước đó, Nhạc Dương đã trình diễn màn kịch kia ở dưới đại sảnh của Tiểu Thị, đã khiến cho hai người bọn họ trở thành đề tài bàn tán chính của nhân viên Tiểu Thị rồi.

Cuối cùng hai người bọn họ bị bàn tán tới mức nào, Tiểu Huyền cũng không rõ. Nhưng mà gần đây mỗi một nhân viên nhìn thấy cô ta, đều không tự giác lộ ra vẻ mặt quái dị, Tiểu Huyền cũng có thể đoán được đại khái.

Lúc này nếu để cho Quý Xuyên lại xuất hiện với khuôn mặt như vậy, thì sợ rằng những lời đồn đãi kia lại càng thêm ‘đặc sắc’.

Lời đồn càng nhiều thì càng bất lợi cho tương lai của bọn họ.

Điều này, Tiểu Huyền hiểu rất rõ.

Nhưng mà ý tốt của cô ta, lại không khiến cho Quý Xuyên cảm động.

Lúc cô ta lấy bông có nước sát trùng định bôi lên trên mặt của anh ta, thì đột nhiên Quý Xuyên lại đưa tay lên, chặn tay của cô ta lại.

Miếng bông có tẩm thuốc sát trùng vốn phải rơi lên trên mặt của Quý Xuyên thì lại bị hất văng ra xa.

“Tránh ra, đừng phiền tới tôi. Cô cũng đừng hỏi tôi bị làm sao vậy, tôi như thế này tất cả đều do cô làm ra . . .”

Quý Xuyên vừa nổi giận vừa cào cào mái tóc đen của mình.

Bộ dạng kia nhìn qua thấy vô cùng khó chịu.

Mặc dù anh ta say, nhưng mà anh ta vẫn còn nhớ rất rõ ánh mắt đầy hận ý mới vừa rồi của Tiểu Bảo Bối đối với anh ta.

Cảm giác kia, từng giây từng phút nhắc nhở anh ta, đời này đoán chừng là không thể nào quay lại với Tiểu Bảo Bối được nữa.

Nếu như chuyện hãm hại cô là do Quý Xuyên anh làm, vậy thì anh sẽ chấp nhận. Nhưng vấn đề là những chuyện này không phải do anh làm, tại sao Tiểu Bảo Bối lại hận anh đến như vậy

“Quý Xuyên, anh làm sao vậy? Chuyện gì mà do em làm ra chứ?”

Ý tốt của Tiểu Huyền, cũng giống như miếng bông gòn bị hất văng xuống dưới đất vậy. Bây giờ có nhặt lên, cũng không làm nên chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 68.3: Cục cưng, xin lỗi

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Cô còn có mặt mũi hỏi tôi những thứ này sao?” Mặc dù là đang say, nhưng mà lúc này ánh mắt của Quý Xuyên đối với cô ta là chán ghét, ánh mắt đó in sâu vào trong đầu của Tiểu Huyền hơn nữa còn giống như chiếc kim châm đâm vào mắt của cô ta.

Không đợi cô ta phản ứng lại, Quý Xuyên đã để nguyên quần áo như vậy lên giường nằm luôn. Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh ta còn nhắc nhở: “Tóm lại, đừng đụng vào tôi.”

Sau đó, dưới tác dụng của rượu, người đàn ông chìm vào giấc ngủ.

Mà Tiểu Huyền thì cả đêm không chợp mắt được.

- - Đường phân cách - -

Lại một ngày làm việc mới, trên mặt của mỗi người đều hiện lên sự mệt mỏi.

Mà hôm nay trên mặt của Tiểu Vi lại hiện lên vẻ hào hứng khác thường.

Từ lúc bước chân vào cửa Tiểu Thị, bà ta đều thân thiết chào hỏi mọi người.

Bình thường bà ta vẫn luôn duy trì hình tượng một quý bà tao nhã, vào lúc này đã thể hiện ra không sót chút gì.

Nhưng mà sau khi bà ta bước chân vào trong thán máy, vẫn có không ít nhân viên của Tiểu Thị bàn tán sau lưng của bà ta, thảo luận xem hôm nay Tiểu Vi lại tới đây để làm gì.

Nên biết, mặc dù Tiểu Vi là đại cô đồng của Tiểu Thị. Nhưng mà mấy năm qua ngoại trừ cái chức vụ này ra, trên cơ bản ngay cả lúc họp thường kỳ bà ta cũng đều không tham gia.

Chỉ có mỗi lần Tiểu Thị tổ chức đại hội cổ đông thì bà ta mới tới trình diện.

Chẳng lẽ, hôm nay lại muốn triệu tập đại hội cổ đông?

Những công nhân viên ở tầng dưới cùng bắt đầu xì xào bàn tán.

Mà Tiểu Vi cũng không bị phản ứng của mọi người ảnh hưởng tới, trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc của Tiểu Huyền.

“Huyền Huyền, tài liệu của hội nghị đã chuẩn bị xong chưa?”

Vừa bước chân vào cửa, Tiểu Vi liền hỏi.

Nhưng đợi tới khi bà ta nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Huyền đang ngồi trên ghế làm việc, thì nụ cười và bộ dạng tao nhã mà bà ta cố gắng duy trì từ lúc xuống xe tới giờ đã biến mất không còn sót lại chút gì.

“Huyền Huyền, con bị làm sao vậy? Trong người không khỏe hay là . . .”

Tiểu Vi đi qua, một tay đặt lên trên trán của Tiểu Huyền.

Nhìn theo ánh mắt của Tiểu Vi thì có thể nhìn thấy cả khuôn mặt tái nhợt không bình thường của Tiểu Huyền, mà đôi mắt bình thường mang theo sự quẫn rũ bây giờ đã thâm quầng trũng sâu xuống.

Bà vẫn còn nhớ, đêm qua lúc ra về, Tiểu Huyền vẫn còn rất ổn mà. Vậy thì một đêm này, đến cùng là con bé đã phát sinh chuyện gì?

“Mẹ, con không sao!” Tiểu Huyền lấy cánh tay của bà ta đang đặt trên trán mình xuống, sau đó vô lực xoa xoa thái dương của mình. le quý d0n9.

Suốt cả đêm không ngủ, nên tinh thần không được tốt.

“Không sao mà lại như vậy à?” Tiểu Vi hỏi.

Không có chuyện gì làm sao mà người lại biến thành như vậy?

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, thậm chí Tiểu Vi còn cảm nhận được mái tóc của Tiểu Huyền đã mất đi sự bóng bẩy.

“Có phải con và Quý Xuyên . . .”

Không biết Tiểu Vi nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nhưng mà bà ta còn chưa nói hết lời, thì lại nhìn về phía Tiểu Huyền theo bản năng.

Không ngờ lời này của Tiểu Vi lại chạm vào vết thương của Tiểu Huyền, cả người cô ta cứng đờ lại.

“Mẹ, con thật sự không có chuyện gì, cũng không liên quan tới anh ấy!” Tiểu Huyền sợ Tiểu Vi lo lắng cho cô ta nên cố gắng giải thích.

Nhưng mà cô ta không biết rằng, vẻ mặt của cô ta đã lộ quá nhiều.

“Cái gì mà chuyện này không liên quan tới cậu ta? Con đừng tưởng mẹ con là người ngốc, nhìn không hiểu! Nếu không hai người hãy ly hôn luôn đi. Nhân lúc con còn trẻ kiếm lấy một người tốt!” Đối với Quý Xuyên ngay cả thể hiện ra cảm xúc của mình Tiểu Vi cũng cảm thấy khinh thường.

Bởi vì bà ta là người từng trải, cho nên bà ta hiểu rõ, lúc trước Quý Xuyên có thể đối xử với Tiểu Bảo Bối như vậy, thì tương lại cũng có thể tàn nhẫn như vậy đối với Tiểu Huyền.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà bà ta liên tục khuyên Tiểu Huyền chia tay Quý Xuyên.

“Mẹ, con đã nói là chuyện này không liên quan tới anh ấy. Sao mẹ lại nhắc tới chuyện ly hôn?” Cuộc hôn nhân này, là do Tiểu Huyền vất vả mới giành

giật được.

“Tại sao mẹ lại nhắc tới chuyện ly hôn, con còn dám hỏi mẹ? Thật ra không phải cái gì mẹ cũng không biết, người đàn ông này có cái gì tốt, có đáng giá để cho con làm tất cả vì cậu ta không?”

“Mẹ, bây giờ con không muốn nói tới vấn đề này. Bây giờ mẹ hãy xem qua một chút tài liệu con chuẩn bị cho hội nghị . . .” Tiểu Huyền chuyển đề tài.

Trùng mắt nhìn Tiểu Huyền một cái, Tiểu Vi vô cùng tức giận với con gái.

Nhưng mà nghĩ tới tầm quan trọng của chuyện ngày hôm nay, Tiểu Vi chỉ có thể tạm thời gác lại những chuyện này, rồi nhân đó làm theo lời nói của Tiểu Huyền, nghiêm túc nghiên cứu những tài liệu mà bọn họ đã chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay. leê quý d0n9.

- - Đường phân cách - -

Lúc hai mẹ con Tiểu Vi đang khua giường gỗ chống lên ‘kế hoạch soạn vị’ ở Tiểu Thị, thì trong căn phòng màu trắng, Tiểu Bảo Bối cũng đang vội vàng nhét thức ăn vào trong miệng.

Tối qua lúc bị Kiều Trác Phàm đưa về thì đã hơn mười hai giờ cũng rạng sáng rồi. Lúc ấy Tiểu Bảo Bối căn bản không kịp hỏi Kiều Trác Phàm xem đến cùng là muốn như thế nào đã nằm lăn lên gối ngủ thiếp đi.

Mà sau khi ngủ liền giống như là bị ngắt đi. Đợi khi cô tỉnh lại, thì đã qua giờ làm việc.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang định giải quyết xong bữa sáng thì lập tức đi tới công ty.

Sau khi cắn mấy miếng bánh mì nướng, Tiểu Bảo Bối gặp phải bi kịch, cổ họng của cô hoàn toàn bị nghẹn.

Cái loại cảm giác này, nhỏ ra không được mà nuốt thì không xuống, vô cùng khó chịu.

Mà ngay vào lúc này một ly sữa nóng được đưa tới trước mặt của cô.

“Ăn từ từ thôi, anh cũng không giành ăn với em mà!”

Sáng sớm, ánh mắt của Kiều Trác Phàm vô cùng dịu dàng, giống như ao nước trong.

“Uhm . . .” Tiểu Bảo Bối sững sờ nhìn anh, ngay cả cảm giác khó chịu ở cổ họng cũng quên mất.

“Uống một hớp đi.” Hình như người đàn ông bị chú ý như vậy nhưng mà không hề cảm thấy không được tự nhiên, giống như anh sinh ra đã được chú ý như vậy rồi. Dưới tình huống như thế, anh cầm lấy ly sữa của mình đưa tới bên môi của cô, dụ dỗ.

Giọng nói này của anh vô cùng dịu dàng, khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể nhớ được mình đã uống sữa và nuốt bánh mì như thế nào nữa.

Sau khi dứt xong bữa sáng cho Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lại tự mình lái xe hộ tống cô đi làm.

Những chuyện này trong hai tháng rồi anh vẫn thường xuyên làm.

Nếu không phải lần này đột nhiên Tiểu Bảo Bối rời đi, có lẽ anh cũng sẽ không phát hiện ra, thì ra những việc này không ngờ lại khiến cho anh rất vui vẻ.

Lúc được Kiều Trác Phàm dùng chiếc xe Hummer vàng đưa tới công ty, Tiểu Bảo Bối vừa xuống xe, thì Kiều Trác Phàm cũng xuống đi theo phía sau của cô.

Cô đi nhanh thì người đàn ông này cũng bước chân nhanh hơn. Cô đi chậm, anh cũng đi chậm theo.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối trước giờ không có thói quen bị người khác đi theo rất buồn bực.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh vẫn còn không đi làm?” Đi theo đuôi cô làm gì, đến Tiểu Thị để làm gì?

Hôm qua, cô còn nghĩ có thể cô và Kiều Trác Phàm sẽ chia tay kia! Trong quán karaoke, thậm chí cô còn sợ hãi vì bị anh gài lên.

Tại sao sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm lại giống như biến thành một người khác vậy?

Chẳng lẽ anh thực sự không để ý chuyện xảy ra ngày hôm đó?

“Không đi!” Đế Phàm là do Kiều Trác Phàm anh lập ra, anh muốn đi làm thì đi, không muốn đi làm thì nghỉ.

Mặc dù trước đó, Anna đã nhiều lần gọi điện thoại tới, nói với anh là hôm nay có bao nhiêu cuộc họp quan trọng, bảo anh nhất định phải nhanh chóng chạy tới tòa nhà Đế Phàm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không thèm trả lời lại, mà trực tiếp cúp điện thoại. Đối với anh mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn so với Tiểu

Bảo Bối.

“Anh không đi làm, anh không sợ công ty đóng cửa hay sao?” Tiểu Bảo Bối không có thói quen có người lẽo đẽo đi theo bên cạnh, đặc biệt là nhan sắc của người này lại xuất sắc như vậy. Khiến cho cô đi cùng anh ở trên đường gặp biết bao nhiêu ánh mắt xem thường.

“Đóng cửa càng hay, em nuôi anh!” Phía sau là giọng điệu trêu chọc của anh.

P/s: ko biết bị lỗi gì mà đăng nhập cứ bị thoát ra cả chục lần nên ko up bài dc. May mà cuối cùng cũng vào được

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chương 68.4: Cục cưng, xin lỗi

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Anh không đi làm, anh không sợ công ty đóng cửa hay sao?” Tiểu Bảo Bối không có thói quen có người lẽo đẽo đi theo bên cạnh, đặc biệt là nhan sắc của người này lại xuất sắc như vậy. Khiến cho cô đi cùng anh ở trên đường gặp biết bao nhiêu ánh mắt xem thường.

“Đóng cửa càng hay, em nuôi anh!” Phía sau là giọng điệu trêu chọc của anh.

“Anh muốn làm tiểu bạch kiểm?” Cô giận dữ, quay đầu lại hét lên.

Thành thật mà nói, quả thật là cô rất xem thường tiểu bạch kiểm.

“Ừ, ý tưởng này cũng không tệ!” Người đàn ông nào đó sờ cằm, bộ dạng vui vẻ thoải mái.

“Anh đúng là không thể nói lý mà!” Nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối xoay người, không có ý định cãi lý với người không biết xấu hổ này.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm ở phía sau vẫn luôn đi theo sát cô.

Thật ra Kiều Trác Phàm cũng biết tính tình mình không tốt.

Cô gái đi ở phía trước, anh đi theo sát phía sau, thỉnh thoảng còn nín thở trêu chọc cô.

Hành động này, quả thực ngay thơ như những đứa trẻ mẫu giáo trêu chọc bạn.

Nhưng mà anh vẫn rất thích thú.

“Quý Tổng, hôm nay có cuộc họp đại hội cổ đông?” Vào lúc Tiểu Bảo Bối cố gắng muốn thoát khỏi người đàn ông muốn làm tiểu bạch kiểm kia, thì cách đó không xa vang lên một giọng nói như vậy.

“Đại hội cổ đông? Mới thời gian trước không phải đã mở cuộc họp rồi sao?” Lúc này cũng là thời gian Quý Xuyên đi tới công ty.

Đêm qua say rượu, khiến cho đầu óc của anh ta choáng váng.

Cũng khiến cho sáng sớm nay anh ta không thể không nán lại trên giường thêm một lát.

Đau đầu nhưng hôm nay không phải là cuối tuần nên Quý Xuyên chỉ có thể đứng dậy.

Chạy tới công ty, lúc này lại được thông báo hôm nay có cuộc họp đại hội cổ đông?

“Là như vậy. Tôi qua phó tổng giám đốc Tiểu Huyền thông báo, cụ thể như thế nào thì tôi cũng không biết. Nhưng mà dường như những cổ đông lớn đều đã đến rồi, đang ngồi chờ ở phòng họp!”

Đi bên cạnh của Quý Xuyên là trợ lý của anh ta.

Thấy Quý Xuyên đi làm anh ta liền thông báo cho Quý Xuyên lịch trình công việc ngày hôm nay, đó là công việc cần thiết hàng ngày của anh ta.

“Tiểu Huyền?” Nghe được cái tên này, Quý Xuyên lập tức hiểu ra dự định của hai mẹ con Tiểu Huyền. Ngay lập tức ánh mắt của anh ta tối đi.

Đầu tiên là châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, lúc này lại muốn rèn sắt khi còn nóng định kéo Tiểu Đằng xuống sao?

Quý Xuyên không thể không thừa nhận, Tiểu Vi thật sự đã đi một nước cờ rất tốt.

“Đại hội cổ đông?”

Lúc Tiểu Bảo Bối nghe thấy mấy từ này, cũng bị sợ hết hồn.

Đại hội cổ đông hàng năm đều là lúc Tiểu Vi khiêu chiến với Tiểu Đằng. Chuyện này giống như trở thành truyền thống từ trước tới giờ.

Mà mỗi lần triệu tập cuộc họp đại hội cổ đông kia, chính là thời gian mà Tiểu Bảo Bối lo lắng nhất.

Không phải là cô không nở buồng quyền thế và tiền tài kia, mà là cô lo lắng cho sức khỏe của cha cô.

Tiểu Thị này mặc dù nói là thừa kế từ ông nội, nhưng mà mấy chục năm nay cũng là do công sức của cha cô bỏ ra, trong tay của ông nó mới càng phát triển. Có thể nói, Tiểu Thị ở trong mắt của cha cô, giống như là một đứa con khác của ông vậy.

Nếu như Tiểu Vi cứ như vậy mà cướp nó đi, làm sao cha cô chịu được?

“Tại sao lại muốn triệu tập cuộc họp đại hội cổ đông?” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy mấy chữ như vậy thì cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn nhó lại.

“Bảo Bối?” Quý Xuyên nghe thấy giọng nói của cô, liền xoay người lại.

Đứng như mong đợi của anh ta, liền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đứng ở chỗ không xa, khóe môi của Quý Xuyên lặng lẽ cong lên. Nhưng khi nhìn thấy còn có một người bên cạnh Tiểu Bảo Bối là Kiều Trác Phàm thì đường cong trên khóe miệng của anh ta từ từ thu lại.

Tiểu Bảo Bối nhìn Quý Xuyên, như muốn từ trong mắt của anh ta đọc được một chút gì đó.

Lúc này, chỗ Quý Xuyên bị đánh ngày hôm qua, vẫn còn loáng thoáng nhìn thấy một chút dấu vết.

Hai người nhìn nhau một lát, Kiều đại gia trực tiếp đi lên dùng thân mình ngăn cách giữa bọn họ.

“Nhìn cái gì vậy, nếu như còn nhìn nữa ông móc mắt con mắt của anh ra làm cầu đá bây giờ!”

Xưa nay Kiều Trác Phàm vốn rất khoe khoang.

Làm sao anh có thể chấp nhận Quý Xuyên quan sát Tiểu Bảo Bối kỹ như vậy?

Kiều Trác Phàm chia cắt ánh mắt của đôi người yêu cũ, ngay cả một chút áy náy cũng không hề có, tiện đó còn chỉ tay về phía người trợ lý đứng bên cạnh Quý Xuyên: “Cậu . . . Lại đây cho tôi!”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, trên người của anh tỏa ra khí thế đặc biệt có sức uy hiếp hơn người, khiến cho bất cứ người nào cũng không thể không phục tùng.

Lập tức trợ lý của Quý Xuyên liền đi tới bên này.

“Anh Kiều, có chuyện gì sao?” Thời gian trước, chuyện của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối, đã đồn ầm lên ở Tiểu Thị. Cho nên, vị trợ lý này cũng nhận ra Kiều Trác Phàm.

“Các người đang nói cái gì mà đại hội cổ đông của Tiểu Thị?”

Vừa rồi anh chỉ lo gây rối với Tiểu Bảo Bối, thực sự không nghe thấy rõ bọn họ đang nói tới chuyện gì.

Nếu không phải là Tiểu Bảo Bối chú ý tới những thứ này, thì căn bản Kiều Trác Phàm cũng không để tâm.

“Đây là thông báo của phó tổng giám đốc Tiểu, nghe nói hôm nay nhóm cổ đông lớn sẽ tới tham gia, bảo tôi thông báo cho tổng giám đốc Quý tới tham gia! Nhưng nội dung cụ thể, thì tôi cũng không biết rõ lắm!” Người kia thành thực bẩm báo.

Nhưng Kiều Trác Phàm vừa nghe những thứ này, thì lông mày lập tức nhíu lại.

“Nhóm cổ đông lớn cũng sẽ tới? Tại sao lại không có người nào thông báo cho tôi biết?” Điều này quả thực là không tương tượng nổi.

Nhưng mà Quý Xuyên lại hiểu rất rõ, đây cũng chính là mục đích của hai mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền.

Làm cho mối quan hệ của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối căng thẳng lên, sau đó thì chuyện của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm sẽ không thêm để ý tới.

Nếu như vậy thì cho dù bọn họ có làm ầm ĩ như thế nào ở Tiểu Thị đi chăng nữa, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ không biết.

Nhưng cuộc họp lần này, bọn họ căn bản không ngờ tới Kiều Trác Phàm sẽ tham gia!

“Điều này tôi cũng không biết!” Trợ lý lẩm bẩm.

“Hỏi cái gì cũng không biết, đúng là ngu ngốc!” Người như vậy, nếu như ở Đê Phàm đã sớm bị anh đuổi cổ đi rồi.

Ở phía sau Tiểu Bảo Bối không ngừng cử động.

Thật ra cô rất muốn đi qua Kiều Trác Phàm để đi tới phòng làm việc.

Ai ngờ này người đàn ông này cho rằng cô muốn gặp mặt Quý Xuyên, liên tục ngăn cản cô.

Tiểu Bảo Bối buồn bực, có phải sau gáy của người đàn ông này có mắt hay không vậy?

Nếu không thì tại sao cô tránh sang một bên anh cũng đi sang ngăn cản lại?

Anh ý vào mình có chân tay dài, ngăn cản trước mặt của cô, mặc kệ cô dùng móng vuốt cào cấu như thế nào, đều không thể tránh đi được.

“Kiều Trác Phàm, anh đi về trước đi!”

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ra lệnh đuổi khách.

Ai ngờ Kiều đại gia vẫn giữ bộ dạng duy ngã độc tôn.

“Chuyện này là không thể được rồi. Em không nghe thấy họ nói hôm nay sẽ triệu tập cuộc họp cổ đông hay sao? Anh lại nắm giữa hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị, số cổ phiếu này, cũng khá lớn đúng không!”

Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm thấy cô không trả lời, lập tức ôm lấy eo của cô, ghé mặt lại gần cô, ép hỏi: “Có lớn không?”

Được rồi, lúc này trên gương mặt của Kiều Trác Phàm còn mang theo một nụ cười tà ác, hơn nữa lúc anh ép hỏi Tiểu Bảo Bối, môi của anh còn ghé sát vào bên tai của Tiểu Bảo Bối.

Động tác mập mờ như vậy, không giống như Kiều Trác Phàm đang ép hỏi xem cổ phần của anh ở Tiểu Thị có lớn hay không, mà giống như anh đang ép hỏi Tiểu Bảo Bối một nội dung có chút đen tối. . .

Cảnh tượng này khiến cho vị trợ lý kia nhìn thấy có chút xấu hổ đỏ mặt. Anh ta vẫn còn là một thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình, cảnh tượng này đã nhắc nhở anh ta độc thân mới đáng buồn làm sao.

Giống như vậy, Quý Xuyên nhìn thấy như vậy cũng liên tưởng tới thứ gì đó. Nhưng mà anh ta không giống như trợ lý của anh ta, không hề có chút xấu hổ nào. . . Lúc này trong mắt của anh ta ngoại trừ đồ kỳ ra thì còn có chút không hiểu.

Dựa theo những gì Tiểu Huyền nói, Tiểu Bảo Bối không phải là đã bị. . .

Hơn nữa, chuyện này Kiều Trác Phàm cũng biết rõ.

Vì sao nhìn Kiều Trác Phàm lúc này lại giống như không hề để ý tới chuyện đó một chút nào?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Chương 68.5: Cục cưng, xin lỗi

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lúc Quý Xuyên còn rối rắm tự hỏi thì bên cạnh đó Tiểu Bảo Bối bị ép hỏi chỉ có thể bất lực trả lời lại: “Biết rồi biết rồi, anh là lớn nhất được chưa!”

Bây giờ, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn thỏa mãn cái người không biết xấu hổ là Kiều Trác Phàm kia.

Nhưng mà lời này của cô vừa nói ra, thì người đàn ông nào đó cũng cười tươi như hoa, tay buông lỏng cô ra còn nhăn nhăn nhỏ nhỏ nói: “Thật là, của anh lớn thì em bí mật nói cho anh biết là được rồi. Nói như vậy trước mặt nhiều người, ngại lắm!”

Nhưng mà Kiều đại gia à, nếu như ngài thật sự ngại giống như lời ngài nói, thì mời ngài nói vì sao trên mặt của ngài còn cười lớn tiếng như vậy?

Mà nhìn bộ dạng cười khoe khoang đắc ý của Kiều Trác Phàm, lúc này Tiểu Bảo Bối mới hiểu ra được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Kiều đại gia. . .

Ngay lập tức người phụ nữ nào đó lấy tay che mặt lại, rồi chạy đi.

“Nhìn cô nhóc không biết xấu hổ kia kìa, nói xong liền chạy, không chịu trách nhiệm gì hết! Thật đau lòng, đau lòng quá đi mà!” Ngoài miệng thì Kiều đại gia nói như vậy, nhưng mà trong mắt thì vô cùng vui vẻ.

Nhìn hướng đi của Tiểu Bảo Bối, thì đúng là cô đi tới phòng làm việc của mình, Kiều đại gia cũng không vội vàng đi theo.

Anh nói xong câu kia, cũng nhắc chân bước tới.

Lúc đi tới bên cạnh Quý Xuyên, chút vui vẻ trên khóe miệng của anh biến mất sạch sẽ.

Ánh mắt của anh rất sắc, là loại ánh mắt sắc nhìn không có điểm cuối. Giống như là được lắng đọng qua năm tháng, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Mặc dù lúc này trên gương mặt của Kiều Trác Phàm không thể hiện cảm xúc gì. Nhưng mà Quý Xuyên đối mặt với một Kiều Trác Phàm như vậy thì có một loại ảo giác. Giống như chỉ trong tích tắc nhiệt độ ở nơi này đã được hạ xuống, một cảm giác lạnh thấu xương tràn ra khiến cho toàn thân anh ta nổi da gà hết lên.

Quý Xuyên cho rằng Kiều Trác Phàm đang muốn động thủ với anh ta.

Thậm chí anh ta còn làm xong công tác chuẩn bị đánh một trận với Kiều Trác Phàm.

Mặc dù anh ta chưa từng đánh nhau với người khác, cũng chưa từng được huấn luyện về mặt này, nhưng mà cuộc chiến đánh cược lòng tự tôn của đàn ông, Quý Xuyên cảm thấy mình không thất bại.

Nhưng mà dù thế nào đi nữa Quý Xuyên cũng không ngờ được rằng ánh mắt của Kiều Trác Phàm chỉ xẹt qua người anh ta, cuối cùng đôi môi mỏng khẽ mấp máy, bỏ lại năm chữ: “Một thằng hề làm trò”!

Sau đó, người đàn ông này lại một lần nữa nhắc đôi chân thon dài bước đi, hướng về phía phòng làm việc của Tiểu Bảo Bối.

Cho đến giờ phút này, người đàn ông này vẫn chưa làm chuyện gì thực sự tổn thương tới Quý Xuyên.

Nhưng lúc người đàn ông này rời đi, thì Quý Xuyên thờ phỉ phò hít từng ngụm từng ngụm. Trên trán cũng sớm toát hết mồ hôi!

“Tổng giám đốc Quý, ngài không sao chứ?”

Trợ lý phát hiện ra anh ta có chút khác thường, liền chạy lại hỏi.

“Không sao không sao . . .”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng mà sắc mặt của Quý Xuyên cũng không được tốt.

Anh ta không xác định được vừa rồi trợ lý có nghe được năm chữ mà Kiều Trác Phàm bỏ lại trước khi rời đi hay không, nhưng mà anh ta cảm thấy mặt của mình nóng bừng lên.

Lúc này đây Quý Xuyên không thừa nhận cũng không được, bất kể là chơi chiến thuật thực tế hay chiến thuật tâm lý, thì anh ta đều không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Giống như mới vừa rồi, anh ta vẫn lập lời thề son sắt muốn thắng Kiều Trác Phàm nhưng cuối cùng . . .

Giờ phút này, Quý Xuyên chỉ có thể nhìn bóng lưng đang dần đi xa của Kiều Trác Phàm với vẻ mặt không cam lòng . . .

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, anh đến rồi à? Cuộc họp sắp bắt đầu rồi, anh cũng mau vào trong đi!” Ở cửa phòng làm việc Quý Xuyên gặp Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền nhìn thấy anh ta thì ngẩn người. Nhưng mà rất nhanh sau đó, cô ta liền bày ra nụ cười dịu dàng đúng tiêu chuẩn của mình.

Nhìn đường cong trên khuôn mặt của Tiểu Huyền, ánh mắt của Quý Xuyên biến đổi.

Mặc dù đêm qua anh ta uống hơi nhiều, nhưng mà tất cả những chuyện sau khi về nhà anh ta đều nhớ hết.

Mặc dù anh ta không chỉ thắng ra những chuyện bản thủ mà Tiểu Huyền làm, nhưng mà anh ta biết rõ Tiểu Huyền có thể đoán ra được. Nếu không tại sao buổi sáng anh ta tỉnh lại có thể nhìn thấy cô ta ngồi trên ghế sofa cả đêm không ngủ.

Nhưng khi đến công ty thì Tiểu Huyền lại làm như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thực sự phải thừa nhận, điểm này Tiểu Huyền thực sự vô cùng thông minh.

Chuyện không vui nói đi nói lại sẽ chỉ làm àm ĩ khiến cho bọn họ không vui thôi. Nếu đổi lại là người khác, sẽ rất vui về tiếp nhận cách làm này của cô ta.

Nhưng Quý Xuyên không làm được.

Nhất là sau khi phát hiện, Tiểu Huyền vậy mà lại làm ra những chuyện tổn thương tới Tiểu Bảo Bối nhiều như vậy . . .

“Đúng rồi, cái này cho anh!” Quý Xuyên định lướt qua cô ta, đi vào bên trong phòng làm việc. Lúc này đột nhiên Tiểu Huyền lại gọi anh ta lại.

“Còn có chuyện gì?” Giọng nói của anh ta rõ ràng lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Anh ta tin là Tiểu Huyền nghe cũng có thể hiểu được.

Lúc này, mặt của Tiểu Huyền lại càng tái nhợt hơn, đây chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng mà sau mấy giây thất thần ngắn ngủi, Tiểu Huyền lại vội vàng móc một chai sữa từ trong giỏ xách của mình, nhét vào trong tay của anh, rồi nói: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn đưa cái này cho anh!”

Bởi vì con giận đêm qua, nên sáng nay Tiểu Huyền cũng không làm bữa sáng.

Nhưng khi đến công ty, mẹ cô ta tuyên bố muốn cho hai người bọn họ ly hôn, thì Tiểu Huyền hỏi lại bản thân mình, cô có muốn ly hôn với Quý Xuyên không?

Đáp án chắc chắn là không rồi.

Nếu như cô đã không muốn ly hôn với Quý Xuyên, vậy thì bây giờ cô và anh cãi nhau làm gì? Chuyện này càng khiến cho bọn họ càng xa cách nhau thôi!

Nghĩ thông điểm này nên khi Tiểu Huyền mua cho mình hộp sữa lót bụng thì mua thêm cho anh ta một phần nữa.

Thật ra cô ta cũng muốn nói với Quý Xuyên, chúng ta uống chung đi.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt bức bối của Quý Xuyên, thì cô ta chỉ có thể hoảng hốt bỏ chạy. Nếu không cô ta thực sự lo lắng mình sẽ rơi nước mắt trước mặt anh ta. . .

Mà Tiểu Huyền không hề biết rằng, cô ta vốn còn có chút mong đợi hộp sữa có thể khiến cho mối quan hệ của bọn họ hòa hoãn hơn một chút, nhưng sau khi cô ta bước chân vào phòng họp, thì hộp sữa kia liền bị quăng vào thùng rác . . .

- - Đường phân cách - -

“Hôm nay tôi mời mọi người đến đây là vì có một đề nghị!” Quý Xuyên vừa vào phòng họp mới phát hiện thì ra cuộc họp đã sớm bắt đầu. Tiểu Vi ngồi ở trên, nói nước miếng tung bay. Nhìn thấy Quý Xuyên vào, bà ta lạnh lùng trừng mắt liếc anh ta một cái, rồi bà ta lại bắt đầu diễn thuyết.

Anh ta áy náy gật đầu một cái, sau đó lập tức ngồi vào bàn họp.

“Xét các loại tình huống ở trên, tôi cảm thấy Tiểu Đăng đã không thích hợp đảm nhiệm chức vụ quan trọng như chức chủ tịch của tập đoàn Tiểu Thị nữa! Tôi đề nghị thu hồi lại chức chủ tịch của Tiểu Đăng . . . Đương nhiên tôi hiểu rằng tôi đơn phương đưa ra quyết định này là không công bằng đối với Tiểu Đăng! Cho nên chúng ta quyết định bằng cách bỏ phiếu. Đồng ý với đề nghị của tôi tức là tán thành. Nếu không đồng ý chính là phản đối . . .”

Bởi vì lúc trên đường đến Tiểu Thị, Tiểu Vi đã chào hỏi mấy vị cổ đông lớn, nói ra ý định của bà ta. Có vài người rõ ràng đã bày tỏ thái độ ủng hộ bà ta, lúc này trên mặt của Tiểu Vi đã mang nụ cười thắng lợi.

Mà sau khi Tiểu Vi đưa ra đề nghị, quả thực có mấy người cũng bày tỏ đồng ý.

Bởi vì trước khi Tiểu Huyền triệu tập cuộc họp này, đã đồng ý là sẽ cho bọn họ lợi ích sau khi chuyện này thành công.

Tất cả đều phát triển theo dự đoán của Tiểu Vi. Đường cong trên khóe miệng của Tiểu Vi cũng càng rõ ràng hơn.

Nhưng không ai ngờ được vừa đúng vào lúc này lại vang lên hai giọng nam.

“Tôi phản đối!”

“Tôi phản đối!”

Giọng nói đầu tiên là giọng của Quý Xuyên mới vừa rồi tới muộn. Còn giọng nói sau chính là Kiều Trác Phàm lúc này vừa mới đẩy cửa phòng họp ra. . .

Vì ánh hào quang vạn trượng của Kiều Trác Phàm, cho nên trên cơ bản tất cả ánh mắt của những người ở đây đều tập trung trên người của anh. Còn

Quý Xuyên đã bị ánh hào quang kia che kín hết không sót lại chút gì.

Thật sự giống như không ai phát hiện ra mới vừa rồi anh đã mở miệng. Trừ một người . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 69.1: Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi!

Editor: Táo đồ phở núi

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm?” Đứng ở vị trí đối diện với vị trí chủ vị của Tiểu Đằng, Tiểu Vi đang nói văng nước miếng, nhìn về phía giọng nói vang lên kia, khi nhìn thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt Tiểu Vi cứng đờ người lại.

Là Kiều Trác Phàm?

Nhưng mà cuộc họp này bọn họ không hề thông báo cho Kiều Trác Phàm biết mà, tại sao cậu ta lại tới đây?

Chẳng lẽ Tiểu Đằng sợ bị bọn họ đá văng đi, cho nên mới gọi Kiều Trác Phàm tới sao?

Không . . .

Lúc này không phải là lúc bà nên sợ hãi.

Nghĩ lại một chút, bây giờ mối quan hệ Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối không phải đang rạn nứt hay sao?

Người đàn ông này cũng không phải người ngu!

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đã bị bắn rồi, nếu tiếp tục hao phí tiền tài và thời gian ở trên người của người phụ nữ này, không phải là mất cả gốc lẫn lá hay sao?

Dựa theo phong cách của nhà tư bản như Kiều Trác Phàm, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện lỗ vốn như vậy!

Cho nên lúc này bà tuyệt đối không thể sợ hãi được.

Chẳng qua Kiều Trác Phàm chỉ tới đây đi dạo mà thôi, cũng không ai quy định cậu ta tới chỗ này nhất định sẽ giúp đỡ Tiểu Đằng, đúng không?

Tiểu Vi vừa an ủi bản thân mình như vậy ở trong lòng, thì ánh mắt của bà ta lại lơ đãng nhìn thấy tay của Kiều Trác Phàm dường như đang nắm tay của một người nữa.

Ánh mắt của Tiểu Vi nhìn vào chỗ hai cánh tay giao nhau, nhìn lên theo cánh tay mảnh khảnh kia, lúc này Tiểu Vi mới phát hiện sau lưng của Kiều Trác Phàm đúng là còn có một người nữa.

Mà tay của người này bị Kiều Trác Phàm cầm lấy, nhưng sống chết không chịu từ sau lưng anh đi ra.

“Không cần, em không cần anh nắm tay!” Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng mà tất cả mọi người trong phòng họp này đều có thể nghe thấy một giọng nữ vang lên.

Lúc nghe thấy giọng nói này, mọi người trong phòng họp đều sửng sốt.

Dường như ai cũng biết, Kiều Trác Phàm là một nhân vật có thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết, rất ít người dám nói như vậy với anh.

Bởi vì người bình thường không nghe theo lời chỉ đạo của anh, thì đều biến mất khỏi thế giới này.

Còn hàm nghĩa của hai từ ‘biến mất’ trong truyền thuyết kia, nhìn mỗi lần Kiều Trác Phàm xuất hiện lại có một đám vệ sĩ đi theo phía sau kia là có thể hiểu.

Lập tức tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột thay cho người cô gái nhỏ ngoa miệng kia.

Nhưng ai ngờ, người đàn ông không biết thương hương tiếc ngọc trong truyền thuyết kia đột nhiên lại hạ giọng nói nhỏ nhẹ.

“Cục cưng, giờ phải đi họp! Có chuyện gì đợi lát nữa về nhà chúng ta đóng cửa lại nói chuyện với nhau!”

Lời này khiến cho những người ở trong phòng họp này đều dùng ánh mắt khó tin để nhìn anh.

Mà sau khi Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy xong, thì cô gái nhỏ ở phía sau kia cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Bị Kiều Trác Phàm kéo đi, xem như cô cũng ngoan ngoãn đi theo vào.

Lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm kè vai sát cánh đi vào trong phòng họp, đã khiến cho một số người ở đây chấn động không nhỏ.

“Không . . . Tại sao lại có thể như vậy?” Tiểu Vi nhìn một màn này, thì không có cách nào tiếp nhận nỗi sự thật này, đột nhiên tức giận.

Không phải nói là Tiểu Bảo Bối bị người khác làm nhục sao? Tại sao Kiều Trác Phàm còn nâng niu như bảo bối vậy, còn đưa cô tới đây nữa?

Bởi vì quá kinh ngạc và hoảng hốt, thậm chí Tiểu Vi còn làm đổ ly nước ở trước mặt của bà ta.

Tiếng lạch cạch vang lên, khiến cho những người ở xung quanh bà ta rối thành một nùi.

Mà bà ta, chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào hai người kia, giống như chuyện quần áo của bà ta bị ướt không có chút liên quan nào tới bà ta vậy.

Đương nhiên đối với chuyện này Tiểu Huyền cũng vô cùng khiếp sợ. Nhất là sau khi trải qua chuyện tối hôm qua ở quán karaoke, bọn họ đều cho rằng Kiều Trác Phàm đã biết chuyện Tiểu Bảo Bối không còn sạch sẽ, cũng nhận định bây giờ anh sẽ mặc kệ chuyện ở Tiểu Thị. Cho nên bọn họ mới lên kế hoạch cho cuộc họp ngày hôm nay.

Nhưng ai ngờ được, cùng lắm chỉ là một đêm, sao tất cả mọi chuyện đều thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế này?

Nhưng mà rất may, mặc dù Tiểu Huyền có chút khiếp sợ nhưng mà không thể hiện ra rõ ràng như Tiểu Vi.

Mà Quý Xuyên ở bên cạnh thì trấn định không ít.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm tay nắm tay như vậy, trong lòng anh ta có thực sự tỉnh táo giống như vẻ bề ngoài không?

Không ai biết được.

Cả phòng họp bởi vì sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm mà luống cuống tay chân, Kiều Trác Phàm hừ lạnh: “Bà Tiểu, trò trôi ly gián của bà, đã chơi rất xuất sắc! Món nợ này, từ từ tôi sẽ tính sổ với bà!”

Tiểu Vi nghe được câu nói kia, thì trong đầu giống như có một tiếng nổ âm vang lên. Một giây kia, trong đầu của bà ta chỉ còn lại một suy nghĩ: Xong rồi, Kiều Trác Phàm biết rồi!

Tóm lại cái gọi là ban giám đốc tạm thời, lại một lần nữa bị thất bại.

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, con xác định là Tiểu Bảo Bối thực sự bị chủ tịch Dương kia làm nhục?”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Tiểu Vi vội vàng kéo Tiểu Huyền vào phòng làm việc của cô ta rồi hỏi.

Đây là điều mà ở trong cuộc họp bà ta muốn biết nhất.

“Bây giờ con cũng không rõ ràng lắm. Hai ngày trước con liên lạc với phó giám đốc Lý, thì cô ấy nói là cho tới bây giờ vẫn chưa tìm được chủ tịch Dương!”

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục xong, mấy ngày nay Tiểu Huyền mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Mà vừa rồi Kiều Trác Phàm xuất hiện, dường như cũng đã xác minh được một chút suy nghĩ của cô.

“Chẳng lẽ, chủ tịch Dương đã bị Kiều Trác Phàm . . .” Đột nhiên Tiểu Vi trợn to mắt lên, nhìn chằm chằm vào Tiểu Huyền nói. Nhưng mà mấy chữ cuối cùng kia, bà ta không dám nói ra khỏi miệng.

“Xong rồi xong rồi. Chuyện này thật sự là Kiều Trác Phàm làm rồi, vậy chẳng phải chúng ta cũng sắp gặp nạn theo hay sao?”

Nhìn ánh mắt kia của Kiều Trác Phàm, da đầu của Tiểu Vi cũng trở nên tê dại.

Cho tới bây giờ bà ta vẫn chưa từng nhìn thấy ai có ánh mắt khủng bố giống như Kiều Trác Phàm.

“Mẹ, mẹ không cần phải quan tâm quá nhiều! Con sẽ nghĩ cách!”

Chuyện đã tới nước này, Tiểu Huyền cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục gánh vác.

“Con biết phải làm như thế nào sao?” Tiểu Vi hỏi theo bản năng.

“Cái này mẹ không cần phải quan tâm, con sẽ xem tình hình rồi làm!” Quay lưng về phía cửa sổ sát đất, trong ánh mắt ngượng ngùng của Tiểu Huyền lại thoáng hiện lên một chút kiên định.

Mà trong lúc hai mẹ con bọn họ đang lo lắng cho tương lai của mình, thì Kiều Trác Phàm đi theo Tiểu Bảo Bối trở về phòng làm việc của cô.

Trong phòng làm việc có rất nhiều người, nhưng mà người đàn ông này nhất định không chịu buông tay cô ra.

Tiểu Bảo Bối có cảm giác, sống lưng của cô sắp bị những ánh mắt đói khát như lang như hổ kia xuyên thủng rồi, móng vuốt nhỏ của cô liều mạng cào cấu Kiều Trác Phàm, hy vọng anh sớm buông ra.

Nhưng Kiều Trác Phàm không sợ một chút nào, ngược lại còn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tùy ý đóng đưa, sau đó lấy tay của cô làm tạo thành đủ các loại hình dáng.

“Kiều Trác Phàm, em còn phải đi làm!” Trên bàn làm việc còn có một đồng công việc ngày hôm qua chưa hoàn thành.

Mà người đàn ông nào đó đã ngồi xuống ghế làm việc của cô, thân thể cao lớn của anh ngồi lên chiếc ghế nhỏ bé của cô.

Cái ghế này là do chính cô đặt mua.

Những chiếc ghế mà Tiểu Thị trang bị, đều quá lớn.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối ngồi xuống, rất không thoải mái. Cho nên cô chỉ có thể tự bỏ tiền túi ra mua một chiếc ghế như vậy.

Nhưng mà, chiếc ghế nhỏ nên trọng lượng cũng không được nhiều.

Bị Kiều Trác Phàm ngồi lên như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể nghe được tiếng kêu kệt vang lên.

Tiểu Bảo Bối hết sức đau lòng, cảm giác như Kiều Trác Phàm ngồi lên khiến cho chiếc ghế của cô sắp hư luôn rồi.

Nhưng người đàn ông nào đó lại nhún mông, biểu đạt sự bất mãn đối với sự không thoải mái của chiếc ghế này.

P/s: Đi chơi ở Bình Dương mà mưa quá, tấp vô ngồi trú mưa và up bài... Ko ai như mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chương 69.2: Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi!

Editor: Táo đỏ phổ nử

“Em muốn làm việc thì làm việc đi, vừa rồi anh cũng không hề ngăn cản em mà!”

Kiều đại gia nói năng rất hùng hồn và đầy lý lẽ. Nhưng mà dường như anh đã quên mất, anh đã chiếm đi cái ghế duy nhất của Tiểu Bảo Bối lại còn chiếm mất cái bàn của cô. Và điều mấu chốt là, tay của cô đều bị anh nắm lấy, như vậy còn có thể làm việc được sao?

Nhưng mà nhìn Kiều đại gia thể hiện ra tư thái duy ngã độc tôn, Tiểu Bảo Bối cũng biết là sẽ không nói cho anh thông suốt được.

Cho nên cô chỉ có thể đổi đề tài nói chuyện: “Kiều Trác Phàm, đại hội cổ đông đã kết thúc rồi. Có phải anh cũng nên trở về làm việc rồi không?”

Những vị tổng giám đốc ở trên phim truyền hình không phải đều bị công việc làm cho bận tới mất ngủ lại hay sao?

Còn nữa, công việc của cha cô cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có một nhận thức như vậy.

Tại sao đến lượt Kiều Trác Phàm, thì lại nhàn nhã còn hơn cả một chủ nhiệm nhỏ như cô vậy?

“Quay trở lại làm việc, chẳng phải sẽ không nhìn thấy em nữa hay sao?” Vào lúc Tiểu Bảo Bối vội tới mức muốn cào tường, thì Kiều Trác Phàm vẫn duy trì hành động của anh. Anh vừa đùa nghịch ngón tay út của Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của cô.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh, có quyến luyến, có mừng thầm, còn có sự chân thành mà Tiểu Bảo Bối nhìn không hiểu. Nhưng mà duy nhất không có chính là sự không kiên nhẫn. . .

“Hình như cũng đúng nhỉ!” Ý kiến như vậy, Tiểu Bảo Bối phủ nhận cũng không xong. Nhưng đợi khi cô cúi đầu xuống, thì bắt gặp đường cong trên khoe

miệng mà Kiều Trác Phàm chưa kịp thu lại, cùng với ánh mắt giống như muốn xuyên thủng cô của anh, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được mình lại bị Kiều Trác Phàm xoay vòng vòng.

“Kiều Trác Phàm, anh đi làm việc với chuyện không nhìn thấy tôi thì có liên quan gì tới nhau?” Tôi qua cô vẫn còn nhớ anh ở trước mặt mấy người Tiểu Vi, không phải còn cảm thấy ghét bỏ cô hay sao?

Tại sao đến hôm nay, anh giống như là nhìn cô không đủ vậy?

Mà câu trả lời của Kiều Trác Phàm, vừa hay đã chứng minh cho suy nghĩ của cô: “Nhóc con không biết xấu hổ, em thật sự muốn anh phải nói ra hay sao, chẳng lẽ em không biết là anh sẽ xấu hổ hay sao?”

Kiều đại gia nói ra những lời này ra mà tim không đập nhanh, mặt không đỏ. Lời này của anh giống như đang lạng lẽ chứng minh: Người không biết xấu hổ là cô.

“Không nhìn thấy em, anh sẽ không chuyên tâm làm việc được, như vậy thì công việc sẽ không hoàn thành, lợi nhuận của công ty cũng sẽ trượt dốc trên phạm vi lớn. Vì vậy, Để Phàm sẽ sớm đóng cửa, anh cũng sẽ sớm trở thành người thất nghiệp!”

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn anh chằm chằm với vẻ mặt không hiểu gì, Kiều đại gia hết sức kiên nhẫn giải đáp thắc mắc giúp cô.

“Nếu kết quả đã là như vậy thì chi bằng anh cứ chỗ này nhìn em thôi!”

Sau khi Kiều Trác Phàm nói xong những lời này, lại bắt đầu vuốt ve bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

Thành thật mà nói, đến giờ phút này cầm tay của Tiểu Bảo Bối rồi nhưng mà trong lòng anh vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Vắt và lăm anh mới gỡ bỏ được tầng tầng lớp lớp phòng bị trên người của cô, lừa gạt cô ghi tên vào trong hộ khẩu nhà mình.

Không ngờ tới, lại có một đám người không có mắt nhìn kia đã hại anh đã làm hỏng chuyện, thậm chí còn khiến anh làm tổn thương cô.

Có lẽ cũng chính vì anh quá để ý tới cô, cho nên chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay anh đã không chịu nổi. D

Mà bây giờ, Kiều Trác Phàm vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nếu như Đàm Duật không ép hỏi chủ tịch Dương những chuyện kia giúp anh, vậy thì anh và Tiểu Bảo Bối sẽ biến thành cái dạng gì?

Mặc dù anh sẽ không dễ dàng ly hôn với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà nhất định sẽ làm ra những chuyện khiến cho Tiểu Bảo Bối bị tổn thương.

Mà những chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho anh và Tiểu Bảo Bối sẽ ngày càng xa cách.

Nhưng mà may mắn là những chuyện đó bây giờ vẫn còn có thể cứu vãn được.

Ít nhất lúc này thì bàn tay của Tiểu Bảo Bối vẫn được anh nắm ở trong tay. Đêm hôm đó anh đã làm tổn thương cô, có thể vẫn cần một chút thời gian mới hồi phục lại được. Nhưng mà Kiều Trác Phàm thề, mặc kệ mất bao lâu, anh cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi Tiểu Bảo Bối.

Chỉ cần cô chịu ở lại bên cạnh anh, anh nhất định sẽ chờ!

Nhưng mà cảm giác mất đi lại có được, khiến cho từ đêm hôm qua tới giờ Kiều Trác Phàm không dám chìm vào giấc ngủ.

Anh sợ sau khi mình ngủ thiếp đi, thì Tiểu Bảo Bối sẽ biến mất không còn ở bên cạnh anh nữa, thì phải làm sao đây?

Chỉ biết là bây giờ phải nắm chặt lấy tay của Tiểu Bảo Bối, thấy cô ở bên cạnh mình, thì Kiều Trác Phàm mới yên tâm.

“Nhìn em để làm gì? Không phải cũng chỉ hai lỗ mũi, một đôi mắt một cái miệng thôi sao?” Những thứ này không phải anh cũng có hay sao? Hơn nữa còn đẹp hơn cả em!

Bị Kiều Trác Phàm nói như vậy, gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên. Nhìn lướt qua những đồng nghiệp khác ở trong phòng, sau đó cô mới nhỏ giọng nói thầm.

Chuyện này tuyệt đối không phải là do cô nhát gan sợ phiền phức, mà cô không thích trở thành đề tài để cho người khác bàn tán.

“Ừ, anh chỉ thích nhìn vào khuôn mặt không xinh đẹp chút nào này thôi!” Kiều đại gia luôn luôn tự luyến, nói xong còn quảng cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khẳng định!

Câu nói kia của Kiều Trác Phàm khiến cho móng vuốt của Tiểu Bảo Bối rục rịch.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã sớm có sự phòng bị, vào lúc cô giờ nắm đầm lên thì đã thỏa hiệp.

“Cục cưng, anh có một đề nghị toàn vẹn cả đôi đường!”

Tiếp nhận lấy nắm đấm của Tiểu Bảo Bối, khoe môi tình xảo của Kiều Trác Phàm đột nhiên thoáng hiện lên một nụ cười.

“Đề nghị gì?” Đối với việc Kiều Trác Phàm sử dụng mỹ nam kế, quả thực là Tiểu Bảo Bối không có chút năng lực chống đỡ nào, chỉ có thể thuận theo lời nói của anh.

“Một đề nghị hoàn hảo khiến em có thể tiếp tục đi làm, còn anh thì có thể tới Đế Phàm để làm việc!”

Không thể nghi ngờ, điều kiện mà Kiều Trác Phàm nói ra lúc này đúng là điều mà Tiểu Bảo Bối động lòng nhất.

Bây giờ trong đầu của cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ, chính là khiến cho Kiều Trác Phàm mau rời khỏi phòng làm việc này của cô, đỡ phải biến cô thành tiêu điểm chú ý, ảnh hưởng tới sự phát triển của công ty.

“Nói nhanh một chút!”

“Cục cung, em hãy đến Đế Phàm làm việc đi! Nếu làm như vậy, thì anh có thể nhìn thấy em, còn em cũng có thể đi làm!”

Thực ra, Kiều Trác Phàm vẫn luôn có suy nghĩ này.

Kể từ một lần nữa đoàn tụ với Tiểu Bảo Bối, thì suy nghĩ này vẫn luôn hiện hữu ở trong đầu của anh. Anh muốn nhốt Tiểu Bảo Bối ở trong thế giới của bản thân, chỉ có Kiều Trác Phàm anh có thể nhìn được.

Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo Bối để ý tới công việc của Tiểu Thị như vậy, thì anh lại không nhẫn tâm.

Mà lần này, Tiểu Huyền và Tiểu Vi đã làm ra những chuyện này, khiến cho Kiều Trác Phàm ý thức được rằng để Tiểu Bảo Bối ở lại Tiểu Thị là vô cùng nguy hiểm.

Nếu đã như vậy thì thà rằng anh đem Tiểu Bảo Bối giam cầm vào trong thế giới của bản thân. Chỉ cần không để cho cô gặp nguy hiểm gì, chỉ cần khiến cho cô có thể cười vui về những thứ khác đều không quan trọng!

Sau khi Kiều Trác Phàm nói ra một câu như vậy thì vẫn luôn chờ Tiểu Bảo Bối trả lời lại.

Bên trong đôi mắt đen láy của anh tràn ngập mong đợi.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy đề nghị này của anh, thì sững sờ một lúc lâu.

Thật ra, cô cũng không hiểu tại sao Kiều Trác Phàm lại đột nhiên có suy nghĩ như vậy!

Còn nữa cô cũng không hiểu rõ ràng Kiều Trác Phàm biết rõ là cô đã bị lão già kia làm nhục . . .

Vì sao anh còn đối xử với cô tốt như vậy?

“Kiều Trác Phàm, em không muốn đi!”

Suy nghĩ thật lâu cuối cùng Tiểu Bảo Bối bĩu môi nói.

Lời này khiến cho đôi mắt tràn đầy mong đợi của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt không còn chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 69.3: Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi!

Editor: Táo đỏ phở núi

Mà lúc này lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, cảm xúc của con người lại có thể thay đổi nhanh như vậy!

“Vì sao . . .”

“Em đang làm việc ở đây rất tốt, đột nhiên thay đổi chỗ làm việc sẽ không quen! Hơn nữa, em cũng không biết có công việc nào bên chỗ của anh phù hợp với năng lực của em hay không!” Đế Phàm mặc dù là một công ty mới thành lập được một năm gần gũi nhưng mà đang rất được săn đón ở ngoài thị trường, phát triển còn tốt hơn cả Tiểu Thị nhà bọn họ, những người ở Đế Phàm chắc chắn đều là những nhân tài đúng không?

Tiểu Bảo Bối tự nhận là năng lực của mình còn chưa đủ giỏi, đến bên đó đoán chừng là sẽ làm cản chân người khác, mà đây lại là điều cô không thích nhất!

“Anh nói có là có! Em không cần phải lo những chuyện này!” Anh là tổng giám đốc của Đế Phàm, một câu nói của anh thì ai còn dám nói gì nữa?

Đương nhiên, nếu như thật sự có người dám nói gì đó với cục cưng của anh, vậy thì những người này cũng không cần phải tới công ty làm việc nữa.

“Bây giờ đi theo anh?” Kiều Trác Phàm vừa nói xong, lập tức hào hứng lên.

Ngay lập tức anh đứng lên muốn kéo Tiểu Bảo Bối rời đi.

“Em không đi. . .” Tiểu Bảo Bối giống như một con thỏ nhỏ, khua khua mấy cái ở trong lòng Kiều Trác Phàm. Táo đồ le^e quyy do^nn.

Sự kiên nhẫn của Kiều Trác Phàm đối với cô nhiều hơn người khác rất nhiều.

Lúc này anh cũng dừng bước, nhìn cô ở trong lòng: “Là trong lúc nhất thời không thể đưa ra quyết định được hay sao?”

“Em cũng không biết nữa.” Đưa tay lên gỡ gỡ đầu, Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Hai tháng nay cô đã có một sự thay đổi rất lớn.

Đầu tiên là ngây ngốc gả cho Kiều Trác Phàm, bây giờ lại ngây ngốc muốn thay đổi công việc, hơn nữa lại còn tới tập đoàn Đế Phàm làm việc?

Điều này khiến cho cô có chút không tiếp nhận nổi.

Nhìn bộ dạng cúi gằm xuống của cô, Kiều Trác Phàm đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc bị bàn tay của cô cào rối lên, sau đó nói: “Cho em mấy ngày suy nghĩ lại. Đến lúc đó anh trực tiếp đưa em tới Đế Phàm đi làm!”

Câu nói này của anh khiến cho Tiểu Bảo Bối rất tán thành, ít nhất còn cho cô vài ngày để suy nghĩ. Nhưng mà sau khi nghe câu nói phía sau, Tiểu Bảo Bối suyết thì ngã quỵ xuống.

Cái gì gọi là trực tiếp đưa cô tới đó làm?

Nói cho cùng, đây còn không phải là Kiều Trác Phàm đã quyết định chuyện công việc của cô ở Đế Phàm rồi hay sao?

Cho cô thời gian suy nghĩ với không cho cô thời gian suy nghĩ, có gì khác nhau sao?

Trong lòng Tiểu Bảo Bối giống như có mấy vạn con thảo nê mã chạy qua, đang chuẩn bị đưa ra ý kiến với Kiều Trác Phàm, thì mới phát hiện ra sau khi bỏ lại những lời này người đàn ông kia đã sớm rời đi. . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, tôi qua cậu đã đi chỗ nào?” Sau khi tan làm, Tiểu Bảo Bối cầm túi xách lên, đang định vui vẻ ra về, thì lại bị Nhạc Dương vội vàng chạy tới ngăn lại ở lầu dưới của Tiểu Thị.

“Nhạc Dương, làm sao vậy?” Nhạc Dương chạy đến vào lúc này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút ngoài dự liệu.

Phải biết là gần đây hình như Nhạc Dương có nhận mấy vụ lớn xuyên quốc gia. Mỗi ngày đều chìm đắm trong công việc. Ngay cả số lần đi tìm Diệp Tử Hi cũng ít hơn rất nhiều.

“Cậu còn hỏi mình làm sao vậy? Mau thành thật khai báo, tôi qua cậu đã đi đâu vậy?” Hình như hôm nay tâm trạng của Nhạc Dương không được tốt lắm, nếu không thì bàn tay đặt trên vai của Tiểu Bảo Bối sao lại dùng nhiều sức lực như vậy.

Với lực tay này của Nhạc Dương khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ có phải vai của mình sẽ bị người này bóp nát hay không.

“Cũng không có đi đâu mà!” Đầu tiên là bị mấy người Tiểu Huyền gọi đi tới quán karaoke gặp phải Kiều Trác Phàm. Sau đó cô lại bị Kiều Trác Phàm găm lên, lại chạy ra. Trên đường kích động tát Quý Xuyên hai cái, sau cùng lại bị Kiều Trác Phàm mang về nhà.

Nhưng mà ngọn ngành của chuyện này, đúng là không phải một hai câu nói là có thể nói rõ ràng.

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng lo lắng Nhạc Dương sẽ vì cô mà lại đi gây sự với Quý Xuyên.

Mặc dù rất muốn nhìn thấy báo ứng của Quý Xuyên, nhưng mà đồng thời Tiểu Bảo Bối lại không hy vọng Nhạc Dương sẽ bị thương.

“Không đi đâu sao? Vậy tại sao người đàn ông nhà cậu lại gọi điện thoại cho mình để tìm cậu?” Nhạc Dương buồn bực nói.

Sau đó, Nhạc Dương đã gọi điện vào số điện thoại của Tiểu Bảo Bối vô số lần.

Nhưng mà khi đó điện thoại của Tiểu Bảo Bối để ở trong quán karaoke, cho nên sẽ không có ai nghe điện thoại.

Mà điều này cũng khiến cho Nhạc Dương lo lắng rất nhiều.

“Người đàn ông nhà mình?” Xung hô như vậy, trong lúc nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng không phản ứng kịp, vậy rốt cuộc là đang chỉ ai.

Biết rõ ràng nào trong đầu của Tiểu Bảo Bối rất chậm tiêu nên Nhạc Dương đành nói thẳng ra: “Kiều Trác Phàm đó!”

Tối qua anh gọi điện thoại cho cô, hình như đã giới thiệu chính mình như vậy mà!

“Hả, tối qua Kiều Trác Phàm gọi điện thoại tìm mình?” Tiểu Bảo Bối có chút khó tin.

Cô vốn tưởng rằng hẳn là Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô và Quý Xuyên gây gổ ở trên đường, sợ cô tiếp tục bị mất mặt ở ngoài đường nên mới dẫn cô về nhà.

Không ngờ được, anh còn gọi điện thoại cho Nhạc Dương để tìm kiếm tung tích của cô.

Như vậy xem ra, Tiểu Bảo Bối cô không phải không có chút vị trí nào trong lòng Kiều Trác Phàm thì đúng không . . .

Quả thật suy nghĩ này có chút hoang đường, bởi vì không được chính miệng của Kiều Trác Phàm khẳng định. Nhưng mà không hiểu sao trong lòng Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy âm ỉ.

“Đúng vậy. Còn tìm rất cấp bách, mình còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi chứ!” Lúc Nhạc Dương nói tới đây, còn có chút hân hân thúc cùi trỏ vào trước ngực của Tiểu Bảo Bối một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, nhìn thấy cậu không có việc gì, cuối cùng mình cũng thờ phào nhẹ nhõm được rồi!”

Được rồi, sức lực cú huých này của cô gái mập mạp Nhạc Dương cũng không nhỏ.

Bị Nhạc Dương huých một cái như vậy, Tiểu Bảo Bối khẽ rên lên vì đau.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng biết tất cả đều vì Nhạc Dương quan tâm tới cô. Nếu như không phải Nhạc Dương quan tâm tới cô, thì tại sao dưới tình huống bận tới mức tới mức lại còn bỏ ra chút thời gian đến tìm cô, hơn nữa lại còn đánh cô vì không liên lạc được với cô?

“Được rồi, nếu cậu đã không có chuyện gì, thì mình đi trước đây! Bên chỗ của mình còn có cả đồng công việc cần phải xử lý.”

“Được, được, được, cậu đi trước đi, người bận rộn!” Kiều Trác Phàm nói hôm nay sẽ đi qua đón cô. Nhưng mà vừa rồi trước khi đi ra khỏi phòng làm việc, anh lại gọi điện thoại nói tạm thời anh còn có chút việc chưa đi qua được, bảo cô chờ thêm mấy phút nữa! D

“Được, mình đi trước! Có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho mình!”

“Biết rồi, bà Nhạc!”

“Biết đi nha đầu chết tiệt . . .”

Sau khi Nhạc Dương nói đùa với cô một lúc, liền nhanh chóng chui vào trong xe rồi đi.

Có thể nhìn ra được gần đây nha đầu kia đúng là rất bận rộn.

Nếu không thì lúc này gặp được Tiểu Bảo Bối cô, nhất định cô ấy sẽ đưa cô đi tới tiệm bánh ngọt để ăn món điểm tâm ngọt và nói chuyện.

Sau khi tiễn Nhạc Dương đi, Tiểu Bảo Bối đang lo lắng có nên lấy điện thoại ra để giết thời gian không thì liền nghe được một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Tiểu Bảo Bối?”

“Diệp Tử Hi? Tại sao anh lại tới đây?” Tiểu Bảo Bối phát hiện, gần đây số lần cô gặp Diệp Tử Hi ở Tiểu Thị đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng mà hai lần trước là Nhạc Dương bảo Diệp Tử Hi tới xem một chút.

Nhưng mà bây giờ là như thế nào đây?

Vừa rồi, Nhạc Dương vừa mới rời đi.

Chẳng lẽ, vừa rồi Nhạc Dương lại nhờ Diệp Tử Hi tới xem có phải đang rất tốt thật hay không?

Nghĩ tới khả năng này, không đợi Diệp Tử Hi mở miệng, Tiểu Bảo Bối đã nói: “Tôi không sao, tôi vẫn rất tốt! Anh có thể yên tâm trở về rồi!”

Mặc dù biết Diệp Tử Hi không phải thật sự quan tâm tới mình, nhưng mà vào thời điểm máu chó như vậy có vài người đến thăm hỏi an ủi mình, Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Chương 126: Chương 69.4: Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi!

Editor: Táo đồ phở núi

Mặc dù biết Diệp Tử Hi không phải thật sự quan tâm tới mình, nhưng mà vào thời điểm máu chốt như vậy có vài người đến thăm hỏi an ủi mình, Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

“Có ý gì?” Đường như Diệp Tử Hi không hiểu đến cùng thì Tiểu Bảo Bối đang nói cái gì.

“Tôi nói là, có phải Nhạc Dương đã nhờ anh tới xem tôi như thế nào không? Bây giờ tôi rất tốt. Vừa rồi Nhạc Dương đã tự mình tới gặp tôi rồi!”

Tiểu Bảo Bối không có nhiều âm mưu gian xảo như người khác, trực tiếp nói thẳng ra.

Mà Diệp Tử Hi nghe nói như vậy, thì trong đôi mắt màu xám lộ ra một chút u buồn mà Tiểu Bảo Bối không nhìn ra.

“Cô nói là Nhạc Dương vừa mới tới?”

“Đúng vậy. Cô ấy vừa mới tới, chẳng lẽ không phải cô ấy nhờ anh tới gặp tôi hay sao?” Tiểu Bảo Bối nhìn Diệp Tử Hi nhú mày, lập tức nghĩ tới điều gì.

“Không phải, hình như cô ấy đang rất bận, một ngày rồi không liên lạc với tôi.” Chính xác mà nói kể từ lúc anh và một đám bạn cá mè một lứa kia chế nhạo Nhạc Dương, khiến cho Nhạc Dương sau khi đi khỏi đó thì không liên lạc với anh nữa!

Thực ra, trước kia Diệp Tử Hi cũng cảm thấy, bên cạnh lúc nào cũng có một cô nhóc béo ú đi theo như vậy, thì làm chuyện gì cũng rất bất tiện.

Thậm chí, anh còn nghĩ tới phải làm chuyện gì đó khiến cho cô nhóc béo ú này bị tổn thương, để cho cô từ bỏ ý định đi theo anh.

Đến khi anh làm ra chuyện tổn thương Nhạc Dương thật, khiến cho cô cả ngày không gọi cho anh một cuộc điện thoại hay một tin nhắn nào, anh lại bắt đầu lo lắng và sợ hãi. Còn nữa, ngay cả điện thoại của Nhạc Dương anh cũng không gọi được, đường dây liên tục báo bận!

Chẳng lẽ, cô giận thật sao, rồi kéo anh vào sổ đen?

Ý nghĩ này khiến cho Diệp Tử Hi càng khổ sở hơn.

Cuối cùng, anh ta tự mình tìm tới chỗ này của Tiểu Bảo Bối, để xem có tin tức gì của cô nhóc béo ú kia không.

“Mới không liên lạc một ngày, anh đã như vậy?” Tiểu Bảo Bối giống như nhìn rõ điều gì, bây giờ đang chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn anh ta.

Ánh mắt này, khiến cho Diệp Tử Hi có cảm giác như mình sẽ bị nhìn thấu liền cuống quýt tránh né.

Nhưng mà thực tế là lời nói của Tiểu Bảo Bối giống như đang nhắc nhở anh ta điều gì đó.

Nhạc Dương mới chỉ không liên lạc với anh ta có một ngày, chính xác mà nói là chưa tới 24 tiếng đồng hồ. Anh đã căng thẳng thành như vậy?

Chẳng lẽ, trong lòng của anh, Nhạc Dương đã sớm vượt qua giới hạn từ lâu?

“Tiểu Bảo Bối, chuyện này thì mắc mớ gì tới cô!” Sau khi tránh né Tiểu Bảo Bối, Diệp Tử Hi nói.

Cho dù trong lòng vừa lộp bộp vang lên một ý nghĩ nào đó, Diệp Tử Hi vẫn rất mạnh mẽ không chịu thừa nhận.

“Chuyện không liên quan đến tôi thì không liên quan tới tôi. Làm cái gì mà anh hét vào mặt tôi như vậy chứ!” Tiểu Bảo Bối bĩu môi, bày tỏ thái độ tức giận của mình đối với Diệp Tử Hi.

Hành động nhỏ này, Diệp Tử Hi cũng nhìn ra được.

Sau khi đụng vai phải vào người Tiểu Bảo Bối một cái, Diệp Tử Hi nói: “Được rồi, là giọng điệu của tôi không được tốt lắm, tôi xin lỗi! Nhưng mà vừa rồi cô mới nói Nhạc Dương tới đây thật sao?”

Anh có chút bận tâm, có phải hôm nay cô bị ốm hay không.

Nghe thấy cô còn có thể đi ra ngoài như vậy, Diệp Từ Hi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà sau khi biết được thân thể của cô vẫn khỏe thì đồng thời Diệp Từ Hi cũng cảm thấy buồn vì cả ngày hôm nay cô không đi tìm mình.

Nhưng mà anh vẫn còn không ngừng tự nói với mình, đó tuyệt đối không phải là sức hấp dẫn của cô nhóc béo kia.

Mà đó là vì cô nhóc béo này thường xuyên xuất hiện ở trước mặt anh, khiến cho anh cũng muốn gặp cô theo thói quen. Tuyệt đối không phải vì trong lòng của anh có cô!

Tuyệt đối không phải như vậy!

Diệp Từ Hi nhấn mạnh ở trong lòng.

“Ừ, gần đây cô ấy rất bận.”

Tiểu Bảo Bối lại nói tiếp: “Thời gian này cô ấy nhận mấy vụ lớn, mỗi ngày đều bận không thoát ra được!”

“Nếu như anh muốn gặp cô ấy, có muốn tôi gọi điện thoại cho cô ấy không?” Tiểu Bảo Bối nhìn thấy sắc mặt của Diệp Từ Hi có chút lạ, hỏi tiếp.

“Không cần, không cần đâu. Tôi chỉ đi ngang qua . . .” Diệp Từ Hi nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói những lời này, lại vội vàng nói.

“Nếu như anh muốn tìm Nhạc Dương, bây giờ hãy gọi điện thoại tới văn phòng luật của cô ấy, là có thể gặp được cô ấy!”

“Tôi đã nói là không cần mà. Tôi còn có chút việc, đi trước đây!” Không biết là lời nói của Tiểu Bảo Bối đã chạm vào chỗ nào trong trái tim bằng thủy tinh của Diệp Từ Hi, anh ta vội vàng xoay người chui vào trong xe, khởi động động cơ.

Sau khi rời khỏi Tiểu Thị, trong đầu của Diệp Từ Hi có chút hoảng loạn.

Cùng lắm thì Nhạc Dương mới không liên lạc với anh có một ngày, mà trong lòng của anh lại giống như thiếu thứ gì đó vậy.

Ngay cả người đẹp Đồng Tình rủ tối nay cùng đi ăn tối, vẻ mặt còn vui vẻ ra ám hiệu với anh: Tất cả thời gian đêm nay em đều là của anh!

Theo lý thì khi nghe thấy mấy cái này, lại thêm không bị Nhạc Dương quấy rầy nữa, đáng lẽ ra lúc này anh ta phải vui mừng đồng ý tới Đồng Tình mới đúng chứ.

Nhưng hôm nay anh lại không có chút hào hứng nào, cuối cùng vẫn từ chối lời mời của Đồng Tình.

Tất cả những điều này, đến cùng là như thế nào đây, Diệp Từ Hi hết sức buồn rầu.

Trên đường đi, đầu óc của anh ta đều bị những suy nghĩ rối bời này chiếm giữ.

Rồi nhanh chóng những suy nghĩ này đều bị anh ta ném sang một bên.

Bởi vì sau khi Diệp Từ Hi vừa lái xe khỏi Tiểu Thị một đoạn, liền nhìn thấy một chiếc xe Hummer vàng đi tới nhanh như tia chớp.

Một lát sau liền đi ngang qua chỗ anh ta.

Chấn động và hưng phấn, khiến cho thị giác của Diệp Từ Hi có cảm giác hưng phấn trước nay chưa từng có.

Cho tới khi chiếc xe hummer vàng kia biến mất khỏi kính chiếu hậu, Diệp Từ Hi vẫn có chút chưa được mãn nhãn.

“Gần đây, tần suất xuất hiện của chiếc xe hummer vàng này đúng là rất cao!”

Anh chỉ ở chỗ này đã gặp được nhiều lần rồi.

Đến cùng là ai đang sở hữu chiếc xe hummer vàng dã thú kia?

Vấn đề này đã chiếm giữ đầu óc của Diệp Từ Hi rất lâu.

Bởi vì có chút tò mò nên đột nhiên Diệp Từ Hi bẻ tay lái, chạy về hướng mà chiếc xe Hummer kia vừa mới đi tới.

Mặc dù anh ta biết rõ trên đường này nếu như đột nhiên đổi chiều sẽ bị trừ điểm. Nhưng mà vì muốn thỏa mãn sự tò mò của mình, anh ta quyết định tùy hứng một chút.

Lại một lần nữa phát hiện ra chỗ mà Hummer dừng lại, là lầu dưới của tòa nhà Tiểu Thị.

Một chiếc hummer hấp dẫn mắt nhìn tự dưng xuất hiện ở chỗ này, nên đã khiến cho nhiều người vây lại xem và chụp hình.

Lúc này, Diệp Tử Hi cũng móc điện thoại ra.

Chụp hình chiếc xe lại, nhân tiện còn cố chụp chụp cả cái biển số xe: ‘A8888’!

Sau khi chụp hình xe lại rồi, Diệp Tử Hi bắt đầu hiếu kỳ xem đến cùng ai là người đang ngồi trên xe.

Diệp Tử Hi quyết đoán xuống xe, đi tới phía trước của chiếc xe Hummer.

Chỉ tiếc là không nhìn xuyên thấu được qua lớp kính xe để nhìn vào bên trong, Diệp Tử Hi đứng ở bên ngoài rất lâu, cũng không nắm được tung tích gì.

Lúc Diệp Tử Hi đi tới bánh xe sau để ngắm nhìn, thì không biết có phải chủ nhân của chiếc xe Hummer vàng này có mối thù gì với anh ta hay không mà đột nhiên lúc này lại khởi động xe.

Diệp Tử Hi ở phía sau vừa đứng lúc hứng hết cả làn khói đen được thải ra khi chiếc xe khởi động.

Mà hôm nay Diệp Tử Hi lại mặc một bộ vest màu trắng.

Ổng khói xe thải ra, phả hết lên quần áo của anh ta, khiến cho bộ vest màu trắng của anh ta trở thành một bộ quần áo nhiều màu sắc.

“Mẹ kiếp, bộ quần áo hàng hiệu của tôi!”

Bị làm cho cả người bần thủ, Diệp Tử Hi chửi thề muốn xông lên để tranh cãi.

Nhưng mà lúc anh ta lại sát chiếc xe Hummer vàng thì đột nhiên nó liền lăn bánh chạy đi.

Dưới ánh mắt tán thưởng của tất cả mọi người, chiếc xe hummer biến mất ở nơi góc đường. Để lại Diệp Tử Hi với cả người bần thủ đang tức giận thở hồng hộc . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 69.5: Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi!

Editor: Táo đồ phở núi

“Kiều Trác Phàm, rốt cục thì anh đang cười cái gì vậy?”

Trên xe, Tiểu Bảo Bối đang cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Nhạc Dương, nói cho Nhạc Dương biết chuyện mới vừa rồi Diệp Tử Hi đã tới tìm mình. Nhưng mà mới nhắn tin được một nửa, thì lại bị giọng cười của Kiều Trác Phàm hấp dẫn.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang liên tục vỗ ngực cười sảng sặc.

Tiểu Bảo Bối buồn bực, vừa rồi cô đã làm chuyện gì à, nên mới chọc cho Kiều Trác Phàm cười vui vẻ như vậy?

“Không phải chuyện của em!” Kiều Trác Phàm cười to một trận cuối cùng sau khi nín cười mới trả lời Tiểu Bảo Bối như vậy.

Vừa rồi qua kính chiếu hậu anh nhìn thấy Diệp Tử Hi tò mò vây xem cùng với những người kia, còn cầm điện thoại di động chụp hình chiếc xe của anh một lúc.

Thành thật mà nói, chiếc xe của mình có thể khiến cho những người khác hâm mộ như vậy, đối với đàn ông mà nói cực kỳ oách.

Nhưng mà mỗi lúc nhìn thấy anh ta đứng ở trước mặt Kiều Trác Phàm khoe khoang đồ hiệu để thể hiện cảm giác ưu việt của mình, anh liền muốn chính cho anh ta một trận. Nếu như không phải anh ta còn có chút liên quan tới Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã sớm ra tay rồi.

Rất may khi đó Tiểu Bảo Bối đang chơi điện thoại, cũng nhìn thấy gì cả. Mà vừa hay lúc đó Diệp Tử Hi đứng ở chỗ thoát khí ở phía sau xe của anh, Kiều Trác Phàm liền cho Diệp Tử Hi một đòn ‘phủ đầu ra oai’.

Nhìn anh ta bị phun khí tới mức thành một con mèo hoa, tâm tình của Kiều Trác Phàm rất vui vẻ.

“Nói cho em biết anh cười cái gì đi!”

“Em không hiểu đâu!”

“Thấy ghét!” Tò mò mà không được thỏa mãn, Tiểu Bảo Bối nhìn xung quanh bên ngoài cửa xe.

Nhưng mà vừa nhìn thì Tiểu Bảo Bối mới biết đây không phải là đường về nhà của bọn họ đang ở.

“Kiều Trác Phàm, bây giờ chúng ta đang đi đâu?” Nhìn con đường này, Tiểu Bảo Bối không khỏi nhủ mày lại.

Thật ra bây giờ cô đang nghĩ tới có phải người đàn ông này vẫn chưa nguôi giận hay không.

Không muốn đưa cô về nhà đúng không?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi chớp mũi của Tiểu Bảo Bối liền đỏ lên.

“Đi tới nhà em! Sáng nay cha em có nói, tối nay anh đến đó ăn cơm!” Mà sau khi nói lời này xong, Kiều Trác Phàm liền quay đầu lại nhìn Tiểu Bảo Bối đang cúi đầu xuống.

Một giây này, đôi mắt kia của anh giống như nhìn thấu điều gì, khóe môi khẽ cong lên, một tay vươn ra xoa xoa lên đầu của Tiểu Bảo Bối: “Em đang nghĩ cái gì đó?”

“Không có. . . Em còn tưởng rằng. . .”

Lúc này rõ ràng hốc mắt của cô đã hơi đỏ lên.

“Còn tưởng rằng anh sẽ đem em bỏ lại ở nhà họ Tiểu?” Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Kiều Trác Phàm vừa tức giận vừa có chút bất lực giải thích: “Ngốc ạ, cho dù em có tự bỏ bản thân mình, thì anh cũng sẽ không bao giờ bỏ em đâu!”

Quả thực, anh đã rất hối hận về hành động đêm đó.

Nhất là bây giờ nhìn thấy Tiểu Bảo Bối trở nên bất an như vậy, anh thực sự hận bản thân mình đã làm ra hành động như vậy.

Đương nhiên, tất cả những người đã khởi xướng ra chuyện này, Kiều Trác Phàm nhất định sẽ không bỏ qua.

“Vậy thì tốt quá. . .” Hít hít cái mũi nhỏ, Tiểu Bảo Bối thờ phào nhẹ nhõm một cái. . .

- - Đường phân cách - -

“Cha ơi, cha ơi, Tiểu Bảo Bối xinh đẹp đáng yêu nhất của cha đã về rồi nè!”

Tới cửa nhà họ Tiểu, Tiểu Bảo Bối liền cởi đôi giày của mình bỏ ở ngoài cửa, rồi chạy vào bên trong. Bởi vì cô nghĩ thấy được mùi thịt kho tàu mà cô thích nhất.

Kiều Trác Phàm đi ở phía sau, về mặt bắt đầu đi nhặt lại đôi giày mà cô quăng bên này một chiếc, bên kia một chiếc, sau đó đặt lên trên kệ.

Mà lúc này Tiểu Đằng đi từ bên trong ra, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút sững sờ.

Bởi vì ông nhìn thấy trên mặt của Kiều Trác Phàm lúc nhặt và xếp lại ngay ngắn đôi giày của Tiểu Bảo Bối ngoại trừ vẻ bắt đầu đi, còn có chút vui vẻ.

Về mặt kia gần giống như hương vị của sự cưng chiều. . .

Nhưng mà, lúc này Tiểu Đằng không thể thu lại ánh mắt từ trên người của Kiều Trác Phàm, bởi vì có một đứa nhóc nào đó vừa xông vào bếp đã bắt đầu ăn vụng rồi.

“Ôi, thịt kho tàu ăn ngon quá!” Tiểu Bảo Bối cầm lấy một miếng thịt kho tàu cho vào miệng của mình, bị nóng tới mức không khỏi kêu lên.

“Con bé hư hỏng này, Trác Phàm đến nhà, con không mau mời cậu ấy ngồi xuống mà chỉ lo ăn vụng thôi!”

Tiểu Đằng có chút vô lực lắm bầm.

Đứa nhỏ này, hình như đã bị ông cưng chiều đến hư rồi.

Ngay cả khi đưa chồng về nhà mình mà lại chỉ lo ăn thôi!

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm chủ động đi tới. “Cha, không sao đâu ạ! Cô ấy thích ăn món này, cứ để cho cô ấy ăn đi ạ!”

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vì nhét cả miếng thịt vào trong miệng mà khuôn mặt đang phùng mang trợn má lên, Kiều Trác Phàm rót cho cô một ly nước ấm, đưa lên trên cái miệng nhỏ của cô.

“Uống một ngụm đi, không lại bị nghẹn bây giờ!” Lúc Kiều Trác Phàm nói lời này còn đưa ngón trỏ ra chọc vào khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Bảo Bối, chọc cho cô đánh anh mấy cái. Nhưng mà cuối cùng cô vẫn nghe lời của Kiều Trác Phàm, uống mấy ngụm nước.

Điều khiến cho Tiểu Đằng kinh ngạc chính là sau khi Tiểu Bảo Bối uống nước xong thì vẫn tiếp tục ăn hết miếng thịt kho tàu này đến miếng khác. Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn đi theo phía sau cô, nhìn cô ăn, thỉnh thoảng lại đưa nước tới cho cô. Điều dễ nhìn thấy nhất chính là ánh mắt và khóe miệng đầy cưng chiều của anh. Mà Tiểu Bảo Bối thì hình như cũng đã quen với sự hầu hạ này của Kiều Trác Phàm, không hề có chút không tự nhiên nào.

Xem ra, khi hai đứa ở nhà, chắc là cũng đã chung sống như vậy?

Kể từ đó, Tiểu Đằng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ông đã từng nghi ngờ, những lời mà Kiều Trác Phàm nói khi tổ chức hôn lễ đều là giả. Sau khi tổ chức hôn lễ xong, Tiểu Đằng cũng không yên tâm, muốn bảo Tiểu Bảo Bối đưa anh trở về nhà, để nhìn xem tính cách của Kiều Trác Phàm như thế nào. Nhưng mà sau khi Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối đi, thì không lúc nào ông tìm được người cả. Còn nữa, mấy ngày gần đây Tiểu Bảo Bối đều ở nhà ngày người ra, mà Kiều Trác Phàm không xuất hiện một lần nào. Tất cả những chuyện này khiến cho Tiểu Đằng cảm thấy lo lắng.

Bảo Kiều Trác Phàm tới dùng cơm, cũng chính là vì nguyên nhân này.

Vốn là Tiểu Đằng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh. Nhưng bây giờ nhìn cách đó không xa . . .

Lúc này Tiểu Bảo Bối đã giải quyết xong không biết bao nhiêu miếng thịt kho tàu, cuối cùng cũng phát hiện được Kiều Trác Phàm vẫn đứng ở bên cạnh mình, vì vậy cô liền đưa một miếng tới trước mặt của Kiều Trác Phàm “Kiều Trác Phàm, cái này cho anh ăn!”

“Anh không ăn mấy thứ dầu mỡ.” Đây là thói quen ăn uống của Kiều Trác Phàm. Trên cơ bản anh đều không ăn những thứ gì có dầu mỡ, bởi vì dạ dày của anh không được tốt lắm.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không đồng ý, tiếp tục quán lấy anh: “Không sao. Anh chưa từng ăn miếng nào, sao biết là không ăn được thứ này chứ? Tới đây, ăn một miếng thôi!”

Thật ra Tiểu Đằng cũng phát hiện ra, hình như Kiều Trác Phàm thực sự không thích những thứ dầu mỡ.

Chỉ nhìn thấy miếng thịt kho tàu mà Tiểu Bảo Bối đưa tới trước mặt, chân mày của anh đã nhíu chặt lại.

Nhưng mà nhìn về mặt mong đợi của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng anh cũng vẫn thỏa hiệp: “Được được, nghe lời em . . .”

Sau đó, với vẻ mặt bất đắc dĩ, anh đã ngậm miếng thịt kho tàu vào trong miệng.

Mà nhìn màn này, khiến cho Tiểu Đằng có cảm giác. Cảm giác kia giống như là cho dù lúc này Tiểu Bảo Bối đưa cho anh thuốc độc, thì anh cũng sẽ một hơi uống cạn sạch . . .

Một giây này, Tiểu Đằng cũng bắt đầu tin tưởng, tin tưởng lời nói của Kiều Trác Phàm nói với ông trước hôn lễ: “Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi! Trên đời này, không có người nào yêu Tiểu Bảo Bối hơn con . . .”

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 70.1: Từ rất lâu rồi, đã có một người con trai thích em

Editor: Táo đỏ phở núi

“Đêm nay các con đừng về nữa!” Sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Đằng mở miệng.

Lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút mê mang nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Kể từ khi bọn họ kết hôn, đây là lần đầu tiên Kiều Trác Phàm qua bên này ăn cơm.

Ngủ lại đây, đối với Tiểu Bảo Bối tất nhiên là không có vấn đề gì rồi, nơi này là nhà của cô, không có chỗ nào cô quen thuộc bằng ở đây.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Căn cứ vào hiểu biết của Tiểu Bảo Bối đối với Kiều Trác Phàm trong khoảng thời gian này, thì người này có chút yêu cầu hơi cao đối với cuộc sống cá

nhân của mình.

Ví dụ như phòng tắm của anh, thì yêu cầu tới mức không được dính một hạt bụi nào. Giường ngủ cũng vậy, mỗi sáng sớm người làm phải quét dọn sạch sẽ một lần, anh vô cùng ghét sự không sạch sẽ. Cho dù nửa đêm cũng có thể gọi người làm vệ sinh tới, dùng máy hút bụi dọn giường lại một lần.

Người như vậy, anh có chịu ở lại chỗ này không?

“Em nhìn anh làm gì? Còn không mau đi thu dọn đồ đạc, sáng mai còn đi làm nữa đấy!” Vào lúc Tiểu Bảo Bối đang nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, thì Kiều Trác Phàm đưa tay lại gần cô, nhân lúc cô không kịp phản ứng, anh liền dùng ngón tay trở vuốt chóp mũi cô một cái.

Động tác hết sức thân mật này, trong ấn tượng trước đây, Tiểu Đăng cũng thường xuyên làm như vậy đối với cô . . .

Khi đó mẹ cô còn sống, cha cô cũng cười rất nhiều.

Nhưng vài năm sau, mẹ cô ra đi. Nụ cười trên khuôn mặt của cha cô cũng càng ngày càng ít đi.

Mặc dù, cha cô vẫn coi cô là bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay giống như trước đây, nhưng mà thời gian ba ở bên cạnh cô, càng ngày càng ít. Những hành động thân mật như vậy cũng không còn . . .

Mà hành động đơn giản này của Kiều Trác Phàm, đột nhiên lại khơi gợi lên bao nhiêu kỷ niệm trong cô, khiến cho cô liên tục nghĩ người ra nhớ lại.

“Không đi sao? Không phải muốn anh ôm em lên phòng đấy chứ?” Ân ý của Kiều Trác Phàm: Em đúng là cô nhóc không biết xấu hổ!

Giọng nói như tấm gió xuân, giống như một làn gió nhẹ khẽ lướt qua, thấm vào ruột gan.

Mà giọng nói như vậy, cũng đúng lúc kéo thần chí của Tiểu Bảo Bối quay trở lại.

Vốn đang đột nhiên nhớ lại những thứ bi thương kia, lúc này bởi vì những lời trêu chọc này của anh mà xấu hổ đỏ mặt lên.

“Đáng ghét!” Bây giờ cha vẫn còn đứng ở đó đấy!

Quay người lại dẫn đi đầu, Tiểu Bảo Bối chạy tới căn phòng nhỏ của mình ở trên lầu, để lại Kiều Trác Phàm với đường cong trên khóe miệng vì thực hiện được âm mưu.

“Cha, chúng con lên lầu nghỉ ngơi trước. Ngai cũng nên đi ngủ sớm một chút đi ạ, để sáng mai còn đi làm!”

Không thừa nhận cũng phải thừa nhận, lúc Kiều Trác Phàm ở nhà họ Tiểu, một chút khí thế ở bên ngoài cũng không hề có.

Giọng điệu nhẹ nhàng đơn giản, khiến cho anh giống như một người đàn ông bình thường lúc ở nhà.

Nhưng Tiểu Đăng hiểu, sự tử dù dịu dàng như thế nào thì cũng vẫn là sự tử, tuyệt đối sẽ không vì một chút dịu dàng ngẫu nhiên đó mà biến thành con mèo nhỏ được.

Kiều Trác Phàm vẫn là một vương giả người cao cao tại thượng, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa người khác vào chỗ chết.

Bây giờ anh thể hiện ra sự dịu dàng này, đoán chừng cũng chỉ vì Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ mà thôi . . .

Kiều Trác Phàm như vậy, Tiểu Đăng thấy rằng đã tới lúc mình nên cảm thấy yên tâm rồi.

“Được, các con cũng đi nghỉ ngơi sớm đi!”

Kiều Trác Phàm gật đầu với ông, rồi cũng đi lên trên lầu.

Trước kia Tiểu Đăng còn cảm thấy phòng ốc nhà bọn họ rất rộng rãi, sửa chữa cũng còn rất tốt. Nhưng ngày hôm nay sau khi Kiều Trác Phàm đến, khiến cho Tiểu Đăng đột nhiên cảm thấy rằng trần nhà của bọn họ quá thấp.

Nhìn đi, chỗ bậc thang kia, Kiều Trác Phàm đều sắp phải cúi đầu xuống. Còn nữa, cầu thang này còn bị tróc một ít sơn, so sánh điều này với hình tượng xa hoa của Kiều Trác Phàm nhìn có chút không hợp nhau.

Nhìn bóng dáng Kiều Trác Phàm biến mất ở góc hành lang, Tiểu Đăng suy nghĩ: Hay là hai ngày nữa tìm người sửa sang lại phòng ốc một lần nữa?

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, cái này cho anh thay nè!”

Kiều Trác Phàm vừa bước chân vào cửa liền có cái gì đó đen thui bay vào mặt.

May mà anh phản ứng nhanh.

Nếu không sợ là cái thứ màu đen kia đã trực tiếp ném thẳng vào mặt anh rồi.

Chờ sau khi Kiều Trác Phàm bắt được thứ kia, giờ lên nhìn mới phát hiện ra, đó là một chiếc quần lót màu đen của đàn ông!

Nắm chặt cái quần lót kia, trên mặt Kiều Trác Phàm xuất hiện nhiều vạch đen chạy thẳng xuống dưới. Lập tức anh cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình đã rất nhanh nhẹn, nếu không sẽ bị món đồ chơi này ném lên đầu, vậy thì thật sự là rất mất mặt . . .

Đợi một chút . . .

Trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối, tại sao lại có quần lót của đàn ông?

“Tiểu Bảo Bối, cái món đồ chơi này của em là từ đâu ra?”

Kiều Trác Phàm xiết chặt chiếc quần lót màu đen ở trong lòng bàn tay, hai mắt tròn to lên.

Bộ dạng kia, giống như hận không thể đem Tiểu Bảo Bối ra ăn tươi nuốt sống ngay lập tức vậy.

“Cái này . . . Trước kia không phải định kết hôn với Quý Xuyên sao? Khi đó mua cái này, định đợi khi nào kết hôn xong thì đưa cho anh ta. Nhưng mà cuối cùng hôn lễ không thành, quần lót vẫn còn ở đây . . .” Lời nói còn chưa dứt, như có một trận cuồng phong kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Ngoại trừ đôi diện với đôi mắt màu đỏ tươi cuồng ghen của Kiều Trác Phàm ra, bên cạnh cái mũi nhỏ của Tiểu Bảo Bối còn có một cái quần lót nhỏ màu đen.

Cảm giác này, thực sự rất huyền ảo.

Tiểu Bảo Bối muốn giãy giụa theo bản năng, nhưng sau khi bị Kiều Trác Phàm phát hiện ra, liền nằm chặt lấy eo nhỏ của cô.

“Tiểu Bảo Bối, gan của em càng ngày càng lớn nhì! Dám đem cái thứ mà Quý Xuyên bỏ lại, để cho ông đây mặc nó?” Kiều Trác Phàm rất tức giận nói.

Cảm giác kia giống như anh xài lại chiếc giày rách của Quý Xuyên vậy.

“Cái đó . . . Không phải là em muốn để lại mà! Lúc trước sau khi chúng ta cử hành hôn lễ xong, anh liền dẫn em đi luôn! Em cũng không có thời gian thu dọn quần áo . . .”

Cho nên thứ này vẫn còn ở đây.

Hơn nữa, mấy ngày nay cô về nhà ở, tâm tình cũng không được tốt. Cho nên cũng không có tâm trạng thu dọn lại đồ đạc trong phòng.

“Được, cho dù thứ này em không cần thận mà để lại đây. Vậy sao em còn dám bảo anh mặc nó?”

Kiều Trác Phàm anh mới không cần mặc quần lót của Quý Xuyên!

Cho dù còn mới tinh, chỉ cần nó mang danh nghĩa là của Quý Xuyên, anh đều khinh thường.

“Tại vì anh không có quần áo ở đây, chẳng lẽ để cho anh cời trần chạy khắp phòng hay sao? Thứ này anh ta cũng chưa từng mặc, vẫn còn sạch sẽ . . .” Tiểu Bảo Bối như đang cố giải thích điều gì, cố gắng cạy tay của Kiều Trác Phàm ra, giải cứu chiếc quần lót kia.

“Sạch sẽ anh cũng không cần, anh thà rằng để trần truồng chạy khắp phòng! Chỉ cần thứ gì của Quý Xuyên, anh cũng đều không muốn!” Chỉ cần nghĩ đến Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm liền xù lông.

Khí thế hung hăng của Kiều đại gia không hiểu sao khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ tới một đoạn ngắn của đêm hôm đó.

Khi đó đôi mắt của Kiều Trác Phàm hình như cũng đỏ ngầu lên như vậy, hận không thể thiêu hủy hết.

Không biết là vì không chịu nổi cảm giác đêm hôm đó, hay là bởi vì khí thế vừa rồi của Kiều Trác Phàm quá dọa người, chớp mũi của Tiểu Bảo Bối trở nên chua xót.

“Chỉ cần thứ gì liên quan tới Quý Xuyên anh đều không muốn, vậy thì anh cũng dứt khoát không cần em luôn cho rồi!” Cô đã từng ở bên cạnh của Quý Xuyên, lại còn là vị hôn thê trên danh nghĩa của anh ta nữa kia!

Như thế nào, bây giờ Kiều Trác Phàm đang nhắc nhở cô những thứ này sao?

Nghe được câu lầm bầm này của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Kiều Trác Phàm sửng sốt.

Cái gì gọi là người nói vô tâm, người nghe có ý?

Lúc này xem như Kiều Trác Phàm đã hiểu được rõ ràng.

-----"

Bị ốm rồi, nên thời gian up bài sẽ bị giãn ra nhé!

Già rồi, đau ốm suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Chương 70.2: Từ rất lâu rồi, đã có một người con trai thích em

Editor: Táo đồ phở núi

Cùng lắm anh chỉ không muốn mặc quần lót của Quý Xuyên mà thôi, không ngờ khi lời nói ra lại khiến cho Tiểu Bảo Bối bị tổn thương?

Trong đôi mắt của Tiểu Bảo Bối hiện lên sương mù, khiến cho ánh mắt của cô trở nên mê ly, nhìn cô đáng thương như một con chó nhỏ vậy.

Nhìn cô như vậy, con tức giận của Kiều Trác Phàm đã tan biến thành mây khói. Tiếp sau đó, đôi mắt đỏ cũng biến mất gần như không còn.

“Cục cung, anh không có ý đó . . .” Lời này, anh cố ý kéo dài ra, hạ giọng xuống. Rõ ràng là đang muốn nịnh nọt người phụ nữ này.

Nhưng mà cô vẫn không ngẩng đầu lên nhìn anh, ngay cả cái móng vuốt ở trên ngực của anh cũng không động đậy chút nào. Tất cả điều này khiến cho Kiều Trác Phàm có chút hốt hoảng.

“Cục cung, đừng giận anh mà! Nào, cười một cái . . .” Chiếc quần lót đen mà anh vốn đang xiết chặt trên tay, vứt xuống dưới đất gần chỗ chân của Tiểu Bảo Bối, sau đó lại còn đạp lên mấy cái: Quần lót của Quý Xuyên gì đó, đều đi chết hết đi!

Vào lúc mấy chốc còn để cho cái quần lót làm nhiễu loạn tình hình!

Lần sau gặp được Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm thề nhất định sẽ cho anh ta biết tay. Để xem những thứ này về sau còn dám làm loạn ở trước mặt Kiều Trác Phàm anh hay không.

“ . . .” Đối với lời nói của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối vẫn không thèm trả lời lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xị ra.

Nhìn sơ qua hình như có vẻ vẫn còn tức giận.

Bộ dạng như vậy khiến cho Kiều Trác Phàm có chút luống cuống.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên anh nhắm ngay chỗ nhột của Tiểu Bảo Bối, tấn công!

Chỉ một lát sau, khuôn mặt đang xị ra của Tiểu Bảo Bối đột nhiên tươi cười.

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì vậy . . . Ha ha ha!”

Hốc mắt của Tiểu Bảo Bối vốn đang trong suốt, nhưng mà vẫn không nhận được mà bật cười.

Nhưng mà cười như vậy không liên quan gì tới chuyện vui vẻ hay không vui vẻ.

“Đã nói em là cười với Kiều đại gia anh một cái rồi, em lại rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt!” Tay của Kiều Trác Phàm vẫn không rời khỏi chỗ nhột của cô, ngược lại còn ra sức gãi.

“A ha ha ha, không chơi nữa!” Tiểu Bảo Bối cầu xin tha thứ rất lâu, cuối cùng mới làm cho người đàn ông này dừng tay.

Nhưng mà sau khi đùa giỡn như vậy, chuyện không vui lúc trước dường như đều quên đi hết.

Đối với người khác, có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng mà đối một người ngốc nghếch như Tiểu Bảo Bối mà nói, quả thật cô đã quên sạch.

Những chuyện âm ỉ không vui vừa nãy, đã bị Tiểu Bảo Bối cho qua hết.

Ai ngờ, sau khi Kiều Trác Phàm buông lỏng cô ra, trước khi đi vào trong phòng tắm, không quên đâm vào tim của Tiểu Bảo Bối một nhát dao: “Cục cưng, em cười lên rất xấu!”

“...” Nếu như ánh mắt có thể giết chết một người được, Tiểu Bảo Bối tin tưởng rằng giờ này Kiều Trác Phàm đang bị đóng đinh trên tường, máu chảy cho tới khi chết.

Mà vị đại gia nào đó còn không hề biết rằng, vừa rồi anh đã bị ánh mắt này của cô giết chết bao nhiêu lần, vẫn nghênh ngang đi vào trong phòng tắm.

Mười mấy phút sau có một người đàn ông từ trong phòng tắm bước ra, toàn thân chỉ quấn mỗi một chiếc khăn lông lớn.

Mặc quần áo vào nhìn có vẻ gầy, điều này thì Kiều Trác Phàm chính là một ví dụ chứng minh tốt nhất.

Mỗi lần Kiều Trác Phàm xuất hiện trước mọi người, Tiểu Bảo Bối đều cảm thấy anh có chút gầy.

Nhưng mà khi anh vừa cởi quần áo ra, thì lại là một cảnh tượng khác.

Thế nhưng cũng không thể nói là anh béo được

Trên người của anh, không có một chút thịt thừa. So với dạng đàn ông tiểu thụ mảnh khảnh, thì bản chất rất khác nhau. S

Trên người của Kiều Trác Phàm giống như là tràn đầy năng lượng. Thuộc về loại đẹp kết hợp giữa thể lực khỏe và hình thể đẹp.

“Cục cưng, em nhìn cái gì vậy?” Ngay lúc Tiểu Bảo Bối nhìn Kiều Trác Phàm đến sững sờ cả người, thì lúc này giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên kéo thần chí cô quay trở về.

Cảm giác kia giống như bị người ta phát hiện ra mình đang làm chuyện xấu, nên Tiểu Bảo Bối có chút luống cuống.

“Chuyện đó. . . Anh thực sự không cần tìm bộ quần áo để mặc vào hay sao?” Thành thật mà nói, lúc ở nhà, cho dù có không ngừng lén lút thân mật đi nữa, thì Kiều Trác Phàm vẫn rất ít khi lộ ra nhiều như vậy.

Hơn nữa, bây giờ trên người anh chỉ có duy nhất một chiếc khăn tắm. Ở phía dưới đều trống không. Nếu như chiếc khăn tắm này đột nhiên rơi xuống, vậy rất không tốt đúng không?

Hơn nữa, trên chiếc khăn lông này lại in hình con cừu, là chiếc khăn tắm mà cô thường dùng để lau người sau khi tắm xong. Bị Kiều Trác Phàm cầm lấy quấn quanh người như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm giác có chút quá mập mờ rồi.

“Anh không cần quần lót của Quý Xuyên!” Hỏi như vậy, Kiều đại gia lại có chút cố chấp một cách mãnh liệt.

Bộ dạng kia giống như hận không thể đem Quý Xuyên trở thành một cái bánh đưa lên rán.

“Em lấy của cha em?” Tiểu Bảo Bối cũng không nghĩ là sẽ đưa quần lót của mình ra. Nhưng mà nếu như Kiều Trác Phàm chịu mặc quần lót của cha cô, vậy thì cô rất sẵn lòng đưa cho anh.

“Anh không quen mặc đồ của người khác!” Quần áo của Kiều Trác Phàm anh, nhất định phải là nhãn hiệu mà anh hay dùng.

“Vậy . . .” Tiểu Bảo Bối cũng bối rối. Nhìn xem, đại thiếu gia Kiều thật sự không uống công những lời đồn về anh, đúng là nổi tiếng khó hầu hạ.

“Lần sau đến, thuận tiện mang theo một ít quần áo tới là được! Hôm nay, tạm thời cứ như vậy đã . . .” Nghĩ đến cái đồ vớ vẩn của con rùa Quý Xuyên còn có một chỗ trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối, vậy mà Kiều Trác Phàm anh lại không có gì cả, lập tức có chút tức tối. Anh so với con rùa kia, còn không bằng hay sao?

Không, chỉ trong vòng hai ngày, Kiều Trác Phàm anh sẽ đưa một đống quần áo tới. Chiếm lĩnh một phần quan trọng trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối!

Lúc này, Kiều Trác Phàm đối với cách ăn mặc này của mình rất hài lòng.

Mặc dù trên chiếc khăn lông kia có hình một đống phân và một con cừu nhỏ nhìn có chút xấu xí, nhưng mà trên khăn lông có hương vị thơm mát của Tiểu Bảo Bối . . .

Vừa rồi lúc ở trong phòng tắm, anh vừa ngửi thấy hương vị này thì lập tức có phản ứng ngay.

Thành thật mà nói, bởi vì lão già mập kia, nên lần đầu tiên của anh và Tiểu Bảo Bối cũng không có gì gọi là tốt đẹp.

Nhưng bây giờ nhớ lại mùi vị trên người của Tiểu Bảo Bối, cả người của Kiều Trác Phàm bắt đầu nóng lên.

Chỉ tiếc là lần đó anh đã để lại ấn tượng không tốt đẹp gì đối với Tiểu Bảo Bối! Nếu như bây giờ cưỡng bức cô, vậy thì thực sự nha đầu kia sẽ chán ghét

anh!

Nghĩ như vậy nên Kiều Trác Phàm mới tắm nước lạnh ở trong phòng tắm thật lâu.

Nếu không anh cũng không kéo dài thời gian như vậy.

Nhưng bây giờ vừa ra khỏi phòng tắm, anh lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào khăn tắm của anh.

Trong lúc bất chợt, khí nóng mà anh vừa mới áp chế xuống, lại lập tức xông lên trong đầu của anh.

Đối với lần này, Kiều đại gia có chút lực bất tòng tâm.

Thấy ánh mắt của Tiểu Bảo Bối thỉnh thoảng còn nhìn về phía khăn tắm của anh, tâm trí của Kiều Trác Phàm gần như bị ép đi vào ngõ cụt.

“Cục cung không biết xấu hổ, muốn nhìn sao?” Không biết có phải là do phản ứng quá mức kịch liệt hay là vì nguyên nhân nào khác, giờ phút này đột nhiên Kiều Trác Phàm hất mặt lên với Tiểu Bảo Bối.

Dưới ánh sáng bên trong căn phòng nhỏ, Kiều Trác Phàm với môi hồng răng trắng, nhìn vô cùng yêu dã.

Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ được thấy hương vị say đắm như vậy, trong đầu giống như có con hươu nhỏ chạy loạn vậy.

“Không có . . . Mới không có!” Giờ phút này bàn tay của Kiều Trác Phàm để ở vị trí chiếc khăn lông đang quấn.

Mà nụ cười xinh đẹp kia của anh như muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, nếu như giờ phút này cô nói ra một câu trả lời khẳng định, Kiều Trác Phàm sẽ lập tức kéo khăn lông kia xuống, để cho Tiểu Bảo Bối nhìn thấy toàn bộ.

Suy nghĩ này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chương 70.3: Từ rất lâu rồi, đã có một người con trai thích em

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mặc dù đêm hôm đó, cô và Kiều Trác Phàm đã làm chuyện đó. Nhưng mà lúc làm chuyện đó mọi chuyện đang rất hỗn loạn, Tiểu Bảo Bối căn bản không nhìn thấy bất cứ vật gì, chỉ lo khóc lóc cầu xin tha thứ. Cho nên, cô không có cơ hội nhìn thấy cái gì.

Bây giờ cô có cảm giác, vừa hiểu kỳ lại vừa thấp thòm lo lắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, ngay người đứng nghiêm tại chỗ như một chú chim cánh cụt, không biết nên đi chỗ nào.

Nhưng lúc này Kiều Trác Phàm lại nói cho cô biết: “Muốn nhìn cũng không có cửa đâu!”

Rồi sau đó người đàn ông này xoay người đi vào trong phòng tắm.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vốn tưởng rằng Kiều Trác Phàm sẽ vô si kéo khăn lông xuống lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết tại sao, đồng thời trong lòng của cô cũng có một cảm giác mất mát.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng không có thời gian để tìm hiểu xem cảm giác mất mát này từ đâu mà có, mà lại buồn bực thắc mắc tại sao Kiều Trác Phàm lại đi vào trong phòng tắm lần nữa?

Không phải là vừa rồi anh mới tắm xong đi ra hay sao, lúc này lại đi vào không phải là lại tắm rửa lại nữa chứ?

Một ngày mà tắm nhiều lần như vậy, có ổn không?

Nhưng mà, trả lời lại Tiểu Bảo Bối, chỉ có tiếng nước chảy ào ào vọng ra lúc Kiều Trác Phàm đang tắm . . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, cái giường này của em không phải quá nhỏ sao?” Sau khi Kiều Trác Phàm tắm xong lần thứ hai đi ra, thì quần lấy cái khăn của Tiểu Bảo Bối leo thẳng lên cái giường nhỏ của cô.

Nhưng mà vừa mới nằm xuống, lông mày của Kiều Trác Phàm lập tức nhăn lại.

Chiếc giường nhỏ của Tiểu Bảo Bối có chút mềm mại, còn có mùi thơm đặc biệt trên người của cô. Đối với điều này, Kiều Trác Phàm rất là hài lòng. Nhưng vấn đề là cái giường này cũng quá nhỏ rồi?

Kiều Trác Phàm vừa trèo lên, chân của anh còn thừa ra cả một khúc không biết để đâu.

Cánh tay dài cũng không thể giang rộng ở trên chiếc giường nhỏ này!

“Không biết nữa, đối với em mà nói chiếc giường này rất vừa rồi!” Tiểu Bảo Bối vì chứng minh là mình không có nói dối, cũng vội vàng leo lên giường.

Đúng như lời nói của cô, cô vừa nằm xuống, thì chiều dài vẫn còn dư ra một chút, chiều rộng cũng đủ để cho cô lăn lộn.

Cũng chính vì như vậy, cho nên Tiểu Bảo Bối chưa từng phát hiện ra chiếc giường của mình cũng hơi nhỏ.

Nhưng mà hôm nay Kiều Trác Phàm cũng nằm ở đây, chiếc giường vốn đã nhỏ cũng trở nên chật chội hơn không ít.

Chỉ cần bọn họ thoáng cựa mình một chút, liền đụng vào nhau.

Đúng lúc Tiểu Bảo Bối đang vội vàng chứng minh cho Kiều Trác Phàm biết cô có thể lăn qua lăn lại trên chiếc giường, cô vừa lăn một vòng thì trực tiếp lăn vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Lúc đụng phải cơ ngực của anh, Tiểu Bảo Bối sờ sờ cái mũi bị đau của mình định lui ra ngoài thì lại bị Kiều Trác Phàm ôm ngang lấy.

“Xem ra, giường nhỏ cũng có chỗ tốt của giường nhỏ!”

Ở trong nhà anh có chiếc giường kingsize, có đôi khi Kiều Trác Phàm anh muốn ôm cô, cũng phải mất rất nhiều công sức.

Mà trên chiếc giường nhỏ này, anh không cần phải động. Giơ cánh tay dài ra thì cô đã rơi vào trong lòng của anh rồi.

Cảm giác không làm mà được hưởng khiến cho Kiều Trác Phàm đột nhiên nảy sinh một ý tưởng: Hay là đổi chiếc giường ở nhà thành chiếc giường giống như thế này?

Nhưng mà người ở trong ngực lại bắt đầu giãy giụa.

“Kiều Trác Phàm, anh không nên làm như vậy.” Kiều Trác Phàm ôm cô còn không nói, anh còn lấy một tay chế trụ gáy của cô, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vùi ở trong lòng của anh.

Cảm giác này, giống như hận không thể ấn đầu của cô vào sâu trong thân thể của anh vậy.

Mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối phát điên lên chính là anh nhấn tới mức khiến cho cái mũi nhỏ của cô sắp hư luôn rồi.

“Không được, đêm nay anh sẽ ôm như vậy đi ngủ!” Đại gia Kiều Trác Phàm tuyên bố như vậy, bày tỏ ngay cả một chút thương lượng về vấn đề này cũng không được.

Tiền đó anh còn đặt hai tay của mình lên trên đầu của Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm hay là anh hãy kể chuyện cổ tích cho em nghe đi!” Bị anh gắt gao ấn chặt vào trong lòng, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nói một câu như vậy.

Điều này khiến cho khóe miệng của Kiều Trác Phàm khẽ run rẩy: “Tiểu Bảo Bối, em thật sự coi mình là một đứa trẻ hay sao?”

“Kiều Trác Phàm, anh để cho em trở thành một đứa trẻ một lúc không được hay sao? Từ khi em lên tiểu học, những đứa trẻ khác đều nói, ba mẹ của bọn họ sẽ kể chuyện cổ tích cho bọn họ trước khi đi ngủ! Nhưng mà cha em bế bọn nhiều việc, khi đó căn bản ông không quan tâm tới em. . .”

Tiểu Bảo Bối không nhắc tới mẹ của cô, sợ là khi đó mẹ của cô đã ra đi rồi!

Lúc này, bởi vì đầu của cô vùi ở trong lòng của anh, cho nên Kiều Trác Phàm không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của cô được.

Nhưng mà anh vẫn có thể nghe thấy rõ, lúc Tiểu Bảo Bối nhắc tới những ngày tháng kia, giọng nói của cô hơi khàn khàn.

Kiều Trác Phàm vốn đang muốn lý luận tới cùng với Tiểu Bối, nhưng mà nét run rẩy trên khóe miệng của anh đã chuyển thành một đường cong dịu dàng.

“Em muốn nghe kể chuyện gì?” Anh lặng lẽ thờ dài, giống như sự thương yêu đối với Tiểu Bảo Bối đã sớm chuyển thành sự cưng chiều vô hạn.

“Cũng không đặc biệt muốn nghe chuyện gì.” Thật ra cô cũng muốn cảm nhận cảm giác có người ôm vào trong lòng rồi kể chuyện cổ tích cho nghe.

Nhưng mà cô cũng hiểu rõ, Kiều Trác Phàm người này cũng chưa từng làm cha của người khác bao giờ. Đột nhiên bảo anh kể chuyện cổ tích cho cô nghe, Tiểu Bảo Bối cũng hiểu chuyện này cũng gây khó khăn cho anh. Cho nên, cô đề nghị: “Hay là em đi lấy cuốn truyện cổ tích, anh đọc cho em nghe là được?”

Nói xong, Tiểu Bảo Bối định thoát ra khỏi cái ôm của Kiều Trác Phàm đi lấy cuốn truyện cổ tích.

Nhưng vào lúc này Kiều Trác Phàm lại ấn đầu của cô trở lại trong lòng anh.

“Quên đi. Anh tự nghĩ rồi kể cho em nghe!” Một giọng nói khàn khàn vang lên ở trên đầu của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm nhìn vào chiếc đèn ngủ hình quả quýt ở đầu giường, khúc xạ ra một ánh sáng khó hiểu.

Ánh sáng kia giống như xuyên thấu qua chỗ này để quay về những năm tháng xa xăm . . .

“Có một người con trai rất thích một bé gái!”

“Không đúng, anh phải nói ngày xưa ngày xưa!” Tiểu Bảo Bối ở trong lòng anh đưa ta ý kiến, liền bị nhéo lên cái mặt béo ú.

“Lúc người con trai gặp bé gái kia, thì cậu ta mười tám tuổi, bé gái kia mới mười hai tuổi!”

“Kiều Trác Phàm, đó là yêu sớm! Cục giám sát internet không cho phép!”

“Mẹ nó, em không muốn nghe kể chuyện nữa phải không?” Lại bị cắt ngang lần nữa nên Kiều Trác Phàm có chút xù lông lên, anh khẽ nhéo một cái lên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

“. . .” Tiểu Bảo Bối xoa xoa lên khuôn mặt bị nhéo đau, buồn bực mím miệng lại. Được rồi, cô vẫn còn muốn nghe nên không thể đưa ra ý kiến được nữa.

Sau khi thu thập Tiểu Bảo Bối để cho cô giữ yên lặng, Kiều Trác Phàm mới mở miệng một lần nữa. Giọng nói so với bình thường có cao giọng hơn đôi chút: “Khi đó, cô bé kia vừa khóc vừa chạy theo một chiếc xe. Sau lưng của cô còn có một con chó đi theo. Phía sau có một chiếc xe hơi chạy với tốc độ rất nhanh. Nhưng cô bé kia chỉ chăm chú đuổi theo chiếc xe phía trước, không chú ý tới chiếc xe phía sau. Cứ như vậy cô bé kia và con chó của cô bị chiếc xe kia đụng phải. . .”

“Cậu con trai kia nhìn thấy một màn như vậy, thật ra thì tâm địa của cậu ta cũng không tốt lắm. Nhưng nhìn cô khóc đỏ bừng mặt lên, cậu ta vẫn chạy lên cứu cô bé kia. Ngay cả con chó và người cũng đều đưa tới bệnh viện.”

“Vậy về sau thì thế nào? Kết quả là cô bé chết, hay là cả nhà đoàn tụ?” Có lẽ, chuyện cổ tích trong đầu của Tiểu Bảo Bối chỉ có hai loại kết cục đơn giản như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Chương 70.4: Từ rất lâu rồi, đã có một người con trai thích em

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng chẳng biết tại sao, chuyện cổ tích này lại khiến cho cô có cảm giác quen thuộc như vậy.

“Nếu như chết, thì trên đời này sẽ không xuất hiện một người chuyên gây họa như thế này nữa!” Kiều Trác Phàm đột nhiên đưa ngón trỏ ra chọc chọc lên đầu của cô.

“Đừng có chọc em như vậy, cha em nói làm vậy sẽ bị ngốc!” Cô xoa xoa chỗ mà Kiều Trác Phàm chọc đau.

“Dù sao cũng đã ngốc rồi, ngốc thêm một chút nữa cũng không có gì khác nhau!”

Lúc nói ra lời này, ngực của Kiều Trác Phàm bị đâm hai cái.

“Không được nói em ngốc!”

“Em vốn ngốc mà!” Kiều Trác Phàm cười cười, đáy mắt có một loại chân tình bất đắc dĩ chọt lóe lên.

“ . . .” Tiểu Bảo Bối không phục, trừng to mắt lên, bày tỏ muốn quyết chiến một trận với Kiều Trác Phàm!

Nhìn bộ dạng ngang ngược kia của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lại nhấn đầu của cô vào trong lòng mình, lại bắt đầu nhớ lại: “Hết sức kỳ tích, cô bé kia bị đụng xe nhưng mà không bị chết, chỉ bị trầy da một số chỗ. Con chó của cô bé cũng rất tốt. Nhưng mà cậu con trai kia lại bị dị ứng với lông động vật, nên bệnh suyễn lại phát tác . . .

“Thực ra, bệnh suyễn của cậu con trai này rất nghiêm trọng, mới trước đây thiếu một chút nữa đã chết rồi. Mà lần bị phát bệnh suyễn đó, thiếu chút nữa đã khiến cho cậu ta bị mất mạng! Quảng thời gian đó cậu ta liên tục phải nhập viện để điều trị.”

“Chờ tới lúc cậu ta tỉnh lại, muốn đi thăm cô bé kia. Nhưng khi cậu bé kia cầm hoa đi tới trường học của bé gái kia, mới phát hiện ra có một bé trai khác đã xuất hiện ở bên cạnh cô . . .”

Kể chuyện tới chỗ này, Kiều Trác Phàm muốn nhìn phản ứng của Tiểu Bảo Bối một chút.

Nhưng mà khi đẩy Tiểu Bảo Bối xích ra, anh mới phát hiện người trong ngực đã ngáy khò khò từ lâu rồi.

Về phần ‘chuyện cổ tích’ mà anh vừa mới kể, đến cùng cô có nghe được hay không, Kiều Trác Phàm cũng không biết được.

Anh nhìn bộ dạng lúc ngủ say của cô, rất muốn đánh thức cô dậy để tiếp tục kể hết chuyện cổ tích kia.

Nhưng cuối cùng nhìn bộ dạng ngủ say kia của cô, cuối cùng anh cũng không nỡ đánh thức cô.

Cuối cùng anh ôm chặt người đang ngáy khò khò kia vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của cô.

“Ngủ đi, chuyện cổ tích có nghe hay không cũng không sao cả, dù sao cũng lâu quá rồi . . .” Ôm cô, giọng của anh dịu dàng như nước.

Không biết có phải do ánh sáng phản chiếu ra hay là do lông mi của Kiều Trác Phàm rất dài, mà khi anh ôm Tiểu Bảo Bối vào lúc rồi nhắm mắt lại, ở đuôi lông mày của anh như có thứ gì đó rơi xuống . . .

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, hôm nay tâm trạng của cậu không tệ nhỉ!” Lại một lần nữa gặp Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối phát hiện trong ánh mắt của cô ấy hiện lên sự vui vẻ.

“Cũng tạm!” Nhạc Dương lái xe, đưa Tiểu Bảo Bối đi dạo khắp thành phố này.

Bon họ lớn lên ở cái thành phố này, nhắm mắt cũng có thể biết được phải đi như thế nào

“Có chuyện gì vui hả?” Tiểu Bảo Bối vừa nói vừa mở chiếc bánh ngọt ô mai mà Nhạc Dương đưa tới, bỏ một miếng nhỏ vào trong miệng của mình, lại dứt cho Nhạc Dương một miếng nhỏ nữa.

Nhưng mà Nhạc Dương ăn bánh mà cô đưa, rõ ràng vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn. Thấy tay của Tiểu Bảo Bối không động đậy, lại chỉ chỉ vào miệng đang há to ra của mình, ý bảo Tiểu Bảo Bối tiếp tục dứt đồ ăn cho cô.

Bất đắc dĩ Tiểu Bảo Bối lại cắt một miếng lớn, nhét vào trong miệng của Nhạc Dương.

Lần này, trong miệng tràn ngập vị bơ, khiến cho cả người Nhạc Dương đều tràn đầy sức sống hơn.

Đây là cô bé mập Nhạc Dương, mỗi lần được ăn thứ gì đó có bơ, thì luôn không khống chế được cảm giác thèm ăn của chính mình.

“Cũng không có chuyện gì vui!” Sau khi nuốt miếng bánh lớn kia xuống, Nhạc Dương nói.

“Không có mới lạ! Cậu cười thành như vậy, khẳng định là có chuyện gì vui rồi!”

Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua Nhạc Dương, lại nói: “Thầm mến ai hả?”

“Cất, cho tới bây giờ bà đây không thích thầm mến nữa. Muốn yêu, yêu một cách quang minh chính đại!” Cũng đúng, từ khi Nhạc Dương xác định thích Diệp Từ Hi, mỗi lần gặp Diệp Từ Hi cũng sẽ tỏ tình, trên cơ bản mỗi ngày đều gặp mặt Diệp Từ Hi. Vì như vậy nên mới sinh ra tia lửa điện.

Nhạc Dương vỗ ngực nói.

Bởi vì cô quá béo nên sức của cô cũng rất sung mãn. Sau khi cô vỗ ngực xong, ngực của cô còn lắc lư rất lâu.

Nhìn một màn như vậy, Tiểu Bảo Bối lại không tự giác quét mắt nhìn ngực của mình, lập tức lấy kéo áo che kín lại.

“Chẳng lẽ, gần đây cậu và Diệp Từ Hi . . .” Nhìn tâm trạng hôm nay của Nhạc Dương không tệ, đôi mắt của Tiểu Bảo Bối chợt lóe lên một chút gian xảo.

“Mới không phải, Hôm nay kết thúc vụ án kia, mình lại tăng thêm một chiến tích nữa!” Lúc Nhạc Dương nói câu này, vẻ mặt tràn đầy sự kiêu ngạo.

Nhưng mà Nhạc Dương quả thực là có tư cách để kiêu ngạo như vậy.

Từ khi cô bắt đầu lên tòa, chiến tích đầy rẫy. Trên cơ bản vẫn chưa từng bị thua lần nào.

Cũng chính bởi vì điều này, nên ở trên phương diện này Nhạc Dương cũng có chút danh tiếng.

“Vây thì chúc mừng cậu! Đúng rồi, đêm nay có muốn gọi Diệp Tử Hi tới, chúng ta cùng ăn mừng một bữa không?” Hôm nay lúc ra khỏi nhà, Tiểu Bảo Bối đã nói với Kiều Trắc Phàm là hôm nay cô muốn đi chơi đùa cả ngày, ai mà ngăn cản cô, cô sẽ trở mặt với người đó.

Lúc đó Kiều Trắc Phàm cũng không nói gì, Tiểu Bảo Bối tự động coi phản ứng của anh trở thành anh đã đồng ý. Cho nên giờ phút này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu hưng phấn đề nghị.

Nếu như là trước đây, Tiểu bảo Bối đưa ra đề nghị như vậy, đảm bảo là Nhạc Dương sẽ rất vui vẻ.

Bởi vì mỗi ngày cô đều tìm cơ hội để hẹn Diệp Tử Hi ra, đây vốn là chuyện mà cô yêu thích nhất.

Nhưng mà hôm nay, thấy Nhạc Dương hiếm khi mới được vui vẻ một lần như vậy, Tiểu Bảo Bối quyết định phụ họa cho Nhạc Dương.

Ai ngờ lúc Nhạc Dương nghe cô nói những lời này, thì vẻ mặt lại trầm xuống.

Đặc biệt là ngay sau đó cô lại quăng ra một câu nói: “Thôi quên đi!”

Điều này càng khiến cho Tiểu Bảo Bối hoài nghi, đến cùng thì hôm nay Nhạc Dương bị làm sao vậy!

“Sao thế? Cậu và Diệp Tử Hi cãi nhau à?” Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi, chỉ cần là đề tài về anh ta, mặc kệ là tốt hay xấu, phản ứng của cô đều rất kịch liệt.

Đột nhiên hôm nay trở nên lạnh lùng như vậy, thật đúng là khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không tiếp thu được.

“Cái người kia mà chịu gây gỗ với mình sao?” Nhìn qua mặc dù Nhạc Dương đang rất nghiêm túc lái xe, nhưng mà khóe miệng của cô không tự giác nổi lên cảm giác khổ sở.

Nghe được lời này của Nhạc Dương, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cũng nhớ lại, hình như cô chưa từng nhìn thấy Diệp Tử Hi tức giận tới mức đỏ mặt với Nhạc Dương bao giờ.

Nhưng mà, đó rốt cục là yêu hay là cái gì thì Tiểu Bảo Bối không biết cũng không hiểu được.

“Thôi bỏ đi. Có đôi khi mình thực sự có cảm giác mình khiến cho người ta chán ghét!” Nếu như không phải khiến cho người ta chán ghét, vậy tại sao ở buổi tụ họp đó, Diệp Tử Hi lại nói với người khác là anh ước cô không còn dây dưa với cô nữa?

Lời kia, khiến cho Nhạc Dương có chút hoài nghi đối với đoạn tình cảm này của mình.

Mà cho tới bây giờ, sự hoài nghi này là lớn nhất từ trước tới giờ.

Lúc trước vốn là một ngày không gặp được Diệp Tử Hi, thì Nhạc Dương giống như không thể sống nổi, cho nên cô đã kiên trì ba ngày không gặp Diệp Tử Hi rồi.

Nhưng mà hai ngày qua cũng là hai ngày mà cô trôi qua bết bát nhất.

Cả ngày cô chỉ biết vui đầu vào bàn làm việc. Bởi vì sự nhớ nhung kia đã ngấm vào trong xương, cho nên chỉ có khiến cho mình bận rộn hơn mới có thể tiêu tan được nỗi nhớ kia!

Mặc dù cảm giác này thật sự không dễ chịu, nhưng mà cô vẫn kiên trì. Cô cũng không biết, bản thân mình làm như vậy đến cùng là có ý nghĩa gì. Nhưng mà cô vẫn cứ muốn kiên trì một chút, xem bản thân có thể rời xa được người đàn ông kia không, có phải không có anh ta thì cô không thể sống tốt nổi không.

“Khiến cho người ta chán ghét, Diệp Tử Hi nói như vậy?” Hôm nay Nhạc Dương khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chương 70.5: Từ rất lâu rồi, đã có một người con trai thích em

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Anh ấy chưa nói . . .” Nhưng mà phản ứng thì có, so với nói ra còn khiến cho người ta đau khổ hơn. Nhưng đối với thứ này, Nhạc Dương cũng không muốn chia sẻ với Tiểu Bảo Bối. Cô không muốn nhìn mình quá thảm hại ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Cảm giác chóp mũi của mình chợt chua xót, Nhạc Dương vội vàng ngoảnh đi ra xa, không cho Tiểu Bảo Bối phát hiện ra mình có chút khác thường.

Mà sau đó, Nhạc Dương không đợi Tiểu Bảo Bối nói gì thêm đã nói tiếp: “Hôm nay mẹ mình bảo mình đi xem mắt, mình đã đồng ý!”

“Cậu thực sự muốn đi xem mắt?” Đây không phải là điều mà trước kia Nhạc Dương hoàn toàn phản đối hay sao?

Trước kia, Nhạc Dương thích Diệp Từ Hi, nhưng mà khi cô theo đuổi rất khổ sở mà không có kết quả, Tiểu Bảo Bối cũng đã từng khuyên cô đi xem mắt.

Nhưng khi đó Nhạc Dương nói, đời này cô chỉ muốn kết hôn với người mình thích. Loại chuyện như đi xem mắt, chẳng qua là hai người không nhận được cô đơn nữa, lại bị áp lực từ bốn phía, cho nên mới kết hợp lại để sống qua ngày.

Khi đó Nhạc Dương còn nói: “Tiểu Bảo Bối chờ mà xem, có một ngày nào đó mình sẽ khiến cho Diệp Từ Hi sẽ bước trên thảm đỏ cùng mình!”

Khi đó, Nhạc Dương đã nói ra lời thề son sắt như vậy.

So với người trước mắt bắt đầu thỏa hiệp với cuộc sống, quả thực giống như hai người khác nhau.

“Tiểu Bảo Bối, mình cũng đã đến tuổi kết hôn rồi. Nếu không gả ra ngoài sớm, mẹ mình sắp đuổi mình ra khỏi cửa rồi!” Nhạc Dương còn nói: “Bây giờ nhân lúc này gả đi cũng hay, cắt đứt sự nhớ nhung của mình . . .”

“Cậu nghĩ được như vậy, đương nhiên là tốt rồi.” Nhìn Nhạc Dương mỗi ngày đều chạy theo sau lưng của Diệp Từ Hi, Tiểu Bảo Bối cũng rất lo lắng. Bây giờ có thể hiểu ra được, vậy thì rất tốt rồi. Nhưng mà cũng không biết được lần này Nhạc Dương có thể kiên trì được bao lâu . . .

Trước kia, cô ấy cũng vô số lần kêu gào ầm ĩ nói không cần gặp lại Diệp Từ Hi. Nhưng mà đến cuối cùng có lần nào thành công đâu?

“Mình vốn tưởng rằng Diệp Từ Hi đi tìm cậu, tìm tới cả lầu dưới của Tiểu Thi, thì các cậu phải có chút tiến triển mới đúng chứ . . .” Lời này của Tiểu Bảo Bối, giọng nói có hơi nhỏ một chút.

Hiển nhiên, cô cũng không muốn nói chuyện này cho Nhạc Dương biết, nhưng mà lỗi tai của Nhạc Dương rất thính nên đã nghe thấy.

Nếu như từng yêu mến một người nào đó bạn sẽ cảm nhận được, có đôi khi cũng không phải là hết sức quan tâm tới tin tức của người kia. Nhưng mà mỗi lần có người nhắc tới tên họ, thì bạn sẽ phát hiện ra trước tiên. . .

Mà hiển nhiên, Nhạc Dương cũng chính là người như vậy.

“Anh ta . . . đi tìm mình?” Tin tức này khiến cho Nhạc Dương bất ngờ.

“Nhạc Dương, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Không có, mình sẽ không suy nghĩ gì hết! Có lẽ, người ta là một công tử có tiền, có chút buồn bực vì không biết người vẫn hay quần lầy anh ta bây giờ đã chết ở xó nào rồi?”

Hiển nhiên lúc này Nhạc Dương đã thực sự bị tổn thương.

Nếu không thì lúc cô nghe thấy Diệp Từ Hi vì đi tìm cô mà tới tìm gặp Tiểu Bảo Bối thì cô đã vui vẻ tới mức trèo lên nui xe nhảy nhót hoan hô rồi!

“Được rồi, vậy hai người chúng ta đi ăn mừng một chút đi. Hay là kêu cả người đàn ông của cậu tới?” Hình như Nhạc Dương không muốn tiếp tục chủ đề đau buồn này nữa, liền nói.

“Người đàn ông của cậu?”

Từ này, được thốt ra từ miệng của Nhạc Dương cũng không khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối bị trêu ghẹo như vậy thì đỏ mặt lên.

“Thôi để lần sau đi. Hôm nay hình như anh ấy có cuộc quan trọng, chờ lần sau mình sẽ chính thức giới thiệu cho cậu biết?”

“Nếu như lần sau cũng không đưa tới thì làm sao bây giờ?” Nhạc Dương giống như một đứa trẻ không hài lòng với câu trả lời không chắc chắn như vậy.

Nghe nói như thế, cô lập tức dừng xe ở ven đường, nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối với bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống! .

“Đề mặc cho cậu xử trí!” Tiểu Bảo Bối vỗ ngực nói.

Có lẽ câu trả lời này khiến cho Nhạc Dương hài lòng, cô phát tay một cái: “Duyệt!”

Lúc khởi động lại động cơ một lần nữa, đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, lại nói: “Hay là lần sau, mình cũng đưa một người đàn ông tới?”

“Như vậy, rất tốt . . .” Nghe thấy lời này của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối như được cứu sống lại.

Sau đó hai người nói chuyện liên tục cười ầm lên.

Trong tiếng cười, tràn đầy sự mong đợi đối với tương lai . . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, cậu uống cái này!” Nhạc Dương đưa cho Tiểu Bảo Bối một ly nước trái cây, rồi lại gọi cho mình một ly bia.

“Nhạc Dương, như vậy thì không thích hợp?” Hai người đi ra ngoài ăn mừng, một người thì uống nước trái cây, một người thì uống bia?

“Không thích hợp thì không thích hợp thôi, bà đây không muốn để cho cậu uống bia sau đó còn phải khiêng cậu về nhà!” Tiểu Bảo Bối uống một ly liền say, Nhạc Dương nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt muốn có bao nhiêu khinh thường thì có bấy nhiêu khinh thường.

Lời nói của Nhạc Dương cũng khơi gợi lên một đoạn trí nhớ mà Tiểu Bảo Bối không chịu nổi ngày hôm đó. Lúc này sắc mặt của cô có chút tái nhợt.

Nhưng mà dưới ánh sáng đủ màu sáng này, vừa đúng lúc che giấu được sắc mặt tái nhợt của cô một cách hoàn hảo.

“Tiểu Bảo Bối, cậu đang suy nghĩ cái gì đấy? Mình có thể lý giải là cậu đang tư xuân không?”

Thấy cô vẫn nhìn chăm chăm về một hướng khác, Nhạc Dương túm lấy gò má của cô một cái.

“Làm sao . . . Mình đang nghĩ xem cậu sẽ tìm được đối tượng như thế nào?” Tiểu Bảo Bối xoa xoa chỗ bị nhéo trên mặt của mình, vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

Nếu không, dựa theo tính cách của Nhạc Dương, nhất định sẽ hỏi một đống vấn đề không đâu vào đâu.

“Mình sẽ tìm được đối tượng như thế nào? Chuyện này mình cũng không biết nữa! Nhưng mà mẹ mình nói, lần này tìm cho mình một nhân viên nhà nước. Nghe nói trong nhà chỉ có một cha già, hoàn toàn không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu!”

Đây là ước mơ của Nhạc Dương cho tới bây giờ.

Cô ấy nói rằng tính tình của cô ấy không cho phép người khác khoa tay múa chân đối với mình. Nếu như tương lai có mẹ chồng, cô ấy lo lắng hai người sẽ đấu đá với nhau.

Nhưng mà vừa gặp Diệp Từ Hi, thì dường như cô ấy đều quên hết. Thậm chí ngay cả vấn đề cô ấy vẫn luôn lo lắng cũng đều quên hết không còn nhớ gì.

Bây giờ cô ấy chỉ thể hiện lại bản sắc của mình. Ngay cả vấn đề mẹ chồng nàng dâu mà cô ấy không thích nhất cũng lòi ra.

Có thể thấy được, Nhạc Dương đã khôi phục lại chỉ số thông minh của người bình thường!

Thấy cô giống như đã buông bỏ được hết tất cả, Tiểu Bảo Bối cũng rất vui vẻ, cầm lấy ly nước trái cây chạm cốc với Nhạc Dương: “Chúc cậu tìm được một người chồng như ý không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu . . .”

“Cách . . .” Lúc ly nước trái cây và ly bia chạm vào nhau, tạo thành một tiếng vang thanh thúy.

“Ha ha ha . . .” Sau khi chạm ly xong, hai người đều cười vang.

Tiếng cười liên tiếp vang lên, khiến cho một đám công tử ăn chơi ở gần đó chú ý.

“Ồ, đây không phải là hộ thảo sử giả của Diệp thiếu gia hay sao?” Có người nhận ra Nhạc Dương.

Cũng đúng, Nhạc Dương rất dễ nhận ra. Chỉ bằng dáng người của cô muốn lẫn lộn với những người khác cũng rất khó. Ở phía trên, bàn của Nhạc Dương ở gần bàn của mấy người Diệp Từ Hi. Chỉ cần thoáng ngẩng đầu lên nhìn, bọn họ liền có thể nhìn thấy mặt của Nhạc Dương.

Diệp Từ Hi nghe nói như thế, cũng thuận theo ánh mắt của người kia nhìn qua, liền nhìn thấy lúc này Nhạc Dương và Tiểu Bảo Bối đang ngồi cùng với nhau.

Cô cười vô cùng vui vẻ, thậm chí anh còn lầm tưởng rằng vô vì nhìn thấy anh ở chỗ này nên mới cười vui vẻ như vậy.

Lúc anh ta cẩn thận lắng nghe xem bọn họ có nói chuyện về Diệp Tử Hi anh không, thì trong lúc vô tình lại nghe được từ trong miệng của Nhạc Dương nói ra hai chữ ‘xem mắt’.

Một giây này, trái tim của Diệp Tử Hi như có thứ gì đó ghim vào.

Có chút đau, nhưng mà anh ta cũng không biết được đau ở đâu, vì sao lại đau . . .

Hết chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chương 71.1: Con cảm thấy, Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đồ phổ núi

“Diệp Thiếu, cậu đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là Diệp thiếu đi tìm bảo mẫu của cậu ấy rồi!”

“Ha ha . . .”

Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương vẫn còn đang tiếp tục nói chuyện, rốt cục Diệp Tử Hi không nhịn được nữa. Đứng dậy, anh ta sai bước đi về phía Nhạc Dương và Tiểu Bảo Bối. Mấy công tử ăn chơi đi cùng với anh ta tới đây thì nhau trêu đùa, nhạo báng anh ta.

Nhưng mà Diệp Tử Hi không có thời gian để lo lắng những chuyện này, anh ta trực tiếp đi thẳng về phía Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương.

“Hi, tại sao đến mà không chào hỏi một tiếng thế.” Diệp Tử Hi bước tới, khẽ giọng ép nhếch khóe môi để cho nụ cười trên gương mặt của mình không quá cứng nhắc.

“ . . .” Giọng nói của Diệp Tử Hi vang lên, cả người Nhạc Dương cứng đờ lại.

Đột nhiên Diệp Tử Hi lại xuất hiện ở trước mặt của Nhạc Dương, lại cười cười với cô.

Nhưng mà một lúc lâu sau Nhạc Dương cũng không có trả lời anh ta, bầu không khí lại lần nữa trở nên lúng túng.

“Bọn tôi đi ăn mừng. Thật là đúng dịp lại có thể gặp được anh ở chỗ này . . .” Tiểu Bảo Bối có chút cứng ngắc trả lời lại một câu như vậy.

Cô không xác định được, bây giờ Diệp Tử Hi lại xuất hiện ở trước mặt của Nhạc Dương thì có phải sẽ làm đảo lộn hết kế hoạch lúc trước của Nhạc Dương hay không.

Phải biết là trước kia mỗi lần Nhạc Dương quyết định quên Diệp Tử Hi đi, thì Diệp Tử Hi sẽ xuất hiện và làm nhiễu loạn quyết định của Nhạc Dương.

Mà bây giờ, Diệp Tử Hi lại xuất hiện . . .

“Có chuyện gì vui sao?” Đối với sự thờ ơ của Nhạc Dương, Diệp Tử Hi cũng không cảm thấy phản cảm, anh ta tìm một chiếc ghế ở bên cạnh, rồi thoải mái ngồi xuống bên cạnh hai người bọn họ.

Ngay sau đó anh ta lại gọi một ly whisky, giống như là muốn ngồi ở chỗ này để nói chuyện lâu dài với bọn họ vậy.

“Nhạc Dương vừa thắng một vụ án lớn!” Tiểu Bảo Bối nhìn về phía Nhạc Dương.

Trước đây, nếu như Diệp Tử Hi vừa nhắc tới một chủ đề, thì Nhạc Dương đều thích thú trả lời lại.

Nhưng mà ngày hôm nay thì Nhạc Dương lại rất trầm tĩnh.

Lúc này, cô chỉ lo uống từng ngụm bia, không thêm để ý tới Diệp Tử Hi.

Tình huống này khiến cho Tiểu Bảo Bối cũng sợ một chút. Xem ra lần này Nhạc Dương đã thực sự quyết tâm rồi.

“Là như vậy sao? Nhạc Dương, chúc mừng em!”

Thật ra, lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, thì Diệp Tử Hi vẫn luôn nhìn Nhạc Dương.

Mà anh ta không thừa nhận cũng không được, lúc này trong lòng anh ta mơ hồ có một chút mong đợi rằng Nhạc Dương sẽ trả lời lại anh ta.

Nhưng mà chờ đợi một lúc lâu, ngay cả nhìn anh ta Nhạc Dương cũng không thèm nhìn, trực tiếp bỏ qua động tác gờ ly lên muốn cộng ly với cô của anh ta, mà chỉ lo uống bia của chính mình.

“Nhạc Dương, em không vui à?” Liên tiếp bị Nhạc Dương xem thường, Diệp Tử Hi lại hỏi.

Lúc hỏi ra câu hỏi này, Diệp Tử Hi có thể nhìn ra được là bàn tay cầm ly bia của cô rõ ràng đã cứng đờ lại.

Không chỉ Diệp Tử Hi nhận ra, mà Tiểu Bảo Bối ngồi ở bên kia cũng đã nhận ra.

Rất rõ ràng, cho dù Nhạc Dương đã tức giận muốn gạt bỏ Diệp Tử Hi ra khỏi cuộc sống của mình, nhưng mà cô cũng không thể phủ nhận rằng giờ phút này người đàn ông này vẫn có thể ảnh hưởng rất nhiều tới cảm xúc của cô.

“...”

Nhạc Dương vẫn không trả lời lại.

Vào lúc Diệp Tử Hi cho rằng, vấn đề này sẽ một lần nữa bị Nhạc Dương phớt lờ không thèm trả lời lại giống như vừa nãy, thì anh ta lại nghe thấy Nhạc Dương thần nhiên nói: “Vui chứ, tại sao lại không vui! Mẹ em nói rằng bà ấy đã tìm được một đối tượng tốt giúp em, nếu như lần xem mắt này thuận lợi thì cuối năm sẽ kết hôn! Nào, cạn ly vì em sắp tìm được một mối tốt...”

Lúc Nhạc Dương nói những lời này khóe môi khẽ cong lên.

Không biết có phải là do tác dụng của ánh đèn nên ông hay là do tác dụng của rượu cồn hay không mà lúc này Diệp Tử Hi cảm thấy, khi cô bé béo ú này cười rộ lên thì còn xinh đẹp hơn cả những cô gái trẻ có dáng người xinh đẹp ở ngoài kia.

Nhưng những lời nói của cô lại khiến Diệp Tử Hi cảm thấy rất chói tai.

Bây giờ gặp mặt, cuối năm liền kết hôn?

Từ giờ tới cuối năm không phải chỉ còn lại có ba tháng thôi sao?

Ngay cả thời gian gặp mặt và tìm hiểu chẳng phải chỉ có hai tháng thôi sao?

Như vậy thì sao biết được người kia có phải là người thật sự đối xử tốt với cô hay không?

Cho tới nay, Diệp Tử Hi đều nỗ lực để thoát khỏi cô. Nhưng mà khi thật sự cô bỏ anh đi, để tìm một người đàn ông khác để kết hôn, thì trong tim của anh có cảm giác như bị mất đi thứ gì đó.

Nếu như nếu muốn bỏ rơi anh, vậy thì sao trước kia lại đeo bám anh, còn nói rằng cô thích anh?

Lúc này, cả người của Diệp Tử Hi đang tràn đầy bất mãn và tức giận.

Nhưng mà Nhạc Dương cũng không thèm nhìn anh ta, nói thẳng: “Mau cạn ly đi chứ! Sao thế, các người đều không vui về khi em tìm được một người đàn ông tốt hay sao?” tảo đồ phổ nủ đleê quý đ0n9

Nhạc Dương nói lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối cũng sợ, vội vàng nâng ly lên.

Trên đời này không có ai mong Nhạc Dương tìm được người đàn ông tốt nhiều hơn so với Tiểu Bảo Bối.

Không cần có nhiều tiền, chỉ cần không giống Diệp Tử Hi, mà hãy hiểu và yêu Nhạc Dương là được!

Nhưng lúc này Tiểu Bảo Bối vừa mới nâng ly lên, còn chưa đụng vào ly bia của Nhạc Dương, thì Diệp Tử Hi đã hất đổ ly bia kia của Nhạc Dương.

Sức lực của Diệp Tử Hi hơi lớn, ngoài hất đổ ly bia của Nhạc Dương thì thiếu chút nữa đã hất đổ ly nước trái cây của Tiểu Bảo Bối.

“Diệp Tử Hi, anh nổi điên cái gì? Không phải anh đang cầu mong em đừng quần lấy anh nữa hay sao? Bây giờ em không quần lấy anh nữa, anh lại muốn như thế nào?”

Có thể là vì say, nên đột nhiên Nhạc Dương hét to lên với Diệp Tử Hi.

Thậm chí, đầu tiên cô còn khóc thút thít, lúc này cũng bắt đầu nước mắt chảy ròng ròng. Tất cả những thứ này, giống như thể hiện sự bất công mà trong khoảng thời gian này cô đã phải chịu đựng.

Đột nhiên Nhạc Dương lại rướn cổ lên, giọng nói hơi lớn. Nên không ít người ở trong quán này quay lại nhìn bọn họ chăm chú.

Thấy hành vi của hai người bọn họ khiến cho tất cả mọi người trong quán rượu này chú ý, đột nhiên Diệp Từ Hi kéo tay của Nhạc Dương: “Nhạc Dương, em đi theo tôi ra đây!”

“Anh muốn làm gì?” Dường như Nhạc Dương không muốn đi cùng với anh ta, liên tục giằng tay mình lại, muốn tránh thoát ra.

Nhưng mà sức lực của phụ nữ làm sao có thể là đối thủ của đàn ông được?

Rất nhanh Diệp Từ Hi đã chiếm thế thượng phong, chỉ một lát sau đã kéo Nhạc Dương đi theo ở phía sau. le quý d0n9

“Diệp Từ Hi, anh muốn làm gì?” Nhìn thấy Diệp Từ Hi tức giận khác hẳn với bình thường, Tiểu Bảo Bối cũng có chút lo lắng, muốn đi theo.

Nhưng Diệp Từ Hi đã nói với Tiểu Bảo Bối: “Tiểu Bảo Bối, cô không cần đi theo. Tôi chỉ có lời muốn nói với Nhạc Dương thôi!”

Lời nói này khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể không dừng bước lại được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chương 71.2: Con cảm thấy, Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đồ phở núi

“Diệp Từ Hi, anh buông tay ra!” Bị Diệp Từ Hi kéo đi ra ngoài đường, Nhạc Dương liên tục giẫy giụa.

Nghĩ tới ngày đó Đồng Tình vừa ngồi trên đùi của anh vừa cười nhạo Nhạc Dương cô, lại nghĩ tới Diệp Từ Hi ở trước mặt mấy người bạn chơi bời kia của anh, phải sạch mối quan hệ của bọn họ không còn chút gì, trong lòng Nhạc Dương cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa cộng thêm sự tức giận của việc mấy năm qua tỏ tình luôn bị từ chối, lúc này cô giống như một người điên!

Giờ nắm đấm lên, trực tiếp đánh mạnh vào trên mặt của Diệp Từ Hi một đấm, khiến cho anh ta buông lỏng tay ra.

“Đến cùng thì anh muốn làm gì vậy?” Khóe mắt của cô có một chất lỏng ấm áp xẹt qua, Nhạc Dương vội vàng giơ tay lên gạt đi một cái. Nước mắt nhanh chóng biến mất ở trên mu bàn tay của cô.

Bây giờ cô lại mang theo một tư thế ương ngạnh. Giống như một dũng sĩ không ai có thể đánh bại được vậy.

“Nhạc Dương . . .”

Dường như Diệp Từ Hi không dự liệu được Nhạc Dương sẽ có phản ứng lớn như vậy. Quả đấm này đánh đau tới mức khiến cho khóe miệng của anh ta rỉ máu.

“Tôi không muốn làm gì hết, tôi chỉ muốn hỏi em mấy vấn đề thôi!”

“Muốn hỏi cái gì sao không hỏi ở bên trong? Tại sao phải kéo tôi đi ra ngoài này?” điện dẫn nên quýndon. Nhưng mà, so với sự nóng bức ngọt ngào ở bên trong, thì Nhạc Dương lại thích cảm giác gió đêm thổi vào như ở ngoài này hơn.

Bị cơn gió thổi vào như vậy, Nhạc Dương lập tức cảm thấy đầu óc của mình tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Nhạc Dương, em thực sự muốn kết hôn cùng với một người không quen biết sao?” Đây là vấn đề thứ nhất mà Diệp Từ Hi muốn hỏi.

Anh ta nhìn Nhạc Dương, trong đôi mắt hiện lên sự đau đớn. Nhưng mà, không biết cái đau này hiện lên vì Nhạc Dương, hay là bởi vì quả đấm vừa rồi.

“Xem mắt rồi kết hôn, cũng không tính là kết hôn với một người không quen biết! Theo như lời nói của anh, những người xa lạ kết hôn với nhau như vậy cũng có rất nhiều!”

“Vậy em xác định, em xem mắt sau đó kết hôn, sẽ hạnh phúc sao?” Diệp Từ Hi lại hỏi.

“Chưa từng trải qua, sao biết được là sẽ không hạnh phúc?” Lúc trả lời xong vấn đề này, Nhạc Dương có chút không kiên nhẫn, “Diệp Tử Hi, nếu như anh kéo tôi ra ngoài chỉ để hỏi mấy vấn đề này, vậy thì tôi đi trước đây!”

Vấn đề như vậy không phải sẽ càng đụng vào vết thương lòng của cô hay sao?

Nếu như có thể, đương nhiên cô không muốn xem mắt xong rồi hết hôn. Loại tình huống đó, sẽ không hiểu rõ được tính tình của đối phương, lại phải kết hôn với người mình không yêu, Nhạc Dương vẫn luôn xem thường điều này.

Nhưng vấn đề là, cô lo lắng rằng nếu như mình không kết hôn, mỗi lần nhìn thấy Diệp Tử Hi thì ý chí của cô sẽ trở nên không kiên định. Đến lúc đó, lại tiếp tục đi theo phía sau anh, khiến cho anh bỏ chạy, khiến cho anh chán ghét.

Mà đó là cảm giác mà Nhạc Dương căm ghét nhất.

Vì để cho mình hạ quyết tâm, cô mới có thể đưa ra quyết định đi xem mắt rồi kết hôn như vậy.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Tử Hi lại lượn lờ ở trước mặt cô, cô thực sự lo lắng mình sẽ bị Diệp Tử Hi làm cho tiếp tục dây dưa, làm cho dao động quyết tâm mà cô vất vả lắm mới đưa ra quyết định được.

Bỏ lại lời nói này, Nhạc Dương liền xoay người đi.

“Nhạc Dương . . .”

“Nhạc Dương, em hãy đứng lại đó cho tôi!”

“Nhạc Dương, em hãy nghe tôi nói đã!”

Sau lưng, Diệp Tử Hi vẫn còn đang cố gắng gọi cô lại, nhưng mà bước chân của Nhạc Dương cũng không vì tiếng gọi này của anh ta mà dừng lại.

Không phải là cô tuyệt tình, mà là cô lo lắng nếu như cô không đi tiếp, thì cô thực sự sẽ bị dao động quyết tâm. Rồi sao đó lại sa vào sự đau khổ và rối rắm muốn thoát khỏi Diệp Tử Hi, nhưng mà bản thân mình lại trầm mê bên Diệp Tử Hi không thể tự thoát ra được.

Cô cảm thấy, bây giờ đi thì mới là lựa chọn tốt nhất đối với hai người.

“Nhạc Dương, tôi nói là nếu như . . .”

Ngay lúc Nhạc Dương đã đi được một đoạn thì lúc này giọng nói của Diệp Tử Hi cũng cao giọng lên một chút.

Giọng nói kia, càng lúc càng nâng cao lên hơn, giống như là sợ cô sẽ không nghe thấy được vậy.

Khi giọng nói kia vang lên, bước chân của Nhạc Dương dần dần thay đổi đi chậm lại.

Sau đó dường như người đàn ông kia cũng phát hiện được điều này, tiện đà hỏi: “Nếu như anh đồng ý với em là chúng ta sẽ tìm hiểu nhau một chút, có phải em sẽ đồng ý với tôi là sẽ không xem mắt và kết hôn với người khác?”

Vấn đề này khiến cho Nhạc Dương bất ngờ.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày Diệp Tử Hi sẽ thực sự nói với cô: “Chúng ta tìm hiểu nhau một chút!”

Cho dù cô theo đuổi Diệp Tử Hi lâu như vậy . . .

Một giây kia, hai chân của cô giống như bị đổ chì vậy, không nhúc nhích được.

Thật ra, trước kia chỉ cần Diệp Tử Hi liếc mắt nhìn cô một chút thôi, thì Nhạc Dương đã vui vẻ muốn điên lên luôn rồi.

Mà hôm nay lực chú ý của Diệp Tử Hi dường như lại đặt hết lên trên người của cô. Thậm chí bộ dạng của anh giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đồng ý hẹn hò với Nhạc Dương vậy, điều này có thể khiến cho Nhạc Dương không động lòng được sao?

“Nhạc Dương, tôi . . .”

Nhạc Dương dừng bước nhìn Diệp Tử Hi, hơi thở có chút dồn dập, giống như đang khảo nghiệm một cái gì rất quan trọng vậy.

“Anh . . . Anh muốn nói điều gì?” Nhạc Dương quay đầu lại nhìn anh ta, nhưng lại thấy Diệp Tử Hi vẫn cau mày lại.

Một lúc lâu sau, anh ta cũng không mở miệng nói chuyện, mà chỉ đầu mắt cùng với cô.

Ánh mắt kia rất sâu thẳm, vừa như nhìn Nhạc Dương, vừa lại như không phải.

Lại muốn đùa giỡn cô?

Giống như đêm hôm đó?

Trước mặt bạn bè của anh, anh hiểu hiện sự không thềm để ý tới cô?

Có lẽ đây cũng là một loại phương thức vui đùa của mấy công tử con nhà giàu.

Nhưng mà Diệp Tử Hi, loại trò chơi như vậy tôi rất sợ!

Tôi sợ trở thành tiêu điểm cười nhạo của mọi người, cũng sợ lại bị người khác mỉa mai

Cho nên, nếu như anh vẫn muốn chơi loại trò chơi này, vậy thì tôi không theo nổi . . .

Nghĩ đến đây, khóe môi của Nhạc Dương hơi cong lên.

Sự bị thương vô hình lan tràn ra . . .

Giống như nhìn Nhạc Dương cười đau buồn như vậy lại có chút cuốn hút.

Hình tượng của cô bé béo ú trước kia, không bằng một góc của cô lúc này.

Nhưng mà Diệp Tử Hi không thừa nhận cũng phải thừa nhận, Nhạc Dương như vậy rất có phong tình. Hơn nữa còn rất có tính khiêu khích với anh . . .

Nhìn thấy Nhạc Dương đang sắp xoay người đi một lần nữa, Diệp Tử Hi không biết lấy sức lực từ đâu, đột nhiên tiến lên kéo Nhạc Dương lại.

Lúc này, mặc cho Nhạc Dương giãy giụa như thế nào đi nữa, đột nhiên anh ta cúi người hôn lên môi của Nhạc Dương.

Nụ hôn này không sâu.

Có thể nói, chỉ là hai cánh môi đụng vào nhau thôi.

Nhưng lại khiến cho Nhạc Dương trợn trừng hai mắt lên, ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại vô số lần ở trước mặt của cô.

Nhạc Dương đã từng vô số lần mơ mộng được hôn môi với Diệp Tử Hi. Vì để thực hiện giấc mơ đẹp để đó, đã vài lần cô có ý định chuốc cho Diệp Tử Hi say, sau đó cô muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại khuyên can, nên cuối cùng chuyện này không được như ý nguyện.

Bởi thế cho nên Nhạc Dương đã từng cho rằng đời này xác suất cô và Diệp Tử Hi hôn nhau chính là con số không.

Vậy mà khi giấc mộng này thành hiện thực, thì Nhạc Dương lại có cảm giác như mình đang nằm mơ . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 71.3: Con cảm thấy, Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đỏ phở núi

Lúc Nhạc Dương bị Diệp Tử Hi dẫn vào một góc khuất, thì ở cửa quán bar lại xuất hiện một chiếc xe hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mấy công tử ca đi cùng với Diệp Tử Hi thấy anh ta đi mãi không trở lại, còn tưởng anh ta đã gặp phải phiền phức gì, đang định đi tìm anh ta xem sao. Ai ngờ vừa đi ra tới cửa liền nhìn thấy chiếc xe Hummer vàng liền bị mất tất cả lý trí.

Ngay cả mục đích đi ra ngoài để làm gì bọn họ cũng đều quên luôn.

Lúc này, hai người kia liền đi tới bên cạnh của chiếc xe Hummer vàng kia cảm thán.

“Tuyệt thật, là chiếc xe Hummer vàng!”

“Chiếc xe này hai ngày trước tôi đã nhìn thấy có người đăng ảnh của nó, quá tuyệt luôn!”

“Khi nào ông già nhà tôi có thể mua cho tôi chiếc xe như vậy để chơi đùa, tôi liền cảm thấy mãn nguyện!” Có một người trong đó cảm thán như vậy.

“Thôi đi mày. Chiếc xe này là được đặt theo yêu cầu, trên đời này đoán chừng chỉ có một chiếc này. Lại nhìn tỷ lệ này, khẳng định là vàng thật! Cho dù mày có lấy đầu của ông già nhà mày đi bán khẳng định cũng không mua được chiếc xe này!”

Hai vị công tử ca kia liền sờ nắn chiếc xe ở ngoài cửa quán bar . . .

Mà lúc này thì chủ nhân của chiếc hummer vàng kia đã đi xuyên qua đám người đi vào trong quán bar.

Bởi vì xe anh vừa đi tới nơi, đã có người thông báo cho người phụ trách của quán bar, tự mình đi ra nghênh đón.

Một chiếc hummer vàng như vậy, cho dù là đi thuê đi chăng nữa, thì khẳng định cũng chỉ những người giàu có mới có thể thuê nổi.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài đi mấy người?” Một đám người đi theo bên cạnh, cúi đầu khom người với bộ dạng tươi cười lấy lòng.

Nhưng mà cả quá trình, người đàn ông này ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng không có. Thái độ kia, vô cùng lạnh lùng.

Có thể coi là đám người kia bị thái độ của người này làm cho mất mặt nhưng mà đám người kia cũng không dám nhiều lời. Bởi vì người đàn ông này khiến cho người ta có cảm giác bọn họ phải kính ngưỡng anh, cúi đầu xưng thần với anh . . .

Người đàn ông chưa từng để ý tới người khác, từ lúc bước chân vào nơi này, đôi mắt sâu thẳm của anh liên tục tìm kiếm thứ gì đó ở trong đám người.

Đôi đồng tử kia, nhìn không thấy đáy cũng không thấy bờ. Càng giống như là một cái miệng của hàm băng, có thể hút hết vạn vật trên thế gian vào trong đó vậy.

Cho tới khi trong tầng tầng lớp lớp người ở đây, tìm được bóng dáng nào đó, thì trong ánh mắt của người đàn ông này mới xuất hiện một chút tia sáng.

Tiếp theo anh không thèm để ý những người xung quanh kia, mà đi thẳng tới chỗ bóng hồng kia.

“Cục cưng!”

Tiểu Bảo Bối đang bận rộn uống nước trái cây, vốn định uống hết chỗ đồ uống này, thì sẽ đi ra tìm bọn Nhạc Dương.

Ai ngờ phía sau lại vang lên một giọng nam quen thuộc.

Quay người lại, quả nhiên cô nhìn thấy Kiều Trác Phàm với vẻ phong trần mặt mày đi về phía cô.

Mà phía sau anh còn có mấy người đi theo nữa.

Nhưng mà những người kia đều là những người xa lạ.

Nhìn qua thì không giống như những người vệ sĩ mà bình thường vẫn đi theo phía sau Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm không để ý tới ánh mắt của cô, mà đi thẳng lại bên cạnh cô, sau đó một tay ôm lấy eo nhỏ của cô, sau đó ôm cô vào trong lòng.

“Kiều Trác Phàm, anh nhéo đau em!” Cô gái nhỏ ở trong lòng của Kiều Trác Phàm khẽ lên tiếng kháng nghị.

Không biết có phải Kiều Trác Phàm cố ý không mà vừa đi lại liền ôm lấy cô.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy không được tự nhiên, mà cái tay đang đặt ở eo của cô hình như còn không ngừng gia tăng sức lực.

“Xin lỗi . . .” Kiều Trác Phàm nghe thấy lời kháng nghị của cô, cuối cùng cũng buông lỏng ra một chút.

Nhưng mà tay của anh vẫn đặt ở trên eo của cô.

“Sao anh lại tới đây?” Ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm đang gần trong gang tấc, đột nhiên Tiểu Bảo Bối hỏi.

Lúc cô gọi điện thoại nói chuyện với anh, không phải trong điện thoại anh cũng không nói gì sao?

Cô còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm đã đồng ý rồi.

“ . . .” Đối với vấn đề này, Kiều Trác Phàm cũng không trả lời. Nhưng mà bàn tay đặt ở trên eo của cô lại xiết chặt thêm một chút theo bản năng.

Quả thực là anh vốn định để cho cô ở bên ngoài vui chơi một chút.

Dù sao khi hai người kết hôn, cũng không quy định là phải ở cùng một chỗ với nhau. Mỗi người đều phải có không gian của chính mình, nếu không thì

sớm muộn gì tình cảm cũng trở nên nhàm chán.

Cho nên cho dù Kiều Trác Phàm anh có muốn mỗi giây mỗi phút đều ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối đi chăng nữa thì anh cũng không thể không đồng ý với cô được.

Kiều Trác Phàm biết là cô không ở nhà, nên anh đã chuẩn bị để làm thêm giờ.

Nhưng khi bận rộn ở trong phòng làm việc, anh cũng không thể nào yên tâm được.

Nhất là nghĩ đến cảnh tượng Tiểu Bảo Bối uống rượu say ngày hôm đó, trong lòng của anh giống như có vô số con chuột chạy qua chạy lại.

Cuối cùng, anh vẫn không thể giữ vững lý trí của mình được, vội vàng chạy tới đây.

Sau khi đến đây, trong lòng của Kiều Trác Phàm còn đang lo lắng trùng trùng.

Bởi vì anh rất lo lắng Tiểu Bảo Bối sẽ oán hận anh ngay cả chút tự do cũng không cho cô.

Nhưng thật may mắn là ngay từ đầu Tiểu Bảo Bối không hề có chút nghi ngờ nào đối với anh, mà hình như cô lại rất hoan nghênh anh đi tới đây vậy.

“Kiều Trác Phàm, anh tới thật đúng lúc. Nhạc Dương liên tục nói muốn gặp anh!”

Lúc nói lời này cô còn có chút chờ mong nhìn Kiều Trác Phàm.

Bộ dạng kia giống như muốn hỏi anh, anh gặp mặt bạn thân của em được chứ?

“Gặp thì gặp thôi! Dù sao chỉ cần em nói là được!” Anh đưa tay lên xoa đầu của Tiểu Bảo Bối.

“Ha ha, Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!” Tiểu Bảo Bối nhận được một câu trả lời hài lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười với biết bao nhiêu là ngọt ngào.

Sự ngọt ngào kia đi thẳng vào trong trái tim của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn là Kiều Trác Phàm.

Thời gian chỉ một trong tích tắc thôi, anh vốn còn đang lo lắng trùng trùng bây giờ đã lộ ra vẻ mặt hồ ly bị chiếm mất lợi ích: “Nhóc con không biết xấu hổ, anh biết rõ anh rất tốt. Nhưng mà anh không cần phải khen anh ở trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ em không biết làm như vậy anh rất xấu hổ hay sao?”

Lời này nếu để cho cấp dưới của Kiều Trác Phàm nghe được, khẳng định sẽ bị cười thúi mũi.

Nếu như ngài biết xấu hổ, vậy thì trong thiên hạ sẽ không người nào gọi là không biết xấu hổ cả.

Nhưng sự thực chứng minh, độ dày da mặt của Kiều Trác Phàm quả thực không tệ.

Ngay cả khi ở trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng có thể đem những lời nói trái với lương tâm nói được lưu loát như vậy, giống như anh thật sự là một người rất ngại ngùng.

“Lạ thật, tại sao bây giờ Nhạc Dương vẫn còn chưa trở lại? Chẳng lẽ cô ấy đã đi cùng với Diệp Tử Hi rồi?”

Tiểu Bảo Bối uống xong ly nước trái cây, vốn còn muốn uống những thứ khác, nhưng mà Kiều Trác Phàm không cho.

Nói là uống quá nhiều đồ lạnh gì đó sẽ không tốt đối với bao tử của cô.

Tiểu Bảo Bối vốn muốn ăn cái gì đó nóng nóng nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói ăn đồ nóng và lạnh cùng nhau sẽ bị tiêu chảy.

Tóm lại, bây giờ cô không thể uống gì nữa, chỉ có thể ngóng cổ ra ngóng Nhạc Dương quay lại.

Nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng của Nhạc Dương và Diệp Tử Hi.

“Diệp Tử Hi?” Nghe được cái tên này, trong đầu của Kiều Trác Phàm tìm kiếm.

Rất nhanh sau đó trong đầu của anh liền hiện lên bóng dáng của một người đàn ông bị chiếc hummer vàng của anh hun cho cả người đen thui ngày hôm đó.

Người kia và Nhạc Dương ở cùng một chỗ?

“Vâng, Diệp Tử Hi nói là có lời muốn nói với Nhạc Dương, nhưng mà nói cái gì mà lâu tới mức bây giờ vẫn chưa chịu quay lại?”

“Xem ra, bọn họ không có ý định quay trở lại!” Kiều Trác Phàm khê than.

“Không thể nào, Nhạc Dương sẽ không bỏ lại em một mình đâu?”

Nhưng mà lời nói của Kiều Trác Phàm được nghiệm chứng rất nhanh chóng.

Bởi vì điện thoại đi động của Tiểu Bảo Bối đã vang lên.

Là điện thoại của Nhạc Dương gọi tới, nói với Tiểu Bảo Bối là vừa rồi cô đã để lại túi xách ở đó, bảo Tiểu Bảo Bối cầm về giúp. Bây giờ cô có chút việc phải đi trước.

Sau đó Nhạc Dương liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Cũng không thêm để ý xem Tiểu Bảo Bối hỏi với cái gì ở phía sau.

“Thật sự rất lạ, đến cùng thì bọn họ có chuyện gì gấp tới mức phải nhất định phải đi ngay bây giờ?” Di ien n#d ang# lle e#q qiiq on. Tiểu Bảo Bối buồn bực.

Nhạc Dương liên tục kêu gào đòi gặp Kiều Trác Phàm.

Hôm nay khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, Tiểu Bảo Bối đúng là rất muốn để cho bọn họ gặp mặt, không ngờ lại biến thành như vậy?

Lúc này Tiểu Bảo Bối rất là rối rắm, cô gọi điện thoại lại cho Nhạc Dương, nhưng mà điện thoại của Nhạc Dương đã tắt máy.

“Kiều Trác Phàm, hình như Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đi cùng với nhau. Rốt cục thì bọn họ có chuyện gì, tại sao lại vội vàng như vậy?”

Tiểu Bảo Bối đặt điện thoại xuống, vẻ mặt có chút rối rắm.

Lần đầu tiên bị Nhạc Dương vứt bỏ ở quán bar, cảm giác này quả thật không dễ chịu chút nào.

“Theo như anh nghĩ thì là chuyện tình yêu nam nữ!”

Kiều Trác Phàm nhấp một ngụm rượu mà anh vừa gọi, hương vị cũng không có gì đặc biệt, ấn đường của anh đều nhú lại cùng một chỗ.

Mà Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy điều này, chỉ không tìm không phôi nói: “Điều này sao có khả năng? Nếu như Diệp Tử Hi và Nhạc Dương ở cùng một chỗ thì đã sớm thành rồi! Cần gì phải chờ tới bây giờ?”

“Được rồi, nếu như bọn họ không trở lại nữa, vậy thì chúng ta về nhà đi!” Sớm biết như vậy thì đêm nay anh và Tiểu Bảo Bối sẽ không cần phải mất nhiều thời gian ngồi ở chỗ này như vậy. Nếu như về nhà sớm một chút, bọn họ có thể ở trên giường bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn một chút!

“Vậy cũng được . . .”

Cuối cùng Tiểu Bảo Bối vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau Kiều Trác Phàm trở về nhà.

Nhưng mà cô cơ bản không ngờ được rằng, một câu của Kiều Trác Phàm đã nói trúng huyền cơ . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Chương 71.4: Con cảm thấy, Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đồ phở núi

“Cô có nghe nói gì không? Hình như Tiểu Bảo Bối bị điều tới Đế Phàm rồi!”

“Không thể nào? Tôi nghe nói, hình như bên Đế Phàm yêu cầu đối với nhân viên rất cao!”

“Thật mà. Phòng của tôi đã in quyết định ra rồi, chờ hai ngày nữa Tiểu Bảo Bối sẽ qua đó.”

“Cũng đúng, mặc kệ bây giờ cô ấy có thực lực như thế nào, người ta có một ông bố nhiều tiền, bây giờ lại có thêm một ông chồng nhiều tiền. . Cô thử nghĩ xem muốn chức vụ gì mà không có?”

Trong phòng giải khát, vĩnh viễn là nơi buôn chuyện tốt nhất.

Kể từ ngày Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trong phòng làm việc của Tiểu Bảo Bối, rồi lại nói muốn đưa cô tới bên chỗ của anh ở trước mặt nhiều người như vậy, thì những tin đồn như vậy liên lan truyền khắp nội bộ Tiểu Thị.

Mới đầu, Quý Xuyên nghe được tin đồn như vậy, cũng không để ý tới.

Bởi vì đến cùng thì anh ta cũng hiểu rõ được năng lực của Tiểu Bảo Bối có bao nhiêu.

Một người ngốc nghếch như cô, có thể tốt nghiệp trường đại học là tốt lắm rồi. Ngóng trông cô trở thành một nữ cường nhân còn không bằng chờ heo mẹ biết leo lên cây.

Đây cũng là lý do mà trước đây Quý Xuyên không lựa chọn Tiểu Bảo Bối.

Theo ý của anh, Tiểu Bảo Bối mềm yếu như vậy, không phù hợp với anh chút nào.

Nhưng mà kể từ khi Tiểu Bảo Bối gả cho Kiều Trác Phàm, thì anh dần dần phát hiện ra là anh thật lòng.

Thậm chí nếu như bây giờ bỏ hết tất cả những gì anh đang có để đổi lại được Tiểu Bảo Bối, thì khẳng định là Quý Xuyên sẽ đồng ý không chút do dự nào.

Trong khoảng thời gian này, anh cũng đã có quyết định này.

Cũng không chờ anh ta sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, thì tin đồn Tiểu Bảo Bối chuyển đi càng lúc càng nhiều.

Bây giờ, có người nói là quyết định đã được đưa xuống rồi.

“Chuyện này là thật sao?” Đột nhiên, Quý Xuyên vốn đến phòng giải khát để lấy ly nước ấm để uống thuốc cảm mạo, thấy như vậy liền xông lên.

Thậm chí anh ta còn không để ý những ánh mắt khác thường của người khác, trực tiếp kéo cổ tay của nữ nhân viên vừa mới nói là có quyết định chuyển đi kia.

Hai nữ nhân viên kia vốn đang ngồi tán gẫu rất vui vẻ ở trên ghế sofa, ai ngờ lúc này Quý Xuyên trầm mặc ít nói nhất ở công ty lại có thể xông tới cầm lấy cổ tay của cô ta.

Lúc này, nữ nhân viên kia chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm Quý Xuyên không biết trả lời lại như thế nào.

“Tôi hỏi cô, Tiểu Bảo Bối thực sự điều chuyển tới Đế Phàm sao?” Quý Xuyên lại hỏi lại một lần nữa.

Anh hét lên nên giọng có hơi lớn, mấy người bên ngoài của phòng giải khát cũng nghe thấy được.

Mặc dù bọn họ không có bu lại để xem nhưng mà mỗi người đều vênh tai lên để nghe ngóng tin tức.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện Nhạc Dương hành hung Quý Xuyên nên sau đó chuyện tình tay ba của Tiểu Huyền, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối liền trở thành đề tài nóng hổi của toàn bộ công ty.

Vì như vậy nên mọi người càng hiếu kỳ đến cùng thì ba người này sẽ như thế nào?

Mà bây giờ, đột nhiên Quý Xuyên lại vì Tiểu Bảo Bối bị điều chuyển đi nơi khác mà biến hóa không ngừng. Rất nhiều người đều suy đoán, vị tổng giám đốc Quý này đoán chừng là muốn quay lại với vị hôn thê!

“Quyết định điều chuyển đi nơi khác . . . Đã được dán lên bảng thông báo . . .”

Nữ nhân viên kia đã bị Quý Xuyên hù dọa không nhẹ, lời nói ra có chút cà lăm. Sợ bản thân mình diễn đạt không được rõ ràng lắm, nên còn giơ ngón tay lên chỉ về phía bảng thông báo ở bên ngoài phòng giải khát!

Quý Xuyên nhận được câu trả lời thỏa đáng, nên sẽ không còn làm khó nữ nhân viên này nữa.

Buông tay của cô ta ra, Quý Xuyên liền đi về phía bảng thông báo.

Chờ lúc đã nhìn thấy nội dung của quyết định dán trên bảng thông báo, đột nhiên anh ta xé quyết định kia xuống, vội vàng đi vào thang máy.

Một màn này khiến tất cả mọi người ở chỗ này đều xì xào bàn tán . . .

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc Quý đến!”

Vừa lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc ở trên cùng của tòa nhà Tiểu Thị, Tiểu Đằng vừa uống cà phê vừa xem tài liệu.

Lúc này thư ký đi vào và nói.

“Quý Xuyên? Cậu ta tới làm gì?” Tiểu Đằng vừa nghe thấy cái tên này, ấn đường lập tức nhíu lại.

Nói thật ra, trước kia ấn tượng của ông đối với Quý Xuyên mặc dù không nói là quá tốt nhưng mà cũng không phải là xấu.

Ông nhìn ra được, trước kia Quý Xuyên cũng không yêu thích Tiểu Bảo Bối nhà mình. Nếu không vì sao những ngày nghỉ vì sao người đàn ông này lại không đưa Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ đi chơi lấy một lần?

Mỗi khi tới ngày nghỉ, ông chỉ thấy con gái nhà mình ngồi trước ti vi, xem chương trình du lịch tình nhân ở trên ti vi đến sững sờ.

Nhưng mà thái độ trong công việc của Quý Xuyên thì lại rất nghiêm túc. Chính vì thời gian ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối cậu ta đều dùng vào công việc, nên thành tích của cậu ta ở công ty mới liên tục tăng lên. Điều này mới khiến cho Tiểu Đằng có ấn tượng không tệ đối với anh ta.

Nhưng mà kể từ khi biết được Quý Xuyên phản bội Bảo Bối, ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền. Hơn nữa sau khi đính hôn với Tiểu Bảo Bối còn bí mật đi đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền, thì ấn tượng của Tiểu Đằng đối với anh ta đã trở nên tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa.

Nếu như không phải anh ta đang nắm giữ cổ phần của Tiểu Thị, Tiểu Đằng đã sớm đuổi anh ta ra khỏi công ty. Nếu như không thể phế trừ anh ta được, bây giờ Tiểu Đằng cũng không giao những hạng mục quan trọng cho anh ta nữa.

Mục đích đương nhiên là bắt đầu loại bỏ sức ảnh hưởng của Quý Xuyên đối với Tiểu Thị từ bây giờ.

“Tổng giám đốc . . .” Thư ký của Tiểu Đằng đột nhiên hô lên, khiến cho Tiểu Đằng ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu.

Ông vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Quý Xuyên đứng ở trước mặt của ông.

“Chào ngài . . .”

Ngược lại Quý Xuyên rất cung kính gật đầu chào hỏi Tiểu Đằng.

Động tác này khiến cho Tiểu Đằng sững sờ.

Cho dù là trước kia lúc Quý Xuyên sắp trở thành con rể nhà bọn họ, thì anh ta vẫn chưa từng làm ra một động tác cung kính như vậy với Tiểu Đằng bao giờ.

Nhưng hôm nay . . .

“Có chuyện gì?” Tiểu Đằng vừa ra hiệu bảo trợ lý của mình ra ngoài trước vừa mở miệng nói.

“Cháu chỉ muốn hỏi, đưa Bảo Bối tới Đế Phàm là tự ngài đưa ra quyết định ạ?” Quý Xuyên hỏi.

Lúc này trong tay trái của anh ta còn có tờ quyết định điều chuyển Tiểu Bảo Bối đi nơi khác mới được xé ở bảng thông báo xuống. Không biết là do tức giận hay do nguyên nhân nào khác mà lúc này Quý Xuyên đang vô chặt tờ giấy ở trong lòng bàn tay, ngay trước mặt của Tiểu Đằng cũng không không chế được.

Bây giờ cơ hội nhìn thấy Tiểu Bảo Bối càng ngày càng ít.

Trừ lúc ở công ty, anh cũng không có lý do gì hợp lý để gặp cô cả.

Mà cho dù anh có bí mật hẹn gặp Tiểu Bảo Bối, thì Quý Xuyên cũng hiểu được là Tiểu Bảo Bối nhất định không muốn nhìn thấy anh.

Nếu cứ như vậy để mặc cho Tiểu Bảo Bối bị điều chuyển tới Đế Phàm, Quý Xuyên có cảm giác như món đồ mà anh yêu quý bị cướp đi mất vậy.

Trừ việc lo lắng sau này sẽ không gặp được Tiểu Bảo Bối, thì anh còn lo lắng người đàn ông tên Kiều Trác Phàm kia hơn, anh ta sẽ nhanh chóng thay thế vị trí của Quý Xuyên trong lòng của Tiểu Bảo Bối.

“Đúng vậy!” Tiểu Đằng thoáng nhìn tờ giấy ở trong lòng bàn tay của Quý Xuyên, phía trên còn có mấy chữ rất rõ ràng: ‘Quyết định nhậm chức’.

“Xin ngài hãy thu hồi quyết định này!” Quý Xuyên biết rõ, bản thân mình đưa ra thỉnh cầu này có chút buồn cười.

Nhưng mà anh ta biết rõ, chỉ cần Tiểu Đằng muốn làm, thì khẳng định là ông sẽ làm được.

“Cậu có quyền gì mà hỏi đến chuyện chuyển công tác của công nhân viên Tiểu Thị?” Tiểu Đằng ngồi nguyên trên vị trí của mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Xuyên.

Nói thật lúc này ông cũng không hiểu đến cùng thì Quý Xuyên muốn làm cái gì.

“Cháu biết là cháu không có quyền hỏi những điều này.” Quý Xuyên nắm giữ 15% cổ phần, nhưng mà lại là cổ phần lừa gạt từ tay của Tiểu Bảo Bối. Điều này anh ta biết rõ ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 71.5: Con cảm thấy, Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đồ phổ nửi

“Cậu có quyền gì mà hỏi đến chuyện chuyển công tác của công nhân viên Tiểu Thị?” Tiểu Đăng ngồi nguyên trên vị trí của mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Xuyên.

Nói thật lúc này ông cũng không hiểu đến cùng thì Quý Xuyên muốn làm cái gì.

“Cháu biết là cháu không có quyền hỏi những điều này.” Quý Xuyên nắm giữ 15% cổ phần, nhưng mà lại là cổ phần lừa gạt từ tay của Tiểu Bảo Bối. Điều này anh ta biết rõ ở trong lòng.

Ở trước mặt của Tiểu Đăng, anh ta chính là người không có chút tư cách nào nhất.

“Cháu biết, cháu nói như vậy là rất vô si! Nhưng mà bây giờ cháu đã biết sai rồi. Cha . . .”

Dù sao đi nữa Tiểu Đăng cũng chưa bao giờ nghĩ tới, Quý Xuyên sau khi đính hôn không chịu đổi giọng kêu ông một tiếng ‘cha’, hôm nay lại có thể gọi ông như vậy.

Nhưng mà thời gian Tiểu Bảo Bối tổ chức hôn lễ đã qua hơn hai tháng, xưng hô như vậy dường như không còn bất cứ ý nghĩ gì đối với Tiểu Đăng nữa.

“Tổng giám đốc Quý, cậu có nhớ lộn không vậy? Người mà Bảo Bối nhà tôi lấy không phải là cậu. Người gọi tôi là cha cũng không nên là cậu!”

Tiểu Đăng cười.

Bộ dạng kia, giống như vừa rồi ông nghe được từ miệng của Quý Xuyên không phải là một câu xưng hô mà là một câu chuyện cười.

Điều này người có nhiều cảm xúc sâu sắc nhất chính là Quý Xuyên.

Nhưng mà lúc này, anh ta chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Cha, con thực sự biết sai rồi. Lúc đầu con không nên vì cái trước mắt, không nên đối xử với Bảo Bối như vậy. Bây giờ con đã quyết định đem 15% cổ phần trả lại cho Bảo Bối, con nghĩ . . .”

“Đó vốn là cổ phần của Bảo Bối!” Đột nhiên Tiểu Đăng mở miệng, cắt đứt lời Quý Xuyên muốn nói.

Thật ra, cho dù lúc này Quý Xuyên chưa nói hết câu, nhưng mà Tiểu Đăng cũng có thể đoán ra được đại khái người đàn ông này muốn nói cái gì.

Chỉ đơn giản là bây giờ anh ta đã ý thức được sai lầm của mình, muốn trả lại cổ phần cho Tiểu Bảo Bối, rồi sau đó khiến cho Tiểu Bảo Bối tiếp nhận anh ta một lần nữa.

Nhưng mà Quý Xuyên, đó không phải là một trò cười sao?

“Cậu thật sự cho là Tiểu Bảo Bối nhà chúng tôi không có ai thương yêu, không có cậu thì không sống được hay sao?”

Một câu nói của Tiểu Đăng khiến cho khuôn mặt của Quý Xuyên tái mét đi.

“Con không nghĩ như vậy . . .” Từ trước Quý Xuyên cũng biết Tiểu Bảo Bối không phải là không có ai thương. Cho dù không có người khác, thì phía sau lưng của cô vẫn luôn có một người tên là Diêm Soái.

Trong chuyện tình cảm Tiểu Bảo Bối rất khờ khạo, không cảm nhận được bao nhiêu cả.

Nhưng mà lúc Quý Xuyên ở bên cạnh cô, thì lúc nào anh cũng cảm nhận được địch ý rất rõ ràng của người tên là Diêm Soái kia.

“Không nghĩ như vậy? Vậy cậu muốn giữ lại Bảo Bối để làm gì?” Tiểu Đăng lại hỏi.

Trên thực tế, lần chuyển công tác đi nơi khác này là Kiều Trác Phàm đã trực tiếp đề nghị với ông.

Nói thật ra, Tiểu Đằng cũng không nỡ để cho Tiểu Bảo Bối đi như vậy.

Mặc dù mỗi ngày đi làm về không thể nhìn thấy cô, không thể tự mình làm đồ ăn nóng hổi cho cô, nhưng mà tối thiểu thì lúc Tiểu Bảo Bối ở công ty, Tiểu Đằng có thể mượn đủ các lý do để gặp mặt được con gái bảo bối nhà mình.

Nếu để cho Tiểu Bảo Bối chuyển luôn công việc tới chỗ của Kiều Trác Phàm, vậy thì khi nào ông mới có thể gặp mặt được con gái bảo bối nhà mình đây.

Đối với lần này, ngay từ đầu Tiểu Đằng đã không đồng ý.

Nhưng mà sau đó, Kiều Trác Phàm lại dùng điều kiện là mỗi cuối tuần hai vợ chồng son bọn họ sẽ về nhà thăm ông, Tiểu Đằng mới chịu thỏa hiệp.

Hai người bọn họ mất hơn nửa ngày mới thương lượng thành công hiệp nghị này, sao có thể chỉ vì ba câu vớ vẩn của Quý Xuyên lại có thể thay đổi?

Còn nữa, bây giờ Tiểu Đằng cũng đã nhận định, có người còn thích hợp với Tiểu Bảo Bối hơn cả Quý Xuyên, người đó chính là Kiều Trác Phàm!

“Con cảm thấy Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Bảo Bối!” Lời này của Quý Xuyên cũng khiến cho ánh mắt của Tiểu Đằng khẽ lóe lên.

Quả thật đến bây giờ thỉnh thoảng Tiểu Đằng cũng có chút hoài nghi, Kiều Trác Phàm cũng chiều Tiểu Bảo Bối đến tận xương, rốt cục là có mục đích gì.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy lúc nào Kiều Trác Phàm cũng đi theo sau lưng của Tiểu Bảo Bối, giải quyết giúp cô một đồng phiền toái lớn, thì suy nghĩ này của ông đã biến mất không còn chút gì.

“Mặc kệ thằng bé có mục đích, âm mưu gì đó cũng được. Bây giờ, Tiểu Bảo Bối đã lập gia đình, tất cả những chuyện này đã không còn liên quan đến cậu nữa!” Thái độ của Tiểu Đằng, cương quyết ngoài dự đoán của Quý Xuyên.

Nhưng mà điều này khiến cho Quý Xuyên không biết nên nói gì mới được: “Cha . . .”

“Sau này đừng tùy tiện tới phòng làm việc của tôi, lại càng không được nói những chuyện không liên quan tới công việc trong thời gian làm việc! Giữa tôi và cậu, đã không còn gì để bàn bạc nữa rồi!”

Tiểu Đằng nói những lời này xong, liền xoay chiếc ghế làm việc lại, dùng cái ót để đối diện với Quý Xuyên.

Nhìn bóng lưng kiên quyết của Tiểu Đằng, Quý Xuyên cho dù muốn nói gì cũng không nói được nữa, chỉ có thể xoay người rời đi. . .

- - Đường phân cách - -

“Ồ, đây là con rể tới thăm mà không thành sao?” Sau khi từ trong phòng làm việc của Tiểu Đằng ra, Quý Xuyên chán chường đi trở về phòng làm việc của mình.

Vốn tưởng rằng, trốn ở chỗ này có thể ít bị chỉ trích hơn, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, thì liền nghe thấy một giọng điệu mỉa mai trêu chọc của người phụ nữ nào đó.

Lúc này Quý Xuyên vốn đang cúi đầu liền ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu lên, anh ta liền nhìn thấy Tiểu Huyền đang ngồi trên ghế sa lon tiếp khách ở trong phòng làm việc của anh ta. Mà người đối diện với anh chính là Tiểu Vi.

Hiển nhiên lời nói cay nghiệt vừa rồi chính là do Tiểu Vi nói.

Lúc này, bà ta còn bày ra ánh mắt cay nghiệt để nhìn anh ta, bình thường còn bày ra hình tượng phu nhân phú quý ở trước mặt người khác, giờ phút này không còn sót lại chút gì nữa.

Mà lúc này, sắc mặt của Tiểu Huyền ở bên cạnh của bà ta cũng rất không tốt.

Nhất là lúc nhìn anh ta, ánh mắt sắc bén của Tiểu Huyền còn lộ ra một chút hận ý.

Quả thật, lúc này mẹ con Tiểu Vi nhìn qua thật sự rất giống nhau. Bởi vì bộ dạng đều bày ra vẻ mặt muốn trừng phạt Quý Xuyên.

Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ đã nghe thấy hết đoạn đối thoại của anh ở trong phòng làm việc của Tiểu Đằng?

Nhưng mà vừa rồi cửa phòng làm việc của Tiểu Đằng đã đóng lại rồi mà, sẽ không có khả năng này chứ?

Nhưng mà mặc kệ có khả năng này hay không, lúc này Quý Xuyên không muốn nói điều gì cả.

“Lúc tôi không có ở đây, vui lòng đừng tự tiện vào phòng làm việc của tôi!” Vì xua đuổi hai người kia, giọng nói của Quý Xuyên cũng không được tốt lắm.

“Quý Xuyên, cậu muốn tạo phản à?” Sau lưng Huyền Huyền nhà bọn họ làm nhiều chuyện bẩn thỉu như vậy không nói, bây giờ bị bọn họ bắt tại trận, người đàn ông này không những không giải thích câu nào, mà còn có thể khiêu chiến với hai mẹ con bọn họ?

Tiểu Vi nhìn thấy như vậy cho rằng người đàn ông này quả thực đã tạo phản rồi!

“...” Quý Xuyên không nói gì, chỉ ngồi xuống ghế làm việc của mình, xoa xoa cái trán của mình.

Bộ dạng kia, nhìn qua có vẻ rất đau khổ.

“Cậu đừng tưởng rằng cậu có 15 % cổ phần kia thì rất giỏi. Một ngày nào đó những thứ kia sẽ bị Tiểu Bảo Bối lấy lại, thì cậu không là cái gì cả!” Tiểu Vi còn đang kêu gào.

“Mẹ, mẹ hãy về trước đi. Con có mấy lời, muốn nói riêng với anh ấy!” Cuối cùng cô ta không đành lòng nhìn anh ta như vậy.

Tiểu Huyền mở miệng. Ánh mắt của cô ta, rơi vào trên người của Quý Xuyên...

- - Đường phân cách - -

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng...” So với không khí âm ỉ trong phòng làm việc của Quý Xuyên, thì lúc này Tiểu Bảo Bối vừa mới ăn điểm tâm xong, cầm lấy túi xách đựng một giấy sau chạy nước rút tới Tiểu Thị đi làm. Nhưng mà vào lúc này, điện thoại của cô lại vang lên.

Vừa mới nói thông điện thoại, thì bên kia đã truyền tới giọng nói không rõ ràng của Nhạc Dương: “A lô, a lô, Tiểu Bảo Bối yêu dấu, mình đã bị đưa phá qua (*) rồi!”

(*) đưa phá qua: đại khái là bị phá thân đó ạ ^^ Ở đây Nhạc Dương muốn khoe với Tiểu Bảo Bối là Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đã xxoo rồi.

Hết chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Chương 72.1: Em muốn thứ gì, anh đều có thể cho!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nghe thấy đầu bên kia điện thoại hết âm lên, Tiểu Bảo Bối đưa điện thoại ra xa một chút theo bản năng, đỡ phải khiến cho lỗ tai của mình bị ù vì tiếng hét quá lớn kia.

“Nhạc Dương?” Đợi tới khi cũng yên tĩnh lại rồi, Tiểu Bảo Bối mới đưa điện thoại lại gần tai mình một lần nữa.

“Đúng vậy, chính là Nhạc Dương! Mình chính là Nhạc Dương của cậu! Tiểu Bảo Bối, cậu có nghe thấy tin tức chấn động lòng người mà mình vừa mới nói cho cậu biết không?” Cô gái đầu bên kia vẫn còn nói tíu tít không ngừng.

“Cái gì mà bị đưa phá qua?” Tiểu Bảo Bối nghe được lời này có chút không hiểu gãi gãi đầu.

“Cậu đúng là con heo ngốc, để mình nói cho cậu biết, bà đây đã có người yêu rồi!” Hình như tâm trạng hôm nay của Nhạc Dương đặc biệt vui vẻ, cho dù qua điện thoại, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra trong lời nói kia của cô hàm chứa sự vui vẻ nồng đậm.

“Có người yêu?” Không thể không thừa nhận, lời này thật sự khiến cho Tiểu Bảo bị chấn động không nhỏ.

Cô vốn đã thu dọn xong xuôi, để chuẩn bị ngồi vào trong xe của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà câu nói kinh thiên động địa, quý khóc thân sầu kia của Nhạc Dương, khiến cho tay của Tiểu Bảo Bối buông lỏng ra. Túi xách đang ở trong tay của cô đột nhiên bị rơi xuống dưới đất, những thứ linh tinh ở trong túi xách rơi tứ tán dưới đất.

Tiểu Bảo Bối vội vàng nửa ngồi nửa quỳ cúi xuống nhặt đồ, ai ngờ còn có một dáng người còn nhanh hơn cả cô, đã nhanh chóng nhặt được mấy thứ ở dưới đất lên giúp cô rồi.

Định thần nhìn lại, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra người đó chính là Kiều Trác Phàm lúc nãy đã đi ở phía trước cô.

Chắc là anh đợi cô một lúc lâu vẫn không thấy cô có động tĩnh gì, nên anh lại trở lại xem cô một chút.

Nhìn anh cẩn thận nhất từng món đồ lên giúp cô, rồi lại bỏ vào trong túi xách giúp cô, trong lòng Tiểu Bảo Bối dâng lên cảm giác ấm áp.

Thành thật mà nói, lần này kể từ khi Kiều Trác Phàm đưa cô về căn nhà này, cô phát hiện ra anh còn đối xử với cô tốt hơn so với trước kia.

Trên cơ bản, việc gì mà anh có thể tự mình làm, anh đều có thể làm giúp cô. Chỉ có mỗi chuyện tắm rửa là tạm thời anh chưa được phê chuẩn làm giúp cô thôi.

Nhưng mà mỗi lần anh nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cầm quần áo đi vào trong nhà tắm, thì anh lại làm ra bộ dạng hận không thể biến thành không khí chui vào trong đó.

“Đúng vậy. Tới qua bà đây đã đưa phá qua!” Nhạc Dương nói với giọng nói khoe khoang, khiến cho Tiểu Bảo Bối ở bên này điện thoại thoáng sửng sốt.

“Thật sao? Đối tượng là ai? Không phải chứ. Thực sự là cùng với đối tượng xem mắt của cậu sao?”

Lần trước, Nhạc Dương đã từng nói với cô là muốn đi xem mắt, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn nhớ tới chuyện này.

“Chuyện này sao . . .” So với lúc này cô nói ra chuyện thầm kín kia, thì vấn đề này khiến cho Nhạc Dương có chút do dự.

Bởi vì, lúc này cô mới nhớ tới lúc rời đi người đàn ông kia đã từng nói với cô, tạm thời không cần nói chuyện này cho những người khác biết.

Lập tức Nhạc Dương cảm thấy buồn bực.

Nếu như bây giờ cô kể chuyện đó cho Tiểu Bảo Bối nghe, chẳng phải là đã phá hư ước định giữa bọn họ hay sao?

Nếu như người đàn ông kia vì một chút chuyện này, đột nhiên đổi ý không hẹn hò với cô nữa, vậy thì phải làm sao?

Lúc nghĩ tới đây, Nhạc Dương liền xoay chuyển lời nói, “Không ngờ được, Tiểu Bảo Bối cậu lại ngốc như vậy! Mình chỉ bịa chuyện một chút, cậu lại tin là thật ngay!”

“Ồ, là cậu bịa chuyện ra sao?” Tiểu Bảo Bối buồn bực, vừa rồi cô nghe trong giọng nói của Nhạc Dương, hình như không chỉ đơn giản là bịa chuyện chơi thôi đâu.

Nhưng mà tại sao chỉ trong chốc lát cô lại sửa lời như vậy?

“Đúng vậy, đúng vậy! Được rồi, mình còn có chút việc phải làm, cúp điện thoại trước!” Nói xong, không đợi Tiểu Bảo Bối trả lời, Nhạc Dương ở đầu điện thoại bên kia đã cúp điện thoại trước.

“Nhạc Dương, Nhạc Dương?”

Tiểu Bảo Bối gọi hai tiếng mà vẫn không có tiếng trả lời lại thì ngậy người ra tại chỗ.

“Làm sao vậy? Sáng sớm đã lộ ra bộ mặt giống như quả mướp đắng vậy!” Kiều Trác Phàm nhặt đồ giúp cô xong, một tay cầm túi xách của cô, một tay dắt theo cô đi về hướng xe của mình.

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, nhưng không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại rất cảm động.

Trước kia, nhìn thấy đôi tình nhân đi trên đường, lúc bạn trai của người ta cầm túi xách giúp cho người phụ nữ của mình, Tiểu Bảo Bối luôn cảm thấy hâm mộ vô cùng.

Bởi vì mỗi lần cô và Quý Xuyên đi cùng với nhau, mặc kệ trong tay của cô có xách theo cái gì đó nặng như thế nào đi nữa, thì đều là một mình cô tự xách lấy. Cho tới bây giờ Quý Xuyên chưa bao giờ chủ động cầm đồ giúp cô. Có đôi khi, hai người bọn họ đi mua đồ gì đó, đến cuối cùng túi to túi nhỏ đều do một mình cô xách hết.

Nhưng khi đó, Tiểu Bảo Bối còn tự an ủi bản thân mình, chuyện này có gì đâu. Không phải chỉ một chút đồ thôi sao, tại sao một chút đồ như vậy còn cần có đàn ông cầm giúp mới được? Đây không phải ra về mình quá vô dụng hay sao?

Mà bây giờ, nhìn Kiều Trác Phàm sẵn sàng giúp cô cầm túi xách như vậy, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện thì ra không phải là cô không đồ kị . . .

“Không có gì! Hình như Nhạc Dương nói là cô ấy bị đưa phá qua!” Bởi vì nhìn thấy bộ dạng cầm túi xách giúp cô của Kiều Trác Phàm, nên đại não của Tiểu Bảo Bối giống như hút hết.

Vừa bị Kiều Trác Phàm hỏi một câu như vậy, cô không chút suy nghĩ liền nói ra câu trả lời.

Câu này khiến cho Kiều Trác Phàm sửng sốt: “Đưa phá qua? Là cái quái gì?”

“Không có. . . Không có gì! Chuyện đó, anh cứ coi là là vừa rồi em đã nói hươu nói vượn là được!” Giọng nói trầm thấp của Kiều Trác Phàm, đã kéo thần trí bay xa của Tiểu Bảo Bối quay trở về.

Lập tức lúc này Tiểu Bảo Bối mới ý thức được bản thân mình vừa rồi đã nói tới một chuyện vô cùng xấu hổ ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Nhân lúc Kiều Trác Phàm vẫn không chú ý, cô vội vàng gạt tay của Kiều Trác Phàm sang một bên, sau đó sải bước chạy về phía chiếc xe ở bên kia.

Vừa chạy cô vừa vỗ vỗ lên hai má của mình: “Cho mày nói lung tung nè! Không xấu hổ, không xấu hổ . . .”

Kiều Trác Phàm nhìn thấy phản ứng của cô, hơn nữa cùng với lời nói lảm bảm của cô vừa rồi, lập tức cũng hiểu ra cái gì gọi là đưa phá qua!

Thật ra anh vốn muốn nhân cơ hội giễu cợt Tiểu Bảo Bối: Em cũng đã bị đưa phá qua rồi.

Nhưng mà vừa nghiêng đầu, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối đã chui vào bên trong chiếc xe Hummer vàng.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể cười bất đắc dĩ một tiếng, nhân tiện cũng nhanh chóng đuổi theo kịp.

Những lời này, vẫn nên chờ cơ hội khác, chứ lúc này nói ra lỡ cô lại tức giận lên. Vậy thì không phải lúc đó Kiều Trác Phàm anh sẽ không có quả ngon để ăn hay sao!

- - Đường phân cách - -

“Ôi trời ạ . . .” Cùng lúc đó, sau khi vừa tíu tít trò chuyện với Tiểu Bảo Bối xong, Nhạc Dương dứt khoát để điện thoại xuống, cô nhúc nhích thân thể bị êm ấm của mình một chút, khẽ lảm bảm.

Sau khi quét mắt nhìn một lượt, Nhạc Dương lại cẩn thận vén chăn mền đắp trên người của mình lên.

Nhìn thấy thân thể của mình ở bên trong chăn, cô lại xấu hổ vội vàng kéo chăn đắp lên.

“Ha ha . . .”

Sau khi đắp chăn xong, cô lại nhìn sang vị trí bên cạnh không có một bóng người khẽ cười cười.

Được rồi, cô không ngờ tới tới hôm qua cô và Diệp Tử Hi sẽ biến thành như vậy.

Bây giờ nhớ lại, vẫn còn giống như đang nằm mơ.

Khẽ kêu lên một tiếng, Nhạc Dương lần tới vị trí mà đêm qua Diệp Tử Hi đã nằm.

Vươn tay ra, cô tỉ mỉ vuốt ve cái gối kia, ánh mắt vô cùng chuyên tâm.

Cuối cùng, ánh mắt của cô còn rơi vào ‘vết máu’ kiểu điểm như một đóa hoa ở trên ga giường kia.

Ở cùng một chỗ với Diệp Tử Hi, thật sự là một thử nghiệm mà trước nay cô chưa từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chương 72.2: Em muốn thứ gì, anh đều có thể cho!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mặc dù bây giờ, Diệp Tử Hi chỉ đồng ý thử qua lại với cô một chút xem sao, kết quả như thế nào, hai người bọn họ cũng không biết.

Nhưng Nhạc Dương tin chắc, cho dù tương lai của bọn họ có kết quả như thế nào đi nữa, thì cô cũng sẽ không hối hận chuyện hôm qua mình đã trao thân cho Diệp Tử Hi.

Sau khi lăn lộn ở trên giường một lúc, Nhạc Dương mới đứng lên.

Nhưng mà sau khi bước đi, Nhạc Dương mới ý thức được hậu quả của việc hoan lạc tối qua.

Bây giờ mỗi bước đi của cô, đều có cảm giác như là đi trên lưỡi dao, bước trong nước sôi lửa bỏng.

“Á . . . Đau quá đi mất!” le quý d0n9.

Nhạc Dương vắt vả lảm mới tự mình lái xe tới văn phòng luật của mình, vừa ngồi xuống liền khiến cô khó chịu muốn chết.

“Chị Nhạc, trong người chị thấy không khỏe à?” Cô trợ lý vừa nhìn thấy Nhạc Dương sau khi ngồi xuống liền nhăn mặt nhíu mày thì lập tức hỏi thăm.

“Bị hỏi như vậy, Nhạc Dương rất là bối rối: “Không có việc gì, chị không sao . . .”

Cũng không thể nói, tối qua chị và người đàn ông của chị đã hoan lạc vui thú, nên hôm nay trong người mới có chút khó chịu như vậy?

“Nếu không sao, tại sao trên trán của chị lại ra nhiều mồ hôi như vậy?” Được rồi, lúc này cô trợ lý của cô đã đưa cho cô một ly nước ấm.

Mà lúc này khiến cho Nhạc Dương lần đầu tiên nhận ra, người khác quan tâm quá mức cũng không phải là chuyện tốt.

Nhìn thấy cô trợ lý có bộ dạng giống như là nếu như cô không nói ra được thì cô ấy sẽ bỏ cáo với thiên hạ, Nhạc Dương vội vàng kéo cô ấy qua một bên, khẽ nói, “Chuyện đó . . . Chị bị mắc bệnh trĩ!”

Mặc dù bệnh trĩ không có gì là hay ho, nhưng mà ít ra so với việc đau đớn vì làm chuyện kia sẽ đỡ mất mặt hơn một chút.

“Hả? Chị Nhạc, chị bị mắc bệnh trĩ sao?” Cô bé trợ lý kia rất ngạc nhiên về chuyện này.

Lúc này cô bé kia lại có chút kích động, nên giọng nói hơi lớn một chút.

Khiến cho những người khác ở trong văn phòng luật này, đều nhìn về góc của bọn họ.

Nhạc Dương vội vàng bịt miệng của cô ấy lại: “Suýt! Đừng nói ra!”

Lần này, trợ lý kia cho Nhạc Dương một ánh mắt đã hiểu, lúc này Nhạc Dương mới buông lỏng miệng của cô ấy ra.

“Chị Nhạc, trước kia mẹ em cũng nói những người bị bệnh trĩ đều không hy vọng người khác biết mình bị bệnh trĩ. Trước kia em còn không tin, bây giờ em đã tin rồi!”

“Yên tâm đi chị Nhạc, em sẽ giữ kín bí mật này giúp chị!” Trợ lý cười hề hề thần bí nói.

Cuối cùng, cô ấy còn nói phải cẩn thận từng bước đi, kiêng cử các loại, cẩn thận cái này cẩn thận cái kia rồi mới rời đi.

Cuối cùng cũng đuổi được cô bé trợ lý đi, coi như Nhạc Dương đã thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Nhưng mà cô không ngờ được rằng, lời nói của mình ngày hôm nay lại khiến cho cô bé trợ lý mỗi ngày đều dùng ánh mắt đồng tình để nhìn mình chăm chăm.

Xử lý tốt vấn đề cá nhân, Nhạc Dương dự định bắt đầu vào công việc.

Nhưng trước khi bắt đầu công việc, cô lại móc điện thoại di động của mình ra.

Thì thấy trên màn hình điện thoại di động không hề có động tĩnh gì.

“Diệp Tử Hi, phát sinh chuyện như vậy không phải bây giờ anh nên gọi cho em một cuộc điện thoại hay sao? Nếu không, thì một tin nhắn cũng được rồi!”

Nhìn chiếc di động đang yên lặng, trong ánh mắt của Nhạc Dương có biết bao nhiêu mất mát.

Suy nghĩ lại một chút, cuối cùng cô cũng bấm số điện thoại của Diệp Tử Hi.

Mặc dù cô vẫn luôn biết rõ, phụ nữ chủ động là không tốt, nhưng mà cô không thể lay chuyển được lòng nhiệt tình muốn gặp Diệp Tử Hi trong lòng của mình.

“Tút TUT TUT . . .”

Điện thoại nhanh chóng được nối thông.

Diệp Tử Hi đầu bên kia điện thoại, hình như anh ta đã đến làm việc ở Diệp Thị. Lúc này ngoại trừ nghe thấy tiếng hít thở của anh ta thì Nhạc Dương còn có thể nghe thấy tiếng lạch cạch của bàn phím máy vi tính.

“Diệp Tử Hi, anh đang làm gì đó?” Nhạc Dương muốn chờ cho Diệp Tử Hi mở miệng trước. Nhưng mà chờ một lúc lâu, bên kia vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, cuối cùng cô vẫn phải lên tiếng trước.

Dường như đây chính là hình thức chung đụng của cô và Diệp Tử Hi.

Mỗi lần đều là cô chủ động, đều là cô quan tâm anh. Nhưng mà người đàn ông kia, số lần mà anh gọi điện thoại cho cô cũng chỉ le que đếm trên đầu ngón tay. Cũng ít ỏi giống như vậy số lần mà anh lên tiếng trước vậy.

“Tôi đang làm việc! Hôm nay có mở mấy cuộc họp.” Tiếng tờ giấy lật qua lật lại sột soạt, cũng như chứng minh là anh ta đang rất bận rộn vậy.

Thật ra thì điều này cũng không khiến cho Nhạc Dương đau lòng như vậy.

Bây giờ, tất cả mọi người đều vì công việc mà dốc sức làm việc.

“Nếu không có việc gì, tôi cúp điện thoại trước!” Người đàn ông bên kia chờ thật lâu vẫn không thấy Nhạc Dương nói câu nào khác, thì anh đã nói như vậy.

“Được, vậy cứ thế đi...” Đây là lúc bận rộn nhất trong một ngày, Nhạc Dương cũng hiểu rõ. Nhưng mà mặc dù miệng của cô nói ra như vậy, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ mong đợi cái gì đó

Nhưng cuối cùng chuyện mà cô mong đợi không hề phát sinh.

“Ừ!”

Sau khi người đàn ông kia hừ nhẹ một tiếng, liền quyết đoán đem điện thoại đập máy.

Nghe đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng báo bận, Nhạc Dương nhẹ giọng thở dài...

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, đây là đâu vậy!” Lúc chiếc xe Hummer vàng vừng vàng dừng lại, Tiểu Bảo Bối liền lên tiếng hỏi.

“Đế Phàm! Không biết chữ sao?” Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm đã cời bỏ dây an toàn ở trên người, cánh tay dài của anh liền nhéo lên gò má mồm mím của Tiểu Bảo Bối.

Khuôn mặt của cô bị nhéo có hơi đau, nên cô không vui đẩy cánh tay của Kiều Trác Phàm ra. Ngay sau đó, cô lại ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà bên ngoài cửa xe.

Cô đương nhiên biết chữ rồi, đây là tòa nhà Đế Phàm lúc trước cô cũng đã tới.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, Kiều Trác Phàm nói muốn đưa cô đi làm. Vì sao lại dẫn cô đi tới chỗ này?

“Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ làm việc ở bên này!” Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô nhìn quanh ra bên ngoài, hình như nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

“Cái gì?”

Tiểu Bảo Bối xoay người, về mặt của cô tràn đầy kinh ngạc.

“Quyết định chuyển công tác đi nơi khác đã được đưa xuống. Bây giờ em là người phụ trách đặc biệt đảm nhiệm lần họp tác này của Đế Phàm và Tiểu Thị, nơi làm việc chính là ở Đế Phàm!” Kiều Trác Phàm đẩy cửa xe ra, rồi thân nhiên đi vào bên trong.

Sau lưng có vài chiếc xe đua đi sát theo phía sau, có vài người mặc âu phục cũng nhanh chóng đi xuống theo sau.

Tiểu Bảo Bối còn nhớ, những người này đều là vệ sĩ của Kiều Trác Phàm.

Nhưng vấn đề là tại sao những người này mỗi ngày đều xuất hiện ở một thời điểm thích đáng?

Chẳng lẽ, những người này đều ở trên xe?

Nếu không, tại sao khi cô và Kiều Trác Phàm xuất phát, thì bất cứ lúc nào bọn họ cũng đuổi kịp được?

Lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa hiểu rõ được vấn đề này, thì đã nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm: “Còn không mau đuổi theo?”

Thì ra, Kiều Trác Phàm đã đi được một đoạn rồi.

Thấy cô chậm chạp chưa đi tới, cô ý dừng lại đợi cô.

Mà đám vệ sĩ đi theo phía sau anh, vào lúc này cũng dừng lại.

Hình thành một trận thế khá là đồ sộ.

Tiểu Bảo Bối lo lắng mình sẽ ảnh hưởng tới đội ngũ nhân mã như vậy, nên vội vàng nhấc chân đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 72.3: Em muốn thứ gì, anh đều có thể cho!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cục cưng, em ở lại!” Sau khi vào trong tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối liền đi theo Kiều Trác Phàm lên phòng làm việc của anh.

Lúc này đám hộ vệ kia tự động rút khỏi phòng làm việc.

Nhìn đám người được huấn luyện nghiêm chỉnh kia xếp thành một hàng chuẩn bị đi ra ngoài, Tiểu Bảo Bối cũng vội vàng xếp vào cuối cùng của đội ngũ, dự định rút khỏi phòng làm việc này.

Còn việc cô đến bên này sẽ làm việc gì, ra ngoài hỏi thư ký của Kiều Trác Phàm một chút?

Nhưng ngay tại lúc Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu xuống, lúc chuẩn bị đi về phía cửa lớn, thì giọng nói của Kiều Trác Phàm từ phía sau truyền tới.

Lần này, Tiểu Bảo Bối vốn muốn đi ra khỏi cửa, đành phải bắt buộc đi dừng lại bước chân.

Mà người vệ sĩ cuối cùng đi ra cười áy náy đối với Tiểu Bảo Bối, sau đó lại nhanh chóng đóng cửa làm việc lại.

Khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút rối rắm, bởi vì người vệ sĩ đóng cửa lại kia trước khi đi còn nhìn Tiểu Bảo Bối bằng ánh mắt ái muội khi Kiều Trác Phàm gọi Tiểu Bảo Bối quay lại.

Bây giờ, cửa phòng làm việc đã bị đóng lại.

Trai đơn gái chiếc ở trong phòng, bọn họ có nghĩ lung tung gì hay không?

“Cục cưng, nếu như em không lại mà để anh bắt được, thì anh sẽ không bỏ qua cho em đâu!”

Lúc giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên một lần nữa thì Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhấc chân lên.

Biết rõ Kiều Trác Phàm nói vậy là vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nhưng mà cô vẫn đi qua. Bởi vì người đàn ông này chỉ cần nói ra thì sẽ làm được.

Lúc này Kiều Trác Phàm đang ngồi trên ghế xử lý công việc của mình.

Chiếc ghế kia nhìn qua rất mềm mại.

Tiểu Bảo Bối thật sự rất tò mò, ngồi ở đây sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Thấy Tiểu Bảo Bối đã đi đến bên cạnh anh, cánh tay dài của Kiều Trác Phàm liền ôm lấy eo nhỏ của cô, kéo cả người của cô lại sát bên cạnh mình.

Thật ra là anh ngồi, cô đứng.

Tiểu Bảo Bối đứng như vậy vừa bằng tới đầu anh.

Tuy là như vậy, nhưng mà nhìn thẳng vào Kiều Trác Phàm, Tiểu bảo Bối vẫn không hề có chút cảm giác chiếm thế thượng phong chút nào.

Ngược lại còn cảm thấy lúc này Kiều Trác Phàm đang từ trên cao nhìn xuống để quan sát cô.

Loại cảm giác này, rất kỳ quái.

“Làm sao vậy, cái miệng nhỏ này sắp treo được bình dầu rồi!”

Nhìn cô, Kiều Trác Phàm lại mở miệng.

Lúc này, anh giờ ngón tay trở ra, đưa tới trước cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối, chọc chọc vào cái miệng đang vênh lên cao của cô.

Cánh môi màu hồng vênh lên kia, dưới ánh mặt trời nhìn có cảm giác trong sáng đáng yêu. Thật sự không biết khi được nếm mùi vị của đôi môi kia sẽ có hương vị như thế nào nữa.

Chính bởi vì suy nghĩ như vậy, nên lúc này Kiều Trác Phàm mới nhớ lại, đã nhiều ngày rồi anh chưa từng hôn cô.

Suy nghĩ như vậy vừa xuất hiện ở trong đầu của Kiều Trác Phàm, thì anh liền nghiêng người muốn hôn lên đôi môi của cô gái nhỏ này.

Nhưng mà vào thời điểm mấu chốt này, thì một đôi tay lại đè ngực của Kiều Trác Phàm xuống, ngăn cản nụ hôn này của anh.

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy . . .”

Sau đó đôi môi của Kiều Trác Phàm rơi xuống chỗ này thì Tiểu Bảo Bối liền né sang chỗ kia.

Mấy lần như vậy, Kiều Trác Phàm đã hôn khắp cả khuôn mặt của cô, nhưng mà vẫn chưa nếm được mùi vị đôi môi của cô.

Sau một loạt hành động như vậy, Kiều Trác Phàm có một chút bị đá kích.

“Cục cung, làm sao vậy?” Đã vài ngày rồi, chẳng lẽ cô còn chưa chịu tha thứ cho anh?

Lấy tay cố định cô ở trước mặt của mình, trong đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm không có một tia sáng.

Ngay cả ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ cũng không đủ thấp sáng được ánh sáng trong mắt trong thế giới của anh.

“Kiều Trác Phàm, em cũng không biết em bị làm sao nữa. Cho em thêm một chút thời gian, được không?” Cô cũng không biết gần đây cô bị làm sao.

Kiều Trác Phàm ôm cô, cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà mỗi khi môi của anh đến gần, thì cô lại bài xích theo bản năng.

Giống như là chuyện vừa rồi mới phát sinh vậy.

“Haiz . . .”

Nghe lời nói của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm liên tục không lên tiếng.

Vào lúc cô cho rằng chắc hẳn là người đàn ông này đã tức giận rồi, thì lại nghe tiếng thờ dài bất đắc dĩ của anh.

“Em . . . Thật sự là khắc tinh của đời anh!” Không biết là ôm cô trong bao lâu, lúc buông cô ra, liền nhéo lên mặt cô rồi nói.

Sau đó, Kiều Trác Phàm một lần nữa ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, nhanh chóng mở máy vi tính của anh ra, lại cầm tập tài liệu màu xanh lam đặt ở bên cạnh lên.

Xem ra anh đã bắt đầu làm việc rồi.

Nhưng vấn đề là anh làm việc còn cô ở chỗ này để làm gì?

“Kiều Trác Phàm, hay là em về Tiểu Thị trước?” Cô còn nhớ là công việc của cô hôm qua vẫn chưa làm xong.

Nếu như Kiều Trác Phàm đã bận làm việc rồi thì cô cũng có thể trở lại đúng cương vị của mình mới đúng chứ.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối định đi về phía cửa chính, thì người đàn ông vốn đang ngồi làm việc ở trên ghế, không biết làm như thế nào mà đã đi tới bên cạnh của cô rồi.

Tốc độ kia khiến cho Tiểu Bảo Bối không kịp phản ứng trong giây lát.

“Trở về đâu chứ? Bây giờ chỗ làm việc của em chính là ở Đế Phàm!” Hai tay của anh nắm hai vai của cô, bóng đánh cao lớn bao phủ lấy cô.

“Nhưng mà công việc và chỗ làm việc của em thì sao?” Sau khi đến bên này, Kiều Trác Phàm cũng chưa từng nói với cô. Cô đã đứng ở đây chờ thật lâu rồi.

Chuyển công việc và chỗ làm, cái gì cũng đều không biết mà đã trực tiếp bị lừa gạt đi tới công ty hợp tác rồi, trên đời này chắc cũng chỉ có một người là Tiểu Bảo Bối mà thôi.

“Công việc của em?” Đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm quét một lượt phòng làm việc của mình, cuối cùng quay sải bước trở về trước bàn làm việc của mình, một tay cầm lấy điện thoại bàn nội bộ lên.

“Kêu Anna đem các loại mẫu sản phẩm mới của công ty chúng ta vào đây một chút, à đúng rồi còn nữa cầm cả mấy tờ giấy trắng vào!”

Nói xong, Kiều Trác Phàm gác điện thoại nội bộ xuống.

Không hổ là tập đoàn Đế Phàm, hiệu suất làm việc của nhân viên ở đây quả thực là nghịch thiên.

Kiều Trác Phàm vừa mới cúp điện thoại, thì bên ngoài phòng làm việc đã truyền tới tiếng gõ cửa.

“Tổng giám đốc Kiều, tôi là Anna!”

“Mời vào!” Kiều Trác Phàm nói một câu, cửa phòng làm việc liền bị đẩy vào.

Bước vào là một cô gái, dáng người nóng bỏng, cách ăn mặc cũng rất xinh đẹp.

Giày cao gót phối hợp với quần ngắn màu đen, trên người là một chiếc áo da màu đen. Một màu đen tuyền đồng thời ở giữa chiếc quần ngắn và đôi giày bó kia lộ ra một màu trắng nõn rất khiến cho người ta chú ý.

“Tổng giám đốc Kiều, đây là sản phẩm sữa chua mới nhất gần đây!” Anna vừa dứt lời, liền chú ý thấy Tiểu Bảo Bối còn đang ngây người đứng trong phòng làm việc, lập tức trong đôi mắt xinh đẹp kia liền thoáng hiện lên một chút vui vẻ.

“Ừ, để xuống bên cạnh đó đi.” Kiều Trác Phàm dặn dò, “Sau đó cô có thể đi ra ngoài được rồi!”

Phát hiện thấy ánh mắt của cô dừng lại trên người của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm còn nói.

Một câu như vậy lập tức khiến cho Đại tiểu thư Anna tròn mắt liếc anh một cái: “Kiều, anh đúng là lòng dạ hẹp hòi. Ngay cả nhìn con thỏ này một chút anh cũng không cho sao!

Nhưng mà ngại vì có Tiểu Bảo Bối ở đây, Anna không có nói thẳng ra.

Mà Kiều Trác Phàm trả lại cho cô một ánh mắt, ám chỉ: Ông đây còn có chuyện phải làm, nhanh chóng đi ra ngoài đi.

Cuối cùng, đại tiểu thư Anna vô cùng ai oán rời khỏi sân khấu.

Nhưng mà cô thế, chuyện hGT ôm nay Kiều vì Tiểu Bảo Bối là không thêm để ý đến mặt mũi của đại tiểu thư Anna cô, cô nhất định sẽ báo lại với anh út! Đến lúc đó, để xem anh út sẽ chỉnh các người như thế nào!

“Được rồi. Cục cưng, em lại đây với anh. . .” Sau khi Anna rời khỏi, Kiều Trác Phàm vẫy vẫy tay với Tiểu Bảo Bối.

Dưới ánh mặt trời khuôn mặt của tươi cười của Kiều Trác Phàm còn đẹp và sáng chói hơn cả bầu trời xanh biếc bên ngoài cửa sổ kia.

Tiểu Bảo Bối sững sờ, hai chân đã không còn nghe lời mà đi về phía Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Chương 72.4: Em muốn thứ gì, anh đều có thể cho!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nhìn thấy sữa chua ở trên bàn không?” Cô vừa tiến lên một cái, Kiều Trác Phàm đã đưa tay ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong lòng của mình. Sau đó, anh lại chỉ chỉ lên mấy hộp sữa chua để trên bàn.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay của em chính là nếm thử mấy cái này, xem loại nào thì có mùi vị ngon, và ngon ở chỗ nào! Ừ, ưu khuyết điểm của từng loại đều viết hết ra!”

“Lúc Kiều Trác Phàm nói đến đây, thì đã kéo Tiểu Bảo Bối tới bộ ghế salon bằng da ở trong phòng làm việc của anh, sau đó lại đưa số sữa chua và giấy trắng mà Anna mới đưa vào tới bên cạnh.

Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi ngây người ra.

Trời ạ, đến cùng là cô tới làm việc hay là tới để hưởng phúc?

Lại còn huy động nhân lực là Kiều Trác Phàm tổng giám đốc của tập đoàn này bê sữa chua tới cho cô?

“Nhưng mà Kiều Trác Phàm, cái này hình như không có trong nội dung hợp tác với Tiểu Thị bọn em thì phải!”

Cầm mấy bình sữa chua lên tay mình, trên bao bì còn in dòng chữ ‘Đề Phàm’.

Nhưng vấn đề là, Tiểu Thị của bọn họ làm về bất động sản.

Vậy thì sữa chua này, là như thế nào đây?

“Cái này không có trong nội dung hợp tác sao? Đợi lát nữa, anh sẽ bảo thư ký thêm vào bên trong nội dung điều khoản của hợp đồng là được thôi mà!”

Lúc Kiều Trác Phàm bị Tiểu Bảo Bối nhắc nhở, mới nhớ tới chuyện nào đó. Ấn đường hơi nhú lại, sau đó người đàn ông này cười cười.

“Tóm lại, nhiệm vụ hôm nay của em chính là cái này. Hãy mau nếm thử đi, sau đó viết hết ưu khuyết điểm ra cho anh.”

Nhìn thấy trước mặt của cô không có bút, Kiều Trác Phàm lại vòng qua bàn làm việc của mình, lấy một cây bút máy chuyên dụng của anh đưa cho cô.

Nhìn mấy bình sữa chua xếp thành một hàng, Tiểu Bảo Bối chép chép miệng: “Vậy để em uống!”

Thành thật mà nói, món cô thích uống nhất chính là sữa chua.

Trước kia lúc đi học, tiền tiêu vặt của cô đều dùng để mua sữa chua.

Mỗi lần đi siêu thị theo cha già của cô, thì cô sẽ mua một đồng sữa chua thật lớn, để vào trong tủ lạnh. Mỗi ngày tan học thì lấy một hũ từ trong tủ lạnh ra ăn.

Khi đó, chỉ cần uống vào vị chua chua ngọt ngọt của sữa chua, thì Tiểu Bảo Bối liền cảm thấy đó là lúc hạnh phúc nhất, có thể tạm quên đi những chua xót mà người khác nói cô là đứa nhỏ không có mẹ.

Khi đó cô nằm mơ luôn muốn có một đồng sữa chua từ trên trời rơi xuống.

Không ngờ được, bây giờ còn vẫn còn có một công việc thú vị như vậy.

Nội dung công việc chính là nếm sữa chua!

Chuyện tốt như thế này chờ gặp Nhạc Dương, cô nhất định phải khoe khoang với Nhạc Dương mới được.

“Uống đi, và nhớ là phải ghi lại những ưu khuyết điểm của từng loại ra cho anh.” Kiều Trác Phàm nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã nhanh nhẹn mở hộp sữa chua ra, uống từng ngụm từng ngụm sữa chua, trên miệng vẫn còn dính một chút, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt vốn đen tối một màu, trong nháy mắt giống như là bị thứ gì đó thấp sáng lên.

Tiểu Bảo Bối, có thể là em đã thực sự quên mất.

Lúc trước, anh đã nói với em, anh có rất nhiều tiền, em hỏi anh: “Anh thực sự có rất nhiều tiền? Là giống như những người uống sữa chua không cần phải liếm nắp sao?”

Ngày đó, anh đã cảm thấy em là người rất rất thích uống sữa chua.

Sau khi trở về, anh liền thu mua nhiều công ty sản xuất sữa chua.

Chính là vì để sau này em có thể uống cho khỏe mạnh, không cần lo sữa chua bị ô nhiễm.

Tiểu Bảo Bối, anh đồng ý với em sau này mặc kệ em muốn cái gì, anh cũng sẽ liều mạng để làm được. Giống như em muốn uống sữa chua, thì anh sẽ mua cho em công ty sữa chua vậy.

Sau này em sống với anh thật tốt, có được không?

Em không thích Kiều Trác Phàm anh cũng không sao, anh sẽ chờ em mở rộng cánh cửa để anh đi vào.

Thời gian, sẽ không hạn chế.

Cho dù em muốn anh chờ cả đời, thì anh cũng vẫn sẽ chờ. Chỉ cần, em hãy để cho anh ở bên cạnh em là được rồi. . .

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang bận rộn nếm các loại sữa chua, cái miệng không ngừng chép chép. Làm sao có thể chú ý tới vẻ mặt thâm tình của người đàn ông ở cách đó không xa. . .

- - Đường phân cách - -

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng. . .”

Lúc chạng vạng, tiếng điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối vang lên.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang ngủ mơ màng, bàn tay theo thói quen quơ quơ vào chỗ nào đó.

Nhưng mà quơ một lúc lâu Tiểu Bảo Bối vẫn không vơ được cái điện thoại di động của mình.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Tiểu Bảo Bối mở hai mắt ra mới phát hiện, chỗ mà mình đang ở lúc này là một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Trong gian phòng đó có rèm cửa sổ, lại còn che rất kín. Hơn nữa chất lượng của rèm cửa sổ cũng không tệ lắm, cả căn phòng đều trở nên tối mù.

Tiểu Bảo Bối xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo, đứng lên liền kéo rèm cửa sổ ra.

Sau khi kéo rèm ra cô mới phát hiện, ngoài trời đã là hoàng hôn rồi.

Lúc này mặt trời đã xuống núi. Chỉ còn sót lại vài tia ánh sáng đỏ rực ở chân trời.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của thành phố A.

Phía dưới trên đường cái là một đám người tan tằm đang vội vàng đi về nhà.

Lúc này, rất nhiều người vừa tan ca ra, đồng loạt ào ra đường. Toàn bộ đường phố, đều là dòng người đông đúc.

Nơi này, chắc là lầu trên của tập đoàn Đế Phàm?

Tiểu Bảo Bối nhận ra một ký hiệu kiến trúc nào đó ở bên đường đối diện.

Nhưng mà tại sao cô lại ngây ngốc ở chỗ này?

Tiểu Bảo Bối còn nhớ rõ, mới vừa rồi cô còn ở bên ngoài uống sữa chua, viết báo cáo mà!

Kiều Trác Phàm lấy được trong đồng sữa chua kia hai vị mà Tiểu Bảo Bối yêu thích nhất.

Trong đồng sữa chua mà Kiều Trác Phàm đưa tới, có hai cái cửa vị sữa chua là Tiểu Bảo Bối yêu thích nhất.

Tiểu Bảo Bối uống xong còn muốn uống nữa, nên bảo Kiều Trác Phàm lấy nhiều thêm, để mang về nhà.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại hết sức keo kiệt, mỗi bình sữa chua đều không được bao nhiêu, khiến cho cô uống tới nghiện mà không có để uống tiếp nữa.

Nhưng mà căn bản cô không biết rằng, đây là do người đàn ông nào đó nhọc lòng lo lắng cho cô, lo cô uống nhiều sữa chua quá sẽ bị tiêu chảy!

Sau khi uống xong sáu loại sữa chua mà Kiều Trác Phàm đưa tới, trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm trừ Kiều Trác Phàm ra lại không có người nào khác, Tiểu Bảo Bối dứt khoát tháo giày ra nằm xuống ghế sa lon, không hề ý thức được rằng làn váy của cô đã bị trượt lên. Nhất là từ góc độ của Kiều Trác Phàm, dường như có thể nhìn thấy được phong cảnh bên dưới.

Kể từ đêm hôm đó trở đi, Tiểu Bảo Bối rất là bài xích Kiều Trác Phàm chạm vào cô.

Mấy ngày trôi qua rồi, mà Kiều Trác Phàm chỉ có thể nắm được bàn tay nhỏ của cô, hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô thôi.

Những suy nghĩ đè nén kia, đã sắp khiến cho anh mất hết lý trí rồi. Mà bây giờ, cô còn có những động tác trêu chọc lòng người ở trước mặt anh như vậy ...

Được rồi, Tiểu Bảo Bối người ta cũng không biết được trong lòng của Kiều Trác Phàm đến cùng thì đang suy nghĩ điều gì. Nhưng mà Kiều Trác Phàm thì nhất định cho là Tiểu Bảo Bối có ý làm như vậy đối với anh.

Anh thật sự muốn hóa thành mãnh thú, nhào tới trực tiếp ăn luôn Tiểu Bảo Bối.

Lúc suy nghĩ này xuất hiện ở trong đầu thì Kiều Trác Phàm cũng đã bắt đầu hành động.

Đầu tiên là anh dùng điều khiển khóa trái cửa phòng làm việc lại, khiến cho người bên ngoài không thể bước vào quấy rầy anh và Tiểu Bảo Bối được, sau đó anh bước từng bước về phía Tiểu Bảo Bối.

Anh đang suy nghĩ là, nếu như Tiểu Bảo Bối đã mồi mọc nhiệt tình như vậy, thì anh nhất định không được phụ sự kỳ vọng của cô được.

Nhưng mà đợi tới khi anh đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, lúc chuẩn bị lộ ra móng vuốt của mình, thì anh mới phát hiện Tiểu Bảo Bối đã ngủ thiếp ở trên ghế sa lon.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 72.5: Em muốn thứ gì, anh đều có thể cho!

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn thấy cô ngáy o o ở trên ghế, lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được vừa rồi bản thân mình đã tự mình đa tình.

“Đồ ngốc!” Anh nửa ngồi ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, liên tục ngáy người ra ngấm bộ mặt ngủ say của cô.

Không biết là sau bao lâu, anh mới cúi người xuống ôm cô đứng lên, bế cô thả xuống phòng nghỉ chuyên dụng của anh. Hơn nữa anh còn tự mình gọi điện thoại tới phòng thư ký, bảo bọn họ không có chuyện gì thì đừng vào đây quấy rầy.

Điều này cũng đã giải thích vì sao Tiểu Bảo Bối lại có thể ngủ một giấc lâu như vậy.

“Cốc cốc cốc . . .” Lúc Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu của mình, vất óc suy nghĩ xem rốt cục mình đã ngủ như thế nào thì có tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Tiểu thư Tiểu, đây là Kiều thiếu bảo tôi đưa tới.” Hoàng hôn, ánh sáng của căn phòng đã tối hơn không ít. Lúc này Tiểu Bảo Bối không nhìn ra được hình dáng của người vừa tới là ai, duy nhất có thể ngửi thấy mùi vị của thức ăn.

Xem ra, Kiều Trác Phàm đã kêu người đưa thức ăn tới cho cô

Nhưng mà người đưa vào dường như không phải là người xuất hiện trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm lúc sáng là Anna.

“Kiều Trác Phàm đi đâu vậy?” Tối như vậy khiến cho cô có chút luống cuống.

Cô không thích nhất chính là bóng tối.

Điều này sẽ khiến cho chứng sợ hãi giam cầm của cô bị phát tác.

“Bây giờ Kiều thiếu còn đang họp. Hôm nay tạm thời có cuộc họp khẩn cấp!” Người kia nói xong thì cũng đặt hộp đồ ăn lên trên sofa.

“Đừng rồi, vừa rồi Kiều thiếu còn dặn là, sau khi cô ăn xong, thì hãy chờ ở đây!” Trước khi người kia đi còn dặn dò thêm một câu như vậy.

Đây đúng là phong cách làm việc của Kiều Trác Phàm

Anh không thích cô đi lung tung khắp nơi. Bởi vì anh nói lúc tìm không thấy cô, anh sẽ rất lo lắng.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Bảo Bối lại nhìn quanh căn phòng tối như mực.

Lúc này trời cũng đã tối hẳn.

Chỗ cái bàn và cái giường, đều là một mảng tối đen.

Cái loại tối tăm này, giống như có một con thú lớn trốn ở bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cô.

“Tiểu thư, đợi một chút.” Người kia để đồ xuống, rồi nói lại những lời dặn dò của Kiều Trác Phàm vốn đã xoay người rồi đi.

Nhưng mà vào lúc cửa phòng sắp đóng kín lại thì Tiểu Bảo Bối ở bên trong lại hô lớn lên.

“Làm sao vậy?” Lúc này đây, giọng nói của cô ta rõ ràng đã không còn kiên nhẫn.

Tiểu Bảo Bối không ngốc, đương nhiên cũng nghe ra được.

Nếu như có thể, Tiểu Bảo Bối đương nhiên không muốn nhờ vả cô ta vào lúc này.

Nhưng mà trước mắt, trong căn phòng tối đen này, đã khiến cho cô không thể nào cậy mạnh được.

“Cô có thể bật đèn lên giúp tôi hay không?” Cô sợ tối, đó là một cảm giác sợ hãi đặc biệt.

Trước kia ở nhà họ Tiểu, cha già của cô đã chuẩn bị cho cô một bóng đèn nhỏ, khiến cho dù là ban đêm thì phòng của cô cũng không quá tối.

Bây giờ gả cho Kiều Trác Phàm rồi, người này tuyệt đối là một người xa xỉ. Trên cơ bản, khắp nơi trong biệt thự của bọn họ đều có những bóng đèn nhỏ. Những lúc chìm vào giấc ngủ, những ngọn đèn này lại được mở lên sáng trưng.

Nhưng Tiểu Bảo Bối biết rõ, Kiều Trác Phàm xa hoa như vậy là vì cô. Bởi vì sau lần mất điện ở quán bar kia, sau khi Kiều Trác Phàm phát hiện Tiểu Bảo Bối ở trong nhà vệ sinh khóc lóc tới mức suýt nữa thì ngất đi, về nhà anh đã sai người lắp đặt hệ thống đèn lại một lần nữa.

Nhưng mà, chứng sợ hãi giam cầm của Tiểu Bảo Bối, chỉ có cha già của cô và Kiều Trác Phàm biết rõ. Bây giờ, người nhân viên nữ vừa mới tiếp xúc này tất nhiên sẽ không biết gì về điều này.

Nghe thấy Tiểu Bảo Bối gọi mình lại, cũng chỉ vì để bật đèn cho cô. Đột nhiên, cô ta liền ném cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khinh thường.

Hôm nay Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối tới, đã đáp ứng yêu cầu của Tiểu Bảo Bối đó là tạm thời không công khai mối quan hệ cô là vợ của anh. Anh trực tiếp nói, đây là trợ lý đặc biệt bên Tiểu Thị phải tới để hợp tác. Lúc cô xử lý công việc, thì sẽ ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Lời này vừa nói ra, thì đã dẫn tới không ít đá kích trong nội bộ của Đê Phàm.

Nhân viên nữ mới tới, sẽ làm việc ở trong phòng làm việc của Kiều thiếu?

Nhất là nữ thư ký này, nhận được mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, sau khi vào phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngủ trong phòng nghỉ của Kiều Trác Phàm.

Điều này bảo cô ta không nghĩ ngợi gì thì cũng rất khó.

Trước mắt, Tiểu Bảo Bối ở trong mắt cô ta, đã trở thành nữ nhân viên bán *. Những người phụ nữ như vậy, cô ta phải nhỏ ở trong lòng.

Nhưng mà bây giờ người phụ nữ này lại ra lệnh cho cô làm này làm kia?

Hiển nhiên, người phụ nữ này cho rằng dùng thân thể kiếm chế được Kiều thiếu, thì có thể thực sự trở thành Kiều phu nhân?

Nhưng mà cô ta là người thông minh, vào lúc này cô ta hiểu rõ, địa vị của mình và Tiểu Bảo Bối cách xa.

Cuối cùng, cô ta vẫn làm theo yêu cầu của Tiểu Bảo Bối, bật tắt cả đèn trong căn phòng này lên.

“Được rồi, không có gì nữa thì tôi đi ra trước!”

Quét mắt nhìn Tiểu Bảo Bối ở trong góc, ánh mắt của cô ta tràn đầy khinh thường.

Cũng chính lúc này, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy rõ dung mạo của người này.

Người phụ nữ này, đoán chừng lớn hơn cô vài tuổi.

Làn da không tẻ, nhìn qua sáng sủa xinh đẹp. Dáng người cũng không đến nỗi, mặc bộ quần áo công sở trên người, cũng có lỗi có lỗm, cũng có chút đặc biệt.

“Cô . . . Nếu như không để ý, thì hãy ở lại ăn cơm cùng đi!” Kiều Trác Phàm đưa những món đồ ăn tới cho cô, trên hộp vẫn còn in chữ ‘Vân các’. Đây chính là một nhà hàng ăn uống cực kỳ nổi tiếng. Cũng chính nhà hàng thuộc công ty của nữ thần Cổ Niệm Hề mà Tiểu Bảo Bối sùng bái nhất.

Thức ăn mà Kiều Trác Phàm đưa tới có rất nhiều loại, cơm cũng nhiều nữa. Nếu một mình cô thì ăn không hết, tại sao lại không bảo cô gái này ở lại cùng nhau ăn được chứ?

Bởi vì như vậy, cô cũng sẽ không cần một mình ngây người ở bên trong căn phòng trống rỗng này.

Nhưng mà người phụ nữ kia nghe thấy lời nói của Tiểu Bảo Bối, thì khóe miệng cong lên thành một nụ cười châm chọc.

“Không cần. Những thứ này, ngài vẫn nên giữ lại tự mình ăn đi!” Theo ý của cô ta, bây giờ Tiểu Bảo Bối chính là tiểu nhân đắc chí. Vì khoe khoang ‘Công lao vĩ đại’ của mình nên mới muốn giữ cô ta ở lại?

Sau khi bỏ lại những lời này, cô ta nhanh chóng biến mất ở cửa.

Bộ dạng vội vàng kia, giống như là sợ Tiểu Bảo Bối sẽ nói thêm một câu giữ cô ta ở lại vậy.

Người kia đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối bủn rủn môi, cuối cùng vẫn cần lấy đôi đũa ngồi ở trong góc ăn cơm.

Lúc Kiều Trác Phàm đi vào, nhìn thấy một màn như vậy.

Trong phòng nghỉ rộng rãi, thân thể nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối ngồi ở góc giường có cái bàn nhỏ. Trên bàn, để một món ăn cùng với một hộp cơm. Một mình cô lặng lẽ ăn cơm.

Nhìn một màn này không hiểu sao khiến cho Kiều Trác Phàm đau lòng.

Anh vội vàng đẩy cửa ra, hướng về phía cô đi tới: “Tại sao lại chui vào chỗ này?”

“Kiều Trác Phàm...” Thấy là anh, Tiểu Bảo Bối đột nhiên buông đôi đũa xuống, chạy bỏ nhào về phía anh.

Bộ dạng kia khiến cho Kiều Trác Phàm hiểu cô lại bị sợ hãi.

Giang hai tay ra, ôm chặt bóng dáng đang chạy như bay vào trong lòng mình, Kiều Trác Phàm bắt đầu dī thờ dài, “Đồ ngốc này . . . Em cứ như vậy bảo anh làm sao mà yên tâm được chứ?”

Vốn là cuộc họp này còn mở rất lâu. Anh có chút lo lắng một mình cô ở chỗ này, sợ cô tỉnh lại sẽ bị sợ hãi. Cuối cùng đã kết thúc cuộc họp một cách qua loa.

“Kiều Trác Phàm, người đó nói anh còn một lúc nữa mới kết thúc cuộc họp. Khẳng định là anh vẫn còn chưa ăn cơm, em đã để lại cho anh một chút!” Lúc nói tới đây, Tiểu Bảo Bối giống như là hiện vật quý vậy, vén chăn đệm lên.

Thì thấy bên trong đó cất giấu một cái hộp có in hai chữ ‘Vân các’ . . .

Đoán chừng là người phụ nữ nào đó không hề biết, Kiều Trác Phàm là một người có tính thích sạch sẽ một cách nghiêm trọng.

Tất cả thức ăn anh đều không để cho người khác đưa vào trong phòng nghỉ. Vì cô, hôm nay là lần đầu tiên anh phá lệ.

Thật không ngờ được, cô nhóc này còn to gan giấu thức ăn ở dưới chăn nệm của anh nữa.

Lúc này, vẻ mặt của Kiều đại gia cực kỳ đặc sắc . . .

Hết chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Chương 73.1 : Kiều Trác Phàm, là chị ta đã đưa em tới bữa tiệc kia!

Editor: Táo đồ phở núi

Hôm nay vừa đúng là thứ bảy, Tiểu Bảo Bối dự định ôm chăn ngủ nướng cho đã. Nhưng mà vào lúc này tiếng chuông cửa lại vang lên.

Tiểu Bảo Bối kéo chăn lên đắp vút đầu, thử xem có ngăn chặn được tiếng chuông cửa ồn ào ngoài kia được một chút nào hay không.

Nhưng mà người đang bấm chuông cửa ngoài kia, hình như có thù oán gì với Tiểu Bảo Bối thì phải.

Mặc kệ cho Tiểu Bảo Bối bịt tai như thế nào đi nữa, thì tiếng chuông của vẫn liên tục vang lên ở bên tai của cô. Hơn nữa, mỗi lần Tiểu Bảo Bối cho rằng tiếng chuông cửa đã dừng lại, từ đó bắt đầu thả lỏng một chút, thì tiếng động ồn ào này lại vang lên một lần nữa.

Đến cuối cùng, tinh thần của Tiểu Bảo Bối đều muốn sụp đổ luôn.

Rốt cục, cô chỉ có thể lừ lừ rời khỏi ổ chăn của mình, túm tóc thành cái đuôi gà vừa đi ra cửa vừa làm bầm chùi rửa.

Đến lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn cho rằng người ngoài cửa hẳn là Kiều Trác Phàm vừa mới đi tập thể dục buổi sáng về.

Người đàn ông này có thói quen tập thể dục mỗi buổi sáng.

Mặc kệ là trời mưa gió hay không, anh cũng vẫn sẽ mặc quần áo thể thao đi chạy một vòng quanh đây.

Nhất là cuối tuần, anh lại có sở thích chạy khoảng hai ba tiếng đồng hồ liền.

Vừa rồi, lúc Kiều Trác Phàm đi ra cửa còn muốn kéo cô đi ra ngoài tập thể dục, nói cho oai là tăng cường sức khỏe thân thể cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối trốn ở trong chăn, sống chết cũng không chịu rời giường. Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể đi một mình.

“Kiều Trác Phàm, anh có thấy phiền không! Ra cửa mà không mang theo chìa khóa, anh muốn ăn đòn hay sao!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, vừa mở cửa vừa giờ nắm đầm nhỏ lên.

Được rồi, kể từ sau khi kết hôn bọn họ dọn vào ở trong căn biệt thự này thì trừ người bạn của Kiều Trác Phàm là Đàm Tiểu Duật đưa Kiều Trác Phàm về hôn anh uống rượu say và có một nữ thư ký tới đưa quần áo ra thì chưa có người nào tới đây.

Đặc biệt lại là vào lúc sáng sớm như thế này.

Cho nên, lúc này Tiểu Bảo Bối trực tiếp xem người liên tục ấn chuông cửa không ngừng ở ngoài kia trở thành Kiều Trác Phàm - người mà đi tập thể dục không mang theo chìa khóa.

Vừa nói, cô còn vừa giơ nắm đấm nhỏ lên, giống như là muốn dùng cái này để biểu hiện sự tức giận của mình lúc này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa đẩy cánh cửa kia ra, lúc nhìn thấy người đứng ngoài cửa kia, thì cô sợ ngây người.

Thậm chí, trong lúc nhất thời cô còn quên thu hồi nắm đấm nhỏ của mình.

“Ngài là . . .”

Người phụ nữ đứng ngoài cửa, khoảng ba bốn chục tuổi. Trên mặt trang điểm cũng không nhạt. Trên tay của bà, còn kéo theo một va ly hành lý.

Mà nổi bật nhất, sợ là mái tóc đủ màu sắc trên đầu của bà!

Người phụ nữ như vậy, lại xuất hiện vào thời gian như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không biết phải làm như thế nào.

“Nơi này là nhà của Kiều? À đúng rồi, tên tiếng Trung gọi là Kiều Trác Phàm!” Người phụ nữ kia bắt chước giọng chính tông Bắc Kinh.

“Đúng vậy . . . Nơi này chính là nhà của Kiều Trác Phàm!” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút yếu ớt.

Bên trong đôi mắt xinh đẹp kia, tràn đầy hiếu kỳ đối với người phụ nữ này.

Vậy là tôi đã tìm đúng chỗ rồi! Tôi là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm, tên tôi là Thẩm Niệm Cẩm, nghe nói gần đây thằng bé đã về nước, nên tôi thăm nó một chút!” gương mặt của người phụ nữ này tràn đầy vui vẻ, nhìn có vẻ rất thân thiện và gần gũi. Điều này so với vẻ bề ngoài của bà, có chút không hợp với nhau.

“Ngài là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm?” Dường như Tiểu Bảo Bối có chút không tin tưởng.

Mặc dù tạm thời không có cách nào xác định được lời nói thật hay giả, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn vội vàng thu lại nắm đấm của mình.

Một màn này, lọt vào trong mắt của Thẩm Niệm Cẩm.

Bà đang cười, nhưng mà cười sau lưng Tiểu Bảo Bối!

Thẩm Niệm Cẩm nói: “Nếu như cháu không tin, tôi có thể đưa cho cháu xem bằng chứng xác thực của tôi!”

Người kia nói xong, trực tiếp móc đồ của mình ra, vừa móc đồ vừa lẩm bẩm: “Hộ chiếu của mình để ở ngay đây mà!”

“Không cần, trước tiên mời ngài vào nhà đã! Bên ngoài rất lạnh!”

Hôm nay, ngoài trời đang lâm thâm mưa phùn.

Mưa cuối thu, nên trời hơi lạnh.

Chỉ đứng ở ngoài cửa, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy lạnh thấu xương.

“Kiều Trác Phàm đi tập thể dục buổi sáng, ngài tạm thời ngồi đây chờ. Một lát nữa anh ấy sẽ trở về!”

Sau khi dẫn khách vào nhà, Tiểu Bảo Bối chạy vào trong bếp, rót cho Thẩm Niệm Cẩm một ly nước ấm.

“Cô gái nhỏ, cháu là Tiểu Bảo Bối phải không?”

Thẩm Niệm Cẩm không trực tiếp nhận ly nước ấm từ trong tay của Tiểu Bảo Bối, ngược lại nhìn chăm chăm vào bộ đồ ngủ in hình hoạt họa của cô, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi sau đó mới đột nhiên mở miệng.

Trong giọng nói kia, rõ ràng còn mang theo vài phần mừng thầm.

“Dạ? Ngài biết cháu sao?” Tiểu Bảo Bối không ngờ được, người này còn biết cả cô nữa!

Lập tức cô cũng có chút ngoài ý muốn nho nhỏ.

Nhưng mà suy nghĩ lại, Kiều Trác Phàm và cô cũng đã kết hôn rồi, người nhà bọn họ cũng cần phải biết điều này chứ!

Hơn nữa, bây giờ cô ở trong phòng của Kiều Trác Phàm, muốn đoán ra cô là ai, cũng không khó.

Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy.

“Có biết một chút! Không ngờ được, tên Kiều đàn độn này, thật sự là chờ được!” Thẩm Niệm Cẩm lẩm bẩm một mình.

Nhưng mà lời này này khiến cho Tiểu Bảo Bối không hiểu nổi.

“Tên Kiều đàn độn này, thật sự là chờ được!” Tại sao lời nói của người này, giống như Kiều Trác Phàm đã quen biết cô từ rất lâu vậy?

Tiểu Bảo Bối suy nghĩ, nhưng mà cô chỉ mới quen Kiều Trác Phàm cách đây hai tháng thôi mà.

Chắc là di nhỏ của Kiều Trác Phàm đã nhận nhầm người rồi.

Nhưng mà lời nói này, đã khắc sâu vào trí nhớ của Tiểu Bảo Bối.

Lúc Kiều Trác Phàm trở về, vừa mới vào cửa đã bắt đầu la hét.

“Cục cưng, đồ không biết xấu hổ nhà em vẫn còn chưa thức dậy sao?”

Một câu nói, khiến cho vị khách đang ngồi trong phòng không nhịn được mà cười lên.

“Kiều Trác Phàm!” Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Thẩm Niệm Cẩm, gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

Cô xác định, Kiều Trác Phàm cố ý làm cho cô phải xấu hổ!

Cô gọi tên Kiều Trác Phàm, khiến cho Kiều Trác Phàm vừa mới đi vào liền sững sờ. Trong phòng khách có hai giọng nói, điều này chứng minh cục cưng của anh không phải đang ở nhà một mình!

“Sao đi lại tới đây?” Kiều Trác Phàm cầm lấy khăn lông, vừa đi vừa lau đầu tóc của mình vừa rồi bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, lúc đi vào đại sảnh nhìn thấy người kia ngồi trên ghế sofa, trong đôi mắt đen hiện lên chút sắc bén.

Tiền đã anh nhìn về phía Tiểu Bảo Bối đang đứng ở một bên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đang đỏ bừng lên. Giống như muốn nói lên sự bất mãn mới vừa rồi của cô đối với anh.

“Cái thằng nhóc thúi này! Có vợ liền quên mẹ sao?” Giọng nói của người phụ nữ kia đột nhiên có chút cao giọng.

Nhất là tiếng quát có chút lạnh lùng nghiêm nghị kia, so với lúc dịu dàng với Tiểu Bảo Bối thì dường như là hai người khác nhau.

“Đi xác định là di sinh cháu ra?” Kiều Trác Phàm lạnh lùng ném ra một câu nói như vậy rồi đi về phía Tiểu Bảo Bối, ôm khuôn mặt nhỏ đang đỏ bừng kia của cô vào trong lòng mình.

Trên người của anh, vẫn còn mang theo hơi lạnh từ bên ngoài.

Ôm Tiểu Bảo Bối như vậy, trong nháy mắt khiến cho khí lạnh ở trên người anh tràn sang người của Tiểu Bảo Bối. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối bất giác rung mình một cái.

Cô đẩy Kiều Trác Phàm ra một cái, ý bảo anh đừng thân mật như vậy ở trước mặt của trường bối.

Nhưng mà người đàn ông này, trừ ôm chặt thêm một chút ra thì không có hành động nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Chương 73.2 : Kiều Trác Phàm, là chị ta đã đưa em tới bữa tiệc kia!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thẩm Niệm Cẩm ngồi trên ghế sofa, đột nhiên có cảm giác mình bị coi là không khí, bắt đầu tức giận la hét: “Đúng vậy, không phải là di sinh ra cháu!

Nếu như đi sinh cháu, khẳng định là đi đã nhét cháu vào bụng cái tạo lại rồi!”

“Cám ơn cái ơn năm đó đã không giết!” Kiều Trác Phàm cũng không thèm nhìn Thẩm Niệm Cẩm đang ngồi trên ghế salon tức giận cái nào, thông thả nói ra một câu như vậy.

Thẩm Niệm Cẩm nổi trận lôi đình!

Mà hình thức ở chung của hai người kiều ngạo và ương ngạnh này, đối với bọn họ có khả năng là đã thành thói quen rồi.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lập tức, cô vội vàng kéo tay của Kiều Trác Phàm, ý bảo anh đừng nói nữa.

Nhưng mà, Kiều Trác Phàm lại hiểu sai ý của cô.

Anh cầm lấy tay của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng bàn tay của mình, hỏi: “Không bị tóc đỏ yêu quái dọa sợ đấy chứ?”

Lần này, mặt của Thẩm Niệm Cẩm ngồi ở bên cạnh tràn đầy vạch đen.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng nói chuyện như vậy với trường bối!”

Tiểu Bảo Bối thấy bầu không khí có chút lạ, vội vàng nhỏ giọng khuyên bảo.

“Đừng lo lắng. Nếu như tóc đỏ yêu quái không chịu được đãi ngộ như vậy, thì hãy mau đem những thứ gửi ở chỗ của anh lấy về. Đến lúc đó, anh khẳng định là sẽ vô cùng hiếu thuận với bà ấy!”

Ngược lại với giọng nói thì thầm của Tiểu Bảo Bối, câu nói kia của Kiều Trác Phàm dường như là muốn nói to lên.

Như vậy, người nghe được lời này ngoại trừ Tiểu Bảo Bối ra còn có Thẩm Niệm Cẩm ở xa xa kia.

Tiểu Bảo Bối còn cho rằng, Thẩm Niệm Cẩm này sẽ phải giận dữ hơn mới đúng.

Nhưng ai ngờ sau khi nghe được những lời nói này của Kiều Trác Phàm, Thẩm Niệm Cẩm vốn đang có bộ dạng muốn quyết đấu với Kiều Trác Phàm lại nói: “Vậy thì cháu cứ tiếp tục không khách khí với đi đi.”

Nói xong, Thẩm Niệm Cẩm chỉ chỉ vào cái va ly của mình: “Lần này đi tới, không có đặt trước khách sạn. Hay ngày tới, đi sẽ ở lại đây! Chỗ này, vẫn còn phòng trống chứ!”

“Không có. Di từ đâu tới thì mau trở về chỗ đó đi!” Kiều Trác Phàm rõ ràng là đang trợn mắt nói dối.

Căn nhà lớn như vậy, làm sao có thể không có một phòng trống nào được chứ?

Hơn nữa, bây giờ anh và Tiểu Bảo Bối ở chung trong một phòng. Những gian phòng khác đều bỏ trống. Nhưng mà đều không có giường.

“Phòng trống thì có. Nhưng mà không có giường . . .”

Tiểu Bảo Bối không giao hoạt như Kiều Trác Phàm, nhanh chóng nói ra tình hình thực tế.

Lúc này, Kiều Trác Phàm nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì cười nghiêng ngả.

“Kiều, xem ra cô gái nhỏ này thành thật hơn cháu rất nhiều!” Sau khi bày ra vẻ mặt khiêu khích với Kiều Trác Phàm, thì Thẩm Niệm Cẩm vội vàng nói với Tiểu Bảo Bối: “Không sao, đi nhỏ có túi ngủ.”

“Được rồi, không nói với các cháu nữa. Di ngồi máy bay cả một ngày rồi, bây giờ đi muốn điều chỉnh chênh lệch múi giờ một chút!”

Nói xong lời này, người phụ nữ kia xách va ly của bà lên trên lầu.

“Thẩm Niệm Cẩm, có gan thì lấy thứ đó của đi về đi!” Đến lúc này, dường như Kiều Trác Phàm vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nổi giận với cái bóng lưng của Thẩm Niệm Cẩm.

Nhưng mà người phụ nữ tóc đỏ này lại vuốt mái tóc dài của mình, ở trên cầu thang làm một động tác xinh đẹp và quyến rũ đối với Kiều Trác Phàm, sau đó mới mở miệng nói, “Kiều, đi không có gan! Cho nên, những thứ kia tạm thời vẫn cứ gửi ở chỗ của cháu đi!”

Sau khi nói ra những lời này, người phụ nữ kia lại nhấc đôi giày xinh đẹp lên, chậm rãi đi lên lầu.

Cho đến lúc này Tiểu Bảo Bối không khỏi buồn bực. Đến cùng thì Thẩm Niệm Cẩm này đã để thứ gì ở chỗ của Kiều Trác Phàm?

Tại sao lại có thể làm cho Kiều Trác Phàm không dễ dàng nổi nóng lúc này lại xù lông lên như vậy?

Nhất là khi cảm giác được khí lực Kiều Trác Phàm đặt ở trên eo của mình vẫn luôn gia tăng, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy lần xù lông này của Kiều Trác Phàm hơi lớn. Lần này muốn vuốt lông cho anh, đoán chừng là phải mất một thời gian nhất định . . .

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối?”

Gặp lại Tiểu Huyền, đã là nửa tháng sau.

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang nằm chán đi dạo một mình ở lầu dưới của tập đoàn Đế Phàm.

Có thể nói, đây chính là công việc mà mỗi ngày cô đều phải làm sau khi tới tập đoàn Đế Phàm.

Mỗi ngày, Kiều Trác Phàm sẽ cho cô ăn thử các loại sản phẩm sữa chua mới. Sau khi ăn thử xong, thì còn yêu cầu cô viết ra ưu điểm và khuyết điểm.

Làm việc như vậy, sao có thể làm được cả ngày?

Mỗi lần sau khi viết xong, cô lại trợn to mắt lên nhìn phòng làm việc, rồi nằm ở cửa sổ sát đất nhìn dòng người ở dưới lầu, Kiều Trác Phàm sẽ đại xá cho cô, để cho cô đi ra bên ngoài đi dạo một chút.

Hôm nay cũng giống như vậy, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng làm xong bổn phận của mình, Kiều Trác Phàm nhìn đôi mắt đầy trông mong của cô đang nhìn mình, thì lên vung tay lên, cho phép! Tiểu Bảo Bối khoan khoái đi xuống dưới lầu.

Thời gian này, người đi tới tập đoàn Đế Phàm làm việc có rất nhiều.

Tiểu Huyền cũng là một người trong số đó.

Nghe nói là cô ta tới Tiểu thị để đưa tài liệu hợp tác của Tiểu Thị và Đế Phàm.

Nhưng mà đường đường là một phó tổng giám đốc, loại chuyện vặt như đưa tài liệu như thế này khi nào thì tới phiên cô ta phải đi làm?

Nhưng mà nếu như cô ta đã đắc tội với những người khác, vậy thì không nhất định.

Bắt đầu kể từ khi Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối ra khỏi Tiểu Thị, thì nhiệm vụ mỗi ngày của Tiểu Huyền chính là người chịu trách nhiệm trao đổi với bên tập đoàn Đế Phàm. Ngay từ đầu, Tiểu Huyền đã không đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ này rồi.

Cô ta đường đường là phó tổng giám đốc của công ty.

Mỗi ngày lại chạy tới chạy lui, chuyện này coi sao được?

Nhưng mà sự oán hận của Tiểu Huyền, đến chỗ Kiều Trác Phàm ở bên kia, thì trực tiếp bị bỏ qua.

Kiều Trác Phàm nói, nếu như Tiểu Huyền không đồng ý nhận lấy công việc chạy qua chạy lại này, thì lần này Đế Phàm sẽ không hợp tác với Tiểu Thị nữa.

Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu mà anh đưa ra chính là, phó tổng giám đốc này của Tiểu Thị quá không chuyên nghiệp rồi!

Chính bởi lời nói này của Kiều Trác Phàm, mà nội bộ Tiểu Thị cũng gây áp lực cho Tiểu Huyền, khiến cho cô ta không thể không nhận lấy công việc này được.

Nhưng mà khi vừa nhận công việc này xong, thì Tiểu Huyền cũng bắt đầu hối hận.

Rõ ràng là Kiều Trác Phàm đang muốn chinh cô ta mà thôi?

Mỗi ngày, anh sẽ tìm một ít chuyện, khiến cho cô ta phải chạy tới chạy lui giữa Đế Phàm và Tiểu Thị. Có đôi khi chạy qua chạy lại tới cuối cùng một chút tiến triển cũng không có.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, Tiểu Huyền cảm giác được rõ ràng mình đã gầy đi rất nhiều và cũng đen hơn không ít.

Ngay cả mấy bộ quần áo công sở lúc trước mặc rất vừa vặn, bây giờ đã trở nên chút lỏng lẻo rồi.

Mà cảm giác này, lúc Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Tiểu Huyền cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thời gian này quả thực Tiểu Huyền đã gầy đi không ít.

Mấy ngày bốn ba liên tiếp, cũng khiến cho trạng thái tinh thần của cô ta nhìn qua cũng không được tốt.

Trái lại, khoảng thời gian gần đây, Tiểu Bảo Bối dưới sự ‘nuôi nhốt’ của Kiều Trác Phàm, lại mập lên đôi chút.

Thân thể béo lên không nói, ngay cả vòng ngực cũng tăng lên.

Rất hấp dẫn ánh mắt nhìn, chính là khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, sắc mặt tốt không nói, da thịt cũng vô cùng mịn màng.

Điểm này, Tiểu Huyền vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cũng phát hiện ra.

Nhưng mà điều khiến cho cô ta buồn bực là, không phải Tiểu Bảo Bối đã bị chủ tịch Dương làm bản rồi sao? Tại sao Kiều Trác Phàm lại còn đối xử với cô tốt như vậy?

Chẳng lẽ, trong chuyện này còn có nguyên nhân nào khác sao?

“Chị họ, sao chị lại tới đây?” Đối với sự xuất hiện của Tiểu Huyền ở Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối có chút ngoài ý muốn.

“Chị tới để đưa tài liệu hợp tác của Tiểu Thị chúng ta và Đế Phàm.” Bị đề cập tới vấn đề này, bên ngoài Tiểu Huyền cười cười nhưng trong lòng thì không cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Chương 73.3: Kiều Trác Phàm, là chị ta đã đưa em tới bữa tiệc kia!

Editor: Táo đồ phở núi

Theo ý của cô ta, Tiểu Bảo Bối đều ở Đế Phàm, lại cùng giường chung gối với Kiều Trác Phàm. Làm sao cô có thể không biết chuyện này?

Cho nên cô ta cảm thấy lúc này Tiểu Bảo Bối kinh ngạc với sự xuất hiện của cô ta, chỉ là làm dáng để cho cô ta xem chứ không hơn.

“Hả? Chị đi đưa tài liệu? Em nhớ là không phải công ty của chúng ta có người chuyên . . .” Tiểu Bảo Bối còn rối rắm vì sao Tiểu Huyền lại tới đây đưa tài liệu, chẳng lẽ những người khác của Tiểu Thị có vấn đề?

Mà Tiểu Huyền thì giống như bị người khác chọc trúng chỗ đau, mặt nhăn nhó lại.

“Chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa!”

Nhân lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa nói hết câu, Tiểu Huyền đã nhanh chóng mở miệng cắt ngang lời nói của Tiểu Bảo Bối.

Cô ta cũng biết việc này rất mất thể diện, chẳng lẽ còn muốn Tiểu Bảo Bối nhắc đi nhắc lại chuyện này hay sao?

“Khó dịp mới gặp mặt nhau, muốn ra ngoài uống ly cà phê không?”

Dường như sợ Tiểu Bảo Bối tiếp tục đề tài này nữa, Tiểu Huyền lại hỏi như vậy.

“Uống cà phê? Được!” Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ, một câu liền đồng ý ngay.

Dù sao thì từ bây giờ tới lúc tan làm, cũng không có việc gì làm nữa.

Vốn cô còn buồn bực không biết đi đâu để giết thời gian.

Bây giờ Tiểu Huyền vừa đến, người ta cũng chủ động mời rồi.

“Vậy đi thôi.”

“Chị họ, không cần phải đi ra ngoài. Bên trong này cũng có quán cà phê!”

Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, Tiểu Huyền nhún mày theo bản năng.

Trong tập đoàn Đế Phàm có một quán cà phê xa hoa tới tận cùng, ai cũng biết chuyện này.

Nhưng vấn đề là, quán cà phê này chỉ tiếp đãi Kiều Trác Phàm, ngay cả công nhân viên của bọn họ cũng không được vào đó uống!

Điểm này, ngay cả người ngoài cũng biết.

Cách làm lớn lối như vậy, trên đời này dường như chỉ có một người là Kiều Trác Phàm mới có thể làm được.

Mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại đề nghị không ra ngoài mà tới quán cà phê này uống?

Chẳng lẽ cô không biết chút nào về quy củ này sao?

“Bảo Bối, quán cà phê này . . .” Tiểu Huyền còn ở đang nói cái gì đó.

“Đi nhanh lên nào!” Tiểu Bảo Bối dẫn đầu đi trước.

Tiểu Huyền đi theo phía sau cô, cau mày lại.

Cuối cùng, cô ta cũng đi theo.

Vừa đến quán cà phê ‘chuyên dụng của Tổng giám đốc’, mấy chữ này liền đập vào tầm mắt của Tiểu Huyền.

Nhưng mà dường như Tiểu Bảo Bối lại hồn nhiên không biết, cứ đi thẳng một mạch vào.

“Cappuccino!” Tiểu Bảo Bối vừa vào cửa, liền ngửa quen đường cũ gọi cà phê.

Tiểu Huyền nhìn vòng quanh một vòng, dường như cũng không thấy có người nào đuổi bọn họ ra ngoài, lần này mới gọi: “Lam son!”

“Bảo Bối, em thường uống cà phê ở chỗ này sao?” Sau khi Tiểu Huyền gọi xong, lại không thấy nhân viên phục vụ đáp lại, cô ta có chút lúng túng hỏi Tiểu Bảo Bối.

“Vâng, gần đây nếu không có việc gì thì sẽ đến đây uống cà phê. Nhưng mà chỗ này rất kỳ lạ, uống đồ uống mà không cần trả tiền . . .”

Người phụ nữ đàn ông nào đó cười.

Lần này Tiểu Huyền không nhìn được, ném cho cô một ánh mắt xem thường.

Thì ra người phụ nữ này không nhìn thấy dòng chữ ở ngoài cửa kia?

Không hổ là chỗ chuyên phục vụ cho tổng giám đốc, cà phê không đầy một lát đã được đưa đến.

Cà phê, đều được để trong một chiếc ly rất tinh xảo.

Tiểu Huyền đã từng đến rất nhiều quán cà phê, nhưng mà cũng chưa từng nhìn thấy cái ly nào như vậy.

Mà cái ly của Tiểu Bảo Bối, lại dùng kim tuyến phác họa một con phượng bay lượn . . .

Tiểu Huyền căn bản không biết, sau khi Kiều Trác Phàm lừa gạt Tiểu Bảo Bối tới nơi này, thì đã đặt chế tạo riêng một bộ ly cho Tiểu Bảo Bối.

Trên mỗi cái ly, đều có in một hình vẽ giống như vậy.

Chỉ cần Tiểu Bảo Bối tới chỗ này, thì mới có thể lấy ra cho cô dùng.

“Bảo Bối, gần đây em sống như thế nào?”

Đột nhiên Tiểu Huyền nói tới vấn đề này, khiến cho bàn tay đang khuấy cà phê của Tiểu Bảo Bối ngưng lại.

“Cũng không tệ lắm...”

Không biết có phải là do ảo giác của Tiểu Huyền hay không, cô ta có cảm giác, sau khi bản thân mình hỏi vấn đề này xong, thì Tiểu Bảo Bối trở nên trầm mặc hơn rất nhiều.

Bầu không khí vốn đang thoải mái trong nháy mắt trở nên lúng túng.

“Em và Kiều Trác Phàm . . .” Tiểu Huyền nhìn lướt qua đôi mắt bị cản trở bởi mái tóc, lại muốn hỏi điều gì đó.

Nhưng mà, lúc này cô ta còn chưa nói hết câu, thì đã bị Tiểu Bảo Bối cắt ngang. “Ngày đó, chị đã cố ý bỏ tôi lại chỗ đó!” Tiểu Bảo Bối không có nhìn cô ta, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn xuống ly cà phê như trước.

Giống như khi cô dùng cái muỗng để khuấy ly cà phê thành một vòng tròn kia vô cùng thú vị, khiến cho cô không có cách nào rời mắt đi được.

Nhưng mà lời nói kia của Tiểu Bảo Bối khiến cho tay của Tiểu Huyền run lên.

Cái muỗng cà phê vốn nắm ở trên tay, cũng vào lúc này rơi tõm xuống ly cà phê.

Cà phê văng lên, vừa văng rơi vào mu bàn tay của cô ta.

“Á . . .”

Nhiệt độ của ly cà phê rất cao, chất lỏng văng lên mu bàn tay khiến cho Tiểu Huyền đau đớn.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Huyền cũng chẳng quan tâm tới việc đi lau cà phê trên mu bàn tay.

“Bảo Bối, chị . . .” Cô ta ngẩng đầu lên, giống như muốn vội vàng giải thích gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lời nói kia, giống như nghẹn ở cổ họng, không nói được nên lời.

Mà vào lúc này, Tiểu Bảo Bối đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Huyền.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia, đã không còn chút vui vẻ nào nữa.

Bên trong đó là đôi mắt đỏ đầy tơ máu.

“Tôi không hiểu, đến cùng thì mình đã làm sai điều gì, để chị phải đối xử với tôi như vậy . . .”

Giờ phút này, ánh mắt của Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào Tiểu Huyền giống như một con dao sắc bén, đâm thẳng vào nội tâm của cô ta.

“Đến cùng thì tôi đã làm sai điều gì, mà chị lại đối xử với tôi như vậy? Chị muốn Quý Xuyên, tôi có tranh với chị không? Ngay cả toàn bộ người của nhà họ Tiểu, trừ cha tôi đối xử với tôi tốt nhất ra, tôi vẫn luôn nhường chị chị. Nhưng mà tại sao chị lại có thể đối xử với tôi như vậy?”

Thật ra cô vẫn luôn trốn tránh vấn đề này.

Nhưng mà nửa tháng gần đây, Kiều Trác Phàm muốn có bất cứ động tác thân mật nào, thì cũng khiến cho cô hận không thể trực tiếp đào một cái hố dưới đất.

Không phải là cô không thích Kiều Trác Phàm, mà là cô luôn có cảm giác bản thân mình rất bẩn!

Vì lẩn tránh vấn đề này, thậm chí lúc cô gặp được Tiểu Huyền, cũng vẫn vờ tỏ ra điềm nhiên như không.

Nhưng mà người phụ nữ này lại nhắc tới!

Lần này, Tiểu Bảo Bối xem như không thể nhịn được nữa.

“Bảo Bối, ngày hôm đó chị thực sự nghĩ phải đi cứu em về . . .” Tiểu Huyền một lần nữa thử giải thích, d

Nhưng vừa lúc đó, ly Cappuccino đã được quầy đều của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên liền gọi lên mặt của cô ta.

Một màn bất thành linh như vậy khiến cho Tiểu Huyền trở tay không kịp. Càng khiến cho công nhân viên trong quán cà phê có chút luống cuống, cuối cùng anh ta lặng lẽ ở sau lưng hai người phụ nữ này, vụng trộm gọi điện thoại cho Kiều Trác Phàm ở trên lầu.

“Cứu tôi? Tiểu Huyền, chị cho rằng chị nói như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho chị?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình gọi ly cà phê của mình xong, vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Đưa tay ra cô cầm lấy ly cà phê Lam Sơn ở trước mặt của Tiểu Huyền.

Vào lúc Tiểu Huyền còn chưa kịp phản ứng, thì một ly cà phê nữa lại được xối hết lên đầu của Tiểu Huyền.

“Chị thật sự cho là, sau khi chị đưa tôi vào một hoàn cảnh khó coi như vậy, thì tôi vẫn là Tiểu Bảo Bối ngốc nghếch như trước kia? Tôi vẫn sẽ nhàn rỗi thoái mái cùng chị đi uống cà phê? Ha ha . . .”

Sau khi hai ly cà phê được xối lên người của Tiểu Huyền, cô ta liền gào khóc lên kêu nóng, Tiểu Bảo Bối cười lạnh vang dội trong quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chương 73.4: Kiều Trác Phàm, là chị ta đã đưa em tới bữa tiệc kia!

Editor: Táo đồ phở núi

May mắn là quán cà phê này dùng vật liệu cách âm tốt nhất. Bởi vì, bình thường đây là chỗ giải trí tiêu khiển của Kiều Trác Phàm ở công ty. Cho nên, những tiếng ồn ào huyền ảo ở bên ngoài sẽ không lọt được vào trong này.

Cho nên, cho dù trong quán cà phê này có ồn ào hơn nữa, thì người khác cũng không thể phát hiện ra được.

Còn nữa, đây là quán cà phê chuyên dụng của Kiều Trác Phàm, cho nên cơ bản là sẽ không có camera gì cả.

Chính bởi vì rõ ràng hai điều trên, cho nên Tiểu Bảo Bối mới có thể đưa Tiểu Huyền tới chỗ này để ‘ngồi một chút’!

Cho dù vừa rồi Tiểu Huyền không đề nghị tới chuyện uống cà phê, thì Tiểu Bảo Bối cũng sẽ đưa cô ta tới đây.

Từ sau ngày đó trở đi, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn nghĩ cách để trừng trị Tiểu Huyền. Nhưng mà ngặt vì Kiều Trác Phàm đưa cô tới Đế Phàm, nên cô vẫn luôn không có thời cơ để ra tay.

Mà bây giờ Tiểu Huyền lại tự mình tìm tới cửa, quả thực là không thể tốt hơn.

“A . . .” Tiểu Huyền bây giờ, nói gì cũng không nghe vào được nữa.

Bởi vì hai ly cà phê mà Tiểu Bảo Bối đổ xuống, cô ta cảm giác được mặt của mình nóng như bị phỏng rồi.

Lập tức cô ta rất lo lắng cho dung nhan mỹ lệ của mình, có khi nào bị kẻ điên này hủy diệt rồi không.

“Tiểu Bảo Bối, cái con nhỏ bị điên này! Tại sao em lại có thể đối xử với chị như vậy, tại sao em lại có thể đối xử với chị như vậy . . .”

Tiểu Huyền vừa gầm lên vừa vội vàng tìm khăn giấy để lau mặt của mình.

Sau khi lau xong, cô ta cảm giác được mặt mình rất đau rát.

“Chỉ bằng việc chị đã làm mấy chuyện kia đối với tôi, tôi đối xử với chị như vậy vẫn còn tử tế với chị chán! Nói cho chị biết nha chị Tiểu Huyền, sau này tôi sẽ còn làm những chuyện quá đáng hơn . . .”

Cuối cùng thậm chí Tiểu Bảo Bối còn cầm cái ly Lam Sơn ở trên tay ném vào bên cạnh Tiểu Huyền.

Cái ly đẹp đẽ, trong nháy mắt lại biến thành một đồng mảnh vụn.

Nhân viên phục vụ kia nhìn thấy trong mắt, đau ở trong lòng.

Phải biết rằng, mỗi một cái ly ở trong quán cà phê này, đều là Kiều Trác Phàm đặt làm theo yêu cầu với số lượng hạn chế. Cái ly Lam Sơn vừa rồi của Tiểu Huyền tuy không quý giá như ly của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cũng có giá trị xa xỉ.

Vậy mà Tiểu Bảo Bối không thèm chớp mắt cái nào, đã đập vỡ tan tành mất rồi!

Nếu như ông chủ thấy được, chẳng phải sẽ tức chết hay sao?

Bởi vì bình thường bọn họ chỉ lỡ làm hư một cái cốc nhỏ ở đây thôi, ông chủ cũng sẽ biết nể người . . .

Mặc dù thời gian gần đây nha đầu này được ông chủ đặc xá cho phép đến đây tùy ý uống cà phê. Nhưng mà lá gan của nha đầu này cũng quá lớn rồi?

Chẳng qua khi Kiều Trác Phàm chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì trán của anh liền cảm thấy lồi lõm đau.

“Em . . . Đừng tới đây!”

Sau khi Tiểu Huyền lau mặt xong, mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối vừa rồi đang đứng ở bên cạnh cười cười, giờ đã cầm lấy mảnh gốm sứ vỡ đi về phía cô ta.

Thành thật mà nói, phản ứng quá khích ngày hôm nay của Tiểu Bảo Bối, là điều mà trước đây Tiểu Huyền chưa từng nhìn thấy.

Đều nói những người trung thực, nếu bị người khác kích thích bộc phát lửa giận mới là đáng sợ nhất.

Mà bây giờ, tất cả những phản ứng của Tiểu Bảo Bối đã chứng minh điều này là đúng.

“Bảo Bối, xin em đừng như vậy mà!” Tiểu Huyền bị sợ quá khóc lên.

Gần đây cô ta sắp bị Kiều Trác Phàm hành cho điên lên rồi, không ngờ được phản ứng của Tiểu Bảo Bối còn đáng sợ hơn.

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang cầm mảnh gốm sứ vỡ đi về phía Tiểu Huyền với nụ cười dữ tợn trên gương mặt.

Trong đôi mắt đen vô cùng trong suốt kia, cũng chỉ còn lại sự oán hận nồng đậm.

Còn nữa, mảnh gốm sứ bị vỡ cô cầm trong tay cũng đã cứa vào tay khiến cô bị thương.

Máu tươi không ngừng chảy xuống từ khe hở.

Có một ít còn chảy dọc theo cổ tay của cô rồi nhỏ từng giọt xuống dưới mặt đất . . .

Nhưng mà tất cả điều này dường như Tiểu Bảo Bối không cảm nhận được. Cô chỉ cố chấp đi từng bước một đi về phía Tiểu Huyền . . .

“Không được, xin em đấy!”

Bởi vì quá sợ hãi và lo lắng Tiểu Bảo Bối sẽ làm mình bị thương, nên chân của Tiểu Huyền mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống dưới đất. mà Tiểu Bảo Bối thì vẫn bước từng bước một đi về phía cô ta, Tiểu Huyền chỉ có thể lùi lại phía sau để trốn theo bản năng.

Nhưng đến cuối cùng, cô ta lại bị Tiểu Bảo Bối dồn sát vào chân tường, không còn đường lui nữa.

“Tiểu Huyền, cái này mà cào vào mặt thì sẽ rất đau! Chị nói xem nếu như tôi rạch mấy nhát lên trên mặt chị thì cũng không tệ có đúng không?”

Kiều Trác Phàm nhận được điện thoại, bước nhanh chân đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy một màn như vậy - -

Cả người Tiểu Huyền thì dơ bẩn, ngay cả trên mặt cũng có rất nhiều vết cà phê. Đầu tóc thì rối thành một nùi. Có thể nói là so với một Tiểu Huyền lúc nào cũng ăn mặc xinh đẹp quyến rũ trước đây thì chênh lệch rất nhiều.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối thì đang cầm mảnh sứ vỡ, khoa tay múa chân trước mặt của Tiểu Huyền.

Mỗi một động tác của cô có thể khiến cho Tiểu Huyền sợ hãi run lẩy bẩy.

Rõ ràng là Tiểu Bảo Bối đang chiếm cứ thượng phong

Kiều Trác Phàm vốn có thể ngồi yên không cần đếm xỉa gì tới chuyện này . . .

Nhận được điện thoại, sờ dĩ anh vội vàng chạy tới đây như vậy còn không phải bởi vì anh lo sợ Tiểu Bảo Bối của anh sẽ bị bắt nạt hay sao?

Chạy tới đây rồi, lúc nhìn thấy Tiểu Bảo Bối không những không bị bắt nạt mà còn cầm lấy mảnh sứ vỡ điều vô dương oai, anh cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà vừa nhìn thấy tay của Tiểu Bảo Bối đang không ngừng chảy máu nhỏ giọt xuống dưới đất, thì đôi mắt sắc bén của anh lại trở nên thâm trầm.

Một giây kia, anh sai bước nhào tới, một tay không chế cầm lấy mảnh sứ vỡ trong tay của Tiểu Bảo Bối, một tay kia kéo eo nhỏ của cô vào trong lòng mình.

“Cục cưng, đừng như vậy . . .”

Không phải là Kiều Trác Phàm không muốn xem bộ dạng nhếch nhác của Tiểu Huyền, mà anh không nỡ nhìn người trong lòng của anh như vậy.

Nhìn tay cô chảy máu như vậy, anh còn tâm tư nào mà đứng ngoài cuộc được nữa? Nhưng mà người phụ nữ ở trong lòng anh lại không cảm nhận được một chút ân cần nào của anh mà giống như một con thú bị vây hãm lại. Tức giận giữa khóc rống lên ở trong lòng anh.

“Kiều Trác Phàm, là chị ta đã dẫn em tới bữa tiệc kia. Chính là chị ta . . .” Mặc kệ cho Kiều Trác Phàm giữ chặt cô như thế nào đi nữa, cô vẫn muốn liều mạng xông về phía Tiểu Huyền.

Sức lực kia, cũng có chút ngoài dự liệu của Kiều Trác Phàm

“Kiều Trác Phàm, nếu như không phải chị ta chuốc cho em uống rượu say rồi bỏ em lại chỗ đó, thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy! Em không có phần bội anh, em cũng không muốn phần bội anh . . .”

Cô vừa khóc vừa làm ầm lên.

Nhưng mà giọng nói tan nát kia, khiến cho anh rất đau lòng.

“Kiều Trác Phàm, em hận chết chị ta, em hận chết chị ta! Là chị ta đã phá hủy cả đời em, em muốn chị ta phải chết . . .” Sáng nay lúc ra khỏi nhà, anh đã cột tóc đuôi ngựa giúp cô, lúc này bị lỏng ra. Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, không khác gì một kẻ điên.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại che chở cô ở trong lòng.

“Cục cưng, em đừng làm như vậy sẽ khiến bản thân bị thương!”

Anh muốn lấy đi mảnh vỡ từ trong lòng bàn tay của cô, nhưng mà lại lo sợ cảm xúc của cô bị kích động mà khiến cho miệng vết thương càng sâu hơn hoặc là tạo thành vết thương mới.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối nhất định không chịu buông ta, lại bởi vì cô gào khóc lên nên trên mu bàn tay của Kiều Trác Phàm cũng bị rạch mấy đường.

Nhưng mà lúc này anh cũng chẳng quan tâm.

Anh chỉ cố chấp ôm cô gái nhỏ bé này vào trong lòng thật chặt, cố gắng hết sức để cho cô không làm chính bản thân bị thương, “Cục cưng, tỉnh táo lại. Anh xin em . . .”

Tiểu Huyền ở bên cạnh nhìn thấy hai người ôm nhau thành một cục, thì vội vàng nhân cơ hội này lao ra khỏi quán cà phê.

@Lục tiểu thanh: truyện được chuyển qua đề cử hiện đại sủng rồi nên bạn mới ko thấy đó. Lần sau cứ vào đề cử hiện đại sủng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 73.5: Kiều Trác Phàm, là chị ta đã đưa em tới bữa tiệc kia!

Editor: Táo đồ phở núi

Dọc trên đường, bộ dạng nhếch nhác của cô ta khiến cho không ít người chú ý, nhưng mà Tiểu Huyền cũng không thèm quan tâm, chỉ vội vàng chạy ra khỏi tập đoàn Đế Phàm.

“Kiều Trác Phàm, anh nói xem tại sao chị ta lại có thể đối xử với em tàn nhẫn như vậy? Dù nói thế nào đi nữa thì bọn em cũng là người một nhà . . . Vì sao chị ta lại đối xử với em như vậy . . .”

Tiểu Huyền rời đi từ lúc nào Kiều Trác Phàm cũng không thèm để ý tới.

Anh chỉ quan tâm tới cô gái nhỏ đang kích động ở trong lòng anh thôi.

Còn như Tiểu Huyền, bất cứ lúc nào anh muốn tính mạng của cô ta, đều có thể lấy được.

Cuối cùng dưới sự nỗ lực không ngừng của Kiều Trác Phàm, mảnh vỡ ở trên tay của Tiểu Bảo Bối cũng bị lấy ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng phải bỏ ra cái giá khá cao đó là lòng bàn tay của anh cũng bị máu me be bết.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy . . .” Cô khóc rống lên, khi Kiều Trác Phàm nghe thấy cô hỏi câu hỏi này, thì anh quay người của cô lại đối mặt với mình.

Thành thật mà nói, Tiểu Bảo Bối như vậy, hai tròng mắt mà lúc vừa rồi bởi vì Tiểu Huyền mà xuất hiện những tơ máu đỏ giờ đã biến mất không thấy gì nữa. Đôi mắt của cô, trong sáng giống như lúc Kiều Trác Phàm mới gặp gỡ cô vậy.

Cho dù là mặt mũi tràn vô cùng bản thiêu, nhưng mà đối diện với đôi mắt thì vẫn khiến cho nhịp tim của Kiều Trác Phàm đập loạn nhịp mà không hề báo trước.

Một khắc kia, anh đột nhiên có chút xúc động, muốn nói cho cô biết bí mật nhiều năm trong lòng mình . . .

“Cục cưng, anh . . .” Vừa lúc anh nói xong ba chữ này thì Tiểu Bảo Bối ở trong lòng đột nhiên ngã người về phía sau.

Nhiều năm về sau, Kiều Trác Phàm nhớ lại khoảnh khắc ngày hôm nay, thì anh chỉ có cảm giác hồn vía của mình như bị rút sạch.

Ngay cả sau đó anh ôm Tiểu Bảo Bối đi tới bệnh viện như thế nào, hay là anh làm sao mà vượt qua được khoảng thời gian đưa cô đi bệnh viện, anh cũng đều không nhớ rõ được.

Anh chỉ nhớ là lúc ấy anh chỉ có một lòng tin là nếu như Tiểu Bảo Bối không sống được, thì anh sẽ trực tiếp lột da Tiểu Huyền!

- - Đường phân cách - -

“Cô bé à, cháu tỉnh rồi hả?” Lúc Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa, thì vừa mở mắt ra là nhìn thấy một căn phòng trắng tinh. Trong không khí, có mùi nước Javel mà cô không thích nhất.

Mà Thẩm Niệm Cẩm ở cách đó không xa nhìn thấy trên giường bệnh có động tĩnh lập tức đứng lên.

“Đi nhỏ . . .” Lúc Tiểu Bảo Bối nói lên một câu như vậy, cô chỉ cảm thấy cổ họng của mình khô rát.

“Trước tiên đừng cử động gì cả. Uống nước cho nhuận họng. Nếu không thì cổ họng sẽ không chịu nổi . . .” Rất kỳ lạ, Thẩm Niệm Cẩm ở bên cạnh cô, thương yêu cô như một trường bối.

Nhất là lúc cô muốn ngồi thẳng lên, thì bà liền để một cái gối ở sau lưng làm nệm dựa cho Tiểu Bảo Bối, cả hành động vuốt góc chăn lại cho cô, điều này không khỏi khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ tới mẹ của cô lúc còn ở nhà. Những thứ này, khiến cho cô càng nhớ tới mẹ của mình . . .

So với khi Thẩm Niệm Cẩm đối nghịch với Kiều Trác Phàm thì giống như là sấm sét giữa trời quang.

“Có muốn ăn món gì không?” Lúc này Thẩm Niệm Cẩm ngồi gần giường bệnh của Tiểu Bảo Bối, một tay nắm lấy bàn tay không bị thương của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thẩm Niệm Cẩm thương yêu như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ, đến cùng thì Thẩm Niệm Cẩm này là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm, hay là dì nhỏ của cô.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không biết là, Thẩm Niệm Cẩm đối xử với cô như vậy là có nguyên nhân.

Đã từng có một thiếu niên vì cô bé ngốc nghếch này mà xa xứ, phiêu bạt khắp nơi. Nhà họ Thẩm và nhà họ Kiều cũng bởi vì chuyện này mà chạy đôn chạy đáo cả lên.

Bây giờ, người thiếu niên đó đã trưởng thành. Khi bọn họ vẫn lo lắng người thiếu niên này sẽ phiêu bạt bên ngoài cả đời như vậy thì anh lại dứt khoát trở về vì cô bé ngốc nghếch này.

Xét về cơ bản, cho dù là nhà họ Thẩm hay là nhà họ Kiều đều phải cảm ơn cô bé này.

Lại nói, lúc Thẩm Niệm Cẩm chạy tới bệnh viện, nhìn thấy cả người Kiều Trác Phàm đều là máu me canh ở bên ngoài cửa phòng cấp cứu, nhìn ánh mắt như trời sập kia của anh. Lúc này Thẩm Niệm Cẩm mới thực sự hiểu được ý nghĩa của cô bé này đối với Kiều Trác Phàm.

Cho nên, bà không đối xử tốt với Tiểu Bảo Bối thì đối xử tốt với ai đây?

Chỉ có làm cho lòng của Tiểu Bảo Bối hướng về phía bà, thì bà còn sợ Kiều Trác Phàm không nghe lời của dì nhỏ này hay sao?

“ . . .” Tiểu Bảo Bối lắc lắc đầu, bây giờ cô không có cảm giác thèm ăn lắm. Nhìn căn phòng xa lạ này một lượt, cô hỏi: “Đi nhỏ, Kiều Trác Phàm đâu?”

Sau khi tỉnh lại, không hiểu sao cô lại muốn được gặp anh.

Nhưng..

Cô cũng có chút sợ hãi phải nhìn thấy anh.

“Tay của thằng bé cũng bị thương. Dì bảo nó đi xử lý miệng vết thương rồi, nhưng mà nó phải chờ tới khi tình huống của cháu ổn định lại mới bằng lòng đi . . .” Thẩm Niệm Cẩm nhắc tới Kiều Trác Phàm thì có chút đau đầu.

Mà khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy tin tức Kiều Trác Phàm cũng bị thương thì trong lòng lập tức vang lên.

Một giây này cô lại càng sợ khi phải nhìn thấy Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà người ta càng sợ hãi điều gì, thì hết lần này tới lần khác cái đó sẽ xuất hiện.

Ngay lúc Tiểu Bảo Bối nghĩ có nên trốn tránh không gặp Kiều Trác Phàm hay không, thì ở cửa chính liền vang lên tiếng động.

Ngay sau đó thì Kiều Trác Phàm đẩy cửa bước vào. . .

Lúc này trên chiếc áo sơ mi trắng của Kiều Trác Phàm vẫn còn vết máu đỏ tươi rất chói mắt.

Tay trái của anh thì bó thành một nắm.

Sau khi vào cửa, ánh mắt của anh tự nhiên nhìn về phía người nằm trên giường.

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng, cô lại vùi đầu mình vào trong chăn.

Cô đã làm sai

Nhưng mà cô không biết phải nói xin lỗi với anh như thế nào.

“Ôi trời, bộ xương già này của di không thích hợp ở lại bệnh viện này nữa. Được rồi, cháu hãy tự chăm sóc chính mình đi!” Thẩm Niệm Cẩm cũng là người tình ý. Nhìn qua bộ dạng này của hai người, biết là có lời muốn nói. Bà vội vàng tìm một cái cớ không ra sao để chạy trốn.

Trước khi ra ngoài, bà vẫn không quên nhắc nhở Kiều Trác Phàm: “Kiều, thả lỏng một chút!”

Không thấy Kiều Trác Phàm đáp lại, bà liền rời đi.

“Cục cung, đừng vùi đầu vào trong chăn, bị ngạt thở sẽ không tốt!” Anh ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bảo Bối, muốn đưa tay ra kéo chăn của cô. Nhưng mà tay vừa động, thì liền đau!

Bác sĩ đã nói tình huống của anh còn nghiêm trọng hơn Tiểu Bảo Bối mấy lần. Vết thương này, sợ là mấy tháng mới có thể khỏi hẳn.

Tiểu Bảo Bối trốn ở trong chăn, co người lại giống như một con tôm.

Nỗi điên lên muốn dạy dỗ Tiểu Huyền, nhưng bây giờ người bị đau lại chính là cô.

Mà cô lại còn làm liên lụy khiến cho Kiều Trác Phàm cũng bị thương. . .

Chuyện phí sức mà lại không có chút kết quả như vậy, Tiểu Bảo Bối biết là Kiều Trác Phàm sẽ cười nhạo cô.

Cô trốn ở trong chăn, không biết thò đầu ra thì sẽ như thế nào.

Sau khi Kiều Trác Phàm nói một câu xong, thì sau một thời gian dài cũng vẫn không lên tiếng, Tiểu Bảo Bối cho rằng anh đã rời khỏi rồi.

Ngay lúc cô còn do dự không biết có nên vén chăn lên nhìn xem anh còn ở đó không, thì bên ngoài lại vang lên giọng nói trêu đùa của Kiều Trác Phàm: “Vốn lớn lên đã không được xinh đẹp rồi, nếu như ngọt ngào quá biến thành bánh bao thì phải làm sao bây giờ?”

Lời này vừa vang lên, cô gái vốn đang trốn ở trong chăn đột nhiên vén chăn lên, tức giận hét với Kiều Trác Phàm: “Anh mới là bánh bao, cả nhà anh đều là bánh bao!”

Nhưng mà sau khi mắng xong thì Tiểu Bảo Bối liền hối hận.

Cô chính là không nhịn được bị trêu chọc, biết rõ là Kiều Trác Phàm chỉ trêu chọc cô, nhưng mà cô còn vén chăn lên. Lần này thì hay rồi làm sao cô đối mặt với anh được đây?

Nhưng lúc Tiểu Bảo Bối do dự có nên kéo chăn lên đắp vút đầu nữa không thì đột nhiên Kiều Trác Phàm giang hai cánh tay ra, ôm cô vào trong lòng. Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối sững sờ. Mà ngay sau đó giọng nói khàn khàn không giống như bình thường của Kiều Trác Phàm vang lên ở bên tai cô, khiến cho đồng tử của cô đột nhiên phóng đại lên không ít: “Cục cung, đều là anh không tốt. . .”

Hết chương 73.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chương 74.1: Nhóc con không biết xấu hổ, bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Editor: Táo đồ phở núi.

“Kiều Trác Phàm...” Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối không biết chuyện này rốt cục là làm sao nữa.

Là cô đã cầm mảnh vỡ kia rạch lên tay của Kiều Trác Phàm, nhưng cuối cùng người xin lỗi lại là Kiều Trác Phàm. . .

Điều này khiến cho người khởi xướng là Tiểu Bảo Bối cô, có chút thẹn thùng và áy náy vì không chịu thừa nhận lỗi.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy! Anh không có lỗi gì với em cả!”

Người nên xin lỗi là cô mới đúng.

Nhưng mà lúc này Kiều Trác Phàm lại buông cô ra, rồi lấy một chiếc ipad hay là cái gì đó tương tự như vậy từ trong túi ra.

Chẳng qua là phía trên của thứ đồ chơi này, không có biểu tượng cái táo cắn dở đang thịnh hành nhất hiện nay.

Nhưng mà nhìn món đồ chơi này lại rất chất lượng, hơn nữa toàn thân của nó một màu vàng kim loại rực rỡ, Tiểu Bảo Bối cũng biết giá cả của món đồ chơi này tuyệt đối sẽ không thấp hơn giá của những sản phẩm điện tử tốt nhất ngoài thị trường.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm đã cầm lấy thứ kia rồi thao tác ở trên đó, vừa làm vừa nói: “Cục cưng, cho em xem một thứ . . .”

Vì lý do một cái tay của anh đang bị thương, nên động tác của Kiều Trác Phàm thao tác ở trên vật này nhìn có chút gượng gạo.

“Kiều Trác Phàm, tay của anh giống như cái bánh bao . . .” Cô nhìn chăm chăm vào tay của anh, vẻ mặt tràn đầy thương yêu. Nếu như Kiều Trác Phàm không phải vì cô thì anh cũng không bị thương thành như vậy.

Nhưng mà cô cũng như anh, không biết cách thể hiện sự thương yêu qua lời nói. Cho dù vẻ mặt của cô đầy vẻ áy náy đối với anh, nhưng mà khi nói ra khỏi miệng thì lại là như vậy . . .

“Cô nhóc không biết xấu hổ này, em cũng không nghĩ xem anh vì ai mới biến thành bộ dạng như thế này!”

Đại gia Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy cô nói như vậy thì liền mất hứng.

Sau khi ném ipad ở trên tay xuống, anh liền áp chế cô xuống, nóng lòng muốn nếm thử đôi môi của cô.

Nhóc con không biết xấu hổ? !

Lại là cái từ này, dường như gần đây từ này được Kiều Trác Phàm xưng hô với cô rất thường xuyên.

Hình như anh còn không biết, người không biết xấu hổ rất thích hợp để hình dung bản thân anh.

Không những bọn họ vẫn còn đang ở bệnh viện mà Tiểu Bảo Bối cô còn là một bệnh nhân. Một cái tay đã bị quần băng gạc chặt cứng rồi. Vậy mà anh còn bắt nạt cô nữa.

Mà cô thì muốn phản kháng cũng không phản kháng được.

Cô chỉ có một cánh tay, dùng sức đẩy lồng ngực của anh ra.

Nhưng mà dù đẩy như thế nào đi nữa, người này cũng không chịu hợp tác.

Sức lực của cánh tay kia đẩy trên người của anh, giống như là đang gãi ngứa cho anh vậy.

Một lúc lâu mà Kiều Trác Phàm vẫn còn tiếp tục bắt nạt cô.

Bây giờ, anh đã bức cho Tiểu Bảo Bối lui sát vào tận góc giường bệnh, sống lưng cũng dựa sát vào tường, không thể lui được nữa.

“Kiều Trác Phàm, anh bắt nạt người ta.” Nhìn anh còn muốn tiếp tục lại gần nữa, Tiểu Bảo Bối nóng nảy.

“Anh bắt nạt em chỗ nào?” Vẻ mặt của Kiều đại gia hết sức vô tội. Nhưng mà đường cong trên khóe miệng của anh, giống như là đang che giấu một nụ cười mờ ám. Giống như là một con mãnh thú đang ẩn nấp dưới mặt nước tĩnh lặng, yên lặng chờ đợi con mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể cho con mồi một đòn trí mạng . . .

“Anh bắt nạt người bị bệnh!” Cô quơ quơ bàn tay nhỏ của mình, băng gạc màu trắng cũng không nổi bật lắm trong căn phòng bệnh nhân này. Bởi vì tay bị quần chặt nên bộ dạng của bàn tay nhìn có chút mũm mĩm, rất đáng yêu.

“Cục cưng, nhưng mà chúng ta giống nhau . . .” Nhìn bộ dạng già vờ đáng thương của cô, Kiều Trác Phàm cũng vội vàng giơ bàn tay trái bị thương của mình ra, giống như là đang nói với Tiểu Bảo Bối: Tình huống của bọn họ đều giống nhau nên không ai bắt nạt ai.

Đúng vậy, có đôi tình nhân nào giống như bọn họ không, tay đều bị thương giống nhau?

Đôi tình nhân bị thương quần thành như vậy, sợ rằng trên thế giới này cũng chỉ có một đôi bọn họ mà thôi.

Tình nhân?

Khi hai chữ này xuất hiện trong đầu của Tiểu Bảo Bối, không hiểu trong lòng của cô có một cảm giác rất kỳ lạ.

Thành thật mà nói, cho dù sau khi kết hôn với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn không thực sự xem anh là người bạn đời. Bởi vì giấy kết hôn của bọn họ, xuất hiện có chút đột nhiên. Điều này khiến trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút không xác định được.

Không xác định được cô và Kiều Trác Phàm có thể đi cùng với nhau lâu dài được hay không, không xác định được hôn nhân của bọn họ có hạnh phúc hay không.

Khi hai chữ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô để hình dung mình và Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối phát hiện thì ra ở trong lòng của cô, ý nghĩa của Kiều Trác Phàm đã không còn giống như trước nữa.

Đột nhiên cô có lòng tin, cùng Kiều Trác Phàm trải qua cuộc sống này. Nếu như không xảy ra chuyện ngày hôm đó. . .

Lúc suy nghĩ tới điều này, đồng tử của Tiểu Bảo Bối đột nhiên âm ảm không có tia sáng nào.

Cái loại biến hóa chán nản mất đi hết sức sống kia, khiến cho lòng của Kiều Trác Phàm như có ai hung hăng nhéo một cái.

Hôm nay, khi anh tận mắt chứng kiến thấy Tiểu Bảo Bối nổi điên lên với Tiểu Huyền ở trong quán cà phê của Đế Phàm, ý tưởng bảo vệ cô cả đời không cần phải lo lắng điều gì đột nhiên mọc rễ ở trong đầu của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối, anh vốn định để cho em tự mình trưởng thành, nhưng mà nhìn bộ dạng đau khổ kia của em, đột nhiên anh cảm thấy sợ hãi mất em lần nữa.

Anh tuyệt đối sẽ không để cho em phải chìm nổi chịu khổ trong biết người. Cho dù biết rõ là để trưởng thành thì cần phải trả một giá cao . . .

Hãy vào trang web chính chủ để được đọc truyện nhanh nhất. Mọi web khác đều là copy ko xin phép.

Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt sâu thẳm.

Loại ánh mắt sắc bén đó, Tiểu Bảo Bối chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Đôi mắt kia còn đen và sâu thẳm hơn bình thường.

Giống như là biển rộng giữa màn đêm, mờ ảo chìm nổi, khiến cho người ta không nắm bắt được.

Mà ánh mắt sắc bén như vậy, cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác mình đã bị nhìn thấu tất cả.

Loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

Giống như là bị Kiều Trác Phàm lột đi từng lớp vỏ bọc, nhìn thẳng vào trong nội tâm.

Đột nhiên ánh mắt của cô nhìn vào cái ipad mà trước lúc đi vào Kiều Trác Phàm đã mang tới kia.

Món đồ chơi này, bởi vì vừa rồi bọn họ đùa giỡn nên đã bị gạt tới tận mép giường bệnh.

Nếu như không phải không đùa giỡn nữa, thì sợ là thứ này sẽ bị rơi xuống dưới đất.

Chấn nệm lộn xộn quanh người cũng chứng minh được vừa rồi bọn họ đã quần nhau như thế nào.

“Kiều Trác Phàm không phải anh có đồ muốn cho em xem hay sao?” Sững sờ một lát, cô đưa tay ra cầm lấy chiếc ipad sắp rơi xuống rồi nói.

“Ừ, đúng là có thứ muốn cho em xem!” Lúc nói tới đây, Kiều Trác Phàm lại một lần nữa dùng cái tay không bị thương, cầm lấy sản phẩm điện tử kia lên.

Bởi vì thao tác trước đó, nên Kiều Trác Phàm nhanh chóng mở ra một trang web chỉ định.

Nhưng mà trước khi mở ra, anh lại quét mắt nhìn Tiểu Bảo Bối một cái. Về mặt này, so với ánh mắt nhìn cô lúc vừa rồi, phải nói là rất nghiêm túc.

“Kiều Trác Phàm, anh nhìn em như vậy làm gì? Chẳng lẽ ở đây có ghi chép bằng chứng phạm tội mà không thành của em sao?” Tiểu Bảo Bối nói tới là chuyện cô gọi cà phê vào Tiểu Huyền ngày hôm nay.

Nhưng mà đó là quán cà phê chuyên dụng của Kiều Trác Phàm, theo lý thuyết hẳn là không có máy quay mới đúng chứ!

Kiều Trác Phàm chần chờ một lúc lại nói: “Trong này quả thực là ghi lại bằng chứng phạm tội. Nhưng mà . . .” Đây không phải là bằng chứng phạm tội của em

Kiều Trác Phàm còn chưa nói hết câu tiếp theo, thì ánh mắt lại sâu sắc nhìn Tiểu Bảo Bối

Cái loại ánh mắt sâu sắc thâm thúy đó lại một lần nữa khiến cho Tiểu Bảo Bối bối rối.

“Nhưng mà cái gì? Kiều Trác Phàm, nếu như em bị cảnh sát bắt đi, anh có đi nộp tiền bảo lãnh cho em không?” Dường như Tiểu Bảo Bối thực sự coi

nội dung trong video kia là bằng chứng gì đó, khỏe miệng vốn đang nở nụ cười, giờ khuôn mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Chương 74.2: Nhóc con không biết xấu hổ, bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Editor: Táo đỏ phổ núi.

“Cục cưng, bên trong này không phải là bằng chứng phạm tội của em, em không cần phải lo lắng cảnh sát sẽ đến bắt.” Cho dù cảnh sát có đến, Kiều Trác Phàm anh ở chỗ này sẽ trợ mắt nhìn bọn họ đưa cô đi hay sao?

“...” Nhìn vào ánh mắt của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối đột nhiên không biết nói gì mới tốt. Cô không hiểu, nếu như đó không phải là chứng cứ phạm tội của cô, vậy thì tại sao giờ phút này Kiều Trác Phàm lại nghiêm túc như vậy?

“Em đồng ý với anh, trước khi xem xong cái video này, em nhất định phải bình tĩnh. . .”

Giống như Kiều Trác Phàm có chút do dự đối với chuyện lần này, nên dặn dò cô hết lần này tới lần khác.

Cũng chính vì điều này nên khiến cho lòng của Tiểu Bảo Bối lại càng trở nên khẩn trương.

Đến cùng thì trong video này có nội dung gì, mà có thể khiến cho người đàn ông không dễ gì lộ cảm xúc ra ngoài, người đã làm mưa làm gió trên thương trường nhiều năm như Kiều Trác Phàm lại hết lần này đến lần khác lộ ra vẻ mặt chán chường như thế này.

“Em. . . Em biết rồi.” Có chút sợ hãi đối với nội dung trong đó, nhưng mà lại có chút tò mò không biết đến cùng thì nó có nội dung gì.

Đấu tranh cho tới giờ phút này, về sau lại chiếm thế thượng phong.

Vì vậy, Tiểu Bảo Bối đồng ý.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối gật đầu xong, thì Kiều Trác Phàm liền mở đoạn video kia lên.

“Cô nhóc này cũng xinh đẹp quá chứ nhỉ?”

“Nhìn má lún đồng tiền này xem, đúng là khiến cho người ta muốn muốn cưng chiều từ đáy lòng!”

Mới đầu, hình ảnh có chút mờ hồ không rõ ràng, Tiểu Bảo Bối còn có chút không rõ, đến cùng thì trong này là cái gì.

Nhưng mà khi nhìn kỹ lại, thì trong video đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mập mạp.

Lúc đối diện với gương mặt đó qua video, cả người của Tiểu Bảo Bối bắt đầu run rẩy.

Đúng vậy, xuất hiện trong video chính là lão già mập kia, cho dù ông ta có hóa thành tro thì Tiểu Bảo Bối cũng vẫn nhận ra.

Đó không phải là lão già chủ tịch Dương khôn kiếp nhân lúc cô uống rượu say đã dẫn cô đi thuê phòng buổi tối hôm đó hay sao?

Mà lúc này, lão già đó đang điều chỉnh màn hình máy quay nhắm ngay vị trí chính giữa. . .

Khi thấy màn hình quay về người nằm ở trên chiếc giường kia, thì Tiểu Bảo Bối giống như bị sét đánh trúng.

“Không...”

Đột nhiên cô thống khổ lấy hai tay ôm lấy đầu của mình, kêu lên.

“Kiều Trác Phàm, hãy mau tắt cái này đi!”

Tiểu Bảo Bối không thể nào ngờ được, nữ chính trong video lại chính là mình.

Mà trong video cô, lúc đó cô đã say.

Bị ném lên chiếc giường kia, cô vừa gãi đầu vừa gọi: “Kiều Trác Phàm. . .”

Giọng nói ngây thơ mang theo chút khàn khàn kia, lại giống như một loại thuốc kích dục tự nhiên vậy.

Mà trong video đó lúc này chủ tịch Dương cũng nhắc chân đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, đừng quan tâm phạm phạm gì đó nữa! Bây giờ chỉ có tôi, hãy xem tôi yêu thương cô như thế nào. Sau này, cô cũng không cần phải nhớ tới phạm phạm gì đó nữa . . .”

“ . . .” Sau đó chủ tịch Dương còn nói mấy lời gì đó nữa.

Nhưng Tiểu Bảo Bối chỉ biết là ông ta đã dùng cái miệng dơ bẩn đó, làm nhục tâm hồn của cô.

Nhìn thấy Kiều Trác Phạm không hề có chút ý định muốn tắt cái video này đi, đột cô nhiên xông lên, đưa tay ra định nhấn nút khóa màn hình.

Nhưng mà khi tay của cô chuẩn bị chạm tới màn hình máy tính bảng, thì đã bị bàn tay to của Kiều Trác Phạm nắm lấy.

“Cục cưng, em đã đồng ý với anh, phải bình tĩnh xem hết video này mà!”

Trong lòng đen đôi mắt của anh cũng tràn ngập thống khổ.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, nếu xem video này mà thống khổ như vậy, thì tại sao anh lại còn lấy ra cho bọn họ cùng xem?

Chẳng lẽ anh lại hy vọng cùng với vợ của mình xem hình ảnh dơ bẩn này?

“Kiều Trác Phạm, van anh . . .”

“Em không muốn xem, một chút em cũng không muốn xem!”

Chuyện đêm hôm đó, Tiểu Bảo Bối thực sự muốn xóa tất cả ký ức đó ra khỏi đầu của mình, mặc kệ dùng phương pháp nào đi nữa cũng đều được.

“Kiều Trác Phạm, xin anh hãy thương xót được không? Mặc dù trước kia em có không tốt, nhưng mà anh không thể đối xử với em như vậy được . . .”

Bởi vì tâm tình đang vô cùng kích động, nên ngay cả ống truyền nước biển ở trên tay của cô cũng liên tục quơ quơ. Khiến cho kim bị rơi ra, tay của cô bị chảy máu ra.

“Cục cưng, tỉnh táo lại! Em hãy xem hết đi, sẽ hiểu tại sao anh phải để cho em xem cái này!”

Nhìn bàn tay sưng lên của cô, trong lòng mắt đen của anh đầy vẻ thương tiếc.

Nhưng mà anh vẫn nhất định không buông tha ý định để cô xem hết video này.

Bởi vì Kiều Trác Phạm rõ ràng, nếu như không khai thông được nút thắt này trong lòng của Tiểu Bảo Bối, thì sau này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với cô, sợ là so với lúc mẹ cô rời đi còn ảnh hưởng lớn hơn.

Nếu như tình huống này còn tiếp tục nữa, sợ là . . .

Kiều Trác Phạm vốn dự định cả đời cũng không để cho những hình ảnh này xuất hiện ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối. Anh cũng có dự định giống như Tiểu Bảo Bối, coi như chuyện này chưa từng phát sinh.

Cho dù Kiều Trác Phạm anh có thể thực sự quên được đoạn ký ức này, nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Rõ ràng là cô không thể quên được.

Nếu không thì tại sao nhìn thấy cảnh tượng này một lần nữa, cô lại mất khống chế như vậy?

Nếu đã như vậy, Kiều Trác Phạm chỉ có thể làm cho cô hiểu rõ ràng rành mạch tất cả chuyện đã phát sinh đêm đó.

Người ta vẫn thường nói, ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ đó!

Bởi vì làm như vậy thì tất cả sự sợ hãi trong lòng cô mới biến mất hết được.

Tăng ngăn cách giữa hai người bọn họ mới có thể giải trừ được.

“Không cần... Em không cần. Van xin anh đó Kiều Trác Phạm, em không có vĩ đại như vậy!”

Những giọt lệ nóng hổi của Tiểu Bảo Bối nổi lên, rồi không ngừng chảy xuống đuôi mắt của cô, rơi xuống mu bàn tay của Kiều Trác Phạm, cũng trực tiếp thấm thấu vào trong tim của Kiều Trác Phạm.

Sự sợ hãi và lo lắng của cô lúc này, anh đều nhìn thấy ở trong mắt.

Nhưng mà anh lại không có cách nào gánh chịu giùm cô . . .

“Đồng ý với anh hãy xem đi, van xin em . . .” Bởi vì muốn ngăn cản Tiểu Bảo Bối không tắt video kia đi, Kiều Trác Phàm chỉ có thể giữ chặt cô ở trong lòng của mình.

Mặc dù tay trái của anh bị thương, nhưng mà anh còn có hai chân.

Lúc này, tứ chi to lớn của anh giống như dây leo quấn quanh người của Tiểu Bảo Bối, quấn chặt cô tới mức nhích ngón tay cũng khó.

“Kiều Trác Phàm, bọn họ đối xử với em độc ác như vậy, tại sao anh cũng đối xử với em như vậy . . .” Lúc này, Tiểu Bảo Bối đã gãy giữa nhiều lần, nhưng mà không có cách nào cử động được. Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua gãy giữa, mà khóc ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Về mặt nước nở nghẹn ngào của cô khiến cho người ta tan nát.

“Cục cưng, cho dù như thế nào đi nữa, thì anh vẫn luôn ở bên cạnh em! Tình táo lại đi được không?”

Mặc kệ cô gái ở trong lòng khóc lóc như thế nào đi nữa thì cánh tay đang quấn chặt lấy cô của anh cũng không chịu nói lỏng ra.

“Hu hu . . .” Người phụ nữ không gãy giữa nữa, nhưng mà tiếng khóc thì vẫn còn vang lên.

“Bé ngoan à, đợi lát nữa tôi sẽ khiến cho cô được thoải mái . . .”

“Nào, không sao cả!

“Hôn một cái...”

“Oe . . .”

“Ôi trời, con con nhóc chết tiệt này bị làm sao vậy?”

“Thúi quá!”

“Để xem lát nữa trở lại tôi sẽ xử lý cô như thế nào!”

Vào lúc hai người bọn họ dây dưa với nhau, Kiều Trác Phàm cũng không có tạm dừng đoạn video kia lại. Hình ảnh vẫn còn đang chạy tiếp.

Vào lúc đôi mắt của Tiểu Bảo Bối vẫn còn ngán lệ mông lung, thì tiếng nồn mưa cuối cùng kia lại khiến cho cô chú ý tới.

Tiểu Bảo Bối còn nhớ, khi đó quả thực là cô đã bị ới ra.

Quả thật, cô uống rượu rất khi ới ra. Đa phần lúc sau cô sẽ giống như con lười vậy, thích bám dính người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Chương 74.3: Nhóc con không biết xấu hổ, bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Editor: Táo đỏ phổ núi.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, ngày đó mùi của người ở bên cạnh cô rất không thoải mái. Cho nên người kia cứ liên tục đuổi theo cô, còn cô thì cứ chạy trốn. Bởi vì như vậy nên mới khiến cho nồng độ cồn của rượu trong người cô bị kích thích. Cảm giác chán ghét kia cũng vì vậy mà xảy ra.

Nhưng mà cô không ngờ được là, cô lại ới tất cả lên người của lão già kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mặc dù trong lòng vẫn còn đau xót, nhưng mà cô cũng không nhịn được mà khen bản thân mình lúc đó: Ới rất hay!

Mà lúc xem tới đây, nhìn thấy người đàn ông mập mạp kia đã rời đi hình như là đi vào toilet, thì cảm xúc của Tiểu Bảo Bối dần dần bình tĩnh lại.

Sau đó, hình ảnh vẫn quay cảnh cô nằm ở trên giường.

“Kính coong kính coong . . .” Tiếng chuông cửa vang lên, chứng minh là video này vẫn đang tiếp tục quay.

“Ai . . .” Giọng nói của người đàn ông mập mạp kia vang lên.

Sau đó, người đàn ông này không còn xuất hiện trong khung hình nữa. Chỉ có tiếng cầu xin tha thứ văng vẳng vang lên, còn có cả tiếng đánh chửi từ đằng xa truyền tới.

Mà trong màn hình lại xuất hiện bóng dáng của Kiều Trác Phàm ở trong đó, rồi hình ảnh dừng lại . . .

Nhìn thấy như vậy, đồng tử của Tiểu Bảo Bối đột nhiên tròn to lên.

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm! Ông ta không làm nhục em . . .” Không biết là do quá vui hay là quá mức khiếp sợ, lúc này Tiểu Bảo Bối lại nói lắp bắp.

Mà Kiều Trác Phàm thì không còn trối buộc thân thể của cô như trước nữa.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối có thể hành động bình thường ở trong lòng anh.

Đối mặt với gương mặt của Tiểu Bảo Bối đang xoay lại nhìn anh, Kiều Trác Phàm vẫn dùng ánh mắt thâm thúy quan sát cô.

Bởi vì anh hiểu rõ, bây giờ cho dù mình có nói gì làm gì đi nữa, thì cũng không thể thay Tiểu Bảo Bối lý giải lý giải cho mình.

Nếu như cô cần một chút thời gian để hiểu được rõ ràng, vậy thì anh đồng ý cho cô chút thời gian riêng tư để suy nghĩ.

Vì thế, Kiều Trác Phàm đã chuẩn bị tốt để rút khỏi phòng bệnh này.

Nhưng vừa lúc này, Kiều Trác Phàm không ngờ được là Tiểu Bảo Bối vừa rồi còn khóc lóc náo loạn lên, trên khuôn mặt vẫn còn đầy nước mắt, giờ phút này lại bỏ nhào về phía anh, hơn nữa còn chủ động vòng tay lên cổ của Kiều Trác Phàm anh, rồi sau đó thì chôn cả khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong lòng anh.

“Tốt quá rồi . . . Thật sự là tốt quá rồi . . .”

Sau khi nín khóc mỉm cười, Tiểu Bảo Bối liên tục lẩm bẩm một câu như vậy.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, nhìn sơ qua thì cô vẫn ngây ngô ngốc nghếch như trước. Nhưng mà trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở miễn bàn tới.

Trước kia lúc cô và Nhạc Dương cùng xem tiểu thuyết, có một nhân vật nữ phụ bị người xấu làm nhục. Lúc nhìn thấy tình tiết này, Nhạc Dương liền nói nhân vật nữ phụ kia và người yêu của cô ta sẽ không có kết quả. Lúc ấy, Tiểu Bảo Bối không tin. Lúc đọc tới cuối truyện, phát hiện ra nhân vật nữ phụ này đúng là vì điều này mà bị người yêu đá. Sau đó Nhạc Dương còn lên mặt nói mình chính là vua đoán trước.

Thật ra sau khi đọc hết cuốn tiểu thuyết kia xong, Tiểu Bảo Bối còn vì nhân vật nữ phụ này là cảm thấy đau lòng một trận, Nhưng mà rất nhanh lại đọc tới một cuốn tiểu thuyết khác, sau đó cô cũng nhanh chóng quên đi cuốn này.

Nhưng mà những thứ này gần đây xảy ra ở trên người của mình, khiến cho cô thường xuyên nhớ tới cuốn sách kia. Đặc biệt là chuyện sau này nữ phụ gặp phải. . .

Tiểu Bảo Bối cũng cực kỳ lo lắng, cô sẽ gặp phải chuyện giống như nữ phụ mà trong cuốn tiểu thuyết kia đã đề cập, cũng bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ.

Ban đầu cô cũng thật sự không có bao nhiêu cảm giác đối với Kiều Trác Phàm. Cho dù mỗi ngày hôn tới hôn lui, được Kiều Trác Phàm cưng chiều, cô cũng chỉ cảm thấy hết sức ỷ lại vào anh thôi.

Nhưng sau khi phát sinh chuyện này, cô lại liên tục lo lắng và bất an rằng mình sẽ bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ, khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được rằng cô không chỉ dừng lại ở mức tiếp nhận Kiều Trác Phàm, mà đã thích anh rồi . . .

Nhưng mà bởi vì điều này, mà cô càng suy tính thiệt hơn và cảm giác càng trở nên căng thẳng hơn.

Mà sau khi xem hết đoạn video này, thì trong lòng của Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy thật may mắn.

Cô thật sự rất may mắn vì Kiều Trác Phàm đã chạy tới kịp thời, khiến cho những chuyện đáng sợ kia không phát sinh trên người cô. Và càng may mắn hơn là, cô không bán, Kiều Trác Phàm sẽ không ghét bỏ cô . . .

Giờ phút này Tiểu Bảo Bối tận tình hưởng thụ giây phút bình yên sau nhiều ngày căng thẳng thần kinh.

Nào ngờ, khi cô đang thoải mái hưởng thụ giây phút sung sướng khó lắm mới có được này, thì người đàn ông nào đó từ đầu tới cuối đều cứng ngắt người lại.

Kiều Trác Phàm vẫn không có quên, lúc này Tiểu Bảo Bối vì không muốn xem video ở trên máy tính bảng mà khóc đến mức nước mắt nước mũi đầy mặt.

Mà cô lại quay mặt lại nhào vào trong lòng của anh, lộ ra cảm thán thoải mái nhẹ nhõm cả người. Đây cũng là điều mà Kiều Trác Phàm vẫn luôn chờ đợi!

Nhưng vấn đề là, Kiều Trác Phàm còn nhớ rõ là vừa rồi Tiểu Bảo Bối khóc thút thít, gương mặt tràn đầy nước mắt, nước mũi cũng chảy ra.

Mà vừa rồi cô vui vẻ nhào vào, mặt còn trực tiếp vùi trong lòng của Kiều Trác Phàm anh, điều này có phải đã nói lên cô đã chịu nước mắt nước mũi lên ...

Điều này đối với một người đàn ông có tính sạch sẽ nghiêm trọng mà nói, so với giết anh còn khó chịu hơn.

Nhưng mà nghĩ lại, Tiểu Bảo Bối đã khó chịu giờ mới được bình tĩnh lại, anh không nổi phát hỏa với cô.

Lúc này, Kiều Trác Phàm chỉ có thể cố gắng nhìn chăm chăm lên trần nhà, không dám nhìn tới dấu vết thâm không rõ ở trên áo sơ mi của mình . . .

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, đến ăn quýt nào!” Lúc Thẩm Niệm Cẩm lần nữa xuất hiện ở bệnh viện, trên tay còn cầm một ít quýt tới.

Sau khi ngồi xuống giường bệnh của Tiểu Bảo Bối, bà liền chủ động lột một quả cho Tiểu Bảo Bối.

“Cám ơn dì nhỏ!” Tiểu Bảo Bối rất thích ăn quýt, nhưng mà vì bao tử của cô không được tốt nên cha già nhà cô không cho cô ăn nhiều như vậy.

Mỗi lần trong nhà có quả quýt nào, thì lúc nào cha già nhà cô cũng ăn mất hai phần ba. Chỉ để lại cho cô một phần nhỏ.

Bây giờ khó khăn lắm mới có thể ăn nguyên cả quả, Tiểu Bảo Bối vội vàng tách ra thành từng múi nhỏ, nhét vào trong miệng của mình, cái miệng nhỏ không ngừng nhóp nhép.

“Ăn ngon thật . . .”

Cô ăn vô cùng vui vẻ.

Kiều Trác Phàm ngồi ở bên cạnh, nghe thấy cô nói lời này thì cũng quay lại: “Thực sự ăn ngon như vậy?”

Nhìn múi quýt còn dư lại ở trên tay của Tiểu Bảo Bối nhúm mày lại, Kiều Trác Phàm hết sức nghi hoặc.

Kiều Trác Phàm không thích loại trái cây cần phải lột vỏ này, đặc biệt anh cảm thấy mùi của trái quýt này rất khó ngửi.

Nhưng mà hôm nay nhìn vài múi quýt trên bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối, thì lại cảm thấy cái thứ này lại không đáng ghét giống như trước kia nữa.

“Rất ngọt, rất thơm. Cho anh ngửi thử!” Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ được nếm trọn vẹn một quả quýt, lần này đương nhiên đặc biệt muốn được chiêm một mình.

Nhìn thử mà xem, ngay cả lời nói của cô cũng đã nói rõ lập trường rồi.

Tiểu Bảo Bối đưa múi quýt tới bên cạnh mũi cho anh ngửi một chút, sau đó lập tức lấy về.

“Rất thơm, đúng không!” Bởi vì cười, cho nên đôi mắt của Tiểu Bảo Bối cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhưng mà tia sáng lộ ra trong đôi mắt kia, thì càng mê người hơn cả ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ kia. Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm có chút thất thần.

Một lúc sau, anh sờ sờ mũi nói: “Chỉ ngửi một cái như vậy, sao có thể ngửi ra mùi gì được chứ?”

“Được rồi, ngửi thêm một cái nữa vậy!” Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa đưa múi quýt lại trước mũi của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 74.4: Nhóc con không biết xấu hổ, bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Editor: Táo đỏ phở núi.

Nhưng mà dường như Kiều Trác Phàm nghe không hiểu được những lời này vậy, vào lúc Tiểu Bảo Bối đưa mũi quạt lại trước mũi anh một lần nữa, thì anh há miệng ra ngậm lấy mũi quạt ở trong tay của Tiểu Bảo Bối luôn!

“Ừ, hương vị cũng không tệ!” Nếu như quả quạt này không có mùi gì thì tốt rồi.

Vị đại gia nào đó ăn quạt xong còn không chút hoang mang đưa ra lời bình luận.

Tiểu Bảo Bối sững sờ một lúc lâu rồi lại nhìn mũi quạt trên tay của mình, lập tức nổi giận: “Kiều Trác Phàm, anh là cái tên đại bại hoại, mau trả mũi quạt lại cho em!”

Nói xong cô không để ý có Thảm Niệm Cẩm đang ở đây, bay thẳng về phía Kiều Trác Phàm.

Được rồi, vì tranh cướp một miếng ăn, cô đây cũng rất liều mạng.

Dùng cánh tay không bị quán băng liên tục cạy miệng của Kiều Trác Phàm ra.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Ngay từ đầu anh đã rất vui vẻ hưởng thụ sự chủ động thân thiết hiếm có này của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không biết là sau khi cô nhào tới liền trực tiếp ngồi lên thất lưng của anh.

Động tác này, nhìn qua muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Ngay cả Thảm Niệm Cẩm ở bên cạnh, cũng bị cảnh tượng này làm cho đỏ bừng mặt lên.

Mà Kiều Trác Phàm thì ngoại trừ lợi dụng chuyện Tiểu Bảo Bối ép sát tới thì cũng có chút vương bận vì Thảm Niệm Cẩm vẫn còn ở đây, nhưng mà vẫn thoái mái hưởng thụ cảm giác hiếm có khi Tiểu Bảo Bối ngồi trên người của mình.

Cho đến khi nhai nát miếng quạt và nuốt nó xuống xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới bắt đầu phản công.

Ngay trước mặt của Thảm Niệm Cẩm, anh đè đầu của Tiểu Bảo Bối xuống, đưa về phía miệng của mình.

Cho tới khi đôi môi sắp tiếp xúc với nhau, thì Tiểu Bảo Bối vội vàng lấy tay đẩy ra tạo khoảng cách giữa hai người.

Không khí lúc này muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Thậm chí Tiểu Bảo Bối còn có thể cảm giác được, chỗ mông của mình đang ngồi lên kia, nhiệt độ cũng bắt đầu lan ra. n

Điều này đã chứng minh, Kiều Trác Phàm anh . . .

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy . . .” Cô vội vàng muốn trượt xuống khỏi người của anh, nhưng mà đột nhiên lại bị Kiều Trác Phàm giữ chặt lấy eo nhỏ của cô, không cho cô nhúc nhích.

Cảm giác được nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm ngày càng tăng cao, sắp thiêu đốt cả cái mông của cô luôn. Tiểu Bảo Bối càng lúc càng sốt ruột, lập tức vỗ vỗ ngực của Kiều Trác Phàm, đỏ mặt nổi nóng: “Đáng ghét, mau buông người ta ra!”

Mặc dù Tiểu Bảo Bối có cảm giác hành động của mình rất hung dữ, nhưng mà dưới tác dụng của khuôn mặt đỏ bừng và cảm giác nóng bỏng ở phía dưới, thì một màn lại nhìn lại giống như là cô đang nũng nịu vậy.

Lần này, dù da mặt của Thảm Niệm Cẩm có dày cỡ nào đi nữa cũng không dám ở lại để giãy vò Kiều Trác Phàm, đành bắt đắc dĩ đứng dậy: “Đi đi đây!”

“Đi thông thả, không tiễn!” Đạt được mục đích, Kiều đại gia nhanh chóng đáp lời.

“Đi nhỏ, tại sao không ngồi thêm chút nữa!” Tiểu Bảo Bối giằng co muốn đứng dậy, nhưng mà Kiều Trác Phàm giữ chặt không chịu buông ra.

Tiểu Bảo Bối nổi giận, lặng lẽ néo một cái ở sau lưng của Kiều Trác Phàm: Cho anh làm chuyện xấu nè!

Đáp lại hành động của cô là cái mông nhỏ của cô bị đánh một cái.

Kiều Trác Phàm nhìn lại cô: “Ngoan ngoãn đừng hoảng lại cho anh!”

Ác bá!

Không có nhân quyền!

Kiều Trác Phàm tiếp tục làm chuyện xấu, ngón tay nhéo lên cái mũi của cô muốn cái như muốn bày tỏ: Cái thân thể nhỏ bé này muốn nhân quyền gì?

Vào lúc này hai người này vẫn không ngừng mắt đưa mày lại, Thẩm Niệm Cẩm không khỏi nổi giận: “Được, tiếp tục ở lại để nhìn trực tiếp các người biểu diễn ‘Yến tiệc nghe nhìn’?”

Thẩm Niệm Cẩm nói như vậy, mới đầu Tiểu Bảo Bối còn buồn bực suy nghĩ xem đến cùng là bà đang nói cái gì.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối nhìn theo ánh mắt của bà đang nhìn vào chỗ cái mũi của mình ngồi xuống, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, lần này cô trực tiếp vui mặt của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, mạnh mẽ giấu mặt đi.

Quá mất mặt rồi, thì ra hai người bọn họ đã sớm ngồi mập mờ như vậy rồi?

Vậy mà cô còn cho rằng không có gì?

Bây giờ Tiểu Bảo Bối có cảm giác mình không còn mặt mũi nào đi ra gặp Thẩm Niệm Cẩm nữa. Nên trực tiếp giấu mặt mình đi, muốn là đà điều!

Hưởng thụ hành động chủ động nhưng nhớ yêu thương của người nào trong lúc cô đang xấu hổ, lòng mày của Kiều Trác Phàm giãn ra. Sau đó anh khẽ nhướn mày đối mặt với Thẩm Niệm Cẩm, khoe miệng tạo thành một đường cong: “Ồ lại nghe cũng không có vấn đề gì! Như vậy thì có thể cổ vũ đi sớm ngày tìm được người tình như ý!”

Đương nhiên Thẩm Niệm Cẩm biết rõ mục đích của buổi diễn tuồng này, không phải vì ngại bà vẫn còn ở chỗ này vương tay vương chân khiến cho anh không thể làm được những hành động lén lút khác hay sao?

Mặc dù có chút tức giận với hành động giống như người điên của Kiều Trác Phàm, nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm cũng biết mình không phải là đối thủ của người có da mặt dày này, cuối cùng đành nói: “Không cần, cháu hãy giữ lại từ từ mà hưởng thụ đi là được!”

“Được rồi, đi thông thả không tiễn. Ra cửa nhớ để quần áo vừa mới mang tới lại, còn nữa đóng cửa lại!”

Hôm nay sở dĩ Thẩm Niệm Cẩm có thể đi vào đây còn không phải là do tính cách thích sạch sẽ của Kiều đại gia hay sao, làm sao anh có thể chịu đựng được khi toàn thân đều dính máu của Tiểu Bảo Bối, bây giờ lại còn bị cô cọ hết nước mắt nước mũi vào? Còn nữa, quần áo bệnh nhân của bệnh viện Kiều đại gia cũng không chịu thay. Bởi vì anh cảm thấy, quần áo này đã không biết bao nhiêu người mặc rồi.

Cho nên anh đã dặn dò Thẩm Niệm Cẩm mang quần áo của hai người bọn họ đến. Nhưng không ngờ được, Thẩm Niệm Cẩm vừa tới liền ngồi xuống ăn quýt, một chút ý định rời đi cũng không có. Roi vào đường cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể làm ra hạ sách này.

Thật ra, anh căn bản không có ý định để cho người khác nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của Tiểu Bảo Bối.

Một đêm kia, anh muốn cô

Mặc dù lúc ấy cơn giận của anh rất lớn, nhưng mà anh không thể không thừa nhận, lúc đó toàn thân của Tiểu Bảo Bối hồng hào như trứng tôm vậy, nhìn cực kỳ mê người.

Đẹp như vậy, kể từ lúc nhìn thấy ngày hôm đó, Kiều Trác Phàm liền không có dự định chia sẻ với bất cứ người nào, mặc kệ là nam hay nữ đi nữa.

Nếu như bây giờ Thẩm Niệm Cẩm vẫn còn mặt dày muốn ở lại, thì Kiều Trác Phàm sẽ trực tiếp đá bà ra cửa.

“Tên nhóc thú vị này, chờ khi đi trở về đi nhất định sẽ nói với mẹ con là con có vợ quên mẹ!” Thẩm Niệm Cẩm tức giận bỏ lại một câu rồi đi ra khỏi cửa.

Cho tới khi người phụ nữ này đã rời đi rồi, mà cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục vui ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Nhắm mắt hưởng thụ hành động thân mật hiếm có này, Kiều Trác Phàm vẫn không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Nhóc con không biết xấu hổ này, bây giờ đã biết xấu hổ rồi sao? Mới vừa rồi còn làm gì?”

Mặc dù những lời này của anh giống như là đang nói nhảm, nhưng mà nhìn độ cong trên khóe miệng của anh, thì có thể thấy được giống như anh đang dung túng cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối vốn là muốn phản bác, nhưng lúc này mặt của cô lại bóng bừng lên. Cô lo lắng nếu như cô ngẩng đầu lên, thì sẽ mất mặt.

Cho nên cô liền dứt khoát cứ ôm Kiều Trác Phàm như vậy, để cho anh nói tùy ý đi.

Mặt trời ngả về tây, ánh nắng chiều vừa vãn chiếu vào đôi trai gái đang ôm chặt lấy nhau ở trên giường, khiến cho cảnh tượng này tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ động lòng người . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Chương 74.5: Nhóc con không biết xấu hổ, bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Editor: Táo đồ phở núi.

“Huyền Huyền, con về nhà hả?” Lúc chập tối, Tiểu Vi đang ở nhà xem ti vi.

Đây là một căn hộ kiểu mẫu cỡ nhỏ, Tiểu Vi đã dùng lợi nhuận cổ phiếu được chia nhiều năm để mua lại.

Nhưng mà căn nhà như vậy ba người ở cũng vẫn rất trống trải. Hơn nữa, những năm gần đây chồng của Tiểu Vi cũng thường xuyên đi công tác ở nơi khác, mà Tiểu Huyền thì gả cho Quý Xuyên, cho nên, trong căn nhà rộng rãi này chỉ còn mình Tiểu Vi ở.

Hơn nữa, bởi vì tính cách của Tiểu Vi rất hiếu thắng, không chỉ là với Tiểu Đăng, mà còn với tất cả những người thân của nhà họ Tiểu đều giống như vậy. Bởi vì như vậy, nên họ hàng thân thích cũng ít đi lại với bà ta.

Cứ như vậy, căn phòng rộng rãi này của bà ta cũng không có người tới.

Cho nên, nếu như cửa chính nhà này có động tĩnh gì, thì Tiểu Vi cũng sẽ đột nhiên đi về phía này, giống như lúc này.

“Vâng, là con!” Thật sự là giọng nói của Tiểu Huyền, điều này khiến cho một người phải ở nhà cô đơn một mình nhiều ngày như Tiểu Vi, lúc này trở nên rất vui vẻ.

“Cái con bé này, cam lòng về nhà rồi sao?” Ngoài miệng mặc dù Tiểu Vi nói như vậy, nhưng mà vẻ mặt đều tràn đầy vui vẻ.

Nhưng mà ngày hôm nay không biết là Tiểu Huyền bị làm sao nữa, từ lúc đi vào liền liên tục cúi gằm đầu xuống, tâm tình hình như không được tốt lắm.

“Cái con bé này, làm sao vậy?” Tiểu Vi đã nhận ra điều khác thường, đi về phía cửa chính.

Mà sau khi Tiểu Huyền cúi gằm ra xong, liền lướt qua người của bà ta, đi lên trên lầu.

“Mẹ, con không sao! Chỉ là sáng sớm hôm nay dậy hơi sớm một chút, bây giờ vô cùng buồn ngủ. Con đi lên lầu ngủ trước một lát, lát nữa sẽ xuống ăn cơm và nói chuyện với mẹ!”

Có lẽ là vì câu nói cuối cùng của Tiểu Huyền, ‘Lát nữa sẽ xuống ăn cơm và nói chuyện phiếm với mẹ,’ khiến cho Tiểu Vi đã bao lâu rồi không nhận được sự ấm áp của người trong nhà liền tạm thời quên mất tất cả. Ngay cả việc chạy theo để chất vấn nguyên nhân Tiểu Huyền về nhà cũng quên luôn.

“Được rồi, bây giờ mẹ sẽ vào bếp nấu cho con chút đồ ăn, đợi lát nữa làm xong mẹ sẽ gọi con!”

Hiếm khi mới có người về nhà ăn cơm cùng với bà ta, nên lúc này tâm trạng của Tiểu Vi rất tốt. Bà ta rất ít khi vào bếp, hôm nay lại bắt đầu vào bếp bận rộn một phen.

Mặc dù khói dầu hun cho bà ta sặc sụa, nhưng mà vì có thể cùng con gái ăn một bữa cơm, Tiểu Vi không oán hận một câu nào.

Mà Tiểu Vi đang bận rộn ở trong phòng bếp dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Tiểu Huyền sau khi tự mình trở về nhà mẹ đẻ thì liền núp ở trong phòng mình, móc ra một cái gương nhỏ soi mặt.

Khi cô ta giơ gương lên nhìn khuôn mặt mình trên gương, thì trên đó xuất hiện một khuôn mặt hoàn toàn ngược lại với khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp so với lúc bình thường. Trên khuôn mặt của cô ta bây giờ, ngoài trừ những vết sưng đỏ bị phỏng ra, còn có một vết phỏng rộp mọng nước ở chỗ nốt ruồi ở đuôi mắt.

Nhìn chính mình qua gương, dưới con nóng giận Tiểu Huyền liền ném cái gương nhỏ ra ngoài cửa sổ, sau đó lấy tay che mặt trốn vào góc tường òa khóc lên.

Sợ tiếng khóc của mình sẽ khiến cho mẹ ở dưới lầu nghe thấy được, Tiểu Huyền chỉ có thể đè nén tiếng khóc của mình lại.

Lặng lẽ khóc thút thít, là đau đớn nhất!

Lúc này Tiểu Huyền đã hiểu rõ điều này.

Hôm nay sau khi bị Tiểu Bảo Bối gọi và phê nóng lên đầu xong, cô liền đi bệnh viện. Mặc dù đã xử lý qua, tình huống cũng tạm thời ổn định lại. Nhưng mà bác sĩ nói, nếu như để vết thương nhiễm trùng thì có thể để lại sẹo . . .

Đặc biệt là chỗ bị rộp nước lên kia.

Mà Tiểu Huyền biết rõ, Quý Xuyên thích nhất chính là cái nốt ruồi ở đuôi mắt này của cô.

Mỗi lần lúc triều miên, Quý Xuyên đều thích hôn lên đó, gặm cắn chỗ đó.

Nếu như không có nốt ruồi này nữa, nếu như gương mặt của cô bị sẹo lồi lõm, Quý Xuyên còn có thể muốn cô nữa không?

Chính bởi vì như vậy, nên cô mới về nhà mẹ đẻ. Ngoại trừ sợ vết thương bị nhiễm trùng ra, cô còn lo lắng Quý Xuyên nhìn thấy mình như vậy . . .

Nhưng mà vết thương như vậy, không thể nào bằng chốc mà khỏi ngay được.

Bây giờ điều Tiểu Huyền lo lắng hơn là ngày mai sao cô ta có thể đi ra ngoài gặp người được đây?

“Tiểu Bảo Bối, tao thừa nhận là tao có lỗi với mày. Nhưng mà sao mày có thể đối xử với tao tàn nhẫn như vậy chứ?” Dường như Tiểu Huyền đã quên mất, nếu như cô ta không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy đối với Tiểu Bảo Bối, thì sao Tiểu Bảo Bối có thể đối xử với cô ta như thế này được?

Nhưng mà cho dù cô ta có oán hận như thế nào đi nữa, thì gương mặt này của cô trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào đi gặp người khác được . . .

- - Đường phân cách - -

Vừa rạng sáng ngày thứ hai. . .

Lúc này trong phòng bệnh VIP mà hôm qua Kiều Trác Phàm đã chỉ định, liên vang lên một đoạn đối thoại khiến cho người ta mặt đỏ tía tai.

“Tiểu Bảo Bối, em mau làm nhanh lên!” Kiều Trác Phàm vô cùng lo lắng, giống như là một người đàn ông hy vọng được giải thoát một cách gấp rút.

“Kiều Trác Phàm, anh không hét lớn như vậy thì sẽ chết à!” So sánh với anh, thì Tiểu Bảo Bối lạnh nhạt hơn rất nhiều. Nhưng mà cẩn thận nghe trong lời nói, thì bạn cũng sẽ nghe ra được trong giọng nói kia mang theo một chút xấu hổ và ngượng ngùng.

“Sẽ chết. Ai bảo em không làm nhanh lên chứ?”

“Hừ hừ . . . Sắp nghẹn chết ông rồi!” Một người đàn ông nào đó gầm gừ. Hơn nữa, giọng nói buổi sáng của người đàn ông này còn đặc biệt khàn khàn, khiến cho những y tá đi qua ở bên ngoài mơ tưởng viễn vông.

Khi hai cô y tá ngó dáo dác nhìn phòng bệnh này, bọn họ không hề biết là trong phòng bệnh này thật ra chỉ đang cời một cái áo sơ mi ra mà thôi.

Kể từ lúc áo sơ mi bị dính máu lên ngày hôm qua, Kiều Trác Phàm đại gia có bệnh thích sạch sẽ liền định chờ Tiểu Bảo Bối tỉnh lại thì sẽ thay quần áo. Nhưng mà sau đó, anh phát hiện ra ở đây không có áo bệnh nhân mặc một lần. Cuối cùng, vị đại gia này chỉ có thể cắn răng chịu đựng chờ Thẩm Niệm Cẩm đưa quần áo sạch tới. Trong quá trình này, áo sơ mi lại bị Tiểu Bảo Bối coi thành một cái rế lau, lại cọ hết nước mắt nước mũi lên. Kiều đại gia vốn đã sớm ‘ôm hận trong lòng’.

Vất vả lắm Thẩm Niệm Cẩm mới đưa quần áo tới, ai ngờ được, Tiểu Bảo Bối này lại vô lại tới mức nằm ở trên người của anh ngủ luôn.

Đối với lần này, Kiều đại gia cắn răng nghiêng lợi. Theo ý của anh, Tiểu Bảo Bối không chỉ khiến cho anh phải miễn cưỡng mặc bộ quần áo bẩn qua một đêm không nói, lại còn muốn bỏ mặc người anh em đang có khí thế bùng bùng này qua một bên.

Nhìn thấy cô ngủ thẳng như vậy, anh có thể gọi cô dậy nhưng cuối cùng lại không nỡ lòng gọi cô tỉnh lại.

Cứ mặc quần áo bẩn ngủ qua một đêm như vậy, đã là cực hạn của Kiều đại thiếu rồi.

Chờ Tiểu Bảo Bối vừa mở mắt ra, Kiều đại thiếu liền bắt đầu gầm gừ lên với cô, bảo cô nhanh chóng giúp anh thay quần áo tắm rửa. Đối với chuyện thích sạch sẽ này, từ trước tới giờ Kiều đại gia vẫn luôn nghiêm túc.

Đương nhiên, nếu như điều kiện cho phép thì Kiều đại gia rất muốn tự mình giải quyết, bởi vì như vậy thì anh có thể nhanh chóng thoát khỏi bộ quần áo bẩn này. Nhưng vấn đề là hai người bọn họ bây giờ chỉ còn lại duy nhất bàn tay phải, chuyện gì cũng cần phải có hai người phối hợp xử lý.

Giống như bây giờ, cời bỏ được một cái áo sơ mi, đã mất bao nhiêu là sức lực rồi. Kiều đại gia lại còn muốn được vui đùa tiên: “Đem phía dưới cời ra luôn đi.”

“Em không làm!” Nhìn theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn dây lưng, vội vàng giả mồm muốn lác mồm bỏ chạy.

Muốn cô hỗ trợ cời quần ra?

Đây không phải là tình tiết mà trong tiểu thuyết hay nhắc đến sao? Giống như là nam chính nào đó ở trong nhà tắm dụ dỗ đe dọa biến thái các kiểu để uy hiếp nữ chính cời quần ra giúp anh ta, sau đó hoành hành ngang ngược.

Chẳng qua ý nghĩ này chỉ chọt lóe lên, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy tà ác rồi.

Bây giờ cô không trốn, thì còn ở trong này chờ cái gì nữa?

Hừ hừ . . .

Người phụ nữ nào đó vỗ vỗ cái mông nhỏ, bắt đầu chuẩn bị chuồn mất.

Nhưng mà mới đi tới cửa, đã bị chặn lại.

Lúc này, nửa người trên cường tráng của Kiều Trác Phàm lộ ra, cứ như vậy ngăn cản cửa phòng vệ sinh.

Tiểu Bảo Bối muốn trốn sang bên trái, anh liền ngăn cản ở bên trái. Cô muốn chui sang khe hở bên phải, anh lại nhanh chóng nghiêng người về bên phải, tóm lại là vây cô ở trong phòng vệ sinh.

Nhìn bộ dạng của cô như hận không thể trực tiếp đào một cái hố ở dưới đất để trốn, vị đại gia nào đó nói: “Làm gì nào? Anh hầu hạ em cả ngày, bảo em giúp anh một chút việc em lại không muốn?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 75.1: Kiều Trác Phàm cưng chiều cô

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nhanh lên mau cõi phía dưới ra đi, sau đó sẽ không còn chuyện của em nữa.” Kiều Trác Phàm thúc giục, vẻ mặt hết sức không kiên nhẫn, bộ dạng vô cùng vội vàng muốn đem cả người kỳ cộ thật sạch sẽ.

Nếu như anh có thể không chế ý cười vui vẻ ở đáy mắt, khiến cho nó không thể hiện rõ ràng ra, thì đoán chừng hiệu quả sẽ càng giống như thật hơn.

“Á . . .” Đột nhiên Tiểu Bảo Bối hét âm lên.

“Cái gì mà hét như quỷ nhập vào người vậy?” Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm thích những người chừng chặc hơn.

Dường như, những vị tổng giám đốc của các công ty xí nghiệp thành công đều như vậy.

Ở công ty của anh, nếu như những người không chừng chặc thì đã bị khai trừ rồi.

Những trường hợp cá biệt, thì Kiều Trác Phàm sẽ đặt ở vị trí mà mắt không thấy tâm không phiền.

Trước mặt anh bây giờ chính là kiểu người ngu xuẩn như vậy, lúc nào cũng hành động lỗ mãng!

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, Kiều Trác Phàm anh không có cách nào chán ghét cô được . . .

Nhìn thấy cô hét lên như vậy, đôi mắt lại tròn tròn lên, ngay cả anh cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

Nhưng mà dưới ánh mắt chuyên tâm của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lại giống như cô dâu nhỏ vậy, hai tay gãi gãi bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, có chút rối rắm hỏi anh: “Kiều Trác Phàm đột nhiên em mới nhớ tới, ngày hôm qua ai đã thay quần áo giúp cho em?”

“Em nói xem còn có thể là ai?” Kiều Trác Phàm không trả lời thẳng, mà đôi môi mỏng khẽ hỏi lại một câu.

Nụ cười xinh đẹp kia còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời ngoài kia.

Thậm chí, Kiều Trác Phàm còn nháy nháy mắt ra ám hiệu đối với Tiểu Bảo Bối.

Một bộ dạng treu chọc người như vậy, ngay cả đàn ông nhìn thấy thì tim cũng phải đập thành thịch.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối còn đang rối rắm ai đã thay quần áo giúp cô, nên trước mắt không có tâm tư về phương diện kia.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm nháy mắt ra hiệu đối với cô, đột nhiên cô hỏi: “Chẳng lẽ là dì nhỏ?”

Dì nhỏ và cô đều là phụ nữ, để cho bà ấy nhìn thấy thì cũng không có vấn đề gì.

Tiểu Bảo Bối thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy câu trả lời như vậy thì nụ cười trở nên cứng đờ.

“Chẳng lẽ em không phát hiện ra đáp án đã rất rõ ràng rồi hay sao?” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang định chui qua khe hở đi ra, anh tiếp tục tránh sang bên cạnh, ngăn cản đường đi của cô.

“Em biết chứ, là di nhỏ chứ còn ai nữa!”

“Di nhỏ cái đầu em đó! Là do ông đây đã thay giúp em!”

Anh lại một lần nữa đánh giá cao chỉ số thông minh của cô rồi.

Tại sao lại có thể là di nhỏ được chứ?

Chỉ cần Kiều Trác Phàm anh ở đây, thì những người khác đừng nghĩ lại gần cô. Lại càng đừng nói nhìn thấy thân thể của cô, cho dù là phụ nữ cũng đều không được!

Lúc này đây, sau khi Kiều Trác Phàm trực tiếp nói cho cô biết đáp án, còn dùng vẻ mặt em hãy mau ‘báo đáp đền ơn’ anh đi, nói cho Tiểu Bảo Bối: “Có thấy anh đã hầu hạ em nhiều như thế nào chưa, em chỉ cời quần áo ra giúp anh thôi, sẽ bị mẻ tay sứt chân gì à?”

Nhưng mà nếu như Tiểu Bảo Bối nổi tiếng ngu xuẩn có thể giác ngộ được như vậy, đoán chừng Kiều Trác Phàm sẽ phải chờ tới kiếp sau cô làm người một lần nữa thì mới có thể.

Sau khi anh bỏ lại những lời kia, Tiểu Bảo Bối lại gào khóc nói: “Sắc lang! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hèn hạ!”

Tóm lại chỉ cần từ ngữ nào có thể dùng để mắng chửi người thì Tiểu Bảo Bối đều dùng tới.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị chọc cho nhảy tới nhảy lui, đột nhiên Kiều đại gia ý thức được, chỉ số thông minh của cô không cao. Phân rõ phải trái đúng sai với cô đúng là không nói rõ ràng được.

Sau đó, liền đưa tay ra ngăn lại, một bộ dạng để cho em chiếm tiện nghi đi anh nói: “Em đã cảm thấy anh thay quần áo giúp cho em là chiếm tiện nghi của em, vậy thì bây giờ em có thể thay quần áo cho anh! Muốn chiếm bao nhiêu tiện nghi anh đều để cho em tùy ý!”

Lúc này, Kiều Trác Phàm ưỡn ngực ra, bộ dạng giống như là rất rộng lượng vậy.

Đột nhiên bị Kiều Trác Phàm nói như vậy, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu sau đó nói: “Hình như đúng là như vậy . . .”

Đối với câu này, sói đuôi dài Kiều khẽ vẩy vẩy đuôi ở đằng sau, giống như là đang lên mặt kế hoạch tà ác của mình đã thành công.

Nhưng vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối vốn lộ vẻ mặt ngốc nghếch lại nói: “Anh nghĩ rằng em sẽ nói như vậy sao? Em không có đàn như vậy đâu!”

Hừ hừ!

Dĩ nhiên là Kiều Trác Phàm muốn phản kích cô.

Nhưng mà cô rất thông minh, nhanh chóng nhận ra ngay!

Nếu như thật sự bị anh lừa gạt cời quần áo ra giúp anh, vậy thì sẽ mất mặt biết bao nhiêu?

Nhân lúc Kiều Trác Phàm bị một câu nói như vậy của cô làm cho có chút thất thần, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhân cơ hội này, liền chui qua khe hở nhỏ bên cạnh anh. Sau đó cô vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ của mình hoảng hốt chạy thực mạng.

Để lại một người đàn ông ở trong phòng tắm vì hành động có chút không tiện là liên tục lăm bằm chửi rửa.

“Tiểu Bảo Bối, em là đồ nhóc con không biết xấu hổ. Uống công anh luôn đối xử tốt với em như vậy, vậy mà vào thời điểm mấu chốt em lại ném anh qua một bên cứ mặc kệ như vậy sao!”

“Tiểu Bảo Bối, chờ anh tắm rửa xong, xem anh sẽ trừng trị em như thế nào!

“ . . .” Bên trong thỉnh thoảng vang lên tiếng lăm bằm của người đàn ông.

Mà Tiểu Bảo Bối thì nghênh ngang đi tản bộ ở bên ngoài.

Bởi vì cô biết rõ, nếu như Kiều Trác Phàm thực sự muốn trừng trị cô, thì vừa rồi anh sẽ không để cho cô đi ra như vậy . . .

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, đây là canh hạt sen mẹ nấu cho con, con mau ăn nhân lúc còn nóng đi!”

“Cái con bé này cũng thật là, ngày hôm qua con về nhà mẹ đã làm biết bao nhiêu đồ ăn. Ai ngờ con lại ngủ thiếp đi, thật đáng tiếc . . .”

Dường như Tiểu Vi rất hào hứng và vui vẻ.

Nhất là khi nhìn thấy Tiểu Huyền từ trên lầu đi xuống, bà ta lại lo bận rộn.

“Con ở đó mè nheo cái gì chứ? Những thứ này còn nóng mau ăn đi!”

Sau khi bận rộn một lúc vòng trở lại, thì thấy Tiểu Huyền vẫn không nhúc nhích tí nào, Tiểu Vi lại thúc giục.

“Mẹ, con biết rồi!”

Sau khi chỉnh lại đầu tóc che ở trên má ỏn thỏa xong, lúc này Tiểu Huyền mới bùng canh hạt sen lên bắt đầu uống.

Thành thật mà nói, ngày hôm qua lúc về nhà, cô ta cũng dùng phương thức này để lừa gạt mẹ mình.

Cô ta chỉ hy vọng, một chiều này ngày hôm nay vẫn sẽ phát huy hiệu quả. Sau khi ăn bữa sáng xong, có thể rời đi. Đợi buổi tối thì trở về.

Đương nhiên, ban ngày cô ta cũng không có dự định mang khuôn mặt này tới công ty để gặp Quý Xuyên và đồng nghiệp.

Từ tối hôm qua cô ta đã gọi điện thoại nói cho Quý Xuyên là hai ngày nay mẹ của cô ta không được khỏe, cô ta cần ở lại nhà để chăm sóc bà ta, rồi bảo Quý Xuyên xin nghỉ giúp cô ta.

Trong vấn đề này, Quý Xuyên đồng ý ngay với cô ta, lại không hề đề cập là muốn qua thăm mẹ của cô ta các kiểu khiến cho cô ta lo lắng lộ ra chân tướng sự thật.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút mất mát.

Người phụ nữ nào mà không hy vọng mình giả cho một người chồng biết quan tâm mình?

Nhưng mà trước mắt như vậy đối với cô ta mà nói chính là kết quả tốt nhất.

Bởi vì như vậy, tối thiểu cô ta không cần phải lo lắng bản thân mình phải dùng gương mặt này để xuất hiện trước mặt của Quý Xuyên.

Nhưng mà vào lúc Tiểu Huyền uống canh hạt sen thì hình như Tiểu Vi có để ý thấy cái gì đó, chậm rãi đi về phía của cô ta.

“Mẹ à, con no bụng rồi. Con đi làm trước!” Thấy Tiểu Vi sắp đi tới bên cạnh mình, Tiểu Huyền vội vàng bỏ chén xuống, lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi về phía cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Chương 75.2: Kiêu Trác Phàm cưng chiều cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng vừa lúc đó, giọng nói của Tiểu Vi ở phía sau lại vang lên: “Huyền Huyền, con đứng lại đó cho mẹ!”

“Mẹ, mẹ còn có chuyện gì sao?” Sau khi nghe thấy giọng nói có chút không được tốt của mẹ, Tiểu Huyền hỏi theo bản năng.

Nhưng mà cô ta vẫn đứng quay lưng về phía mẹ mình.

Bởi vì cô lo lắng, gương mặt sưng đỏ kia của mình sẽ dọa cho mẹ cô ta sợ hãi.

“Con quay mặt lại đây cho mẹ!” Giọng nói của Tiểu Vi, rõ ràng là đã có chút tức giận.

“Mẹ . . .” Bộ dạng của Tiểu Huyền rõ ràng cũng cứng đờ lại, thậm chí còn có chút run rẩy.

Điều này khiến cho Tiểu Vi càng khẳng định, chắc chắn là con gái mình đã xảy ra chuyện gì đó!

“Quay lại đây cho mẹ!” Nói đến đây, Tiểu Vi quyết đoán đặt thứ gì đó ở trong tay qua một bên, vội vàng đi lại trước mặt của Tiểu Huyền.

Mà lúc này thì Tiểu Huyền lại thỏa hiệp.

“Mẹ, con quay lại là được mà!”

Cô ta từ từ xoay người lại ở trước mặt của Tiểu Vi.

“Trời ạ . . .” Khi thấy gương mặt bị đỏ bừng và còn có cả rộp nước, Tiểu Vi kinh ngạc và hoảng sợ sắp ngã ngồi xuống dưới đất.

May là Tiểu Huyền phát hiện ra, vội vàng đỡ bà ta dậy, lúc này mới không khiến cho Tiểu Vi không bị ngã quá chật vật.

“Con gái à, mặt mũi của con như thế này là sao?” Nhìn gương mặt đỏ của Tiểu Huyền, toàn thân của Tiểu Vi không ngừng run rẩy.

Phải biết là, phụ nữ ngoại trừ cần có một cái đầu thông minh ra, thì càng phải cần có một gương mặt xinh xắn.

Tiểu Vi vốn rất đặc ý, bởi vì con gái của bà ta có được cả hai thứ kia. Hơn nữa, nhà họ Tiểu bọn họ cũng có chút tiền. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Tiểu Vi cảm thấy Quý Xuyên không xứng với con gái của bà ta.

Nhưng mà bây giờ ai có thể nói cho bà biết gương mặt này của Tiểu Huyền là như thế nào?

Tại sao lại đỏ giống như quan công vậy?

Còn nữa, vết rộp nước này là thế nào?

Tiểu Huyền liên tục bị hỏi những vấn đề này, liên tục mím môi không trả lời.

Bộ dạng kia, nhìn qua có chút như muốn nói lại thôi.

Lập tức khiến cho Tiểu Vi nổi giận: “Có phải là do cái thằng Quý Xuyên lưu manh kia không? Chết tiệt, thằng đó lại dám đối xử với con gái của mẹ như vậy . . .”

Tiểu Vi chỉ nói đến đây, cũng không thêm quan tâm tới bản thân mình vừa mới hoa mắt chóng mặt, liền đứng dậy đi ra cửa.

Đến cuối cùng vẫn là Tiểu Huyền cán lại.

“Mẹ à, không phải là Quý Xuyên!”

“Không phải là Quý Xuyên? Không phải là Quý Xuyên thì còn ai vào đây? Tiểu Huyền mẹ nói cho con biết, con đừng vì người đàn ông này mà khinh thường bản thân mình, không đáng tí nào!”

Đã có lần Tiểu Vi cho rằng, những việc mà Tiểu Huyền làm bây giờ, đều giống như những lần trước mỗi khi bà ở trước mặt Tiểu Huyền nói về Quý Xuyên, thì Tiểu Huyền đều liều mạng thanh minh cho người đàn ông này.

“Mẹ, lần này thật sự không phải là lỗi của Quý Xuyên!” Tiểu Huyền ôm chặt lấy mẹ mình, chỉ sợ mình buông lỏng ra một chút thì mẹ sẽ thật sự tìm tới Quý Xuyên.

Mà bây giờ, Tiểu Huyền thực sự không muốn dùng khuôn mặt này để đối mặt với Quý Xuyên.

“Không phải lỗi của cậu ta? Đó là . . .” Nhìn bộ mặt đầy nước mắt nước mũi của Tiểu Huyền, Tiểu Vi lập tức mềm lòng.

Dù sao bà ta cũng là một người mẹ.

Làm gì có người mẹ nào hy vọng chuyện mà mình làm lại khiến cho con của mình phải rơi lệ?

“Mẹ, là Tiểu Bảo Bối! Là cô ta đã dùng cả phê nóng gọi lên người con, còn dùng mảnh sành ly sứ để uy hiếp con, làm hại con bị kéo dài lỡ thời gian đi tới bệnh viện!”. Nếu như sớm đi tới bệnh viện một chút, bác sĩ nói sẽ không tệ hại như bây giờ.

“Cái gì? Lại có thể là cái tên súc sinh chết tiệt kia sao?” Tiểu Vi vừa nghe thấy, ánh mắt của bà ta liền trở nên dữ dằn.

“Đúng vậy, hôm trước con tới tập đoàn Đế Phàm, vừa đúng lúc nhìn thấy cô ta ở trong đó. Con vốn nghĩ muốn nói lời xin lỗi với cô ta về chuyện hôm đó. Ngay từ đầu con đã cho rằng cô ta quên những chuyện này rồi, ai ngờ cô ta lại lừa con tới quán cà phê, dùng cả phê nóng gọi lên người con . . .”

“Con gái ngọc của mẹ, mẹ đã nói là con cứ để mặc mọi chuyện đi, không cần phải xin lỗi cái thứ súc sinh kia. Tại sao con lại ngu như vậy?” Chuyện như vậy, người phụ nữ kia sao có thể chịu được? Điều này, Tiểu Vi cũng hiểu rõ.

Nhìn gương mặt đầy vết thương của con gái, Tiểu Vi vẫn đẩy hết mọi lỗi lầm lên trên người của Tiểu Bảo Bối.

“Mẹ, con cũng không ngờ được cô ta lại có phản ứng lớn như vậy . . .” Bây giờ Tiểu Huyền không thể quay về chỗ Quý Xuyên, chỉ có thể thổ lộ lòng mình với mẹ.

Mà sau khi Tiểu Vi nghe xong những lời này của cô ta thì chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Bây giờ những thứ này không đề cập tới nữa! Mẹ có quen một bác sĩ, đối với lĩnh vực này rất là thành thạo. Mẹ nghĩ bây giờ chúng ta nên đi kiểm tra lại gương mặt này trước đã!” Đối với khuôn mặt này, Tiểu Vi còn lo lắng và đề ý hơn cả Tiểu Huyền.

Ở trong mắt của Tiểu Vi, người phụ nữ dù có đầu óc thông minh đi chăng nữa, cùng lắm thì cũng chỉ là thêu hoa trên gấm. Nếu như không có gương mặt, đầu óc có thông minh hơn nữa thì có lợi ích gì?

“Mấy ngày tới con đừng tới công ty, bây giờ chúng ta đi tới bệnh viện trước!” Nói đến đây, Tiểu Vi đã không còn sợ xuất như trước nữa.

“Mẹ, người bác sĩ kia của mẹ, có thật sự giỏi như vậy không?” Đối với chuyện mẹ nói, Tiểu Huyền nửa tin nửa ngờ.

Sau khi từ bệnh viện đi ra, Tiểu Huyền vẫn luôn hỏi thăm khắp nơi xem có chỗ nào có thể trị tận gốc được vết bóng này. Nhưng mà bác sĩ nào cũng nói cho cô ta biết, vết thương này chắc là sẽ để lại sẹo, không thể tránh khỏi được.

Chính bởi cái dạng này, nên hai ngày nay cô ta mới có thể trôi qua trong tuyệt vọng.

Mà bây giờ, một câu nói của Tiểu Vi khiến cho cô ta lần nữa dấy lên hy vọng.

“Con có biết trước kia mẹ cũng bị phỏng ở trên đùi, diện tích rất lớn. Nhưng cuối cùng không phải là không có vết sẹo nào hay sao?” Nhưng mà nguồn gốc của vết bóng này, Tiểu Vi chưa bao giờ nói cho bất cứ kẻ nào.

Thậm chí, nếu như có thể Tiểu Vi cũng không muốn nói cho bất cứ kẻ nào chuyện mình quen biết vị bác sĩ này.

Nhưng mà bây giờ thấy tình huống của con gái, bà ta không thể không ruộng bỏ lựa chọn ban đầu của chính mình.

“Chính là bác sĩ trị liệu?” Tiểu Huyền nghe thấy như vậy, càng cảm thấy vui vẻ.

“Đúng vậy!”

“Tốt quá rồi mẹ à, mẹ mau đưa con đi đi!” Nghe thấy câu trả lời thuyết phục, khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng.

Mà lúc này Tiểu Vi cũng lộ ra một nụ cười.

Mặc kệ làm chuyện gì, bà ta cũng đều muốn mạnh mẽ.

Cho dù là trong chuyện của con gái, bà cũng không cho phép bản thân mình để lại bất cứ sai lầm nào! Cho nên, bà tuyệt đối không cho phép trên khuôn mặt của con gái có bất cứ vết thương nào, ảnh hưởng tới cuộc sống của con bé và phá hủy đi kế hoạch muốn cướp đi tất cả mọi thứ của Tiểu Đằng mà bà đã vạch ra.

Nghĩ tới đây, Tiểu Vi dứt khoát kéo Tiểu Huyền đang khóc sụt sùi ở dưới đất lên, sai bước đi về phía cửa lớn.

Cho đến khi sắp bước tới cửa lớn, Tiểu Vi mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái con súc sinh Tiểu Bảo Bối kia, mẹ nhất định sẽ không tha cho nó!”

Cuối cùng bóng lưng của hai mẹ con bọn họ đều biến mất ở chỗ cánh cửa.

Chỉ có tiếng nói âm lãnh vừa rồi của Tiểu Vi còn vang vọng lại một lúc lâu trong căn phòng này . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều thiếu, đây là tài liệu cần xử lý gấp bây giờ!”

Sau giữa trưa, một người đàn ông mặc đồ tây tiến vào trong phòng bệnh.

Lúc này Kiều Trác Phàm đang ôm Tiểu Bảo Bối ngủ.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi thẳng vào chỗ hai người bọn họ, giống như vì hai người kia mà phủ lên một tia sáng.

Nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng hai người đang dựa sát vào nhau, người đàn ông vừa đi vào liền có chút thất thần.

“Xin lỗi Kiều thiếu, tôi không biết là hai người đang . . .” Ngủ giữa trưa!

Nếu như biết, khẳng định anh ta sẽ không lỡ mồm xông vào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Chương 75.3: Kiều Trác Phàm cưng chiều cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Trước đây, mấy người bọn họ đi theo bên cạnh người đàn ông này, đều không nhìn thấy người đàn ông này ngủ trưa bao giờ.

Nếu không thì mọi người cho rằng một tập đoàn tài chính khổng lồ ở sau lưng của Kiều Trác Phàm từ đâu mà có được?

Nhưng bây giờ sau khi liêu lĩnh xông vào, người đàn ông kia lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Nhất là chứng kiến thấy người phụ nữ kia rúc vào lòng của Kiều Trác Phàm, khoe miệng khê cong lên, một lúc lâu sau người này vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Anh ta đã đi theo bên cạnh Kiều thiếu bao nhiêu năm rồi?

Năm năm, hay là mười năm?

Ngay cả chính anh ta cũng không nhớ được là đã bao lâu.

Nhưng mà anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Kiều thiếu cười giống như lúc này . . .

Chắc hẳn là người phụ nữ ở trong lòng anh, đối với anh mà nói nhất định là rất quan trọng đúng không?

“A Vĩ, chuyện này không liên quan tới cậu!” Thật ra từ lúc tay nắm cửa chuyển động, thì Kiều Trác Phàm đã biết ở cửa có người đến.

Sở dĩ anh nhất định giữ nguyên một tư thế như vậy, còn không phải bởi vì người ở trong lòng anh vừa mới ngủ?

Đừng thấy bình thường cô nhóc này đều ngây ngây ngốc ngốc, nhưng mà đối với giấc ngủ cũng rất là bất bẻ.

Bắt đầu từ lúc nằm viện, mỗi ngày cô đều lăm bằm không chịu ngủ sớm.

Ngủ thiếp tới nửa đêm, nếu như bên ngoài có động tĩnh gì, cô nhất định sẽ đứng lên nhìn khắp nơi.

Điều này không phải là điều quan trọng nhất. Nếu như có âm thanh nhỏ nào đó, thì cô nhất định cho đó là con chuột, muốn Kiều Trác Phàm cũng phải thức dậy mới được.

Xét các loại tình huống trên, đã vài ngày rồi Kiều Trác Phàm chưa từng được ngủ ngon giấc.

Roi vào đường cùng, mỗi ngày anh chỉ có thể để cho cô nhóc này ngủ trưa.

Dường như Tiểu Bảo Bối cũng không có thói quen ngủ trưa, trời mới biết muốn dụ dỗ cô ngủ, Kiều Trác Phàm đã hao tổn biết bao nhiêu công sức?

Trước khi ngủ cô còn nói muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, anh mang đồ ăn lên cho cô. Sau khi ăn xong cô nói bụng no quá không ngủ được. Anh lại dùng khuôn mặt tươi cười cùng cô đi xuống công viên dưới lầu đi dạo bộ.

Nhưng vấn đề là sau khi đi dạo bộ xong cô lại muốn ăn thứ gì đó.

Lần đầu tiên Kiều Trác Phàm nảy sinh ý tưởng muốn gõ một cái vào cái đầu của cô.

Thật vất vả giảng co một hồi, cô ngủ thiếp đi. Mà vệ sĩ kiêm trợ lý A Vĩ của Kiều đại gia cũng vừa lúc chạy tới.

“Nếu như tỉnh lại cũng có thể ngoan ngoãn như vậy giờ, vậy thì tốt quá . . .”

Biết rõ A Vĩ đứng ở bên cạnh, nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn quyến luyến vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ở bên cạnh.

Một tiếng thở dài này, đơn giản mang theo sự bất đắc dĩ và mệt mỏi. Nhưng mà tất cả đều không che giấu được sự cưng chiều vô hạn kia.

Ánh mắt trời ngoài cửa sổ quá chói mắt, khiến cho A Vĩ không nhìn thấy được vẻ mặt của người đàn ông bị khuất bóng kia.

Nhưng A Vĩ có thể khẳng định, Kiều thiếu nhất định vô cùng yêu thương người phụ nữ này.

“Kiều thiếu, hay là tôi đi ra ngoài trước?” Nhìn thấy đôi mắt của Kiều Trác Phàm vẫn còn lưu luyến, A Vĩ nói theo bản năng.

Nhờ có lời nói nhẹ nhàng như vậy, mới khiến cho cô bé mà Kiều Trác Phàm đang vô cùng quyến luyến có động tĩnh. Bàn tay của cô vốn đang đặt ở

trước ngực của Kiều Trác Phàm, bây giờ giống như là muốn biểu đạt rằng mình bị làm ồn, không ngừng gãi gãi lỗ tai nhỏ của mình.

“Suyt!” Một màn này, khiến cho Kiều Trác Phàm âm thầm lo lắng vội ra hiệu cho A Vĩ đừng có hành động gì.

Sau đó, Kiều Trác Phàm mới nhẹ nhàng gạt cái tay đang gãi tai ra, đặt nó vào trong chăn. Nhìn cái tai bị gãi có chút hơi đỏ lên, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng thối thối khí, sau đó anh mới cẩn thận xuống giường, ý bảo A Vĩ đi theo mình ra ngoài.

Đợi khi hai người ra khỏi cửa, Kiều Trác Phàm lại nhẹ nhàng khép cửa lại

Tóm lại cả quá trình này, A Vĩ nhìn thấy như vậy có chút không chống đỡ được.

Từ khi nào Kiều thiếu của bọn họ lại biết đau lòng cho người khác như vậy?

“Có chuyện gì khẩn cấp?” Sau khi Kiều Trác Phàm đóng cửa lại, thì giọng nói mới trở lại như bình thường.

“Là hai văn kiện khẩn cấp của Đế Phàm, cần ngài ký tên vào.” Lúc nói lời này, A Vĩ đem hai văn tập văn kiện đưa tới tay Kiều Trác Phàm.

Lúc này không phải là cuối tuần cũng không phải là ngày nghỉ, Đế Phàm vẫn hoạt động như bình thường.

Nếu như chỉ có mình Kiều Trác Phàm bị thương, thì anh sẽ không ở lại chỗ này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không giống như vậy.

Trong mắt của anh, da thịt của Tiểu Bảo Bối mềm mịn, đầu ngón tay đều có vết cắt, không ở lại bệnh viện sao được? Bác sĩ còn nói đề phòng bị nhiễm trùng.

Cho nên Kiều thiếu quyết định, đợi khi nào miệng vết thương của cô hoàn toàn khép lại thì mới xuất viện. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại mắc chứng sợ hãi giam cầm. Bỏ mặc cô một mình ở đây, cho dù có người bảo vệ ở đây đi nữa, thì anh cũng không thể yên tâm vắng mặt được.

Cuối cùng anh vẫn cảm thấy Kiều Trác Phàm anh tự mình chăm sóc vẫn là tốt nhất.

Thật ra lúc này Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra mình không thể yên tâm được khi đối mặt với Tiểu Bảo Bối. Chỉ cần cô có một chút gió thổi cỏ lay, thì anh đã không thể nào yên lòng được.

Tình huống như vậy thật sự không tốt chút nào.

Ở trên thương trường Kiều Trác Phàm cũng biết rằng, nếu như anh để lộ ra quá nhiều sự quan tâm đối với Tiểu Bảo Bối, chỉ sợ sẽ bị người khác nhìn thấu, nhược điểm duy nhất của anh chính là Tiểu Bảo Bối.

Một khi Tiểu Bảo Bối bị người ta bắt lấy, thì Kiều Trác Phàm anh cũng không chạy được.

Nhưng mà anh vẫn không khống chế được.

Lúc ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, lúc nào anh cũng không còn là chính mình nữa.

Nếu đã như vậy thì Kiều Trác Phàm quyết định sẽ không khống chế tình cảm của mình đối với Tiểu Bảo Bối nữa.

Mặc kệ là đúng hay sai, mặc kệ tương lai sẽ gặp phải tình huống như thế nào đi nữa, chỉ cần Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh, là đủ rồi!

Lúc này Kiều Trác Phàm đã mở văn kiện trên tay của A Vĩ ra, tùy ý lật xem nội dung ở đằng sau, Kiều Trác Phàm nhanh chóng lấy bút ra, ký tên của mình lên trên đó.

Mà A Vĩ vừa nhìn Kiều Trác Phàm ký tên vừa nói: “Đúng rồi, chuyện mà ngài kêu tôi điều tra, đã có manh mối.”

“Như thế nào?” Kiều Trác Phàm đã xử lý tới văn kiện thứ hai, nghe thấy A Vĩ nói những lời này, thì ngưng bút ở trên tay lại.

“Hai ngày nay Tiểu Huyền vẫn chưa trở lại căn nhà thuê cùng với Quý Xuyên mà trở về nhà mẹ đẻ! Chuyện cô ta bị thương, hình như Quý Xuyên vẫn chưa biết, vẫn đi làm bình thường!”

Lúc nói đến đây, giọng điệu của A Vĩ có chút do dự.

“Làm sao vậy?”

“Lúc tôi đang điều tra Tiểu Huyền thì phát hiện ra một chuyện! Nhưng mà không biết là có nên nói hay không.” A Vĩ gãi gãi đầu, vẻ mặt kia nhìn có chút trở nên ngốc nghếch.

Cái vẻ mặt này so với vẻ hung thần ác sát khi bọn họ đi với Kiều Trác Phàm, nhìn hơi bất đồng.

“Có chuyện gì mà không thể nói?” Trong nháy mắt, tập văn kiện thứ hai đã được Kiều Trác Phàm xử lý xong xuôi.

Sau khi nghe câu nói kia xong, A Vi hiềm khi mới lộ ra về mặt ngốc nghếch lập tức khôi phục lại thần sắc như bình thường: “Cũng không có gì. Chỉ là vừa rồi cùng ngài nói tới chồng của Tiểu Huyền là Quý Xuyên, mấy ngày gần đây Quý Xuyên thường xuyên quanh quẩn ở bên ngoài biệt thự của ngài!”

Vốn A Vi cũng không phát hiện ra chuyện này.

Nhưng mà hôm qua đi theo Tiểu Huyền, thấy cô ta không trở về nhà thuê cùng với Quý Xuyên, mà lại trở về nhà mẹ đẻ. Vì vậy A Vi trở về trước.

Khu vực gần nhà Kiều thiếu, gần đây có xây mấy căn nhà cho thuê, chính là căn nhà mà mấy người bọn họ đang thuê.

Mấy người vệ sĩ bọn họ bình thường vẫn sẽ ở bên cạnh đó. Vì vậy đương nhiên khi Kiều thiếu có chuyện gì, thì bọn họ sẽ tới trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Chương 75.4: Kiều Trác Phàm cưng chiều cô

Editor: Táo đồ phở núi

Kỳ thật, trước kia lúc còn ở nước ngoài, bọn họ đều ở lại trong biệt thự của Kiều thiếu. Nếu như những lúc không có việc gì, mấy người bọn họ còn có thể chơi bài cùng với Kiều thiếu.

Nhưng mà sau khi về nước, Kiều thiếu nói muốn cùng cô vợ nhỏ của mình bồi dưỡng tình cảm, nên bọn họ mới không ở cùng một chỗ.

Nhưng mà Kiều đại gia vẫn vô cùng hào phóng mua một căn nhà trọ ở bên cạnh, rồi sửa sang lại các phòng giống như là phòng tổng thống vậy.

Có thể nói, bây giờ Kiều thiếu đối xử với mỗi người bọn họ đều rất tốt. Mặc dù trong công việc bọn họ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày thì bọn họ còn thân với nhau hơn cả anh em ruột.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà đám người bọn họ không chút do dự về nước theo anh.

“Kiều thiếu, tôi cảm thấy được sự tồn tại của người này là một sự uy hiếp, hay là chúng ta . . .” Lúc A Vi nói đến đây, làm một động tác tay ra dấu cắt cổ với Kiều Trác Phàm!

Ý kia, vô cùng rõ ràng.

Kiều Trác Phàm nhìn động tác này của A Vi, ánh mắt ngưng lại.

Kiều Trác Phàm cũng sẽ không tự kỷ đến mức xem hành động theo dõi đến nhà của bọn họ, rồi mỗi ngày lại quanh quẩn bên ngoài nhà của bọn họ của Quý Xuyên là tới để tìm Kiều Trác Phàm anh

Sở dĩ mỗi ngày Quý Xuyên ân cần lượn lờ trước nhà của bọn họ, mục tiêu đương nhiên là . . .

Diệt trừ Quý Xuyên, đây là chuyện sớm muộn gì Kiều Trác Phàm cũng phải làm.

Nếu như không phải tại anh ta thì Kiều Trác Phàm anh cũng sẽ không bị trễ mất nhiều năm như vậy.

Mối hận Quý Xuyên đã sớm sinh sôi nảy nở ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Nhưng bây giờ đột nhiên giết Quý Xuyên, ở nước ngoài thì có thể tiến hành được! Nhưng ở trong nước, chuyện này sợ là tương đối khó giải quyết.

“Tạm thời không nên động thủ. Chờ tôi nghiên cứu một chút . . .”

Kiều Trác Phàm còn đang muốn nói cái gì nữa, nhưng mà vừa lúc đó trong phòng bệnh lại truyền tới một tiếng kêu khê.

“Kiều Trác Phàm . . .”

Giọng nói mềm mại kia, mang theo chút mê mang vừa mới tỉnh lại, rất giống như tiếng mèo kêu.

Thật ra, giọng nói như vậy có một chút đáng yêu. Nhưng mà đối với A Vi mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng mà ai ngờ được, một tiếng kêu khê như vậy, lại khiến cho người đàn ông đứng ở bên cạnh A Vi bị bắn loạn lên.

Nghe thấy tiếng kêu khê này, Kiều thiếu vốn nổi danh bình tĩnh và tỉnh táo, nhưng mà suýt chút nữa thì làm rơi văn kiện ở trong tay.

Kiều Trác Phàm nhắc chân định đi về phía cửa.

Nhưng đi được mấy bước, anh mới nhớ tới là anh đang cầm văn kiện theo, nên lại quay trở lại.

“Cậu đem văn kiện này trở về đi. Còn những chuyện khác thì chờ sau khi tôi trở về lại nói tiếp!”

Sau khi đưa văn kiện cho A Vĩ, không đợi A Vĩ trả lời, người đàn ông này lại xoay người một lần nữa, vội vàng đẩy cánh cửa kia ra, sao đó vội vàng đi lại chỗ cô nhóc vừa mới ngồi dậy kia.

“Thực dậy làm gì?” Giọng nói kia, quả thực là dịu dàng giống như là không phải từ trong miệng của Kiều Trác Phàm nói ra vậy.

A Vĩ ở bên ngoài nghe thấy cũng phải sửng sốt.

Bọn họ là anh em vào sinh ra tử cùng với Kiều Trác Phàm nhiều năm như vậy, đã có người nào được nghe thấy giọng điệu dịu dàng như vậy của Kiều Trác Phàm đâu.

Nhưng mà nghĩ tới Kiều Trác Phàm dùng đôi mắt tràn đầy thâm tình đối với Tiểu Bảo Bối để nói chuyện với A Vĩ, thì cả người A Vĩ nổi da gà hết lên.

Quên đi, muốn Kiều thiếu dùng thái độ của anh đối xử với Tiểu Bảo Bối để đối xử với bọn họ. Thì đúng là anh ta cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

“Kiều Trác Phàm, em không tìm thấy anh đâu. . .” Ánh mắt của Tiểu Bảo Bối còn mờ mịt buồn ngủ. Bày tay nhỏ bé đưa lên dụi mắt, vừa dụi vừa nói.

Nhìn cô gái vừa ngồi dậy khỏi giường, mái tóc còn lộn xộn che ở trước mặt, bộ đồ ngủ rộng thùng thình bởi vì vừa nằm ngủ nên cũng bị xộc xệch, lệch sang một bên vai, lộ ra đầu vai nhỏ bé, đôi mắt của Kiều Trác Phàm lại một lần nữa dịu dàng hơn.

“Không phải anh đã tới rồi hay sao? Nào, lại ngủ thêm một chút nữa đi!” Anh bước lên một bước, ôm cô nhóc đang mơ màng buồn ngủ vào trong lòng của mình, ánh mắt dịu dàng giống như có thể chảy thành một dòng nước.

“Anh ngủ cùng em. . .” Tiểu Bảo Bối cuộn vào trong lòng anh, cọ cọ bên này, gãi gãi bên kia, một lúc lâu sau mới nói một câu như vậy.

Mà câu nói kia khiến cho ánh mắt của người đàn ông đang ôm cô càng tỏa ra tia dịu dàng.

Nhìn cô rúc vào trong lòng anh, giống như con mèo nhỏ làm nũng, Kiều Trác Phàm làm việc nghĩa không chùn bước nói: “Được. . .”

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm đặt cô nhóc đang cọ cọ vào bụng mình đặt lên trên giường.

Nhưng mà cô nhóc này vừa rời khỏi anh, thì miệng lại lẩm bẩm bày tỏ sự bất mãn của mình.

Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, tới ngay đây!” Ngay sau đó anh vội vàng nhắc chân lên chui vào trong làm ổ, cánh tay dài nhắc đầu cô lên ôm lấy đầu vai của cô.

Mà người phụ nữ sau khi nhận được cái ôm của anh, tự giác đặt bàn tay bé nhỏ của mình lên thất lưng của anh. Sau đó cô bắt đầu vui vẻ ngáy o o.

Nhìn cô ngủ say rồi, Kiều Trác Phàm bất đắc dĩ lộ ra nụ cười cưng chiều.

Nhẹ xoa cái đầu nhỏ của cô mấy cái, sau đó người đàn ông mới chú ý tới A Vĩ vừa rồi tới vẫn đứng ở cửa chưa đi, đưa tay ý bảo anh ta nhanh rời đi, đỡ phải quấy rầy người phụ nữ của anh nghỉ ngơi. . .

Nhìn một màn này, lần đầu tiên A Vĩ hiểu được một câu nói thịnh hành trên internet với hàm nghĩa: ‘Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Ai đụng vào quần áo, thì chặt tay chân người đó!’

Nhưng ngại vì lực sát thương trong ánh mắt của Kiều Trác Phàm quá lớn, A Vĩ chỉ có thể buồn bực đóng cửa lại.

- - Đường phân cách - -

Bên ngoài phòng khám tôi tàn kia, Tiểu Huyền đang cùng Tiểu Vĩ đi tới.

Đây là lần thứ hai tới phòng khám nhỏ này.

Tiểu Huyền vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến phòng khám này, lòng mảy của cô nhú lại thành một đường.

Bởi vì bên ngoài phòng khám không hề có biển hiệu gì cả.

Vị trí bên ngoài kém, ngay cả điều kiện xung quanh cũng khắc nghiệt.

Thử nhìn một chút mà xem xung quanh phòng khám không có lấy một trạm xe bus nào. Điều này còn chưa tính, phòng khám thì nằm sâu trong hẻm, xe cũng không đi vào tới nơi.

Dừng xe bên ngoài đường lớn, Tiểu Huyền dưới sự chỉ đường của Tiểu Vi phải đi một đoạn đường xa nữa mới tới nơi.

Mà điều khiến cho Tiểu Huyền sợ hãi chính là bên ngoài phòng khám bệnh còn có một đồng rác.

Ruồi, bọ, gián, chuột trên cơ bản sẽ là khách quen của con đường nhỏ này.

Lần đầu tiên tới đây, Tiểu Huyền đã bị con chuột trong đồng rác này dọa cho sợ gần chết.

Một lần như vậy, thiếu chút nữa cô đã kéo mẹ mình quay trở về.

Cô cảm thấy, chỗ này quả thật là rất đáng sợ.

Chỗ bẩn thỉu dơ dáy như vậy, thật sự có thể trị được vết thương trên mặt của mình sao?

Nhưng mà mẹ cô lại thật sự kéo cô đi vào.

Chỉ dùng thuốc hai ngày, mà vết sưng đỏ trên mặt của Tiểu Huyền đã không còn.

Ngay cả vết rộp mọng nước lúc đầu cũng trở nên đỡ hơn giống như một kỳ tích.

Bây giờ nếu như không nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng một bên gò má của cô chỉ là bị muỗi đốt mà thôi.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Huyền cũng bắt đầu tin tưởng y thuật của người này.

Lần nữa đi vào cái hẻm nhỏ này, Tiểu Huyền đã thay đổi đã kiên định hơn nhiều.

“Mẹ, ngài nói người này y thuật cao siêu như vậy, vì sao lại không tìm một chỗ tốt hơn để phát triển chứ? Nếu như vậy thì việc làm ăn của ông ấy sẽ rất tốt!”

Tiểu Huyền không nhin được mà cảm thán.

Nếu như không phải là một nơi dơ dáy bẩn thỉu dọa cho bệnh nhân sợ, thì chỗ này khẳng định là sẽ rất đông khách.

“Cái con bé này con thì biết cái gì? Nhớ là sau khi vào trong đó đừng ăn nói lung tung! Chúng ta chỉ tập trung lo trị bệnh, rồi lập tức rời đi hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Chương 75.5: Kiều Trác Phàm cưng chiều cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Tiểu Huyền không hiểu rốt cục thì mình đã nói sai cái gì, mà lúc đề cập tới vị bác sĩ này thì sắc mặt của mẹ mình lại không được tốt.

Hơn nữa, lần trước lúc vào trong khám bệnh mẹ cô cũng dằn dò y như vậy.

Tiểu Huyền không hiểu, vì sao lúc mẹ cô tới chỗ này, thì đều cẩn thận như vậy.

Cảm giác giống như là sợ bị người ta phát hiện ra chuyện gì đó.

“Mặt hai ngày nay đã khôi phục lại không tệ. Đây là thuốc, về nhà thì đúng hạn bôi lên là được . . .”

Kinh doanh phòng khám này là một người đàn ông chỉ có một con mắt. Một con mắt khác của ông ta vẫn luôn bị một cái chụp màu đen che lại.

Nếu như không đeo cái chụp màu đen này, Tiểu Huyền cảm thấy dung mạo của người đàn ông này cũng không tệ chút nào.

Ít nhất thì cũng là một người đàn ông trung niên khiến cho không ít đối tượng si mê.

“Cám ơn ngài. Nếu như vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, tôi nhất định đến để tạ ơn ngài . . .”

Nhận lấy số thuốc kia, Tiểu Huyền gật đầu cảm ơn.

Nói thật cô vốn tưởng rằng vết bỏng kia không có thuốc nào chữa khỏi được, thậm chí còn sợ mình bị hủy dung.

Ai ngờ được, phòng khám bệnh nhỏ xíu này lại có thể khiến cho cô khôi phục nhanh như vậy chỉ trong hai ngày, nên tất nhiên Tiểu Huyền rất cảm kích.

Nhưng mà sau khi nói câu này ra khỏi miệng thì Tiểu Huyền cảm giác được cánh tay của mình bị ai kéo một cái.

Quay đầu lại Tiểu Huyền nhìn thấy mẹ của cô đang nháy nháy mắt với cô khiến cho cô không nói lời nào nữa.

Tiểu Huyền có chút không hiểu, vì sao biểu hiện của mẹ cô lại cẩn thận như vậy. Nhưng mà cô vẫn làm theo ý của mẹ mình, không lên tiếng nữa.

Mà bác sĩ nghe xong lời này của cô, sắc mặt trầm xuống.

Sau đó, con mắt duy nhất kia đột nhiên nhìn về phía mẹ cô đang đứng ở một góc.

Ánh mắt sắc bén kia ngay cả Tiểu Huyền cũng có chút sợ hãi.

Nhưng mà cuối cùng người kia cũng không nói gì, chỉ bảo bọn họ là có thể đi rồi.

Mà vào lúc này Tiểu Vi cũng kéo cô sai bước đi ra bên ngoài.

Cho đến khi đi ra khỏi phòng khám nhỏ kia, Tiểu Huyền mới cảm nhận được rõ ràng mẹ cô đang thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác này khiến cho Tiểu Huyền hết sức buồn bực.

Cô có cảm giác mẹ cô và người đàn ông trong phòng khám kia hẳn là quen biết nhau. Hơn nữa, tuyệt đối không phải là quen biết sơ sơ không thôi.

Nhưng vì sao khi hai người này gặp mặt nhau lại giả vờ không quen biết chứ?

Tiểu Huyền không hiểu, mà dường như Tiểu Vi cũng không có ý định đem chuyện này nói cho cô biết .

- - Đường phân cách - -

Tiểu Bảo Bối nằm viện ngày thứ tư, thì vào ngày cuối tuần.

Ngoài cửa sổ chim chóc hót líu lo thì Tiểu Bảo Bối đã tỉnh.

Nhưng mà cô xoay người thì mới phát hiện ra Kiều Trác Phàm vẫn còn nằm ở bên cạnh mình.

Dường như kể từ khi cô nằm viện, mỗi lần cô tỉnh lại thì đều thấy Kiều Trác Phàm đã thức dậy rồi.

Hơn nữa, còn chuẩn bị thứ gì đó để cho cô ăn sáng.

Mà bây giờ bụng của Tiểu Bảo Bối bắt đầu sôi lên rồi . . .

Mấy ngày nay bởi vì miệng vết thương nên Kiều Trác Phàm kêu người đưa thức ăn tới không mang theo thức ăn mặn.

Sau vài ngày như vậy, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy rất thèm ăn.

Hôm qua trước khi đi ngủ, Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đã kỳ kèo một lúc lâu, mới để cho anh đồng ý hôm nay đưa cô ra ngoài ăn sáng, hơn nữa còn phải cho cô ăn chút thịt.

Nhưng mà vì sao lúc này Kiều Trác Phàm vẫn chưa chịu dậy?

Tiểu Bảo Bối cảm thấy anh nhất định là đang giả vờ.

Vì hôm nay không muốn đưa cô đi ra ngoài ăn đồ ăn mặn gì đó nên anh cố gắng giả vờ ngủ!

Người đàn ông này lúc ngủ luôn luôn rất tỉnh, ban đêm chỉ cần cô đứng lên là anh sẽ biết.

Nhưng mà hôm nay cô đã lăn qua lăn lại ở trên giường, tại sao anh vẫn không chịu dậy?

Nghĩ tới đây trong đầu của Tiểu Bảo Bối nổi lên ý xấu.

Nhìn gương mặt đang ngủ rất yên bình của Kiều Trác Phàm, cô nhích người về phía anh. Chọc chọc vào lưng mấy cái, rồi lại chọc chọc vào thắt lưng của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, người đàn ông này cũng rất sợ nhột. Mỗi lần cô chọc vào hai chỗ này của anh thì anh đều không tự chủ được mà bật cười.

Nhưng mà hôm nay chọc anh mấy lần, Kiều Trác Phàm cũng không có động tĩnh gì.

“Giả vờ rất giống!” Cô nói thầm một mình.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối là người hoặc là không làm, còn nếu làm thì làm tới cùng! Nếu đã quyết định làm cho Kiều Trác Phàm thức dậy, thì tại sao lại bỏ dở giữa chừng được chứ?

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm không có động tĩnh gì, bàn tay của Tiểu Bảo Bối tiếp tục gãi gãi lên trên.

Cô cũng không tin là cô không làm cho Kiều Trác Phàm tỉnh lại được.

Lần này cô lấy tóc chọc chọc vào cổ của Kiều Trác Phàm. Người đàn ông vẫn luôn yên lặng cuối cùng cũng có động tĩnh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm chỉ đưa cánh tay dài ra, ôm lấy cô nhóc đang phá phách kia vào trong lòng, sau đó lại sờ sờ chân ở bên cạnh, sau khi đáp cho cô xong, thì không có động tĩnh gì nữa.

Cả quá trình này, người đàn ông cũng không mở mắt ra chút nào.

“Kiều Trác Phàm, sáng sớm hôm nay không phải đã nói là đi ăn bánh bao thịt hay sao?” Tiểu Bảo Bối bị anh ấn vào trong lòng thì không phục lắm, mở cái miệng nhỏ ra cắn vào ngực của Kiều Trác Phàm.

Lần này cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng mở mắt ra.

“Ngủ thêm một lát nữa đi, chút nữa tỉnh lại sẽ dẫn em đi ra ngoài ăn, ngoan nào!”

Anh nói xong lại dùng chóp mũi cọ cọ vào mũi của Tiểu Bảo Bối. Hành động thân mật này khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

“Kiều Trác Phàm . . .” Có thể buông em ra trước rồi ngủ tiếp không?

Tiểu Bảo Bối muốn nói như vậy.

Nhưng mà bây giờ, Kiều Trác Phàm đã ôm trọn cô vào trong lòng, mũi của hai người ghé sát vào nhau không nói. Kiều Trác Phàm còn đề đầu của anh lên trên eo của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà tất cả chuyện này đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là bởi vì cả người của Kiều Trác Phàm đều áp sát vào người của cô. Cho nên ngay cả nhiệt độ hạ thân của anh cũng cách tầng tầng lớp lớp quần áo truyền tới người của Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù không phải là chưa từng tiếp xúc qua, nhưng mà nhiệt độ như vậy khiến cho Tiểu Bảo Bối xấu hổ đỏ mặt lên.

Lúc cô đang định kêu Kiều Trác Phàm buông cô ra, ngẩng đầu lên mới phát hiện hai mắt của Kiều Trác Phàm nhắm chặt lại. Hơn nữa tiếng hít thở đều đều của anh đã truyền ra rồi.

Xem ra, Kiều Trác Phàm thực sự muốn ngủ thêm một lát nữa.

Vấn đề là, hôm qua cô đã ngủ rất nhiều rồi.

Lúc này, bụng của cô đang sôi lên, hình như không ngủ được nữa.

Lúc không ngủ được còn nằm trên giường, đây là điều mà Tiểu Bảo Bối không thích nhất.

Nhưng vì khoảng cách ở gần nhau, nên Tiểu Bảo Bối phát hiện ra dưới mí mắt của người đàn ông này thâm quầng lại.

Cũng đúng, mấy ngày nay vết thương của anh còn nặng hơn cả cô, nhưng mà anh còn gánh vác trách nhiệm chăm sóc cô. Mỗi ngày đi sớm về tối, chắc là thực sự rất mệt mỏi rồi?

Nhìn quầng thâm dưới mắt của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối có chút đau lòng.

Lúc này nếu như cô mà cử động, khẳng định là Kiều Trác Phàm sẽ tỉnh lại đúng chứ?

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối cắn răng lại.

Không ngủ được cũng phải nằm yên ở trên giường với Kiều Trác Phàm đi.

Cũng chính bởi vì quyết định này mà cô liên an phận nằm trong lòng của Kiều Trác Phàm, ánh mắt chuyên tâm nhìn anh.

Đối mặt ở khoảng cách gần như vậy, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện bộ dạng người đàn ông này nhìn lại đẹp như vậy, ngay cả làn da cũng đặc biệt đẹp.

Nhìn một chút, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mí mắt có hơi nặng một chút.

Người mùi thơm dễ ngửi trên người của Kiều Trác Phàm, con buồn ngủ lại một lần nữa đột kích cô. DiễẽđầnlêeQuỷĐôn

Cô vốn muốn lặng lẽ nhìn Kiều Trác Phàm nhiều thêm vài lần nữa, nhưng cuối cùng cô cũng không chống lại được con buồn ngủ đang ập tới, rúc vào trong lòng của Kiều Trác Phàm ngủ thật say . . .

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có mấy con chim tốp năm tốp ba bay qua.

Nhưng mà lúc này không có con chim nào cam lòng dừng lại, để quấy rầy hai người đang ngủ ở trên giường bệnh kia . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Chương 76.1: Kiều Trác Phàm, anh đang xấu hổ kìa!

Editor: Táo đồ phở núi

Khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa mới phát hiện ra, không biết cô đã gổĩ lên đùi của Kiều Trác Phàm từ khi nào.

“Tỉnh rồi? Tỉnh rồi thì mau đứng dậy, rửa mặt xong thì lấy cháo này ăn đi!” Kiều Trác Phàm đã mặc chỉnh tề, xem ra anh đã đi ra ngoài một chuyến rồi. Cháo này chắc cũng là do anh đem về.

Lúc này, trên người anh mặc một chiếc áo có mũ màu xám nhạt. Ở dưới mặc một cái quần ống rộng cùng màu.

Ăn mặc như vậy nhìn Kiều Trác Phàm chẳng những trẻ ra thêm mấy tuổi mà còn có cảm giác của một người đàn ông ở nhà.

Cực thích mắt chính là cổ áo của anh có hơi thấp một chút.

Cho dù anh có ngồi ngay ngắn đi nữa, thì từ góc độ của Tiểu Bảo Bối vẫn có thể nhìn thấy một phần lớn da thịt màu hồng bị lộ ra của anh.

Nhưng mà nhìn một Kiều Trác Phàm như vậy Tiểu Bảo Bối có chút thất thần.

“Không nghe thấy phải không?” Lúc này Kiều Trác Phàm vẫn còn đang xem văn kiện

Mặc dù là cuối tuần, nhưng mà bởi vì Tiểu Bảo Bối nằm viện vài ngày, anh cũng không hề tới Đế Phàm. Nên văn kiện bên đó tồn đọng rất nhiều, cho nên tối hôm qua anh đã kêu A Vi đưa một số văn kiện tới, dự định ngày hôm nay bỏ ra chút thời gian xử lý cho xong.

Vừa rồi anh đi ra ngoài mua bữa ăn sáng cho Tiểu Bảo Bối trở về, phát hiện cô vẫn đang ngủ, nên dứt khoát ngồi bên cạnh cô để xử lý văn kiện.

Mà trong khoảng thời gian gần đây, cô nhóc này đã luyện được bản lãnh mũi trở nên rất thính.

Anh vừa ngồi xuống, cô đã gổĩ đầu lên trên đùi của anh.

Kiều Trác Phàm lo là hàng năm vẫn chạy thể dục buổi sáng, anh lo da thịt của mình đã sớm trở nên cứng. Chân cứng như vậy, anh lo lắĩ Tiểu Bảo Bối gổĩ lên sẽ không được thoải mái, định rút chân ra, để đưa cái đầu nhỏ của cô về trên gối mềm.

Ai ngờ, cô nhóc này cảm giác được chân của anh có cử động, trực tiếp đưa hay tay ra ôm chặt lại.

Lập tức Kiều Trác Phàm cũng biết cái chân này của mình không thể nhúc nhích được nữa, chỉ có thể làm theo ý nguyện của cô thôi.

Mà bị cô nhóc kia lấy chân làm gối đầu nhiều giờ đồng hồ. Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại thì chân của anh đã tê cứng lại.

Nhưng mà ngại vì Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang ở đây, Kiều Trác Phàm không có biểu hiện ra ngoài.

Anh chỉ muốn đợi tới khi cô đi vào trong toilet rửa mặt, mới làm giảm đi cảm giác tê dại ở trên chân.

Mà trước mắt, anh còn phải xử lý mấy văn kiện ở trên tay trước đã.

Nhưng mà nói mấy câu rồi mà người ở trên đùi vẫn bất động.

Vừa cúi đầu nhìn, thì Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra người đang gối đầu lên đùi mình, đang mở to đôi mắt ra nhìn chăm chăm vào anh không biết là ngây người nghĩ cái gì.

Chắc là tại vì vừa mới tỉnh ngủ, nên cả khuôn mặt của cô hiện lên màu hồng phấn rất đặc biệt. Nhìn cực kỳ mê người, mà cái miệng màu hồng phấn kia đang nhích lại gần hạ thân của anh và khẽ mở ra . . .

Chỉ nhìn một màn này thôi máu trên người của Kiều Trác Phàm bỗng chốc như sôi trào lên.

Cô nhóc này chính là một yêu tinh trời sinh mà.

Chỉ một ánh mắt thôi đã có thể dễ dàng tước đi vũ khí của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà bây giờ Kiều Trác Phàm rất rõ ràng, tay của Tiểu Bảo Bối vẫn còn bị thương. Hơn nữa đây là bệnh viện, anh không thể cũng không muốn.

Lần đầu tiên của anh và Tiểu Bảo Bối đã không được tốt đẹp rồi.

Kiều Trác Phàm cũng không muốn lần thứ hai của anh và Tiểu Bảo Bối cũng trải qua ở một chỗ không được tốt lắm như vậy.

Nghĩ tới đây, bàn tay của anh đột nhiên vỗ lên cái mông đang vênh lên của Tiểu Bảo Bối một cái . . .

“Á . . .”

Cái mông của Tiểu Bảo Bối bị đánh một cái như vậy liền kêu lên.

“Còn không mau đứng lên. Nếu như vẫn không đứng dậy nữa thì đồ ăn sẽ nguội hết!” Không biết người đàn ông đã cố gắng và kìm nén biết bao nhiêu mới có thể khiến cho ánh mắt của mình không dừng lại trên đôi môi đang mở ra của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà cô nhóc này vẫn dùng đôi mắt trông mong và vẻ mặt mê mẩn để nhìn anh.

“Vẫn không đứng lên, có tin là anh sẽ đánh mông em một cái nữa không?” Kiều Trác Phàm cảm giác lúc mình đối mặt với khuôn mặt sưng sò kia thì sắp nổi điên lên rồi.

Nhưng mà cô nhóc xấu xa nào đó vẫn sống chết dựa vào người anh không chịu cử động.

Nhưng mà lúc anh giơ tay lên một lần nữa, thì Tiểu Bảo Bối giống như con sâu lông đưa tay lên che lấy cái mông.

“Đứng lên thì đứng lên, tại sao lại phải đánh người!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, môi chu ra. Cánh môi màu hồng phấn, ánh mắt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho đôi môi trở nên cực kỳ mê người.

Anh đã từng hôn Tiểu Bảo Bối rồi, đương nhiên biết rõ đôi môi này có bao nhiêu ngọt ngào. Nhìn cánh môi này, hầu kết của Kiều Trác Phàm không tự chủ mà chuyển động một cái.

Kiều Trác Phàm phát hiện, kể từ khi anh và Tiểu Bảo Bối phát sinh lần đầu tiên xong, dường như anh còn dễ dàng kích động hơn so với bình thường.

Nhất là vào lúc sáng sớm hàng ngày, chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô là anh liền có phản ứng.

Bây giờ, nếu như anh hôn cô, thì tình huống lại trở nên khó thu xếp hơn.

Biết rõ bản thân mình có thể không khống chế được tình huống tiếp theo, nên Kiều Trác Phàm chỉ có thể giơ tay lên, nói: “Nếu như em vẫn không chịu đứng dậy, vậy thì. . .”

Nói đến đây, tay của Kiều Trác Phàm tiếp tục giơ lên.

Lần này Tiểu Bảo Bối biết là Kiều Trác Phàm sẽ không nói suông không thôi, nên vội vàng che mông mình lại, đáng thương kêu lên một tiếng rồi hoảng hốt bỏ chạy thực mạng . . .

Nhìn bóng dáng Tiểu Bảo Bối biến mất ở toilet, một lần nữa Kiều Trác Phàm lại dùng ánh mắt buồn bực của mình nhìn ở vị trí nào đó trên quần của mình.

Thật ra bây giờ Kiều Trác Phàm cũng không muốn cử động chút nào cả.

Chẳng qua anh cảm thấy, gần đây hình như người anh em của mình đã quá táo bạo, muốn trách mắng một chút.

Ai ngờ, ánh mắt của anh vừa mới nhìn xuống dưới một chút, thì trong toilet bên cạnh lại truyền tới tiếng động.

Lúc này Kiều Trác Phàm vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Tiểu Bảo Bối lúc này vốn ôm mông bỏ chạy thực mạng bây giờ đang đứng ở cửa.

Mà lúc này, trên mặt của cô nhóc này còn nở một nụ cười xảo trá.

Ánh mắt của cô vừa vắn dừng lại vị trí nào đó ở trên quần của Kiều Trác Phàm.

“Tiểu Bảo Bối, em còn chưa rửa mặt?” Giống như là phát hiện ra điều gì, Kiều Trác Phàm có chút hờn hển quát.

Tiếng quát lớn này có thể nói là đình tai nhức óc.

Ngay cả những đồ vật mà bọn họ trang trí ở bên trong cũng có chút lay động nhỏ.

Nếu như là ở tập đoàn Đế Phàm, thì những nhân viên kia nhất định sẽ bị lửa giận này của Kiều đại gia hù cho sợ hãi. D

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, người đứng núp ở cửa phòng toi let lại là Tiểu Bảo Bối.

Bị Kiều Trác Phàm quát lên như vậy nhưng mà ngay cả một chút sợ hãi cô cũng không có.

Khi nghe thấy tiếng quát này cái mũi nhỏ của cô chỉ hơi chun lại một chút.

“Rửa mặt thì rửa mặt thôi, làm gì mà anh quát lớn như vậy!” Lúc nói đến đây, cô vốn đang nhìn chằm chằm vào chỗ người anh em của Kiều Trác Phàm cuối cùng lại bắt đầu di chuyển lên trên.

Kiều Trác Phàm thấy cô làm bộ muốn đi vào toi let cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không chờ Kiều Trác Phàm buông lỏng cảnh giác, cô nhóc ở cách đó không xa đột nhiên lại lẩm bẩm một câu như vậy: “Ha ha . . . Kiều Trác Phàm, anh xấu hổ kìa!”

Lần này, mặt của Kiều đại gia đỏ lên, còn lan ra tới tận mang tai. “Tiểu Bảo Bối, em ngứa da hả . . .”

Lớn như vậy rồi nhưng Kiều đại gia còn chưa bị người nào cười nhạo như vậy.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, Tiểu Bảo Bối ngốc nghếch này lại luôn to gan lớn mật như vậy.

Lúc mới tiếp xúc, cô còn chưa hiểu anh, nên còn tỏ ra cẩn thận một chút. Kiều Trác Phàm còn cho rằng, cô nhóc kia là một người ngốc thật.

Nhưng mà vừa rồi kể từ lúc Tiểu Bảo Bối cười nhạo anh thì Kiều Trác Phàm mới ý thức được, cô nhóc kia ngốc ở chỗ nào chứ?

@@@@@@@@

Tớ đã có dấu hiệu của sự lười biếng, làm sao đây? Làm sao đây?????

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chương 76.2: Kiều Trác Phàm, anh đang xấu hổ kìa!

Editor: Táo đồ phổ nui

Cô nhóc kia cùng lắm là khoác lên người vẻ bề ngoài ngốc nghếch thôi, trên thực tế là trong bụng chứa đầy ý xấu!

“Kiều Trác Phàm, anh mới là người già đầu rồi mà không biết xấu hổ! Ban ngày ban mặt . . . Cầm thú!” Lúc Kiều Trác Phàm kẹp đao đeo súng gầm thét với cô thì ánh mắt của Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa rơi vào chỗ nào đó của Kiều Trác Phàm.

Lần này, dù thế nào đi nữa thì Kiều đại gia cũng không nhịn được nữa.

Lập tức, Kiều đại gia ném tập văn kiện qua một bên, tức giận đứng lên đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Để xem anh sẽ xử lý em như thế nào . . .”

Anh vừa đi vừa hét lên.

Thấy nguy hiểm đang tới gần, Tiểu Bảo Bối vội vàng rút cái đầu nhỏ vào trong cánh cửa. Vào lúc Kiều Trác Phàm sắp đi tới bên cạnh cô, thì cô đã đóng chặt cánh cửa phòng toilet lại rồi, hơn nữa còn khóa trái lại.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cho dù vừa rồi anh không thể kìm lòng đến cỡ nào đi nữa thì cũng đã bị ý xấu của cô nhóc này chọc cho tức giận tới mức không còn gì nữa rồi.

Một bữa điểm tâm kết thúc trong tình cảnh hỗn loạn.

Tiểu Bảo Bối ăn xong, lúc cầm lấy khăn ướt mà Kiều Trác Phàm chuẩn bị để lau miệng, thì cẩn thận rút rè nhìn về phía người đàn ông đang cầm văn kiện ở trên salon trong phòng bệnh.

Đôi mắt to tròn mở ra, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kiều Trác Phàm xem xong một phần văn kiện, mới tranh thủ lúc rảnh rồi ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh vốn chỉ muốn giám sát xem cô đã ăn hết những thứ đó chưa.

Sau khi cô nhóc này nằm viện, anh đều chuẩn bị cho cô những đồ ăn tương đối thanh đạm.

Nhưng đồ ăn không thịt lại không mặn không nhạt như thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối không có chút hứng thú.

Mỗi lần Kiều Trác Phàm đều phải giám sát chặt chẽ, nếu không thì sẽ còn thừa lại một đồng lớn.

Vậy mà ngày hôm nay, ngược lại Tiểu Bảo Bối lại ăn hết sạch sẽ. Nhưng mà lúc này cô nhóc này lại vẫn luôn nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt to tròn của cô liên tục quanh quẩn trên người của anh.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Kiều Trác Phàm thấy cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình, dứt khoát để văn kiện sang một bên, đi lại bên cạnh cô.

“Không có... Không có gì!” Kiều Trác Phàm đưa tay về phía cô, muốn ôm cô vào trong lòng.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại cúi đầu, muốn tránh thoát khỏi vòng tay đang đưa ra của anh.

Sau khi nói xong những lời này, cô lại lặng lẽ nhìn phía dưới của Kiều Trác Phàm một cái.

Thấy chỗ đó không còn kỳ quái giống như lúc sáng nữa, lúc này cô mới lặng lẽ vỗ vỗ ngực.

Bộ dạng kia, giống như là vừa rồi đã gặp chuyện gì đó rất đáng sợ.

Tiểu Bảo Bối cho là mình đã giữ bí mật chuyện này rất tốt rồi, sẽ không ai phát hiện ra được.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm là ai?

Nếu như không có điểm nào vượt qua người bình thường, thì làm sao anh lại có được thành tựu như ngày hôm nay?

Trong tầm mắt này trên cơ bản không có cái gì có thể qua được ánh mắt của anh. Mà tất cả những việc làm này của Tiểu Bảo Bối, trên cơ bản anh không anh đều không coi ra gì.

Anh làm sao mà có thể không phát hiện ra được chứ?

Mới đầu Kiều Trác Phàm còn buồn bực, tại sao ánh mắt của cô nhóc này lại trở nên e dè nhút nhát như vậy?

Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của cô thì thoáng lại liếc về chỗ nào đó của anh thì Kiều Trác Phàm đã hiểu ra được.

Một giây này, người đàn ông kia không nhìn được mà phì cười một tiếng.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười, thì vội vàng ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi mắt to ngập nước kia giống như là đang hỏi thăm Kiều Trác Phàm có chuyện gì vui mà cười như vậy.

“Bây giờ đã biết sợ rồi? Vừa rồi không phải là gan rất lớn hay sao?” Kiều Trác Phàm cũng không vòng vo với cô, mà đưa tay giữ lại cằm của cô, để cho cô đối mặt với ánh mắt của anh.

Giống như là bị phát hiện ra mình làm chuyện xấu, Tiểu Bảo Bối vội vàng bĩu môi lại.

“Em chỉ nhìn xem một chút . . . Vừa rồi cũng không làm gì với anh mà?” Cô phồng má lên, khóe bàn có bao nhiêu đáng yêu.

Mà Kiều Trác Phàm nghe thấy lời này của cô có chút dở khóc dở cười.

Dường như sau khi biết thân thể của mình không bị lão già kia làm bẩn, thì Tiểu Bảo Bối cũng không còn e dè nhút nhát giống như trước nữa.v

Hơn nữa mấy ngày nay Kiều Trác Phàm dốc lòng chăm sóc, Tiểu Bảo Bối không còn sợ hãi với anh như trước nữa. Lúc này, sự tinh quái trong con người cô đã dám thể hiện ra trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Điều này đối với Kiều Trác Phàm mà nói chính là một hiện tượng rất tốt.

Ai mà muốn người vợ của mình mỗi ngày đều đề phòng mình giống như đề phòng lang sói chứ?

Mà bây giờ Tiểu Bảo Bối đã không còn sự phòng bị đối với anh giống như trước nữa, cái này có phải có ý nghĩa là ‘cuộc sống hạnh phúc’ đã cách Kiều Trác Phàm anh không xa rồi không?

“Không làm cái gì? Nhưng sao anh lại cảm thấy em đã dùng ánh mắt của mình để đùa giỡn anh vậy nhỉ!” Cánh tay dài của Kiều Trác Phàm giơ lên, lần này Kiều Trác Phàm không cho cô có cơ hội né tránh, mà trực tiếp giữ lấy đầu vai của cô, kéo cô vào trong lòng mình. Nhìn khuôn mặt ngây thơ hồng hào kia, đột nhiên tâm tình của anh rất tốt.

Dường như tâm tình vui vẻ của anh cũng lây sang Tiểu Bảo Bối.

Nhìn người đàn ông cười rục rờ còn hơn cả ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thì Tiểu Bảo Bối cũng sờ một lúc lâu.

“Vẫn chưa đùa giỡn đủ hay sao?” Kiều Trác Phàm lại bắt được ánh mắt có chút si mê của cô, đường cong trên khóe môi của anh cũng sắp chạm tới đuôi mắt luôn.

“Nếu như nhìn như vậy mà hiệu quả vẫn không hài lòng, có muốn hành động thực tế luôn không?” Nhìn cái miệng nhỏ hồng hào của cô, đột nhiên Kiều Trác Phàm nổi lên tà niệm. SSdienng dānlew quy9on.

Không ngoài dự liệu của anh, bị anh trêu chọc, Tiểu Bảo Bối liền vui khuôn mặt đỏ bừng vào trong lòng của anh.

Cảm giác xù lông này khiến cho Kiều Trác Phàm vui vẻ tới mức không ngăn được mà cười to lên.

Thật ra từ nhỏ tới lớn số lần Kiều Trác Phàm vui vẻ cười to như vậy trên cơ bản là đếm trên đầu ngón tay.

Bởi vì sinh ra trong một gia tộc lớn, người bên trong gia tộc không phải đấu đá nhau anh sống tới chết thì cũng chính là cuộc sống đeo đao kẹp súng. Mà anh lại là thế hệ thừa kế thứ nhất của nhà họ Kiều. Có bao nhiêu người muốn kéo anh xuống, để thay thế vị trí của anh? Diễng đáng ele quý don.

Lúc còn nhỏ tuổi, anh đã hiểu được nếu như không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu tranh gia tộc, thì chỉ có thể liều mạng sống sót.

Nhưng mà mỗi một bước đi của anh đều giống như là đang đi trên lưỡi dao.

Một cuộc sống như vậy sao anh có thể vui vẻ được?

Nhưng lúc đến đất nước này, đến bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, anh phát hiện ra mình càng lúc càng vui vẻ và cười nhiều hơn.

Nhưng mà những lúc vui vẻ và cười to như vậy, trên cơ bản cũng là lúc ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối. Bởi vì chỉ có những lúc cười đùa với cô, anh mới tạm thời quên đi tất cả, quên đi anh đang mang họ Kiều.

“Kiều Trác Phàm, nếu như anh vẫn còn cười nữa, thì sau này em sẽ không chơi với anh nữa!” Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm cười tới mức không dám ngóc đầu lên, chỉ có thể giấu trọn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong lòng của anh.

Bởi vì mũi vừa vọt tì chặt vào thất lưng của anh, cho nên giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút buồn buồn.

“Được rồi, được rồi, không cười em nữa là được chứ gì! Mau đi ra đi . . .”

Thấy mặt của cô đều sắp biến thành màu đỏ thắm, Kiều Trác Phàm có chút bất đắc dĩ lại có chút đau lòng.

Một Tiểu Bảo Bối như vậy khiến cho anh cảm giác được anh có yêu bao nhiêu cũng không đủ!

“Em không ra! Anh vẫn còn đang cười!” Diễng đáng ele quý don.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối không nghe thấy tiếng cười của Kiều Trác Phàm, nhưng mà lỗ tai nhỏ của cô vẫn còn nghe thấy rõ ràng trong giọng nói của Kiều Trác Phàm vẫn còn mang theo đôi chút vui vẻ.

Chính bởi vì như vậy nên mặc kệ Kiều Trác Phàm có kéo cô như thế nào đi nữa, cô cũng vẫn chôn khuôn mặt của mình ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương 76.3: Kiều Trác Phàm, anh đang xấu hổ kìa!

Editor: Táo đồ phổ núi

Ồn ào một lúc đến cuối cùng Kiều Trác Phàm cảm thấy cô sắp bị ngạt thở luôn rồi chỉ có thể bắt đắ dĩ nói: “Tiểu Bảo Bối, nếu như em không chui ra, chuyện về nhà mẹ đẻ ngày hôm nay sẽ bị hủy bỏ!”

Quả nhiên, chính là sự mê hoặc của việc về nhà, hơn nữa còn là sự mê hoặc lớn nhất đối với Tiểu Bảo Bối.

Cái tai nhỏ của cô nghe thấy tín hiệu có thể về nhà gặp cha già nhà mình, thì cái đầu nhỏ của cô cũng rút lui ra khỏi lồng ngực của Kiều Trác Phàm.

“Anh nói là hôm nay có thể xuất viện về nhà?” Lúc này, Kiều Trác Phàm đứng còn cô thì ngồi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt đen láy sáng ngời, tràn ngập mong đợi.

Thành thật mà nói, ở bệnh viện mấy ngày. Phạm vi hoạt động của cô trừ trong cái phòng bệnh này thì chính là vườn hoa dưới lầu. Mà trong phòng bệnh này, điện thoại di động thì bị Kiều Trác Phàm thu mất, trên ti vi thì không có mấy kênh giải trí mà cô yêu thích, cô ngọt ngọt sắp điên lên rồi.

Không biết cô đã cầu xin làm âm ỉ đòi về nhà Kiều Trác Phàm bao nhiêu lần rồi.

Nhưng mà Kiều đại gia nói, trừ khi miệng vết thương của cô khép lại, nếu không thì đừng nghĩ tới.

Nên Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, Kiều Trác Phàm không cho cô ở lại đây mười ngày hay nửa tháng thì đảm bảo sẽ không đồng ý cho cô về nhà. Tiểu Bảo Bối vốn còn lo lắng cho mình một phen, cảm giác mình sẽ khó chịu mà chết ở chỗ này.

Không ngờ được, hôm nay Kiều Trác Phàm lại là người chủ động đưa ra đề nghị muốn dẫn cô về nhà, bây giờ trên cơ bản không có cái gì khiến cho cô vui vẻ hơn chuyện này.

Mà ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm một lúc, thấy trong mắt anh không có chút giả dối nào. Tiểu Bảo Bối vui vẻ tới mức nhảy lên trong phòng bệnh: “Thật sự là tốt quá rồi, tốt quá rồi! Về nhà . . .”

“Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!” Tâm tình vui vẻ, lúc này Tiểu Bảo Bối cũng bắt đầu lộ ra bản tính nịnh nọt.

Mặc dù tính chân thật của lời nói này còn chờ khảo nghiệm, nhưng mà tâm tình của Kiều đại thiếu cũng không tệ. Nhìn bộ dạng cười tươi như hoa của người phụ nữ ở bên cạnh, anh chỉ chỉ vào gò má của mình, nói: “Hôn một cái, bây giờ liền dẫn em đi làm thủ tục xuất viện, để đi về nhà mẹ đẻ!”

Có tin tức tốt là được về nhà mẹ đẻ này, bảo Tiểu Bảo Bối làm cái gì thì cô cũng đều đồng ý cả.

Lúc Kiều Trác Phàm chỉ chỉ vào gò má mình yêu cầu hôn lên, thì Tiểu Bảo Bối cũng không hề keo kiệt chút nào mà hôn lên gò má của anh một cái.

“Được, đi nào . . . Anh sẽ dẫn em đi làm thủ tục xuất viện ngay bây giờ!” Bởi vì đã lừa người đẹp hôn thành công, nên tâm tình của Kiều Trác Phàm như nở hoa. Sau khi chờ Tiểu Bảo Bối thay quần áo xong, Kiều đại thiếu liền dắt cô đi giải quyết thủ tục xuất viện.

Cho đến khi làm xong thủ tục xuất viện, Kiều Trác Phàm còn bất chợt vuốt ve gò má chỗ mới được Tiểu Bảo Bối hôn lúc này, sau đó lộ ra bộ dạng cười ngây ngốc . . .

-

“Xuyên, đây là mấy tập văn kiện cần xử lý gần đây, anh xem có đúng không? Xin lỗi, gần đây tình hình sức khỏe của mẹ em không được tốt, cho nên em . . .”

Ngược lại với cảnh tượng vui vẻ hòa thuận ở trong bệnh viện thì trong phòng làm việc của tổng giám đốc trong tòa nhà của Tiểu Thị, Tiểu Huyền ôm vài tập văn kiện đi tới.

Sau khi đưa mấy tập văn kiện tới trước mặt của Quý Xuyên xong, cô ta nói như vậy.

Đương nhiên, mấy cái văn kiện này nên xử lý như thế nào, bằng sự thông minh của Tiểu Huyền đương nhiên là sẽ biết rõ.

Nhưng mà cô ta cảm mấy tập văn kiện này tới đây để tìm Quý Xuyên, thật ra thì cô ta chỉ muốn tìm đề tài để nói chuyện.

Bởi vì do gương mặt bị phỏng, nên cô ta có xin nghỉ mấy ngày phép.

Nhưng mà cũng may là Tiểu Vi tìm được cho cô ta vị bác sĩ giỏi. Sau hai ngày dùng thuốc thì gương mặt của cô ta đã hồi phục tương đối rồi.

Ngoại trừ những vết sưng đỏ bị tiêu trừ ra thì chỗ bị bỏng rộp nước cũng biến mất. Hôm nay, ngay cả vết sưng đỏ cuối cùng ngay cả chỉ có mình Tiểu Huyền phát hiện ra cũng đã biến mất rồi.

Vốn còn đang dự định nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, nhưng mà vào lúc xế chiều không để ý tới sự ngăn cản của mẹ mình cô dứt khoát trở lại Tiểu Thị.

Mục đích chủ yếu chính là Quý Xuyên ở trước mặt này.

Cô rất nhớ anh.

Vài ngày không gặp, cô nhớ sắp điên lên.

Cho nên mặc kệ mẹ cô ngăn cản như thế nào, cô vẫn nhân lúc bà ở trong bếp hầm canh gà thì lặng lẽ chạy đi.

Đi đến Tiểu Thị, cuối cùng cô cũng được gặp người mà trong lòng cô nhớ nhưng tới mức ăn không ngon ngủ không yên.

Nỗi khổ tương tư xem như đã được giải quyết.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Huyền lại phát hiện hình như mình có chút dư thừa.

Cô đã đứng trong phòng làm việc một thời gian khá lâu.

Nhưng mà Quý Xuyên vẫn làm như không nhìn thấy cô, vẫn luôn xử lý công việc của mình.

Kỳ thực điều này khiến cho Tiểu Huyền rất là uất ức.

Dù cô thông minh như thế nào đi nữa thì cô cũng là một người phụ nữ.

Lúc bị thương rất tủi thân, đương nhiên là hy vọng người đàn ông của mình có thể ở bên cạnh chăm sóc cho mình.

Nhưng hai ngày nay, cô bị thương. Ngoại trừ chuyện không thể chia sẻ được với Quý Xuyên ra thì Tiểu Huyền lại rất oán hận sự hờ hững của Quý Xuyên.

Tại sao người đàn ông này lại có thể nhẫn tâm như vậy được chứ?

Cô đã ở nhà vài ngày, vậy mà ngay cả một cú điện thoại anh cũng chưa từng gọi qua?

Mặc dù cô không nói cho Quý Xuyên biết người không khỏe chính là Tiểu Huyền cô.

Nhưng mà ít nhất thì anh cũng nên ân cần gọi điện hỏi thăm một câu, có đúng không?

Nhưng mà không hề có!

Mặc kệ cho mỗi ngày Tiểu Huyền đều đợi tới tối khuya, nhưng mà người đàn ông này cũng chưa từng gọi cho cô một cuộc điện thoại nào.

Mà bây giờ, cô đã vào phòng làm việc của anh một lúc lâu rồi. Nhưng mà người đàn ông này giống như là không nhìn thấy cô. Cái này có phải là coi Tiểu Huyền cô là không khí không?

Cuối cùng, Tiểu Huyền chỉ có thể lấy mấy đề tài mà bản thân mình đã chuẩn bị tốt rồi ra. Mục đích là vì muốn trò chuyện với người đàn ông này.

“Tiểu Huyền, chút chuyện nhỏ này không phải tự em có thể xử lý tốt được hay sao?” Quý Xuyên nghe thấy giọng nói của cô ta, lúc này mới bớt chút thời gian nhìn lướt qua mấy văn kiện mà cô ta đưa tới.

Nhưng mà khi nhìn thấy nội dung trên văn kiện, thì anh ta lại vui đầu vào công việc của mình.

Cả quá trình thái độ của anh ta lạnh lùng gần như là tàn nhẫn.

“Quý Xuyên, vài ngày không gặp. Chẳng lẽ anh không có câu nào muốn nói với em sao?” Tiểu Huyền biết rõ, đây là ở công ty, cô ta không nên luống cuống như thế.

Nhưng mà thái độ của Quý Xuyên khiến cho cô ta nhiều lần thất vọng lặp đi lặp lại. Cuối cùng cô ta chỉ có thể tuyệt vọng hô lên như vậy.

Mà một câu này nói ra, Quý Xuyên cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái. Dùng giọng điệu giải quyết công việc chung nhắc nhở cô ta: “Tiểu Huyền, đây là công ty!”

“Em đương nhiên biết đây là công ty!” Cả người Tiểu Huyền có chút run rẩy nhẹ nhẹ.

Cô cứ suy nghĩ trong khoảng thời gian này cô không trở về bên cạnh Quý Xuyên, thì khi bọn họ gặp lại nhau một lần nữa thì sẽ là tình huống như thế nào.

Không phải có câu tiểu biệt thắng tân hôn hay sao?

Thậm chí cô còn có chút ngây ngốc mong đợi, tất cả những hiểu lầm trước kia của bọn họ sẽ được hóa giải. Quý Xuyên sẽ trở lại là một người giống như

trước kia lúc theo đuổi cô, nhiệt tình và sẵn sàng.

Nhưng mà cô không ngờ được, khi gặp mặt lại một lần nữa thì thái độ của Quý Xuyên còn lạnh nhạt hơn cả trước đây.

“Nếu đã biết là ở công ty thì em đừng có cố tình gây sự nữa!”

Không thèm để ý tới ánh mắt đầy đau khổ của Tiểu Huyền, người đàn ông kia nói từng câu từng chữ nhắc nhở cô ta!

“Quý Xuyên, tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy. . .”

Thực tế và suy nghĩ, quả thực là chênh lệch không ít.

Tiểu Huyền khóc nức nở chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Chương 76.4: Kiêu Trác Phàm, anh đang xấu hổ kìa!

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc rời đi, cô ta đã đóng cửa phòng làm việc của anh ta thật mạnh.

Điều này khiến cho những nhân viên đang làm việc ở gần đó đều nhìn về chỗ hẻo lánh này, xì xào bàn tán.

Mà điều này khiến cho Quý Xuyên có chút thay đổi trở nên mất bình tĩnh.

Đột nhiên, anh ta đưa tay gạt đi mấy văn kiện mà vừa rồi Tiểu Huyền đặt ở trên bàn, quét tất cả xuống dưới đất.

Văn kiện bị quét xuống, những tờ giấy lập tức bay tứ tung.

Có thể nói cả phòng làm việc trở nên vô cùng ngổn ngang.

Nhưng mà có thứ còn ngổn ngang hơn cả phòng làm việc này chính là lòng của Quý Xuyên

Thực sự anh ta cũng không biết mình bị làm sao.

Theo lý thuyết, Tiểu Huyền đã rời đi được mấy ngày, giữa bọn họ cũng nên tỉnh táo lại mới đúng.

Nhưng mà bởi vì mỗi ngày anh ta đều không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, nên tính tình càng ngày càng không tốt.

Khát vọng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, cái suy nghĩ này giống như là một hạt mầm, đâm chồi mọc rễ ở trong lòng của Quý Xuyên.

Vì muốn nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, thậm chí anh ta còn thuê thám tử tư tìm chỗ ở hiện tại của Tiểu Bảo Bối.

Mấy ngày nay, mỗi ngày sau khi tan sở anh ta đều trực tiếp lái xe đi quanh quần xung quanh địa chỉ mà thám tử tư đã cung cấp cho anh ta. Chỉ vì muốn gặp mặt Tiểu Bảo Bối một lần.

Nhưng mà không biết tại sao, mấy ngày nay Tiểu Bảo Bối giống như là biến mất vậy.

Mặc kệ cho anh ta tìm như thế nào đi nữa, thì cũng không gặp được cô.

Đây cũng chính là điều khó khăn nhất mà Quý Xuyên phải vượt qua.

Cho nên ngay cả chuyện ứng phó với Tiểu Huyền anh ta cũng không làm tốt được.

Nhìn giấy tờ là tả dưới đất, Quý Xuyên thống khổ gỡ gỡ mái tóc mà sáng sớm nay trước khi ra khỏi nhà anh ta đã chải chuốt tỉ mỉ.

Nhưng mà tất cả những điều này dường như không thể khiến cho anh ta bớt thống khổ hơn. Điều bây giờ anh ta có thể làm đó chính là gào thét ở trong lòng: Tiểu Bảo Bối, đến cùng thì em đang ở chỗ nào . . .

- - Đường phân cách - -

“Cha ơi, cha ơi, mau ra đón tiếp Bảo Bối như hoa như ngọc của cha về nhà nào!”

Lần này Tiểu Bảo Bối về đến nhà, thì giống như cá được quay trở lại với nước, miễn bàn là có bao nhiêu vui vẻ.

Vẫn giống như trước đây, vừa về tới nhà thì cô liền đá hai cái, hai chiếc giày một trái một phải bay sang một bên

Nhưng mà người phụ nữ nào đó cũng không thèm quay đầu lại nhìn xem giày đã được đặt vào đúng vị trí chưa, mà vội vã chạy vào bên trong.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy lần này về nhà dường như có chỗ nào đó đã thay đổi.

Cụ thể là chỗ nào thì nhất thời Tiểu Bảo Bối không nói ra chính xác được!

“Trở về rồi à? Com trưa cha đã làm xong rồi.” Giọng nói của Tiểu Đăng từ trong bếp vọng ra.

Tiểu Bảo Bối cũng chẳng quan tâm đi nghiên cứu xem trong nhà có chỗ nào thay đổi, mà vội vã đi về phía cha mình ở trong bếp.

“Cha à, cha nhớ con muốn chết đúng không!” Nghe được lời này của cô, Kiều Trác Phàm đi ở phía sau không nhìn được mà cảm thấy xấu hổ.

Được rồi, nếu không phải nhìn thấy thái độ vui vẻ nhiệt tình quá mức của Tiểu Bảo Bối ở trước mặt Tiểu Đăng, thì anh cũng không biết là cô lại tự kỷ như vậy.

“Đúng vậy, đúng vậy, cái con bé này cha nhớ con sắp chết rồi đây!” So với Kiều Trác Phàm, thì phản ứng của Tiểu Đăng ngược lại lại lạnh nhạt hơn nhiều. Nhìn thấy cô nhóc này đang nhảy về phía mình, ông liền giang tay ra, vung văng đỡ lấy cô rồi lại nói như vậy.

Đứa nhỏ này ông đã nuôi hai mươi năm rồi! Đến cùng thì tính tình của con bé như thế nào, người làm cha như ông còn có thể không hiểu hay sao?

“Cha, hôm nay cha làm món ngon gì vậy? Con thử xem có ngon không giúp cha nhé!” Sau khi bỏ nhào vào lòng của Tiểu Đăng, cô lại bắt đầu líu ríu nói.

Nghe thấy lời này của cô, Kiều Trác Phàm liền biết, mấy ngày nay ở bệnh viện sợ là đã thật sự khiến cho cô trở nên tham ăn hơn.

Vừa mới vào cửa, cô lại bắt đầu đi tìm đồ ăn khắp nơi!

“Làm món cá chép và thịt kho tàu mà con thích nhất, còn có cả măng nấu đông . . . Đúng rồi, con phải rửa tay đã!”

Tiểu Đăng nhìn cái miệng nhỏ đang nhai nhóp nhép của cô chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhưng mà trong ánh mắt kia của ông tràn đầy vẻ cưng chiều.

“Ăn ngon! Ăn ngon!”

Bên này Tiểu Đăng vẫn chưa nói hết, thì Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh đã dùng tay cầm một miếng thịt kho bỏ vào trong miệng rồi, vẻ mặt còn rất hưởng thụ.

“Cái con bé này . . .”. Nhìn biểu hiện của con gái, Tiểu Đăng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, Tiểu Đăng tiến lên chào hỏi Kiều Trác Phàm: “Trác Phàm, đến bên đó ngồi trước đi. Hai ngày nay người bên sửa nhà đã tới, ngày hôm qua mới sửa xong!”

“Cha, không sao đâu ạ! Chờ hai ngày nữa con lại kêu người tới quét dọn, không cần ngại phải tự mình làm đâu!” Kiều Trác Phàm và Tiểu Đăng ngồi xuống ghế sofa, hai người bắt đầu trò chuyện.

Tiểu Bảo Bối vốn đang ở trong bếp ăn đồ ăn, nhưng mà lỡ tai của cô lại nghe được một chút tin tức, trong miệng vẫn ngậm một miếng thịt liền chạy ra.

“Người bên sửa nhà đã tới? Không trách được, hôm nay con cảm thấy trong nhà mình có chỗ nào đó không giống mọi khi!” Miệng của Tiểu Bảo Bối vừa nhai đồ ăn vừa nói chuyện với bọn họ.

Bởi vì như vậy nên giọng nói của cô có chút không rõ ràng.

“Bảo Bối, con nuốt đồ ăn xong rồi hãy nói, nếu không sẽ bị nghẹn!” Tiểu Đăng nhìn thấy bộ dạng đó của cô thì dặn dò.

Dù gì thì đây cũng đang ở trước mặt con rể nhà bọn họ có phải không?

Tiểu Đăng cũng thật sự đau tim vì con gái nhà mình.

“Không sao, không sao!” Cô nói xong lại cầm lấy miếng thịt ở trên tay của mình bỏ vào trong miệng.

Nhưng mà vừa lúc đó, ánh mắt của Tiểu Đăng như nhìn thấy cái gì, một giây sau ông liền đứng lên, vội vàng đi lại phía Tiểu Bảo Bối.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối ném miếng thịt vào trong miệng thì Tiểu Đăng đột nhiên cầm lấy bàn tay của cô.

“Đây rốt cuộc là thế nào?”

Lúc này Tiểu Đằng bắt được tay trái của Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì ông hơi dùng sức một chút, khiến cho cổ tay của Tiểu Bảo Bối hơi đau.

Bởi như vậy nên miếng thịt mà cô cầm cũng bị rơi xuống dưới đất.

Miếng thịt sắp vào trong miệng rồi vậy mà còn bị rớt mất? Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào miếng thịt bóng loáng rơi ở dưới đất, ánh mắt hiện lên sự tức giận.

Nhưng mà sau khi nghe thấy lời nói của Tiểu Đằng, thì Tiểu Bảo Bối không thể không thu lại ánh mắt từ trên miếng thịt kia về, rồi ánh mắt rơi trên người của Tiểu Đằng.

“Cha . . .” Trong chớp mắt ngẩng đầu lên, đột nhiên Tiểu Bảo Bối phát hiện trong mắt cha mình tràn đầy lửa giận, mà gân xanh trên trán ông cũng vì vậy là nhô ra. Đó là dấu hiệu báo trước sự nổi giận của Tiểu Đằng.

Tại sao cha cô lại đột nhiên tức giận như vậy?

Trong lúc nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng khó có thể hồi phục lại tinh thần.

Nhưng mà mới đầu cô còn cho rằng cha cô tức giận vì cô đã ăn trộm mấy miếng thịt, nhưng mà lúc thuận theo ánh mắt của Tiểu Đằng thấy ông đang nhìn miếng băng gạc đang quấn ở tay mình, thì mới lập tức hiểu ra đến cùng thì cha cô tức giận vì điều gì.

Trước đây, có đôi khi cha cô vì bận việc của công ty, chỉ có thể để cô ở nhà một mình, kêu bảo mẫu chăm sóc.

Khi đó, trên người của cô nếu có chỗ nào đụng bị thương một chút, thì Tiểu Đằng đều nổi giận một trận với bảo mẫu.

Chỉ đừng nói chỉ lúc này bàn tay của cô quấn một lớp băng gạc dày đặc như vậy.

Lúc này giọng nói của Tiểu Đằng hơi lớn một chút.

Toàn bộ căn nhà lớn của nhà họ Tiểu đều vang vọng tiếng rống giận của ông.

Mà Tiểu Bảo Bối rõ ràng, tiếng rống giận này của ông là rống lên với Kiều Trác Phàm. le quý d0n9.

Bởi vì, Tiểu Bảo Bối phát hiện ánh mắt của cha cô đang nhìn Kiều Trác Phàm. Còn nữa, cha của cô sẽ không nổi giận nào nổi giận với cô.

“Cha à, chuyện này không phải là . . .” Đó không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối thấy cha tức giận với Kiều Trác Phàm, vội vàng muốn giải thích điều gì đó giúp cho Kiều Trác Phàm. Cuối tuần này tớ lại đi chơi, ko biết ở đó có mạng ko, nếu có mạng sẽ có chương. Nếu ko thì hẹn qua tuần gặp lại Mn nhé.

Và có 1 tin ko được vui nữa là qua tuần tớ bắt đầu bận tới mất tới mũi rồi, nên bắt đầu từ tuần sau dự là nhiều lắm thì chỉ được 3 chương thôi. Có time và được nhiều thanks thì sẽ khuyến mãi thêm 1 chương nữa

Haizzz ngày tháng nhân rồi đã kết thúc, giờ vắt chân lên cổ rồi. Tớ sẽ cố gắng tranh thủ

Cuối tuần vui vẻ hen!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chương 76.5: Kiều Trác Phàm, anh đang xấu hổ kìa!

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà vừa lúc đó, thái độ của Kiều Trác Phàm lại ngoài dự liệu của cô.

“Thực sự xin lỗi cha, đều tại con không bảo vệ tốt cho cô ấy!”

Một câu nói này Kiều Trác Phàm nói có chút cúi mình xuống.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe được thì có chút đau lòng.

Chuyện này rõ ràng không phải lỗi của anh, là tại vì cô uy hiếp Tiểu Huyền nên mới làm chính mình bị thương. Vì ngăn cản cô, thậm chí Kiều Trác Phàm còn bị thương luôn.

Nhưng mà anh lại nhận lỗi trước mặt của Tiểu Đăng . . .

Ở bên ngoài, anh khoe khoang bừa bãi, Kiều Trác Phàm cao quý chưa từng phải cúi đầu với ai, thế nhưng bởi vì cô mà anh phải cúi đầu xin lỗi ở trước mặt Tiểu Đăng.

Điều này khiến cho hốc mắt của Tiểu Bảo Bối đột nhiên đỏ hoe lên.

“Cha, đây không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm. Là Bảo Bối, là Bảo Bối tự mình làm chuyện xấu, cầm lấy mảnh sứ vỡ làm chuyện xấu. Kiều Trác Phàm vì ngăn cản Bảo Bối mà khiến cho bản thân anh cũng bị thương. Hơn nữa miệng vết thương của anh còn sâu hơn so với Bảo Bối rất nhiều . . .”

Nhìn Kiều Trác Phàm, đột nhiên cô dùng giọng nói nức nở nói đầu đuôi câu chuyện lại cho cha của cô nghe.

Nhưng mà nguyên nhân chuyện này là vì Tiểu Huyền thì cô tự động bỏ qua.

Trong tiềm thức, Tiểu Bảo Bối cũng không thích cha cô biết rõ chuyện đêm hôm đó.

Bởi vì cô biết rõ chuyện kia chỉ khiến cho cha cô đau lòng hơn chứ không không có gì khác.

“Con cầm mảnh sứ vỡ? Cái con bé này, cha đã nói với con như thế nào? Bắt đầu từ lúc mấy tuổi, cha đã nói với con là không thể cầm mảnh sứ hoặc mảnh thủy tinh vỡ để chơi rồi mà? Cái tai này của con có phải không cần dùng nữa hay không?” Nghe thấy Tiểu Bảo Bối tự mình làm chuyện xấu, sắc mặt của Tiểu Đăng tốt hơn nhiều.

Lại nhìn thấy tay của Kiều Trác Phàm quả thật cũng giống như lời Tiểu Bảo Bối nói, cũng bị băng bó bằng băng gạc còn dày hơn so với Tiểu Bảo Bối, thì lúc này lửa giận của Tiểu Đăng mới tiêu tan.

Lúc này ông nhìn thấy bàn tay bị bó thành một cục, chỉ có thể tức giận nói như vậy.

“Con cũng không còn nhỏ nữa . . . Cha cũng đừng có la mắng con như vậy nữa!” Lỗi tai bị Tiểu Đăng kéo, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút mất mặt.

Cô cũng đã lớn như vậy rồi, mà cha cô vẫn dùng cách dạy dỗ giống như trước đây, kéo tai của cô.

Nhưng mà mỗi lần kéo tai cha cô cũng ra lực rất tốt, cũng sẽ không khiến cho cô bị đau.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy bị kéo tai ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, quả thực là rất mất mặt.

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi nanh vuốt của Tiểu Đăng, nhưng mà lúc này Tiểu Đăng lại không chịu buông lỏng ra!

“Ồ, còn nói lý? Cái con bé này, thật sự là càng lớn càng khiến cho cha tức chết mà!”

Tiểu Đăng vẫn còn đang dạy dỗ Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối vì bị kéo tai nên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đỏ bừng lên.

Mà ngay vào lúc này Kiều Trác Phàm lại mở miệng: “Cha, thật ra đều là tại con! Nếu như con tới sớm một chút, thì cục cưng cũng sẽ không khiến cho bản thân bị thương như vậy. Cho nên, nếu như ngài muốn nhéo tai thì hãy nhéo tai con đi!”

Đương nhiên, cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm không phải là người nói mà không làm.

Sau khi nói xong những lời này trước mặt hai cha con bọn họ, thì Kiều Trác Phàm liền đi tới trước mặt của Tiểu Đăng và Tiểu Bảo Bối, hơi cúi đầu xuống, đưa lỗi tai của mình lên.

Một màn này không chỉ Tiểu Bảo Bối sợ ngây người. Mà ngay cả Tiểu Đăng đang nhéo lỗi tai của Tiểu Bảo Bối cũng sợ ngây người.

Ông thật sự không ngờ được, Kiều Trác Phàm lại có thể vì bảo vệ Tiểu Bảo Bối, mà làm tới mức độ này?

Bàn tay vốn đang kéo tai của Tiểu Bảo Bối bởi vì có chút kinh ngạc mà buông lỏng ra. Lúc này cuối cùng thì tai của Tiểu Bảo Bối cũng được cứu, cô vội vàng cúi ra sau lưng của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm không có ý kiến gì, chỉ để cho cô nhóc kia lấy mình làm lá chắn.

“Haiz, hai cái đứa bé này, cha cũng không biết nên nói như thế nào nữa!” Cho dù Tiểu Đăng có tức giận như thế nào đi nữa cũng không thể đi kéo tai Kiều Trác Phàm được.

Hơn nữa Kiều Trác Phàm còn vì con gái của ông nên mới bị thương. Đây cũng không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm, ông đi kéo tai của Kiều Trác Phàm làm cái gì?

Nhưng lúc này Kiều Trác Phàm lại đứng cảm đứng ra, dù sao thì Tiểu Đằng cũng chỉ có thể bỏ qua thôi.

Nhìn bàn tay của hai đứa nhỏ này đều quần băng gạc, Tiểu Đằng chỉ có thể hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào? Vết thương này đã xử lý chưa?”

“Đã vài ngày trước rồi.” Lúc này Tiểu Bảo Bối mới từ sau lưng của Kiều Trác Phàm thò cái đầu nhỏ ra nói.

“Cái con bé ngốc nghếch này, còn dám nói nữa! Chuyện đã xảy ra vài ngày rồi mà cũng không nói với cha tiếng nào.” Tiểu Đằng vừa mới làm bộ đưa tay ra bắt Tiểu Bảo Bối, thì Tiểu Bảo Bối đã dứt khoát thụt đầu về.

“Cha, đừng để cô ấy chọc tức thân thể! Vết thương này đã tới bệnh viện xử lý ổn thỏa rồi, đã nghỉ ngơi ở bệnh viện vài ngày. Hôm nay mới đưa cô ấy xuất viện!”

Ngoài miệng mặc dù Kiều Trác Phàm nói như vậy, nhưng mà sau lưng thì lại đưa tay ra kéo Tiểu Bảo Bối ra một chút, sợ tay của Tiểu Đằng lại kéo tai của cô không buông.

Nói cho cùng người đàn ông này bảo vệ con gái của ông rất tốt.

Điểm này sao Tiểu Đằng không nhìn ra được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Đằng chỉ có thể thở dài: “Haiz, tới bệnh viện xử lý qua là được rồi!”

Đại hội giáo dục gia đình chỉ có thể kết thúc tại đây.

Rất nhanh đã tới thời gian ăn cơm.

Bởi vì biết được tay của hai người đều bị thương, nên Tiểu Đằng lại nấu nồi canh cá nheo.

Nghe nói cá nheo này khiến cho miệng vết thương hồi phục tốt hơn.

Nghe được ý này, trong lòng của Kiều Trác Phàm cảm động.

Vì cảm động nên Kiều Trác Phàm cảm chén lên, múc một chén canh lớn cho Tiểu Bảo Bối.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối đang bận rộn gặm cánh gà mà cô thích nhất, cái miệng nhỏ bận rộn tới mức không thể tách rời ra. Đợi tới khi cô đã ăn hết cánh gà vào trong bụng thì quay đầu lại nghiêm túc nhìn chén canh cá.

“Hà . . . Em không thích ăn cá nheo!” Nói thật, Tiểu Bảo Bối thật sự không thích ăn cá nheo một chút nào.

Vừa thấy chén canh cá đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, miệng của cô mất đi cảm giác thèm ăn.

“Không ăn cũng phải ăn! Không phải đã nói là rất tốt cho miệng vết thương hay sao.” Kiều đại gia nói những lời này, còn gấp mấy miếng cá trong chén ra. Rồi lấy hết xương ở trong mấy miếng cá ra, sau đó lại để vào trong chén của cô.

“Nhưng mà em không muốn ăn, phải làm sao bây giờ?”

Kiều Trác Phàm đã lọc hết xương cá ra rồi, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn rối rắm. Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn không chịu cảm thìa lên, Kiều Trác Phàm chỉ có thể ném ra một miếng mồi lớn.

“Anh nghe nói ở bên Đông Thành có một cái chợ bán chó. Anh định là nếu như em uống hết thì chờ mấy ngày nữa khỏi hẳn, anh sẽ dẫn em đi qua đó dạo!”

Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm giống như là không chút để ý.

Nhưng mà khi quan sát cẩn thận, thì sẽ phát hiện ra đuôi mắt của người đàn ông này luôn đặt trên người của Tiểu Bảo Bối.

“Thật sao?” Lời này quả thực đã khiến cho Tiểu Bảo Bối chú ý.

“Nếu như em không uống, thì chính là giả!”

Khóe môi của anh khẽ cong lên, sau đó múc một muỗng canh đưa lên miệng.

Vừa ném xong, lông mày của Kiều Trác Phàm cũng nhăn lại thành một đường.

Thành thật mà nói, anh cũng không thích ăn cá, Đặc biệt là mùi cá này. . .

“Được, được, được rồi, em uống, em sẽ uống!” Nhận được sự đồng ý của Kiều Trác Phàm, lần này Tiểu Bảo Bối giống như là lấy hết dũng khí, cầm chén lên sau đó cầm cả chén canh uống vào bụng.

Mà một màn này đã hoàn toàn rơi vào mắt của Tiểu Đằng.

Bảo Bối của ông, từ nhỏ tới lớn đã mất đi sự quan tâm và yêu thương của người mẹ. Cũng chính vì điều này mà Tiểu Đằng rất yêu thương cô.

Tiểu Đằng cũng vẫn luôn lo lắng, trên đời này sẽ không có ai thương yêu Tiểu Bảo Bối giống như ông. Ông sợ là sau này ông ra đi, chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo Bối ở trên thế giới này.

Nhưng biểu hiện của đứa nhỏ Kiều Trác Phàm này, hết lần này đến lần khác đều khiến cho ông kinh ngạc.

Nhất là hôm nay . . .

Bây giờ ông thực sự tin tưởng đứa nhỏ này còn thương Bảo Bối nhà bọn họ hơn cả Tiểu Đằng ông!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Chương 77.1: Kiều Trác Phàm thiên vị đối với cô

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cục cưng?”

Hôm nay ăn cơm trưa ở nhà họ Tiểu, sau khi ăn cơm xong thì Kiều Trác Phàm chơi cờ với Tiểu Đằng.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu mệt rồi.

Mấy ngày rồi, mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều bắt cô đi ngủ trưa.

Dần dần, Tiểu Bảo Bối cũng hình thành thói quen ngủ trưa.

Bây giờ, vừa tới thời gian ngủ trưa thì mí mắt của cô đã bắt đầu không mở ra được.

Cô đang ngồi ở giữa hai người đàn ông, nhất thời con buồn ngủ ập đến, nên cả thế giới của cô chợt nghiêng ngả.

Nhìn thấy cả người của cô bắt đầu nghiêng sang một bên.

Kiều Trác Phàm vốn đang đánh cờ với Tiểu Đằng rất hăng say vội vàng lao tới.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối sắp ngã xuống thì ôm lấy thân thể của cô.

Mà Tiểu Đằng quay đầu lại nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy thì cũng bị hù dọa một trận không nhẹ.

“Cái con bé này, tại sao không khiến cho người khác bớt lo được như vậy?” Nhìn cô nhóc ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Đằng không nhận được trách mắng cô.

“Cha, đừng mắng cô ấy! Để con ôm cô ấy lên lầu nghỉ ngơi là được!” Kiều Trác Phàm ôm người thiếu chút nữa ngã xuống nhưng mà vẫn hồn nhiên không biết gì, lúc này còn đang ngủ say ở trong lòng anh, sau đó đi lên lầu.

Mặc dù cả quá trình này hành động của Kiều Trác Phàm rất liên mạch đứt khoát.

Nhưng mà Tiểu Đằng vẫn không khỏi cảm thấy có chút không được tự nhiên, có phải Kiều Trác Phàm đã quá che chở cho cô nhóc nhà bọn họ rồi không?

Ngay cả một người làm cha như ông, Kiều Trác Phàm cũng không cho ông mắng Tiểu Bảo Bối nữa!

Vậy sau này còn như thế nào nữa?

Ông làm cha của Tiểu Bảo Bối nhiều năm như vậy rồi, sao ông lại không biết Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ chính là người ý lại vào sự nuông chiều của người khác?

Trước kia thỉnh thoảng ông mới cần nhằn đối với Tiểu Bảo Bối, nên cô mới là người có tính tình lơ mơ như vậy! Nếu như sau này không cho ông cần cần con bé nữa, vậy chẳng phải con nhóc kia còn muốn lên trời hay sao?

Chỉ nghĩ tới sau này con nhóc này sẽ như vậy, Tiểu Đằng cũng có chút lo lắng.

Nhưng mà dưới ánh mắt khó hiểu của Tiểu Đằng, thì Kiều Trác Phàm đã ôm Tiểu Bảo Bối đi lên lầu . . .

- - Đường phân cách - -

‘Sân bay quốc tế Viễn Đông’ - -

“Là Diệp thiếu kìa!” Lúc bóng dáng của Diệp Tử Hi xuất hiện ở chỗ ga đến trong sân bay, thì có không ít người nhận ra anh ta.

Cũng đúng, kể từ sau khi Diệp Tử Hi về nước, thì trên màn hình ti vi liên tục xuất hiện hình ảnh của anh ta. dần dần nên quýndon.

Tần suất anh ta xuất hiện ở trên báo tạp chí còn nhiều hơn cả những minh tinh màn ảnh không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, Diệp Tử Hi cũng thừa nhận, đưa chuyện này ra ánh sáng chính là anh ta hòa theo ý của những người phụ nữ hám giàu muốn theo đuổi cao phú soái, ôm giấc mộng làm phu nhân nhà giàu. Vì sau khi về nước để có thể thuận lợi tiếp nhận công ty của cha anh ta, vì thế Diệp Tử Hi đã đem bản thân trở thành người phát ngôn của tập đoàn Diệp Thị.

Dựa vào gương mặt đẹp trai cùng với vẻ bề ngoài lịch thiệp, lại thỉnh thoảng đăng một vài bức ảnh ở trên trang blog cá nhân, bây giờ Diệp Tử Hi đã trở thành một ông chủ nhỏ giàu có nổi tiếng cả nước.

Mà những câu nói liên quan tới anh ta đã trở thành tiêu điểm chú ý của cư dân mạng.

Đương nhiên, bởi vì để được mọi người chú ý tới, nên đối với bản thân Diệp Tử Hi cũng yêu cầu rất cao. Trong khoảng thời gian tiếp nhận công ty, các hạng mục làm được không tệ. Nhất là bên thị trường chứng khoán, cổ phiếu của Diệp Thị cũng phát triển không ngừng.

Cùng lúc đó, danh hiệu thiếu phu nhân tương lai của Diệp thị cũng càng lúc càng khiến cho cư dân mạng chú ý

Mỗi một lần, trên web xuất hiện hình ảnh người nào đi cùng với Diệp Tử Hi, cho dù là nam hay nữ thì đều khiến cho người ta phải sợ hãi một trận.

Mà bây giờ dường như Diệp Tử Hi cũng rất say mê trong trò chơi đem bản thân trở thành người tình trong mộng của công chúng.

Mỗi một lần khi bị người khác nhận ra, khi đó Diệp Tử Hi sẽ tạo ra một tư thế anh tuấn, để cho những người này tự do chụp mình đăng lên mạng. Có một số bạn nữ ở trên mạng còn chủ động yêu cầu Diệp Tử Hi chụp ảnh chung. Mỗi lần như vậy Diệp Tử Hi đều rất tình nguyện phối hợp.

Có thể nói, Diệp Tử Hi là một công tử nhà giàu, bây giờ lại nghiện cảm giác trở thành minh tinh.

Mà mỗi lần những bạn nữ kia đăng ảnh công khai lên mạng, thì sẽ khiến cho người bên ngoài đưa ra những phỏng đoán. Lúc những phỏng đoán kia đến một giai đoạn nhất định thì Diệp Tử Hi lại đứng ra để bác bỏ.

Chính bởi vì điều này mới khiến cho mọi người càng chú ý tới xem người nào đoạt được giải thiếu phu nhân nhà họ Diệp.

Bị người khác dễ dàng nhận ra, bình thường vẫn có bộ dạng không sao cả, thậm chí còn làm ra mấy hành động treu đùa lại nhưng mà ngày hôm nay Diệp Tử Hi lại có chút khẩn trương.

Vì thế thậm chí anh ta còn nói với người trợ lý ở bên cạnh: “Lấy kính râm của tôi ra!”

Hiển nhiên, chuyện ngày hôm nay Diệp Tử Hi không hy vọng bị người khác phát hiện ra.

“Đây, Diệp thiếu!” Trợ lý đi bên cạnh Diệp Tử Hi nhiều năm, cho nên đối với phong cách làm việc của anh ta trong thời gian vừa qua cũng hiểu rõ. Trước kia vào lúc này, Diệp thiếu sẽ kêu anh ta nhìn xem bản thân có gì không ổn không, sợ sẽ bị ảnh hưởng tới hình tượng khi chụp hình.

Nhưng mà hôm nay Diệp thiếu lại kêu anh ta lấy kính râm ra. Đây rõ ràng là có chuyện gì xảy ra? Nhưng mà dù có nghi hoặc đi nữa, nhưng mà bản thân là trợ lý nên anh ta nhanh chóng giải quyết nhu cầu cần thiết của ông chủ một cách kịp thời.

Sau khi trợ lý đưa kính râm cho Diệp Tử Hi, lại cẩn thận đánh giá lại gương mặt của Diệp Tử Hi.

“Đúng rồi, chúng ta hãy tìm một lối đi khác đi.” Diệp Tử Hi không để ý tới ánh mắt khó hiểu của anh ta, lúc này Diệp Tử Hi dẫn anh ta đi vào một đường khác để đi trong sân bay.

Con đường kia vốn đã bị người khác vây quanh một vòng rồi.

Từ lối đi đặc thù đi ra, Diệp Tử Hi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi lấy kính rửa xuống, đồng thời anh ta còn móc khăn giấy ra để lau mồ hôi trên trán mình.

“Diệp thiếu, tại sao hôm nay lại phải đi lối này?” Lúc này, cuối cùng trợ lý không nhịn được nữa mà hỏi ra khỏi miệng.

Bình thường Diệp Tử Hi thích nhất là khoe khoang.

Giống như nếu trong hoàn cảnh vừa rồi, anh ta hận không thể kêu bọn họ chụp cho anh ta thêm mấy tấm hình.

Nhưng hôm nay . . .

Mà lúc này Diệp Tử Hi bị câu hỏi này của trợ lý làm cho khó chịu.

Anh ta nhíu mày lại.

Nói thật ra, Diệp Tử Hi cũng không biết vì sao mình lại phải né tránh như vậy.

Nhưng mà ngay vào lúc này, một giọng nữ ở cách đó không xa vang lên, cắt đứt sự rối rắm của hai người.

“Tử Hi . . .”

Bên trong hai chữ đơn giản như vậy nhưng bao hàm rất nhiều niềm vui.

Mà vào lúc bọn họ còn chưa phản ứng kịp thì một bóng dáng đã nhào về phía Diệp Tử Hi.

Bóng dáng màu đen kia, khiến cho trợ lý của Diệp Tử Hi cảm thấy thân thể của người này hơi mập mạp.

Người kia nhào tới, trực tiếp nhào vào trong lòng của Diệp Tử Hi.

Nhưng mà với tốc độ và sức nặng như người khổng lồ kia đánh tới, khiến cho một người đàn ông cao một mét tám như Diệp Tử Hi cũng cảm thấy có chút không tiếp nhận được.

Cả người của anh ta bị lùi về phía sau mấy bước, may là ở phía sau có một bức tường nên đã chặn được thân thể của hai người lại, lúc này mới tránh cho hai người trực tiếp ngã xuống dưới đất.

Nhưng mà, thể trọng và sức lực như vậy nhào tới khiến cho lúc Diệp Tử Hi đụng vào mặt tường thì trên trán của người đàn ông này nhấn lại thành một đường.

Đau!

Thực sự là đau vô cùng!

Nếu như người nào nói là không đau thì cứ thử bị cái người béo ú này đụng vào tường một lần mà xem?

Lúc đụng người vào tường kia, Diệp Tử Hi cảm giác xương cốt toàn thân của mình như muốn rời ra từng mảnh.

Nhưng mà người phụ nữ ở trong lòng lại hồn nhiên không biết.

Bây giờ cô chỉ chìm đắm trong niềm vui Diệp Tử Hi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Chương 77.2: Kiều Trác Phàm thiên vị đối với cô

“Tử Hi, cuối cùng thì anh cũng trở về! Anh có biết là em rất rất nhớ anh hay không . . .”

Cô dùng gương mặt mồm mỉm của mình cọ cọ lên đầu vai của Diệp Tử Hi, cố gắng muốn làm ra bộ dạng chim nhỏ nép vào người.

Nhưng mà vì cơ thể của cô quá mức khổng lồ, nên những hành động kia của cô cũng chỉ khiến cho cô nhìn giống như là một người béo ú muốn đụng ngã một người đàn ông.

Hình ảnh đó nhìn muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu.

Mà trợ lý của Diệp Tử Hi cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm này, lúc này cũng dùng ánh mắt quái dị quan sát hai người ở trước mắt.

Diệp Tử Hi bị nhìn chằm chằm như vậy thì có chút không được tự nhiên, vội vàng đẩy người phụ nữ đang áp chế ở trên người ra.

“Nhạc Dương, em lại nổi điên cái gì?”

Diệp Tử Hi hét lên, rõ ràng mang theo sự tức giận.

Mà bên trong sự tức giận đó chủ yếu là vì ý cười trong mắt của người trợ lý.

Có lẽ theo Diệp Tử Hi nghĩ, ý cười này chính là anh ta đang cười nhạo Diệp Tử Hi anh đúng không?

Bọn họ cười nhạo Diệp Tử Hi anh qua lại với một cô gái béo ú.

Nhưng mà Diệp Tử Hi cũng chưa từng phát hiện, lúc những người này nhìn anh ta thì trong ánh mắt đều thoáng qua một tia hâm mộ.

Bởi vì bọn họ đều nhìn ra được, cô gái béo ú kia thật sự rất thích Diệp Tử Hi.

Nếu không, ai lại trong nhiều năm trời không thèm liếc mắt nhìn những người đàn ông khác ở bên cạnh, mà chỉ mù quáng theo đuổi Diệp Tử Hi?

Bởi vì cảm nhận được hành động từ chối của người đàn ông này nên Nhạc Dương có chút mất mát.

Nhưng mà bàn tay múp míp của cô cũng vẫn chưa chịu buông bỏ vai của người đàn ông ra. Cô đã chờ bao lâu rồi mới nhìn thấy Diệp Tử Hi?

Được rồi, thật ra thì Diệp Tử Hi mới chỉ đi công tác được một tuần lễ.

Nhưng mà sao đối với Nhạc Dương cô mà nói một tuần này lại dài giống như là bảy thế kỷ vậy.

Thật vất vả mới gặp lại Diệp Tử Hi, sao Nhạc Dương có thể không kích động được cơ chứ?

Nhưng mà cảm giác được người đàn ông kia đẩy tay của cô ra, thì cảm xúc của Nhạc Dương vẫn bị sa sút một chút: “Tử Hi, đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ anh không nhớ em?”

Có một loại người, bạn sẽ vì người đó mà tâm tình phập phồng. Nếu người đó vui vẻ, bạn sẽ vui vẻ, thậm chí còn vui vẻ hơn người đó mấy lần. Nhưng mà người đó buồn bực, thì bạn cũng sẽ buồn bực theo. Thậm chí còn vì lòng mảy của người đó nhấn lại mà buồn bã vài ngày . . .

Mà đối với Nhạc Dương thì Diệp Tử Hi chính là một người như vậy.

Nhìn anh ta, đột nhiên Nhạc Dương cũng buồn.

Sau đó, trên gương mặt vốn đang vui vẻ kia thì lỗ mũi nhanh chóng hơi đỏ lên.

“Nhạc Dương, chúng ta lên xe rồi nói tiếp!”

Thành thật mà nói, nhìn Nhạc Dương như vậy không phải là Diệp Tử Hi không đau lòng.

Nếu không thì anh ta đã không vội vã kéo cô lên xe.

“Em . . .” Nhạc Dương vốn còn muốn nói điều gì nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn bị Diệp Tử Hi lôi đi.

Đương nhiên, cả quá trình này, nếu như Nhạc Dương không muốn thì căn bản Diệp Tử Hi cũng không có cách nào đã động đến cô được.

Không nói tới sức nặng của Nhạc Dương, cô còn học qua khóa võ thuật, nên căn bản Diệp Tử Hi không phải là đối thủ của cô!

Nhưng bởi vì anh là người mà cô thích, cho nên mặc kệ anh làm chuyện gì thì cô cũng sẽ đồng ý hết.

Mà Diệp Tử Hi cũng chính vì ý lại vào điều này, cho nên mới không có bất kỳ kiêng kỵ nào đối với Nhạc Dương.

Cho đến một ngày nào đó, Nhạc Dương không còn là một cô gái béo ú suốt ngày vây quanh sau lưng Diệp Tử Hi nữa, thì lúc này Diệp Tử Hi mới ý thức được thì ra tất cả những quyền lợi mà Nhạc Dương cho anh ta hưởng thụ, chẳng qua là vì người mà Nhạc Dương thích tên là Diệp Tử Hi mà thôi.

Một khi người mà cô thích không còn là anh ta nữa thì anh ta cũng không có cái quyền làm tổn thương cô nữa.

Mà bây giờ, Diệp Tử Hi vẫn chưa hiểu rõ điều này, cho nên anh ta mới ý được sùng mà kiêu!

“Diệp Tử Hi, anh có lời gì . . .” Bị Diệp Tử Hi kéo lên xe, Nhạc Dương vẫn có chút đau buồn nho nhỏ.

Bởi vì thật ra cô cũng nhìn ra được, Diệp Tử Hi rất không muốn để cho trợ lý của anh ta nhìn ra được rốt cục mối quan hệ của bọn họ là như thế nào.

Mà điều này, ngay đêm đầu tiên phát sinh quan hệ kia, Diệp Tử Hi đã nói với cô rồi.

Lúc ấy thì Nhạc Dương không cảm thấy gì.

Cô đã thích Diệp Tử Hi bao nhiêu năm rồi?

Ngay cả bản thân cô cũng chưa từng tính qua.

Đã có lúc ngay cả nằm mơ cô cũng hy vọng mình có thể cùng đắp cùng một cái chăn với Diệp Tử Hi ở trên cùng một cái giường lớn.

Bây giờ, giấc mơ này đã thành hiện thực, cô cảm giác mình không nên rồi rấm vì một chuyện nhỏ này.

Nhưng mà kể từ lúc đồng ý với Diệp Tử Hi xong, Nhạc Dương cũng bắt đầu phát hiện ra có chỗ không thích hợp.

Chỉ cần là những chỗ có nhiều người, Diệp Tử Hi liền bắt đầu không muốn nắm tay của cô.

Chỉ cần người khác nhìn bọn họ nhiều hơn một chút, thì Diệp Tử Hi sẽ kéo giãn khoảng cách giữa hai người bọn họ ra.

Có đôi khi đột nhiên anh còn hét to vào mặt cô, một bộ dạng giống như không có quan hệ gì với cô vậy, mà cô thì chỉ giống như là một người hâm mộ anh mà thôi.

Mỗi lần Diệp Tử Hi làm ra những chuyện như vậy, thì sau khi trở về anh lại thay đổi giống như một người khác vậy.

Anh nói, anh sợ những người hâm mộ anh ở trên mạng sẽ làm cho Nhạc Dương bị đưa ra ngoài ánh sáng. Vậy thì sau này cô sẽ không có ngày nào được bình yên. Diệp Tử Hi còn nói tất cả những việc anh làm bây giờ đều là đang bảo vệ cô.

Nhưng mà Nhạc Dương là một Luật sư có huy chương vàng, đầu óc cũng sẽ không phải là ngu ngốc. Sao cô có thể không nhìn ra được sự thực là Diệp Tử Hi sợ người khác biết anh có một người bạn gái mập ú, sợ người ta sẽ coi thường anh chứ.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn bị chìm đắm vào trong thế công dụ dàng của Diệp Tử Hi.

Đơn giản là vì cô yêu Diệp Tử Hi.

Cũng giống như ngày hôm nay vậy.

Trước mặt người trợ lý của anh thì biểu hiện của Diệp Tử Hi đối với cô có chút cay nghiệt, bây giờ sau khi lôi kéo cô lên xe, thì đột nhiên lại hôn lên môi của cô khiến cho những lời chưa nói hết của cô bị nghẹn lại trong cổ họng.

Cho tới khi kết thúc nụ hôn này thì toàn thân của Nhạc Dương đã mềm nhũn ra.

Diệp Tử Hi nhìn thấy trong đôi mắt bồ câu kia toát ra vẻ xinh đẹp phong tình.

Điều này trước đây Diệp Tử Hi chưa bao giờ nhìn thấy.

Một giây này, anh ta có cảm giác máu nóng toàn thân đều tuôn trào tụ về một điểm.

Cũng là lần đầu tiên anh ta biết được cô gái mập ú này chính là yêu vật trời sinh.

So với tất cả những người phụ nữ mà Diệp Tử Hi anh từng qua lại thì hình như còn xinh đẹp hơn.

Cho nên anh ta biết rõ đến cuối cùng mình không thể nào cưới Nhạc Dương, nhưng mà vẫn hăm sâu vào trong trò chơi này cùng với Nhạc Dương.

“Diệp Tử Hi, anh đã từng thử ở trên xe chưa?”

Vừa lúc đó, Diệp Tử Hi nghe thấy một giọng nữ khàn khàn có chút không giống với giọng của Nhạc Dương.

Lúc quay đầu lại nhìn, anh ta mới phát hiện ra Nhạc Dương đang ngồi ở ghế lái phụ, đôi mắt xấu hổ nhìn anh ta.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen.

Chiếc áo sơ mi trắng ở bên trong trong lúc bọn họ ôm hôn đã bị bung ra mấy cái nút áo.

Cổ áo làm lộ ra một mảng lớn phong cảnh, bị mái tóc rũ xuống của cô che đi, khiến cho nó có hiệu quả giống như ôm tỳ bà che nửa mặt.

Nhưng mà cũng chính vì hiệu quả thị giác như vậy nên đã kích thích dây thần kinh giác quan của Diệp Tử Hi

Nhìn Nhạc Dương như vậy, yết hầu của Diệp Tử Hi không tự chủ bắt đầu trượt lên trượt xuống.

Lại không cần phải nói lúc này Nhạc Dương còn dùng giọng nói khàn khàn hỏi anh ta một câu hỏi đầy tính ám hiệu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chương 77.3: Kiều Trác Phàm thiên vị đối với cô

Editor: Táo đồ phở núi

Ngay lập tức Diệp Từ Hi cũng không quan tâm tới đây đang ở cửa sân bay, trực tiếp kéo rèm cửa xe lại, ngay sau đó điều chỉnh chỗ ngồi thấp xuống, sau đó bồng chốc nhào lên người của Nhạc Dương.

“Diệp Từ Hi, anh đừng như vậy! Đây là sân bay . . .” Nhạc Dương nhìn như có ý tốt muốn nhắc nhở.

“Đương nhiên anh biết rõ đây là sân bay. Nhưng mà em khiến cho anh đứng ngồi không yên!” Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Nhạc Dương, Diệp Từ Hi liền phát hiện ra mình muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô gái béo ú này mặc dù không có được vòng eo thon mảnh mai như những cô gái khác.

Nhưng mà cả người của cô béo đều, chứ không phải là mỗi chỗ đều lồi ra một cục thịt mỡ.

Cả người của cô sờ lên rất mềm mại, cũng không lo đụng đau chỗ này đau chỗ kia.

Cảm giác này, so với những người phụ nữ mảnh mai kia hoàn toàn khác nhau.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà sau khi Diệp Từ Hi và cô làm lần đầu tiên xong, mỗi ngày dù có xã giao về trễ đi nữa thì anh vẫn luôn rất thích trở về bên cạnh cô.

Thậm chí Diệp Từ Hi còn phát hiện, bản thân mình chỉ cần đụng chạm vào người của Nhạc Dương thì anh lập tức có phản ứng.

Có đôi khi ở trước mặt nhiều người như vậy còn cảm thấy rất mất mặt.

Anh cũng muốn kiềm chế lại cảm xúc này của mình, nhưng mà mỗi lần những cảm xúc này tới quá đột ngột. Khiến cho Diệp Từ Hi căn bản không có cách nào kiềm chế được.

“Nhưng mà một lát nữa những người hâm mộ của anh bắt gặp thì sẽ không được hay lắm!” Nhạc Dương vẫn còn đang chơi trò chơi truy đuổi với Diệp Từ Hi ở trong xe

Cô thừa nhận đây chính là bệnh lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ.

Cô đang trả thù việc lúc này Diệp Từ Hi đẩy cô ra ở trước mặt trợ lý.

Mà Diệp Từ Hi nói : “Nhạc Dương đừng đùa! Nếu như em sợ bị người khác bắt gặp thì vừa rồi đừng quyến rũ anh chứ!”

Quả nhiên, Diệp Từ Hi cũng nhìn ra dụng ý này của Nhạc Dương.

Hơn nữa, còn thẳng thắn vạch trần ở trước mặt của cô.

Giờ phút này, Nhạc Dương có chút sùng sốt.

Mà Diệp Từ Hi cũng nhân cơ hội này, lại nhào thẳng lên trên người cô một lần nữa.

Lần này Nhạc Dương đã bị anh ta bắt được.

Ngay lập tức anh ta nở nụ cười tà ác, cũng có nghĩa là chuyện gì đó cũng bắt đầu.

Mà khi hai người này đang toàn tâm toàn ý tập trung vào việc kia thì không hề biết rằng ngoài sân bay lúc này có một người đang đứng.

Người kia đeo một cái kính râm, trên tay còn cầm theo một va li hành lý.

Xem ra người này cũng vừa mới xuống máy bay.

Lúc đi ra khỏi cửa chính sân bay, người đàn ông này nhìn chăm chăm lên bầu trời của thành phố này.

Tư thế buồn bã như thế kia giống như là đang thăm hỏi một người bạn đã nhiều năm không gặp . . .

Nhưng mà bởi vì rèm cửa sổ ở trên xe đã được kéo lại kín mít nên bọn họ không nhìn thấy người này .

- - Đường phân cách - -

Buổi tối, Tiểu Bảo Bối đang duỗi chân ở trên giường của mình, nghe nói động tác này có thể giảm cân. Cũng chính bởi vì điều này mà mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều lăn qua lăn lại ở trên giường. Mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đang đắp cái gì đó đen thùi lùi.

Theo như lời nói của cô thì đó chính là mặt nạ bùn đen. Những thứ này đều là hàng tồn ở trong nhà họ Tiểu.

Cũng chính bởi vì hôm nay trở về nên cô mới có thời gian rảnh để đắp.

Nghe nói hai ngày trước Kiều Trác Phàm kêu người ta đến sửa sang lại một hồi. Những chỗ ít dùng tới ở trong nhà cũng trở nên sáng sủa hẳn lên. Ngay cả cái giường nhỏ của cô cũng đã được đổi thành cái giường lớn.

Cũng chính bởi vì điều này nên cô không cần phải lo lắng động tác duỗi chân lúc này của mình là quá khoa trương, mà cả người mình rơi xuống giường.

“Cục cụng . . .” Tiểu Bảo Bối đang duỗi chân cảm thấy hôm nay bản thân mình hình như đã giảm cân được một chút thì giọng nói của Kiều Trác Phàm lại vang lên ở trong buồng tắm.

“Muốn gì? Không có chuyện gì thì đừng gọi em, em đang bận!” Bận giảm cân cấp tốc đấy nè!

Loại chuyện đòi hỏi phải có ý chí kiên định này, không hề dễ dàng đạt được mục đích một chút nào.

Cho nên Tiểu Bảo Bối cũng thật sự lo lắng, Kiều Trác Phàm sẽ làm nhiều loạn quyết tâm giảm cân của cô.

Tiểu Bảo Bối vừa lăm bằm vừa tiếp tục hành động giảm cân của mình.

Nhưng mà Kiều đại gia lại nói: “Lấy cho anh bộ đồ ngủ! Vừa rồi vào phòng tắm anh quên cầm theo!”

“Ồ đây không có đồ ngủ của anh!” Tuần trước tới đây không phải hôm đó anh đã phải dùng khăn tắm của Tiểu Bảo Bối cô để quần người hay sao?

Nghĩ tới chuyện chiếc khăn tắm con cừu lười của mình bị Kiều Trác Phàm nhúng chàm, thì sau đó mỗi lần dùng khăn tắm để lau người Tiểu Bảo Bối đều cảm thấy thẹn thùng!

“Có. Ở trong ngăn tủ đầu tiên bên cạnh em đó! Lấy ra đưa lại cho anh nhanh lên, nếu không thì một lát nữa anh để cả người trần truồng như vậy đi ra ngoài cho em bị lóa mắt luôn!” Kiều đại gia ở bên trong tức giận bắt mẫn.

Ngay lập tức dù ý chí của Tiểu Bảo Bối có kiên định như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể đứng dậy.

Cô thật sự không muốn nhìn thấy cơ thể trần truồng chói mắt của Kiều Trác Phàm đâu.

Mặc dù thứ đồ chơi kia không phải là cô chưa từng nhìn thấy, nhưng mà Nhạc Dương đã nói nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột.

Chỉ nghĩ tới bộ dạng trần truồng đi ra của Kiều Trác Phàm, thì Tiểu Bảo Bối có thể đoán ra được Nhạc Dương sẽ cười cợt mình như thế nào khi mình bị đau mắt hột.

Vì không muốn loại chuyện như vậy phát sinh, Tiểu Bảo Bối hạ quyết tâm tạm gác lại kế hoạch giảm cân, nhanh chóng lại tủ lấy những thứ mà Kiều Trác Phàm vừa nói.

“Tìm được chưa?” Ở trong phòng tắm lại truyền tới giọng nói không hài lòng với chất lượng phục vụ như vậy của Kiều đại gia.

“Vẫn chưa!” Tiểu Bảo Bối vừa nói xong còn nhỏ giọng lăm bằm: “Đây là phòng riêng của người ta, làm sao có thể có đồ ngủ của anh được chứ!”

Nhưng mà vừa mở ngăn tủ ra, thì Tiểu Bảo Bối sợ ngây người.

Quả thật là đúng như lời Kiều Trác Phàm nói, bên trong đó đều là đồ ngủ của đàn ông. Hơn nữa mỗi một bộ đều là loại không có nhãn mác.

Mỗi một bộ đều là loại mới tinh. Nhưng mà cũng có thể nhìn ra được, những bộ quần áo này đều đã được giặt ủi qua rồi.

Nhưng mà những thứ này, đến cùng thì Kiều Trác Phàm đã đưa tới khi nào vậy?

“Vẫn chưa tìm được sao? Em đúng là đầu óc ngu xuẩn, anh không thể nào trông cậy gì vào em được!” Kiều đại gia bắt đầu mắng chửi người.

Bộ dạng lúc này so với bộ dạng người chồng điển hình biểu hiện ở trước mặt của Tiểu Đằng thì bản chất hoàn toàn khác nhau.

Thực ra bây giờ Kiều Trác Phàm chính là điển hình của hành động chỉ cho châu quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn!

Chuyện bắt nạt Tiểu Bảo Bối, chỉ có duy nhất Kiều Trác Phàm anh mới được phép.

Còn những người khác cút xa một chút.

Sau đó phòng tắm vang lên tiếng đẩy cửa ra.

Giống y như lần trước, Kiều Trác Phàm quần cái khăn tắm in hình con cừu lười của Tiểu Bảo Bối đi ra.

Quả thực là anh có chút bận tâm về cô gái ngu ngốc này, ngay cả bộ quần áo của anh cũng không tìm được.

Nhưng mà chờ lúc anh đi ra mới phát hiện được, Tiểu Bảo Bối đang yên đang lành bôi tung hết đồ ngủ của anh ở trong tủ lên.

“Tiểu Bảo Bối, em đang làm cái gì đó?” Kiều Trác Phàm có chút hỗn hển.

Quần áo vốn đang được xếp ngay ngắn gọn gàng, bây giờ đã rơi vãi đầy đất.

Khiến cho người đàn ông nào đó mắc chứng bệnh sạch sẽ một cách cố chấp có chút không chịu được.

“Anh đưa những bộ quần áo này tới khi nào? Vẫn chưa được sự đồng ý của em mà!” Lại lấy một bộ quần áo ngủ ở trong ngăn tủ quăng ra ngoài, trên đầu của Tiểu Bảo Bối vẫn còn đeo một cái tai thỏ nhìn rất đáng yêu.

Đương nhiên ngoại trừ cái mặt nạ đen thui mà cô đang đắp ở trên mặt ra.

“Quần áo này là tuần trước anh kêu quần gia đưa tới, vì sau này thường tới bên này ở lại nên anh cũng không thể nào ngày ngày quần khăn ngủ như vậy được!” Đối với lần này Kiều Trác Phàm bày tỏ hết sức rối rắm.

Tuần trước, cả đêm anh đều quần khăn tắm quanh người như vậy.

Chỉ cần cái khăn tắm này hơi buông lỏng ra một chút, thì Tiểu Bảo Bối liền kêu ầm lên. Giống như hận không thể làm ầm ĩ tới Tiểu Đằng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chương 77.4: Kiều Trác Phàm thiên vị đối với cô

Editor: Táo đỏ phổ núi

Cuối cùng Kiều đại gia chỉ có thể bất cứ lúc nào cũng phải giữ chặt khăn tắm để cho nó không rơi xuống. Khiến cho anh vốn còn mang theo ảo tưởng lưu manh nào đó khi được cùng giường chung gối với Tiểu Bảo Bối thì lúc bấy giờ cũng bị tan biến.

“Nhưng mà khi anh đem những thứ này tới, có phải cũng nên hỏi ý kiến của em một chút hay không. Dù gì thì đây cũng là nhà em, là phòng riêng của em!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này thì giậm chân để tuyên bố chủ quyền của mình, và dùng hành động này để uy hiếp Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà không ai nói với Tiểu Bảo Bối rằng khi cô đeo cái tai thỏ kia, hành động giậm chân này của cô nhìn không có chút liên quan nào tới hai chữ uy nghiêm cả.

Muốn dựa vào hành động này để uy hiếp Kiều Trác Phàm thì quả thực là chẳng khác nào mò trăng dưới nước cả.

“Lần sau anh sẽ hỏi ý kiến của em trước!”

Nhìn bộ dáng giống như trẻ con kia của cô, Kiều Trác Phàm dứt khoát bước nhanh về phía trước, sau khi kéo cái lỗ tai thỏ của cô thì nói.

Thì ra cô nhóc này thờ phỉ phò nửa ngày như vậy chỉ vì muốn tuyên bố chủ quyền của mình?

Ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ này, Kiều Trác Phàm cũng quyết định chiều theo ý cô.

“Được rồi, bây giờ thì mau nhấc cái chân của em lên nào.” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm rơi vào chỗ nào đó dưới chân cô.

Mà ánh mắt này đương nhiên là Tiểu Bảo Bối đã nhận ra.

Cô biết rõ hẳn là cô đã dẫm lên bộ quần áo nào đó của anh rồi.

Vừa rồi cảm xúc dưới chân đã nói cho cô biết điều đó.

Nhưng mà vì để cho mình trở nên kiêu ngạo hơn một chút, Tiểu Bảo Bối đã không thèm để ý tới.

“Không bỏ!”

Nghe thấy lời này của cô đột nhiên Kiều Trác Phàm tới gần hơn vài phân.

Gương mặt đẹp trai vẫn còn mang theo những giọt nước chột phóng đại trước mắt của cô.

Có lẽ là do vừa rồi vừa mới tắm rửa xong, nên khi Kiều Trác Phàm ghé sát vào như vậy thì Tiểu Bảo Bối có cảm giác ẩm ướt ngượng ngùng.

Theo bản năng cô hạ thấp đầu xuống một chút, ai ngờ Kiều Trác Phàm lại tiếp tục sát lại gần hơn.

Lúc này, khoảng cách giữa môi của Kiều Trác Phàm và cô vô cùng gần.

Khi hô hấp Tiểu Bảo Bối ngừng thấy hơi thở mát mẻ sau khi tắm của anh.

Nhìn cánh môi khẽ nhúc nhích, Tiểu Bảo Bối còn cho rằng Kiều Trác Phàm muốn hôn cô.

Thành thật mà nói, thời gian gần đây tần suất Kiều Trác Phàm hôn cô rất cao. dĩ@een*dyan(lee^qu.donn).

Chỉ cần khoảng cách như thế này thì môi của anh nhất định sẽ hướng về cô.

Chính bởi vì có kinh nghiệm như vậy cho nên khi cánh môi của Kiều Trác Phàm để sát vào thì Tiểu Bảo Bối liền nhắm mắt lại theo bản năng.

Nhưng vừa lúc đó, cô lại nghe thấy có tiếng cười vang lên ở bên tai, ngay sau đó là giọng nói mang theo sự trêu chọc của anh: “Nếu không chịu bỏ ra vậy em định giấu cái quần lót của anh làm của riêng hay sao?”

Bị Kiều Trác Phàm nói như vậy Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được cái gì.

Đợi tới khi cúi đầu xuống nhìn thì nhìn thấy chân của mình đang giẫm lên một cái quần lót màu đen.

Cảm giác kia giống như là vừa mới tiếp xúc thân mật với Kiều Trác Phàm vậy, dòng điện chạy loạn trong người. Tiểu Bảo Bối sợ hãi kêu lên một tiếng vội vàng nhảy ra khỏi chiếc quần lót sau đó trốn qua một bên.

Bộ dạng kia giống như là cô vừa mới làm chuyện gì đó mà không thể để cho người khác nhìn thấy vậy.

Vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm chậm rãi cúi người xuống nửa ngồi nửa quỳ xuống nhặt cái quần lót mà vừa bị cô đạp lên, quơ quơ ở trước mặt của cô.

Giống như đang muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, cái quần lót này đã bị em nhúng chàm rồi.

Cuối cùng, dưới cái nhìn lên lút của Tiểu Bảo Bối, anh chậm rãi đi về phía phòng tắm.

Cảm thấy bước chân của Kiều Trác Phàm càng lúc càng xa rồi, lúc này Tiểu Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ lạ thật, tại sao vừa nãy tim của cô lại đập nhanh như vậy?

Giống như là đang làm chuyện xấu gì đó mà bị Kiều Trác Phàm bắt được vậy!

“Này thì đập loạn lên nè, vừa rồi anh ấy cũng không làm gì mà!” Cho rằng Kiều Trác Phàm không nghe thấy được, Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng nói nhỏ. Thậm chí cô còn gơ tay lên dẫm lên ngực của mình.

Nhưng vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm vốn tưởng rằng đã đi tới phòng tắm rồi chột vòng trở lại.

Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối bị giật mình sợ gần chết.

“Em cho rằng vừa rồi anh sẽ hôn em?”

Một câu nói này của anh khiến cho Tiểu Bảo Bối hận không thể đào một cái hố để chui xuống. Mặc dù vừa rồi đúng là cô đã cho là như vậy!

Nhưng mà bị Kiều Trác Phàm nói thẳng ra như vậy ở trước mặt mình thì cô vẫn cảm thấy có chút mất mặt.

Ngay lập tức Tiểu Bảo Bối đã làm ra một hành động mà ngay cả bản thân cô cũng không ngờ tới, chính là giấu mình vào trong ngăn tủ mà mới vừa rồi cô đã ném hết quần áo của Kiều Trác Phàm ra!

“Đồ ngốc!” Nhìn hành động của cô, Kiều Trác Phàm có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người đi tới phòng tắm.

Đợi lúc sắp bước vào trong phòng tắm anh lại nói: “Nếu như vừa rồi trên mặt em không có mấy thứ quái quỷ kia thì đúng là anh đã hôn em rồi!”

Sau đó trong phòng tắm vang lên một tiếng cười rất to. Hiển nhiên là Kiều Trác Phàm đã đi vào rồi.

Mà bên ngoài, Tiểu Bảo Bối đang trốn trong tủ quần áo mới nhớ tới là vừa rồi cô đã dán mặt nạ bùn đen ngay ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Sau khi cô dán xong, thì Kiều Trác Phàm bắt đầu khinh thường mấy thứ này.

Nếu nói như vậy có nghĩa là nếu vừa rồi không có cái mặt nạ bùn đen này thì Kiều Trác Phàm đã . . .

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy xấu hổ và lúng túng . . .

- - Đường phân cách - -

Hai ngày nay, hình như tập đoàn Đế Phàm có lưu truyền chuyện gì đó rất thú vị thì phải.

Mấy người phụ nữ cứ tùm năm tùm ba lại tám chuyện với nhau tới mức văng nước miếng khắp nơi.

Nhìn bọn họ tám chuyện với nhau hăng say như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng rất muốn gia nhập.

Nhưng mà cứ mỗi lần cô đi lại thì những người kia liếc nhìn cô một cái rồi tản ra tứ phía.

Cho dù cô hỏi thẳng những người kia là: “Các cô đang nói chuyện gì vậy?”

Thì những người kia cũng sẽ nói với cô: “Không có gì. Chúng tôi chỉ đang nói chuyện về công việc!”

“Nếu là nói chuyện về công việc thì vì sao lại không thể để cho tôi tham gia cùng chứ?” Nếu đã bị điều sang bên này, Tiểu Bảo Bối cũng muốn hoàn toàn hòa nhập vào hoàn cảnh sống mới ở đây.

Nếu không mỗi ngày ở chỗ này, người mà cô nói chuyện được chỉ có mỗi Kiều Trác Phàm.

Ngay cả A Vĩ đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, cô cũng không có cách nào mở miệng được.

Nhưng mà những người kia lại nói với Tiểu Bảo Bối: “Chúng tôi nói về công việc chuyên môn của mình, xin hỏi cô có chuyên môn với chúng tôi sao?”

Bị nói ra vấn đề này, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể biết điều ngậm miệng lại rồi đi.

Hiển nhiên cô đã bị những người ở đây gạt ra một bên.

Gãi gãi bàn tay đang quần băng gạc của mình, một mình Tiểu Bảo Bối trốn ở trong phòng trà nước, nhìn ra bầu trời trong xanh ở bên ngoài tập đoàn Đế Phàm.

Mà lúc này, Anna đi một đôi giày cao gót màu đỏ rất đẹp đi từ bên ngoài vào.

Hôm nay Anna mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ thẫm, ở thắt lưng có chiếc nơ hình con bướm.

Kỳ thực màu đỏ thẫm rất kén người mặc. Nếu như mặc không hợp thì sẽ khiến cho người ta cảm thấy nhìn rất quê mùa.

Mà Anna thì lại vô cùng hợp với chiếc áo khoác bằng ni màu đỏ thẫm này. Nhất là khí chất trên người của cô, đi đến đâu là hấp dẫn ánh nhìn đến đó không có gì cản nổi.

Vốn là những người ở trong phòng trà nước này tùm tùm lại thành một đám, nhưng vừa nhìn thấy Anna đến thì đã biết điều rồi đi.

“Tiểu Bảo Bối, tại sao lại trốn một mình ở chỗ này?” Sau khi Anna rót một ly trà sữa xong, thì liền bung đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối.

“Không có gì, chỉ là có chút nhàm chán!” Tiểu Bảo Bối nhìn cô, phát hiện ra Anna nhìn rất xinh đẹp cho nên cô lại nhìn thêm mấy lần nữa.

Mà ánh mắt kia của cô hết sức ngây thơ, không có bất kỳ tạp chất nào chỉ đơn thuần là thờ ơ. So với những người mà trước kia Anna đã tiếp xúc thì hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chương 77.5: Kiều Trác Phàm thiên vị đối với cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Bởi vì mang danh hiệu là con gái độc nhất của tập đoàn Lăng thị, hơn nữa lại có một vẻ bề ngoài xinh đẹp và lộng lẫy, nên từ nhỏ tới lớn Anna đã nhận được không ít sự chú ý.

Nhưng mà những người kia lúc nhìn cô, thì cũng ít nhiều gì mang theo những tình cảm khác. Có rất nhiều người là muốn nịnh nọt cha cô, cũng có nhiều người hâm mộ vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô.

Ánh mắt trong sạch như Tiểu Bảo Bối lúc này thật sự là lần đầu tiên cô gặp phải.

Mà điều này cũng là điều mà Anna cảm thấy đáng quý.

“Làm sao vậy? Có phải là bởi vì những người ở ngoài kia không?” Bởi vì di truyền được một chút gì đó của cha cô, cho nên thính lực của cô cũng có được thiên phú hiếm có.

Cho nên lúc vừa rồi lúc cô đang đi về phía phòng giải khát thì nghe được đoạn đối thoại kia.

Nội dung đại khái là Tiểu Bảo Bối chính là tình nhân mà Kiều Trác Phàm bao dưỡng, hơn nữa lại còn giấu ở trong tập đoàn Đế Phàm.

Cũng đúng, trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió.

Hơn nữa ngày hôm đó khi Tiểu Bảo Bối bị thương, Kiều Trác Phàm đã vô cùng lo lắng ôm cô chạy ra khỏi tập đoàn Đế Phàm, đã bị không ít nhân viên ở đây tận mắt chứng kiến. Bởi vì như vậy cho nên chuyện Tiểu Bảo Bối là người phụ nữ của Kiều Trác Phàm đã lan truyền ra.

“Tôi cũng không biết vì nguyên nhân gì mà bọn họ đều không muốn nói chuyện với tôi!” Tiểu Bảo Bối có chút buồn bã. Cô cảm thấy hoàn cảnh mới ở đây dường như còn khó thích ứng hơn khi cô mới tốt nghiệp và tiến vào Tiểu Thị làm việc.

Khi đó, cô cũng được coi như là một nhân viên nhảy dù vào trong đội ngũ nhân viên của Tiểu Thị. Bởi vì là thiên kim của tổng giám đốc, cho nên cũng có không ít thì nhiều có chút xa cách đối với cô.

Nhưng mà sau đó thì mỗi lần Tiểu Bảo Bối đều tích cực tham gia các hoạt động của công ty, khiến cho cảm giác xa cách kia nhanh chóng bị phá vỡ.

Nhưng mà lần này, những nhân viên trong tập đoàn Đế Phàm dường như còn khó ứng phó hơn cả những người kia.

“Không cần phải buồn vì những người đó! Nếu như thật sự cảm thấy không vui, thì tìm Kiều thiếu kê thải những người này là được!”

Anna vừa uống trà sữa vừa hừ nhẹ.

Giọng nói nhẹ như nước chảy mây trôi kia, giống y hệt như những nội dung mà Tiểu Bảo Bối đọc trên tạp chí ngày hôm nay.

Nhưng mà dường như cô vẫn chưa ý thức được một câu nói này thế nhưng mà quyết định công việc của rất nhiều người.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe như vậy thì chỉ bĩu môi nói: “Làm sao có thể? Bọn họ không để ý tới tôi thì không để ý thôi, làm như vậy thì quá tàn nhẫn rồi!”

Mặc dù cô xuất thân trong một gia đình rất tốt, nhưng mà cô cũng hầu được có một số người cần phải dựa vào công việc để nuôi sống cả nhà. Cho nên, cô thực sự không hy vọng sự việc phát triển theo hướng này.

“Hơn nữa, Kiều Trác Phàm sẽ không thể nào vì tôi mà làm như vậy được . . .” Câu nói cuối cùng này là Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng mà những lời nói này vẫn lọt vào trong tai của Anna.

“Tiểu Bảo Bối, cô lại không hiểu rồi. Người phạm sai lầm thì nên nhận lấy sự trừng phạt. Nếu như bọn họ không nhận lấy bài học kinh nghiệm khi ở đây mà ăn nói lung tung, thì sau này khi làm việc ở những chỗ khác bọn họ vẫn sẽ vi phạm. Bởi vậy nên trong nội bộ công ty sẽ có rất nhiều người miệng rộng. Tôi cảm thấy, để những người kia ở lại sẽ ảnh hưởng tới sự đoàn kết và ổn định của công ty chỉ bằng cứ đuổi thẳng cổ bọn họ đi, khiến cho bọn họ nhận được bài học kinh nghiệm trong chuyện này. Khiến cho công ty đoàn kết hơn, đồng thời cũng khiến cho những người này nhận ra được khuyết điểm của mình!” Những lời này, Anna nói có chút chân thành.

Mà Tiểu Bảo Bối sau khi nghe thì như lọt vào trong sương mù.

Nhưng mà điều mà khiến cho Tiểu Bảo Bối kinh ngạc nhất chính là câu nói phía sau của Anna.

“Tiểu Bảo Bối, cô thực sự có thể khiến cho Kiều Trác Phàm sa thải những người nói lung tung kia! Chưa thử qua sao cô biết là không được?”

Lúc nói xong những lời này, Anna đã bung ly trà sữa của mình chậm rãi đi ra khỏi phòng giải khát.

Thực ra thiếu chút nữa đã nói cho Tiểu Bảo Bối biết : cho dù cô có muốn hái sao trên trời, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ hái xuống cho cô! Cùng chiều tới mức như vậy, làm sao anh ta có thể để cho mấy người ăn nói lung tung làm ảnh hưởng tới tâm tình của cô được chứ?

Nhưng mà Anna suy nghĩ lại, chút chuyện tình yêu đương gì đó vẫn nên để tự Kiều thiếu nói ra thì tốt hơn.

Người đàn ông khó tính kia, nếu như biết được cô huyền thuyên ở trước mặt Tiểu Bảo Bối thì đoán chừng là cô cũng không có đồ ngon để ăn đâu.

Nghĩ tới đây Anna vội vàng rời khỏi nơi thị phi này.

Mà lúc Anna rời đi, Tiểu Bảo Bối ở lại có chút tò mò nháy mắt: Hay là thử một chút xem sao?

- - Đường phân cách - -

Một lần nữa quay trở lại phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, thấy Kiều Trác Phàm vẫn giống như trước, ngồi yên tại vị trí làm việc, giống như không có bất kỳ dấu hiệu rời đi nào. Tiểu Bảo Bối vội vàng lặng lẽ ngồi lại trên ghế sofa.

Đến làm việc tại tập đoàn Đế Phàm, cô không cần phải mặc những bộ đồng phục cứng nhắc như khi đi làm ở Tiểu Thị. Mà thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm đều sẽ cho người đến nhà đưa một đồng quần áo. Phần lớn đều là váy liền thân.

Giống như hôm nay, cô mặc một chiếc váy trắng có in hình những bông hoa nhỏ li ti, tay áo bèo nhún. Nhưng mà váy áo xinh đẹp thì xinh đẹp nhưng mà lại không có túi!

Cho nên cô chỉ có thể mang cái túi con cáo mà lần trước cô đi dạo phố cùng với Nhạc Dương đã mua được, bên trong đó để khăn giấy và điện thoại di động.

Xét thấy chuyện cô bị thương mấy ngày hôm trước, cho nên dù cô có đi dạo một mình ở trong tập đoàn Đế Phàm thì Kiều Trác Phàm cũng yêu cầu cô mang theo điện thoại di động. Cho nên lúc cô vừa ra cửa thì còn đeo theo cái túi xách con cáo đáng yêu này.

Lúc trở lại phòng làm việc, chuyện đầu tiên mà Tiểu Bảo Bối muốn làm chính là lấy cái túi xách này xuống.

Mà ngay vào lúc này giọng nói của Kiều Trác Phàm từ phía sau vang lên.

“Cục cưng đi chơi về rồi?”

Giọng nói của anh mang theo sự cưng chiều trước sau như một. Có lẽ là do ánh mắt trời khiến cho người ta có chút lười biếng. Lúc này trong giọng nói của Kiều Trác Phàm cũng lộ ra một chút lười biếng. Nghe vào tai rất dễ khiến cho người ta muốn sa vào trong đó.

“Kiều Trác Phàm...” Tiểu Bảo Bối cúi cái đầu nhỏ xuống, nằm sấp ở trên ghế sofa không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương kia, giống như một cô dâu nhỏ bị uất ức.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến cho tim của Kiều Trác Phàm đau lòng không thôi.

“Làm sao vậy?” Lúc nói những lời này, thì Kiều Trác Phàm đã đứng lên khỏi ghế làm việc, sải bước đi về phía cô.

“Không sao . . . Không sao hết!” Giọng nói của cô rất nhẹ rất dịu dàng khiến cho người ta muốn cắn cô một cái.

“Không sao mà về mặt lại như thế này? Mau lên, mau nói cho anh biết bị làm sao nào? Con mẹ nó ai dám bắt nạt em?”

Anh đã đi tới bên cạnh cô, cánh tay dài nhấc cả người của cô và cái túi xách ở trên ghế salon lên, ôm vào trong lòng.

Mà cái tư thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không được thoải mái.

Chỗ không thoải mái còn không phải là do hai tay của Kiều Trác Phàm ôm cái mông nhỏ của cô lên.

Động tác này khiến cho hai chân ngắn của Tiểu Bảo Bối không chạm tới đất, nhìn có chút nhếch nhác.

Vì vậy cô giãy giụa: “Thả em ra . . .”

Bởi vì cô có chút ngượng ngùng nên giọng nói của cô mang theo chút nức nở.

Mà điều này lại khiến cho người đàn ông ôm cô cảm thấy cô đang đau khổ tới cực điểm.

Mà lúc người đàn ông lo lắng ép hỏi xem cô gái nhỏ này đã xảy ra chuyện gì, thì đôi mắt của cô bị những sợi tóc mái rũ xuống che đi một tia giả hoạt chột lóe sáng lên trong đôi mắt của cô!

Hết chương 77.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Chương 78.1: Ông xã, có được không vậy!

Editor: Táo đồ phở núi

“Cục cưng, nói cho anh biết rốt cục là bị làm sao vậy?” Nhìn cái đầu nhỏ của cô sắp gục xuống dưới đất luôn rồi, Kiều Trác Phàm chỉ có thể cố gắng ôm lấy.

Mà Tiểu Bảo Bối bị anh ôm vào trong lòng thì lại càng xấu hổ muốn né tránh

“Thả em xuống đi nào.” Nhiệt độ bàn tay của Kiều Trác Phàm rất cao. Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy nếu như anh không buông ra ngay thì cái mông của cô nóng sắp chín luôn rồi. Tồi nay trên bàn ăn có thể sẽ có thêm một món mới đó chính là thịt mông kho tàu.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại không biết là cô xấu hổ, nên vẫn cố chấp không chịu xích ra chút nào. Nhìn thấy cô không được tự nhiên, anh lại cho rằng cô nhóc này đang cấu kính với mình.

“Không buông, không buông! Trừ phi em nói cho anh biết lý do tại sao!” Lần này, Kiều Trác Phàm dứt khoát ôm cô tới trước bàn làm việc, đặt thân hình nhỏ bé của cô lên trên mặt bàn.

Trên bàn làm việc mà Tiểu Bảo Bối đang ngồi kia, bên cạnh còn đặt điện thoại bàn, và cả những giấy tờ mà Kiều Trác Phàm đang xử lý.

Phía sau còn có máy tính xách tay của Kiều Trác Phàm

Một đồng lớn những thứ quan trọng đều đặt ở xung quanh mông của cô khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Thả em đi xuống đi!” Bởi vì tà váy của cô không được dài lắm, sau khi bị đặt lên trên mặt bàn xong, thì váy của cô chỉ che được một khúc ngắn ở trên đùi. Bởi vì như vậy nên cái chân không che được kia liên tục lắc lắc ở mép bàn.

Nhìn hành động lén lút kia của cô, Kiều Trác Phàm cũng biết cô muốn trốn từ trên bàn xuống.

Mà anh cũng nhanh tay lẹ mắt giữ lại được.

Nên lúc Tiểu Bảo Bối định từ trên bàn nhảy xuống phía dưới thì bóng dáng của Kiều Trác Phàm chợt lóe lên.

Lúc này vốn đang đứng ở bên cạnh cô bây giờ đã đứng ở trước mặt của cô. Hơn nữa dưới ánh mắt kính ngạc của cô, cả người của anh đã chen vào giữa hai chân đang lắc lắc giữa không trung kia của cô.

Độ cao của bàn làm việc hình như đã được tính toán tỉ mỉ.

Tiểu Bảo Bối vốn đang ngồi ở trên đó cũng không cảm thấy gì, nhưng khi Kiều Trác Phàm gia nhập thì bầu không khí liền thay đổi đi.

Vì sao?

Còn không phải là vì Kiều Trác Phàm đứng như vậy thì vừa hay hai chân của Tiểu Bảo Bối nhìn giống như đang vắt ở trên thắt lưng của anh hay sao?

Bây giờ muốn từ trên bàn làm việc đi xuống dưới thì nhất định sẽ phải treo ở trên người của anh, tiếp xúc thân mật với Kiều Trác Phàm!

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy một màn như vậy lập tức gạt bỏ đi suy nghĩ này.

Hừ hừ . . .

Cô sẽ không ngốc như vậy đâu!

Nhảy xuống để cho Kiều Trác Phàm chiếm được tiện nghi còn không bằng ngồi trên này.

“Không quấy nữa sao?” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã ngồi yên tĩnh lại, đuôi chân mày của Kiều Trác Phàm cũng đã dịu dàng hơn.

“Không quây nữa! Nhưng mà để cho em đi xuống dưới có được không?” Tiểu Bảo Bối cũng thức thòi, lúc này lấy cứng đối cứng với Kiều Trác Phàm khẳng định không có thứ gì ngon để ăn.

Ở chung với anh mấy tháng nay rồi, cô cũng tương đối hiểu tính tình của người đàn ông này.

Giọng nói của cô ngọt ngào, quả thật khiến cho sắc mặt của Kiều Trác Phàm dễ nhìn hơn không ít. Nhưng mà lúc này cả người anh không hề nhúc nhích chút nào. Hai cái chân của Tiểu Bảo Bối vẫn bị anh đè xuống.

Cảm giác này, thực sự không tốt chút nào.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác bất cứ lúc nào và bất cứ khi nào mình cũng có thể bị Kiều Trác Phàm ăn.

Sáng sớm hôm nay anh mặc một bộ đồ vest màu đỏ sẫm, phối với quần tây dài màu đen. Sau khi đến tập đoàn Đế Phàm xong, không biết là do cảm thấy quá nóng hay là mặc chiếc áo khoác này sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc của anh, anh vừa mở cửa ra liền cởi áo khoác ngoài ra treo ở một bên.

Trước mắt, trên người của anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen. Màu đen như vậy nhìn có loại cảm giác vô cùng cô đơn. Nhưng mà mặc trên người của Kiều Trác Phàm thì lại hiện ra một khí chất quý phái.

“Kiều Trác Phàm...” Thấy anh vẫn không chịu lui nhường một bước, cô lại gọi tên anh một tiếng.

Giọng điệu này so với trước còn ngọt ngào hơn mấy phần. Mơ hồ còn có thể nghe ra được một chút nũng nịu. So với lúc con mèo đòi cung chiều thực sự là rất giống nhau.

Mà nghe thấy giọng điệu như vậy thì chỗ cổ áo chưa đóng cúc hết của Kiều Trác Phàm giống như có chút phập phồng, tim đập dồn dập. Nhất là bộ phận hầu kết kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy hầu kết của anh trượt lên trượt xuống một cái rất rõ ràng!

Mặc dù Tiểu Bảo Bối không hiểu nổi phản ứng này là gì, nhưng mà cô quyết định không ngừng cố gắng tiếp.

Ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, dứt khoát đưa bàn tay trắng nõn của mình vòng lên trên cổ của anh, sau đó lại vùi cái đầu lông xù của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, nhẹ giọng nỉ non: “Ông xã, có được hay không vậy...”

Lần này cả người của Kiều Trác Phàm cứng ngắc lại.

Nhất là lúc này anh đang nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, đôi mắt kia giống như được phóng đại ra, có vẻ như không tiếp nhận được sự thật ở trước mắt.

Bàn tay của anh đột nhiên giữ lại đầu vai mảnh khảnh của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô không thể không đối mặt với anh được: “Cục cung... Vừa rồi em mới gọi anh là cái gì?”

Thành thật mà nói, giờ phút này lực tay của Kiều Trác Phàm hơi lớn. Nắm đầu vai của cô khiến cho cô rất đau. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không vui nhũn mày lại.

Cô lặng lẽ quan sát Kiều Trác Phàm một lúc lâu, thấy anh không lộ ra vẻ mặt vui mừng gì, đầu của cô lại lập tức gục xuống.

Giọng nói của cô mang theo chút rầu rĩ không vui, từ dưới thân của Kiều Trác Phàm truyền ra: “Ông xã... Nếu như anh không thích em gọi anh như vậy thì em sẽ không gọi nữa!”

Tiểu Bảo Bối như vậy giống như là một chiếc bóng cao su bị xù hết hơi. Lúc này chỉ hận không thể trực tiếp ngã nhào lên trên bàn làm việc.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy lời nói của cô thì khóe miệng đột nhiên cong lên. Tròng mắt màu đen kia đột nhiên sáng lên. Giống như là những vì sao sáng chói trong bầu trời đêm... .

Khiến cho người ta vừa nhìn thì cũng rất nhanh chóng phát hiện ra được tâm tình của anh đang rất vui vẻ.

“Thích chứ, tại sao lại không thích được cơ chứ?” Bàn tay vốn đang bóp hai vai của Tiểu Bảo Bối đột nhiên nhấc lên, khiến cho Tiểu Bảo Bối nằm ở trong lòng của mình, cái trán cụng vào trán của Tiểu Bảo Bối.

“Cục cung, tại sao em lại có thể khiến cho người ta vui vẻ như vậy chứ?” Kiều Trác Phàm vừa hôn lên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối vừa nói.

Cưới Tiểu Bảo Bối, là giấc mơ cả đời của Kiều Trác Phàm anh.

Nhưng mà người nào kết hôn rồi mà không sống một cuộc sống vợ chồng thực sự?

Nhưng mà Kiều Trác Phàm anh thì kết hôn có chút oan khuất, lại sống lên lên lút lút giống như là tình nhân vậy. Trừ chuyện ngoài ý muốn đêm hôm đó ra, thì có vợ nhỏ của anh mỗi lần anh vừa ôm vừa hôn một cái đều giống như là phải chịu bao nhiêu uất ức vậy.

Điều khiến cho Kiều Trác Phàm thống hận nhất chính là mỗi lần nhìn thấy ánh mắt giống như con thú nhỏ bị thương của cô thì anh lại không thể ra tay được nữa. Cho dù trong lòng liên tục gào thét muốn cô đi nữa nhưng cuối cùng dưới thế tấn công bằng ánh mắt của cô anh đều chỉ có thể làm qua loa.

Còn nữa vấn đề khiến cho Kiều Trác Phàm đau đầu chính là vấn đề xưng hô này.

Ở trước mặt những người khác trong tập đoàn Đế Phàm, cô nhóc này dường như hận không thể phui sạch mối quan hệ với anh, mở miệng ra là gọi anh ‘Tổng giám đốc Kiều’. Sau lưng người khác cô lại gọi cả tên lẫn họ của anh ra.

Muốn làm cho cô đổi cách xưng hô, muốn cho cô thích nghi với cuộc sống sau hôn nhân của bọn họ còn khó hơn lên trời.

Kiều Trác Phàm vẫn luôn cảm thấy cô vẫn còn nhỏ. Cứ để cho anh nuông chiều cô thêm hai năm nữa, đợi tới lúc cô cam tâm tình nguyện thay đổi cách xưng hô cũng không muộn.

Nhưng mà không nghĩ tới hôm nay đột nhiên cô nhóc này lại cho anh một niềm vui bất ngờ như vậy.

Không biết làm thế nào mà đầu óc của cô nhóc này lại thông suốt ra như vậy, lại có thể gọi anh bằng ‘Ông xã’.

Trước mắt chuyện này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy không có chuyện nào khiến cho anh vui vẻ hơn chuyện này.

Chính bởi vì dạng này nên Kiều đại thiếu mới hôn một nụ hôn nóng bỏng và nghiêm túc.

_____ :: _____

Hi hi cảm ơn các bạn nhiều nè!

Chỉ là một cái thanks nhẹ nhàng, một câu cảm ơn ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến cho tớ có rất nhiều động lực!

Nên thì là mà các bạn đừng tiếc làm việc này với tớ nha!!! Và đây là thành quả của việc được tiếp sức!!!!

Yêu lắm lắm lắm ^.^

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Chương 78.2: Ông xã, có được không vậy!

Editor: Táo đồ phở núi

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức nước miếng đầy mặt, nhưng cô thực sự không biết mới vừa rồi mình đã nói gì mà khiến cho Kiều Trác Phàm vui vẻ đến như vậy. Nhưng mà nếu như Kiều Trác Phàm đã vui vẻ vậy thì cô cũng có thể đi xuống được rồi phải không.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng rên sát khi còn nóng: “Anh mau thả em xuống đi, có được không?” Nếu vẫn cứ ngồi ở đây, lỡ như cửa phòng làm việc có người đẩy vào và nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cô không thể nào giải thích rõ được!

“Không được. Trừ khi em gọi anh là ông xã một lần nữa!” Lúc này Kiều Trác Phàm lại giống như là một đứa trẻ quẩn quít người lớn đòi ăn kẹo, khoe miệng của anh cong sấp tới tận đuôi mắt luôn.

“Ông . . . Ông xã. Ừm . . .”

Tiểu Bảo Bối nghĩ cùng lắm thì làm theo lời anh nói để nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc này, rời khỏi tư thế giam cầm kỳ quái của Kiều Trác Phàm, ai ngờ vừa mới gọi xong một câu như vậy thì cái miệng nhỏ của cô đã hoàn toàn bị Kiều Trác Phàm chặn lại rồi.

Kỹ thuật hôn của Kiều Trác Phàm rất cao siêu, Tiểu Bảo Bối căn bản không phải là đối thủ của anh.

Mấy lần đối chọi với nhau, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đã nghẹn tới mức đỏ bừng lên. Nhìn bộ dạng mặt lả của cô, Kiều Trác Phàm chỉ có thể tạm thời buông tha cho cô.

Thuận tiện làm cho cô được như ý muốn, tự mình ôm cô từ trên bàn làm việc xuống, hơn nữa còn sửa sang lại lần váy cho cô.

Sau khi làm xong những chuyện đó, anh lại tự mình đưa cô tới ngồi ở trên sofa. Nhưng mà một tay của anh lại bá đạo chặn ở trên eo thon của cô, khiến cho cả người của cô không thể không dựa vào anh được.

“Được rồi. Bây giờ có thể nói cho anh biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không vui được chưa?”

Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của Tiểu Bảo Bối đã bị mình hôn cho có chút sưng lên, giọng nói của Kiều Trác Phàm so với bình thường khàn khàn hơn đôi chút.

Giọng nói như vậy giống như là cà độc dược* nở rộ, khiến cho người khác tiếp xúc với anh không nhận được mà muốn trầm luân trong thế giới của anh.

Cà độc dược còn gọi là mạn đà la (hoa trắng), tên khoa học là *Datura metel*, thuộc họ Cà (*Solanaceae*). Thân thảo, cao 1–2 m, sống quanh năm. Phần gốc của thân hoá gỗ. Thân và cành non màu xanh lục hay tím, có nhiều lông to. Lá đơn, mọc so le, phiến lá nguyên hình trứng nhọn, gốc phiến lá không đều nhau. Hoa mọc đơn độc ở nách lá. Cánh hoa màu trắng hay vàng, dính liền nhau thành hình phễu, dài 16–18 cm. Quả hình cầu, đường kính khoảng 3 cm, mặt ngoài có nhiều gai mềm, chứa nhiều hạt màu vàng. (Theo Wiki)

Mà Tiểu Bảo Bối thì cũng bối vì mới vừa rồi bị Kiều Trác Phàm hôn cho có chút mơ màng, suýt chút nữa thì ngủ đi mất. Mà giọng nói của Kiều Trác Phàm ở bên cạnh vang lên khiến cho cô hoàn hồn lại.

“Hả?” Ngược lại cô không còn nhớ nữa vậy mà anh vẫn còn nhớ tới chuyện này.

Còn cô thì thiếu chút nữa đã bị nụ hôn vừa rồi lấy đi tất cả lý trí.

“Nói nhanh một chút. Nếu không anh sẽ . . .” Nói những lời này xong, môi mỏng của Kiều Trác Phàm lại đột nhiên ghé sát lại. Ý sau không nói rõ ra nhưng mà cũng đã rất rõ ràng.

Bị dọa như vậy nên Tiểu Bảo Bối vội vàng tỉnh táo lại. Nụ hôn vừa rồi đã khiến cho cô thiếu chút nữa thì té xỉu rồi.

Nếu như lại hôn một lần nữa, vậy thì sẽ như thế nào đây?

“Em nói là được mà, anh đừng ghé sát lại nữa!” Tiểu Bảo Bối vội vàng vỗ vỗ lên vòm ngực rắn chắc của Kiều Trác Phàm, ý bảo anh ngồi thẳng dậy.

Dĩ nhiên tâm tình của Kiều đại thiếu rất tốt

Nhưng anh không để ý tới lời nói mà Tiểu Bảo Bối mới nói, mà đột nhiên cúi đầu xuống một lần nữa chặn môi của cô. Nhưng mà nụ hôn lần này chỉ là chạm vào cánh môi của cô một cái. Rồi anh nhanh chóng buông ra, hơn nữa còn nhìn Tiểu Bảo Bối bằng ánh mắt ‘coi như em biết điều’.

“Kiều Trác Phàm, anh hãy để em quay trở lại Tiểu Thị có được hay không?” Sau khi hai người đã ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh lại thì Tiểu Bảo Bối mở miệng.

Một câu nói này khiến cho tâm trạng vui vẻ vừa rồi của Kiều Trác Phàm bị đánh cho tan thành mây khói.

Nhìn thử xem, mới vừa rồi trên khuôn mặt của anh vẫn còn đang tươi cười rất vui vẻ. Lúc này lại trở nên tối sầm lại!

“Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy?” Bên trong đôi mắt sắc bén của anh lộ ra vẻ không vui.

Kiều Trác Phàm để cho Tiểu Bảo Bối đến tập đoàn Đế Phàm làm, động cơ thật sự rất đơn giản.

Ngoài chuyện không cho phép Quý Xuyên và Tiểu Huyền không có động cơ thuần khiết với Tiểu Bảo Bối ra thì phần nhiều chính là vì muốn tranh thủ thêm thời gian để cho bản thân anh và Tiểu Bảo Bối có thể gần gũi nhau hơn. Bởi vì làm như vậy thì bọn họ có thể có thời gian bồi dưỡng tình cảm với nhau nhiều hơn.

Đừng nghĩ cách làm này của anh rất bản thủ.

Thử nhìn mà xem, cùng lắm thì Tiểu Bảo Bối mới đến tập đoàn Đế Phàm làm có một thời gian ngắn thôi, nhưng mà bây giờ cô đã chủ động đổi giọng gọi anh là ông xã, đây cũng là tiến bộ lớn nhất của Tiểu Bảo Bối trong mắt của Kiều Trác Phàm.

Tại những lúc mấu chốt như vậy, đương nhiên là Kiều Trác Phàm muốn có nhiều thời gian bám dính ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, hy vọng tình cảm có thể tiến thêm một bước.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối lại đưa ra một yêu cầu như vậy, thử nói xem anh sao có thể vui vẻ được cơ chứ?

“Có phải có người nào đã bắt nạt em không?” Kiều Trác Phàm tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, ánh mắt khẽ lay động.

Căn cứ vào mấy ngày trước, anh cũng hiểu rõ Tiểu Bảo Bối, mỗi ngày đều để cho cô ở chỗ này, cung cấp hết trái cây tới sữa chua cho cô, đáng lý ra thì cô nhóc này phải hết sức thích công việc này mới đúng! Cho nên anh cảm thấy, bây giờ cô đưa ra yêu cầu như vậy, tuyệt đối không phải là chỉ đơn giản tùy tiện nói ra.

“Cũng không có ai bắt nạt em hết . . .” Nhìn thấy vẻ mặt Kiều Trác Phàm có chút nghiêm túc, Tiểu Bảo Bối khẽ chép miệng một cái.

“Không có ai bắt nạt em? Vậy thì chính là em không thích làm việc bên cạnh anh?” Lúc nói ra lời này, lông mày của Kiều Trác Phàm khẽ nhíu lại, rõ ràng là anh đang không vui.

Bởi vì quá căng thẳng cho nên giọng nói của anh lúc này có chút không được tốt lắm.

Nghe vào tai lại có cảm giác giống như là đang chát vắn Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe nói như thế thì hốc mắt bỗng chốc cũng đỏ lên.

“Thật ra thì không phải em không thích làm việc bên cạnh anh . . . Ở đây mỗi ngày đều được ăn sữa chua rất ngon lại còn là mùi vị mà em thích nhất nữa. Được làm công việc như vậy, tìm ở đâu ra được chứ?” Lúc nói đến chỗ này, Tiểu Bảo Bối hít hít cái mũi nhỏ, cố gắng để cho nước mắt không rơi ra khỏi hốc mắt của mình.

“Nếu đã cảm thấy công việc này tốt, vậy thì tại sao em còn muốn đi?” Bởi vì Kiều Trác Phàm có chút tức giận cho nên ánh mắt của anh đã nhìn đi chỗ khác.

Lúc này anh thực sự không hiểu nổi nếu Tiểu Bảo Bối đã thích công việc mà anh sắp xếp, vậy thì vì sao còn cố gắng muốn thoát khỏi anh! Chuyện này thật ngược với lẽ thường!

Cũng chính bởi vì cái dạng này, nên anh mới không nhìn thấy hốc mắt của Tiểu Bảo Bối đã đỏ lên.

Mà bởi vì hỏi câu này, nên Tiểu Bảo Bối mới giống như là chọc trúng chỗ đau, chớp mũi của cô cũng đỏ lên theo.

Nước mắt của cô vốn vẫn đang quanh quẩn ở trong hốc mắt, lúc này đã bắt đầu tràn ra mí mắt rồi đột nhiên chảy xuống ở chỗ đuôi mắt của cô.

“Em cũng không muốn mà. Nhưng mà Kiều Trác Phàm anh có nghĩ tới hay không, đột nhiên anh điều em tới đây, vị trí làm việc lại còn ở trong phòng làm việc của anh, những người khác có phục không? Ở chỗ này, trừ nói chuyện với anh ra, thì không còn ai nữa . . .”

Mỗi lần nhìn thấy người khác bàn tán xôn xao về chuyện gì đó, cô cũng muốn tham dự vào. Nhưng mà cô vừa đi tới, thì cảm giác như mỗi người đều bận việc rồi đi, cảm giác thật sự không dễ chịu.

Giống như trong lòng đang tràn đầy nhiệt huyết trong nháy mắt lại bị hắt cho một chậu nước lạnh tắt ngúm đi.

Lúc nói xong lời cuối cùng, dường như Tiểu Bảo Bối đã hét lên.

Con tức giận đè nén mấy ngày, đột nhiên vào lúc này lại bộc phát.

_____.

Tranh thủ thời gian tối đa luôn rồi, thương quá!

Đừng quên thanks và comt nha!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Chương 78.3: Ông xã, có được không vậy!

Editor: Táo đỏ phở nủi

Phát hiện ra Tiểu Bảo Bối có điều khác thường, Kiều Trác Phàm xoay người lại liền nhìn thấy một màn như vậy.

Cô nhóc vốn đang làm âm ỉ, bây giờ lại khóc tới mức cả mặt lem luốc nước mắt. Nhìn thấy như vậy Kiều Trác Phàm vô cùng xót xa.

“Không ai nói chuyện với em thì không phải vẫn còn có anh hay sao?” Anh vội vàng đưa tay ra, ôm lấy cơ thể đang khóc tới mức run rẩy của cô vào trong lòng.

Nói thật ra, Kiều Trác Phàm cũng không thích có nhiều người nói chuyện với Tiểu Bảo Bối. Bởi vì anh không thích Tiểu Bảo Bối phân tán của nhiều sự chú ý ở trên người của người khác. Bởi vì như vậy thì lực chú ý ở trên người của Kiều Trác Phàm anh sẽ ít đi một phần.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối khóc đến mức thở không ra hơi nói ra những buồn bực ở trong lòng với anh, thì lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được thì ra anh đã vây cô ở trong lòng giam, cô cũng sẽ không vui về gì . . .

“Mỗi ngày anh đều bận rộn công việc, làm sao có thời gian nói chuyện với em suốt được? Em cũng không biết em là ôn thần hay sao? Mà mỗi lần em đi tới thì nguyên một đám bọn họ đều quay người đi mất . . .” Đầu của Tiểu Bảo Bối vẫn còn vùi ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, tiếp tục khóc.

Mà nghe những lời này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm khẽ lóa lên một tia sắc bén.

Ở tập đoàn Đê Phàm, mỗi lần cô đi tới thì một đám người kia lại quay người đi mất?

Điều này có nghĩa là đám người kia đang cô lập cô rồi!

Thật đáng chết, anh đưa Tiểu Bảo Bối tới bên này vốn là để bảo vệ cô tốt hơn. Nhưng mà tới cuối cùng, tại sao lại giống như là đưa Tiểu Bảo Bối tới đây để cho người ta bắt nạt vậy!

Đó cũng không phải là mong muốn ban đầu của Kiều Trác Phàm anh.

Anh cảm thấy chuyện phát sinh như vậy tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Khẳng định là có người nào đó ở sau lưng nói gì rồi!

Lập tức, đôi mắt sắc bén của Kiều Trác Phàm khẽ rung lên.

Nhưng mà anh lo lắng ánh mắt của anh như vậy sẽ khiến cho người ở trong lòng bị tổn thương, nên anh nhanh chóng thu hồi lại tâm tình và ánh mắt của mình lại.

“Cục cung, yên tâm đi. Những chuyện như vậy, sau này sẽ tuyệt đối không phát sinh nữa!”

Nhìn bộ dạng khốc tới đang thương của cô Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ lưng giúp cho cô nhuận khí, rồi lại cố gắng hết sức để đưa khăn giấy cho cô hy vọng cô có thể khoan hồng độ lượng thả chiếc áo sơ mi màu đen của Kiều Trác Phàm anh ra.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối một khi đã khóc lên thì chính là một con thú nhỏ, một con thú nhỏ khó có thể thuần phục!

“Còn phát sinh nữa sao? Nếu như còn phát sinh thì em lập tức sẽ rời đi ngay và không trở lại nữa!” Vốn còn đang co rúc yên lặng ở trong lòng của anh, nhưng khi nghe được câu nói phía sau thì bàn tay của cô lại kéo kéo áo sơ mi của Kiều Trác Phàm, hàm răng nghiến kêu ken két rất là vang dội.

“Được, được, anh biết rồi!”

Kiều Trác Phàm chỉ có thể khích lệ.

Không biết là vỗ về bao lâu, tiếng khóc thút thít của Tiểu Bảo Bối mới nhỏ lại và ngủ thiếp đi mất.

Lấy khăn lông thấm nước ẩm từ trong phòng nghỉ, sau khi nhẹ nhàng lau lau ở trên mặt và trên tay của cô xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới đặt cô nghỉ ngơi ở trên giường nghỉ trong phòng.

Lúc làm hàng loạt các hành động này thì gương mặt của Kiều Trác Phàm dịu dàng ấm áp giống như là chỗ nào cũng có thể chảy xuống thành một dòng nước nóng.

Nhưng ngay khi anh vén lại góc chăn cho Tiểu Bảo Bối xong rồi, lúc xoay người ra khỏi phòng nghỉ thì ánh mắt của anh lại lạnh lùng tới mức khiến cho người ta chết rét.

“A Vi, vào đây!” Một lần nữa ngồi xuống ghế làm việc thì Kiều Trác Phàm bấm số nội bộ.

“Kiểu thiếu...” A Vi không hổ là người hàng năm luôn đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, một cú điện thoại đi gọi đi, mấy giây sau anh ta đã xuất hiện ở nơi này.

“Mấy ngày hôm trước, tôi kêu cậu theo chuyện kia, có tiến triển gì không?”

Kiều Trác Phàm bắt đầu hỏi thăm.

“Dạ. Là như vậy. Em phát hiện ra trong khoảng thời gian này, mẹ của Tiểu Huyền cũng chính là Tiểu Vi, tiếp xúc nhiều lần với bác sĩ của phòng khám bệnh nhỏ kia!”

“Tiếp xúc với nhau nhiều lần? Là kiểu tiếp xúc như thế nào?” Kiều Trác Phàm đốt một điếu thuốc, phả ra ngay trước mặt của A Vi. Làn khói mờ ảo trong không khí giống như bao phủ trên khuôn mặt của người đàn ông này, vì vậy nên nhìn anh càng có thêm nhiều cảm giác thần bí.

“Khụ khụ...” Không biết có phải là vấn đề này có chút khó trả lời hay không mà đột nhiên A Vi ho khan một tiếng.

“Nói tiếp!” Kiều Trác Phàm ném một ánh mắt sắc bén qua, A Vi vội vàng ngừng ho khan.

“Dạ!” Sau khi khom lưng gạt đầu xong, A Vi trả lời: “Gần đây chúng ta có một nhóm anh em đi theo dõi, thì phát hiện mỗi lần Tiểu Vi đưa Tiểu Huyền tới phòng khám bệnh kia xong thì lại tự mình đi thêm một chuyến nữa. Sau khi vào đó thì sáng ngày hôm sau mới rời đi...”

Còn việc Tiểu Vi làm cái gì ở trong đó thì lại khiến cho người ta phải tưởng tượng mông lung.

Nhưng mà điều này cũng không khó đoán ra. Trai đơn gái chiếc, hai người ở chung cả một buổi tối, thì sẽ làm một số chuyện gì đó.

“Được rồi, trước tiên cứ chụp mấy tấm hình! Nếu như có thể trang bị ống nhòm để có thể nhìn rõ được bọn họ làm cái gì ở bên trong thì càng tốt hơn . . .” Kiều Trác Phàm giống như là phát ra lời cảm khái.

Nhưng mà A Vĩ ở bên cạnh thì lại một mực cung kính gật đầu: “Em biết rồi, em sẽ bảo các anh em làm theo!”

Ngay lúc A Vĩ cho rằng Kiều Trác Phàm đã biết rõ tiến độ của chuyện này xong rồi, anh ta đang định lui ra ngoài thì Kiều Trác Phàm lại gọi anh lại.

“Đứng rồi, còn có một chuyện!”

“Chuyện gì?” Hiển nhiên A Vĩ dừng bước lại, nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà lúc này điều thuốc của Kiều Trác Phàm đã cháy hết.

Khói thuốc lượn lờ giống như sương mù ở bên cạnh người đàn ông này cũng đã biến mất.

Chính bởi vì như vậy nên A Vĩ mới có thể nhìn thấy rõ một vết gì đó ở trên chiếc áo sơ mi màu đen của Kiều Trác Phàm, hình như là bị ướt thì phải.

Lúc nhìn thấy điều này, A Vĩ không tự chủ mà nhú đầu lông mày lại.

Kiều thiếu có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng, điểm này thì bất cứ anh em nào cũng biết.

Mức độ yêu cầu sạch sẽ của anh đối với quần áo có thể nói là biến thái.

Bình thường nếu như trên quần áo của anh dính chút bụi bặm gì đó, thì anh sẽ trực tiếp cởi ra.

Nhưng mà hôm nay anh lại vẫn mặc bộ quần áo này ở trên người. Là anh không phát hiện ra hay là . . .

“Điều tra giúp tôi xem gần đây có người nào ở trong công ty này nói chuyện linh tinh gì đó ở sau lưng cục cưng hay không!” Kiều Trác Phàm trầm ngâm một lúc rồi mở miệng.

Người dám khiến cho cục cưng của anh roi lệ, anh sẽ khiến cho người đó phải đổ máu.

Mà A Vĩ nghe như vậy thì vô thức sùng sờ người.

Không thể nào, anh đường đường là vệ sĩ nổi danh quốc tế, đi theo dõi một người phụ nữ trung niên và tình nhân của bà ta đã hết sức mất thể diện rồi! Bây giờ lại còn bắt anh đi điều tra mấy chuyện linh tinh của phụ nữ nữa. Chuyện này nếu truyền đi, thì A Vĩ anh còn có thể làm người được không?

Cho dù có làm người được thì anh nhất định cũng sẽ bị mấy người anh em của mình cười tới mức rụng răng mất.

“Sao thế, không muốn làm việc này? Vậy được, tôi tìm những người khác là được!” Thấy A Vĩ mãi không trả lời, Kiều Trác Phàm lại nói một câu như vậy.

“Không phải, không phải . . .” A Vĩ vội vàng nói.

Thật vất vả lắm anh mới trở hết tài năng trong đám các anh em, mới có thể được đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm bất cứ lúc nào. Vị trí khó khăn lắm mới có được sao có thể dễ dàng dâng lên cho người khác được?

Cho dù có mất mặt đi nữa, vậy thì đã làm sao? Về sau chờ có cơ hội thì lại đắp lên mấy lớp da mặt là được!

“Cần phải bắt được cái người tung ra tin đồn kia giúp tôi!” Kiều đại gia lạnh giọng, dường như đã định ra chuyện mà người kia sẽ gặp phải sau này.

“Dạ, em biết rồi!” Lúc trả lời câu này, A Vĩ có thể đoán ra được tình trạng thảm hại của người tung ra tin đồn nhảm kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Chương 78.4: Ông xã, có được không vậy!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà A Vĩ lại không nghĩ ra, Tiểu Bảo Bối này mới đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm một thời gian ngắn như vậy, mà đã có thể chiếm một vị trí quan trọng như vậy trong suy nghĩ của Kiều Trác Phàm rồi?

Mà những người kia cũng thực sự là bị đui mù rồi!

Từ ngày mà Tiểu Bảo Bối bị thương kia, thì Kiều đại gia vô cùng lo lắng, giống như là hận không thể kéo toàn bộ người trên thế giới cùng xuống dưới địa ngục vậy, nhìn đó cũng có thể dễ dàng biết được địa vị của người phụ nữ kia ở trong mắt của anh. Cũng không biết tại sao những người này lại có lá gan đi trêu chọc người phụ nữ kia nữa!

Nhưng mà nếu đó đã trêu chọc rồi vậy thì đừng ghét bỏ mạng của mình quá dài. Chuyện này không thể trách người khác được!

“Được rồi, có rảnh rồi thì cậu . . .”

Sau khi Kiều Trác Phàm dọn đồ xong, đang suy nghĩ muốn bàn bạc công việc. Đợi một chút nữa thì anh có thể tan làm đúng giờ, đưa Tiểu Bảo Bối về nhà.

Nhưng mà mới nói được một nửa, A Vĩ lại hỏi anh: “Cái đó . . . Kiều thiếu, anh có cần em đi lấy cho anh một cái áo sơ mi để thay hay không?”

Lời này khiến cho Kiều Trác Phàm nghe mà như lọt vào trong sương mù.

Nhưng mà chờ tới lúc anh nhìn theo tầm mắt của A Vĩ nhìn lại dấu vết ngưng ngừng lưu lại trên người của mình thì anh đã hiểu ý của A Vĩ.

Nghĩ tới vừa rồi cô nhóc kia đã khóc lóc ầm ĩ ở trong lòng của mình, lại còn không ngừng bôi hết nước mắt nước mũi lên trên áo sơ mi của anh, thì khoe miệng của Kiều Trác Phàm không khỏi giật giật.

Cô nhóc kia, gần đây lá gan càng ngày càng to ra, đúng là cái gì cũng dám chui lên trên người của Kiều Trác Phàm anh hết.

Nếu như là người khác thì Kiều Trác Phàm anh không biết đã cho ăn bao nhiêu quả đấm rồi.

Nhưng mà bởi vì là cô, trên thế giới này chỉ có duy nhất một người là Tiểu Bảo Bối là anh không nỡ đánh thôi.

Mà bây giờ nhìn chiếc áo sơ mi này, gương mặt của Kiều Trác Phàm nhăn nhó lại.

A Vĩ không hổ là người anh em tốt nhiều năm đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, chỉ một ánh mắt cũng biết được bộ quần áo như vậy khẳng định là anh trên người mặc sẽ không thoải mái.

“Được, vậy thì hãy tìm một chiếc áo sơ mi tới cho tôi!” Nói lời này, Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào chỗ ướt át trên ngực của mình, cười khò.

Nhưng mà trong nụ cười khò sở kia vẫn có thể mơ hồ nhìn ra được sự ngọt ngào và vui vẻ, A Vĩ lập tức biết được dấu vết kia là do ai để lại.

Nhìn xem, ngày tốt lành của Kiều thiếu nhà bọn họ chắc là không còn xa!

“Được, em lập tức đưa tới ngay!”

Sau khi nói xong câu này, A Vĩ nhanh chóng rời đi.

Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn còn ngây ngốc nhìn chăm chăm vào chỗ ướt át ở trên ngực của mình . . .

- - Đường phân cách - -

“Từ Hi, chúng ta đi ăn cái gì?” Sau một ngày làm việc bận rộn, cuối cùng cũng tới thời điểm hẹn hò mà Nhạc Dương mong đợi nhất.

Sau khi tan làm, cô trực tiếp lái xe đi tới Diệp Thị đón Diệp Từ Hi tan làm về.

Ngồi trên xe khoe miệng của cô không ngừng vui vẻ.

Nhưng mà so sánh với cô thì Diệp Từ Hi hình như có chút mất hứng.

Sau khi lên xe lồng mây của anh ta liên tục nhíu lại, giống như là có chuyện gì đó không vui.

“Tìm chỗ nào đó không nhiều người, tùy tiện ăn cái gì đó cũng được!”

Ngồi bên cạnh vị trí tay lái của Nhạc Dương, anh ta nhìn lướt ra thế giới huyền ảo ở bên ngoài, mở miệng nói như vậy.

Nếu như là những đôi tình nhân khác, khi người đàn ông nói như vậy thì khẳng định người phụ nữ sẽ cảm thấy anh ấy muốn ở riêng một chỗ với mình.

Nhưng mà khi chuyện này rơi vào trên hai người bọn họ thì Nhạc Dương nhanh chóng hiểu ra rằng, thật ra thì Diệp Từ Hi sợ phải xuất hiện công khai cùng với mình ở những nơi đông người.

Mặc dù Diệp Từ Hi vẫn luôn nhấn mạnh rằng, việc làm này của anh là để bảo vệ cô, đỡ cho cô phải bị sự công kích của những fan trên mạng, cũng như là sự săn đón của bọn chó săn. Nhưng mà thông minh như Nhạc Dương, thì tại sao lại không nhìn ra được thực ra là Diệp Từ Hi sợ người ta biết được

anh có một người bạn gái mập ú chứ?

Điều này ít nhiều gì cũng khiến cho cô có chút tổn thương.

Nhưng mà chỉ cần Diệp Tử Hi nguyện ý cùng với cô, nguyện ý chỉ chung tình với một mình cô, thì Nhạc Dương cảm thấy những thứ này cô đều có thể chịu đựng được hết!

“Em có biết một chỗ!”

Nhạc Dương nói xong liền lái xe thẳng tới chỗ quán ăn mà mình biết kia.

Quán ăn của nhà này, thực ra thì cũng nằm ở trong trung tâm thành phố. Nhưng mà bởi vì vị trí của nó ở sâu trong ngõ hẻm, xe hơi không thể nào đi thẳng vào trong đó được cho nên người tới quán ăn này cũng không có nhiều.

Đặc biệt là, những người tới đây đều là những người bốn năm chục tuổi, điều này rất phù hợp với mong muốn của Diệp Tử Hi.

Mà sau khi Nhạc Dương đi vào trong quán ăn này thì trực tiếp kêu ông chủ đưa bọn họ tới phòng riêng nhỏ.

Như vậy thì trừ những nhân viên phục vụ ra thì những người khác căn bản không thể thấy được bọn họ.

Sau khi ngồi xuống, lại nhìn quanh một phía thì những thứ mâu thuẫn ở đuôi chân mày của Diệp Tử Hi đã biến mất không còn thấy gì nữa.

“Nơi này sẽ không bị những người hâm mộ kia của anh nhìn thấy được!” Sau khi Nhạc Dương ngồi xuống, đầu tiên là rót cho Diệp Tử Hi một ly trà nóng, nhân tiện cũng rót cho mình một ly.

Mà một câu nói này của cô cũng khiến cho tim của Diệp Tử Hi nhói lên.

Mặc dù đây đúng là mục đích thật sự của anh ta. Nhưng mà bị Nhạc Dương nói ra như vậy thì anh ta vẫn có chút xấu hổ.

“Nói cái gì đó! Nếu như bị chụp được, cũng không có gì . . .”

Diệp Tử Hi thuận tay cầm ly trà nóng mà Nhạc Dương vừa mới rót cho anh ta lên uống. Lúc này anh ta thực sự đem cái danh hiệu Diệp đại thiếu tương xứng với cái tên của nó. Giống như là Nhạc Dương vốn phải hầu hạ anh ta như vậy.

“ . . .” Đối với lời nói này của anh ta, Nhạc Dương cũng chưa trả lời.

Nếu như anh thực sự không sợ bị chụp thì vì sao vừa rồi về mặt của anh lại lo lắng như vậy?

Mà bầu không khí vào lúc này cũng trở nên lạnh nhạt một cách kỳ quái. Diệp Tử Hi vội vàng lấy cớ nói là muốn đi toilet.

Nhưng mà, Diệp Tử Hi cũng thật sự đi toilet.

Ở trong nhà vệ sinh, anh ta bất ngờ gặp một bóng dáng quen thuộc.

“Diêm Soái?” Cái bóng lưng kia, khiến cho ấn tượng của Diệp Tử Hi nhủ lại.

Diêm Soái đã trở về?

Nhưng mà vì sao thời gian trước anh lại không nghe thấy Diêm Soái nhắc tới chuyện này?

Sau khi nghe thấy Diệp Tử Hi gọi thì người nọ cũng quay đầu lại.

Người này thật sự đúng là Diêm Soái trong miệng của Diệp Tử Hi.

Diêm Soái, đúng là vẫn là gương mặt trước kia, không phụ cái tên ‘Soái’ mà nhà họ Diêm đã đặt cho anh.

Cho dù là trong nhà vệ sinh cũ kỹ sáng lờ mờ, thì vẫn không thể nào che giấu được phong thái trên người của người đàn ông này.

Nhưng mà so với Diêm Soái mấy năm trước, thì bây giờ anh lại không còn là một Diêm Soái gây yếu thư sinh nữa. Táo đồ

Mà điều khiến cho Diệp Tử Hi càng thêm chấn động hơn nữa, không phải là thân thể cường tráng của Diêm Soái. Mà là cảm giác mà anh đưa tới cho người khác.

Dường như có chỗ nào đó không giống trước kia nữa.

“Diệp Tử Hi, đã lâu không gặp!” Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc kia, Diêm Soái sửa sang lại bản thân mình xong liền quay đầu lại chào hỏi với Diệp Tử Hi.

“Thật sự chính là cậu. Cái thằng nhóc này, trở về tại sao lại không thông báo cho tôi một tiếng thế!” Diệp Tử Hi cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy, ở trong nhà vệ sinh liền hào phóng ôm chăm lấy Diêm Soái, thể hiện tình anh em nhiều năm.

“Là quyết định vội vàng, cho nên không thể kịp thời thông báo cho cậu, thật sự xin lỗi.” Biểu hiện của Diêm Soái vừa hào phóng lại vừa khéo léo.

“Nhưng mà cậu đã trở về mấy ngày rồi!” Vừa đi vừa nói với Diêm Soái, hai người đã đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Ba bốn ngày!”

“Cậu về nhà há?”

“Cậu cũng biết là nhà tôi đã di dân từ nhiều năm trước. Tòa nhà kia cũng đã lâu rồi không có người nào dọn dẹp. Hai ngày nay tôi ở trong khách sạn. Chờ dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ thì sẽ lại đó xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Chương 78.5: Ông xã, có được không vậy!

Editor: Táo đồ phở núi

Sau khi về nước biểu hiện của Diêm Soái còn chừng chặc hơn so với trước kia.

Trên cơ bản tất cả những vấn đề mà Diệp Tử Hi vừa hỏi anh đều trả lời hết.

“Ồ khách sạn cái gì chứ? Cứ trực tiếp đi tới nhà tôi đi! Bằng giao tình của hai người chúng ta, bất cứ lúc nào cánh cửa nhà tôi cũng mở rộng chào đón cậu!” Lời này của Diệp Tử Hi không hề giả dối một chút nào.

Trước khi Diêm Soái xuất ngoại, trên cơ bản mỗi ngày bọn họ đều đi học cùng nhau, cùng nhau tới trường, cùng nhau chơi bóng. Như hình với bóng, đây cũng chính là từ tốt nhất để hình dung hai người bọn họ.

“Tôi biết chứ. Nhưng mà cũng có chút không tiện, chờ mấy ngày nữa nhà tôi quét dọn xong xuôi thì qua tìm tôi chơi nhé!”

Lúc nói tới chỗ này đột nhiên Diêm Soái nhớ tới cái gì đó: “Cậu đi tới đây ăn cơm với ai thế?”

Nhìn quán cơm này, rất lâu đời và cũ kỹ.

Trên cơ bản bây giờ những người trẻ tuổi không ai thích tới chỗ như vậy để ăn cơm cả.

Khi còn học trung học, Diêm Soái ở gần chỗ này, lại phát hiện ra trong quán ăn này mỗi món ăn đều đặc biệt rất ngon.

Ngày đó sau khi tốt nghiệp trung học, anh liền dẫn theo một người tới đây ăn . . .

Khi đó cô gái kia ăn rất vui vẻ, đến bây giờ Diêm Soái vẫn còn nhớ rất rõ ràng rành mạch!

Còn Diệp Tử Hi thì đi đến đâu cũng đều muốn phô trương, rất để ý tới những chỗ có đẳng cấp, tại sao lại biết được sự tồn tại của quán cơm nhỏ này?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi thì tim của Diêm Soái đột nhiên đập nhanh hơn rất nhiều.

Cũng chính vì phản ứng này nên khiến cho Diêm Soái ý thức được là người phụ nữ kia vẫn có thể dễ dàng tác động tới trái tim của anh.

“Tôi đi với . . .” Diệp Tử Hi nói tới đây chợt dừng lại.

Anh và Nhạc Dương cùng đến.

Nhưng vấn đề là anh không muốn để cho Diêm Soái biết được mối quan hệ của anh và Nhạc Dương.

Trong lúc nhất thời Diệp Tử Hi trở nên rối rắm, cũng có chút buồn rầu.

Đúng như Diêm Soái đã biết, nếu như anh tới một mình, vậy thì khẳng định là anh sẽ không lựa chọn một quán ăn vừa cũ kỹ và nhỏ như vậy. Điều này sẽ khiến cho anh cảm thấy mình đẳng cấp của mình bị hạ xuống.

Nhưng mà những chỗ như thế mà đi cùng với Nhạc Dương thì lại không giống như vậy nữa.

Điều này vừa có thể thỏa mãn được nguyện vọng được ăn cơm cùng với anh của Nhạc Dương, đồng thời cũng có thể thỏa mãn được mong muốn không bị người khác bắt gặp của anh.

Nhưng mà Diệp Từ Hi thật sự không ngờ được là, ở trong một quán ăn tồi tàn như vậy lại có thể gặp được Diêm Soái mới về nước.

“Diệp Từ Hi, cái thằng nhóc nhà cậu còn có chuyện giấu giếm tôi hay sao? Không phải lén lút đưa bạn gái tới đây dùng cơm đấy chứ!” Thật ra thì Diêm Soái chỉ muốn trêu chọc Diệp Từ Hi một cái, nào ngờ lời này thực sự khiến cho sắc mặt của Diệp Từ Hi thay đổi.

Giống như là đúng như lời Diêm Soái đã nói, anh thực sự dẫn bạn gái tới chỗ này ăn cơm.

Nhưng mà người bạn gái này khiến cho Diệp Từ Hi cảm thấy có chút không thể giới thiệu được.

Cũng chính bởi vì điều này nên Diệp Từ Hi cân nhắc một lúc lâu sau đó mới quyết định nói: “Cũng không phải là bạn gái gì, chính là Nhạc Dương! Cậu cũng biết mà chính là Nhạc Dương bạn thân của Tiểu Bảo Bối!”

Quả nhiên là người thân thiết nhất với bạn thì thường thường cũng chính là người biết được vết thương trí mạng nhất của bạn

Diệp Từ Hi vừa nhắc tới tên người kia thì cả người của Diêm Soái liền cứng đờ lại.

Thì ra là Nhạc Dương. . .

Anh còn tưởng là cô chứ. . .

Thậm chí anh còn mong mỏi rằng là cô nói cho Diệp Từ Hi biết ở đây có món lươn nướng ăn rất ngon. Mặc dù Diêm Soái rất không muốn thừa nhận, nhưng mà anh không có cách nào chối bỏ được, bản thân mình vừa rồi còn hoan hoan hi hi mong rằng sẽ được gặp cô ở chỗ này. . .

Nghe thấy Diệp Từ Hi đi tới chỗ này cùng với người khác thì trong ánh mắt của Diêm Soái ít nhiều hiện lên chút cô đơn.

“Diêm Soái, có muốn vào chào hỏi với Nhạc Dương một tiếng hay không? Mấy người chúng ta lâu rồi không ngồi ăn cơm cùng với nhau. . .” Đột nhiên Diệp Từ Hi đề nghị.

Nhưng mà lời đề nghị này khiến cho đôi mắt sắc của Diêm Soái một lần nữa phát sinh biến hóa.

“Thôi. Tôi ăn no rồi, đang định tính tiền để đi! Các cậu cứ ăn từ từ. Chờ lần sau có cơ hội, mình sẽ chủ chỉ mời các cậu ra ngoài ăn. . .”

Bởi vì là Nhạc Dương, bởi vì Diệp Từ Hi đề cập Nhạc Dương là bạn thân nhất của Tiểu Bảo Bối, cho nên ngay cả Diêm Soái cũng không dám nghĩ tới phương diện khác.

Diêm Soái vẫn luôn cho rằng, Diệp Từ Hi vì mình nên mới lui tới với Nhạc Dương.

Hẹn Nhạc Dương ăn cơm, chỉ sợ là cũng thăm dò tin tức của Tiểu Bảo Bối giúp anh!

Suy nghĩ như vậy, nên tia sáng cuối cùng trong đôi mắt sắc lẹm kia của anh cũng đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

“Vậy thì chỉ có thể như vậy thôi. Sau khi trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu!” Nhìn bóng lưng của Diêm Soái rời đi sau khi vội vàng nói lời tạm biệt với mình, Diệp Từ Hi vỗ vỗ ngực.

May mắn là Diêm Soái nói không muốn qua ăn cơm cùng với anh.

Nếu không thì đúng là Diệp Từ Hi vô cùng lo lắng Nhạc Dương sẽ biểu hiện thân mật với anh ở trước mặt Diêm Soái. Nếu như vậy thì muốn Diêm Soái không đoán ra mối quan hệ của hai người cũng rất khó!

“Anh đi toilet mà tại sao lại lâu như vậy?” Chờ lúc Diệp Từ Hi trở lại bên trong phòng riêng thì anh ta nhìn thấy đồ ăn đã được dọn lên đầy đủ.

Nhưng mà những thức ăn kia hình như nhiều hơn so với những món ăn bày biện ở khách sạn.

Nhất là món đậu xào kia, khiến cho Diệp Từ Hi vừa nhìn đã không có khẩu vị gì hết. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Mà Nhạc Dương mặc dù nhìn qua đã muốn nén thở nhưng mà đôi đũa vẫn được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề.

Khiến cho con bé béo ú này đôi mắt với nỡ thực mà còn có thể thận trọng như vậy thì chỉ có duy nhất một người là Diệp Từ Hi này thôi.

Chính bởi vì suy nghĩ đến cảm xúc của Diệp Từ Hi nên cô mới không dám động đũa. Nếu như là đi ăn cùng với Tiểu Bảo Bối, thì cô đã sớm vor vét hết các món ăn này rồi, chờ Tiểu Bảo Bối trở lại thiếu chút nữa chỉ được liếm đĩa thôi.

“Không có gì, anh chỉ là nhân tiện đi dạo một vòng ở bên ngoài!” Diệp Từ Hi không có ý định nói chuyện gặp Diêm Soái ở bên ngoài ra.

“Chỗ này rất tồi tàn đúng không? Ngay từ lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối dẫn em tới chỗ này em cũng cảm thấy chỗ này rất tồi tàn cũ kỹ! Nhưng mà những món ăn ở chỗ này thì lại rất ngon. Anh mau nếm thử đi!”

Nhạc Dương vừa nói vừa lưu loát lấy thêm cơm cho Diệp Tử Hi, lại còn gấp đồ ăn thả vào trong chén của Diệp Tử Hi.

Bởi vì là Nhạc Dương gấp nên cho dù Diệp Tử Hi không có khẩu vị như thế nào cũng chỉ có thể ăn một chút.

Nhưng mà vừa nếm một cái thì anh ta cũng phát hiện ra quán ăn này rất đặc biệt.

Mùi vị này đúng là rất ngon.

Sau đó Diệp Tử Hi vốn không hào hứng với cả bàn đồ ăn này giờ lại nếm tất cả thức ăn ở trên bàn.

Quai hàm phình to ra kia chứng tỏ là người đàn ông quen sống an nhàn sung sướng này rất thích những mùi vị của món ăn ở đây.

Nhất là món khoai tây xào mới vừa rồi không chút thu hút nào, bây giờ Diệp Tử Hi ăn một lần đã hết nửa đĩa.

“Rất ngon đúng không?” Sau khi Nhạc Dương hỏi lời này lại lẩm bầm: “Cái đồ tham ăn Bảo Bối giới thiệu thì chắc chắn sẽ không sai được!”

Nhưng mà lời này lại khiến cho Diệp Tử Hi đang ăn một cách hào hứng vô cùng vô tận chợt ngừng lại.

“Nhạc Dương, em vừa mới nói cái gì? Quán này là do Tiểu Bảo Bối dẫn em đến?” Diệp Tử Hi dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Nhạc Dương.

“Đúng vậy. Có vấn đề gì không?” Nhìn thấy phản ứng ngoài ý muốn của Diệp Tử Hi đối với đề tài này, Nhạc Dương cũng dừng đùa lại nhìn anh ta.

“Không có. . . Không có gì!” Mặc dù là trả lời như vậy, nhưng mà ánh mắt của Diệp Tử Hi cũng trở nên sâu hơn.

Không trách được, vừa rồi lúc Diêm Soái nhìn thấy anh ở chỗ này, lúc mới đầu thì hùng hực hào hứng, cuối cùng lại trở nên cô đơn như vậy.

Thì ra, quán ăn này thật sự là hồi ức của cậu ấy với Tiểu Bảo Bối. . .

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Chương 79.1: Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em

Editor: Táo đồ phổ núi

“Dì nhỏ, dì làm đồ ăn rất ngon. . .”

Trong lúc Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đang ăn ở trong quán ăn nhỏ kia thì ở trong căn biệt thự của nhà họ Kiều, Thẩm Niệm Cẩm làm cả một bàn đồ ăn.

Ở nước ngoài, trên cơ bản thì các quán ăn đều bán các món Tây ăn không quen. Mà cho dù trong quán ăn Trung Quốc, thì mỗi món ăn mà bọn họ nấu cũng không tìm được hương vị trong trí nhớ.

Chính bởi vì như vậy nên Thẩm Niệm Cẩm dù ở có một mình ở bên ngoài thì cũng vẫn sẽ nấu ăn. Ngày hôm nay bà biết là Kiều Trác Phàm sẽ dẫn Tiểu Bảo Bối về nhà, nên tâm tình của Thẩm Niệm Cẩm rất tốt, vì vậy liền làm cả một bàn đồ ăn như vậy.

“Cái miệng nhỏ này của con biết nói ngọt quá đi!” Thẩm Niệm Cẩm nhìn cả bàn đồ ăn đều được Tiểu Bảo Bối ăn rất vui vẻ tâm tình của bà cũng không tệ.

“Dì nhỏ, miệng của con không những biết nói ngọt mà còn rất biết ăn!” Tiểu Bảo Bối nói, sau đó gấp một miếng thịt xào khô lớn bỏ vào trong miệng. Sau khi từ bệnh viện trở về, Kiều Trác Phàm liền trực tiếp đưa cô trở về nhà họ Tiểu. Sau khi biết được Tiểu Bảo Bối bị thương, Tiểu Đằng liền thay cả một bàn đồ ăn thịt cá đổi thành canh cá nheo. Hai ngày sau đó, món thịt kho mà Tiểu Bảo Bối mong mỏi đã lâu lại một lần nữa triệt để biến mất khỏi bàn ăn nhưng mà món canh cá nheo thì ngày nào cũng có. Điều khiến cho Tiểu Bảo Bối không chịu được chính là mỗi lần Kiều Trác Phàm đều có thể dùng các loại phương pháp để bắt cô uống hết món canh này.

Mấy ngày trời qua, Tiểu Bảo Bối cũng thèm ăn lắm rồi. Hôm nay khó lắm mới được nhìn thấy một bàn thức ăn toàn là thịt, đương nhiên là cô phải ăn thật nhiệt tình.

“Cái con bé này, đúng là khiến cho người ta rất thích!” Thẩm Niệm Cẩm bị bộ dạng phùng mang trợn má của cô chọc cho cười.

Kiều Trác Phàm ở bên cạnh thì vẫn không hề động đũa.

Nhưng mà chỉ nhìn bộ dạng ăn ngon lành của Tiểu Bảo Bối thì anh đã cảm thấy vui vẻ rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Niệm Cẩm liên tục nhìn chăm chăm vào trên người của Tiểu Bảo Bối nhà anh, người đàn ông nào đó chậm chạp nói: “Còn không nhìn xem người đó là do ai chọn!”

“Thật sự không biết xấu hổ là gì mà!” . Không ưa vẻ lên mặt của Kiều Trác Phàm, Thẩm Niệm Cẩm liếc mắt lờ anh một cái.

Người kia chỉ như nhú mày lại giống như là đang cố gắng khoe khoang cái gì đó.

Nhưng mà cảm xúc qua lại giữa hai người bọn họ hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới tốc độ ăn của Tiểu Bảo Bối.

Trước mắt cô chỉ hy vọng không ai gây trở ngại đến cô, để cho cô có thể tự ôn chuyện với một bàn đồ ăn toàn thịt là thịt này là được.

Nhìn thấy khuôn mặt của cô sắp vui hẳn vào trong chén, hơn nữa trên mặt còn dính đầy nước tương khiến cho một người có bệnh thích sạch sẽ sẽ nghiêm trọng như Kiều thiếu sắp không chịu nổi.

Lấy cái khăn ướt ở bên cạnh tới, anh dùng sự nhẫn nại mà Thẩm Niệm Cẩm chưa bao giờ thấy, giúp Tiểu Bảo Bối lau nước tương dính ở trên miệng của Tiểu Bảo Bối.

“Không nên làm phiền em . . .” Tiểu Bảo Bối vẫn đang tập trung ăn, nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang cầm cái gì đó ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thì vội vàng la ó lên.

“Lau xong lại ăn tiếp!” Không bị thái độ lớn lối hẹp hòi của Tiểu Bảo Bối đã kích tới, Kiều Trác Phàm tiếp tục kiên nhẫn dụ dỗ.

“Ăn xong lại lau!” Tiểu Bảo Bối muốn nghiêng đầu, cuối cùng vẫn bị Kiều Trác Phàm giữ cầm lại, không cho cô nhúc nhích. Sau đó anh dùng khăn ướt tỉ mỉ lại xung quanh miệng cô một lần, cho đến khi trên mặt không còn chút nước tương nào nữa thì lúc này anh mới buông cái cầm của cô ra.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối bị làm trì hoãn thời gian cuối cùng cũng có thể vui vẻ ăn cơm, lại bắt đầu càn quét toàn bộ thức ăn ở trên bàn.

“Ừm, ăn rất ngon!”

“Cái này rất thơm mát . . .”

Nghe cô nhóc kia thỉnh thoảng lại phát ra lời khen ngợi, ánh mắt của Kiều Trác Phàm không thể nào dời khỏi người cô được.

Mà Thẩm Niệm Cẩm nhìn Kiều Trác Phàm như vậy, trong lòng cũng chỉ biết cảm thán: Tên nhóc thú vị này sợ là đời này đã hãm sâu ở trong đó không thể nào kiềm chế được rồi . . .

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh còn không ăn? Nếu như không ăn thì sẽ bị em ăn sạch đó!” Sau khi Tiểu Bảo Bối cơ bản đã ném hết lượt một loạt đồ ăn ở trên bàn xong, lúc này mới thả chậm tốc độ lại.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm chỉ nhìn cô mà không hề động đũa tí nào. Cô dứt khoát gấp món thịt xào khô mà cô ăn thấy ngon nhất vào trong chén của anh.

“Chao ôi . . .” Nhìn thấy một màn này thì hình như Thẩm Niệm Cẩm muốn nói gì đó.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa ngẩng đầu lên, tầm mắt sắc bén lập tức bao phủ lấy bà.

Thẩm Niệm Cẩm lập tức rõ ràng, đây là Kiều Trác Phàm không đồng ý cho bà mở miệng.

Nhưng mà dạ dày của tên nhóc thú vị này vốn không được tốt. Bình thường mấy món dầu mỡ gì đó ăn vào buổi tối sẽ rất khó chịu.

Những món ăn này ngày hôm nay Thẩm Niệm Cẩm làm đều là vì làm cho Tiểu Bảo Bối và mình. Còn mấy món thanh đạm ở bên cạnh mới là làm cho Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà con nhóc này lại gấp miếng thịt xào khô vào trong chén của Kiều Trác Phàm, điều này bảo Thẩm Niệm Cẩm không nóng nảy sao được?

Mặc dù bà và Kiều Trác Phàm vừa gặp đã gây gỗ, nhưng mà đến cùng thì bà cũng vẫn là dì của Kiều Trác Phàm, làm sao có thể nhìn anh gây hại cho thân thể của mình được? Hơn nữa, Kiều Trác Phàm còn là con độc đinh của nhà họ Kiều, nếu như đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì thì khẳng định là chị của bà sẽ không tha cho bà.

Nhưng mà lúc Thắm Niệm Cẩm dự định mở miệng thì Kiều Trác Phàm ở bên cạnh lại nhìn chăm chăm vào bà.

Đến cuối cùng Thắm Niệm Cẩm chỉ có thể nuốt những lời kia vào bụng.

Mà Kiều Trác Phàm sau khi cảnh cáo bà xong, lúc này xoay người sang nhìn khuôn mặt vô cùng bần thiêu Tiểu Bảo Bối thì vẻ mặt lập tức trở nên dịu dàng.

Nhìn miếng thịt xào khô mà cô tự tay gấp vào chén của anh, anh lập tức vui vẻ hơn.

“Đồ không biết xấu hổ, coi như em còn có chút lương tâm!” Sau khi đưa bàn tay ra nhẹ nhàng xoa lên đầu của Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm liền ở trước mặt của cô gấp miếng thịt mà cô gấp vào chén của anh bỏ vào miệng.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm ăn đồ ăn mà cô gấp, thì cũng khoa tay múa chân rất vui vẻ. Bởi vì nhận được sự tán thưởng của Kiều Trác Phàm, nên cô cũng hóa thân thành một con ong mật chăm chỉ. Ngoại trừ chuyện chăm sóc cho cái miệng nhỏ của mình ra, thỉnh thoảng cô còn gấp vào trong chén của Kiều Trác Phàm món nào mà cô đặc biệt cảm thấy ngon.

Bởi vì như vậy nên những thứ dầu mỡ kia khẳng định là không ít.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn những món ăn chồng chất như núi ở trong chén, cũng chăm chăm ăn.

Tôm lại bữa cơm này chỉ có hai người coi như ăn rất vui vẻ.

Duy chỉ có Thắm Niệm Cẩm ở bên cạnh thì đau xót một phen.

Quan trọng hơn bà còn toát mồ hôi dầm dề thay cho dạ dày của Kiều Trác Phàm . . .

- - Đường phân cách - -

“Ây da ây da, cô gái xinh đẹp không gì sánh được vừa mới tắm rửa xong, thành quả thật vĩ đại!”

Sau khi ăn cơm tối no say xong, Tiểu Bảo Bối lại đi tắm rửa, đem toàn thân cọ rửa sạch sẽ. Hôm nay tâm tình rất đặc ý, Tiểu Bảo Bối tắm rửa xong thì từ trong phòng tắm đi ra liền bắt đầu hét lớn lên. Phía trên đầu vẫn còn đội mộ cái mũ tắm màu đỏ nhìn có bao nhiêu đáng yêu miễn bàn tới.

Thật ra thì mỗi lần cô từ trong phòng tắm đi ra đều gào một câu như vậy, và sẽ đụng phải một tên sói xám lớn là Kiều Trác Phàm, nói là muốn đem cô bé quảng khăn đỏ xảo quyệt tới hang sói để sinh sói con. Sau đó bắt đầu điên cuồng gặm cắn đối với cô.

Đương nhiên bởi vì có những chuyện phát sinh trước kia cho nên Kiều Trác Phàm vẫn không đạt được mục đích.

Mặc dù mỗi lần đều bị Kiều Trác Phàm ‘dạy dỗ’ một trận, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn không thay đổi được thói quen này khi bước ra khỏi phòng tắm.

Ai bảo thói quen này đã kéo dài hơn hai mươi năm rồi?

Trong lúc nhất thời muốn từ bỏ, làm sao mà dễ dàng như vậy được?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Chương 79.2: Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em

Nhưng mà ngày hôm nay sau khi Tiểu Bảo Bối đi từ phòng tắm đi ra, thì thấy căn phòng này vô cùng yên tĩnh.

Con sói xám Kiều Trác Phàm cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Lạ thật, Kiều Trác Phàm đi đâu rồi?” Đối với căn phòng trống rỗng, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu.

Bởi vì biết cô có chứng sợ hãi giam cầm nên bình thường lúc cô tắm rửa thì Kiều Trác Phàm vẫn sẽ ở trong căn phòng này. Để phòng những lúc mất điện đột xuất sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay.

Nhưng mà ngày hôm nay tại sao người đàn ông này lại yên tâm về cô như vậy?

Hay là anh có chuyện gì gấp?

Lúc Tiểu Bảo Bối đang ôm đầu suy nghĩ ở trong phòng, thì dưới đại sảnh xuất hiện một bóng dáng thon dài.

Sau đó, ở chỗ tủ âm tường xuất hiện tiếng động kêu loạt xoạt.

“Lạ thật, mình nhớ là để ở đây mà!”

Kiều Trác Phàm đáng lẽ ra giờ này phải ở trong phòng nhưng mà lại đứng ở trong đại sảnh. Trên tay của anh còn cầm theo một cái hộp. Trên bề mặt còn có ký hiệu là một chữ thập màu đỏ.

Vừa nhìn cũng biết là hòm thuốc.

Nhưng mà người đàn ông lục lọi một lúc lâu, mà vẫn không tìm được thứ mình muốn.

Không biết là do vội vàng hay là bởi vì thân thể của anh không thoải mái, mà trên trán của anh đổ rất nhiều mồ hôi.

Mà từ sắc mặt tái nhợt của anh thì cũng nhìn ra được chính là về sau.

Cũng vào lúc này sau khi có một loạt tiếng động nho nhỏ vang lên, cuối cùng trên lầu đi xuống một người. Mà tay của người kia, đang nắm chặt lại. Hiển nhiên là trên tay của bà đang cầm thứ gì đó.

“Con đang tìm cái gì?” Giọng nói của Thẩm Niệm Cẩm vang lên, khiến cho tay của Kiều Trác Phàm đang tìm kiếm đồ chợt dừng lại.

“Hơn nửa đêm đi không ở trong phòng của mình, đừng đi ra ngoài dọa chết con!” Kiều Trác Phàm chỉ liếc nhìn bà một cái, sau đó lại vội vàng tìm kiếm trong đồng chai chai lọ kia thứ mà mình muốn tìm.

“Nhìn này, đây chính là thứ con cần tìm đúng không!” Thẩm Niệm Cẩm giống như không hài lòng với thái độ của Kiều Trác Phàm, vừa nói ra khỏi miệng liền hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó bà đưa món đồ nhỏ ở trong tay mình ra.

Món đồ nhỏ kia được đóng gói trong cái lọ có màu trắng, dưới tác động của tay nó phát ra tiếng động nho nhỏ.

Mà tiếng động này khiến cho Kiều Trác Phàm đang tìm đồ trong hộp thuốc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

“Đi lấy cái này đi khi nào? Hại con tìm nó rất cực khổ!” Kiều Trác Phàm vừa nói vừa đi về phía của Thẩm Niệm Cẩm.

Lúc này gương mặt của Kiều Trác Phàm mặc dù không có thay đổi gì lớn nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm có thể đọc ra được sự khó chịu của anh từ bước chân đi của anh.

Mặc dù hai người vẫn hay so tài với nhau, nhưng mà dù sao thì Thẩm Niệm Cẩm cũng là trưởng bối của Kiều Trác Phàm. Nhìn bộ dạng bị bệnh của anh, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi: “Rất đau sao?”

“Vâng! Nhưng mà vẫn có thể nhịn được . . .” Mặc dù trên trán của anh đầy mồ hôi nhưng mà trên mặt của anh vẫn không có chút khác thường nào.

Thật ra thì đứa nhỏ Kiều Trác Phàm này từ trước đến giờ vẫn rất giỏi nhịn.

Trước đây lúc bệnh suyễn hết sức nghiêm trọng, cả người của anh gầy như bộ xương khô. Nhưng mà khi đó bọn họ cũng chưa từng thấy đứa nhỏ này than vãn điều gì.

Nhìn anh như vậy đột nhiên Thẩm Niệm Cẩm cảm thấy hết sức đau đầu.

Căn bản bà không ngờ được bản thân mình nấu đồ ăn lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

Nếu như Kiều Trác Phàm thực sự có vấn đề gì, đến lúc đó thì chị của bà chắc chắn sẽ không buông tha cho Thẩm Niệm Cẩm bà. Mặc dù tất cả những điều này không phải do bà khởi xướng mà là Tiểu Bảo Bối. . .

“Cái thằng nhóc thúi con đó, không có chuyện gì sao phải thể hiện bằng cách ăn mấy thứ dầu mỡ đó chứ? Cũng không phải không biết tình hình sức khỏe của bản thân, tại sao còn khiến cho người khác không yên tâm như vậy chứ?” Nhìn đôi môi mòng khê nhếch của anh, giống như là đang phải chịu một nỗi đau rất lớn, Thẩm Niệm Cẩm rất tức giận. Vươn tay ra đánh một cái lên đầu vai của Kiều Trác Phàm.

“Đi có thể có bộ dạng của một người lớn một chút được không? Không thấy là con đang khó chịu hay sao mà còn đánh người?”

Kiều Trác Phàm liếc Thẩm Niệm Cẩm một cái, vẻ mặt không phục.

Thực ra, Thẩm Niệm Cẩm chính là đứa con gái nhỏ nhất của ông ngoại Kiều Trác Phàm, cũng là đứa con gái mà ông sinh khi đã già. So với Kiều Trác Phàm, cũng chỉ lớn hơn mười mấy tuổi. Ở nhà họ Thẩm bà được cưng chiều nhất. Cho nên sự nghiệp kinh doanh của đại gia tộc đều để lại cho bà thừa kế.

Nhưng mà mấy đứa con nhà họ Thẩm không có bao nhiêu ham muốn đối với xí nghiệp của gia tộc, đối với sự nghiệp kinh doanh của đại gia tộc mà

Thẩm Niệm Cẩm mới thừa kế, bọn họ cũng không có nửa câu oán hận, bởi vì mỗi người bọn họ đều có sự nghiệp yêu thích của bản thân.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì sợ là cũng chính là người không thích xí nghiệp gia tộc nhất trong đám người kia. Cho nên kể từ khi bà phải thừa kế xí nghiệp gia tộc, bà liền trực tiếp quẳng những thứ này lại cho Kiều Trác Phàm.

Cũng bắt đầu từ đó hai người này vừa thấy mặt là ầm ĩ. Từ nhỏ Thẩm Niệm Cẩm đã được nhà họ Thẩm bảo vệ rất kỹ, cho nên tâm lý đoán chừng còn không có chừng chạc được như Kiều Trác Phàm. Cho nên mỗi lần Kiều Trác Phàm đều cảm thấy, Thẩm Niệm Cẩm không có bộ dạng của người lớn.

“Cái thằng nhóc thú vị nhà con còn dám mạnh miệng nữa?”

Thẩm Niệm Cẩm lẩm bẩm nói thầm.

Lúc Tiểu Bảo Bối từ trên lầu đi xuống thì vừa vịn bắt gặp một màn như vậy.

Đèn trong đại sảnh đều bật lên, Kiều Trác Phàm và Thẩm Niệm Cẩm đang đứng ở cửa không biết ầm ĩ cái gì.

Tiểu Bảo Bối vốn muốn trốn như con mèo, để nghe lén xem bọn họ có phải cãi nhau vì cô không. Nhưng mà suy nghĩ thì rất là hoàn hảo, nhưng mà thực tế lại không được như vậy.

Tiểu Bảo Bối cho rằng cô đã trốn được giống như một con mèo rồi sẽ rất khó bị người khác phát hiện ra. Không ngờ cái mông của cô nhô ra, từ góc độ của Kiều Trác Phàm nhìn sang thì thấy cái mông của cô đang nhô ra về phía bọn họ.

Nhìn thấy điều này, về mặt Kiều Trác Phàm trở nên cứng đờ.

Thẩm Niệm Cẩm cũng nhanh chóng nhận ra điều này, thuận theo ánh mắt của anh nhìn sang cũng nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến cho Thẩm Niệm Cẩm có chút run rẩy.

Mà Tiểu Bảo Bối phát hiện thấy hai người không nói chuyện nữa mà đều yên tĩnh lại, lập tức lặng lẽ ngẩng đầu lên, định xem một chút xem tại sao phía dưới lại đột nhiên yên tĩnh lại.

Nhưng mà vừa mới ngẩng đầu lên thì Tiểu Bảo Bối mới phát hiện hai người mới vừa rồi còn đang nói chuyện thì bây giờ đang nhìn chằm chằm vào cô.

Lần này Tiểu Bảo Bối mới ý thức được, kế hoạch bí mật của mình đã bị đưa ra ánh sáng.

“Cái đó . . . Con chỉ muốn xuống xem Kiều Trác Phàm ở chỗ nào thôi!” Tiểu Bảo Bối áp ứng.

“Ở chỗ này, di cũng không ăn nó được! Câu trả lời như vậy có hài lòng không?” Bởi vì Tiểu Bảo Bối khiến cho Kiều Trác Phàm ăn mấy thứ dầu mỡ kia, nên thân thể mới không thoải mái, cho nên lúc này Thẩm Niệm Cẩm cũng có chút oán hận đối với Tiểu Bảo Bối.

Nghe được những lời này của Thẩm Niệm Cẩm, nhất thời Tiểu Bảo Bối có chút mê mang.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng đã vòng qua người của Thẩm Niệm Cẩm, sai bước đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối.

“Di không nói lời nào, không ai bảo di bị câm đâu!” Tiếng hừ lạnh này rõ ràng là Kiều Trác Phàm dành cho Thẩm Niệm Cẩm. Cho dù bình thường Kiều Trác Phàm có la hét ầm ĩ đối với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà từ trước tới giờ anh vẫn chưa từng dùng giọng nói lạnh lùng tới mức tận cùng như vậy.

“Được, được, được, cứ cho là di nhiều chuyện đi, được chưa?” Hiển nhiên Thẩm Niệm Cẩm cũng biết điều này, nên đã hét lên với bóng lưng của Kiều Trác Phàm. Nhưng cuối cùng, nà vẫn ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối lặng lẽ nhét hộp thuốc đau bao tử kia vào trong tay của Kiều Trác Phàm.

Sau đó Thẩm Niệm Cẩm mới xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Chương 79.3: Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà Tiểu Bảo Bối thì nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thẩm Niệm Cẩm đang thở phì phì tức giận trở về phòng, trong lúc nhất thời cũng không hiểu là mới vừa rồi mình đã làm sai chuyện gì, mà khiến cho đi nhỏ tức giận như vậy?

Nhưng mà trạng thái ngẩn ngơ của Tiểu Bảo Bối cũng không duy trì được lâu.

Bởi vì một giây sau cái mộng của cô đã bị vỡ một cái.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối phục hồi tinh thần lại thì nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh cô. Mà bàn tay của anh, còn trực tiếp đặt ở trên cái mộng của cô. Hiển nhiên, đây chính là ‘công cụ gây án’ mới vừa rồi!

“Còn đứng làm gì? Mau trở về phòng cùng anh!” Kiều đại thiếu không hề có chút cảm giác làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp, ngược lại còn nghênh ngang nói, hơn nữa tay vẫn còn để trên mộng của Tiểu Bảo Bối muốn dẫn cô lên lầu.

Cái mộng lại bị tay của người khác khống chế, loại cảm giác này thật sự khiến cho người ta phải lo lắng.

Tiểu Bảo Bối giãy giụa mấy lần, cũng thử kéo bàn tay của Kiều Trác Phàm ở trên mộng ra.

Nhưng mà mỗi lần kéo ra rồi thì bàn tay của Kiều Trác Phàm lại nhanh chóng đặt lên lại.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối vừa xấu hổ vừa lúng túng.

Cuối cùng cô cũng không biết phải ứng phó như thế nào, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Kiều Trác Phàm trở về phòng.

- - Đường phân cách - -

Cũng trong khoảng thời gian này, tại một khách sạn nào đó trong trung tâm thành phố, một người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố này. Căn phòng này cũng chưa bật bất kỳ bóng đèn nào lên.

Điều này khiến cho không gian tối đen ở trong phòng hoàn toàn đối lập với những ngọn đèn rực rỡ ở bên ngoài thành phố náo nhiệt kia.

Mà ở bên cạnh người đàn ông còn để một chai rượu đỏ đã mở nắp, cùng với một cái ly rượu mới uống được một nửa.

Rất nhiều năm chưa từng trở lại thành phố này, anh cũng không ngờ được nó lại có thay đổi lớn như vậy.

Ngay cả chỗ trước kia anh học trung học, cũng đã biến thành một tòa nhà văn phòng.

Tin tức này là ngày hôm qua anh lái xe đi trên con đường quen thuộc trước kia vài vòng mà vẫn không tìm được địa điểm quen thuộc. Sau đó anh hỏi một người ở gần đó mới biết được.

Lúc nghe được tin tức này, lần đầu tiên anh có cảm giác bản thân mình vô lực đối với thế giới này.

Ngay cả một chốn cũ mà anh muốn tới để nhớ lại quá khứ của bọn họ, tìm khắp nơi cũng không được nữa rồi . . .

Anh dự định triệt để buông thả bản thân mình, trầm mê ở trong thế giới của cồn. Trừ cách này ra thì anh cũng không biết làm cách nào để ôm ấp hình bóng của cô gái trong trí nhớ nữa.

“Reng reng reng . . .” Trong đêm tối, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

Bị cắt ngang hứng uống rượu, người đàn ông tùy ý đặt ly rượu xuống một chỗ, móc điện thoại di động đang không ngừng lóe đèn báo hiệu lên.

“Cha, có chuyện gì vậy ạ?” Lúc nhìn thấy số điện thoại gọi đến, người đàn ông không chút nghĩ ngợi nhận điện thoại.

“Chính là tập đoàn Đế Phàm sao? Con biết rồi! Ngày mai con sẽ đích thân tới đó, để gặp mặt người phụ trách của bọn họ.”

“Nếu như chờ trực tiếp ký hợp đồng, thì không thể tốt hơn được nữa.”

“Được, vậy cứ như thế đi!”

Thời gian nghe điện thoại cũng không lâu.

Sau đó người đàn ông nhanh chóng cúp điện thoại, vô lực dựa vào chiếc ghế sofa ở bên cạnh, tùy ý để cho rượu còn cọ rửa thân kinh và giác quan của anh . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, có phải anh không thoải mái ở đâu hay không?”

Sau khi trở lại phòng, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng trốn được khỏi bàn tay kia của Kiều Trác Phàm. Bởi vì lúc này Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh, lấy từ bên trong chiếc hộp ra mấy viên thuốc màu trắng, sau đó dùng nước ấm đã chuẩn bị sẵn để uống thuốc.

Mà Tiểu Bảo Bối vốn đã xoay người chui vào trong chăn đệm, lúc xoay người lại nhìn thấy màn này. Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang nghiêng người uống thuốc, bởi vì hành động này mà hầu kết trượt lên xuống. Tiểu Bảo Bối có chút tò mò, lại từ trên giường nhảy xuống.

“Không phải, chỉ là thuốc vitamin thôi!” Hiển nhiên, người đàn ông này không muốn nói cho cô biết đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì. Sau khi phát hiện ra bóng dáng của cô đang đi lại gần mình thì Kiều Trác Phàm nhanh tay lẹ mắt nhét lọ thuốc màu trắng kia vào trong túi quần của mình.

“Thuốc vitamin?” Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Không phải là thuốc vitamin thì còn có thể là cái gì? Em có muốn không, có muốn cho em mấy viên không?” Lúc nói tới đây thậm chí Kiều Trác Phàm còn đưa tay vào móc trong túi quần của mình.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe thấy nói như vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó lại.

“Không cần, anh giữ lại tự mình uống đi!” Từ nhỏ đến lớn, cô cực kỳ ghét uống thuốc. Đặc biệt là thời gian gần đây phải vào bệnh viện, mỗi ngày dưới sự giám sát của Kiều Trác Phàm phải uống cả đồng thuốc kia, khiến cho cô sợ muốn chết rồi. Bây giờ cô vừa mới nghĩ tới mấy viên thuốc kia thì toàn thân liền nổi da gà lên rồi.

“Thật sự không muốn?” Đối với lần này, Kiều đại thiếu còn bày ra bộ dạng hết sức đáng tiếc.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại không hề biết là, trong mấy ngày nằm viện kia, Kiều Trác Phàm đã sớm thăm dò ra chuyện cô không thích uống thuốc.

Bởi vì như vậy nên anh mới có thể thuận lợi loại bỏ nghi ngờ trong lòng của cô.

“Không muốn, không muốn!”

Tiểu Bảo Bối rung đùi đắc ý, phản ứng giống y hệt như dự liệu của Kiều Trác Phàm, hết sức kịch liệt.

Hài lòng vì đạt được kết quả mà mình muốn, Kiều Trác Phàm thu hồi lại bàn tay để trong túi quần.

Mà ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi trên người của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này anh mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối nhảy xuống giường cũng không hề đi dép.

Hai bàn chân cứ đập thẳng xuống sàn nhà trơn bóng, bởi vì sàn nhà có hơi lạnh cho nên đầu ngón chân út cũng bị lạnh tới mức đỏ lên.

“Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, xuống giường thì phải đeo dép vào, đừng nói với anh là đầu óc của em lại bị chó cắn đi rồi nha!”

Được rồi, đầu ngón chân út kia khiến cho Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy liền muốn ngắt muốn nhéo thật đã. Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn vì điều này mà nhíu mày lại.

Sống cùng với Tiểu Bảo Bối gần ba tháng, anh phát hiện ra Tiểu Bảo Bối là một học sinh kém nhất trên đời này.

Trí nhớ không tốt không nói làm gì, cô lại còn thích kiểm soát. Mỗi lần cô quên mất chuyện gì mà Kiều Trác Phàm dặn dò, thì lúc hỏi lại thì cô sẽ nói cái gì mà trí nhớ đã bị chó cắn đi mất, hoặc là tối qua có con chuột đã xóa đi trí nhớ của cô.

Mặc dù điểm này khiến cho Kiều Trác Phàm hết sức buồn rầu, vốn tưởng rằng nói nhiều lần thì Tiểu Bảo Bối sẽ nhớ kỹ.

Nhưng mà bây giờ đã nói không dưới mười lần rồi, mà Tiểu Bảo Bối một chút cũng không hề thay đổi.

Lần đầu tiên, Kiều Trác Phàm có chút vô lực đối với Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà bởi vì như vậy thì mới là Tiểu Bảo Bối, trên đời này chỉ có Tiểu Bảo Bối độc nhất vô nhị, Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Cho dù Tiểu Bảo Bối nghịch ngợm gây sự vậy thì như thế nào? Đây mới là Tiểu Bảo Bối của anh, anh muốn bảo vệ Tiểu Bảo Bối cả đời.

Nhưng mà xem ra đối với chuyện Tiểu Bảo Bối dạy mãi mà không sửa, vậy thì chỉ có thể lột thêm một tầng thâm dày thì mới có thể giải quyết được chuyện này.

“Kiều Trác Phàm, làm sao anh biết là trí nhớ của em bị chó cắn đi mất vậy? Anh thật là thông minh đó . . .” Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không biết được suy nghĩ của Kiều Trác Phàm, giờ phút này đang cúi đầu nhìn cái chân không của mình, rồi lại vội vàng ngẩng đầu lên cột nhà với Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Chương 79.4: Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em

Editor: Táo đồ phổ núi

“ . . .” Đối với loại chó ghê liêu mạng của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã không có ý định lên tiếng. Vừa nhìn thấy cái ngón chân nhỏ của cô bị lạnh tê cứng lại, Kiều đại gia dứt khoát ngồi xổm xuống, vác cô nhóc đang đứng ở dưới đất lên trên vai của mình, sai bước đi về phía giường.

Khí thế hùng dũng hiên ngang đầy oai vệ như thế đã thật sự khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

Bị Kiều Trác Phàm vác lên trên vai, cô lại vịn vẹo cái mông, giãy giụa với ý định muốn trượt xuống từ trên vai của anh.

Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao?

Lúc nam chính muốn thân mật với nữ chính, bình thường đều mở màn bằng một hành động như vậy.

Vậy thì có phải là Kiều Trác Phàm cũng sẽ làm như vậy với cô . . .

Nhưng mà chỉ nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối liền có cảm giác vừa xấu hổ vừa lúng túng. Nhưng không hiểu sao lại có một chút mong đợi.

Nhưng mà vừa bị thả xuống dưới giường, cô bị té nổ đom đóm mắt, rồi lập tức lại bị rơi vào trong một cái ôm quen thuộc.

Lúc cái mũi nhỏ của cô đụng phải cơ ngực rắn chắc của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

Bởi vì cái mũi nhỏ bị đau nên giọng nói của Tiểu Bảo Bối cũng mềm mại ồm ồm: “Kiều Trác Phàm, không cho phép anh làm loạn đối với em!”

Mà lời nói này thật ra thì khiến cho Kiều Trác Phàm có chút ngoài ý muốn. Anh không ngờ được, hành động này của anh lại khiến cho Tiểu Bảo Bối nghĩ tới phương diện kia.

Cúi đầu xuống, nhìn người phụ nữ nằm ở trong lòng anh, đôi môi đỏ mọng của cô gái này đang khê nhếch lên, Kiều Trác Phàm có chút nhớ mong . . .

Nhưng mà đêm nay, tình hình sức khỏe của anh không cho phép. Từ lúc đi lên cùng với Tiểu Bảo Bối, anh đã đi lau mồ hôi ở trên trán mình một lần. Điều này khiến cho anh nguy trạng được rất tốt ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà nguy trạng có tốt như thế nào đi nữa thì cũng không có nghĩa là dạ dày của anh hết đau rồi . .

“Đừng suy nghĩ lung tung, mau ngoan ngoan nằm xuống ngủ cho anh!” Xoa xoa cái đầu mềm mại kia, anh bắt đầu dĩ nhiên nhớ.

“Hừ . . .” sau khi Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm quấy rối một hồi mới ý thức được là mình đã hiểu lầm, lúc này khuôn mặt của cô đỏ bừng lên, quyết định trốn ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Sau khi ằm ỉ một trận cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Ngủ thấy mùi vị quen thuộc trên người của anh, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Mà nhìn thấy cô ngủ rồi, Kiều Trác Phàm mới bắt đầu dĩ nhiên lấy tay đặt lên chỗ đau dạ dày của mình, rồi nhắm mắt lại . . .

Ngủ tới nửa đêm, Tiểu Bảo Bối mới bị động tĩnh của người bên cạnh đánh thức dậy.

Cô ngủ mơ mơ màng màng cứ có cảm giác người ở bên cạnh vẫn luôn cử động.

“Ưm . . .” Cô tỉnh táo mở mắt ra. Vừa dụi mắt vừa nhìn sang vị trí của người bên cạnh.

Nhưng mà vừa ngẩng đầu lên thì Tiểu Bảo Bối bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi.

Kiều Trác Phàm vốn cùng chìm vào giấc ngủ với cô, giờ phút này trên trán của anh toàn là mồ hôi. Mà nhìn sắc mặt của anh thì tái nhợt giống như tờ giấy.

“Kiều Trác Phàm, anh bị làm sao vậy?” Cô vội vàng bò dậy, sờ lên trên trán của anh.

Chỗ đó ngoại trừ ướt đầm ra thì còn nóng tới mức sắp bỏng tay.

Hiển nhiên anh đã nóng rần lên.

“Kiều Trác Phàm, anh tỉnh lại đi!” Tiểu Bảo Bối gọi.

Mặc kệ cô gọi như thế nào đi nữa, đôi mắt của Kiều Trác Phàm cũng không hề mở ra. Mà người của anh hình như cũng đang hơi run lên. Không trách được mới vừa rồi cô luôn cảm thấy người bên cạnh vẫn luôn động đậy.

“Kiều Trác Phàm . . .” Ở trong ấn tượng của cô, người đàn ông này vẫn là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Kể từ lúc gả cho anh, chỉ cần lúc nào cô cần anh thì anh sẽ chờ ở bên cạnh của cô.

Đúng là Tiểu Bảo Bối không có ngờ được là Kiều Trác Phàm cũng sẽ ngã bệnh. Nhìn gương mặt tái nhợt khác thường của anh, cô thật sự sợ hãi.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng dọa em!” Tiểu Bảo Bối vỗ vỗ lên mặt của anh, nhưng mà anh vẫn không có động tĩnh. Rơi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối nghĩ tới di nhỏ.

Không thèm mặc áo khoác vào, cô đi chân không chạy tới phòng ngủ của Thẩm Niệm Cẩm.

“Di nhỏ, di nhỏ, di mau thức dậy đi di nhỏ!”

Ở bên ngoài, Tiểu Bảo Bối vừa gõ cửa vừa hét âm lên giống như người bị tâm thần.

Lúc Thẩm Niệm Cẩm bị tiếng gõ cửa này đánh thức dậy, gương mặt vẫn mơ màng buồn ngủ. Vừa mở cửa ra nhìn thấy Tiểu Bảo Bối với đầu tóc bù xù, bà cũng sợ hết hồn.

“Làm sao vậy Bảo Bối? Hơn nửa đêm rồi đây là như thế nào?” Nhìn thấy bộ dạng sắp khóc lên của Tiểu Bảo Bối, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng kéo cô lại, gạt đi mấy sợi tóc che ở trước mặt của cô.

“Di nhỏ, Kiều Trác Phàm nóng rần lên, con gọi anh ấy như thế nào anh ấy cũng không tỉnh lại, con không biết phải làm như thế nào nữa . . .”

Lúc nói xong lời cuối cùng, cô trực tiếp khóc òa lên.

Thời gian qua Tiểu Đăng chăm sóc cho cô rất tốt, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy trường hợp như vậy.

Cảm giác kia giống như là bất cứ lúc nào Kiều Trác Phàm cũng có thể rời bỏ cô mà đi vậy.

“Hồng rồi, chắc là do bệnh đau bao tử phát tác! Trước tiên con hãy lên trên lầu đi, di đi gọi điện thoại cho bác sĩ của nó.” Thẩm Niệm Cẩm và Kiều Trác Phàm có sống cùng nhau một thời gian, nên tình huống của anh bà cũng biết đại khái. Còn nữa, bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm nhiều năm cũng không phát tác, nhưng mà nhà họ Kiều vì muốn bảo vệ đứa con độc đinh này mà đã sắp xếp cho một bác sĩ gia đình đi theo bên cạnh anh.

Còn như bác sĩ này đang ở đâu thì chỉ cần hỏi A Vi bên cạnh Kiều Trác Phàm thì sẽ biết.

Nhưng mà trước mắt muốn bảo Tiểu Bảo Bối đi tìm cái người gọi là A Vi kia thì nhất định sẽ bị luống cuống tay chân. Chi bằng để bà tự mình ra tay. . .

“Bệnh bao tử? Được, con lập tức đi!” Mặc dù nghe thấy Thẩm Niệm Cẩm nói là Kiều Trác Phàm bị bệnh bao tử, cô có chút kinh ngạc. Nhưng mà bây giờ điều mà Tiểu Bảo Bối muốn làm chính là canh giữ ở bên cạnh Kiều Trác Phàm. Cho nên cô không có nhiều do dự mà chạy ngay đi lên trên lầu.

Trong lúc chờ đợi Thẩm Niệm Cẩm và bác sĩ gia đình tới, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn gọi Kiều Trác Phàm đang bất tỉnh, dứt khoát kéo đầu của anh gối lên trên đùi của mình.

“Kiều Trác Phàm, hôm nay trong người của anh không khỏe, tại sao lại không nói cho em biết?”

“Em không phải là trẻ con nữa! Em cũng có thể chăm sóc tốt cho anh được . . .”

“Kiều Trác Phàm, em rất sợ hãi. Anh không được rời khỏi em, có được không . . .”

Kiều Trác Phàm như vậy khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại chuyện một buổi trưa nào đó.

Mẹ của cô mang theo va li hành lý đi ở phía trước, Tiểu Bảo Bối và con chó nhỏ ở trong nhà chạy đuổi theo ở phía sau.

Lúc ấy, cô cho là mình đã kêu rất lớn tiếng, cũng cho là mình chạy theo thì mẹ của cô sẽ ở lại, cho nên cô liều mạng chạy về phía trước, cũng không để ý tới xung quanh xe đang chạy như bay.

Nhưng mà mặc kệ cô có cố gắng như thế nào thì mẹ của cô cũng không hề quay đầu lại. Trong trí nhớ của cô, ngày mẹ cô rời đi kia giống như chỉ trong chớp mắt, hình ảnh dừng lại. Sau đó một khoảng thời gian dài cô đều ở trong bệnh viện. Cô hỏi cha cô, cô bị làm sao! Thì cha của cô chỉ nói cô bị thương, được người khác cứu. Cha cô vẫn thường nói với cô, người cứu cô là một cậu bé bị bệnh suyễn.

Đoạn trí nhớ kia có thể nói là đoạn trí nhớ đen tối nhất trong đầu của Tiểu Bảo Bối. Mà vào ngày xuất viện đó, cô vừa vận bát gặp một người xuất viện cùng mình, hơn nữa còn bị mắc bệnh suyễn, người đó chính là Quý Xuyên . . .

Cũng chính vì anh ta nên sau này cuộc sống của Tiểu Bảo Bối mới có nhiều thêm một phần sắc thái .

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm giác bây giờ Kiều Trác Phàm im hơi lặng tiếng như vậy, so với lúc mà mẹ của cô rời đi còn khiến cho cô sợ hãi hơn.

“Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em . . . Cầu xin anh, không được rời khỏi em . . .” Sau khi Thẩm Niệm Cẩm mang theo bác sĩ riêng là Kiều Trị bước vào vừa vận nhìn thấy một màn như vậy.

Chương 177: Chương 79.5: Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em

Editor: Táo đồ phổ núi

Trên giường lớn, Tiểu Bảo Bối mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn rộng thùng thình, ôm lấy đầu của Kiều Trác Phàm, khóc tới mức khiến cho người ta đau lòng.

“Bảo Bối, mau xuống đi. Kiều Trị cần xem tình hình của Kiều Trác Phàm!” Mặc dù mà này khiến cho người ta đau lòng, nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm không mở miệng không được. Bệnh này nếu như không trị, kéo dài thêm một giây nào thì chính là sự hành hạ đối với Kiều Trác Phàm.

“Bác sĩ, cầu xin ngài phải chữa hết!” Tiểu Bảo Bối hít hít cái mũi nhỏ, lau nước mắt một cái rồi dạn dò.

“Đây là trách nhiệm của tôi!”

Tiểu Bảo Bối nhận được câu trả lời thuyết phục từ Kiều Trị, lúc này mới không đành lòng buông đầu của Kiều Trác Phàm ra.

Nhưng vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối lại phát hiện ra một chuyện ngoài ý muốn, tay của Kiều Trác Phàm lại cầm chặt lấy chân của cô.

Không trách được, từ lúc cô trở lại bên cạnh anh, thì đôi chân vốn chạy ở bên ngoài lạnh cóng lại nhưng mà vừa rồi lại không có cảm giác lạnh nữa. Thì ra . . .

“Kiều Trác Phàm, trước tiên hãy buông tay ra đã. Anh cần phải điều trị . . .” Bác sĩ đang chờ, Thẩm Niệm Cẩm nhìn chăm chăm, Tiểu Bảo Bối cho dù không nở như thế nào đi nữa cũng không thể không kéo bàn tay của anh ra được.

Dưới sự khuyên can của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng thì bàn tay của Kiều Trác Phàm cũng buông lỏng ra.

Sau đó Kiều Trị bắt đầu một loạt các kiểm tra.

“Bảo Bối, không phải đi nói con. Thăng nhóc Kiều kia từ nhỏ dạ dày của thằng bé đã không được tốt, không thể ăn mấy món dầu mỡ gì đó. Con đừng có miến cưỡng nó . . .”

“Con nhìn một chút mà xem, bây giờ thằng bé đã bị con hành hạ thành cái dạng gì?”

Thẩm Niệm Cẩm cũng không phải thánh nhân.

Ngay từ đầu bà đã muốn nói Tiểu Bảo Bối.

Nếu như không phải Kiều Trác Phàm khư khư cố chấp như vậy thì bà đã sớm nói ra rồi.

Bây giờ nhìn thấy Kiều Trác Phàm cũng đã bị ngã bệnh rồi, bà còn có thể không nói sao?

“Đi nhỏ, con . . .”

Cho đến khi nghe Thẩm Niệm Cẩm nói những lời này, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được bản thân mình đã làm sai điều gì.

Thì ra bao tử của Kiều Trác Phàm không tốt, không thể ăn mấy món dầu mỡ. Nhưng mà tối nay, cô lại gấp mấy món toàn là dầu mỡ cho anh.

Không trách được lúc nhìn thấy Kiều Trác Phàm ăn mấy món kia thì sắc mặt của Thẩm Niệm Cẩm không vui.

Thì ra tất cả những điều này là bởi vì Kiều Trác Phàm có bệnh bao tử. . .

Nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không biết những thứ này.

Đối mặt với Thẩm Niệm Cẩm, Tiểu Bảo Bối không có bất kỳ lời giải thích nào.

Cô biết rõ đây chính là thiếu sót của cô.

Nhìn mỗi bữa ăn Kiều Trác Phàm ăn cái gì đó cũng không nhiều, hơn nữa mỗi bữa ăn thì mấy thứ thịt thà hoặc rau dưa đều rất bị khổng chế, đáng lẽ ra cô nên ý thức được cái gì đó mới đúng.

Nói cho cùng vẫn là do sơ suất của cô.

“Được rồi. Cô đừng nói đùa nhỏ kia nữa, đoán chừng là con bé cũng không biết. Nếu như biết rõ, cũng sẽ không để cho cậu ấy ăn những thứ đó!”

Ngay lúc Tiểu Bảo Bối đang chớp đôi mắt ngập nước, vói về mặt áy náy đứng nghe Thẩm Niệm Cẩm khuyên bảo, thì Kiều Trị tháo khẩu trang xuống, đi về góc khuất chỗ bọn họ đang đứng, vừa đi vừa nói.

“Tình hình sao rồi?” Thẩm Niệm Cẩm lại một lần nữa nhìn Tiểu Bảo Bối một cái, rồi hỏi.

“Tình hình đã ổn định lại. Chờ khi nào truyền dịch xong là được rồi!” Kiều Trị nhìn lướt qua người đàn ông đang không có chút sức sống nào ở trên giường, lại xoay người lại. Lúc này đây, ông nhìn về phía Tiểu Bảo Bối nói: “Tiểu Bảo Bối, dạ dày của tên nhóc Trác Phàm này không được tốt lắm, cô cũng không cần quá để ý. Sau này phải chú ý đồ ăn một chút, là được rồi!”

“Sau này tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy ăn những thứ kia, đánh chết cũng không!” Tiểu Bảo Bối mím môi lại, nói lời thề son sắt.

Bộ dạng đáng thương kia, giống như một con thú bị thương.

Bởi vì lúc này quá căng thẳng, nên Tiểu Bảo Bối cũng không có ý thức được là mới vừa rồi mình không hề giới thiệu bản thân ở trước mặt Kiều Trị. Mà Kiều Trị lại tới đây vội vàng như vậy, Thẩm Niệm Cẩm cũng không thể có cơ hội để giới thiệu về cô cho Kiều Trị. Nhưng mà Kiều Trị lại có thể gọi đúng tên cô . . .

“Đứa bé ngoan! Đi vào xem thằng bé đi, nó cần cô!” Kiều Trị là một người đàn ông mang theo một chút huyết thống nước ngoài. Dưới ánh đèn, đôi mắt của ông ta có màu xanh đậm. Nhưng mà giọng của ông ta cũng giống như Thẩm Niệm Cẩm, có thể nói được giọng gốc Bắc Kinh.

Nhìn cô gái khóc tới mức nước mắt nước mũi tèm lem, ông không có ý định trách cứ cô.

Sau khi nói những lời này với Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trị nhìn về phía Thẩm Niệm Cẩm đứng ở bên cạnh.

“Theo tôi đi ra ngoài! Ở chỗ này, cô chỉ làm vướng tay vướng chân!”

“Kiều Trị, miệng của ông vẫn độc địa giống như trước!”

“Không độc không phải là trượng phu!”

“Ôi chao, chỉ một thời gian không gặp, trình độ tiếng trung đã có tiến bộ rất lớn nhì!”

“ . . . ”

Hai người vừa đi vừa nói tới một câu anh một câu rồi đi ra khỏi phòng ngủ này.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối đã cầm một cái ghế nhỏ ngồi ở bên cạnh giường.

Cô cầm một tay mà không có kim tiêm của Kiều Trác Phàm lên, đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

“Kiều Trác Phàm, anh thật sự rất tệ!”

“Tại sao lại không nói cho em biết dạ dày của anh không được khỏe?”

“Kiều Trác Phàm, mau khỏe nhanh lên được không? Em rất nhớ anh . . . ”

Suốt cả nửa đêm, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn ở bên cạnh nói thầm với Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm vẫn không có tỉnh lại, nhưng mà lông mày của anh cũng đã thả lỏng ra, trên trán cũng không còn nhiều mồ hôi nữa, lúc này Tiểu Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm.

Chờ khi Kiều Trác Phàm tỉnh lại một lần nữa thì đã là sáng ngày hôm sau.

Lúc này kim tiêm ở trên tay của anh đã được tháo ra.

Anh chưa mở mắt ra, tay đã quen thuộc khua khoắng vị trí ở bên cạnh, lục lọi tìm kiếm bóng dáng bé nhỏ kia.

Nhưng mà bàn tay kia khua khoắng ở trong chăn một lúc lâu, Kiều Trác Phàm cũng không tìm được bóng dáng mà anh yêu thương, trong chớp mắt anh thần nhiên mở mắt ra.

Trong đôi mắt màu đen kia, dưới ánh mặt trời trong đôi mắt kia hiện lên bao nhiêu hoảng hốt. Anh vẫn còn nhớ tới hôm qua bọn họ đã chìm vào giấc ngủ

cùng với nhau. Cô nhóc này lại rất thích ngủ nướng, làm sao có thể dậy sớm như vậy được?

Nhưng mà chờ tới khi anh vội vã ngồi dậy để tìm cô thì lại ngoài ý muốn phát hiện ra ở phía dưới mình một bóng dáng nhỏ mặc áo ngủ màu hồng phấn ngồi ở trên ghế ôm lấy cánh tay của anh.

“Cục cưng?”

“Cục cưng, tại sao lại ngủ thiếp đi ở đây? Như vậy sẽ bị cảm! Mau đứng lên đi . . .” Nhìn về mặt cô đang ngủ say ở bên cạnh, sự hoảng loạn trong đôi mắt của anh đã biến mất thay vào đó là đau lòng.

“Cục cưng, đứng lên. Lên trên giường ngủ . . . Em nhìn xem bàn tay nhỏ bé của em đã bị lạnh thành bộ dạng gì rồi?” Trời ạ, cô nhóc này tối qua mặc quần áo ngủ mỏng manh như vậy ngủ ở bên ngoài cả một đêm? Bây giờ cầm bàn tay nhỏ bé của cô, anh đều cảm thấy lạnh buốt.

Tiểu Bảo Bối bị gọi mà vẫn luôn không tỉnh, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy không thể để cho cô tiếp tục nằm ngủ ở chỗ này. Không thoải mái là một chuyện, điều anh lo lắng hơn là cô sẽ bị cảm lạnh.

Vì vậy anh định trực tiếp đi xuống giường, đem cô bé ôm vào trong chăn.

Nhưng mà ngay vào lúc anh nhúc nhích, Tiểu Bảo Bối mở đôi mắt ra: “Kiều Trác Phàm . . .”

Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ lại, giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, Gọi lên chữ cuối cùng trong tên anh, còn kéo dài âm cuối ra. Giọng nói kia giống như là đang làm nũng. Chẳng qua là sau khi nghe thì tâm tình của Kiều Trác Phàm không nhịn được mà trở nên rất tốt.

“Cục cưng . . .” Anh định ôm cô nhóc vẫn còn đang mơ màng chưa tỉnh vào trong lòng mình, nhưng mà không ngờ cô nhóc vốn đang ngồi ở trên ghế nhỏ, sau khi nhìn rõ người ở trước mặt chính là anh thì liền nhào thẳng về phía anh, miệng nhỏ còn lầm bầm: “Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em . . .”

Hết chương 79.

Cuối tuần vui vẻ ^_^

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Chương 80.1: Báo ứng của Tiểu Huyền

Editor: Táo đồ phổ núi

Bởi vì ở bên ngoài cả một đêm, cho nên khi Tiểu Bảo Bối nhào vào trong lòng anh thì mang theo cả hơi lạnh.

Nhất là bàn tay để ở trên cổ tay của Kiều Trác Phàm kia, lạnh ngắt.

Kiều Trác Phàm nhú mày, muốn cầm lấy bàn tay của cô đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của mình, nhưng mà mặc cho anh kéo như thế nào đi nữa thì cũng đều không nhúc nhích.

Mà Tiểu Bảo Bối đang vui đầu ở cổ của anh lại bắt đầu thút thít.

“Cục cưng, bị làm sao vậy . . .”

Thành thật mà nói, sáng sớm có thể khiến cho Tiểu Bảo Bối yêu thương nhưng nhớ, Kiều đại gia mừng rỡ còn không kịp.

Nhưng mà nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Bảo Bối, anh liền rối loạn.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ xấu xa! Tại sao anh lại có thể bắt nạt em như vậy . . .” Không trả lời vấn đề của anh, Tiểu Bảo Bối ôm lấy cái cổ của anh khóc thút thít có chút thờ không ra hơi.

Nói thật, đêm qua cô thực sự bị làm cho sợ hãi.

Lúc ngồi nhìn chăm chăm vào từng giọt nước truyền dịch chảy xuống, cô đã vô cùng sợ hãi, có khi nào anh cũng giống như mẹ cô, cứ như vậy mà bỏ cô ở lại không?

Trong một phút bối rối đó, cô không có cách nào diễn tả cho Kiều Trác Phàm hiểu được.

Cho nên cô chỉ có thể khóc lóc nhiệt tình, để biểu lộ sự bất mãn trong lòng mình cho Kiều Trác Phàm biết.

“Cục cụng, chúng ta nói chuyện rõ ràng được không? Tại sao anh lại hù chết em?” Kiều Trác Phàm vừa mới tỉnh lại, không hiểu rốt cuộc là Tiểu Bảo Bối đang nói cái gì nữa.

“Không được! Đồ xấu xa nhà anh, đều tại anh không nói anh bị bệnh đau dạ dày, lại còn ăn nhiều thịt xào khô như vậy nên cuối cùng bệnh đau dạ dày mới phát tác . . . Hu hu, anh có biết là em đã sợ hãi như thế nào không . . .”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ôm cổ anh khóc lóc om sòm. Nước mắt nước mũi kia văng khắp nơi khiến cho Kiều đại thiếu bị bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng có chút không thích. Nhưng mà khi nghe cái miệng nhỏ kia của cô ni non một chút thì anh đã nhớ lại mọi chuyện xảy ra đêm qua.

“Bé ngốc, cũng chỉ là phát bệnh thôi, sẽ không chết . . .” Anh giơ cánh tay dài của mình ra, vỗ vỗ lên lưng của cô, muốn an ủi cô.

Nhưng mà ai ngờ một câu nói kia lại khiến cho cô nhóc kia thở phì phì. Sau đó . . .

“Á . . .” Kiều Trác Phàm bị cắn.

Người khôi xướng đương nhiên là lúc này còn đang vui cái đầu nhỏ của mình vào chỗ cổ của Kiều Trác Phàm. Cái răng sắc bén của cô vẫn không chịu nhả cái cổ của Kiều Trác Phàm ra.

“Tiểu Bảo Bối, em cầm tinh con chó à!” Kiều đại thiếu hùng hùng hổ hổ, nhưng mà cũng không dám dùng lực đẩy cô ra. Bởi vì anh lo lắng lỡ như không khống chế sức lực tốt sẽ khiến cho cô bị thương. Làm cho cô bị đau còn không bằng mình nhẫn nhịn một chút, để cho cô cắn một cái là xong rồi.

Nhưng mà cắt đứt một màn ẩm ỉ này không phải là Tiểu Bảo Bối cũng không phải là bản thân Kiều Trác Phàm anh.

Mà là Thẩm Niệm Cẩm mới sáng sớm đã nghe được tiếng hét thảm thiết kia.

“Mới sáng sớm mà hai người đã ẩm ẩm ỉ ỉ cái gì vậy?” Vừa đẩy cửa ra, khẩu khí của Thẩm Niệm Cẩm cũng không phải là rất tốt.

Điều này cũng khó trách.

Đêm qua vì chuyện của Kiều Trác Phàm mà bà lặn qua lặn lại tới hơn nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Mới sáng sớm ra bà còn định ngủ nướng thêm một lát nữa. Ai ngờ đã bị tiếng hét như vậy đánh thức dậy.

“Di nhỏ . . .” Bởi vì Thẩm Niệm Cẩm đã vào, Tiểu Bảo Bối lo lắng mình lại chọc cho bà không vui, nên vội vàng há miệng ra. Đương nhiên, hai cái tay đang đặt ở trên người của Kiều Trác Phàm cũng rút về. Lúc này cô lại trở về ngồi ở trên cái ghế nhỏ, vẻ mặt luống cuống nhìn chăm chăm vào Thẩm Niệm Cẩm đang đứng ở cửa ra vào.

Mà Kiều Trác Phàm chỉ là nhìn lướt qua Thẩm Niệm Cẩm, sau đó lập tức nói với Tiểu Bảo Bối: “Ngồi ở trên ghế nhỏ đó hơn nửa đêm rồi. Em còn không lên đây cho anh?”

Hiển nhiên, dù Thẩm Niệm Cẩm có quan trọng như thế nào đi nữa thì đối với Kiều Trác Phàm mà nói cũng sẽ không quan trọng bằng Tiểu Bảo Bối.

Anh nói như vậy với Tiểu Bảo Bối mà một lúc lâu cũng không thấy cô có phản ứng, nên dứt khoát đưa cánh tay dài của mình ra, nhắc cô nhóc kia từ trên ghế lên nhét vào trong chăn của anh rồi ôm chặt lấy.

Nhìn thấy một màn như vậy, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng nói: “Người lớn như vậy rồi, còn không biết xấu hổ, không biết xấu hổ! Tối qua vẫn còn phải truyền dịch mà sáng sớm đã bắt đầu làm ẩm ỉ rồi? Thôi, mắt không nhìn thấy thì tâm không phiền, quay trở về ngủ thôi! Còn con đó, chú ý bản thân mình một chút! Đừng có ẩm ỉ mấy thứ đó nữa . . .”

Sau khi lăm bầm một tràng, Thẩm Niệm Cẩm xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đi ra cửa vẫn không quên khóa cửa giúp bọn họ.

Mà lúc Thẩm Niệm Cẩm khóa cửa lại, thì Tiểu Bảo Bối mới ý thức được câu nói ‘không biết xấu hổ’ trong miệng của bà là có ý gì. Thì ra vừa rồi Thẩm Niệm Cẩm cho là bọn họ vừa tỉnh lại liền . . .

Nghĩ tới đây khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối liền đỏ lên, vội vàng chui vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

“Không ẩm ỉ nữa?” Nhìn thấy cô nhóc này cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Kiều Trác Phàm nhẹ nhàng vỗ lên lưng của cô giống như là trấn an cô hoặc là trấn an chính mình.

“Vâng . . .” Tiểu Bảo Bối không hề chui đầu ra chỉ yên lặng ở trong lòng của anh.

Kiều Trác Phàm cũng rất hưởng thụ cảm giác chung đụng hài hòa như vậy. Ôm cô, anh sẽ không buông tay ra.

Mà tay của anh thì vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô theo một tiết tấu.

Tiểu Bảo Bối cảm nhận bầu không khí hiếm khi mới có được, một lúc lâu sau cô mới buồn bực nói: “Kiều Trác Phàm, đồng ý với em sau này không được ngã bệnh nữa, được không?”

Mặc dù biết muốn làm được chuyện này cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà bởi vì là yêu cầu do cô đưa ra nên anh đã trả lời giống như là làm việc nghĩa không hề chùn bước: “Được!”

Lúc này, đúng lúc ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào. Tia nắng chiếu vào trên giường, chiếu lên hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Ánh nắng mặt trời ấm áp kia hình như đã khiến cho thứ gì đó không giống như trước nữa. . .

- - Đường phân cách - - Hãy vào để cập nhật nội dung truyện nhanh nhất - -

“Chị Anna, ở dưới lầu có một người đàn ông họ Diêm muốn gặp Kiều thiếu!”

Tòa nhà Đế Phàm, buổi sáng là thời gian vô cùng bận rộn. Anna đi một đôi giày màu đỏ, đi ở trên đường giống như là người mẫu biểu diễn trên sân khấu chữ T khiến cho người ta nhìn rất thích mắt.

Trong tập đoàn phần lớn là nam giới nên rất thích vào lúc sáng sớm nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ này đi ngang qua như vậy.

Nhưng mà ngày hôm nay, người trong phòng kế hoạch thật có phúc. Bởi vì lúc Anna đi tới cửa của phòng kế hoạch thì bị người của bộ phận thư ký gọi lại.

“Hôm nay trong người của Kiều thiếu bị bệnh nhẹ, nên xin nghỉ!” Mặt của Anna không chút thay đổi trả lời lại.

Hôm nay tâm tình của cô hình như cũng không được vui.

“Em cũng đã nói như vậy với người kia, nhưng mà anh ta vẫn không chịu đi. Nghe nói là bên Hải ngoại quay về, muốn nhanh chóng ký tên lên hợp đồng này, rồi họ sẽ đi!” Nhìn thấy người như vậy, bọn họ cũng không làm khó. Hôm nay khẳng định là Kiều thiếu không tới công ty, mà người kia lại muốn nhanh chóng có bản hợp đồng. Kiều thiếu thì không thúc giục được, mà người kia đoán chừng cũng là nhân vật mà bọn họ không đắc tội được.

“Vậy sao?” Anna chần chừ một lát, trước tiên cô cứ mời anh ta lên đi, tôi sẽ qua nói chuyện với anh ta!”

“Được!” Cuối cùng cũng có thể thoái thác được phiền phức lớn này, người bộ phận thư ký nhanh chóng rời đi.

Mà sau đó, bóng dáng xinh đẹp màu đỏ của Anna cũng biến mất ở phòng kế hoạch, khiến cho vô số người thờ dài . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Chương 80.2: Báo ứng của Tiểu Huyền

Editor: Táo đồ phổ nui

“Chào anh, chắc anh là Diêm tiên sinh đúng không?” Lúc Anna xuống, thì gặp một người đàn ông đang ngồi ở trong phòng khách.

Trên người của người đàn ông kia chỉ có một chiếc áo sơ mi màu xám, dưới thân thì phối với một chiếc quần tây dài màu đen. Thành thật mà nói, hai màu này đều không phải là màu sắc mà Anna thích, bởi vì màu sắc này hết sức bình thường.

Nhưng mà, quần áo như vậy ở dưới gương mặt đó nhìn cũng rất khá.

Đặc biệt là đôi mắt phượng lúc cong lên kia . . .

“Đúng vậy, tôi là Diêm Soái!” Người đàn ông đứng dậy, rất tự nhiên và thoải mái tự giới thiệu mình. Đôi môi đỏ khê nhếch khiến cho anh có thêm phần hút hồn và đẹp trai hơn.

Nhưng mà, Anna hết sức may mắn. Bởi vì từ nhỏ tới lớn, những người đẹp trai không ngừng vây ở xung quanh cô. Ngay cả cha già của cô, cũng là một nhân vật mê hoặc dân chúng. Hơn nữa còn có anh út của cô. Một ánh mắt của anh út cũng đã truyền điện khắp nơi.

Cho nên Diêm Soái này, đối với Anna mà nói cũng giống như là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

“Chào anh, tôi là Anna, tên tiếng trung là Lăng Công Chủ! Tôi là thư ký của Kiều thiếu. Anh có lời gì, có thể nói với tôi.” Người phụ nữ hết sức tùy ý đưa tay ra bắt tay của Diêm Soái, sau đó ngồi xuống một bên salon.

Mà phản ứng này đại khái cũng có chút ngoài dự liệu của Diêm Soái.

Dung mạo của anh ở trong nước cũng là số một số hai.

Cho nên người nào nhìn thấy anh không phải điên cuồng giống như người hâm mộ nhìn thấy minh tinh thì ít ra trong ánh mắt của người đối diện cũng sẽ có chút hâm mộ không ít thì nhiều.

Nhưng mà phản ứng bình thường giống như Anna thì đúng là lần đầu tiên Diêm Soái nhìn thấy.

Nhưng mà bản thân của người phụ nữ này cũng là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Chắc hẳn là những người vây ở xung quanh của cô hẳn cũng sẽ là những người rất đẹp trai rồi!

“Là như vậy, công ty chúng tôi phải tới đây, hy vọng sẽ nhanh chóng giải quyết hợp đồng của hạng mục công việc. Bởi vì hành trình rất gấp, cho nên tôi hy vọng . . .” Hy vọng có thể nhìn thấy Kiều Trác Phàm sớm một chút.

Diêm Soái cũng trực tiếp biểu lộ ý định tới đây.

“Điều này tôi biết rõ. Nhưng mà hôm nay thân thể của Kiều thiếu khó chịu, trước mắt còn chưa tới công ty.” Anna nói rõ, chuyện này không có gì có thể thương lượng.

Nếu như là chuyện mà cô có thể tự mình làm được, thì cô cũng muốn bản thân tự mình ra trận.

Nhưng mà trước mắt chuyện hợp đồng này cũng chỉ có thể tự Kiều Trác Phàm ký tên lên mới có thể có hiệu lực.

“Điều này vừa rồi tôi có nghe thư ký nói rồi. Cho nên Diêm mỗ mới hy vọng có thể thay mặt công ty của chúng tôi thuận tiện đi thăm Kiều thiếu một chuyến . . .”

Ý này chính là anh muốn đi tới chỗ ở của Kiều Trác Phàm, rồi nhân tiện ký bản hợp đồng này.

Nhưng vấn đề này, bây giờ nếu như anh ta đi tới biệt thự của Kiều đại gia, với tính tình của Kiều đại gia, đoán chừng là sẽ đánh cả người mang văn kiện tới.

Nên biết là chỉ cần những lúc anh ở một mình với Tiểu Bảo Bối, thì anh không thích người nào tới quấy rầy anh.

Gần đây ở công ty cũng vậy, chỉ cần Tiểu Bảo Bối vừa vào phòng làm việc của anh thì anh liền khóa trái cửa phòng làm việc lại.

Dần dà, người của bộ phận thư ký cũng hiểu được, chỉ cần Tiểu Bảo Bối đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc thì tốt nhất là ngay cả điện thoại bọn họ cũng không nên gọi vào.

Nếu như bây giờ Anna để lộ ra nơi ở của anh và Tiểu Bảo Bối, sợ là ngay cả cô cũng bị dính líu vào.

Nghĩ tới những điều này, Anna quyết đoán nói: “Chỉ chờ hai ngày nữa, sau khi thân thể của Kiều thiếu bình phục lại thì lại nói. Hợp đồng này, trước tiên anh có thể để lại chỗ này! Chờ Kiều thiếu đến, tôi sẽ không báo cho anh đến là được.”

“Vâng cảm ơn!” Nói đến đây, Diêm Soái cũng biết được ý tứ của đối phương.

Vừa nói xong như vậy, người đàn ông liền thu dọn đồ đạc của mình, xoay người rời khỏi phòng khách.

“Người này hình như đã gặp ở đâu rồi!” Nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của anh, Anna như có điều suy nghĩ.

- - Đường phân cách -

“Xuyên, đi về nhanh lên nào. Hôm nay em tan làm sớm một chút, sau đó đi siêu thị mua một con gà. Buổi tối em sẽ nấu món gà nhân sâm hầm cách thủy cho anh.”

Nhận điện thoại của Tiểu Huyền, Quý Xuyên đang sửa sang lại mấy văn kiện ở trên bàn làm việc.

Những thứ này đều là ngày mai phải xử lý.

Mà hôm nay dự định sau khi tan tầm xong, thì sẽ đi tới trước căn biệt thự.

Mấy ngày không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, anh ta có cảm giác trong lòng như có một con chuột liên tục đục khoét ở trong lòng khiến cho anh ta ngứa ngáy.

Nhưng mà mấy ngày nay không biết là Tiểu Bảo Bối đã đi chỗ nào, anh ta canh ở cửa mấy ngày, nhưng mà cũng không hề gặp được

Nếu như lúc trước thì anh ta đã sớm buông tha.

Cũng không biết là lúc này đây anh ta bị làm sao, giống như là có cái gì đó sai bảo anh ta khiến cho anh ta không thể nào buông tha được.

Mà cú điện thoại này của Tiểu Huyền khiến cho tất cả hành động của anh ta đều bị đảo lộn hết lên.

“Không có chuyện gì làm hay sao mà nấu canh gà? Tôi không muốn ăn!”

So với canh gà, anh ta khát vọng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối hơn.

Không thể nghỉ ngơi, câu trả lời như vậy khiến cho người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại không hề dễ chịu.

Có người vợ nào hài lòng khi chồng của mình ngày ngày đều không về nhà chứ?

Vì không cho Quý Xuyên như vậy, nên thậm chí cô còn nấu canh gà, chính là muốn để cho anh không ngây ngốc ở bên ngoài.

Trước lúc gả cho anh, cô là hòn ngọc quý ở trên tay của Tiểu Vi.

Việc nhà gì gì đó, từ trước đến giờ đều là Tiểu Vi làm hoặc là người giúp việc trong nhà làm. Cô được xem như là mười ngón tay không dính nước rửa.

Nhưng mà sau khi gả cho anh, biết rõ người này không thích có cảm giác có người lạ ở trong nhà, cho nên cô thà rằng không đi chơi đùa với bạn bè sau giờ tan làm mà về nhà quét dọn nhà cửa nấu cơm vì anh.

Có thể vì anh làm như vậy, nhưng mà người đàn ông này hình như không chút cảm kích. . .

Nhưng mà Tiểu Huyền hết sức thông minh, cô biết rõ lúc này vạch mặt với người đàn ông này, sẽ chỉ làm cho mối quan hệ của hai người càng xa cách. Cho nên, cố gắng hít sâu mấy hơi, trong giọng nói của cô lại mang theo sự vui vẻ, “Xuyên, em đặc biệt nấu canh gà cho anh mà, được không?”

Giọng nói dịu dàng yếu ớt kia, chính là chìa khóa mấu chốt mở trái tim của mỗi người đàn ông.

“Xuyên, anh xem gần đây anh đã gây thành cái dạng gì? Đừng từ chối ý tốt của em, được không?”.

Sau khi nói xong, Tiểu Huyền liền yên tĩnh lại, chờ người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại trả lời lại.

Mà sau đó cuối cùng người đàn ông này cũng trả lời lại: “Đội một lát nữa!”

Sau đó anh ta cúp điện thoại.

Mặc dù Quý Xuyên không có nói rõ ràng là anh ta sẽ trở về, nhưng mà Tiểu Huyền biết là mục đích của mình đã đạt được.

Còn lại thì . . .

Sau khi để điện thoại di động xuống, Tiểu Huyền nhìn về nồi canh gà đang nấu ở trên bếp, trong mắt dần hiện lên sự vui vẻ.

Nhân lúc người đàn ông này vẫn chưa về, cô ta móc một bình bột phấn màu trắng ở trong túi ra, đổ vào trong nồi.

Bột màu trắng kia sau khi đổ vào nồi, dần dần tan ra, rồi sau đó biến mất. Cuối cùng nồi canh gà lại khôi phục lại bộ dạng sôi sùng sục giống như trước.

Mà Tiểu Huyền nhìn chằm chằm vào nồi canh gà, nét vui vẻ càng tăng lên . . .

“Kéo kẹt . . .” Nửa tiếng sau, người đàn ông đẩy cửa bước vào.

Trên tay của anh ta ngoại trừ cặp công văn ra, còn mang theo những văn kiện khác.

Những thứ kia, vốn là anh ta định gác lại để ngày mai xử lý.

Nhưng mà bị Tiểu Huyền dùng các loại lý do để gọi về nhà, anh ta liền quyết định mang những thứ này về.

Đôi mắt sắc sảo của anh ta rõ ràng mang theo vẻ mệt mỏi.

Không, phải nói là sự mệt mỏi này xuất hiện sau khi anh ta bước vào cánh cửa này thì mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chương 80.3: Báo ứng của Tiểu Huyền

Editor: Táo đồ phổ núi

Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần trở về cái gọi là nhà này, thì anh ta lại cảm giác giống như là một cái nhà tù rộng lớn.

Mà sự tồn tại của Tiểu Huyền khiến cho anh ta có cảm giác ngay cả thờ cũng không được tự do.

“Xuyên, canh gà em đã hầm nhừ rồi.” Vào lúc này Tiểu Huyền tiến lên, trên người của cô ta vẫn còn mặc tạp dề, nhìn lại có đôi chút giống bộ dạng của vợ hiền mẹ đảm.

Nhưng mà Quý Xuyên cũng không thèm nhìn cô ta, mà trực tiếp đưa cô ta cặp công văn, sau đó liền tháo cà vạt ra.

Đi lại trước bàn ăn, anh ta mới phát hiện trên bàn ăn còn có một giá nến.

Trên đó còn có ba cây nến đang đốt được một ít rồi

Anh ta vẫn còn nhớ, cái giá nến này là lúc trước lần đầu tiên tới chỗ Tiểu Huyền anh ta đã cố ý mua. Bởi vì anh ta biết rõ, người phụ nữ này có tư tưởng lãng mạn giống như người nước ngoài.

Lần đó, thậm chí anh ta còn vì cô ta mà xuống bếp làm hai phần thịt bò coi như là thành công. Cũng kể từ bữa tối dưới ánh nến lần đó, sau khi Tiểu Huyền uống quá nhiều rượu vào, lần đầu tiên bọn họ đã thân mật ở trên chiếc giường này.

Từ đó trở đi, anh ta cũng thường xuyên lấy danh nghĩa dùng bữa tối dưới ánh nến để hẹn Tiểu Huyền tới phòng của mình. Sau khi cơm nước no nê, thì anh ta liền bắt đầu dè lên Tiểu Huyền ở trên chiếc giường này . . .

Dường như cái giá nến này khiến cho bọn họ có không ít kỷ niệm.

Nhưng mà bây giờ, lúc một lần nữa nhìn thấy bữa ăn dưới ánh nến này, thì Quý Xuyên chỉ thấy có chút mỉa mai. Còn những thứ ngọt ngào kia thì anh ta hoàn toàn không cảm nhận được.

“Xuyên, ngồi đi!” Lúc Quý Xuyên nhìn chăm chăm vào ánh nến mà sững sờ, Tiểu Huyền đã cầm cặp công văn đặt lên ghế salon giúp cho anh ta, sau đó lại đi tới bên cạnh kéo ghế ra giúp anh ta.

Quý Xuyên nhìn thoáng qua Tiểu Huyền, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Thấy Quý Xuyên ngồi xuống, Tiểu Huyền vội vàng tháo tạp dề trên người mình xuống rồi cũng ngồi xuống theo.

Đến lúc này, Quý Xuyên mới phát hiện ra đêm nay Tiểu Huyền chỉ mặc cái quần ngủ bằng tơ tằm, đầu vai khéo đưa đẩy, dưới ánh nến nhìn có chút hấp dẫn ánh mắt.

Đột nhiên anh ta có chút không hiểu nổi Tiểu Huyền.

Bây giờ mối quan hệ của bọn họ rõ ràng rất căng thẳng. Chẳng lẽ cô ta muốn dùng những thứ này để hóa giải nó?

“Xuyên, nhân lúc còn nóng hãy ăn đi!”

Hình như Tiểu Huyền rất vui vẻ, từ lúc ngồi xuống vẻ mặt vẫn luôn tươi cười.

“ . . . ”

Quý Xuyên không trực tiếp động tay, mà nhìn chén canh gà ở trước mặt, cùng với miếng thịt bò đặt ở trên bàn.

Nếu như giờ phút này anh ta mà ngẩng đầu lên, thì sẽ phát hiện ra lúc này Tiểu Huyền đang nhìn chăm chăm vào anh ta, và có chút bối rối.

Nhưng mà bởi vì lúc này Quý Xuyên nhìn chăm chăm vào chén canh gà kia, đầy mắt tràn đầu về khó hiểu, nên cũng đã bỏ lỡ vẻ mặt quái dị ở trên mặt của Tiểu Huyền.

“Có gì hay đâu mà nhìn chứ? Uống nhanh đi! Canh gà này không uống nhân lúc còn nóng thì sẽ bị tanh!” Lúc nói đến đây, Tiểu Huyền đã cúi đầu xuống uống canh.

Sau một lúc ngạc nhiên thì Quý Xuyên bắt đầu uống canh giống như cô ta.

Thật ra kể từ khi Tiểu Bảo Bối rời khỏi, thì anh ta liên tục ăn uống không ngon miệng.

Nhưng mà dường như canh gà đêm nay làm không tệ. Vừa đậm đặc lại vừa không có lớp dầu mỡ bóng loáng khiến cho người ta chán ngấy.

Sau khi uống một chén canh vào bụng, Quý Xuyên đã bắt đầu thông thả cắt miếng thịt bò.

Mà Tiểu Huyền cũng theo kịp, vội vàng ăn.

“Tiểu Huyền, hôm nay em có lời nào muốn nói với tôi thì nói đi!” Vào lúc ăn được khá khá rồi thì đột nhiên Quý Xuyên mở miệng.

Lời này khiến cho Tiểu Huyền đang ngồi ở chỗ đối diện đột nhiên dừng lại tất cả các động tác.

“Quý Xuyên, chúng ta là vợ chồng. Em nấu cho anh một bữa cơm, chẳng lẽ phải có mục đích gì mới được hay sao?” Đột nhiên, Tiểu Huyền cảm thấy miếng thịt bò thoạt nhìn rất ngon kia cũng không còn hương vị gì nữa, thậm chí còn rất khó nuốt trôi.

Cô ta dứt khoát buông dao nĩa xuống, nhìn về phía Quý Xuyên.

“Làm sao mà tôi biết được em có thật sự coi tôi là chồng hay không!” Quý Xuyên cũng không có đặt dao nĩa xuống, hành động cắt thịt bò của anh ta vẫn ưu nhã trước sau như một.

Mà những lời nói ra khỏi miệng anh ta cũng giống như một nhát dao cắt về phía miếng thịt bò chín nằm phần kia, khiến cho máu tươi ở bên trong thịt bò đột nhiên tuôn ra.

“Quý Xuyên, tại sao anh lại có thể nói như vậy? Em đối với anh như thế nào, chẳng lẽ anh còn không rõ sao?” Toàn thân của Tiểu Huyền đầy máu, tức giận lên tiếng.

Tiểu Vi đã nói với cô không dưới trăm lần, rằng Quý Xuyên này không phải là chồng của cô. Nhưng mà cho tới bây giờ cô đều không nghe lời của mẹ mình, mà vẫn duy trì phần tình cảm này của hai người bọn họ. Cho dù bây giờ Quý Xuyên có lạnh nhạt với cô, thì cô vẫn bám chặt chết cũng không buông.

Nhưng mà cô không ngờ được, đến cùng cô chỉ đổi được một câu nói như vậy của Quý Xuyên.

“Em đối với tôi như thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm! Nhưng mà tôi biết rõ, em có thể ra tay độc ác với em họ của em như vậy. Một người phụ nữ như em, có cái gì không làm được nữa?”

Lúc này Quý Xuyên đã đem miếng thịt bò cuối cùng ở trên bàn ăn bỏ vào trong miệng của mình, sau khi nhai kỹ nuốt chậm xong, anh ta mới chậm rãi nói ra một câu như vậy.

Mà sau khi nói xong, người đàn ông này liền ưu nhã cầm lấy miếng khăn giấy ở bên cạnh, thân nhiên lau khô môi của mình. Một màn nho nhã như vậy giống như là người nói những lời sắc bén vừa rồi không phải là từ miệng của anh ta truyền ra vậy.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe thấy những lời này của Quý Xuyên thì đột nhiên cả người run rẩy lên. Bởi vì quá run rẩy, cho nên đĩa thức ăn bày ở trước mặt của cô ta, liền giới lên mu bàn tay của cô ta. Nước tương tiêu đen kia còn văng lên mặt của cô ta. Mà cô ta thì chỉ thấp thòm lo lắng nhìn chằm chằm vào Quý Xuyên.

Tiểu Huyền như vậy, nhìn muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu.

Nhưng mà Quý Xuyên đối với cô ta lại không có một chút vui vẻ nào.

Vào lúc ánh mắt của cô ta đang thấp thòm lo lắng thì anh ta lại nói: “Sao vậy, em thực sự cho rằng trên đời này có bức tường nào không lọt gió à?”

“Quý Xuyên, ai nói cho anh biết điều này! Trước tiên anh hãy nghe em nói, sự thật không phải như thế!”

Từng câu từng chữ của người đàn ông này, giống như là đã âm thầm tính kế vậy. Mỗi một câu đều đâm thẳng vào trong nội tâm của cô.

Tối nay cô vốn định bày ra vẻ mặt khêu gợi của mình ở trước mặt anh. Vì thế cô mới mở máy sưởi ở chế độ cao, ngay cả mặc một bộ đồ ngủ ở trên người ngồi ở trước bàn ăn cũng cảm thấy có chút nóng.

Nhưng mà khi vừa nghe người đàn ông này nói những lời đó, thì đột nhiên cả người của cô chợt lạnh như băng, lạnh tới phát run.

“Những thứ này, em còn cảm thấy có người tới nói cho tôi biết? Đoạn đối thoại của em và mẹ em ở trong phòng làm việc ngày đó, tôi đã nghe thấy toàn bộ!” Lúc nói những lời này, Quý Xuyên đã đứng lên.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe thấy anh ta nói những lời này xong, đầu tiên là như rụng mảy. Sau đó không biết có phải cô ta vì cảm thấy vì bối rối hay là kinh hãi không mà đồng tử của cô ta trợn to ra không ít.

“Anh . . .” Thì ra ngày đó, Quý Xuyên đứng ở ngoài cửa?

Không trách được, gần đây cô cảm thấy Quý Xuyên thay đổi thành một người khác.

Trước đó, mối quan hệ của bọn họ vốn không tệ lắm . . .

Nhưng mà đến cuối cùng . . .

Tiểu Huyền vẫn luôn buồn bực, tại sao đột nhiên Quý Xuyên lại thay đổi?

Trong khoảng thời gian này cũng không phát sinh chuyện gì mà.

Không ngờ được thì ra anh biết rõ chuyện này.

Mà Quý Xuyên vào lúc cô ta đang cúi đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì thì chuẩn bị xoay người.

Hướng đó, hẳn là định đi tới ghế sofa.

Nhìn thấy anh ta định rời đi, đột nhiên Tiểu Huyền kéo tay anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chương 80.4: Báo ứng của Tiểu Huyền

Editor: Táo đồ phổ núi

Thật ra thì cô ta biết rõ, lúc này cho dù cô ta có nói cái gì đi nữa thì Quý Xuyên cũng sẽ không tin.

Nhưng mà lúc này Quý Xuyên lại khiến cho cô ta có một loại cảm giác, nếu như giờ phút này cô ta không giữ chặt lấy anh ta thì sao này bọn họ cũng chỉ có thể càng xa cách.

“Quý Xuyên, anh đã nghe được thì cũng biết là em cũng muốn cứu Bảo Bối. Em . . .”

Đối với cánh tay đột nhiên xuất hiện này, Quý Xuyên chỉ nhướn mày lên.

“Ngay từ đầu đúng là em suy nghĩ hơi xấu một chút, nhưng mà em thật sự đã định đi cứu cô ấy . . .”

“Quý Xuyên, anh hãy tha thứ cho em được không? Sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với Bảo Bối!”

Tiểu Huyền khổ sở cầu xin.

Bởi vì trên tóc và trên mặt đều bị dính một chút nước tương có dính tiêu đen. Lúc này nhìn Tiểu Huyền nhếch nhác và bản thủ vô cùng.

Nhưng nước mắt nóng hổi tuôn ra từ đáy mắt của cô ta lại khiến cho khuôn mặt vô cùng bản thủ này của cô ta trở nên vô cùng đáng thương.

Nếu như lúc trước, đối mặt với khuôn mặt như vậy thì có khả năng Quý Xuyên sẽ dao động.

Nhưng mà bây giờ, anh ta nhìn thấy khuôn mặt này có khốc tới thể thậm chí đến mức nào đi nữa thì trong lòng của anh ta vẫn không hề mềm lòng đi một chút nào. Chỉ cần nghĩ tới việc cô ta để cho Tiểu Bảo Bối đi ngủ cùng với lão già kia, thì trong lòng của anh ta giống như có con chuột gặm cắn trái tim của anh ta.

“Quý Xuyên . . .”. Dường như Tiểu Huyền đang muốn nói tiếp điều gì đó, nhưng vào lúc này người đàn ông lại đột nhiên đẩy cô ta ra.

Tiểu Huyền không ngờ được Quý Xuyên lại có thể ra tay với cô ta, cho nên khi bị anh ta đẩy ra, cô ta bị lùi lại nhiều bước, cuối cùng ngã ngồi ở bên tủ.

Bởi vì theo quán tính, nên thậm chí phần lưng của cô ta còn đụng phải góc nhọn của ngăn tủ. Góc nhọn kia, giống như làm rách da thịt của cô ta ra. Tiểu Huyền có thể cảm giác được, sự đau rất ở trên lưng . . .

Cô ta bị đau lấy tay ôm lấy chỗ đau ở trên lưng của mình, nhưng mà dường như người đàn ông kia căn bản không nhìn thấy.

“Tiểu Huyền, những lời nói nhảm này của cô tốt nhất đừng nói nữa. Cái gì mà sau đó cô còn muốn đi cứu cô ấy? Nếu như cô thực sự đi qua đó, thì những chuyện kia tuyệt đối sẽ không phát sinh! Nhưng mà cô có đi không? Không hề!”

Nghĩ tới chuyện đêm hôm đó Tiểu Bảo Bối bị làm nhục, Quý Xuyên liền hận không thể xé nát người phụ nữ này ra.

“Quý Xuyên, lưng của em bị đụng rồi, đau lắm! Bây giờ chúng ta có thể không nói tới những thứ này không, anh đưa em đi tới bệnh viện trước đã, có

được không?”

Tiểu Huyền sờ thấy sau lưng của mình có chút ẩm ướt, ngón tay đặt sang bên cạnh, thì thấy trên đó có một chất lỏng sệt sệt chảy ra, khiến cho cô ta có một cảm giác sợ hãi xưa nay chưa từng có.

“Đừng có giả vờ trước mặt của tôi! Cô nghĩ là tôi không biết là cô đã bỏ vào canh gà một ít đồ hay sao? Bây giờ bảo tôi lại sát gần cô, để cho cô được như ý hay sao?” Ngay cả quay đầu lại Quý Xuyên cũng không thèm, anh ta đi tới chỗ ghế sofa ở bên cạnh. Rồi đem tập công văn và cả những văn kiện kia, tất cả đều cầm lấy hết. Sau đó anh ta còn cởi áo khoác tây trang ra, ném ở trên ghế salon.

Thật ra, từ lúc ăn xong miếng thịt bò kia, anh ta đã cảm giác được người mình có chỗ không thích hợp.

Nhưng mà dù sao đi nữa thì cũng là đàn ông. Ở quán ăn đêm anh ta cũng thường thấy những thứ này.

Ăn thứ gì vào sẽ có phản ứng như vậy anh ta cũng hiểu rõ. Cho nên khi anh ta phát hiện ra cả người mình nóng ran lên, thì liền phát hiện ra đến cùng thì Tiểu Huyền đã làm gì.

Đúng là anh ta không ngờ được, Tiểu Huyền lại có thể vô si tới mức này.

Cũng chính bởi vì điều này nên anh ta mới quyết định không giữ lại mà nói hết những điều kia ra.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe những lời này của Quý Xuyên xong thì lập tức á khẩu không trả lời được.

Dù cô ta có thông minh đi nữa thì cũng không nghĩ tới một chút thủ đoạn của cô ta đã sớm bị Quý Xuyên phát hiện ra.

Vào lúc ánh mắt của cô ta có chút tuyệt vọng thì Quý Xuyên đã thu dọn xong công văn tài liệu và một số vật dụng của mình, xoay người đi ra phía cửa.

Mà nhìn thấy Quý Xuyên sắp rời khỏi, Tiểu Huyền cố hết sức muốn đứng lên, muốn đi lại ngăn cản Quý Xuyên: “Quý Xuyên . . . Quý Xuyên . . .”

Nhưng mà vừa động một cái thì cô ta liền cảm thấy miệng vết thương ở sau lưng của mình lại một lần nữa rách ra, đau tới mức khiến cho nước mắt của cô ta không ngừng rơi xuống.

“Đau quá . . . Quý Xuyên em đau quá . . .” Nhưng mà nghe thấy tiếng cầu cứu của cô ta, Quý Xuyên vẫn vô tình bước đi.

Cánh cửa kia cũng bị anh ta sập lại vừa rung rung vừa kêu rầm một cái, giống như là muốn sụp đổ xuống vậy.

Nhưng mà Tiểu Huyền biết rõ, bây giờ cái sụp đổ xuống không phải là cánh cửa kia mà chính là sự tín nhiệm từ trước tới nay của Quý Xuyên đối với cô ta. . .

Nhìn cánh cửa đóng lại, nước mắt của Tiểu Huyền lại tràn ra như vỡ đê một lần nữa. . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, tại sao lại cúi gầm đầu xuống không có chút tinh thần nào như vậy?”

Hôm nay, khó khi được ở nhà. Tiểu Bảo Bối lại ngồi người ngồi một mình trên ghế sofa với vẻ mặt rầu rĩ.

Kiều Trác Phàm vốn đang vui đầu vào trong văn kiện, khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên liền bắt gặp một màn như vậy.

Anh vẫn đang định tiếp tục làm việc của mình, cuối cùng lại đặt văn kiện ở trên tay xuống, đi tới bên cạnh cô.

“Cũng không có gì, chỉ là có chút buồn chán mà thôi!” Tiểu Bảo Bối vừa cầm lấy cái gối ôm hình con cừu của mình, vừa chu môi lên nói.

Đây chính là ngày hôm sau Kiều Trác Phàm nghỉ bệnh.

Vốn là Kiều Trác Phàm đã khỏe lại, muốn đưa cô tới tập đoàn Đế Phàm cùng với mình.

Nhưng mà dưới mệnh lệnh và sự kiên trì của Thẩm Niệm Cẩm, đã ngăn chặn hai người bọn họ ở nhà.

Nói là bây giờ thân thể của Kiều Trác Phàm cần phải tĩnh dưỡng vài ngày.

Suy nghĩ cho thân thể của Kiều Trác Phàm, nên Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể khuyên anh ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói, trừ khi Tiểu Bảo Bối ở nhà cùng với anh, nếu không thì anh sẽ không ở nhà một mình.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối cũng không cần đi làm.

Nhưng mà hai ngày ở nhà không có việc gì làm, Tiểu Bảo Bối đã vô cùng buồn chán.

Hơn nữa, hai ngày nay những nội dung mà ti vi đưa tin không có tin tức gì khiến cho cô cảm thấy hứng thú.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cái người mà vốn nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi thì bây giờ còn kêu A Vĩ tới tập đoàn Để Phàm mang một số văn kiện tới đây. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Bắt đầu từ sáng tới giờ, anh chỉ lo bận rộn xử lý công việc của công ty. Thẩm Niệm Cẩm còn nói hôm nay muốn tán gẫu với bạn trên mạng, cho nên cả ngày không có ai nói chuyện với Tiểu Bảo Bối.

“Vậy trước kia những lúc buồn chán thì em sẽ làm gì?” Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng cũng không hề dễ chịu.

Anh thích nhất là khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bảo Bối.

Thấy cô như vậy anh còn khó chịu hơn cả cô.

“Trước kia? Đương nhiên là trước đây mỗi khi buồn chán thì em sẽ tìm Nhạc Dương để đi chơi!” Trước kia mỗi khi cuối tuần, chỉ cần Nhạc Dương ở trong nước thì cô sẽ đi theo Nhạc Dương đi chơi khắp nơi. Có đôi khi là một cửa hàng đồ ngọt mới khai trương, có đôi khi lại đi dạo phố, có đôi khi lại đi khắp nơi với cô ấy để chọn quà cho Diệp Từ Hi.

Nhưng mà không biết gần đây Nhạc Dương đã xảy ra chuyện gì mà không thấy tìm cô.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Tiểu Bảo Bối buồn chán.

“Tìm Nhạc Dương đi chơi? Vậy . . . Em đi tìm cô ấy đi!”

Dù sao thì cũng rất muốn cô ở bên cạnh của mình, nhưng mà nhìn vẻ mặt không chút vui vẻ nào của cô, Kiều Trác Phàm vẫn không đành lòng.

Nếu như là như vậy thì trước hết cứ để cho cô đi chơi. Anh cũng chuyên tâm xử lý cho xong mấy văn kiện này, đợi buổi tối có thể chơi cùng với cô rồi.

“Thật sao? Anh thật sự đồng ý để cho em ra ngoài tìm Nhạc Dương đi chơi sao?” Nếu như không phải là Kiều Trác Phàm chỉ đích danh muốn cô ở nhà, thì cô đã sớm chạy ra ngoài tìm Nhạc Dương rồi.

— ^ — ^ —

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Chương 80.5: Báo ứng của Tiểu Huyền

Editor: Táo đồ phổ núi

Vào lúc này, hẳn là Nhạc Dương đã tan làm rồi mới đúng! Nếu như lúc này đi tìm Nhạc Dương, thì bọn họ có thể đi ăn một bữa thật ngon, sau đó lại đi dạo phố, rồi lại ăn món điểm tâm nào đó.

Nghĩ tới những chuyện thú vị kia, trông mắt của Tiểu Bảo Bối sáng lên.

Mà nhìn bộ dạng đáng yêu kia của cô, khóe miệng của Kiều Trác Phàm không tự chủ cong lên.

Trên đời này luôn có một người như vậy, chỉ cần cô vui vẻ, thì thế giới của bạn cũng sẽ tươi sáng lên.

Mà Tiểu Bảo Bối chính là một sự tồn tại đặc thù như vậy đối với Kiều Trác Phàm.

Thấy khuôn mặt của cô tràn đầy vui vẻ, Kiều Trác Phàm cảm thấy lúc này cho dù cô muốn mạng của anh thì anh cũng sẽ dâng lên bằng hai tay: “Được rồi, muốn đi thì cứ đi thôi. Chỉ cần chút nữa trở về sớm chút là được!”

Xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, giọng nói của người đàn ông rất dịu dàng.

Trước tiên để em gọi điện thoại cho Nhạc Dương đã, bảo cô ấy tới đây đón em!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối có bằng lái xe, nhưng mà trên cơ bản cái bằng lái kia chỉ dùng để làm cảnh ở nhà. Bảo cô lái xe ở trên đường, tạm thời cô không có lá gan đó.

“Ừ. Em gọi đi . . .” Biểu hiện hôm nay của Kiều đại thiếu cực kỳ rộng rãi. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối ngoài kích động ra còn có chút cảm kích.

Vì vậy đột nhiên cô nhào về phía Kiều Trác Phàm, rồi hôn lên mặt của anh một nụ hôn. . .

“Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!”

Sau khi hôn lên gò má của Kiều Trác Phàm xong, Tiểu Bảo Bối liền nhảy xuống đi lên lầu tìm điện thoại di động của mình.

Để lại Kiều Trác Phàm đang xoa xoa lên chỗ gò má mới được Tiểu Bảo Bối hôn xong, anh tự mình chìm đắm trong nụ cười ngây ngô.

- - Đường phân cách - - Nếu như có thể các bạn vui lòng bấm biểu tượng Thích, Chia sẻ ở cuối bài này giúp nha. Hihi nếu ai không tiện chia sẻ thì cũng không sao đâu nè !!! Love you!!!

“Reng reng reng . . .”

Tiểu Bảo Bối vẫn không ý thức được nụ hôn của mình đã khiến cho người đàn ông nào đó vẫn luôn ngây người ra cười cười, cô đi lên trên lầu, nhanh chóng bấm số điện thoại của Nhạc Dương rồi gọi đi.

“A lô, a lô, a lô, Nhạc Dương! Cậu mau đoán xem cô gái xinh đẹp nhất hành tinh đang gọi điện thoại cho cậu là ai nào?”

Khoe khoang khoác lác như vậy muốn người ta không đoán ra được cô là Tiểu Bảo Bối thì cũng rất khó.

Bởi vì trong những người mà Nhạc Dương quen biết, người có thói xấu tự kỷ như vậy, ngoại trừ Diệp Tử Hi ra thì chính là Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, cậu đừng có ba hoa chích chòe như vậy nữa. Nói nhanh lên xem nào, cậu tìm mình có chuyện gì?”

Hình như là Nhạc Dương đang ở bên ngoài, tiếng ồn bên trong điện thoại của cô rất là âm ỉ.

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy thì nhú mày chặt lại.

“Nhạc Dương, cậu đang ở chỗ nào vậy?Ồn ào quá đi mất!” Tiểu Bảo Bối cảm thán.

“Đang ở bên ngoài, sao thế? Tìm mình có chuyện gì sao?” Không biết có phải Nhạc Dương cố tình đổi chỗ vì Tiểu Bảo Bối hay không. Nhưng mà bây giờ cô đã nghe thấy tiếng ồn đỡ âm ỉ hơn trước rồi, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có những vào tiếng ồn trà trộn vào.

“Nhạc Dương, cậu không nhớ mình chút nào sao? Cậu cũng không thử tính xem, đã bao lâu rồi cậu không tìm mình đi chơi rồi!” Tiểu Bảo Bối oán trách.

Khoảng thời gian trước khi mà Nhạc Dương vừa mới về nước, dường như mỗi ngày bọn họ đều gặp nhau một lần, giống y hệt như trước kia.

Nhưng mà kể từ lần gặp mặt lần trước, Nhạc Dương giống như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Nếu như không phải Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại cho Nhạc Dương, cô thực sự nghi ngờ con nhỏ béo ú Nhạc Dương này có phải là đã đi Hàn Quốc hút mồi rồi hay không.

“Hôm nay mình sẽ ban cho cậu một cơ hội rất vinh hạnh. Bây giờ tới nhà mình để đón mình, sau đó chúng ta đi ăn cơm, đi xem phim rồi đi ăn khuya!” Tiểu Bảo Bối đồng dục nói.

Nhưng mà Nhạc Dương cũng biết đây chẳng qua là cách thức biểu hiện sự nhớ mong của Tiểu Bảo Bối đối với cô.

Nghĩ như vậy đột nhiên Nhạc Dương cũng nhớ lại, kể từ lúc mình và Diệp Tử Hi quen nhau, hình như là cô đã quá lãng quên Tiểu Bảo Bối.

Vì vậy nên bọn họ thực sự đã không gặp nhau một khoảng thời gian dài.

Không trách được Tiểu Bảo Bối đã tức giận.

“Bảo Bối, hôm nay có thể mình . . .” Đối với cuộc hẹn này ngày hôm nay, Nhạc Dương có chút chần chừ.

Nếu như là trước kia, chỉ cần Tiểu Bảo Bối hẹn cô, thì cho dù là có cuộc hẹn khác đi chăng nữa thì cô cũng sẽ từ chối.

“Nhạc Dương, cậu đừng nói với mình là sẽ không đi chơi với mình đấy nhé!” Tiểu Bảo Bối hơi tức giận một chút.

Đây có thể là vì cô đã phát hiện ra được rõ ràng là Nhạc Dương đang ở mấy chỗ ăn chơi.

Nhưng mà cậu ấy thà rằng chơi với những người muôn hình muôn vẻ kia chứ không muốn chơi cùng với Tiểu Bảo Bối cô sao?

Điều này khiến bảo Tiểu Bảo Bối vốn là bạn thân nhiều năm của Nhạc Dương làm sao có thể chịu được?

“Bảo Bối, mình không có ý đó! Chỉ là hôm nay thực sự không được!”

Hôm nay trước khi tan làm, Diệp Tử Hi lại hẹn cô.

Đối với Nhạc Dương mà nói, có thể ở cùng một chỗ riêng với Diệp Tử Hi là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cho nên cô đã không suy nghĩ chút nào mà đồng ý.

Không phải là cô không có ý nghĩ muốn đưa cả Tiểu Bảo Bối cùng tới. Nhưng mà vấn đề là trong khoảng thời gian này, mỗi lần Diệp Tử Hi ở chung với cô, thì dường như rất bực bội những người khác.

Khó khăn lắm bọn họ mới tới được với nhau, thực sự thì Nhạc Dương không hy vọng có chuyện gì phá hủy mối quan hệ của hai người bọn họ.

Còn nữa bây giờ Diệp Tử Hi đang ở bên cạnh cô.

Vào lúc cô nhận điện thoại, anh im lặng không nói gì.

Rõ ràng là Diệp Tử Hi không muốn Tiểu Bảo Bối phát hiện mối quan hệ yêu đương của hai người bọn họ.

“Tại sao lại không được? Nhạc Dương . . .” Tiểu Bảo Bối có chút ai oán.

Khó lắm mới được Kiều Trác Phàm thả cho đi thoải mái, đồng ý cho cô đi chơi cùng với Nhạc Dương. Vậy mà bây giờ Nhạc Dương lại không muốn đi cùng cô.

Điều này khiến cho cô vô cùng mất mát!

Tiểu Bảo Bối có cảm giác, lòng mình như chìm xuống đáy cốc.

“Bảo Bối, ngày mai mình sẽ tới tìm cậu. Hôm nay thực sự không được . . .” Nói tới đây, Nhạc Dương trực tiếp cúp điện thoại trước.

Ở bên này Tiểu Bảo Bối gọi vào điện thoại mấy tiếng, nhưng mà vẫn không thấy trả lời lại.

Cuối cùng cô chỉ có thể ai oán cúp điện thoại.

“Nhạc Dương thú vị, Nhạc Dương chết tiệt. Sau này mình sẽ không chơi với cậu nữa!”

Lúc Tiểu Bảo Bối đi xuống dưới lầu, thì miệng vẫn không ngừng lầm bầm chửi.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm này giờ vẫn đang cười ngây ngô chột hoàn hồn lại.

“Có chuyện gì rồi?” Lúc vừa mới đi lên, không phải bộ dạng của cô rất hào hứng hay sao.

Vì thế nên cô đã hôn anh một cái.

Tại sao lúc đi xuống thì lại giống như là có người thiếu nợ cô cả trăm vạn vậy?

“Kiều Trác Phàm, sau này cả đời em sẽ không chơi với người phụ nữ họ Nhạc kia nữa!”

“Sao vậy, cô ấy mắc em à?” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm thay đổi, sau đó lại ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của mình.

“Không phải như vậy! Cái con nhỏ xấu xa kia đi chơi với người khác cũng không chịu đưa em đi cùng!”

Điều này còn khiến Tiểu Bảo Bối tổn thương hơn là từ chối thẳng.

“Không cần vì chút chuyện này mà cảm thấy không vui!” Nghe nói như vậy thì Kiều Trác Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Anh còn tưởng rằng, người phụ nữ tên Nhạc Dương kia không cho cục cưng nhà anh mặt mũi nữa chứ!

“Cái gì mà chút chuyện này chứ? Chẳng lẽ anh không biết là bởi vì như vậy nên không có ai dẫn em đi chơi sao?” Tiểu Bảo Bối bĩu môi lại.

Đôi môi của cô có màu hồng nhạt khiến cho người ta động lòng.

Lại chu ra như vậy nên có bao nhiêu mê người khỏi bàn luận.

Nhìn thấy như vậy nên Kiều Trác Phàm không nhịn được liền chạm vào.

“Đáng ghét, người ta đang bị tổn thương đây nè!” Bị bạn thân vứt bỏ, bây giờ lại bị cợt nhả, dưới cơn nóng giận Tiểu Bảo Bối liền đẩy Kiều Trác Phàm ra.

Nhưng mà sau khi hôn trộm thành công, khoe miệng Kiều Trác Phàm khê cong lên nói: “Chuyện này thì có gì khó? Bọn họ không chơi với em, thì anh đi chơi với em. Bọn họ không đưa em ra ngoài chơi, anh dẫn em đi là được! Nào, lại đây để anh hôn một cái đã nào.”

Hết chương 80R.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Chương 81.1: Người khác đối xử với em như thế nào, anh sẽ hoàn trả lại bọn họ như vậy!

Editor: Táo đồ phổ nủi

“Kiều Trác Phàm . . .”

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức mơ màng nên vô thức ‘um’ một tiếng.

Khi Tiểu Bảo Bối thốt lên tiếng ‘um’, thì lúc này Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông cô ra.

Nhưng mà vừa nhìn thấy như vậy thì Kiều Trác Phàm mới biết được vừa rồi động tĩnh của bọn họ có hơi lớn một chút.

Thử nhìn mà xem, chiếc áo dệt kim hở cổ màu hồng đào của Tiểu Bảo Bối đã bị anh mở ra hết. Phần lớn da thịt từ cổ trở xuống đều bị lộ ra bên ngoài luôn.

Làn da trắng nõn nà kia, bây giờ đã đỏ ửng lên. Nhìn vô cùng mê người . . .

“Cục cụng . . . Đứng lên chỉnh sửa lại quần áo rồi chúng ta ra ngoài đi chơi!” Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà ánh mắt của Kiều Trác Phàm vẫn lưu luyến nhìn lên trên người của cô thêm vài lần.

Đừng nghĩ rằng Bảo Bối nhà anh chưa lớn tuổi lắm nên đáng người sẽ không đủ quyền rũ. Trên thực tế những điều nên có cô đều có. Đêm hôm đó, Kiều Trác Phàm đã biết được tất cả, cho nên bây giờ anh mới si mê như vậy . . .

“Hả? Được đi chơi sao?” Tiểu Bảo Bối chớp đôi mắt to đầy hơi nước, mơ màng nhìn anh. “Em không cần phải thay quần áo . . .”

Vừa rồi lúc cô gọi điện cho Nhạc Dương, cô đã thay quần áo rồi.

Cho nên cô đang có chút không hiểu rốt cục Kiều Trác Phàm đang nói cái gì nữa.

Nhưng mà thuận theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm nhìn thấy chỗ cổ của chiếc áo dệt kim đã lộ phong cảnh ra ngoài, đột nhiên gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

“Á . . .” Sau khi hét lên một tiếng, cô vội vàng lấy tay che lại, lẩm bầm nói: “Kiều . . . Kiều Trác Phàm, anh mau xoay người đi chỗ khác!”

“Cũng không phải là chưa từng nhìn thấy!” Dường như Kiều đại gia rất hưởng thụ bộ dạng then thùng của Tiểu Bảo Bối. Vào lúc Tiểu Bảo Bối kêu anh xoay người qua chỗ khác, thì anh vẫn giữ vững tư thế lấy tay chống đầu như trước, dựa vào ghế sofa quan sát phong cảnh hiếm có này.

“Không được nhìn, mau quay qua chỗ khác đi!” Lúc này Tiểu Bảo Bối đã cuộn người lại giống như con tôm, khẽ hô lên.

Nhìn vẻ mặt vô cùng thống khổ của cô nhóc này, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng chiều theo ý của cô, xoay người sang chỗ khác.

“Đúng là cô nhóc nhiều chuyện . . .” Cũng đã là người phụ nữ của anh rồi, mặc dù đêm hôm đó có chút không vui, nhưng mà chuyện đó là sự thật.

Bây giờ Kiều đại gia còn đang suy nghĩ, lúc nào đó lại được ăn lần nữa thì tuyệt biết mấy?

Nhưng mà nhìn bộ dạng xấu hổ kia của cô, anh vẫn không nỡ dồn ép cô.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm xoay người thì vội vàng sửa sang lại quần áo của mình.

Lạ thật, cúc áo này nhìn có vẻ rất chặt mà, tại sao vừa rồi lại có thể dễ dàng tuột ra như vậy chứ?

“Xong chưa?” Kiều đại gia sắp không nhịn nổi nữa liền bắt đầu thúc giục.

“Chỉ một chút nữa . . .” Áo ngực ở bên trong đã sửa lại xong rồi, nhưng mà nút áo thì vẫn chưa đóng lại được.

“Một chút là bao lâu? Không được, anh muốn quay lại!” Kiều Trác Phàm thích bộ dạng vội vội vàng vàng của cô nên cố ý đùa giỡn cô.

“Chỉ một chút nữa thôi!”

“Anh quay lại rồi . . .” Lần này Kiều Trác Phàm trực tiếp xoay người. Lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang vội vội vàng vàng đóng cúc áo lại.

Bởi vì quá vội vàng cho nên cài sai hai cái cúc áo. Cho nên nhìn cái áo mặc ở trên người của cô có chút buồn cười.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại cho rằng mình đã đóng cúc áo xong hết rồi, bộ dạng giống như không có chuyện gì ngó chăm chăm lên trần nhà.

Kiều Trác Phàm biết rõ, cô nhóc kia đang xấu hổ. Cho rằng vừa rồi anh đã nhìn thấy được thân thể của cô, nên bây giờ không được tự nhiên, không dám đối diện với anh.

Nhìn bộ dạng giả vờ bình tĩnh kia của cô, cuối cùng anh chỉ có thể kéo cô vào trong lòng mình, đưa tay muốn cởi hai cái cúc áo mà cô đóng sai.

“Anh . . . Anh định làm cái gì?”

Cô nhóc vốn đang giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lúc này lại rất khẩn trương.

Nhất là khi chứng kiến bàn tay của Kiều Trác Phàm đang đưa về phía ngực của cô, cô lắp bắp nói, ngay cả một câu cũng không nói được hoàn chỉnh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không thèm đề ý tới cô, dưới ánh mắt hoảng loạn giống như con hươu con của cô, đưa tay lại cởi hai cúc áo đóng sai, rồi một lần nữa đóng lại cho đúng giúp cô.

Vốn đang ngây người ra bây giờ mặt của cô liền đỏ ửng lên nhìn rất đáng yêu.

“Đồ ngốc, em cho rằng anh cũng giống như em sao, trong đầu toàn suy nghĩ loại chuyện như vậy?” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô, Kiều Trác Phàm không nhìn được mà nhéo lên gò má của cô một cái. Cảm xúc mềm mại ấm áp kia, khiến cho anh lưu luyến không thôi.

“A a, đau . . .” Tiểu Bảo Bối ý thức được vừa rồi mình đã nghĩ sai rồi nên lúc này đang gào khóc lên.

Thật ra thì Kiều Trác Phàm cũng biết cô nhóc này đang giả vờ trách móc thực ra là muốn lảng sang chuyện khác. Để anh không tiếp tục cười nhạo cô nữa mà thôi.

Nhưng mà nhìn bộ dạng đáng thương của cô đang xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình thì anh không nhìn được mà đưa tay lên xoa giúp cô: “Còn đau không?”

“Hết rồi, hết rồi. Mau dẫn em đi chơi đi!”

Lảng chuyện đã thành công, Tiểu Bảo Bối lập tức la hét đòi làm chuyện mà cô muốn làm nhất.

Thực sự Kiều Trác Phàm đã sớm biết cô nhóc này là đang giả vờ nhưng mà cuối cùng cũng không vạch trần cô.

Kéo cô lại, anh thuận tay bỏ chìa khóa vào trong túi quần, sau đó trốn về phía cửa chính.

Nghe thấy tiếng cửa lớn mở ra, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng chạy ra, “Trác Phàm, cái tên nhóc thú nhà anh không ở nhà dưỡng bệnh cho tốt còn muốn đi đâu?”

“Đi nhỏ à, con khỏe hẳn rồi, đi còn bắt con dưỡng bệnh tới khi nào? Hơn nữa cho dù là bệnh nhân đi nữa thì cũng cần phải đi ra ngoài đi tản bộ chứ?” Kiều Trác Phàm nghe thấy giọng nói ở sau lưng, lăm bắm hai câu như vậy rồi bắt đầu dắt Tiểu Bảo Bối ra khỏi cửa chính, không hề quay đầu lại.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì sao?

Sau khi Kiều Trác Phàm nói như vậy thì đầu óc của bà vẫn luôn ở trạng thái ngây ngẩn ra.

Vì sao?

Còn không phải vì hai chữ ‘đi nhỏ’ ở trong miệng của tên nhóc thú kia sao?

Phải biết rằng từ khi Kiều Trác Phàm sinh ra cho tới bây giờ, bởi vì tuổi không lớn hơn Kiều Trác Phàm bao nhiêu cả, cho nên trên cơ bản Kiều Trác Phàm chưa từng gọi bà là ‘đi nhỏ’ bao giờ cả!

Cho nên, hai từ ‘đi nhỏ’ của Kiều Trác Phàm lúc này mới có thể khiến cho đại não của bà trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi.

Nhưng mà đợi tới lúc bà hồi phục lại tinh thần, ý thức được Kiều Trác Phàm đang dùng kế ‘Điệu hổ ly sơn’, thì bên ngoài đã truyền tới tiếng động cơ đi xa của chiếc xe Hummer . . .

- - Đường phân cách

“Kiều Trác Phàm, anh đi ra ngoài với em như vậy, có sao không?” Tiểu Bảo Bối ngồi trên chiếc xe Hummer vàng, so với những lần trước mỗi khi ngồi lên xe cô đều muốn găm cán những vật dụng ở trên xe thì bây giờ cảm giác đó đã không còn thú vị nữa.

“Bây giờ chơi rung xe cũng không có vấn đề gì!” Vị đại gia nào đó hiếm khi mới đi ra ngoài dạo trong thời gian làm việc nên tâm tình rất vui vẻ.

Nhưng mà khi anh lấy ví dụ như vậy, quả thật là xấu hổ muốn chết.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy câu nói này của anh, vội vàng che mặt lại, quyết tâm ngậm miệng lại không tiếp tục chủ đề này nữa.

Nếu không cô thực sự không biết là sẽ bị Kiều Trác Phàm trêu chọc những gì nữa.

“Suy nghĩ thử xem bây giờ muốn đi đâu?” Sau khi đi tới đầu đường, Kiều Trác Phàm hỏi.

“Vẫn chưa nghĩ ra . . .”

“Trước kia mỗi lần em đi với Nhạc Dương thì sẽ đi chơi những đâu?” Nếu đã quyết định dẫn cô ra ngoài chơi, Kiều Trác Phàm không muốn để cho cô mất hứng mà trở về.

“Thì là đi ăn mấy món ăn vặt nào đó, sau đó lại đi dạo một vòng mấy cửa hàng gần đó!”

Tiểu Bảo Bối nói, sau đó liền nghĩ tới sự khác thường của Nhạc Dương thời gian gần đây.

Quả thực là cô không nghĩ ra, vì sao thời gian gần đây Nhạc Dương thay đổi giống như một người khác vậy?

Mỗi lần cô tìm gặp cô ấy, thì cô ấy đều giống như là đang làm chuyện xấu gì đó mà sợ cô bắt gặp vậy?

Chẳng lẽ, Nhạc Dương có bạn trai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Chương 81.2: Người khác đối xử với em như thế nào, anh sẽ hoàn trả lại bọn họ như vậy!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà nghĩ lại Nhạc Dương đã theo đuổi Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy rồi, mà Diệp Tử Hi cũng nhiều năm rồi mà sống chết không chịu nhả ra, Tiểu Bảo Bối lập tức cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Bởi vì theo ý của cô, căn cứ theo tình hình hiện tại thì Diệp Tử Hi và Nhạc Dương căn bản sẽ không phát triển theo chiều hướng kia.

“Cục cụng, xuống xe!”

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên ở bên cạnh, thì lúc này cô mới phát hiện ra bọn họ đã tới trước cửa của một cửa hàng bán đồ ngọt.

“Kiều Trác Phàm, cái này có được không?”

Xuống xe, đi theo Kiều Trác Phàm đứng ở trước cửa của cửa hàng bán đồ ngọt, Tiểu Bảo Bối có chút do dự.

Nếu như là trước kia, Kiều Trác Phàm đưa cô tới những chỗ như thế này, thì khẳng định là cô sẽ đem những món đồ ngọt mà mình yêu thích, chia sẻ cho anh. Đương nhiên, người mời khách là cô, còn Kiều Trác Phàm móc tiền túi ra trả.

Nhưng mà bây giờ cô đã biết là dạ dày của Kiều Trác Phàm không tốt lắm. Vì thế nên đêm hôm đó Kiều Trác Phàm mới đau tới mức bất tỉnh.

Chỉ cần nghĩ tới cảm giác anh có thể rời bỏ cô bất cứ lúc nào thì Tiểu Bảo Bối lại không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Tại sao lại không được? Yên tâm đi, cơ thể của anh rất tốt!” Kiều Trác Phàm nói, cũng định ôm lấy cái eo nhỏ của cô đi vào bên trong cửa hàng đồ ngọt. Nhưng mà vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối lại nói: “Hay là thôi đi.”

Cái loại cảm giác bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể mất đi anh, cô không muốn thử qua.

“Cục cung, em làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của cô, Kiều Trác Phàm nửa ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô.

Mà ngay vào lúc này, Tiểu Bảo Bối lại chủ động cầm tay của anh, nói: “Kiều Trác Phàm, chúng ta đi thôi! Cho dù không ăn đồ ngọt, chúng ta cũng có thể đi dạo một vòng khắp nơi mà!”

Cuối cùng đương nhiên là Kiều Trác Phàm không lay chuyển được suy nghĩ của cô, nên để tùy ý cô kéo đi.

Chỗ mà Kiều Trác Phàm lái xe tới, chính là khu vực buôn bán ở gần chỗ ở của bọn họ.

Ở chỗ này, có thể nhìn thấy chỗ nào cũng là đôi bạn thân hoặc là đôi tình nhân ôm nhau đi ở trên đường.

Phía trước còn có một quán bán đồ ăn vặt.

Thật ra Tiểu Bảo Bối đã chuẩn bị xong, Kiều Trác Phàm không thể tùy tiện ăn bất cứ thứ gì được, để cho anh đi vào cửa hàng đồ ngọt cùng với cô quả thực chính là cực hình đối với anh.

Cho nên cô nghĩ kỹ rồi, không bằng để cho Kiều Trác Phàm đi theo cô tới quán ăn vặt này đi. Dù sao thì bằng sự thương thức của Kiều đại gia thì anh tuyệt đối sẽ không ăn mấy thứ ở quán nhỏ ven đường như thế này.

Bởi vì như vậy nên cô ăn thứ gì cũng sẽ không cần phải lo lắng Kiều Trác Phàm cũng sẽ muốn ăn.

Nắm tay Kiều Trác Phàm, cô hào hứng đi vào trong quán ăn vặt. Mà cô lại không hề biết rằng, trên khuôn mặt của người đàn ông cao lớn được cô nắm tay kéo đi ở phía sau cô đang tràn đầy vui vẻ.

Nụ cười này không biết đã khiến cho bao nhiêu người đi ngang qua phải mù mắt.

Nhưng mà dần dần nụ cười tươi rói của Kiều Trác Phàm liền thu lại. Thậm chí chân mày của anh còn nhíu lên.

Bởi vì Kiều Trác Phàm bị Tiểu Bảo Bối kéo đi về một phía, mà anh cảm thấy trong không khí càng lúc càng bốc lên một mùi rất khó chịu.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Trong lúc nhất thời Kiều Trác Phàm cũng không hiểu được.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối đã kéo anh dừng lại ở trước một chỗ bán đồ ăn vặt nào đó, chỉ từng miếng đậu phụ nhìn không chút đẹp mắt nào kia rồi nói với anh: “Kiều Trác Phàm, mua cho em ăn cái này . . .”

Mới vừa rồi cô định móc tiền trong ví nhỏ của mình ra. Nhưng mà sau khi lần qua lần lại một trận, cô phát hiện ra mình không mang theo, cho nên cô chỉ có thể trông chờ vào Kiều Trác Phàm.

“Đây là . . .” Kiều đại thiếu nhìn chằm chằm vào món đồ kia khoảng ba bốn giây, sau đó lập tức nghiêng đầu: “Không được!”

Mới vừa rồi anh còn buồn bực không biết mùi hôi thối kia ở đâu ra!

Bây giờ vừa ngửi thấy mới biết được là cái mùi chán ghét kia chính là từ đây mà truyền đi!

Dựa theo hiểu biết của Kiều Trác Phàm đối với mấy món đồ ăn này, thì đây chính là mùi vị của đồ ăn đã bị biến chất.

Chỉ nhìn thôi da đầu của anh đã tê dại rồi. Bởi vì như vậy nên làm sao anh có thể để cho Tiểu Bảo Bối ăn thứ này được chứ?

“Kiều Trác Phàm, không phải anh đã nói hôm nay dẫn em đi ra ngoài ăn chơi thật vui vẻ hay sao? Tại sao chỉ mấy đồng tiền gì đó mà cũng không chịu mua cho em!”

Tiểu Bảo Bối căn bản không biết là Kiều đại gia không biết món đậu phụ thối này, chỉ cảm thấy những điều mà anh nói khi ra khỏi nhà là lừa dối cô.

“Cục cung, chẳng lẽ em không ngửi thấy mùi thối kia sao? Ăn thứ này vào nhất định sẽ bị đau bụng! Nghe lời anh, chúng ta sẽ đi ăn những thứ khác!” Nhìn cái đầu nhỏ của cô bỗng nhiên cúi thấp xuống, Kiều Trác Phàm cũng khẩn trương theo.

Từ trước tới giờ anh không có thói quen đi giải thích với người khác, thế nhưng ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối lại phải hạ thấp giọng, ngữ điệu nhẹ nhàng mang theo đôi chút nịnh nọt cố gắng giải thích.

Hình tượng này nếu như để cho A Vĩ ở bên cạnh biết, tuyệt đối là sẽ bị dọa chết.

Có trời biết, trước giờ Kiều đại thiếu của bọn họ chưa từng dịu dàng với người nào như vậy.

Nhưng mà rất may, mới vừa rồi lúc ra khỏi nhà, Kiều Trác Phàm cảm thấy nếu như mang theo mấy người kia, đoán chừng có lẽ sẽ quấy rầy tới buổi hẹn hò của anh và Tiểu Bảo Bối, cho nên anh đã trực tiếp kêu bọn A Vĩ ở lại nhà trọ nghỉ ngơi.

“Kiều Trác Phàm, nếu như đậu hũ mà không thái thì không gọi là đậu hũ thái nữa rồi!” Tiểu Bảo Bối làm bầm thề hiện sự bất mãn của mình.

Sau khi nói xong những lời này, cô nhìn thấy bộ dạng tốp năm tốp ba những người vào mua xong liền bỏ vào miệng ăn, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

Từ nhỏ tới lớn cô thích ăn đậu hũ thái nhất.

Mỗi lần đi ra ngoài cùng với Nhạc Dương, hai người bọn họ sẽ đi thẳng tới quán bán đậu hũ thái.

Không ngờ món đậu hũ thái mà mình thích nhất lại bị Kiều Trác Phàm ghét bỏ.

“Vốn đã thái rồi? Vậy thì em còn ăn loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe đó làm cái gì?” Đối với điều này Kiều đại gia rất là bất mãn, vừa nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối, định kéo cô đi ra khỏi nơi nặng mùi như thế này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy lời này của anh, lập tức như nghĩ tới điều gì đó.

“Kiều Trác Phàm, không phải anh chưa từng ăn đậu hũ thái chứ? Món đồ ăn này tuy nghe không được tốt lắm, nhưng mà ăn vào còn ngon hơn cả sầu riêng!”

Tiểu Bảo Bối căn bản không biết, Kiều Trác Phàm vẫn luôn sống ở nước ngoài, chưa từng nếm qua món đậu hũ thái này, ngay cả tên của nó cũng chưa từng nghe tới.

“Kiều Trác Phàm, để cho em ăn món này đi! Em đảm bảo, ăn thứ này vào sẽ không xảy ra vấn đề gì!” Tiểu Bảo Bối còn lưu luyến quay đầu lại nhìn quầy bán đậu hũ thái kia. Nhìn một mẻ đậu hũ thái mới đưa ra kia, cô lại nuốt nước miếng một cái.

Sau đó cô lại nhìn Kiều Trác Phàm một cái.

Khi phát hiện ra vẻ mặt của anh vẫn rối rắm như trước, cô lại vội vàng nói: “Ông xã . . .”

Cô vẫn còn nhớ, lần trước cô vừa gọi Kiều Trác Phàm là ‘ông xã’, thì người đàn ông này đã vô cùng vui vẻ.

Trước mắt, Tiểu Bảo Bối vì muốn ăn một miếng đậu hũ thái, nên cô đã gọi như vậy.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, chỉ muốn ăn một miếng đậu hũ thái, thuận tiện xem hai chữ này ảnh hưởng tới Kiều Trác Phàm như thế nào.

Sau khi gọi như vậy, Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Kiều Trác Phàm có phản ứng gì, cô đã có chút thất vọng rồi.

Nhưng mà đúng ngay lúc đó, cô lại nghe thấy người đàn ông kia hỏi cô: “Thực sự . . . Muốn ăn như vậy sao?”

“Vâng, muốn ăn, rất muốn ăn! Muốn ăn tới mức sắp điên lên rồi . . .” Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối không ngừng lái nhai.

“Cái đó . . . Được rồi. Nhưng mà không được ăn nhiều . . .” Ăn cái thứ thái như vậy, thực sự không có vấn đề gì sao?

Hơn nữa, cái thứ đậu hũ thái này, thực sự không phải sẽ khiến cho cái miệng nhỏ của bảo bối nhà anh thái theo hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chương 81.3: Người khác đối xử với em như thế nào, anh sẽ hoàn trả lại bọn họ như vậy!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thực sự Kiều Trác Phàm lo lắng rất nhiều thứ, nhưng mà nhìn bộ dạng gật đầu như giả vờ của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp với cô.

“Kiều Trác Phàm, anh tốt quá!” Bỏ lại những lời này, Tiểu Bảo Bối vội vàng chạy về phía quầy bán đậu hũ thái, “Ông chủ, cho cháu một phễu đậu hũ thái!”

Cách đó không xa, vang lên giọng nói dịu dàng của Tiểu Bảo Bối.

Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn nhìn chăm chăm vào quầy chao với người đến người đi tấp nập, trong mắt vẫn còn chút ghét bỏ!

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì đã cầm lấy hũ đậu hũ thúi hoặc kia, khuôn mặt của cô đang phùng mang trợn má lên, hiển nhiên là mới vừa rồi không biết cô đã nhét bao nhiêu miếng đậu hũ vào trong miệng rồi, đang nhai rất hăng say.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt tròn trịa kia của cô, chỉ có thể bất đắc dĩ móc một sấp tiền ra, đưa cho chủ quán đậu hũ thúi.

“Chuyện này . . .” Chủ quán nhìn chăm chăm vào một sấp tiền lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, bày tỏ sự vô lực. Mặc dù đã gặp được những vị khách xa xỉ, nhưng mà chưa từng gặp người nào xa xỉ như vậy.

Cô gái nhỏ kia vừa rồi chỉ kêu mấy miếng đậu hũ thúi, nhưng mà người đàn ông này lại đưa cho ông số tiền còn nhiều hơn số tiền ông kiếm trong một năm.

Bây giờ, chủ quán cũng không biết làm sao.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng có chút do dự của ông ta, lập tức lẩm bẩm: “Chẳng lẽ còn không đủ?”

Nói xong anh lại móc ví tiền của mình ra lấy một xấp nữa, lại một lần nữa kín đáo đưa cho vị chủ quán này: “Nhiều tiền mặt như vậy rồi, nếu nhiều hơn thì không còn nữa!”

“Kiều Trác Phàm, nhanh lên đi chứ!” Đầu kia, Tiểu Bảo Bối còn đang hồi thúc.

Lần này Kiều đại thiếu không còn tâm tư đâu mà hồi thiếu bao nhiêu nữa, mà trực tiếp bỏ lại một cái danh thiếp, rồi nói với chủ quán: “Nếu như vẫn không đủ, trực tiếp tới địa chỉ ở trên này tìm tôi là được!” Sau khi bỏ lại những lời này, Kiều đại gia nghênh ngang đuổi theo Tiểu Bảo Bối.

Bỏ lại chủ quán đang sững sờ tại chỗ với hai sấp tiền ở trên tay.

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, cái này thực sự ăn rất ngon. Anh có muốn ném một miếng nhỏ không, chỉ một miếng nhỏ thôi mà!” Thực ra bây giờ Tiểu Bảo Bối lại vừa muốn chia sẻ mùi vị tuyệt vời của món đậu hũ thúi này với Kiều Trác Phàm lại vừa lo lắng dạ dày của anh sẽ không chịu nổi.

Nhưng mà khi cô vừa đưa miếng đậu hũ này tới trước mặt anh thì vẻ mặt anh lại đầy sự ghét bỏ: “Em ăn đi, thúi chết được!”

Kiều Trác Phàm thề, tối nay trở về nhất định phải kêu Tiểu Bảo Bối đánh răng, hơn nữa phải đánh mười lần mới được!

“Điều này chỉ có thể xem như anh không có lộc ăn. Mấy miếng cuối cùng này, em sẽ ăn hết!” Tiểu Bảo Bối hừ hừ, sau đó cầm lấy miếng đậu hũ mà vừa rồi Kiều Trác Phàm khinh khỉnh bỏ vào trong miệng của mình.

Lập tức cái miếng nhỏ của cô lại chớp chớp nhìn vô cùng vui vẻ!

Nhưng mà khi đi ngang qua cửa hàng bán quần áo nam có tên là ‘MG’ thì Tiểu Bảo Bối dừng bước lại.

Vốn đang ăn rất vui vẻ, cái đầu nhỏ của cô ngúc ngoắc, lúc này trong lòng có chút không được thoải mái.

Đây cũng là do khi đi ngang qua chỗ này cô liền nhớ tới ngày hôm đó khi mà cô và Kiều Trác Phàm trở mặt, lúc đó cô chạy tới chỗ này, đi quanh quẩn ở trước cửa của cửa hàng này, còn khiến cho nhân viên ở cửa hàng này cầm chổi xua đuổi đi.

Nghĩ tới bộ dạng hung thần ác sát của nhân viên kia, Tiểu Bảo Bối khẽ bĩu môi một cái.

Mà Kiều Trác Phàm đi được mấy bước, mới ý thức được cô nhóc này đang tụt lùi ở phía sau không đi theo. Anh cũng chỉ có thể dừng bước lại, đi tới bên cạnh.

“Cục cưng, bị làm sao vậy?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ỉu xiu của cô, Kiều Trác Phàm có chút lo lắng không biết làm sao.

“Có chỗ nào không khỏe hả? Anh đã nói với em rồi, đừng ăn cái gì thúi thúi kia, nhưng mà em vẫn nhất định không chịu nghe lời! Bây giờ thì tốt rồi, bụng bị đau rồi đúng không?”

Kiều Trác Phàm vừa nói những lời này, thì tay cũng định cướp đi hũ đậu hũ thúi ở trên tay của Tiểu Bảo Bối.

Hiển nhiên anh đã hiểu lầm về mặt buồn bực kia của Tiểu Bảo Bối là do thứ không hợp vệ sinh này dẫn tới.

Nhưng mà khi anh định đưa tay ra cầm lấy hũ đậu hũ thúi đi, thì Tiểu Bảo Bối vội vàng giơ tay ra, giữ chặt lấy hũ đậu hũ thúi của mình.

“Kiều Trác Phàm, đừng cướp đồ ăn của em! Anh muốn ăn thì tự đi mua đi . . .”

“Em là đồ không có lương tâm, anh lo lắng em ăn thứ này sẽ bị đau bụng! Mau đưa nó cho anh . . .”

“Không đưa . . .” Hai người ở trước cửa hàng bán quần áo ‘MG’ bắt đầu tranh cãi ầm lên.

Mà ngay lúc này, nhân viên bên trong cửa hàng cũng nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài vội vàng đi ra.

Thật không may người này lại chính là người mà lần trước đã cầm cây chổi đuổi Tiểu Bảo Bối đi. “Các người đang làm gì ở chỗ này?” Mới đầu giọng nói của người này không thân thiện chút nào. Nhất là khi nhìn thấy hũ đậu hũ thúi mà hai người này đang tranh giành, sắc mặt của cô ta càng tệ hơn.

Nếu như thứ kia bị đổ xuống ở đây, thì đoán chừng hôm nay doanh số của cửa hàng của bọn họ lại bị giảm đi. Mà bởi vì như vậy đơn hàng của cô ta sẽ không có. Tiền hoa hồng tháng này cũng sẽ ít đi.

Chỉ nghĩ tới điều này thôi cô ta đã cảm thấy rất đau đầu rồi.

Vừa lúc đi ra tới cửa nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt vẻ mặt khó chịu của cô ta liền biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Hơn nữa, người đàn ông này cũng rất cao to, khí chất cũng không tệ, quả thật là so với những ngôi sao Hàn Quốc còn đẹp hơn nhiều.

Mà người như vậy cũng chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của cô ta.

Vốn đang vô cùng chán ghét hai người này, trong nháy mắt trong mắt của cô ta hiện lên vẻ si mê đối với người đàn ông.

Còn Kiều Trác Phàm ở bên này, căn bản không ý thức được người phụ nữ kia đang nhìn cái gì. Bởi vì tất cả sự chú ý của anh đều tập trung ở trên người của Tiểu Bảo Bối. Hơn nữa anh còn đang suy nghĩ xem làm sao để Tiểu Bảo Bối đồng ý bỏ đi hũ đậu hũ thúi kia!

Nhưng mà ngay khi Kiều Trác Phàm đang vẫn còn suy tư về vấn đề này thì Tiểu Bảo Bối lại đột nhiên buông lỏng hũ đậu hũ thối vốn đang nắm chặt ở trong tay, sau đó vội vàng trốn ở sau lưng của Kiều Trác Phàm, đôi bàn tay nhỏ bé của cô cũng níu chặt lấy vạt áo của Kiều Trác Phàm.

“Sao thế?” Kiều Trác Phàm phát hiện ra Tiểu Bảo Bối trốn ở sau lưng anh, tuyệt đối không chỉ đơn giản là xấu hổ không thôi, bởi vì thậm chí anh còn cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô dường như còn đang run rẩy.

“Kiều Trác Phàm, cô ta rất đáng sợ!” Mặc dù đã qua một thời gian rồi, nhưng mà những người hung dữ với cô thì cô lại luôn có ấn tượng rất sâu sắc.

Nhìn cô ta lao ra như vậy, cô lại lo lắng có khi nào cô ta lại cầm cây chổi rồi xua đuổi cô đi giống như lần trước không?

“Đáng sợ?” Kiều Trác Phàm nghe được những lời này của Tiểu Bảo Bối thì có chút khó hiểu. Sau đó anh không thể ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ bán hàng của cửa hàng quần áo ở trước mặt

Sau đó người phụ nữ kia thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn mình thì vội vàng vén mái tóc, khiến cho mình trở nên đáng yêu và xinh đẹp hơn một chút.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng, những hành động của cô ta khi lọt vào mắt của Kiều đại thiếu thì trở thành bộ dạng . . . Ông ọ làm dáng.

Đối với loại phụ nữ như vậy, Kiều đại thiếu đã nhìn thấy không ít rồi.

Người như vậy có gì đáng sợ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Chương 81.4: Người khác đối xử với em như thế nào, anh sẽ hoàn trả lại bọn họ như vậy!

Editor: Táo đỏ phở núi

Không thèm nhìn người phụ nữ kia thêm chút nào nữa, cánh tay dài của anh đưa về phía Tiểu Bảo Bối ở phía sau, vừa lôi cô ra vừa an ủi: “Cục cưng, không sao đâu! Đừng sợ, có anh ở đây!”

Nhưng mà cho dù anh lôi như thế nào đi nữa thì Tiểu Bảo Bối vẫn cứ nắm chặt lấy ống tay áo của anh, không chịu buông ra. Cái miệng của cô còn nói

nặng đầy lý lẽ: “Không được, Kiều Trác Phàm! Cô ta sẽ lấy cây chổi để xua đuổi em . . . Em sợ!”

Mà lời nói này khiến cho đôi mắt của Kiều Trác Phàm khẽ biến đổi.

“Cầm chổi xua đuổi em? Chuyện xảy ra khi nào?”

Dựa theo sự hiểu biết của Kiều Trác Phàm về Tiểu Bảo Bối, thì bình thường nếu như chuyện không xảy ra thì cô tuyệt đối không nói không thành có được.

Nói như vậy thì khẳng định người này đã làm ra chuyện gì đó với bảo bối nhà anh nên mới khiến cho cô sợ hãi như vậy.

Nghĩ tới chuyện người mà Kiều Trác Phàm nâng niu ở trong lòng bàn tay vậy mà lại bị người ta bắt nạt như vậy, một lần nữa ánh mắt của Kiều Trác Phàm tối lại.

Mà Tiểu Bảo Bối núp ở sau lưng của anh vừa lúc đó cũng nức nức nở nở nói: “Ngày đó chúng ta cãi nhau, em chạy ra ngoài. Thấy ở chỗ này sáng đèn nên em muốn đứng ở chỗ này lâu hơn một chút. Nhưng mà cô ta lại cầm cây chổi, muốn đánh em . . .”

Nói xong câu cuối cùng kia, Tiểu Bảo Bối lại nhớ tới đêm khùng bỏ kia, nên nức nở khóc.

Mà đột nhiên Kiều Trác Phàm cũng liên tưởng tới, ngày hôm đó anh cãi nhau với Tiểu Bảo Bối là bởi vì cô không chịu cho anh.

Dưới cơn nóng giận anh liền đi ra khỏi nhà. Sau đó anh đi tìm mấy người Đàm Duật. Chờ tới khi anh tìm được Tiểu Bảo Bối, thì phát hiện ra cô đang ngồi xồm khóc ở ven đường.

Khi đó anh còn tưởng rằng cô bị tên côn đồ kia bắt nạt, Nhưng mà bây giờ Kiều Trác Phàm nghĩ lại đầu đuôi chuyện ngày hôm đó. Thì ra, Tiểu Bảo Bối lại bị người phụ nữ này bắt nạt cho nên mới khóc thành mịt ướt như vậy?

Rất tốt!

Hôm nay ngược lại Kiều Trác Phàm anh lại muốn nhìn xem thử, lúc này anh ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, xem có người nào dám làm cái gì với cục cưng nhà anh hay không.

Trong lúc tức giận, Kiều Trác Phàm ném hũ đậu hũ thối ở trong tay qua một bên, sau đó nổi giận đùng đùng kéo Tiểu Bảo Bối đi về phía cửa hàng.

“Kiều Trác Phàm, anh muốn làm gì vậy?” Tiểu Bảo Bối ở phía sau có chút sợ hãi.

Nhất là lúc cô đi ngang qua người phụ nữ kia, lông tơ của cô dựng ngược hết cả lên.

“Không làm gì cả, chỉ là muốn xem mấy bộ quần áo!” Lúc nói những lời này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm như có điều suy nghĩ khẽ nhìn lướt qua cô gái nhân viên cửa hàng kia.

Một câu nói như vậy tất nhiên là khiến cho người phụ nữ kia chú ý.

Lập tức trên mặt của cô ta là nụ cười nịnh nọt, nhìn vô cùng lăng lơ diêm dúa.

Giống như là người đàn ông có dáng dấp tốt như vậy, lại rất có khí chất, nếu như anh có thể mua quần áo trong cửa hàng của bọn họ, sau này trở thành khách quen, vậy thì có phải là cô có thể gần gũi được ban lộc hay không?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi, trong mắt của người phụ nữ lại tràn đầy sự vui vẻ.

“Thưa ngài, đây là sản phẩm mới nhất trong cửa hàng của chúng tôi. Xin mời ngài xem một chút . . .” Người phụ nữ nhìn thấy Kiều Trác Phàm đi tới, vội vàng giới thiệu mấy thứ mà cô ta cảm thấy phù hợp với Kiều Trác Phàm, rồi đi theo ở phía sau.

Còn Tiểu Bảo Bối thì có chút buồn bực.

Rốt cuộc Kiều Trác Phàm mang theo cô vào đây để làm cái gì?

Biết rõ là cô không thích nơi này mà vẫn muốn vào mua quần áo ở đây?

Chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn giúp người phụ nữ đã bắt nạt Tiểu Bảo Bối cô kiếm được nhiều tiền hay sao?

Nhưng mà khi nghĩ tới khả năng khó có thể xảy ra này thì trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút chua xót.

Dưới cơn nóng giận cô đã trực tiếp gạt tay của Kiều Trác Phàm ra.

Hừ hừ . . .

Tiểu Bảo Bối muốn thể hiện rõ ràng lập trường của mình, nếu như muốn Tiểu Bảo Bối cô thì đừng có mà mua quần áo của người phụ nữ kia.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng xoay người lại, nhưng mà cũng không vội vàng muốn nắm tay của cô. Anh chỉ nháy nháy mắt với Tiểu Bảo Bối, ý muốn nói: Chờ xem kịch vui!

Lần này Tiểu Bảo Bối cũng sờ.

Có cái gì hay đâu mà xem?

“Thưa ngài, nếu như ngài thích, thì có thể vào bên trong để thử một chút. Ở chỗ của chúng tôi, có phòng chuyên thử đồ . . .” Nữ nhân viên kia hình như không hề ý thức được cái nháy mắt của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối có ý gì, nên lại nói thêm.

Đương nhiên, vào lúc này cô gái kia đang gấp rút muốn thể hiện bản thân mình: “Đúng rồi, tôi là nhân viên của cửa hàng MG, tôi họ Trần, tên là Tiểu Tuệ! Sau này nếu như ngài có cần cái gì, hoan nghênh tìm tôi bất cứ lúc nào . . .” Nói xong, cô ta còn cung kính đưa danh thiếp của mình cho Kiều Trác Phàm.

“Chủ của các cô có ở đây không? Tôi có chuyện muốn trao đổi một chút!” Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này với cô ta thì ánh mắt lại nhìn Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối bấu mỗi một cái, vẻ mặt cô đầy lửa giận. Từ lúc đi vào cửa hàng này tới giờ, người phụ nữ kia vẫn một mực đi theo phía sau Kiều Trác Phàm, coi sự tồn tại của cô như không có.

Điều này không phải quá rõ ràng rồi hay sao, người ta bắt đầu mê mẩn sắc đẹp của Kiều Trác Phàm?

Điều này bảo một người làm vợ như Tiểu Bảo Bối cô làm sao có thể không tức giận được cơ chứ?

Lập tức, Tiểu Bảo Bối giống như là bị kích thích trở nên rất tức giận. Nhất là trong đôi mắt xinh đẹp kia của cô đang bùng bùng lửa giận, giống như là đang cảnh cáo Kiều Trác Phàm: “Nếu như anh dám mua quần áo ở cửa hàng của cô ta, thì anh nhất định sẽ phải chết!”

Dĩ nhiên đối với lời cảnh báo của cô nhóc này, Kiều Trác Phàm bày tỏ có chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà màn kịch này, anh vẫn cứ muốn diễn, Đồng thời anh cũng không muốn trêu chọc cho cô nhóc này không vui.

Cho nên đối với những bộ quần áo mà nữ nhân viên kia giới thiệu, ngay cả nhìn anh cũng chưa thêm nhìn tới. Chứ nói chi là cầm lấy.

Mà phản ứng này của Kiều Trác Phàm, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối hải lòng không ít. Và cũng vì vậy ngọn lửa giận trong đôi mắt cô cũng giảm đi một chút.

“Ông chủ của chúng tôi bây giờ không có ở đây. Nhưng mà nếu như ngài cần cái gì, cũng có thể nói với tôi!” Trần Tiểu Tuệ rất muốn thể hiện bản thân ở trước mặt Kiều Trác Phàm, cho nên đã nói như vậy để lưu lại ấn tượng sâu hơn đối với Kiều Trác Phàm.

“Chuyện này, trên cơ bản chỉ có thể nói với ông chủ của các cô thì mới được!” Nhìn lướt qua vài bộ quần áo ở trên tay của cô ta, trong đôi mắt anh khẽ hiện lên vài tia sắc bén.

“Chuyện đó . . . Vậy được rồi. Bây giờ tôi sẽ điện thoại cho ông chủ của chúng tôi tới được không?”

Lúc nói những lời này cô ta có chút không muốn.

Một người đẹp trai như vậy ở bên cạnh, dĩ nhiên là cô ta muốn độc chiếm.

Nếu như ông chủ tới đây, không phải là cô ta sẽ không có cơ hội được ở cùng trai đẹp nữa hay sao.

“Không cần, chỉ cần đưa số điện thoại của ông ta cho tôi là được!”

“Được, chờ một chút . . .”

“Điện thoại của ông chủ tôi là số 189xxxxx!” Sau khi đọc một dãy số xong, Trần Tiểu Tuệ còn đang đợi xem Kiều Trác Phàm có gọi điện cho ông chủ của cô ta không.

Ngoài dự đoán của cô ta, điện thoại của Kiều Trác Phàm là gọi cho . . .

“A Vĩ là tôi! Là như vậy, tôi đang ở một cửa hàng có tên là MG. Bây giờ cậu hãy gọi điện thoại cho cái số điện thoại mà tôi vừa nhắn cho cậu.”

Lúc nói tới đây Kiều Trác Phàm lại dừng lại một chút. Ánh mắt dừng lại ở trên người của Tiểu Bảo Bối. Đầu bên kia điện thoại không biết A Vĩ nói cái gì với anh, nên anh ta mấp máy môi nói: “Nói cái gì à? Tôi nghĩ một chút đã! Nói là tôi muốn mua cái cửa hàng này . . .”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chương 81.5: Người khác đối xử với em như thế nào, anh sẽ hoàn trả lại bọn họ như vậy!

Editor: Táo đồ phở núi

Nghe thấy Kiều Trác Phàm nói những lời này, ánh mắt của Trần Tiểu Tuệ chợt hiện lên sự vui mừng.

Chuyện này nếu như đổi thành một người đẹp trai như vậy làm ông chủ của cô, đối với cô chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ nào xấu cả.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối lại không có động tĩnh gì cả. Bởi vì cô đã nhận được ánh mắt của Kiều Trác Phàm ý bảo cô hãy yên tâm đừng nóng vội.

Nhưng mà người bên kia điện thoại không biết đã nói cái gì đó mà khiến cho Kiều Trác Phàm từ lúc vào tới giờ luôn căng thẳng lúc này lại nở nụ cười.

Nụ cười kia sáng chói và đẹp mắt giống như là trong khoảnh khắc pháo hoa nổ rộ lên, khiến cho người ta không thể dời mắt đi được.

Lúc mà Trần Tiểu Tuệ vẫn đang còn chìm đắm trong nụ cười của người đàn ông này, thì lại nghe thấy người đàn ông này nói: “Mua cửa hàng này cũng không dễ làm cái gì cả. Chỉ là nhìn thấy ngứa mắt với nữ nhân viên tên là Trần Tiểu Tuệ ở đây cho nên muốn đuổi cô ta ra khỏi cửa hàng mà thôi!”

Người đẹp là rần rết, đây là lần đầu tiên Trần Tiểu Tuệ hiểu rõ ý nghĩa của từ này.

Cô ta không thể ngờ được, một người đàn ông nhìn đẹp trai như vậy lại có thể nói ra được những lời tàn nhẫn như thế.

Trần Tiểu Tuệ chỉ biết là, từ lúc người đàn ông này bước vào cửa hàng tới giờ, cô cũng không nói thêm lời nào nữa, tại sao người đàn ông này lại cảm thấy cô ngứa mắt?

Mà Tiểu Bảo Bối nghe tới đó lập tức cảm thấy sáng khoái.

Cô còn nghĩ không biết vì sao Kiều Trác Phàm lại dắt cô vào đây, thì ra là muốn xả giận giúp cô sao?

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối chỉ đoán đúng phần đầu, chứ không đoán được phần sau.

“Cho cậu thời gian là năm phút, lập tức làm xong cho tôi!” Lúc nói xong những lời này, Kiều Trác Phàm cúp điện thoại.

Mà vào lúc này, Trần Tiểu Tuệ đang tức giận ngút trời.

“Tại sao? Tôi không làm điều gì có lỗi với anh, tại sao anh phải làm như vậy . . .”

“Cũng không vì cái gì, đã nói là nhìn cô thấy ngứa mắt mà thôi!” Kiều đại thiếu làm việc, từ trước tới giờ đều không có thói quen giải thích mọi chuyện với người khác.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của anh nhìn khắp một lượt xung quanh cửa hàng, không biết là đang tìm cái gì.

“Anh cho rằng anh có vài đồng tiền dơ bẩn thì giỏi lắm sao? Ông chủ của chúng tôi cũng không thiếu tiền.” Hơn nữa cô còn là nhân viên kỳ cựu ở đây.

Dưới tình huống bình thường, ông chủ tuyệt đối sẽ không tùy tiện đuổi nhân viên kỳ cựu đi đâu.

Còn nữa, cô vẫn nghĩ rằng người đàn ông này chỉ cho người đàn ông trong điện thoại thời gian có năm phút thôi.

Cho dù người kia có là thần đi nữa thì cũng không thể xử lý những thủ tục này nhanh như vậy được.

Chỉ nghĩ như vậy, trong lòng cô ta lại được an ủi biết bao nhiêu.

Mà Kiều Trác Phàm thì không thèm để ý tới sự tức giận của cô ta, mà lại đi về một hướng khác trong cửa hàng.

Vào khoảng bốn phút sau, điện thoại di động của Kiều Trác Phàm lại vang lên một lần nữa.

A Vĩ ở đầu bên kia điện thoại nói: “Đều đã làm xong!”

Kiều đại gia lộ ra bộ dạng tươi cười thoải mái, nhân tiện nói: “Vất vả cho cậu rồi!”

Nhìn bộ dạng tươi cười của người đàn ông khi nói chuyện điện thoại, trong lòng của Trần Tiểu Tuệ không khỏi có chút lo lắng.

Chẳng lẽ cửa hàng này thực sự bị anh ta mua rồi?

Cùng thời gian đó, điện thoại di động của Trần Tiểu Tuệ cũng vang lên.

Là ông chủ gọi điện thoại tới, ý tứ của ông ta đại khái như sau: “Bây giờ cửa hàng của ông ta đã bị người đàn ông đang ở trong cửa hàng mua rồi, sau này mọi chuyện không do ông ta quản lý nữa.”

Trần Tiểu Tuệ có chút không phục: “Ông chủ, tại sao đột nhiên ngài lại đem bán cửa hàng đi như vậy?” Thật ra điều mà cô ta muốn chất vấn chính là “Sau này tôi phải làm cái gì bây giờ!”

Nhưng mà chưa kịp nói hết những lời này thì đầu bên kia đã cúp điện thoại rồi, cho dù cô ta có gầm rú lên như thế nào thì cũng không ai thèm để ý tới.

Mà khi cô ta vẫn còn chưa hồi phục tinh thần lại từ trong tin tức phải nghỉ việc thì lại nhìn thấy người đàn ông đi tới góc của cửa hàng cầm lấy một cây chổi đi ra.

Lúc Tiểu Bảo Bối và Trần Tiểu Tuệ không biết là người đàn ông này rốt cục là đang làm cái gì, thì người đàn ông này đã đem cây chổi đưa cho Tiểu Bảo Bối.

“Đây là . . .” Cầm cây chổi mà Kiều Trác Phàm vừa mới đưa, Tiểu Bảo Bối có chút lúng cuống.

Mà người đàn ông kia thì một giây sau nở một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành với cô: “Cục cùm, sau này anh cũng sẽ không khiến cho em bị ám ức nữa. Người khác đối xử với em như thế nào, thì anh sẽ hoàn trả lại cho bọn họ như thế . . .”

Lúc nói xong những lời cuối cùng, ánh mắt của Kiều Trác Phàm hướng về phía Trần Tiểu Tuệ đang không biết làm sao ở bên cạnh.

Trong tích tắc, nét tươi cười trên khuôn mặt của người đàn ông không còn sót lại chút gì. Nhưng mà điều càng khiến cho người ta sợ hãi đó chính là sự lạnh lùng trong ánh mắt của anh, so với gió thu còn vô tình hơn . . .

Cuối cùng, người nhân viên có tên là Trần Tiểu Tuệ kia, tất nhiên là không thể tiếp tục công việc ở cửa hàng bán quần áo này nữa.

Mà Tiểu Bảo Bối thì một ngày nào đó đột nhiên ý thức được, một câu nói của mình có ảnh hưởng rất lớn tới Kiều Trác Phàm . . .

- - Đường phân cách - - ,

“Kiều thiếu, chào buổi sáng!”

“Kiều thiếu, buổi sáng tốt lành...”

“Kiều thiếu...”

Cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng đã đi làm ở tập đoàn Đế Phàm, điều này khiến cho tất cả mọi người từ trên tới dưới của tập đoàn Đế Phàm đều cảm thấy vui vẻ.

Mà cũng giống như khoảng thời gian trước, lúc Kiều Trác Phàm đi làm phía sau cũng dẫn theo một cái đuôi nhỏ.

Tiểu Bảo Bối mặc một bộ váy liền màu hồng nhạt đi ở phía sau anh, ở thắt lưng còn mang theo một cái túi xách hồ ly mà cô thích.

Mặc dù tập đoàn Đế Phàm không yêu cầu mặc một kiểu đồng phục giống như ở Tiểu Thị, nhưng mà cũng không có người nào mặc một bộ quần áo đáng yêu như Tiểu Bảo Bối.

Cho nên Tiểu Bảo Bối đi theo ở sau lưng Kiều Trác Phàm, cũng khiến cho nhiều người lặng lẽ quan sát.

Nhưng mà đối với lần này Tiểu Bảo Bối hết sức bất đắc dĩ.

Bây giờ quần áo của cô đều là do Kiều Trác Phàm chuẩn bị.

“Ồ, Kiều thiếu dẫn theo con thỏ hồng đi làm sao?” Lúc này Anna đi một đôi giày cao gót tiến vào, nhìn thấy một bóng dáng màu hồng nhạt ở trên ghế sofa, nên liền nói như vậy.

Một câu nói như vậy đã chọc cho cô nhóc đang ngồi trên ghế sofa xấu hổ không thôi.

“Dẫn theo bà xã tới làm, không có vấn đề gì chứ?” Đã đồng ý với Tiểu Bảo Bối, ở trước mặt những người khác ở trong công ty không cần phải đề cập tới mối quan hệ hôn nhân của bọn họ, đỡ phải khiến cho người ta nói ra nói vào. Nhưng mà ở trước mặt của người quen, Kiều đại thiếu cảm thấy không cần phải nói dối.

Lúc nói tới đây, trước mặt của Anna, Kiều đại thiếu còn đá lông nheo với Tiểu Bảo Bối.

Chọc cho cô đỏ mặt giống như tôm luộc chín vậy. Cái đầu nhỏ của cô cúi gầm xuống không dám ngẩng lên.

“Dạ dạ da, anh dẫn theo bà xã của anh đi làm không có vấn đề gì cả. Nhưng mà Kiều đại thiếu à, khó lắm anh mới trở lại công ty được một chuyến, có thể xử lý chuyện của công ty trước được không?” Phải biết là, mấy ngày nay Kiều Trác Phàm không tới công ty, một mình Anna phải xử lý hết bận rộn tới mức sắp điên rồi. Cũng vì điều này mà hai ngày nay cô không nhìn thấy mặt của anh Duật nhà cô rồi.

“Được rồi. Trước tiên cô hãy lấy lịch trình ngày hôm nay cho tôi xem” Kiều Trác Phàm thoáng nhìn qua cô nhóc đang xấu hổ cúi đầu xuống ở trên ghế sofa, nhún vai nói.

“Lịch trình cứ gác qua một bên đã. Hai ngày nay có một người họ Diêm vẫn luôn tìm anh. Tôi nghĩ là hôm nay anh cần phải bỏ ra chút thời gian rảnh để xử lý hợp đồng này, tôi đã báo cho anh ta tới thẳng phòng làm việc của anh rồi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Chương 82.1: Cả thế giới cũng biết anh yêu em, duy chỉ có em là không biết

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Kiều Trác Phàm, nhìn anh có vẻ rất bận rộn!” Sau khi Anna rời khỏi, Tiểu Bảo Bối đi vòng từ ghế sofa lại trước bàn làm việc của Kiều Trác Phàm.

Lúc này cái túi xách hồ ly đáng yêu kia đã bị cô ném ở trên ghế sofa.

“Đương nhiên! Mỗi ngày anh phải xử lý rất nhiều công việc. . .” Trừ tập đoàn Đế Phàm ra, còn có cái khác nữa.

Nhưng mà những thứ đằng sau kia, tạm thời Kiều Trác Phàm không có ý định nói cho Tiểu Bảo Bối biết.

Theo ý của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối căn bản vẫn là một cô bé vẫn chưa đủ trưởng thành. Nếu như để cho cô biết quá nhiều chuyện chỉ làm bất lợi cho sự trưởng thành của cô.

“Thật sự có nhiều việc như vậy sao? Có muốn em giúp anh một chút hay không?” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm vẫn luôn vui đầu ở trước bàn làm việc, gõ máy tính lạch cạch.

Tốc độ đánh máy của anh rất nhanh, Tiểu Bảo Bối cảm giác được mình không thể nào theo kịp được tiết tấu của anh.

“Em xác định có thể làm được giống như anh?” Cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng dừng lại mọi động tác ở trong tay, ngẩng đầu lên nhìn cô gái đang chống hai tay lên cằm ghé đầu vào bên cạnh anh.

Thật ra câu nói này của Kiều Trác Phàm không có ý gì khác.

Anh chỉ cảm thấy, với độ tuổi này của Tiểu Bảo Bối, thì nên không có vương bận gì, không cần phải có chút tâm cơ nào chỉ cần vô tư vui đùa mới đúng.

Cho nên anh căn bản không có ý định để cho cô tiếp xúc với những chuyện lộn xộn này.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy những lời này, thì cô lại cảm thấy Kiều Trác Phàm đang si nhục chỉ số thông minh của cô, đang xem thường cô.

“Mặc dù em không thể làm giống như anh được, nhưng mà người ta cũng sẽ cố gắng hết sức!” Nếu không sau này mỗi ngày tới đây, cô ngoại trừ ăn sữa chua ra thì cũng không có việc gì để làm nữa.

Suốt ngày trừ việc đi dạo khắp nơi bên ngoài tập đoàn Đế Phàm ra, thì chính là ở chỗ này ăn trái cây và đồ ăn vặt mà Kiều Trác Phàm sai người chuẩn bị cho.

Mới chỉ có mấy ngày thôi mà Tiểu Bảo Bối cảm giác là mình đã béo lên rất nhiều rồi.

Cô có cảm giác nếu như mình vẫn cứ tiếp tục ngày ngày ở chỗ này như vậy thì một ngày nào đó cô sẽ trở thành một con heo.

Trừ chuyện đó ra thì cô thực sự muốn giúp đỡ cho Kiều Trác Phàm.

Mấy ngày ở trong phòng làm việc của anh, cô cũng thấy người đàn ông này bận rộn tới mức tối mắt tối mũi lại.

Mỗi ngày trừ lúc ăn và uống cà phê ra thì lúc nào anh cũng chăm chăm ở trước màn hình máy vi tính, lạch cạch xử lý công việc. Chỉ nhìn anh như vậy Tiểu Bảo Bối cũng đoán ra được bệnh đau dạ dày của anh là từ đâu mà tới.

Cho nên, từ lúc bệnh của Kiều Trác Phàm tốt lên, cô liền hạ quyết tâm phải giúp đỡ anh thật nhiều.

“Anh không cần phải xem thường em, nếu như không có cơ hội bộc phát ra khả năng thì ngay cả em cũng không biết tiềm lực của mình có bao nhiêu!”
Thấy Kiều Trác Phàm không có phản ứng gì, cô lại lẩm bẩm.

Sau khi nghe câu nói này, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng hiểu vì sao môi của cô lại dẫu lên cao như vậy rồi.

Thì ra là cô cho là anh đang xem thường cô?

“Lại đây . . .”

Đột nhiên bàn tay của Kiều Trác Phàm dôi khỏi bàn phím, vẫy vẫy tay với cô.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, cô không thêm lại đâu!

Mới vừa rồi mới bị anh xem thường xong, bây giờ anh ngoắc tay với cô thì cô sẽ phải qua đó sao?

Để tỏ ra mình là một người có nguyên tắc, Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục lắc đầu, thể hiện bây giờ cô không thêm quan tâm tới người mới vừa nãy còn xem thường cô.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể tiến lên, dắt cô lại trước ghế làm việc của mình.

Anh ôm lấy đầu vai của cô nói: “Như vậy đã cảm thấy anh xem thường em sao? Ngốc thế!”

“Chẳng lẽ không phải anh đang xem thường em hay sao?” Giọng nói của cô vẫn không tốt hơn chút nào.

“Thật ra anh cảm thấy, con gái thì không cần phải làm mấy công việc phức tạp như vậy, chỉ cần làm những việc giống như bây giờ, mỗi ngày nếm một chút sửa chua, rồi sau đó đưa cho anh một số ý kiến, không phải là rất tốt hay sao?” Anh vừa nhéo khuôn mặt giống như cái bánh bao vừa nói.

Đôi mắt xinh đẹp cong lên, nhìn rất vui vẻ.

Nhìn thấy như vậy thì bạn có thể hiểu được rằng Kiều Trác Phàm đang bày ra vẻ mặt nịnh nọt đối với cô rồi đó.

Thật ra trước kia anh cũng không bỏ được Tiểu Bảo Bối, hàng năm vào ngày sinh nhật cô thì anh sẽ trở về, lặng lẽ để ở trước cửa nhà cô một phần quà sinh nhật, sau đó lại lặng lẽ ẩn nấp vào chỗ nào đó quan sát sắc mặt của cô.

Nhưng mà mỗi khi sinh nhật cô lại nhìn thấy người mà Tiểu Bảo Bối mời tới là Quý Xuyên thì trong lòng anh lại vô cùng khó chịu.

Nhất là lúc biết được Tiểu Bảo Bối muốn nói chuyện yêu đương với người đàn ông kia, thì Kiều Trác Phàm cảm thấy thế giới của mình đã bị người ta cướp đi tất cả ánh sáng.

Khi đó mỗi đêm anh đều tới các quán rượu để mua say, mỗi đêm đều không say không về. Mà ban ngày thì anh lại giống như một người đeo mặt nạ lên trên khuôn mặt của mình vậy, làm như không có chuyện gì, vẫn tới công ty khiến cho mình thật bận rộn.

Cuộc sống như vậy cứ liên tục tiếp diễn. Cuối cùng mới khiến cho căn bệnh đau dạ dày của anh xuất hiện.

Nói cho cùng, căn bệnh đau dạ dày này của anh là do Tiểu Bảo Bối đưa tới. Chỉ là cô không biết gì mà thôi.

Thậm chí có một lần anh vì bệnh đau dạ dày này mà thiếu chút nữa thì bị nguy kịch.

Chuyện này, ngay cả ông cụ nhà họ Kiều cũng bị kinh động tới.

Cũng chính vì lần đó mà những người ở bên cạnh Kiều Trác Phàm đều biết đến sự tồn tại của người phụ nữ tên là Tiểu Bảo Bối.

Thậm chí ông cụ Kiều còn tức giận tới mức định trói người phụ nữ tên là Tiểu Bảo Bối kia đưa tới cho thẳng nhóc nhà họ Kiều bọn họ.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói, nếu như có được tình yêu một cách miễn cưỡng như vậy thì anh không cần.

Cũng chính vì điều này cho nên trên cơ bản tất cả mọi người đều biết là Kiều Trác Phàm yêu Tiểu Bảo Bối, nhưng mà chỉ có Tiểu Bảo Bối là không biết mà thôi.

Thậm chí sau khi biết được Kiều Trác Phàm mắc bệnh đau dạ dày, bọn họ đã khuyên Kiều Trác Phàm không ít lần, phụ nữ trên đời này thiếu gì, tại sao lại phải sống chết ở trên người của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà theo ý của Kiều Trác Phàm, bọn họ đâu có hiểu được rằng, phụ nữ trên đời này có rất nhiều nhưng mà anh chỉ yêu có mỗi một người là Tiểu Bảo Bối. .

Nhưng mà cuối cùng anh vẫn dùng sức mạnh để ép buộc Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh mình. Mặc dù hành động này có chút đi ngược với ý nguyện ban đầu của anh, nhưng mà bây giờ cảm giác của Tiểu Bảo Bối đối với anh cũng không tệ.

Thỉnh thoảng cô còn có thể nũng nịu với anh.

Thật ra nếu như Tiểu Bảo Bối thông minh hơn một tí xíu nữa, thì cô nhất định sẽ phát hiện ra Kiều Trác Phàm thường xuyên cười ngây ngô với cô.

Nói tóm lại, bây giờ Kiều Trác Phàm rất hài lòng đối với sự phát triển của mình và Tiểu Bảo Bối, hơn nữa còn rất là hài lòng.

“Không muốn, em chỉ muốn giúp đỡ anh thôi!” Đường như Tiểu Bảo Bối rất chấp nhất vấn đề này.

Bây giờ cho dù anh có ôm cô, dỗ dành cô đi nữa thì cô vẫn tránh né.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bắt đầu đi thỏa hiệp: “Cục cưng, thực sự muốn giúp đỡ anh như vậy sao?”

“Ừ! Phụ giúp anh, thì anh có thể hoàn thành công việc một cách nhanh hơn!” Tiểu Bảo Bối trả lời không chút do dự.

Mà Kiều Trác Phàm khi nghe được những lời này của cô, trong ánh mắt của anh đột nhiên lóe sáng lên.

Cục cưng của anh hình như cũng biết quan tâm anh!

Đột nhiên Kiều Trác Phàm ôm lấy cô, tiện đà còn hôn lên môi của cô . . .

Trong nháy mắt đôi môi của anh tiếp xúc với cánh môi của cô, Tiểu Bảo Bối trừng lớn mắt lên.

Ngoài trừ vì hành động đột ngột này của Kiều Trác Phàm, thì cô còn cảm thấy tim của mình dường như đang đập loạn nhịp . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chương 82.2: Cả thế giới cũng biết anh yêu em, duy chỉ có em là không biết

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thật lâu sau, Kiều Trác Phàm mới lưu luyến rời khỏi môi của cô, lúc này mặt của Tiểu Bảo Bối đã đỏ bừng lên.

“Kiều Trác Phàm . . .” Tựa vào trong lòng của anh, cô đắm những quả đắm nhỏ lên ngực của anh, dùng hành động này để thể hiện sự kháng nghị của mình.

Nhưng mà mặc kệ cô làm cái gì đi nữa, thì trong mắt của Kiều Trác Phàm vẫn đều là tốt nhất. Như vậy có thể hiểu đại khái là trong mắt tình nhân chính là Tây Thi.

Sau khi cầm lấy bàn tay đang đập lên ngực của mình, đưa lên trên miệng hôn một cái, anh đột nhiên nói: “Không phải đã nói là muốn giúp anh sao?”

Bởi vì nụ hôn vừa rồi, khiến cho thân thể anh có phản ứng, nên bây giờ giọng nói của anh trở nên khàn khàn.

Nhưng mà giọng nói như vậy chẳng những không ảnh hưởng tới cảm giác của Kiều Trác Phàm tạo ra cho người ta, mà ngược lại càng khiến cho anh có thêm đôi chút cuồng dã.

“Thực sự muốn em phụ giúp sao?” Tiểu Bảo Bối nghe thấy giọng nói ni non kia, mặc dù khuôn mặt của cô vẫn còn nóng ran, nhưng mà lại nhanh chóng vui mừng với ý thỏa hiệp trong lời nói của Kiều Trác Phàm.

“Đương nhiên. Chỉ cần em không ghét bỏ việc tới tập đoàn Đế Phàm, thì có thể lãnh lương hai bên luôn!”

Nhìn thấy cô cười, trên mặt của anh cũng lập tức cười tươi.

Chỉ cần Tiểu Bảo Bối có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, cho dù cô có quậy như thế nào đi nữa, thì Kiều Trác Phàm anh cũng sẽ chiều cô tới cùng.

“Tổng giám đốc Kiều, cứ yên tâm giao nhiệm vụ cho tôi. Tiểu Bảo Bối tôi nhất định sẽ chịu đựng mọi vất vả để hoàn thành công việc thật tốt!” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy lời kia của Kiều Trác Phàm, thì cô liền cung kính hành lễ với anh.

Nhìn như vậy Kiều Trác Phàm cười càng tươi hơn.

“Ừ, không tệ! Bây giờ, trước tiên hãy đưa tập văn kiện này tới phòng kế hoạch và phòng kế toán ở bên cạnh!” Xoa xoa cái đầu nhỏ đáng yêu của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lập tức cầm lấy tập văn kiện mà mình đã xử lý xong xuôi, đưa cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào tập văn kiện bị đưa tới ở trên tay, lập tức cảm thấy bối rối: “Tại sao lại giống như chân chạy vật thể này?”

Cô còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm sẽ đưa cho cô tập tài liệu với những dòng chữ dày đặc, để cho cô tha hồ mà phát huy chứ!

“Sao thế? Bây giờ lại không vui? Không biết vừa rồi là ai nói, sẽ chịu đựng mọi vất vả!” Tất nhiên Kiều đại gia hiểu rõ trong lòng của Tiểu Bảo Bối suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà anh lo lắng, những văn kiện mà anh xử lý đều có một số từ ngữ chuyên môn.

Tiểu Bảo Bối chưa từng tiếp xúc qua lĩnh vực này, xem có thể hiểu được sao?

“Đúng là có nói như vậy, nhưng mà làm chuyện không có chút kỹ thuật mà chuyên môn nào, cảm giác như anh thật sự xem thường em!” Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa bĩu lại.

Vốn là muốn thay Kiều Trác Phàm xử lý một đồng công việc kia, bây giờ những chuyện này lại khiến cho cô không tránh khỏi có chút bị tổn thương lòng tự trọng.

“Em cho rằng chuyện này rất nhỏ? Sau khi đưa mấy văn kiện này tới hai bộ phận kia xong, còn có chuyện khác cần phải làm nữa!” Kiều Trác Phàm nhìn về mặt có chút thất vọng của cô, thì vội nói.

“Thật sao?” Nghe nói như thế, Tiểu Bảo Bối vội vàng ngẩng cái đầu vốn đang cúi thấp lên một lần nữa.

“Vậy để em đi giao những tập văn kiện này đã!” Nói xong, cô liền không đợi Kiều Trác Phàm đáp lại, đã vội vàng ôm tập văn kiện trên tay đi ra phía bên ngoài. Lúc này trong miệng của cô còn khẽ thì thầm bài hát mà cô thích nhất: “Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . .” Mà cái đuôi ngựa ở sau đầu của cô cũng ngoe ngoẩy, chứng tỏ rằng tâm trạng lúc này của cô không tệ . . .

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối vui vẻ rồi đi, không hề phát hiện ra người đàn ông vừa mới nói chuyện với cô ở phía sau, lúc này đang nhìn đồng văn kiện lộn xộn kia, có chút đau đầu. Bởi vì anh suy nghĩ, rốt cuộc mình nên tìm công việc gì, mới khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy anh không xem thường cô, đồng thời lại không cần phải lo lắng cô làm cho công ty trở nên rối loạn?

- - Đường phân cách - -

“Hay là, lấy công ty sữa chua?” Kiều Trác Phàm suy đi nghĩ lại, cuối cùng tìm từ trong một đồng lớn giấy tờ ở trên bàn lấy ra tập tài liệu của công ty sữa chua.

Nhớ ngày đó, mua mấy công ty này là bởi vì anh biết được Tiểu Bảo Bối thích ăn sữa chua, cho nên anh mới bảo A Vĩ thu mua nhiều công ty sữa chua như vậy chỉ trong một đêm, chỉ để cho Tiểu Bảo Bối được vui vẻ.

Nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy, có thể lấy mấy công ty này ra để cho Tiểu Bảo Bối được thoải mái chơi đùa.

Đang định gọi điện thoại cho A Vĩ, khiến cho cậu ta đổi người phụ trách của công ty này thành Tiểu Bảo Bối, thì đột nhiên cửa phòng làm việc lại vang lên tiếng gõ cửa.

Kiều Trác Phàm cho rằng, người ở ngoài cửa chính là cục cưng của anh, có chút buồn bực tại sao cô nhóc này lại đi giao văn kiện nhanh như vậy.

“Cục cưng sao? Vào đi!”

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa dứt lời thì cánh cửa đã bị đẩy ra.

Gương mặt xuất hiện ở cửa ra vào cũng không phải là khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối mà Kiều Trác Phàm đang mong đợi.

“Tổng giám đốc Kiều, chào anh! Tôi là người đại diện được tập đoàn Diêm thị phái tới, tên tôi là Diêm Soái!” Người kia mặc một bộ đồ vest màu xám nhạt, khiến cho thân hình của anh càng trở nên hoàn mỹ. Mà gương mặt đó là loại gương mặt rất được yêu thích giống như diễn viên nổi tiếng của Hàn Quốc. Nhưng mà người đàn ông này, trên gương mặt không hề có chút son phấn nào, ngược lại nhìn còn xuất sắc hơn những diễn viên Hàn quốc kia.

Nhưng Kiều Trác Phàm nhìn chằm chằm vào gương mặt của người kia, cũng không phải vì vẻ bề ngoài của anh.

Mà anh cảm thấy cái tên ‘Diêm Soái’ này hình như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Nhưng mà dù sao thì Kiều Trác Phàm cũng là một người rất chuyên nghiệp. Chỉ nghĩ người ra trong một thời gian ngắn ngủi, bây giờ anh đã khôi phục lại.

“Chào anh, mời ngồi!” Kiều Trác Phàm ý bảo anh ngồi xuống ghế sofa, rồi nhấn số nội bộ: “Làm phiền hãy đưa hai ly cà phê vào!”

Sau khi làm xong những thứ này, thì Kiều Trác Phàm đi về phía Diêm Soái đang ngồi và ngồi vào vị trí chủ vị.

Mà lúc này, ánh mắt của Diêm Soái đang rơi vào chiếc túi xách hồ ly ở trên chiếc ghế sofa này.

Anh cảm thấy chiếc túi xách này ngoại trừ màu trắng thì chính là màu đen, nhưng mà lại không hề phù hợp với phòng làm việc của một người đàn ông với phong cách rất nam tính, hơn nữa chiếc túi xách hồ ly này . . .

Diêm Soái vẫn còn nhớ, loài động vật mà người nào đó thích nhất chính là hồ ly.

Nhưng mà chỉ có túi xách là cô chọn loài hồ ly, còn những thứ khác đều là những hình vẽ hoạt hình. Bởi vì cô nói là, hồ ly thích hợp chạy đi khắp nơi với cô. Còn những hình hoạt hình kia thì chỉ có thể ở nhà.

Nghĩ tới bộ dạng đáng yêu của cô lúc cô thao thao bất tuyệt điều này với anh, khóe miệng Diêm Soái không nhịn được mà cong lên.

Cái đầu của cô nhóc kia giống như là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Đột nhiên anh nhớ cô . . .

Muốn nhìn xem bây giờ bộ dạng cô nhóc này của anh sẽ như thế nào.

Muốn nhìn xem cô có còn giống như trong ký ức của anh không, tính cách vẫn ngốc nghếch và đáng yêu như trước không . . .

Mà Kiều Trác Phàm cũng phát hiện người này vừa ngồi xuống thì liền nhìn chăm chăm vào cái túi xách hồ ly mà Tiểu Bảo Bối để lại.

Cảm giác này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy không tốt chút nào.

. Giống như người này vẫn luôn theo dõi Tiểu Bảo Bối của anh vậy.

Mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm càng không thích chính là, người này không những chỉ nhìn không thôi mà bây giờ còn đang đưa tay về phía chiếc túi hồ ly của Tiểu Bảo Bối . . .

Một giây kia Kiều Trác Phàm đã nhận ra một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chương 82.3: Cả thế giới cũng biết anh yêu em, duy chỉ có em là không biết

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ngay vào lúc Diêm Soái đưa tay ra, lúc sắp chạm tay vào cái túi xách, thì tay của anh lại nhanh hơn một chút, cầm cái túi xách đó đi.

Chờ lúc Diêm Soái ngẩng đầu lên, thì liền nhìn thấy cái túi hồ ly đáng yêu kia đang ở trong tay của Kiều Trác Phàm.

“Cái này . . .” Diêm Soái cũng ý thức được bản thân mình vừa rồi đã hơi thất lễ. Dù sao thì đây cũng là phòng làm việc của Kiều Trác Phàm .

Diêm Soái anh đi tới đây thì chính là khách. Mà đã là khách thì không nên tùy tiện đụng vào đồ của người ta mới đúng!

“Đây chính là đồ của bà xã tôi. Cô ấy hơi đoảng, lúc nào cũng để đồ đạc lung tung!” Lúc Kiều đại gia nói xong lời này, thì đã bỏ cái túi xách kia vào trong túi áo khoác của mình.

Thật ra thì Kiều Trác Phàm cũng không hề biết vì sao khi người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào cái túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối, thì trong lòng anh lại có một cảm giác vô cùng không vui.

Bà xã của anh ta?

Diêm Soái nghe thấy mấy lời này của Kiều Trác Phàm thì có chút sửng sốt.

Lần này từ nước ngoài trở về, anh chưa hề nghe nói là Kiều Trác Phàm đã kết hôn rồi.

Nhưng mà, cho dù Kiều Trác Phàm đã hết hôn đi nữa thì có liên quan gì tới Diêm Soái anh đâu?

Lúc này có lẽ Diêm Soái không thể nào ngờ được, chủ nhân của cái túi xách hồ ly này thực sự là của người trong ký ức của anh.

Chờ tới khi anh biết được lúc đó mới nhận ra rằng người mà Kiều Trác Phàm kết hôn chính là người có quan hệ rất lớn đối với anh!

Kiều thiếu đã kết hôn? Chúc mừng anh . . .” Nhưng lúc này anh không hề biết mà còn nói chúc mừng đối với Kiều Trác Phàm.

“Cám ơn.” Không kiêu không nịnh nhận lời chúc phúc, sau đó cảm hợp đồng của Diêm Soái lên, bắt đầu xem xét.

- - Đường phân cách - -

Lúc mà Kiều Trác Phàm và Diêm Soái đang ở trong phòng làm việc thảo luận về việc hợp tác giữa hai công ty, thì Tiểu Bảo Bối đã đem văn kiện mà Kiều Trác Phàm đưa, đi tới phòng kế hoạch.

Nhưng mà hôm nay lúc đi tới chỗ này, thì Tiểu Bảo Bối lại phát hiện ra phòng kế hoạch này có rất nhiều vị trí trống.

Chuyện này so với khoảng thời gian trước khi cô tới đây, hình ảnh lúc này khác xa hình ảnh ồn ào náo nhiệt khi đó.

Chẳng lẽ những người này đều nghỉ việc hết?

Mà lúc này mấy nhân viên trong phòng kế hoạch cũng phát hiện ra cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo Bối đang lấp ló ở cửa, đôi mắt kia to tròn xinh đẹp kia đang tò mò quan sát bọn họ.

“Cô bé xinh đẹp, đang làm cái gì vậy?” Người phụ nữ này bọn họ đã gặp rồi. Máy ngày nay, mỗi ngày Kiều thiếu đi làm đều mang theo cô, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong tập đoàn Đế Phàm đều biết.

Nhất là ngày nào đó, lúc cô bị thương, Kiều thiếu còn tự mình đưa cô đi bệnh viện, đây cũng chính là một đoạn giai thoại. Nếu như không có những người nhiều chuyện tham dự vào.

Thật ra lúc tới đây, mặc dù Tiểu Bảo Bối phát hiện ra phòng kế hoạch này thiếu rất nhiều người, nhưng mà cô không hề phát hiện ra những người đó chính là những người đã dị nghị cô và Kiều Trác Phàm trong thời gian vừa qua.

Mà bây giờ những người ở lại phòng kỹ thuật, đều là những người không tham dự vào những chuyện linh tinh của người khác. Hơn nữa, bọn họ cũng không có thành kiến gì đối với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà những người này phần lớn đều là đàn ông.

Mà điều này thực ra là xảy ra vào khoảng thời gian mà Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối không có ở công ty, anh đều phó thác cho Anna xử lý.

Bởi vì nguyên nhân là trong phòng đột nhiên không có phụ nữ, cho nên những nhân viên nam ở đây cũng bắt đầu có chút xôn xao.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô bé đáng yêu như vậy, bọn họ làm sao mà không vui cho được?

“Tổng giám đốc Kiều kêu tôi đưa cái này tới?”

Tiểu Bảo Bối bị người ta gọi vào, nên vội vàng đưa văn kiện trong tay mình cho người kia

“Được. Trước tiên cứ để đây đi. Người đẹp muốn uống gì không?”

Ở chỗ này phần đông mọi người đang làm việc, thấy Tiểu Bảo Bối xuất hiện khiến cho mỗi người bọn họ đều cảm thấy vui vẻ.

Điều này không phải là vì bọn họ có ý gì đối với Tiểu Bảo Bối. Mà chỉ là giống như trong lớp vật lý, hiếm khi mới nhìn thấy được một hai bạn học nữ, tự nhiên khiến cho bọn họ vây lại xung quanh giống như những vì sao vây quanh vàng trắng .

“Tôi muốn uống sữa lắc!” Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên biến chỗ này thành quán cà phê.

Nhưng mà khi nghe được lời này của cô, tất cả nam nữ ở đây đều nở nụ cười khổ.

Nhưng mà cuối cùng cũng có người thật thà chạy đi mua sữa lắc cho Tiểu Bảo Bối.

“Người đẹp cứ ngồi ở chỗ này đi. Sữa lắc sẽ nhanh chóng được đưa tới. . .”

Người vừa rồi nói chuyện với Tiểu Bảo Bối, tìm vị trí cho Tiểu Bảo Bối rồi mời cô ngồi xuống.

Rất nhanh chóng tất cả nhân viên trong phòng làm việc đều đi lại vây xung quanh Tiểu Bảo Bối.

Lúc thấy nhiều đàn ông vây ở xung quanh mình như vậy, Tiểu Bảo Bối có chút lúng túng gãi gãi đầu mình.

Được rồi, cô cũng cảm thấy không khí có chút gì đó là lạ.

- - Đường phân cách - -

“Vây chờ tôi sửa lại hợp đồng rồi lại tới đây, khi đó chúng ta sẽ không cần bàn nữa!” Lúc này, trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, Diêm Soái đang sắp xếp lại mấy giấy tờ hợp đồng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Sau khi thu dọn giấy tờ và mấy ví tính xách tay của mình xong, Diêm Soái đứng lên.

Trước khi đi, ánh mắt của anh lại như có như không nhìn xẹt qua cái túi hồ ly dễ thương mà mới vừa rồi Kiều Trác Phàm đã bỏ vào trong túi . . .

Mà Kiều Trác Phàm phát hiện ra điều này, đột nhiên đưa tay sờ lên túi của mình.

Bởi như vậy nên đã trực tiếp ngăn chặn tầm mắt của Diêm Soái.

Diêm Soái thấy Kiều Trác Phàm cũng phát hiện ra hành động này của anh, vội vàng gạt đầu một lần nữa, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng làm việc.

“Đi thông thả!”

Kiều Trác Phàm chỉ nói một câu khách sáo như vậy, sau đó nhanh chóng đóng cửa phòng làm việc lại.

Vốn đang định quay trở lại bàn làm việc, rồi sửa sang lại mấy văn kiện mà mình đang xử lý dở dang, nhưng đột nhiên anh lại nhớ tới cái túi xách hồ ly mà anh bỏ vào trong túi.

Sau khi lấy cái túi xách này ra khỏi túi áo của mình, Kiều Trác Phàm nhìn chằm chằm vào cái túi xách này, mày rậm khế chau lại.

Thực sự, cái túi xách này ngoài trừ phía trên có cái mặt của con hồ ly ra, thì bên ngoài cũng không có gì đặc biệt.

Vậy tại sao cái người tên là Diêm Soái này lại nhìn chằm chằm vào cái túi xách lâu như vậy?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy cái tên này hình như anh đã từng nghe nhắc tới ở chỗ nào rồi . . .

Nghĩ đến đây, đột nhiên Kiều Trác Phàm lấy ra điện thoại di động của mình, gọi điện thoại cho A Vĩ cũng đang ở trong công ty:

“Kiều thiếu, có gì sai bảo sao?”

“Điều tra toàn bộ những gì liên quan tới Diêm Soái một lần cho tôi! Trước khi tan sở, tôi muốn nhìn thấy kết quả!” Sau khi dặn dò sơ qua chuyện mình muốn làm xong, Kiều Trác Phàm liền cúp điện thoại.

Lấy sự thông minh và sắc bén của Kiều Trác Phàm, anh cảm giác rằng cái tên Diêm Soái nghe có chút quen thuộc tuyệt đối không phải là vô căn cứ.

Cho nên, anh cảm thấy cần phải điều tra triệt để người tên là Diêm Soái này một chút, rất cần thiết!

Sau khi cất điện thoại di động của mình xong, ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi vào cái túi xách nhỏ ở trên tay.

Cô nhóc này không phải chỉ đi đưa mấy tập văn kiện thôi sao?

Tại sao hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa trở lại?

Anh vốn muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng mà khi anh lại thấy điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối ở trong chiếc túi hồ ly . . .

“Đồ không biết xấu hổ này, ra cửa mà quên mang theo điện thoại di động?” Mặc dù miệng lẩm bẩm như vậy, bộ dạng cũng có chút oán hận. Nhưng mà đáy mắt của anh thì lại đầy vẻ cưng chiều . . .

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể quyết định tự mình đi ra cửa để tìm con thỏ nhỏ đi đưa văn kiện mà không biết có bị lạc đường không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Chương 82.4: Cả thế giới cũng biết anh yêu em, duy

chỉ có em là không biết

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Người đẹp, cô nói xem sau này cô có thể đưa văn kiện tới chỗ chúng tôi nữa hay không?”

“Người đẹp, cô thuộc chòm sao gì? Tôi cảm thấy cô hẳn là chòm sao bò cạp, vừa thông minh vừa đáng yêu . . .”

“Người đẹp. . .”

Kiều Trác Phàm đi tới bộ phận kế toán vẫn không tìm thấy Tiểu Bảo Bối, lúc đi qua phòng kế hoạch thì nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng kế hoạch đều không ngồi ở vị trí của mình, mà tại tụ tập lại ở chỗ trống kia thành một nhóm, dường như đang nói về đề tài nào đó với một người, nói rất hăng say.

Mà bọn họ cứ mở miệng ra lại nói ‘người đẹp’, điều này khiến cho Kiều đại thiếu của chúng ta có chút không vui nhướn mày lên.

Chẳng lẽ, người mà bọn họ vây ở giữa kia đúng là bảo bối nhà anh sao?

Chỉ nghĩ tới điều này, không hiểu sao Kiều Trác Phàm liền cảm thấy không vui.

“Cốc cốc cốc . . .”

Lần đầu tiên, có lẽ do bọn họ đang xúm lại thảo luận vấn đề kia quá hăng say, nên không có người nào chú ý tới cửa phòng làm việc đang vang lên tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc. . .” Hơi giận dữ lên, tiếng đập cửa của Kiều Trác Phàm có hơi lớn một chút.

Lần này bọn họ đã nghe thấy.

Nhưng mà những người này rõ ràng đã coi Kiều Trác Phàm trở thành người vừa rồi mới chạy đi mua sữa lắc.

“Người đẹp, chắc là đã mua sữa lắc về rồi! Cô chờ một chút nhé, sữa lắc nhanh chóng tới ngay!”

Những người kia còn đang vui cười hơn hờ nói gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Thuận theo đó có người muốn tranh công. Từ trong đám người chui ra, muốn đi lấy sữa lắc cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng không ngờ tới, lại nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa kia . . .

“Kiều . . . Kiều thiếu . . .”

Người này vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm, đầu lưỡi chột cứng cả lại.

Ở tập đoàn Đế Phàm, Kiều Trác Phàm giống như là một vị thần vậy.

Đặc biệt là đối với mỗi công nhân viên làm việc ở chỗ này.

Người đàn ông này chỉ tới thành phố này trông một năm ngắn ngủi lại có thể khiến cho tập đoàn Đế Phàm phát triển lớn mạnh đứng vị trí số một số hai, đây cũng không phải là vấn đề vận may.

Nhưng mà, sự hà khắc của người đàn ông này cũng khiến cho mọi người ở đây phải sợ hãi.

Bây giờ, người đàn ông này lại có thể xuất hiện ở phòng kế hoạch, hơn nữa còn nhìn thấy cảnh tượng bọn họ đang ‘không làm việc đàng hoàng’, nghĩ tới mấy ngày trước người đàn ông này không có ở công ty, liền kêu cho Anna sa thải mấy nữ nhân viên thích tám chuyện . .

Lập tức, những nhân viên này bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Mà mấy người mới vừa rồi còn cố gắng tranh thủ nói thêm với Tiểu Bảo Bối mấy câu, sau khi nghe thấy hai chữ ‘Kiều thiếu’ xong, vội vàng xoay người lại.

Vừa xoay người lại, quả thật bọn họ đã nhìn thấy Kiều Trác Phàm đứng ở chỗ không xa.

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt đen thui kia của Kiều Trác Phàm, giống như là sắp nổi cơn giông bão. . .

Ngay lập tức mọi người vội vàng trở lại vị trí làm việc của mình.

Chỉ còn sót lại duy nhất Tiểu Bảo Bối mới vừa rồi bị mọi người vây lại . . .

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại tới đây?” Tiểu Bảo Bối chớp mắt một cách vô tội, vẻ mặt có chút luống cuống khi thấy Kiều Trác Phàm đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng này.

“Đi theo anh!”

Kiều Trác Phàm lại không hề nói gì, chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi đi ra bên ngoài.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sau khi sững sờ xong thì vội vàng đuổi theo bước chân của Kiều Trác Phàm. . .

Sau khi bóng dáng của hai người nhanh chóng đi khuất khỏi phòng kế hoạch, thì những người kia vừa rồi còn bày ra tư thế làm việc vô cùng nghiêm túc ở trước mặt Kiều Trác Phàm rõ ràng đã thờ phào nhẹ nhõm một hơi. . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, anh chờ em một chút. . .” Trên đường quay trở lại phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, Kiều Trác Phàm bước chân rất nhanh, chân của Tiểu Bảo Bối ngắn nên đi theo không kịp anh.

Cô gái nhỏ đi theo hơi mệt nên bắt đầu lẩm bầm.

“ . . .” Kiều Trác Phàm hơi giận một chút.

Nghĩ đến mình đi hết nửa tòa nhà của Đế Phàm mới tìm được bóng dáng của cô, còn lo lắng có khi nào cô bị lạc đường không, có khi nào cô sợ quá ngồi khóc ở chỗ nào đó rồi không. Mà cô thì hay rồi, ngồi ở giữa những người khác phái, lại còn trò chuyện vô cùng vui vẻ nữa! Editor Táo đỏ phở núi

Kiều Trác Phàm có cảm giác như bản thân mình bị Tiểu Bảo Bối lạnh nhạt.

Cảm giác này khiến cho anh vô cùng không thích.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Sau khi chạy chậm một lúc, cô phát hiện đôi chân ngắn của mình vẫn không theo kịp được Kiều Trác Phàm, dứt khoát tỏ vẻ bình tĩnh không sợ nữa ngồi xổm xuống giữa đường.

“Kiều Trác Phàm, em đi không được nữa!”

Hừ hừ. . .

Nếu như anh muốn đi, vậy thì anh tự đi một mình đi!

Tiểu Bảo Bối cô không thèm đi theo nữa!

Kiều Trác Phàm nghe nói như thế, xoay người nhìn Tiểu Bảo Bối mặc một bộ váy liền thân màu hồng nhưng lại đang ngồi xổm ở giữa đường. Hơn nữa, môi của cô còn vênh cao lên, giống như là đang chịu bao nhiêu uất ức vậy.

Bộ dạng kia, giống như là cô sống chết sẽ ngồi ở chỗ này mãi vậy!

Chứng kiến cảnh như vậy, Kiều Trác Phàm đành quay trở lại.

Thấy anh quay trở lại, Tiểu Bảo Bối có chút vui vẻ, nhưng mà trong lúc cô còn đang rất hưng phấn, thì đột nhiên cả người cô được bế bổng lên.

Mà người khôi xướng chính là người đàn ông đột nhiên quay trở lại kia. Anh bồng cô lên rồi bước vào thang máy. . .

“Kiều Trác Phàm, mau thả em xuống. Xấu hổ lắm. . .”

Tiểu Bảo Bối nằm ở trong lòng của anh, có chút lo lắng.

Lúc này người đi ra đi vào tập đoàn Đế Phàm rất nhiều.

Mặc dù bây giờ bọn họ đang đứng chờ thang máy, xung quanh cũng không có người nào. Nhưng nếu đột nhiên có người nào đi ra, nhìn thấy người đàn ông này đang ôm cô, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Tiểu Bảo Bối vừa kêu gào lên vừa vỗ vỗ lên đầu vai của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà thái độ của Kiều Trác Phàm rất khác thường, ngay cả nói với cô cũng không thèm nói. Táo đỏ le^e quỳ do^nn

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút uất ức.

Bởi vì cô cũng không hiểu, đột nhiên Kiều Trác Phàm lạnh mặt như vậy là có ý gì.

Tiểu Bảo Bối vốn cũng muốn lấy im lặng để đối xử với Kiều Trác Phàm, không phải là chiến tranh lạnh sao, ai sợ ai chứ . . .

Nhưng mà đúng lúc này cô lại nhìn thấy hình ảnh của mình phản xạ qua tấm thép ở cửa thang máy, cô lại không thể không hét lên. “Á . . .”

Bởi vì lúc này Kiều Trác Phàm ôm cô, khiến cho làn váy của cô lộn xộn lên. Nhưng điều quan trọng hơn là, váy của cô bị vén lên một phần, khiến cho chiếc quần lót nhỏ hình con dê của cô bị lộ ra. . .

“Lại gào ầm ĩ cái gì?”

Kiều Trác Phàm bị cô hét lên ở bên tai, thiếu chút nữa thì bị ù tai. Nhưng mà anh cũng chỉ có thể tức giận hời hợt như vậy.

Ai bảo, cô là Tiểu Bảo Bối duy nhất ở trên thế giới này?

Ngoài cô ra, anh thực sự không biết là ở trên đời này anh còn có thể gặp được người phụ nữ nào khiến cho anh cam tâm tình nguyện trả giá nhiều như vậy nữa không . . .

Cho nên, cho dù cô nhóc kia có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì anh cũng chỉ có thể bao dung mà thôi.

Có lẽ bởi vì nghĩ như vậy nên Kiều Trác Phàm đã không còn tức giận như vừa rồi nữa.

“Anh . . . cái đó . . .”

Khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ lên, ấp úng một lúc lâu, nhưng mà lại không biết biểu đạt như thế nào.

Đến cuối cùng chỉ có thể chỉ chỉ vào hình ảnh đang phản chiếu kia, sau đó vội vàng vùi cái đầu nhỏ của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Mà nhìn về hướng Tiểu Bảo Bối chỉ, Kiều Trác Phàm thấy được cái quần lót hình con dê của Tiểu Bảo Bối đang lộ ra.

Trong lúc nhất thời Kiều Trác Phàm cảm thấy máu trên người mình như muốn sôi trào lên

Lúc này vừa đúng lúc thang máy kêu ‘ting’ lên một tiếng, rồi mở ra.

Bởi vì là thang máy chuyên dụng nên bên trong không có người nào.

Kiều Trác Phàm quay người lại, liền ôm Tiểu Bảo Bối vào bên trong.

Sau đó anh nhanh chóng ấn nút đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Chương 82.5: Cả thế giới cũng biết anh yêu em, duy chỉ có em là không biết

Editor: Táo đồ phở núi

Lúc cửa thang máy đóng kín lại, thì bên trong không gian khép kín của thang máy, đột nhiên anh thả Tiểu Bảo Bối xuống.

Cả người được buông lỏng ra, Tiểu Bảo Bối còn tưởng rằng Kiều thiếu đã buông tha cô, về mặt cô trở nên vui vẻ, đang định nhận lỗi với Kiều Trác Phàm

Mặc dù cô cũng không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, nhưng mà cô cũng hiểu tính cách của Kiều Trác Phàm. Mỗi lần cô làm sai điều gì, cho dù là lỗi gì đi nữa, chỉ cần cô nói một lời xin lỗi, thì anh tuyệt đối sẽ tha thứ cho cô.

Lúc này đây, cô cũng định xử lý như vậy.

Nhưng mà cô vừa mới bày ra vẻ mặt nịnh nọt định ngừng lên, thì môi của cô đã bị chặn lại mà không có dấu hiệu báo trước nào.

Mà Kiều Trác Phàm không chỉ hôn cô không thôi, mà còn muốn cưỡng chế cô áp sát vào góc thang máy.

Nụ hôn kia, rất sâu.

Kiều Trác Phàm giống như là hận không thể nhét cô vào trong người của mình vậy, mãi không chịu buông cô ra.

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức cái miệng nhỏ của cô cũng bị đau, cô chỉ hy vọng cái thang máy này mau chóng tới nơi, để Kiều đại gia khôi phục lại như bình thường.

Nhưng ai ngờ, ngay lúc cô cho rằng thang máy đã tới, cửa thang máy sẽ mở ra, thì Kiều Trác Phàm đang hôn hết sức chuyên tâm nhưng mà sau gáy của anh như có mắt vậy, nhanh chóng nhấn nút đóng cửa lại đi xuống dưới.

Vì vậy, cửa thang máy còn chưa mở ra hết lại bị đóng lại.

“Ừm . . .”

Tiểu Bảo Bối có chút gầy gù, muốn tránh ra khỏi nụ hôn mãnh liệt này. Nhưng mà Kiều Trác Phàm chỉ thoáng buông lỏng một chút, ní non ở bên tai của cô: “Cục cung, nếu như em tiếp tục không chuyên tâm thì anh sẽ ăn em ở đây luôn . . .”

Tiểu Bảo Bối đã sớm bị Nhạc Dương ép buộc tiếp nhận những tư tưởng dơ bẩn từ trong tiểu thuyết, nên tự nhiên cũng hiểu được ý nghĩa của từ ‘ăn’ trong lời của Kiều Trác Phàm là như thế nào.

Ngay lập tức, cô vội vàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bày ra bộ dạng tùy cho Kiều Trác Phàm chà đạp.

Kiều Trác Phàm biết rõ, sở dĩ cô biết điều như vậy còn không phải là bởi vì cô muốn thoát khỏi anh hay sao?

Nhưng cô lại không biết rằng, cô càng bày ra bộ dạng tùy anh chà đạp thì Kiều Trác Phàm càng cảm thấy bộ phận nào đó của mình càng cuồng dã, càng bị cô kích thích.

Thang máy, vẫn còn đang đi xuống . . .

Tiểu Bảo Bối cảm giác, người đàn ông đang ôm mình chặt cứng kia, hô hấp của anh càng lúc càng nặng nề.

Trong quá trình này, Kiều Trác Phàm không chỉ là hôn đơn giản như vậy nữa.

Tiểu Bảo Bối càng có chút sợ hãi, lại có chút mong đợi.

“Ting . . .”

Trong tích tắc cửa thang máy mở ra, lý trí của Tiểu Bảo Bối đã rời khỏi thân thể của cô.

Cô chỉ biết là, cuối cùng cô đã được Kiều Trác Phàm ôm ra khỏi thang máy, còn tiện thể bị nhét vào trong chiếc xe Hummer vàng của anh.

“Kiều Trác Phàm, anh muốn đưa em đi đâu?” Tiểu Bảo Bối có chút mơ mơ màng màng, dựa người vào trên ghế phụ của chiếc xe Hummer vàng, meo meo giống như con mèo vậy, cảm giác lưỡi biếng này hiếm khi mới được hưởng thụ.

“Về nhà . . .”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm, cũng khàn khàn khác thường.

Nghe thấy giọng nói như vậy, Tiểu Bảo Bối vốn còn muốn trêu đùa anh.

“Kiều Trác Phàm . . .” Nhưng mà cô vừa mở miệng, đột nhiên Kiều Trác Phàm lại hừ lạnh một tiếng.

“Không được nói gì nữa!” Giọng điệu của anh có chút lạnh nhạt.

Bộ dạng của Kiều Trác Phàm như vậy, ít nhiều gì cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút buồn bã.

Vừa rời trong thang máy không phải là hôn rất nồng nhiệt hay sao? Tại sao đi ra khỏi thang máy một cái thì Kiều Trác Phàm lại thay đổi giống như một người khác vậy chứ?

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối đang cảm thấy ngọt ngào và uất ức thì cô lại không hề biết rằng, bây giờ Kiều đại gia người ta chỉ cần nghe giọng nói của cô liền hận không thể bỏ nhào lên người của cô.

Nếu như cô tiếp tục nói chuyện nữa, Kiều Trác Phàm sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà làm tổn thương cô ở trên chiếc xe Hummer vàng này.

Lần đầu tiên của bọn họ đã không được vui vẻ và thoải mái rồi, cho nên anh không muốn để lại cho cô bất kỳ ấn tượng không tốt nào nữa.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã buộc chặt dây an toàn rồi, Kiều Trác Phàm nhấn mạnh chân ga, khiến cho chiếc xe Hummer vàng lao thẳng về nhà như bay . . .

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, bây giờ con như thế nào rồi?” Cũng vào thời gian đó, Tiểu Vi cầm theo túi xách, khóc sụt sùi xông vào trong phòng bệnh của Tiểu Huyền.

Vừa rồi bà ta mới nhận điện thoại của Tiểu Huyền, nói là cô ta đang bị thương, bây giờ đang ở trong bệnh viện.

Cho nên, bà ta vốn đang ở trong cái phòng khám bệnh nhỏ kia, bắt chấp tất cả mà lái xe như điên chạy tới bệnh viện này.

Khi thấy con gái với gương mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, nước mắt của Tiểu Vi không nhịn được mà chảy xuống.

Dù nói thế nào đi nữa, đây chính là con gái bảo bối lớn lên bên cạnh bà, con bé bị thương như vậy người làm mẹ như bà có thể không lo lắng được sao?

“Mẹ, con không sao!” Sắc mặt của Tiểu Huyền tái nhợt như tờ giấy trắng. Nhưng mà khi nhìn thấy Tiểu Vi, cô ta vẫn cố gắng khê động khóe môi, lộ ra nụ cười cũng không được xem là khó nhìn.

“Nào, để mẹ xem một chút! Đến cùng thì bị thương ở chỗ nào?” Lúc Tiểu Vi nói câu này, muốn đưa tay ra kéo cái chăn đơn của Tiểu Huyền.

Nhưng mà Tiểu Huyền lại nắm chặt lấy góc chăn đơn nhất định không chịu buông tay: “Mẹ, con đã khỏe rồi.”

“Khỏe rồi? Chuyện đó . . . Được rồi!” Tiểu Vi thấy cô ta vẫn rất kiên trì, bàn tay vốn đặt ở trên nệm, cuối cùng cũng thu lại.

Nhưng mà lúc đôi mắt xẹt qua gương mặt tái nhợt của Tiểu Huyền, trên khuôn mặt của Tiểu Vi chợt lóe lên tia lạnh lẽo.

“Bác sĩ, tình hình của con gái tôi sao rồi ạ?” Chăm sóc cho Tiểu Huyền cả buổi chiều, cuối cùng sau khi cô ta uống thuốc và ngủ say, lúc này Tiểu Vi mới đi ra, đi thẳng tới chỗ bác sĩ phụ trách điều trị cho Tiểu Huyền.

“Bà là gì của tiểu thư Tiểu Huyền . . .” Bác sĩ nhìn thấy người phụ nữ này, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Tôi là mẹ của cô ấy. Hôm nay mới biết tin con bé bị thương, cho nên tới đây xem một chút!”

“Thì ra là mẹ của tiểu thư Tiểu Huyền sao? Thật ra tiểu thư Tiểu Huyền đã ở bệnh viện hai ngày, vẫn luôn không có ai tới chăm sóc. Chúng tôi còn tưởng rằng, cô ấy là người vùng khác, nên không có người thân ở đây, vẫn còn đang rất lo lắng cho cô ấy . . .”

Sau khi bác sĩ nhìn Tiểu Vi, thì lộ ra bộ dạng tươi cười.

Thật ra những điều này đều là trách nhiệm của những người làm công tác trong bệnh viện. Nhưng mà sau khi nói chuyện với vị bác sĩ này một lúc, Tiểu Vi lại nhận được một thông tin rất quan trọng.

“Bác sĩ, vừa rồi có phải ngài đã nói là trong khoảng thời gian này không có người nào tới thăm Huyền Huyền nhà chúng tôi đúng không?” Lúc nói lời này, móng tay của Tiểu Vi đã cắm sâu vào trong những hoa văn đối xứng ở trên chiếc túi xách của bà ta.

Chiếc túi xách này rất quý giá, là chiếc túi xách đắt tiền nhất trong tất cả những túi xách kia của Tiểu Vi.

Bà ta thường xuyên mang theo cái túi xách này xuất hiện ở những nơi trọng đại, đó chính là điều mà bà ta thích khoe khoang nhất.

Bình thường chỉ cần cái túi xách này chỉ bị tổn hại một chút xiu, bà ta đã la ầm lên rồi.

Nhưng mà ngày hôm nay bà ta không còn quan tâm điều gì nữa.

Căn cứ theo lời nói của bác sĩ, Tiểu Huyền bị thương, nhưng mà suốt cả hai ngày trôi qua Quý Xuyên vẫn để cho con bé ở chỗ này có một mình?

Điều này khiến cho Tiểu Vi không thể không cảm thấy hoài nghi vết thương của Tiểu Huyền từ đâu mà đến. d

Ngay lập tức trong đầu của bà ta chỉ có một suy nghĩ.

Nếu để cho Tiểu Vi bà tra ra vết thương trên người của Tiểu Huyền có liên quan tới Quý Xuyên thì bà tuyệt đối sẽ không tha cho tên súc sinh này.

Hết chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Chương 83.1: Bắt gặp một màn!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Là như vậy, lúc bệnh nhân được đưa tới đây, thì đã mất máu vô cùng nghiêm trọng, lại rơi vào trạng thái bị sốc. Cô ấy tự mình gọi xe cứu thương, một mình đi theo xe cứu thương tới đây. Mấy ngày nay, tiểu thư Tiểu Huyền đều ở bệnh viện có một mình . . . Nhưng mà bây giờ thì được rồi, mẹ của cô ấy là ngài đây cũng đã tới rồi, chúng tôi tin là tiểu thư Tiểu Huyền có thể được chăm sóc tốt hơn rồi, như vậy thì bệnh tình sẽ nhanh chóng hồi phục lại!” Lúc bác sĩ nói những lời này, ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Vi không được tốt lắm, nên đã bổ sung thêm mấy lời phía sau.

Cũng đúng, có người cha người mẹ nào muốn nhìn thấy con gái của mình chịu khổ như vậy? Làm cha mẹ, đều muốn cho con trai con gái của mình được trải qua những ngày tháng tốt lành.

Nên mặc kệ bác sĩ an ủi Tiểu Vi như thế nào đi nữa, thì sắc mặt của bà ta cũng vẫn không tốt lên được.

Bà ta chỉ có một ý nghĩ, trong khoảng thời gian này khẳng định là Quý Xuyên và Tiểu Huyền đã xảy ra chuyện gì rồi. Nếu không thì sao lần này Tiểu Huyền bị thương, mà Quý Xuyên lại không tới chỗ này chăm sóc?

Lúc này đây, chỗ bị thương là ở lưng, mà không phải là ở trên mặt! Chẳng lẽ, con bé còn lo lắng vết thương kia sẽ khiến cho người đàn ông đó ghét bỏ nó sao?

“Vết thương kia của Huyền Huyền, bây giờ như thế nào rồi?” Sau khi suy tính xong, đợi chút nữa quay trở lại Tiểu Vi sẽ hỏi Tiểu Huyền xem tình hình như thế nào.

Bây giờ, điều mà bà ta quan tâm nhất vẫn là tình hình của Tiểu Huyền.

“Tổng cộng may hết mười ba mũi. Bây giờ, coi như đã ổn rồi. Chỉ cần sau này không để nhiễm trùng là được! Bác sĩ nhìn bệnh án của Tiểu Huyền một chút rồi nói như vậy.

“Mười ba mũi?” Nghe thấy điều này, cả người của Tiểu Vi hơi run rẩy lên.

Tiểu Huyền là miếng thịt từ trên người bà ta rớt xuống!

Mười ba mũi may ở trên người của cô, thì cũng giống như là may ở trong lòng của Tiểu Vi.

Lúc này, Tiểu Vi lại oán hận người mà khiến cho con gái bảo bối của bà ta bị thương như vậy.

“Cô ấy hết sức kiên cường, xin bà hãy yên tâm . . .”. Bác sĩ lại an ủi bà ta như vậy.

Sau đó bác sĩ còn dặn dò Tiểu Vi mấy điều quan trọng về tình hình của Tiểu Huyền trong mấy ngày tới, rồi mới chào tạm biệt với bà ta.

Mà Tiểu Vi thì không biết là rốt cuộc mình đã đi ra khỏi phòng bác sĩ như thế nào.

Tất cả là mười ba mũi!

Vậy mà con nhóc thúi này lại nói với bà đó chỉ là một vết thương nhỏ, kêu bà không cần phải lo lắng?

Nhưng mà làm sao mà bà không lo lắng được cơ chứ?

Đó là đứa nhỏ do bà sinh ra, lại đích thân bà nuôi lớn. Trước đây chỉ cần mỗi lần cô sốt hoặc là cảm mạo, thì cả đêm bà không cần ngủ mà ôm cô.

Chính là tình yêu thương như vậy, làm sao có thể không lo lắng được?

Trước khi bước vào giường bệnh, Tiểu Vi lặng lẽ lau nước mắt của mình đi.

Lúc cánh cửa được đẩy ra lần nữa thì Tiểu Huyền đã tỉnh lại.

Nhìn thấy bà ta, Tiểu Huyền vén chăn lên định ngồi dậy.

“Con nằm xuống cho mẹ . . .” Nhìn thấy như vậy, Tiểu Vi vội vàng đi lên, đè người của cô ta xuống.

“Mẹ . . . Mẹ bị làm sao vậy?” Giọng nói lúc này của Tiểu Vi có hơi nghiêm nghị một chút. Điều này khiến cho Tiểu Huyền có chút sững sờ, đồng thời cũng chỉ có thể để mặc cho bà ấn mình nằm xuống giường lại, rồi sau đó đắp chăn lại.

Đối với vấn đề của Tiểu Huyền, Tiểu Vi cũng không trả lời lại. Bà ta chỉ lặng lẽ vén góc chăn cho Tiểu Huyền, ánh mắt của bà ta như có như không nhìn lướt qua sống lưng của cô ta.

“Mẹ, vừa rồi mẹ đã đi đâu thế?” Tiểu Huyền thấy mẹ mình không trả lời, nên lại đổi sang một vấn đề khác. “Mẹ?”

Tiểu Vi vẫn không trả lời lại.

Người phụ nữ này đột nhiên trở nên yên lặng như thế khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy có chút khác thường.

“Huyền Huyền, vết thương kia của con làm sao mà có?”

Cho tới khi Tiểu Huyền định đưa tay ra đẩy mẹ mình một cái, để cho bà ta phục hồi lại tinh thần trả lời câu hỏi của mình, thì lúc này đột nhiên Tiểu Vi đưa tay ra cầm lấy tay của cô ta rồi hỏi.

“Mẹ, mẹ bị làm sao vậy?” Tiểu Huyền vẫn còn nhớ rõ vừa rồi lúc mẹ cô đến phòng khám thì thái độ cũng nghiêm khắc như vậy. Nhưng mà đã nhanh chóng hồi phục lại rồi mà.

Tại sao vừa rồi cô chỉ ngủ thiếp đi một chút thôi, thì thái độ của mẹ cô lại thay đổi giống như một người khác vậy.

“Hãy trả lời thật cho mẹ!” Vào lúc Tiểu Huyền có chút ngỡ ngàng nhìn mẹ mình chăm chăm, thì Tiểu Vi lại nắm chặt tay của cô ta không buông.

Đôi mắt kia, không hề chớp mắt tí nào chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền.

Bộ dạng đó không hiểu sao khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy sợ hãi.

Cô nhớ là, bộ dạng kia của mẹ cô thường dùng để đối phó với người ngoài.

Nhưng hôm nay mẹ cô lại dùng bộ dạng nghiêm nghị như vậy để đối phó với chính mình.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền muốn né tránh theo bản năng.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy . . .” Tiểu Huyền muốn giật tay mình ra khỏi tay của Tiểu Vi, nhưng mà người phụ nữ này nhất định không chịu buông tay.

“Huyền Huyền, con còn muốn nói dối mẹ tới khi nào nữa, tất cả là mười ba mũi khâu đó! Đừng nói với mẹ là tùy tiện té một cái mà có thể té thành như vậy!”

Lúc nói tới đây, Tiểu Vi đã có chút hân hân. Nhất là bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Huyền kia, lại càng dùng sức hơn.

Sức lực kia khiến cho Tiểu Huyền không tự chủ được mà nhúm mày lại.

“Mẹ, mẹ . . .” Đây đúng là bị té.

Nhưng mà đúng như lời Tiểu Vi nói, nếu như không bị đẩy té thì cô sẽ không bị té thành như vậy.

Nhưng mà người đẩy cô bị té lại là Quý Xuyên, điều này bảo Tiểu Huyền mở miệng như thế nào đây?

Tiểu Vi vốn đã không thích cô ở cùng với Quý Xuyên rồi.

Nếu như Tiểu Vi biết vết thương trên người của cô là do Quý Xuyên gây nên, khẳng định là tới lúc đó bà sẽ làm âm lên khiến cho cô và Quý Xuyên không thể ly hôn thì không được.

Tiểu Huyền thừa nhận, từ sau khi kết hôn thì cô phát hiện ra Quý Xuyên lại càng quan tâm bảo vệ Tiểu Bảo Bối hơn, điều này khiến cho cô rất tức giận và ghen tị.

Nhưng mà cho tới bây giờ cô chưa từng muốn chia tay với Quý Xuyên. . .

“Huyền Huyền mẹ nuôi con hai mươi lăm năm! Nhưng mà con lại vì thằng nhóc thú kia mà nói dối mẹ?” Tiểu Vi tức giận là điều khó tránh khỏi.

Rõ ràng là vết thương này của Tiểu Huyền không thoát khỏi liên quan tới tên lão xược Quý Xuyên kia. Nhưng mà con bé này ngay cả mẹ của mình cũng muốn giấu giếm hay sao?

“Hí . . .” Bởi vì hành động lôi kéo của hai người càng lúc càng mạnh, cho nên đã đụng tới miệng vết thương của Tiểu Huyền.

Nhưng mà, khi cô vừa cô vừa kêu đau lên một tiếng, thì Tiểu Vi liền nói lỏng tay.

“Chết tiệt! Để mẹ đi gọi bác sĩ!” Cho dù như thế nào đi nữa thì Tiểu Vi vẫn đặt Tiểu Huyền lên vị trí đầu tiên. Cho dù bây giờ bà có tức giận đi nữa, nhưng mà chứng kiến thấy con gái mình bị đau tới mức nhủm mày lại thì bà vẫn không thể không buông tay ra, xoay người muốn đi gọi bác sĩ.

Nhưng mà ngay lúc bà ta xoay người đi thì Tiểu Huyền đã đưa tay giữ bà ta lại.

“Mẹ . . . Con thực sự xin lỗi! Là do con không tốt . . .”

“Cái con bé này, cuối cùng thì mẹ phải làm sao với con mới được đây?”

Quay người lại, nhìn bộ dạng của cô ta vì đau mà người đổ đầy mồ hôi ra, Tiểu Vi chỉ có thể thờ dãi cho qua, sau đó ôm cô ta vào trong lòng. .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Chương 83.2: Bắt gặp một màn!

Editor: Táo đồ phở núi

“Kiều Trác Phàm, rốt cục thì anh muốn dẫn người ta đi chỗ nào?” Tiểu Bảo Bối mơ mơ màng màng, không hiểu tại sao mình lại bị mang về nhà.

Hơn nữa, xe vừa mới dừng lại, thì Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng cởi dây an toàn ở trên người mình, sau đó đi sang mở cửa ghế phụ lái, ôm ngang người Tiểu Bảo Bối xuống xe. d

Có thể nói, suốt trên đường đi Tiểu Bảo Bối vẫn luôn mơ mơ màng màng.

Đến cùng là bản thân bị Kiều đại gia đưa tới chỗ này như thế nào, cô cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng mà bởi vì cả người bị nhấc lên trên không, cho nên cô chỉ có thể ôm chặt lấy người đàn ông này theo bản năng, để phòng ngừa trường hợp cô bị té xuống dưới đất, bị rơi xuống giống như cái bánh mì cỡ đại.

Nhưng mà thời gian vừa qua Kiều đại thiếu đã mắc bệnh tự kỷ rất là nghiêm trọng. Vừa thấy Tiểu Bảo Bối ôm chặt lấy mình, thì anh khẳng định hành động này của cô là muốn mình. Kết quả là anh càng nhấc chân đi nhanh về phía cửa chính nhà mình, hành động càng trở nên vội vội vàng vàng.

“Cục cụng ngoạn, lập tức xong ngay . . .” Giọng nói của anh khàn khàn, nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy rất êm tai, không hề ý thức được nguy hiểm sắp tới gần. Thậm chí, lúc nghe thấy giọng nói này của Kiều Trác Phàm, bàn tay đang ở cổ của Kiều Trác Phàm không tự chủ mà còn xiết chặt thêm một chút, khiến cho cái đầu nhỏ của cô càng dán chặt vào trên người của Kiều Trác Phàm.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Nhìn thấy cái đầu tóc xù ở trong lòng của mình thì dòng máu cuồng dã trong người của anh càng sôi trào tới cực điểm.

Lúc nhấn mật mã khóa đi vào cửa chính nhà bọn họ, Kiều Trác Phàm liên tục đề xuống, sau đó trực tiếp đá cửa đi vào.

Tiếng động vang lên rất lớn, ngay cả Thẩm Niệm Cẩm đang ngáy người ra xem phim Hàn Quốc ở trên lầu, đang rất chú ý vào cảnh chia tay lâm li bi đát đầy nước mắt của nam chính và nữ chính.

Khi nghe được tiếng động này, Thẩm Niệm Cẩm còn cho rằng trong nhà có trộm. Bà vội vàng nhấn nút tạm dừng, sau đó trực tiếp lao xuống dưới lầu.

Không ngờ bà lại bắt gặp cảnh tượng Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối đi vào.

“Làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Vốn còn đang chìm đắm vào trong cảnh tượng sụt sướt của nữ chính trong phim Hàn Quốc, nhìn thấy một màn như vậy thì cũng bị giật mình.

Bà còn cho rằng, có phải Tiểu Bảo Bối đã bị thương ở đâu rồi hay không? Nếu không, tại sao Kiều Trác Phàm lại đưa cô về nhà giờ này chứ?

Nhìn thấy hai người vội vàng đi vào, bà cũng vội vàng chạy lại cửa phòng của bọn họ.

Nhưng mà sau khi Kiều đại thiếu mở cửa phòng ra, thì lập tức đá chân đóng cửa phòng lại, hơn nữa còn khóa trái lại.

Vất vả lắm mới đưa được Tiểu Bảo Bối về nhà, Kiều đại thiếu không muốn bị di của mình phá hư đi hào hứng của mình đâu.

Còn nữa, anh cũng lo lắng mình không khống chế được, đến lúc đó lại trình diễn những hình ảnh cấm trước mặt người di chưa lập gia đình của mình thì sẽ không tốt

Thẩm Niệm Cẩm không thể nào ngờ được, bà ân cần đi theo vợ chồng son bọn họ tới phòng, nhưng mà bọn họ lại để chặn đứng bà ở bên ngoài!

“Thằng nhóc thúi, rốt cục là như thế nào?” Mới đầu Thẩm Niệm Cẩm vẫn còn có chút lo lắng, nên vẫn luôn đứng ở cửa không chịu rời đi.

Bà lo lắng, hai vợ chồng son này lại cãi nhau.

Mà tính tình của Kiều Trác Phàm từ trước đến giờ vẫn không được tốt. Có khi nào thằng bé sẽ đánh Tiểu Bảo Bối hay không?

“Kiều, mở cửa nhanh lên . . .”

“Kiều?”

“ . . .”

Lúc Thẩm Niệm Cẩm đang ở bên ngoài hét âm lên, thì cảnh tượng trong phòng chính là - -

“Kiều Trác Phàm, di nhỏ đang gọi anh kia!”

“Bà ấy thích gọi như thế nào thì cứ để cho bà ấy gọi! Dù sao đi nữa thì bà ấy cũng không quan trọng bằng em . . .” Lời nói này rất đúng khẩu vị của Tiểu Bảo Bối.

Cho nên đối với cái ôm của Kiều Trác Phàm lúc này, Tiểu Bảo Bối cũng không hề né tránh

Nhưng mà ngay sau đó, Kiều Trác Phàm lại đặt cô lên giường lớn, hơn nữa còn ngồi xổm xuống cởi giày cho Tiểu Bảo Bối.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi hoặc, tại sao hôm nay Kiều đại gia lại phục vụ nhiệt tình như vậy?

Phải biết là, bình thường ở phòng khách, cô muốn xem ti vi, kêu Kiều Trác Phàm đưa giùm cái điều khiển từ xa, thì người đàn ông này còn lăm bắm cả buổi trời.

Nhưng hôm nay cô không hề mở miệng kêu Kiều Trác Phàm phục vụ cơ mà! Tại sao người đàn ông này lại nửa quỳ nửa ngồi xuống cởi giày cho cô ?

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại phải cởi giày ra giúp em?” Tiểu Bảo Bối hết sức mơ hồ hỏi một câu.

“Cục cưng, em muốn anh đứng không?” Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Kiều Trác Phàm hỏi.

Mà lúc này, trong mắt anh có ngọn lửa nhiệt tình khác thường.

Nhìn thấy như vậy, thì cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu ra, Kiều Trác Phàm bây giờ là như thế nào.

Nếu không thì cô thực sự có lỗi với những thứ được gọi là ‘Kiến thức’ mà Nhạc Dương đã truyền thụ cho cô.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy được không? Em sợ lắm!”

Nhìn thấy gương mặt của anh đang ghé sát lại, Tiểu Bảo Bối muốn né tránh ra phía sau theo bản năng.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại không hề cho cô có cơ hội trốn tránh, cánh tay dài trực tiếp ôm lấy thắt lưng của cô, cô vừa trốn thì anh lại dùng sức, kéo cô vào trong lòng của mình.

“Cục cưng, giao mình cho anh. Những chuyện khác thì không cần phải lo lắng . . .”

Lúc nói những lời này, tay của Kiều Trác Phàm đã vòng qua lưng của cô, một tay nắm lấy khóa váy liền của cô kéo kéo xuống.

Vì vậy trong căn phòng yên tĩnh đến lạ thường. Tiếng kéo khóa giống như là càng trở nên lớn hơn bình thường rất nhiều.

Mà trong khoảnh khắc khóa kéo rơi xuống, thì Tiểu Bảo Bối chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

“Kiều Trác Phàm, đừng . . .”

Cô sợ.

Thực sự sợ!

Bảo cô tiếp nhận nụ hôn của Kiều Trác Phàm thì không có vấn đề gì.

Nhưng mà tiếp xúc thân thể, sẽ khiến cho cô nhớ lại đêm kinh khủng kia.

Bởi vì sợ, thậm chí cô còn dự định ôm lấy tay của Kiều Trác Phàm cầu xin tha thứ.

“Cục cưng, sẽ không có chuyện gì đâu. Tin tưởng anh . . .”

Anh ní non ở bên tai của cô.

Nụ hôn bất ngờ ập tới . . .

Nụ hôn nóng bỏng khiến cho từng tầng tầng lớp lớp phòng bị mà cô đã xây dựng, dần dần tan rã hết.

Tay của cô, không còn gãy gập nữa.

Tùy ý để cho Kiều Trác Phàm đưa cô tới một thế giới xa lạ . . .

Kết quả là, trận vận động này bắt đầu lại như đang ca hát, có lúc lại thút thít như đang khóc . . .

Mà đến lúc này, Thẩm Niệm Cảm canh giữ ở ngoài cửa mới cảm giác được có điều không bình thường.

Hai vợ chồng son bọn họ nếu như đang đánh nhau, tại sao giọng nói của Tiểu Bảo Bối lại quỵến rũ như vậy?

Sẽ không phải là . . .

Nghĩ tới một khả năng nào đó, Thẩm Niệm Cảm kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng ôm lấy mặt mình xoay người trở về trong phòng mình, tiếp tục xem bộ phim Hàn Quốc sụt sụt của bà để che giấu đi tiếng động oanh oanh liệt liệt ở tầng dưới kia . . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, lần trước mình thật sự không phải là cố ý không để ý tới cậu! Cậu nhìn thấy cuộc gọi đến của mình, dù gì cũng phải trả lời điện thoại chứ, có đúng không?”

“Tiểu Bảo Bối, mình thực sự biết sai rồi. Xin cậu đấy, đừng có không để ý đến mình như vậy có được không?”

“Tiểu Bảo Bối . . .”

Lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm ở nhà cùng hưởng thụ niềm ngọt ngào hiếm khi có được, thì Nhạc Dương lại liên tục gọi điện thoại vào di động của Tiểu Bảo Bối hết lần này tới lần khác.

Bởi vì cô biết rõ, với tình huống ngày hôm qua, cô lại không chịu đi ra ngoài chơi cùng với Tiểu Bảo Bối, khẳng định là con nhóc kia sẽ giận cô rồi.

Cho nên, hôm nay cô đã chuẩn bị xong để làm bạn bên cạnh Tiểu Bảo Bối. Vì thế, hôm nay Diệp Từ Hi gọi điện thoại, bảo là sau khi xong việc muốn đi ăn cơm cùng với cô, lần đầu tiên Nhạc Dương từ chối anh ta.

Nhưng mà sau khi từ chối Diệp Từ Hi, cô gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối rất nhiều lần, nhưng mà lại không thấy Tiểu Bảo Bối trả lời lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Chương 83.3: Bắt gặp một màn!

Editor: Táo đỏ phở núi

Bởi vì Nhạc Dương không biết rằng, điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối vẫn luôn đặt trong cái túi hồ ly của cô ấy, hơn nữa lúc vào tập đoàn Đế Phàm, cái điện thoại kia vẫn luôn mở ở chế độ im lặng. Và lúc cô ấy đi ra ngoài thì điện thoại di động vẫn để ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm. Sau đó bởi vì Diêm Soái tới cứ nhìn chăm chăm vào túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối. Kiều Trác Phàm cảm giác thứ thuộc về anh bị người ta theo dõi, cho nên cầm lấy túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối, cùng với điện thoại di động ở trong đó bỏ vào trong túi tây trang của anh.

Sau đó, Kiều Trác Phàm bởi vì bắt gặp cảnh tượng Tiểu Bảo Bối bị vây ở trong phòng kỹ thuật mà cảm thấy tức giận, trực tiếp dẫn cô về nhà bắt đầu ăn. Một cách tự nhiên, điện thoại di động của cô cũng bị Kiều Trác Phàm quên lãng ở trong túi áo của anh.

Bây giờ, bọn họ đang dây dưa kịch liệt, ai mà thêm chú ý tới hai chữ Nhạc Dương không ngừng lóe sáng ở trong chiếc điện thoại không hề kêu lên ở trong căn phòng này chứ?

“Tiểu Bảo Bối, không phải cậu thực sự giận mình chứ?” Nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động không có ai trả lời, Nhạc Dương cũng có chút bực bội.

Trong thời gian bọn họ chơi thân với nhau, bây giờ có thể được coi là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chiến tranh lạnh với cô dài như vậy.

Cũng đúng, theo như ý của Nhạc Dương, cô đã gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối lâu như vậy, mà Tiểu Bảo Bối lại không nghe máy lần nào, khẳng định là đang giận cô rồi.

“Hu hu . . . Cuối cùng thì mình phải làm như thế nào mới tốt đây!” Sau khi nhìn đi động có chút luống cuống, nên Nhạc Dương liên tục kháng nghị.

“Ừc ừc ừc . . .” Được rồi đối với một người mập mà nói, thời gian ăn com là quan trọng nhất.

Bây giờ, bụng của Nhạc Dương cũng nhắc nhở cô sự thật này rồi.

“Haiz, lại gọi lại hai cuộc nữa, nếu như Tiểu Bảo Bối thực sự không đi ăn com cùng, vậy tao sẽ đưa mày đi ăn món ngon gì đó nhé . . .” Vỗ vỗ cái bụng đang liên tục kháng nghị của mình, Nhạc Dương lại lăm lăm.

Nhưng mà sau khi Nhạc Dương gọi hai cuộc điện thoại xong, thì điện thoại bên kia vẫn hiển thị là không có người bắt máy.

Cuối cùng, Nhạc Dương chỉ có thể bất đắc dĩ cắt điện thoại đi động đi, cầm theo một cái túi xách, một mình đi tới một nhà hàng nhỏ được xem như là quán quen.

Vì sao lại nói là quán quen đây?

Bởi vì đây là nhà hàng nhỏ mà Diệp Từ Hi thích nhất.

Trước kia lúc cô còn là cái đuôi nhỏ của Diệp Từ Hi, thì Diệp Từ Hi đi tới chỗ nào đều có bóng dáng của cô.

Táo đồ le^e quy do^nn.

Một cách tự nhiên, Nhạc Dương cô cũng trở thành khách quen của nhà hàng nhỏ này.

Cô vừa đi vào, ông chủ liền nhiệt tình chào hỏi cô: “Chào tiểu thư Nhạc, đến ăn com sao!”

“Vâng, cho tôi đồ ăn như cũ, và cả com nữa!” Nhạc Dương nói, sau đó đi lại tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc này đúng là giờ cao điểm đi dùng com.

Xung quanh người đến người đi tấp nập.

Nhạc Dương liền chọn cho mình một chỗ hơi khuất rồi ngồi xuống.

“Chị Nhạc, tại sao hôm nay lại đi có một mình?” Bởi vì thường xuyên tới chỗ này ăn com, cho nên nhân viên trong nhà hàng này cũng rất quen với Nhạc Dương.

Khi bụng đồ ăn lên cho Nhạc Dương, thì anh ta nói chuyện với Nhạc Dương.

“Một người không được sao?” Nhạc Dương còn tưởng rằng anh ta cho rằng một mình cô có chút cô đơn, nên mới trả lời như vậy.

“Không phải thế, em nói là không phải Diệp thiếu cũng ở chỗ này sao, tại sao chị lại không qua bàn của anh ấy ăn cùng?” Nhân viên kia hình như cũng quen biết với Diệp Từ Hi nên tùy ý hỏi.

Phải biết là, trước kia chỉ cần Diệp Từ Hi đến ăn com, Nhạc Dương nhất định sẽ không biết xấu hổ đi lại, đơn giản là chỉ cần ăn cùng một bàn với anh thôi.

Một cô gái béo ú, ngồi cùng với một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi, ở trong nhà hàng của bọn họ mọi người không ai là không biết.

Thậm chí, ai cũng có thể nhìn ra được là cô gái béo ú này vô cùng thích Diệp Từ Hi.

Nhưng mà Diệp Từ Hi lại không bị Nhạc Dương làm cảm động, thấy người khác nhìn thì rất vất vả để đuổi Nhạc Dương đi, cuối cùng đều kệ cô ngồi ở đây.

Thấy cô đến đây, cũng chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở cô rằng đối tượng mà cô thích đang ăn com ở chỗ này. Ý là, có phải cô cũng muốn dọn qua đó cùng ăn chung hay không?

Nhưng mà ngay khi Nhạc Dương nghe thấy Diệp Từ Hi cũng đang ăn com ở nhà hàng nhỏ này, thì lòng mày của cô đột nhiên nhúu lại.

Hiển nhiên, chuyện này ngoài dự liệu của cô

Bởi vì vừa rồi lúc Diệp Từ Hi hẹn cô đi ăn com. Bởi vì liên tục không nhận được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, nên Nhạc Dương không có tâm tình ứng phó với anh ta, nên nói với anh ta là tối nay cô muốn tới nhà Tiểu Bảo Bối để rủ cô ấy đi chơi, kêu anh chịu khó đi ăn một mình.

Lúc ấy, Diệp Từ Hi còn nói cho cô biết, không có Nhạc Dương đi cùng, anh ta ăn cái gì cũng không sao cả. Thậm chí, Diệp Từ Hi còn nói cho cô biết, anh muốn kêu người đưa cặp lồng com tới, ở trong phòng làm việc ăn com tối là được rồi.

Ai có thể nói cho Nhạc Dương biết, nếu như Diệp Từ Hi ăn com ở phòng làm việc, thì giờ phút này người xuất hiện ở nhà hàng nhỏ này là ai?

“Không thể nào đâu?” Đến lúc này, Nhạc Dương vẫn không tin chuyện mà nhân viên của nhà hàng này đã nói cho cô biết.

“Tại sao lại không thể nào? Đang ở bàn bên cạnh kia kia! Chỉ nhìn xem, cái bàn ở giữa kia, Diệp thiếu và cô gái xinh đẹp kia không phải đang ngồi ở đó hay sao!”

Thực ra, trước đây Nhạc Dương đã gặp Diệp Từ Hi dẫn những người phụ nữ khác nhau đi ăn vô số lần. Mỗi một lần, cô đều có thể mặt dạn mày dày chạy lại chỗ bàn ăn của bọn họ. Hơn nữa, đến cuối cùng bàn ăn kia lại có nhiều thêm một người, chính là Nhạc Dương cô.

Cũng bởi vì Nhạc Dương đã chịu được nhiều khảo nghiệm như vậy, cho nên nhân viên nhà hàng này rất có lòng tin với sự nhẫn nại của cô. Cho nên bọn họ mới dám đem chuyện Diệp Từ Hi đưa người phụ nữ kia tới ăn cơm nói cho Nhạc Dương nghe.

Mà Nhạc Dương vốn đang dùng cơm của mình, cầm chiếc đũa gấp một miếng cơm tẻ thật lớn bỏ vào miệng, thuận theo hướng mà nhân viên nhà hàng chỉ, lúc cô nhìn thấy cái bàn cách đó không xa, vốn là trên tay của cô đang cầm đôi đũa với miếng cơm tẻ đang bốc hơi, trong khoảnh khắc liền rơi xuống. . .

Ngay cả cái miệng vốn đang nhai ngấu nghiến, trong nháy mắt cũng dừng lại mọi động tác.

Bởi vì, Nhạc Dương nhìn thấy Diệp Từ Hi, đang cùng ăn cơm với Đồng Tình. . .

. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, Nhạc Dương chắc chắn sẽ không tới nhà hàng này để ăn tối, thật sự. . .

Bởi vì nếu như vậy, có phải là cô sẽ không cần phải nhìn thấy thứ không muốn nhìn thấy, lúc Diệp Từ Hi ăn cơm cùng với Đồng Tình, trên mặt anh luôn lộ ra nụ cười. Thậm chí, cô còn nhìn thấy Diệp Từ Hi tự mình gấp rất nhiều đồ ăn vào chén của người phụ nữ kia. . .

Thật ra trong khoảng thời gian này, Nhạc Dương cũng thường xuyên đi ăn ở bên ngoài cùng với Diệp Từ Hi.

Nhưng mà mỗi một bữa cơm, ngoài chuyện Diệp Từ Hi muốn chọn một chỗ bí mật ra, lúc ăn cơm thảnh thơi còn nhìn ngó xung quanh.

Mỗi một bữa cơm, anh liên tục ở trong trạng thái thấp thỏm lo âu.

Diệp Từ Hi nói là không có gì, đây là thói quen của anh!

Nhưng mà dường như Diệp Từ Hi đã quên mất rằng, Nhạc Dương không phải là ngày đầu tiên quen biết anh. Cô biết anh, đã hơn mười lăm năm. nn. Thích anh, cũng đã hơn chục năm rồi. Mỗi ngày đều đi theo bên cạnh Diệp Từ Hi, bị tất cả mọi người công nhận là hộ thảo sứ giả của Diệp Từ Hi, làm sao có thể không hiểu được thói quen của anh chứ?

Mỗi khi ăn cơm cùng với Nhạc Dương cô, anh luôn tỏ ra vội vàng như vậy còn không phải là vì anh luôn lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy cảnh tượng bọn họ ăn cơm cùng nhau, cũng lo lắng chuyện hai người bọn họ yêu nhau sẽ bị người khác biết được?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Chương 83.4: Bắt gặp một màn!

Editor: Táo đồ phổ núi

Những thứ này có thể Nhạc Dương sẽ không so đo.

Bởi vì cô biết rõ, cô béo, cô không có thân hình chuẩn, nên khiến cho Diệp Từ Hi hết sức mất mặt!

Cho nên, Diệp Từ Hi không muốn công khai mối quan hệ của hai người bọn họ, thậm chí còn không dám nắm tay cô ở trước mặt người khác, cô không sao, thực sự là không sao cả.

Còn nữa, lúc anh và Nhạc Dương cô cùng ăn cơm, cô chưa từng nhìn thấy anh gấp món gì đó vào chén của cô.

Phần lớn đều là Nhạc Dương gấp đồ ăn vào trong chén của anh. Nhiều lần, cô đều đem những món ăn mà mình thích nhất nhường cho anh.

Cũng chính bởi vì điều này, nên những đồng nghiệp trong văn phòng luật của cô đều cảm thấy dạo thời gian gần đây Nhạc Dương cô đã gầy đi.

Người đàn ông mà khiến cho cô lúc ăn cơm không giây phút nào là không chăm lo cho anh, bây giờ ở trước mặt người phụ nữ khác lại thể hiện ra sự dịu dàng của anh, thậm chí còn tự mình gấp đồ ăn vào trong chén của người phụ nữ khác. . .

Nhạc Dương cố gắng tự nói với bản thân mình, chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì cô béo!

Diệp Từ Hi không gấp thức ăn cho cô, là vì muốn tốt cho cô, vì để cho cô có thể giảm cân!

Lý do này, mỗi lần Nhạc Dương đều tự nhủ với chính mình, nhưng mà vì sao nhìn cảnh tượng mà bọn họ ăn cơm kia, tim của cô lại đau như vậy?

Nhất là lúc Đồng Tinh ăn vào còn dương dương đắc ý như vậy, còn bắt chọt nhìn Diệp Từ Hi bằng ánh mắt quyến rũ. Mà người đàn ông kia cũng cảm nhận được ý tứ trong ánh mắt của người phụ nữ này, cho nên còn cọ cón vào bắp đùi của Đồng Tinh ở dưới bàn . . .

Một màn kia giống như là một thanh đao! Bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt tất cả những giấc mộng tốt đẹp của Nhạc Dương . . .

“Chị Nhạc, chị không sao chứ?” Nhạc Dương cảm thấy đầu óc mình rối với. Mà người bên cạnh cô thì không ngừng lên tiếng.

Là nhân viên của nhà hàng đang gọi cô.

Đợi tới lúc cô phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra người kia liên tục hỏi thăm cô.

Nhưng mà cô vừa rồi cũng không bị làm sao!

Trước kia, số lần mà cô bắt gặp Diệp Từ Hi ăn cơm với người phụ nữ khác cũng không ít, cô làm sao có thể vì chuyện nhỏ này mà cảm thấy đau lòng chứ?

Không, Nhạc Dương cô sẽ không thể đau lòng được.

Chút chuyện nhỏ này sao cô lại đau lòng . . .

Bây giờ cô và Diệp Từ Hi vẫn rất tốt, mỗi buổi tối đều ngủ ở trên giường của cô.

Loại kỹ nữ như Đồng Tinh, cùng lắm chỉ là đi ăn tối cùng với anh một bữa mà thôi.

Cô không cần vì điều này mà khiến cho tâm tình của mình không tốt có đúng không?

Nhạc Dương vẫn tự an ủi mình, nhưng mà chất lỏng ấm áp vẫn chảy từ hốc mắt của cô chảy xuống mà không hề báo trước . . .

“Chị Nhạc, chị bị sao vậy?”

Hiển nhiên là nhân viên nhà hàng kia cũng không ngờ được là lần này phản ứng của Nhạc Dương lại lớn như vậy.

Nhớ ngày đó, mỗi lần Diệp Từ Hi hẹn hò, không phải là lần nào Nhạc Dương chỉ cười ha ha rồi mang thức ăn của mình đi tới hay sao?

Nhưng mà anh ta không hề hiểu được rằng, đó là trước khi Diệp Từ Hi và cô lên giường với nhau.

Trước khi qua lại với nhau, Nhạc Dương cũng không hề cảm thấy rối rắm. Cho dù không phải là cô ta, thì bên cạnh của Diệp Từ Hi cũng sẽ có không ít phụ nữ xuất sắc.

Nhưng mà sau đó . . .

Anh khiến cho cô được thể nghiệm cảm giác thân mật nhất trên đời này, anh lại ở cùng với người phụ nữ khác ở một chỗ, đó chính là sự phản bội trắng trợn . . .

Đột nhiên, hình như Diệp Từ Hi cảm nhận được cái gì đó, đang định nhìn về phía góc khuất của cô.

Mà Nhạc Dương vẫn luôn chú ý hành động của Diệp Từ Hi, tất nhiên sẽ phát hiện ra trước tiên

Đột nhiên, cô bỏ lại tờ trăm đồng cô đã chuẩn bị xong xuôi, sau đó nói với người ở bên cạnh: “Tôi no rồi. Đúng rồi, cậu đừng nói với ai chuyện nhìn thấy tôi ở chỗ này ngày hôm nay nhé . . .”

Nói xong những lời này, Nhạc Dương vội vội vàng vàng chạy đi.

Ngay cả túi xách của cô cũng không kịp mang theo . . .

“Chị Nhạc . . .”

Lúc nhân viên nhà hàng phát hiện ra cái túi xách mà Nhạc Dương bỏ lại, muốn đuổi theo nhưng mà đã chậm mất rồi.

Bởi vì, lần đầu tiên cái cô nhóc béo ú Nhạc Dương kia chạy còn nhanh hơn thỏ.

Trong nháy mắt cô liền biến mất trong đám người.

Mà lúc Diệp Từ Hi quay người lại, thì nhìn thấy một màn như vậy.

Nhân viên phục vụ của nhà hàng đang cầm một cái túi xách, hình như đang dáo dác nhìn quanh . . .

Lạ thật, vừa rồi rõ ràng Diệp Từ Hi cảm giác được hình như có người nào đó đang nhìn mình.

Tại sao lúc anh quay đầu lại thì lại không phát hiện ra điều gì?

Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác của anh?

Lúc Diệp Từ Hi còn đang ngáy người nhìn chăm chăm một màn kia, thì Đồng Tình ở bên cạnh mở miệng hỏi: “Diệp thiếu, anh đang nhìn cái gì à?”

“Không có . . .” Ánh mắt của Diệp Từ Hi như có như không khẽ xẹt qua cái túi xách trên tay của nhân viên phục vụ nhà hàng.

Chẳng biết tại sao, cái túi xách kia cũng khiến cho Diệp Từ Hi có một cảm giác quen thuộc. Nhưng mà bởi vì Đồng Tình vẫn đang nhìn chăm chăm, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện ra điều gì, cuối cùng anh ta xoay người lại, tiếp tục dùng cơm cùng với Đồng Tình . . .

“Nhạc Dương, em đang ở đâu?” Tới đến, lúc điện thoại của Diệp Từ Hi gọi tới, Nhạc Dương đang vui đùa của mình vào trong chậu nước lạnh.

Lúc này, thành phố A đã vào thu.

Ở trên đường, đều phải mặc một cái áo lông và một cái áo khoác dày đặc mới không bị cảm giác lạnh.

Ngâm đầu và cả mái tóc của cô đều chìm trong nước lạnh, đây quả thực chính là tự mình chịu tội.

Nhưng mà Nhạc Dương làm không biết mệt.

Cũng chỉ có khi bị lạnh như vậy, mới khiến cho cô tạm thời không suy nghĩ được cái gì cả.

Cho tới khi điện thoại gọi tới, Nhạc Dương mới đứng lên khỏi chậu nước lạnh.

Lúc này đầu tóc cô ướt nhẹp, thỉnh thoảng còn có giọt nước lạnh chảy từ trên tóc của cô chảy xuống.

Cảm giác này, thật sự không tốt. Nhưng mà thậm chí ngay cả cầm khăn lau Nhạc Dương cũng không cầm, mà cầm điện thoại lên nghe luôn.

“Chuyện gì?” Giọng nói của cô hết sức bình tĩnh, không hề giống như là vừa mới gầy giữa điên cuồng trong chậu nước lạnh một chút nào cả.

Cô như vậy khiến cho Diệp Từ Hi ở bên kia điện thoại không phát hiện ra chút khác thường nào.

“Không có gì, anh chỉ muốn hỏi một chút xem em đang ở đâu?” Bên kia điện thoại, xung quanh Diệp Từ Hi cũng yên tĩnh một cách quỷ dị.

Lúc này, anh đang ở chỗ nào?

Nhạc Dương phát hiện, bản thân mình vẫn không nhìn được mà nghĩ tới Đồng Tình.

Vẫn còn nhớ rõ, trước kia mỗi lần cô đi theo Diệp Từ Hi, mỗi lần ăn cơm cùng với phụ nữ xong Diệp Từ Hi đều đuổi cô đi ngay. Sau này, đến cùng bọn họ làm cái gì, Nhạc Dương cũng không nghiên cứu đến cùng.

Nhưng mà bây giờ, bởi vì cô và Diệp Từ Hi đang yêu nhau. Cô biết rõ sau khi ăn cơm xong, lúc nào Diệp Từ Hi cũng sẽ đưa cô tới những chỗ mua vui hưởng lạc. Có đôi khi là nhảy nhót, có đôi khi là uống chút rượu. Cuối cùng khi bầu không khí tới, thì anh liền kéo cô về nhà lên giường.

Đối với một người béo ú như Nhạc Dương, nhu cầu của Diệp Từ Hi còn cao như vậy. Nếu đổi lại là một người phụ nữ có lỗi có lỗi như Đồng Tình thì còn như thế nào nữa?

Sợ là bây giờ anh đã kéo Đồng Tình đi khách sạn rồi?

Trước lúc ngủ, muốn gọi cho cô một cuộc điện thoại, kêu cô đêm nay không cần chờ anh . . .

Nhưng mà điều này đúng là không ngoài dự liệu của Nhạc Dương.

Bởi vì sau đó, Diệp Từ Hi không đợi cô nói ra cô đang ở chỗ nào, mà đã nói cho cô biết: “Nhạc Dương, đêm nay công ty có chút việc, cần phải làm thêm giờ! Đêm nay, anh sẽ không qua . . .”

Mà Nhạc Dương nghe nói như thế, thì khóe miệng lại thoáng hiện lên một nụ cười vô lực.

Anh thực sự kéo Đồng Tình đi khách sạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Chương 83.5: Bắt gặp một màn!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nhạc Dương?” Không thấy Nhạc Dương trả lời, bên kia điện thoại Diệp Từ Hi có chút nôn nóng.

Thực ra, Diệp Từ Hi cũng không hiểu được rốt cuộc thì hôm nay mình đang sợ cái gì.

Lúc ở cùng với Nhạc Dương, thì lúc nào anh ta cũng lo lắng bị người khác nhìn thấy mình và một người béo ú như Nhạc Dương ở cùng một chỗ.

Còn bây giờ thì sao?

Lúc anh ta ở cùng với một người đẹp như Đồng Tình, thì anh ta lại lo lắng bị Nhạc Dương bắt gặp

Nhất là hôm nay sau khi ăn cơm ở nhà hàng nhỏ kia xong, sau khi Diệp Từ Hi thoáng phát hiện ra cái túi kia có chút quen thuộc, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Từ trước đến nay, cho dù không thích nói ra hay là xin phép về lịch trình của bản thân với bạn gái của mình, lần đầu tiên chủ động cầm điện thoại lên, nói cho Nhạc Dương biết những điều này.

Thật ra thì, bây giờ Diệp Từ Hi cũng không hiểu nổi mình đang suy nghĩ cái gì nữa.

Không thấy cô trả lời lại, không hiểu sao trong lòng Diệp Từ Hi càng thấy nôn nóng.

“Nhạc Dương, em đang nghe điện thoại không?”

Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh một cách lạ thường, khiến cho Diệp Từ Hi cũng có chút hoài nghi có phải Nhạc Dương đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Một giây kia, đột nhiên anh ta nảy sinh xúc động muốn trở về tìm cô.

Nhưng vừa lúc đó, đầu bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói của Nhạc Dương, cô nói với anh ta. “Biết rồi. Vậy em đi ngủ trước . . .”

Sau bảy chữ ngắn gọn, Nhạc Dương liền cúp điện thoại.

Phản ứng như vậy, thực sự có chút ngoài dự liệu của Diệp Từ Hi.

Nếu như là lúc trước, anh ta nói cho Nhạc Dương biết đêm nay mình muốn ở lại công ty, cô nhất định sẽ hỏi thăm, thậm chí còn đưa ra ý kiến muốn tới công ty làm thêm giờ với anh.

Lúc mang theo Đồng Tình tới khách sạn thuê phòng, trước khi gọi cuộc điện thoại này cho Nhạc Dương, thậm chí Diệp Từ Hi còn lo lắng chuyện này.

Nhưng mà anh ta không thể ngờ được, phản ứng ngày hôm nay của Nhạc Dương lại lạnh nhạt như vậy.

Thậm chí cả một câu chúc anh ngủ ngon cũng không nói, cô đã vội vàng cúp điện thoại.

Đột nhiên, Diệp Từ Hi ý thức được hình như có thứ gì đó đã thay đổi.

Anh ta liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cũng ngay lúc đó, một đôi bàn tay mềm mại trắng trẻo, đột nhiên ôm lấy eo của Diệp Từ Hi, ngay lập tức Diệp Từ Hi còn cảm nhận được một thân thể mềm mại không xương dán lên trên sống lưng của mình.

Thân thể kia, còn nồng nặc mùi nước hoa.

Nếu đổi lại là trước kia, khẳng định là anh ta sẽ không chút do dự ôm người phụ nữ này vào trong lòng, rồi hưng hăng tàn sát một trận.

Nhưng mà ngày hôm nay, khi cảm nhận được cái ôm từ phía sau lưng, Diệp Từ Hi chẳng những không có xúc động giống như trước đây, mà ngược lại còn cảm thấy người phía sau hoàn toàn ngược lại với Nhạc Dương.

Phải hiểu là, Nhạc Dương sẽ không dịu dàng áp vào lưng của anh ta như vậy. Mỗi lần bọn họ thân mật, người phụ nữ kia sẽ giống như con khi, trực tiếp

treo ở trên người của anh ta.

Nếu như là một người phụ nữ gầy ốm, làm hành động như vậy còn có thể.

Nhưng mà người béo ú như Nhạc Dương, mỗi lần đè lên trên người Diệp Tử Hi, đều khiến cho anh ta cảm thấy sắp ngạt thở.

Trên người của Nhạc Dương, cũng không có mùi nước hoa nồng nặc như vậy. Mặc dù cô là một người béo ú, mặc dù cũng hay ra mồ hôi, nhưng mà cô không thích dùng nước hoa.

Cô chỉ biết gia tăng tần suất tắm rửa. Mỗi lần đều dùng một loại sữa tắm đặc thù.

Tất cả những thứ này, thực sự đều không phải là thứ mà Diệp Tử Hi thích nhất.

Cũng không biết vì sao, khi anh và người phụ nữ tên là Đồng Tình này ở cùng một chỗ, không biết lý do vì sao mà trong đầu của anh lại xuất hiện bóng dáng của con nhóc béo ú kia.

“Diệp thiếu . . .” Lúc Diệp Tử Hi cúi đầu sững sờ nhìn hai bàn tay trắng nõn kia đang ôm lấy eo của mình, thì Đồng Tình đã không an phận hôn lên anh ta.

Đồng Tình là một cô gái phong tình vô hạn. Trong loại chuyện như vậy, tất nhiên là cô ta đã trải qua không ít. Cho nên, cô ta sẽ không giống như Nhạc Dương, mỗi lần thân mật đều giống như là phía sau có quái thú đang đuổi theo vậy. Bộ dạng lúc nào cũng giống như là hận không thể một ngụm nuốt Diệp Tử Hi vào bụng không bằng.

Lúc này, bên cạnh là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bầu không khí lại tốt như vậy.

Hơn nữa, Diệp Tử Hi cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Tất cả những điều này vốn nên nước chảy thành sông.

Nhưng mà vừa lúc đó, đột nhiên Diệp Tử Hi lại duỗi tay ra cầm lấy bàn tay đang ôm lấy eo của mình kia.

“Diệp thiếu, ngài đây là thế nào? Chẳng lẽ, anh không thích như vậy sao?”

Đồng tình đột nhiên bị kéo ra, vẻ mặt hết sức vô tội nhìn chằm chằm vào Diệp Tử Hi.

Vừa rồi lúc tới khách sạn, Đồng Tình đã chủ động đi tắm rửa.

Cô ta là một người phụ nữ thông minh, đương nhiên hiểu được người đàn ông đưa cô ta tới khách sạn thì sẽ phát sinh những chuyện gì. So với việc giả vờ giả vịt, làm ra vẻ mình không biết chuyện gì. Còn không bằng tự mình tắm rửa sạch sẽ, khiến cho người đàn ông này được sung sướng nhanh một chút, khiến cho hai bên cùng có ấn tượng tốt với nhau.

Nhưng mà người đàn ông kia lại vào lúc cực kỳ quan trọng lại có thể đẩy cô ta ra.

Hiển nhiên điều này có chút ngoài dự liệu của cô ta.

Nhưng mà Đồng Tình không phải là một cô gái bình thường.

Từ nhỏ tới lớn cô ta đã lập chí phải gả vào nhà giàu có.

Vì thế nhiều năm nay cô ta đều bu xung quanh những công tử danh môn các loại. Chỉ cần bọn họ cần, thì cô ta sẽ là người xuất hiện đầu tiên.

Người mà vừa có thể cùng nhau ăn cơm, lại còn có thể lăn lộn ở trên giường khách sạn cùng với cô ta, xem ra cũng không ít.

Nhưng trong chuyện này, người khiến cho Đồng Tình hài lòng nhất chính là công tử Diệp Tử Hi của Diệp Thị.

Thứ nhất, nhà bọn họ chính là Tập đoàn Diệp Thị có thực lực hùng hậu, thứ hai là Diệp Tử Hi có khuôn mặt cũng khá đẹp trai.

Tất cả những thứ này đều khiến cho Đồng Tình mê muội không thôi.

Vì anh ta, thời gian gần đây Đồng Tình không hề hên hò với những người đàn ông khác, chỉ chuyên tâm đối ứng với anh ta.

Ai mà ngờ được, người đàn ông vốn đang lui tới với mình khá tốt lại đột nhiên biến mất một khoảng thời gian dài.

Không, không nên nói là biến mất. Bình thường người đàn ông này vẫn đi làm, mỗi ngày vẫn có những cuộc xã giao không lớn thì nhỏ.

Mà điều này Đồng Tình cũng biết ít nhiều, chỉ là người đàn ông này cố ý tránh cô ta.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Tình có chút nôn nóng không yên.

Khó khăn lắm người đàn ông này mới gọi điện lại cho cô ta một lần nữa. Đương nhiên là cô ta muốn thừa dịp này phát triển mối quan hệ tốt hơn, củng cố thêm một chút.

Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn bị người đàn ông này đẩy ra.

Điều này khiến cho Đồng Tình đã từng tiếp xúc với vô số đàn ông, cũng ý thức được có khả năng người đàn ông này đã có đối tượng ngưỡng mộ ở trong lòng.

Mà điều này đúng là điều mà bây giờ Đồng Tình lo lắng nhất.

“Diệp thiếu, chẳng lẽ anh không thích Tình Tình sao?” Cô ta phục hồi tinh thần lại, vội vàng ở trước mặt người đàn ông, đưa tay muốn cởi bỏ dây lưng của chiếc áo choàng tắm ở trên người.

Phải biết là, vì muốn làm cho người đàn ông này có một đêm trải nghiệm thật tốt, nên bên trong áo choàng tắm cô ta không mặc gì cả. d,0dylq.d

Nhưng ngay tại lúc Đồng Tình sắp cởi bỏ áo choàng tắm ở trên người mình xuống, thì đột nhiên người đàn ông đưa tay ra đè chặt dây lưng của cô ta lại.

“Dừng lại!”

Diệp Từ Hi nói.

“Diệp thiếu, ngài đây là...”

Đồng Tình càng có cảm giác nguy cơ. Cảm giác này giống như là hôm nay nếu như cô ta để mặc cho Diệp Từ Hi rời đi, thì có khả năng cô ta sẽ bỏ qua điều gì đó.

“Đột nhiên tôi có chút việc gấp . . .” Lúc nói tới đây, Diệp Từ Hi đột nhiên túm lấy cái áo khoác tây trang mà vừa rồi mình mới cởi ra, sau đó cầm lấy điện thoại di động của mình, xoay người đi ra bên ngoài.

“Diệp thiếu, không phải mới vừa rồi ngài mới nói không bận chuyện gì hay sao?” Đã sắp thành công rồi, làm sao mà Đồng Tình cam lòng buông tay và ngay lúc này? Cho nên, vào lúc Diệp Từ Hi sắp rời đi, cô ta nhanh chóng cởi áo choàng tắm ở trên người mình ra, sau đó dán lên trên người của Diệp Từ Hi.

Tuy đã làm tới mức như vậy, nhưng mà cuối cùng đáp án mà cô ta nhận được chính là: “Buông tay!”

Sau khi Diệp Từ Hi hừ lạnh, vẫn không có hiệu quả gì. Anh ta dứt khoát đưa tay ra, trực tiếp bắt người phụ nữ ở sau lưng mình ngã xuống dưới đất. d

Sau đó anh ta liền xoay người, không hề ngoảnh đầu lại mà rời đi luôn.

Giờ phút này trong đầu của Diệp Từ Hi chỉ có một suy nghĩ rất kỳ lạ: Anh muốn Nhạc Dương! Muốn Nhạc Dương béo ý kia . . .

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Chương 84.1: Quan hệ không đơn giản với Kiều đại gia

Editor: Táo đỏ phổ núi

Khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa thì trời đã tối rồi. Bên trong căn phòng, hình như chỉ còn lại một mình cô, trong phòng cũng chỉ thấp một ngọn đèn nhỏ.

Phát hiện ra điều này, cô bối rối ngồi dậy.

Dụi đôi mắt cho tỉnh táo, cô cố gắng tìm bóng dáng quen thuộc của Kiều Trác Phàm trong căn phòng này. Bởi vì bị mắc chứng sợ hãi giam cầm, cho nên Tiểu Bảo Bối rất sợ ở trong phòng một mình, hơn nữa lại còn trong tình huống ánh đèn không đủ sáng.

Cũng chính bởi vì quá căng thẳng, cho nên Tiểu Bảo Bối không hề phát hiện ra lúc mình ngồi dậy, chiếc chăn vốn đang che trên người bị rơi xuống. Lộ ra thân thể trơn bóng không có chút che đậy nào của cô.

Mà trên đó, còn có một số dấu vết khả nghi.

“Kiều Trác Phàm . . .” sau khi tìm trên dưới trong phòng một lượt, cô vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Đôi mắt vốn đang đầy sương mù, trong nháy mắt trở nên ướt át.

Một tiếng gọi rất khẽ, cũng không phải là rất rõ ràng.

Nhưng mà người đàn ông vốn còn đang tắm ở trong nhà tắm, vội vội vàng vàng trùm khăn tắm đi ra.

“Cục cưng, đã tỉnh rồi à?” Bởi vì vừa mới tắm xong, cho nên cả người của Kiều Trác Phàm đều ướt nhẹp.

Nhưng mà lúc anh nghe thấy giọng nói của Tiểu Bảo Bối, thì liền chạy ra luôn.

Tiện thể cầm lấy cái khăn tắm ở trên tay, lúc anh ngồi xuống bên cạnh cô. Vừa dùng khăn lông lau người vừa xoa xoa khuôn mặt đang mơ màng của Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối thấy anh xuất hiện, đương nhiên là vui vẻ. Nhưng mà nhìn thấy anh chỉ quẩn một cái khăn tắm mà lại nghênh ngang ngồi ở trên giường của bọn họ, đột nhiên cô có chút bị hù dọa hơi nói lắp: “Anh . . . Anh không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!”

Nhìn gương mặt của cô đỏ tới mang tai, thậm chí còn vội vàng đưa tay lên che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, Kiều Trác Phàm không khỏi cười khẽ một tiếng.

Nhưng mà khi ánh mắt của anh nhìn theo chiếc chăn đơn kia trượt xuống, chợt trở nên sâu thẳm hơn. Hầu hết cũng không tự chủ được mà trượt lên trượt xuống một cái.

“Em mới là người không biết xấu hổ đó!” Một câu này, giọng nói của Kiều Trác Phàm đã trở nên khàn khàn hơn trước rất nhiều.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng nhanh chóng phát hiện ra được sự thay đổi này của anh, và từ đó cũng phát hiện ra ánh mắt của anh đang chăm chú dừng lại ở bộ phận nào đó trên cơ thể của mình . . .

Thuận theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm, lúc nhìn thấy cơ thể trần truồng của mình, Tiểu Bảo Bối hét lên một tiếng rồi trốn vào trong chăn!

“Cục cưng, bây giờ đã biết đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy cô chui vào trong chăn, nụ cười tươi lại hiện lên rõ ràng ở đuôi mắt.

Nghĩ lại, vừa rồi cô nhóc này ngủ mơ mơ màng màng, đoán chừng đã quên sạch chuyện phát sinh giữa bọn họ.

Nhìn bộ dạng cô trốn vào trong chăn, Kiều Trác Phàm nhịn không được đưa tay ra, trực tiếp ôm cả cô cùng với chăn vào trong lòng mình.

“Kiều Trác Phàm, em nói cho anh biết, không cho phép anh lại tiếp tục làm loạn!” Bị chao đảo một trận, Tiểu Bảo Bối chui đầu ra xem, thì phát hiện ra mình đang nằm ở trong lòng của Kiều Trác Phàm. Mà anh, thì đang dùng ánh mắt ‘u ám’ nhìn chăm chăm vào cô, giống như là ánh mắt của một con chó nhìn chăm chăm vào cục xương vậy, Tiểu Bảo Bối vội vàng quơ quơ nắm đấm lên cảnh cáo Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy bộ dạng khoa tay múa chân của cô, một lần nữa đôi mắt của Kiều Trác Phàm lại trở nên thâm sâu hơn.

Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua, ánh mắt của Kiều Trác Phàm lại đang dừng lại ở trên đầu vai tròn bóng đang lộ ra bên ngoài của cô, cho nên cô vội vàng thu bả vai của mình vào trong chăn.

Giờ phút này, cô chỉ lộ cái đầu nhỏ ra. Đôi mắt vừa đen vừa sáng, mang theo chút phòng bị nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm. Die enda anl eequ uyd onn .

Bộ dạng kia, giống như là một con sâu nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm không nhịn được mà cúi đầu xuống, sau đó bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

“Kiều Trác Phàm, không cho phép . . .”

Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy đôi môi của anh đang ghé sát lại, vội vàng nuốt cổ đi muốn trốn.

Nhưng mà cô đã quên mất, bây giờ cả người của cô đều nằm ở trong tay của Kiều Trác Phàm. Cho dù cô có trốn như thế nào đi nữa, thì làm sao có thể trốn khỏi lòng bàn tay của anh được?

Kiều Trác Phàm nắm bắt đúng lúc, vào lúc cô sắp trốn tránh thì nắm lấy eo nhỏ của cô, khiến cho cô không thể trốn đi được nữa. Cuối cùng, cô chỉ có thể chịu một đê cho anh hôn.

Cho tới khi kết thúc một nụ hôn, Tiểu Bảo Bối cảm giác giống như mình sắp ngất đi.

Đặc biệt là môi của mình, cảm giác giống như vừa mới bị lột đi một lớp da, vừa nóng lại vừa khó chịu.

Nhưng mà điều càng làm cho cô buồn bực hơn chính là, hình như nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm đã nóng lên rất nhiều mà không có lý do gì.

Ngay cả khi cách một lớp chắn, cô cũng có thể phát hiện ra được.

Chẳng lẽ, Kiều Trác Phàm bị sốt rồi?

Sợ anh lại bị ngã bệnh và trở nên hôn mê giống như hôm trước, Tiểu Bảo Bối giục mấy lần muốn thoát ra khỏi lòng anh, đứng lên để xem đến cùng là anh bị làm sao.

Nhưng vừa lúc đó, người đàn ông kia lại khóa chặt cô ở trong lòng anh, sau đó anh dùng giọng nói khàn khàn nói với Tiểu Bảo Bối: “Cục cưng, ngoan ngoãn nào!”

“Kiều Trác Phàm, hình như anh đang bị sốt lên!” Cô còn muốn đưa tay ra để thăm dò nhiệt độ ở trên trán của anh.

Nhưng mà tay của cô đã bị người đàn ông giữ chặt lại rồi nhét vào trong chăn.

“Ng ngoan ngoãn đừng động, nếu không thì tiếp theo phát sinh chuyện gì, em cũng không thể trách anh được . . .” Anh ôm cô, gò má dán sát lên đầu của cô.

Động tác này, vô cùng thân mật.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối cũng đột nhiên hiểu được lời nói vừa rồi của người đàn ông này là có ý gì.

Lần này, cô thực sự ngoan ngoãn nằm như một con sâu làm tổ, tùy ý để cho Kiều Trác Phàm ôm.

Một lúc sau, nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm mới dần dần hồi phục lại như bình thường.

Ngay cả hơi thở nặng nề ở trên ót của Tiểu Bảo Bối cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà khi Kiều Trác Phàm đang cảm thấy thật sự may mắn vì mình đã nhẫn nại được, thì anh lại nghe thấy một câu nói khiến cho người ta không thể không kinh ngạc: “Kiều Trác Phàm, có phải là . . . Phương diện kia anh bị bắt lực hay không?”

“Em có ý gì?” Là một người đàn ông, lại bị người phụ nữ mình yêu nhất chất vấn chuyện này, tất nhiên là tâm trạng không thể nào vui được.

Đặc biệt là, Kiều Trác Phàm còn thích Tiểu Bảo Bối nhiều năm như vậy.

Thật vất vả mới ôm được người đẹp về, bản thân anh đã nhịn rất vất vả mà lại bị Tiểu Bảo Bối chất vấn chuyện này.

“Chuyện đó . . . Trong tiểu thuyết không phải người ta vẫn nói một đêm bảy lần. Nhưng mà anh hình như . . .”

Tiểu Bảo Bối áp ứng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, trực tiếp lan ra tới tận tai.

Thực ra cô cũng cảm thấy rất kìm nén.

Vốn lại chuyện như vậy không nên hỏi ra, nhưng mà cô nhìn thấy bộ dạng của Kiều Trác Phàm hình như rất khổ sở, nên cô cảm thấy không thể không hỏi được.

Nhưng mà cũng không phải là cô ghét bỏ Kiều Trác Phàm, cô chính là muốn nói cho người đàn ông này biết: Có bệnh thì phải trị.

“Tiểu Bảo Bối . . .” Kiều Trác Phàm nghe thấy những lời nói này của cô, đôi mắt của anh tròn tròn lên, bộ dạng giống như anh chỉ hận không thể nuốt cả xương cốt của cô vào trong bụng.

Lần này, Tiểu Bảo Bối buồn bực.

Nhưng mà cô đâu có biết, Kiều đại thiếu không động vào cô, không phải là không có năng lực. Mà là vì anh hiểu rõ, trận vận động vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Tiểu Bảo Bối. Nếu như bây giờ lại vận động giống như lời nói của cô, anh chỉ sợ là thân thể của cô sẽ không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Chương 84.2: Quan hệ không đơn giản với Kiều đại gia

Editor: Táo đồ phở núi

Vì đỡ phải làm cô bị thương, anh không dám ở chung một cái giường với cô. Không dám tận mắt nhìn thấy bộ dạng chỉ đắp một cái chăn bông của cô.

Thậm chí anh còn lặng lẽ núp ở trong phòng tắm ngâm nước lạnh.

Nhưng mà anh đâu có biết rằng, bản thân mình dần dần suy nghĩ, nhưng mà lại khiến cho Tiểu Bảo Bối coi anh trở thành người bất lực?

“Kiều Trác Phàm, anh không nên nhìn em như vậy chứ? Thật sự rất đáng sợ!” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, một dạng giống như muốn ăn cô vậy, Tiểu Bảo Bối rụt cổ một cái.

Nhân đây, người phụ nữ này lại cảm thấy có phải là anh bị cô vạch trần, có nên có chút xấu hổ, lo lắng cô sẽ đem chuyện này nói ra ngoài?

Đối với thái độ này của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cúi đầu xuống nói với người đàn ông này: “Kiều Trác Phàm, anh cứ yên tâm. Em sẽ thay anh giữ kín bí mật này, em tuyệt đối sẽ không . . .”

Cho dù tính tình Kiều Trác Phàm có nhẫn nại hơn nữa cũng không thể chịu đựng được cái miệng nhỏ vẫn luôn lái nhai như vậy của người phụ nữ này.

Cuối cùng, anh dứt khoát cúi đầu xuống, chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, khiến cho cô không thể nói ra những lời khiến cho người ta chán ghét kia nữa. Nếu cô nhóc này liên tục nghĩ ngợi năng lực của anh, vậy thì anh chỉ có thể lấy hành động của mình để chứng minh mà thôi.

“Ưm ưm ưm . . .” Tiểu Bảo Bối râm rì muốn thể hiện sự kháng nghị của mình. d

Nhưng mà cuối cùng, Kiều Trác Phàm lại kéo cái chăn đang bọc cả người của cô ra, rồi tự mình chui vào. Một giây sau, trong chăn lại vang lên mấy tiếng động mà khiến cho người ta phải xấu hổ . . .

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, em có ở nhà không?”

“Nhạc Dương?”

Diệp Tử Hi đứng ở trước cửa nhà của Nhạc Dương, gõ cửa rất lâu cũng không thấy cô đi ra mở cửa.

Lạ thật!

Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy rồi, nhưng mà Diệp Tử Hi còn chưa hề biết rằng ngoại trừ ở cùng một chỗ với anh ta ra thì Nhạc Dương còn có thể đi chỗ nào.

Nhưng bây giờ, Diệp Tử Hi muốn tìm cô, lại không biết phải đi đâu để tìm cô.

Lúc này Diệp Tử Hi mới ý thức được sự hiểu biết của mình về người phụ nữ này rất ít ỏi.

“Rốt cục thì Nhạc Dương đã đi chỗ nào đây? Chẳng lẽ là đi tới chỗ Tiểu Bảo Bối sao?” Sau đó, Diệp Tử Hi lại gọi điện thoại tới cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lúc này, Tiểu Bảo Bối lại mới bị Kiều Trác Phàm vừa dụ dỗ vừa ép buộc một phen, căn bản không hề nghe thấy. Bởi vì giờ phút này cô còn đang vội vàng cầu xin tha thứ còn không được.

“Lạch cạch . . .” Không biết là đã gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối lần thứ mấy, cuối cùng lúc Diệp Tử Hi đang định buông tay thì lại phát hiện cánh cửa kia được Nhạc Dương mở ra từ bên trong.

Anh ta lập tức để điện thoại di động của mình xuống, đi về phía cửa chính.

“Nhạc Dương, thì ra em đang ở nhà sao?” Nhìn thấy cô nhóc béo ú liên tục chiếm hữu đầu óc của mình cả tối ngày hôm nay xuất hiện ở trước mặt mình, Diệp Tử Hi tiến lên, muốn ôm lấy cơ thể mềm mại béo ú kia vào trong lòng mình.

Nhưng mà ngay lúc anh ta đưa tay ra, thì đột nhiên Nhạc Dương lại xoay người đi vào phòng.

Tất nhiên, cánh tay giờ ra muốn ôm của Diệp Tử Hi cũng rơi vào khoảng không.

Nhạc Dương như vậy khiến cho Diệp Tử Hi đột nhiên nhú mày một cái. Phải biết rằng, trước kia chỉ cần anh ta giờ tay ra, thì Nhạc Dương sẽ tự động ‘lăn’ vào trong lòng của anh ta.

Sở dĩ nói là ‘lăn’ còn không phải bởi vì người của Nhạc Dương quả thật quá béo. Nhạc Dương như vậy, cho dù đi ở trên đường, nhìn cũng giống như một quả cầu đang lăn.

Còn nữa, trước kia khi bọn họ còn chưa xác định mối quan hệ, Nhạc Dương chỉ cần vừa thấy được Diệp Tử Hi anh, thì cho dù là anh ta hoan nghênh cũng được, không hoan nghênh cũng được, Nhạc Dương cũng sẽ nhào tới một phen. Có nhiều lần, Nhạc Dương béo ú này đã thiếu chút nữa thì nhào

vào anh ta ở trước mặt mấy người bạn của anh ta.

Cũng chính bởi vì chuyện này, đã lặp đi lặp lại nhiều tới mức đếm không xuể, cho nên thái độ lạnh nhạt khác thường ngày hôm nay của Nhạc Dương mới có thể khiến cho Diệp Từ Hi mất mát như vậy.

Nhưng mà Diệp Từ Hi cũng không nói gì thêm, ngược lại đi theo sau Nhạc Dương, tự nhiên đi vào nhà, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Trước kia những chuyện vặt như vậy đều là Nhạc Dương làm giúp anh ta.

“Tim em có chuyện gì?” Lúc Diệp Từ Hi vào nhà, Nhạc Dương đã ngồi xuống ghế sofa.

Trên khay trà bằng thủy tinh, còn để một chai rượu đỏ, và một chiếc ly thủy tinh. Nắp chai rượu đỏ đã được mở ra, trên đó còn lưu lại một vệt đỏ sẫm. Hiển nhiên là vừa rồi cô đã uống rồi.

Nói như vậy, anh gõ cửa một lúc lâu ở bên ngoài, bên trong thì Nhạc Dương đang ngồi ở đây uống rượu một mình?

“Nhạc Dương, em làm sao vậy? Tâm trạng không vui hả?” Diệp Từ Hi không giống như những người đàn ông khác, chỉ nghĩ tới chuyện la hét đối với cô. Anh ta chỉ ngồi xuống bên cạnh Nhạc Dương, rồi rót rượu vào cái ly mới vừa rồi cô đã uống, sau đó cầm lên uống.

Nhưng mà rượu đỏ này, rõ ràng là không đúng với khẩu vị của Diệp Từ Hi.

Vừa uống vào một ngụm, chân mày của người đàn ông này giống như là một con sâu róm cuộn lại thành một đường.

Chuyện này, hình như Nhạc Dương đã sớm dự đoán được.

Một công tử ca giống như là Diệp Từ Hi, dùng một chai rượu đỏ trên cơ bản đều có giá hơn vạn.

Nhưng mà chai rượu này của cô thì sao? Lúc vội vàng đã chạy ra siêu thị mua với giá chín mươi chín đồng. Ngay cả số lẻ của loại rượu mà anh uống quen cũng không bằng nữa.

Như vậy thì sao có thể thỏa mãn được mùi vị của một công tử ca hay bắt vẻ như anh ta chứ?

Nhìn anh ta làm bộ chuẩn bị cầm lấy bình rượu đỏ, Nhạc Dương rất nhanh tay đưa tay ra ngăn lại.

“Sao vậy? Tâm tình trong người không vui, ngay cả rượu đỏ cũng không cho anh uống một ngụm sao?” Trong giọng nói của Diệp Từ Hi còn mang theo một chút mất mát.

“Thôi đi, lại rượu đỏ giá rẻ giống như của em, căn bản không phải là khẩu vị của Diệp đại thiếu, không cần lãng phí thì vẫn tốt hơn!” Nói xong, cô liền trực tiếp rót rượu ra bắt đầu uống.

Nhìn Nhạc Dương uống rượu nhiều như vậy, bộ dạng lại khẽ cau mày lại, Diệp Từ Hi cảm thấy hình như lời nói của cô còn có một ý nghĩa gì đó sâu hơn.

Lời này của cô hình như là nói anh với rượu đỏ, nhưng mà lại giống như là nói anh với người nào đó. . .

“Nhạc Dương, đừng uống rượu! Sẽ bị sặc . . .” Diệp Từ Hi trầm mặt, muốn đi khuyên cô.

Không ngờ, anh ta còn chưa nói hết lời, quả thật là Nhạc Dương đã bị sặc.

“Khụ khụ khụ . . .”

Một tay cô ôm lấy cổ của mình, bộ dạng giống như là rất đau khổ.

“Thật sự rất khó chịu. . .” Không biết có phải là rượu thực sự khiến cô bị sặc tới mức khổ sở muốn chết hay không, Nhạc Dương vừa xoa xoa, hốc mắt của cô cũng đỏ lên.

Lần này, Diệp Từ Hi vội vàng tiến lên, khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Xem em kìa, vừa rồi anh đã nói với em cái gì. Em đều coi lời của anh là gió thoảng bên tai, lần này thì hay chưa . . .” Mặc dù giọng nói của anh ta thật sự không tốt, nhưng mà lực đạo vỗ nhẹ lên lưng của cô thì nắm giữ vô cùng tốt.

Vừa khiến cho Nhạc Dương cảm thấy không còn đau nữa, lại khiến cho người phụ nữ này cảm thấy vừa được cưng chiều.

Thật ra, người giống như Diệp Từ Hi, một người đàn ông lần lộn hết lần này tới lần khác trong đám phụ nữ, dù dễ một người phụ nữ đối với anh ta mà nói chính là hạ bút thành văn

Mà Nhạc Dương, thực ra thì cũng hiểu điều này.

Nhưng mà khi cảm nhận được người đàn ông này đang vỗ nhẹ lên lưng, thì vẫn trừng to đôi mắt lên.

Trong đôi mắt kia, tràn ngập sự kinh ngạc và cả . . . sự khiếp sợ!

Bởi vì từ trước tới nay, Diệp Tử Hi đối xử với cô dịu dàng nhất, cũng chỉ là một lần quan tâm

~~~~~

E hèm!!

Thông báo là đạo này tớ đã rành hơn một chút, thế nên là nếu như có nhiều thanks và comt thì có lẽ sẽ có chương nhiều hơn!

Xin thông cảm nha, mn đều hiểu mà có động lực thì làm việc mới có hiệu quả được!!!

Chứ dòm vào mà thấy ít thanks và comt thì ko nhiệt tình nổi đâu ạ!!!!

Cố lên nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Chương 84.3: Quan hệ không đơn giản với Kiều đại gia

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau này, cho dù bọn họ tách ra, Nhạc Dương vẫn còn nhớ buổi tối này, Diệp Tử Hi cũng giống như những người bạn trai khác, ngồi ở bên cạnh cô khẽ vỗ vỗ lưng cho cô.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy? Vẫn còn khó chịu sao?”

Diệp Tử Hi cúi đầu phát hiện ra cái con bé béo ú Nhạc Dương này đang ngẩng người ta nhìn anh ta. Hốc mắt của cô, cũng bởi vì mới vừa rồi bị sặc nên đã đỏ lên.

Đương nhiên, Nhạc Dương không phải vì bị sặc mà hốc mắt mới đỏ lên, điều này cho dù đúng là như vậy hay là không đi nữa thì Diệp Tử Hi đều cho là như vậy.

“Không có . . . Em chỉ cảm thấy, thì ra anh cũng biết cách săn sóc như vậy . . .” Lúc Nhạc Dương nói lên những lời này, khóe miệng chợt lóe lên sự châm chọc.

Thực ra câu này không nên nói như vậy.

Cô vẫn luôn biết rõ, Diệp Tử Hi đối xử với phụ nữ vẫn luôn cực kỳ dịu dàng và săn sóc như vậy, nếu không thì sẽ không có chuyện anh ta vừa về nước thì lại có nhiều phụ nữ theo đuổi tới mức như vậy.

Nhưng mà điều này chỉ giới hạn ở trên người của những người phụ nữ xinh đẹp. Mà dĩ ngộ như vậy, cho dù đi theo bên cạnh Diệp Tử Hi nhiều năm, Nhạc Dương vẫn chưa từng được hưởng thụ bao giờ. Bởi vì cô là một cô gái béo ú. . .

Như ngày hôm nay, lúc Diệp Tử Hi ở nhà hàng nhỏ kia, liền gấp thức ăn cho người phụ nữ tên là Đồng Tình kia. Mà chút việc nhỏ này, đều là dĩ ngộ mà Nhạc Dương chưa từng được hưởng thụ.

Trong đầu lại thoáng hiện lên hình ảnh kia, Nhạc Dương chỉ cảm thấy trái tim mình giống như có một bàn tay vô hình xiết chặt lại.

“Em nói cái gì đó? Không phải anh vẫn luôn biết săn sóc như vậy sao? Được rồi, đừng uống nữa. Hôm nay vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Lúc nói lời này, Diệp Tử Hi tự nhiên cởi áo khoác tây trang trên người mình ra.

Tới lúc này, Nhạc Dương ngẩng ngẩng cả người.

“Diệp Tử Hi, không phải anh nói là hôm nay anh về muộn không tới sao?” Lúc nhìn thấy Diệp Tử Hi cởi áo khoác tây trang ra, Nhạc Dương mới nghĩ tới điều gì.

Cô vẫn còn nhớ, lúc vừa rồi anh gọi điện thoại tới, chính là đã nói như vậy.

Mà Nhạc Dương có thể nghĩ ra được, khẳng định là lúc ấy anh đang ở cùng một chỗ với Đồng Tình.

Nhưng mà bây giờ anh lại trở về bên cạnh mình.

Cùng lên giường với Diệp Tử Hi, Nhạc Dương biết rõ người đàn ông này mỗi lần không đến hơn một giờ thì khẳng định sẽ không dừng lại được.

Mà từ khi Diệp Tử Hi gọi điện thoại tới giờ mới trong vòng nửa tiếng . . .

Điều này có phải đã giải thích rõ, anh và người phụ nữ tên Đồng Tình kia chưa phát sinh chuyện gì cả?

Lúc suy nghĩ này xuất hiện ở trong đầu của Nhạc Dương, thì khóe miệng của cô khẽ nhếch lên . . .

“Nhìn anh như vậy làm gì? Được rồi, đừng uống rượu nữa. Nếu như tâm tình không vui, vậy thì anh và em làm chút chuyện vui vẻ đi?” Dưới ánh đèn, Diệp Tử Hi lộ ra nụ cười xấu xa đối với cô.

Nhạc Dương đã trải qua vô số đêm triền miên với anh ta, đương nhiên hiểu rõ khóe miệng nở nụ cười xấu xa kia của anh ta là có ý vị như thế nào.

Trước đó mấy giây, Nhạc Dương còn vì chuyện nào đó mà rối rắm, thì bây giờ lại điên cuồng nhào về phía Diệp Tử Hi.

“Nhạc Dương, em muốn đè chết anh à!”

“Đè chết thì đè chết luôn đi. Không phải người ta vẫn hay nói ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’ hay sao?”

“Nói thì đúng là nói như thế, nhưng mà em đè nặng lên anh như vậy, đè anh sắp chết luôn rồi . . .” Diệp Tử Hi cảm thấy, Nhạc Dương nếu như được xem là hoa mẫu đơn, thì nhất định sẽ là bụi mẫu đơn khổng lồ.

Đè ở trên người anh ta, khiến cho anh ta sắp không thở nổi.

Cảm giác kia, quả thật chính là cách cái chết không xa nữa.

“Câm miệng!” Vào lúc Diệp Tử Hi phát biểu ý kiến, Nhạc Dương đã không thể chờ đợi nữa mà kéo áo sơ mi của người đàn ông này ra, lộ ra thân sắc bí ối . . .

“Đêm nay bà đây muốn anh phải ngã dưới váy thạch lựu . . .” Người phụ nữ nào đó cúi người nói lời thề son sắt . . .

Nói thật ra, nhiều năm qua Diệp Tử Hi cũng không hề vì ai mà thủ thân như ngọc.

Riêng những người phụ nữ trong sáng mà anh ta đã hái đã nhiều vô số rồi.

Nhưng mà người giống như Nhạc Dương, vừa chủ động, lại vừa có thể làm ra bộ dạng của kẻ lưu manh, thì đúng là lần đầu tiên anh ta gặp được.

Tối nay trước khi đến chỗ này của Nhạc Dương, Diệp Tử Hi vẫn liên tục nhớ lại, đến cùng thì Nhạc Dương có ma lực gì, mà khiến cho dạo gần đây anh ta gần một người phụ nữ xinh đẹp lại không nổi được chút hứng thú nào.

Nhưng mà bây giờ, khi đối diện với thân thể của Nhạc Dương, thì đột nhiên Diệp Tử Hi hiểu ra được rốt cuộc mình thích cô ở điều gì.

Khóe môi khẽ cong lên, Diệp Tử Hi cũng bắt đầu tận tình hưởng thụ thời gian tốt đẹp của tối nay . . .

- - Đường phân cách - -

Lại vào sáng sớm một ngày, Tiểu Bảo Bối ngồi ở trên chiếc xe Hummer màu vàng, bị Kiều Trác Phàm đưa tới đối diện bên đường của tập đoàn Đế Phàm.

Nếu đổi lại là trước kia, Tiểu Bảo Bối sẽ vui vẻ, sung sướng xuống xe, sau đó đi thẳng vào bên trong tập đoàn Đế Phàm.

Không có cách nào, cô nhóc kia liên tục nói không muốn mọi người trong tập đoàn Đế Phàm biết mối quan hệ của hai người.

Cho nên, ngay cả loại chuyện đưa cô tới công ty như thế này, cũng phải quần lầy Kiều Trác Phàm cầu xin thật lâu, đưa cô tới đường cái đối diện tập đoàn Đế Phàm, sau đó để cô tự qua đường đi vào bên trong.

Đối với lời đề nghị này của cô, đương nhiên là Kiều Trác Phàm không đồng ý. Nhưng mà vì cô là Tiểu Bảo Bối, cho nên cho dù trong đầu có không đồng ý nhiều như thế nào đi nữa, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm vẫn phải đáp ứng. Đơn giản là vì cô là Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà ngày hôm nay, khiến cho Kiều đại gia đưa cô tới bên đối diện đường rồi, nhưng mà cô nhóc này vẫn ngồi yên ở bên cạnh ghế lái, không hề nhúc nhích.

Phản ứng này khiến cho Kiều Trác Phàm có chút ngoài ý muốn.

“Làm sao vậy?”

Sau khi dừng xe xong, Kiều Trác Phàm còi dây an toàn nhìn về phía người phụ nữ ở bên cạnh.

“...” Tiểu Bảo Bối có chút hậm hực lườm anh một cái, rồi lại nhớ tới chuyện gì đó mất mặt lại cúi gầm đầu xuống.

Hai tay đặt ở trên chiếc túi xách hồ ly của mình, rồi lại vắn vắn cái quai xách. Tất cả những điều này vẫn không đủ để hình dung được tâm trạng rối bời lúc này của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng vắn nữa. Nếu em còn vắn tiếp, sẽ đứt ra luôn đó!” Kiều Trác Phàm nhìn đôi bàn tay nhỏ bé đang vắn vẹo của cô, trực tiếp tiến lên cầm lấy cái túi nhỏ ở trong đó ra.

“Làm sao vậy? Nếu như không muốn đi làm, chúng ta trở về cũng được!” Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm lại trở về vị trí của mình, định đưa tay ra khởi động xe.

Nhưng lúc này, đôi bàn tay trắng trẻo kia lại chủ động nắm lấy cánh tay của anh.

“Kiều Trác Phàm, em muốn đi làm...” Lúc cô nói những lời này, vẻ mặt đầy uất ức.

Đúng là Kiều đại thiếu không hiểu nổi, đến cùng thì nha đầu ngốc nghếch này muốn làm sao vậy?

Nói đi làm, nhưng mà tới cửa của tập đoàn Đế Phàm, cô lại không chịu xuống xe.

“Nếu như muốn đi làm thì xuống xe. Nếu không muốn đi làm, chúng ta liền về nhà...” Thực ra, anh lại muốn cùng nằm trên giường, hai vành tóc mai chạm vào nhau hơn.

Dù sao thì ngày hôm qua mới là lần đầu tiên bọn họ thực sự sống một cuộc sống vợ chồng. Thời gian này, Kiều Trác Phàm cảm thấy bọn họ nên ở trên giường, nói chuyện thật tốt về kế hoạch tương lai gì gì đó. Đương nhiên, nếu có thể cùng với Tiểu Bảo Bối làm nóng hơn thì không có gì tốt hơn.

Vốn anh dự định ngày hôm nay sẽ là như vậy. Thậm chí anh còn gọi điện thoại về công ty, kêu A Vĩ giúp anh sắp xếp một số chuyện.

Ai ngờ, Tiểu Bảo Bối vừa mới rời giường liền nói cô muốn tới Đế Phàm.

Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể thuận theo cô, đưa cô đi tới chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Chương 84.4: Quan hệ không đơn giản với Kiều đại gia

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà quần quạ quần lại một lúc lâu, cô nhóc này vẫn không chịu xuống xe, khiến cho Kiều Trác Phàm có chút không biết làm sao đối với cô.

“Kiều Trác Phàm, em đau...” Tiểu Bảo Bối cúi đầu xuống cả buổi, cuối cùng hừ hừ nói lời này.

Mà Kiều Trác Phàm vừa mới nghe thấy, mới đầu chân mày nhíu chặt lại.

“Em khó chịu ở đâu? Mới vừa rồi đi ra khỏi nhà, sao em lại không nói sớm! Nào, bây giờ chúng ta đi thẳng tới bệnh viện là được...” Thật ra, Kiều Trác Phàm anh ở trên thương trường, vẫn luôn nổi tiếng là bình tĩnh và tinh táo.

Nhưng mà mỗi lần chỉ cần đụng tới chuyện của Tiểu Bảo Bối, thì không hiểu sao lúc nào anh cũng cảm thấy căng thẳng. Có đôi khi anh cảm giác bản thân hình như không phải là anh nữa.

Nhưng mà chờ tới khi anh Kiều Trác Phàm nói như vậy, Tiểu Bảo Bối vẫn ôm chặt lấy cánh tay của anh không chịu buông ra.

“Cục cưng, nếu như em không buông tay anh ra thì sao anh có thể lái xe?” Nói tới đây, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh vội vàng an ủi: “Ngao ngao buông tay nào! Chúng ta sẽ đi bệnh viện ngay bây giờ...”

“Không cần, Kiều Trác Phàm em không sao. Không cần đi bệnh viện...” Tiểu Bảo Bối không biết tại sao, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn tái nhợt, bây giờ đã đỏ ửng lên: “Chỗ đó của em... đau quá!”

“Chỗ đó đau? Là chỗ nào mới được?” Kiều Trác Phàm có chút không hiểu.

Nhưng mà chờ khi anh phát hiện ra gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên, thì người đàn ông này lập tức hiểu được đến cùng là chỗ nào bị đau!

“Nhóc con em đó, ai bảo tôi qua còn cười anh không đủ năng lực làm gì, đáng đời!” Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm vẫn không nhận được mà bật cười.

Anh vẫn liên tục lo lắng không biết là chỗ nào bị đau!

Thì ra . . .

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, trên cơ bản xem như cô vẫn chưa biết mùi đời. Đột nhiên lại bị mất và vốn lẫn lộn, bị anh lấn qua lấn lại hơn nửa đêm, cơ thể của cô chịu đựng được mới là lạ!

“Kiều Trác Phàm, anh thật xấu xa!” Tiểu Bảo Bối đột nhiên cảm thấy uất ức.

. Không uất ức mới là lạ!

Cả người của cô đều bị người đàn ông xấu xa này lấn qua lấn lại hơn nửa đêm mới khiến cô bị biến thành như vậy!

Bây giờ cô có cảm giác hai chân vừa đứng lên liền run rẩy, hơn nữa cả người cũng rất đau.

Nhưng mà đồ xấu xa này lại còn cười vui vẻ như vậy . . .

“Em còn dám nói nữa, nếu không phải là tự em làm chuyện xấu, thì cuối cùng anh đâu có sức lực mà lấn qua lấn lại làm chuyện đó chứ?” Đối mặt với chuyện vừa được tiện nghi vừa khoe mẽ, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ tự mình cỡi đây an toàn ở trên người cô, sau đó lại tự mình ôm cô xuống xe.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy. Nếu để cho đồng nghiệp trong công ty thấy được, coi như em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!” Tiểu Bảo Bối bị ôm vào trong lòng, có chút không cam lòng nói.

Nhưng mà Kiều đại thiếu chỉ cúi đầu nhìn lướt qua, rồi nói: “Người khác thích nói như thế nào thì để cho bọn họ nói như vậy đi. Dù sao thì miệng cũng ở trên người của bọn họ, nếu như bọn họ muốn nói, em cũng không cản được.”

Hơn nữa, thật ra Tiểu Bảo Bối em ở trong mắt những người trong công ty, sớm đã có ‘Quan hệ không đơn giản’ với Kiều đại gia anh rồi.

Chỉ bằng một hai lần Kiều đại gia anh tự mình ôm cô từ tập đoàn Đế Phàm ra như vậy, cũng đủ khiến cho toàn bộ Đế Phàm bùng nổ rồi.

Như vậy thì làm sao bọn họ còn có thể phủi sạch quan hệ được?

Nhưng mà con thỏ nhỏ này cho rằng có thể phủi bỏ được, thì cứ để cho cô cho là như vậy đi.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm, ngược lại cảm thấy cũng có lý.

Những cái miệng thích nhiều chuyện kia ở trên người của người khác, cho dù cô không muốn người ta nói những thứ này, cũng khó.

Chi bằng . . .

Suy nghĩ một chút, đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng: “Vậy anh chờ em một chút, em giấu mặt đi đã.

Nói xong, cô thật sự làm như lời cô nói, giấu cả cái đầu nhỏ của mình vào trong ngực của Kiều Trác Phàm. Đương nhiên, chuyện này Tiểu Bảo Bối còn cảm thấy chưa đủ. Cô còn tự đưa tay ra, cởi áo khoác của Kiều Trác Phàm ra, lấy áo của anh che trước đầu của mình.

Sau khi làm xong những thứ này, cô thở phào nhẹ nhõm “Được rồi, Kiều Trác Phàm anh mau ôm em đi vào thôi.”

Nhìn thấy điều này, khóe miệng của Kiều Trác Phàm co rút.

Chẳng lẽ bảo bố nhà bọn họ thật sự cho rằng núp ở dưới quần áo của Kiều Trác Phàm anh, cái mộng lại vênh cao như vậy, tất cả mọi người trong công ty sẽ không nhận ra cô hay sao?

Quả thực, đây chính là một suy nghĩ kỳ lạ. So với cách làm của đa phần, quả thực là không có gì khác nhau.

Nhưng mà thấy cô dùng sức vùi đầu vào trong lồng ngực của anh, Kiều Trác Phàm cũng không nói gì. Chỉ có thể để mặc cho cô nhóc này tự đùa vui. Nhưng mà bây giờ điều anh muốn làm, là nhanh chóng đưa cô trở lại phòng làm việc.

Đỡ cho cô phải vùi đầu trong đó quá lâu đến lúc đó ngạt thở mất.

Sau đó, Kiều Trác Phàm vỗ vỗ cái mộng của cô, ý bảo cô phải lên đường rồi. Sau đó, người đàn ông liền đưa cô đi về vào bên trong tập đoàn Đế

Phạm

“Kiều thiếu . . .”

“Chào buổi sáng Kiều thiếu!”

Kiều Trác Phạm vừa vào công ty, liền không ít người lại chào hỏi với anh. Sao đó bọn họ nhìn thấy cục bột ở trong lòng Kiều Trác Phạm, miệng của bọn họ cũng động động: Di3n~đ@n.B,quý.d0n “Tiểu . . .”

Ai cũng nhận ra được, đây chính là tiểu thư Tiểu mà mỗi ngày Kiều thiếu đều đưa đi theo. Chỉ cần nhìn bộ quần áo màu hồng phấn này sẽ biết.

Tiểu thư Tiểu này đã làm việc ở đây được một thời gian, mỗi ngày đều mặc bộ quần áo màu hồng phấn.

Hơn nữa, những bộ quần áo này, mỗi một bộ cũng sẽ không lặp lại kiểu dáng.

Cho nên, mặc dù bọn họ không nhìn thấy mặt người kia, nhưng mà lại có thể phân biệt được Tiểu Bảo Bối thông qua quần áo.

Bởi vì thời gian gần đây, công ty liên tục có người tung tin vịt về Kiều Trác Phạm và Tiểu Bảo Bối, Kiều thiếu lại vì Tiểu Bảo Bối mà đã khai trừ những công nhân viên lơ miêng ở sau lưng kia, sau đó thì Tiểu Bảo Bối nghiễm nhiên trở thành đối tượng cần phải nịnh nọt ở tập đoàn Đế Phạm

Cho nên khi bọn họ phát hiện ra đối tượng ở trong lòng của Kiều Trác Phạm chính là Tiểu Bảo Bối thì theo bản năng muốn chào hỏi.

Ai ngờ, một ánh mắt của Kiều đại gia quét tới . . .

Vốn mọi người đang định mở miệng, vội vàng thức thời im lặng lại.

Không có cách nào, ánh mắt của Kiều đại thiếu có lực sát thương rất lớn, ai cũng không dám lên tiếng.

Đến cuối cùng, bọn họ chỉ có thể nhìn Kiều đại thiếu ngênh ngang đưa Tiểu Bảo Bối vào trong phòng làm việc của mình.

Bộ dạng kia, thực sự giống như con sói đuôi dài ngậm cô bé quàng khăn đỏ vào trong hang sói, thực sự là không có gì khác biệt . . .

“Được rồi mau đưa đầu ra được rồi!” Cho tới khi vào tới phòng làm việc, Kiều Trác Phạm mới lại néo mõng của Tiểu Bảo Bối một cái.

Nhìn cái đầu tóc xù chôn ở trong lòng của mình, trong mắt của Kiều Trác Phạm chợt hiện lên sự dịu dàng mà ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Mặc dù anh rất hưởng thụ bộ dạng Tiểu Bảo Bối vùi đầu vào trong lòng của anh như vậy, nhưng mà anh lại lo lắng cô vùi đầu như vậy sẽ khiến cho bản thân rất khó chịu.

“Hừ, Kiều Trác Phạm tại sao anh lại néo người ta như vậy chứ!” Tiểu Bảo Bối hùng hùng hổ hổ nhảy từ trong lòng Kiều Trác Phạm xuống, vừa xoa cái mõng bị đau của mình vừa ai oán nhìn Kiều Trác Phạm

“Nhóc con không biết xấu hổ, được tiện nghi còn khoe mẽ . . .” Khóe miệng của Kiều Trác Phạm khẽ cong lên, chậm rãi đi lại trước bàn làm việc của mình.

Hôm nay, bởi vì Tiểu Bảo Bối nên anh mới tạm quyết định ra khỏi nhà đi làm, cho nên ngoài chiếc áo vest ra, bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo xám tro có mũ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Chương 84.5: Quan hệ không đơn giản với Kiều đại gia

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc này, áo khoác tây trang đã được cởi ra, tùy tiện treo lên trên giá áo. Cả người của anh mặc chiếc áo xám tro, so với bình thường nhìn anh trẻ ra hơn vài tuổi.

Kiều Trác Phạm như vậy, khiến cho người ta dễ dàng chú ý tới.

“Rõ ràng anh mới là người được tiện nghi còn khoe mẽ!” Tiểu Bảo Bối che lấy cái mõng nhỏ của mình, giậm mạnh chân bước đi.

Đường như sau khi tỉnh lại, cô cũng không được vui vẻ giống như trước. Có phải là chỗ kia thực sự rất đau không?

Nghĩ như vậy, Kiều Trác Phàm hơi hơi nhíu mày, anh cảm thấy cần phải đi tìm thuốc mỡ để bôi cho cô mới được!

“Em muốn lấy anh ra làm bia đỡ đạn, dọc đường đi em làm đà điểu. Anh đã bị người ta nhìn sạch bách, đến cùng thì ai được tiện nghi?”

Mặc dù đầu óc đang lên kế hoạch gì đó, nhưng mà cũng không gây trở ngại cho hành động khác của Kiều Trác Phàm.

“Hình như đúng là như vậy nhỉ!” Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm đưa đẩy, cũng có cảm giác anh nói rất đúng, cái đầu nhỏ gật gật.

Nhưng mà một lúc lâu sau, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được bản thân mình bị con sói phức hắc Kiều Trác Phàm lừa dối

“Cái này tạm thời kết thúc ở đây . . . Mau đem công việc của em làm xong đi, sau đó đi vào bên trong nghỉ ngơi!” Kiều Trác Phàm nói một phen, Tiểu Bảo Bối liền phát hiện ra bên cạnh bàn trà đã để sẵn mấy loại sữa chua mà cô thích uống nhất, nhưng mà nghe nói cách điều chế không giống so với trước kia.

Cho nên, cô vội vàng ngồi xuống, bắt đầu vừa uống vừa mở cuốn sổ nhỏ ở bên cạnh không biết loạt xoạt viết cái gì lên nữa . . .

Lúc nhìn cô uống sữa chua, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chép chép một cái, Kiều Trác Phàm lại phát hiện, máu của mình lại không tự chủ được mà chảy toát loạn về một chỗ nào đó.

Anh có cảm giác mình đã bị trúng độc . . .

Trúng một loại thuốc độc mang tên là Tiểu Bảo Bối.

Chỉ cần nhìn cô, anh đều rất muốn cô . . .

Nhưng mà vừa nghĩ tới khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn của cô, anh nghĩ là vẫn nên thôi đi.

Anh không nỡ nhìn thấy bộ dạng đau đớn đó của cô.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể liều mạng đặt sự chú ý của mình lên trên những văn kiện tài liệu ở trên bàn một lần nữa.

Nhưng mà đợi tới khi anh chỉnh sửa lại hơn phân nửa văn kiện, lúc ngẩng đầu lên một lần nữa, Kiều Trác Phàm mới phát hiện Tiểu Bảo Bối mới vừa rồi còn uống sữa chua và loạt xoạt ghi chú lại, bây giờ đã nằm sấp xuống bàn ngủ thiếp đi.

Xem qua, tôi qua thực sự đã khiến cho cô quá mệt mỏi . . .

- - Đường phân cách - -

Duật Tiểu Gia xuất hiện, vĩnh viễn đều ‘muốn nổi bật’ như vậy.

Kiều Trác Phàm đang vui đầu xử lý văn kiện trên bàn làm việc của tập đoàn Đế Phàm, cả phòng làm việc chỉ còn mỗi mình anh và tiếng loạt xoạt lật giấy tờ. Nhưng mà vừa lúc đó, bên ngoài cửa kính lại vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm.

Chờ Kiều Trác Phàm xoay người nhìn xem, mới phát hiện ra cả người Duật Tiểu Gia giống như con thần lân, cả người đều áp vào cửa sổ.

Đây chính là tầng bốn mươi của tòa nhà, nếu như không cẩn thận trượt chân ngã từ chỗ này xuống, đó không chỉ đơn giản là mất mạng nữa.

Mà đến lúc đó, đoán chừng là ngay cả lấp ráp thi thể lại cũng khó khăn!

Nhưng mà Duật Tiểu Gia đối với tình hình này dường như là ngựa quen đường cũ.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn anh ta, Duật Tiểu Gia còn chưa buông một tay, vui mừng hớn hở vẫy vẫy tay với Kiều Trác Phàm.

Rất có khả năng anh ta vừa buông tay ra thì có thể khiến cho anh ta mất mạng.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia này, sau lưng có quá nhiều sắc thái truyền kỳ.

Trên cơ bản anh ta không thích đi giống như người bình thường, có thể nhảy từ cửa sổ vào thì không thể nào đi vào từ cửa chính.

Mà đã nhiều năm qua như vậy rồi, cũng không có chuyện gì xảy ra với anh ta.

Điều này cũng là do Duật Tiểu Gia có một người cha cực kỳ thần kỳ là Đàm Dật Trạch, quan trọng hơn là anh ta còn có một người cha nuôi tuyệt vời tới mức không từ thủ đoạn nào để sáng chế ra những công cụ kỳ quái cho anh ta là Đàm Diệu Văn.

Nhìn lướt qua người đàn ông có nụ cười còn sáng chói hơn cả mặt trời kia, Kiều Trác Phàm có chút đau đầu gãi gãi sau gáy.

Nói thật, Duật Tiểu Gia ở bên cạnh nhiều người u ám như vậy, tại sao cho tới bây giờ vẫn không bị những người này lây sang? Mà ngược lại lại sáng như ánh mặt trời?

Mỗi lần Kiều đại gia thấy anh ta, đều cảm thấy nụ cười của anh ta có chút chói mắt.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm vẫn nhanh chóng đi lại bên cạnh cửa sổ sát đất, nhấn vào một cái nút đặc thù, khiến cho Duật Tiểu Gia thuận lợi đi vào. Nếu như anh không cho Duật Tiểu Gia đi vào, đến lúc đó Duật Tiểu Gia xảy ra chuyện gì, người đối phó với anh không phải là chỉ là mấy tập đoàn quốc tế đơn giản như vậy, mà là cả khu S! Bởi vì cha của Duật Tiểu Gia là Đàm Dật Trạch, chính là người đứng đầu khu S! d,0dylq.d.

“Tôi nói cậu có thể đi đường một cách bình thường được không? Nếu như mẹ cậu biết là cậu dùng cách này để tới tìm tôi, đến lúc đó chẳng phải là muốn cắn nhân tôi đến chết hay sao?” Kiều Trác Phàm vừa mở cửa sổ ra, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, thổi những ngọn tóc ngắn trên mắt của anh.

Có đôi khi, ngay cả anh cũng không tự chủ được mà đồ mồ hôi hột với phương thức đi lại của Đàm Duật.

Nhưng mà sự oán giận của Kiều Trác Phàm, không khiến cho Duật Tiểu Gia coi trọng, ngược lại sau khi nhảy vào, anh ta quan sát Kiều Trác Phàm từ trên xuống dưới một lượt rồi đánh giá: “Kiều, cậu bị thương ở đâu?”

“Nhìn từ bên ngoài, hình như là không thấy gì. Chẳng lẽ là . . . tan nát cõi lòng?” Nói xong, thậm chí Duật Tiểu Gia còn định đưa tay ra, muốn đụng vào ngực của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà anh ta mới để sát vào một chút, Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng bắt được cái móng heo của anh ta.

“Suýt! Cậu nhỏ giọng một chút cho tôi . . .” Kiều Trác Phàm liếc nhìn về phía phòng nghỉ, rồi làm động tác dừng lớn tiếng đối với Duật Tiểu Gia.

Lần này, xem như Duật Tiểu Gia ý thức được điều gì, nụ cười trên mặt càng trở nên đẹp hơn: “Tôi còn tưởng chỗ nào bị thương? Thì ra . . . Ha Ha!”

Duật Tiểu Gia cười đến là bi ôi.

“Đồ đâu?” Hiển nhiên Kiều Trác Phàm không muốn lãng phí miệng lưỡi đối với Duật Tiểu Gia vào lúc này, nhân tiện hỏi.

“Khăn trương như vậy làm gì? Nói cho tôi biết trước, tôi qua bao nhiêu lần?” Đột nhiên ghé sát lại, rồi mang theo nụ cười tươi rói khiến cho Kiều Trác Phàm ý thức được, Duật Tiểu Gia này rõ ràng đã bị mẹ nuôi của cậu ta, cũng chính là mẹ của Anna là Tô Du Du lây bệnh rồi. diemndne,qu.y don

“Già đâu rồi quan tâm tới chuyện này làm cái gì?” Hiển nhiên là Kiều đại gia không muốn đề cập tới việc này.

Phải biết là, tôi hôm qua cũng bởi vì chuyện này mà Tiểu Bảo Bối còn cười nhạo anh.

Hơn nữa, loại chuyện tình thú khuê phòng như thế này, Kiều đại gia cũng không muốn chia sẻ với xử nam lớn tuổi như thế này!

“Thì nói một chút xem sao. Nói một chút, cũng không mất miếng thịt nào!” Hiển nhiên là Duật Tiểu Gia đã chạm tới điểm mấu chốt nhiều chuyện, nên muốn ngừng mà không ngừng được.

“Nói ra quả thực là không mất miếng thịt nào, nhưng mà điều kiện tiên quyết là tôi muốn nói cho Anna biết là đêm hôm trước cậu đã đi thuê phòng với cô gái không biết tên nào đó!”

Cả quá trình, vẻ mặt Kiều Trác Phàm lạnh lùng tới cực điểm, giống như đây chỉ là một chuyện không liên quan gì.

Nhưng mà điều này khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang hào hứng liền bắt đầu bất mãn: “Có người nào làm anh em như cậu sao? Muốn ăn đòn!”

Nói xong, hai người đàn ông cao lớn khỏe mạnh, liền đánh nhau ở trong phòng làm việc.

Nhưng mà hình như bọn họ đã đạt tới một sự ăn ý nào đó, lúc đánh nhau còn cố gắng hạ thấp giọng, sẽ không ồn tới người phụ nữ ngủ ở trong phòng kia.

Mà lúc bọn họ đang đánh nhau tới cuối cùng, thì Anna từ bên ngoài đi vào.

“Kiều thiếu, đây là văn kiện của anh. Còn nữa, Diêm thiếu bây giờ đang chờ ở bên ngoài, nói là đem hợp đồng đã sửa qua, tới đưa cho ngài xem!”

Vừa nói xong lời này, Anna khẽ cong đôi mắt đẹp lên liền phát hiện ra bên trong phòng làm việc có chỗ không thích hợp!

Hết chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Chương 85.1: Kiều Trác Phàm, anh là tên xấu xa!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Ông xã . . .” Giọng nói nũng nịu, được truyền ra từ cái miệng xinh đẹp của người phụ nữ mới từ cửa bước vào, lại thêm một chút dễ thương trong hơi thở nữa.

Giọng nữ như thế, ngay cả Kiều Trác Phàm nghe thấy cũng không tự chủ được mà nổi da gà khắp người.

Chứ đừng nói chỉ tới Duật Tiểu Gia, người được gọi là ‘ông xã’ kia!

Ngay lập tức, Duật Tiểu Gia cảm giác như trên đầu mình có cái mào gà lắc qua lắc lại, lông trên người cũng run rẩy.

“Các anh đang làm gì, ban ngày lại đóng kín cửa lại đánh nhau ở bên trong! Coi mình là đứa trẻ ba tuổi sao?” Người đẹp nhìn khắp phòng làm việc một lượt, có chút hồn hên mở miệng nói.

Trước mắt, cả phòng làm việc đều bị hai người bọn họ làm cho rối loạn.

Nhất là những văn kiện trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, đều bay tứ tán.

Cà phê cũng đổ khắp trên bàn làm việc, chỗ nào cũng có vết cà phê.

Chuyện này còn không nói, đến lúc đó chỉ khổ người của phòng thư ký thôi. Nhưng mà bây giờ hai cái tên già đầu này cả người đều xóc xếch.

Đầu tóc rối tung không nói, chiếc áo xám tro của Kiều Trác Phàm, khóa kéo đã bị kéo xuống một đoạn. Mà quần đen áo sơ mi trên người của Duật Tiểu Gia, nút áo đã bung sạch trơn, giống như là một chiếc áo dệt kim hở cổ vậy.

Điều bộ này, người không biết còn tưởng hai người bọn họ ở trong phòng làm việc làm chuyện gì đâu!

“Ông xã, anh có sao hay không?” Sau khi dạy dỗ hai người này một phen, Anna liền gọi người của phòng thư ký tới chỗ này sửa soạn lại một chút. Mà bây giờ cô lại càng thêm quan tâm Duật Tiểu Gia nhà bọn họ.

Nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của anh, Anna vội vàng tiến lên, đem áo sơ mi của Duật Tiểu Gia chỉnh sửa lại một chút, quan sát từ trên xuống dưới.

Người đàn ông này, cô đã thích từ nhỏ. Lấy tính cách của Anna, cô không thể nào trơ mắt nhìn anh ta bị thương.

“Ôi trời, chỗ này đã đỏ lên rồi!” Nhìn thấy trên ngực của Duật Tiểu Gia có một vết ứ đọng rõ ràng, Anna có chút thờ gập nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Trác Phàm: “Kiều, nhìn xem anh đã làm chuyện tốt gì này!”

Sau khi nói xong những lời này, cô lại nhẹ nhàng xoa lên chỗ ngực bị thương của Duật Tiểu Gia.

Có khả năng Anna không biết, lúc này khi đôi bàn tay nhỏ bé không xương kia của cô, nhẹ nhàng xoa lên ngực của Duật Tiểu Gia như vậy, rất khó để khiến cho người đàn ông không liên tưởng tới chút gì đó.

Mà đôi môi nhỏ của cô lại hơi mở ra. Bởi vì từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, nên làn da của Anna rất đẹp, cho dù nhìn từ khoảng cách gần như vậy, cũng không nhìn thấy lỗ chân lông. Cả người của cô đều là mùi thơm ngào ngạt. ấ đ le quý d0n9.Hơn nữa mùi vị này còn không phải là mùi của nước hoa bình thường.

Đó là một loại mùi thoang thoảng hương sữa như có như không.

Lăng Nhị Gia đối với hòn ngọc quý duy nhất trên tay này, có thể nói là cưng chiều tới cực hạn.

Từ nhỏ tới lớn, đều dùng sữa tự nhiên để cho công chúa nhỏ tắm rửa, gội đầu. Thói quen này, liên tục kéo dài cho tới bây giờ. Đây cũng là lý do tại sao da thịt của tiểu thư Anna còn mịn người hơn cả trứng gà bóc.

Điều này đối với một người đang thời kỳ khí huyết sôi trào như Duật Tiểu Gia, quả thực chính là một loại khảo nghiệm.

Cho dù không có sự nhắc nhở của người khác, Duật Tiểu Gia cũng cảm giác được mình sắp không quản chế được người anh em nhà mình rồi.

Lúc bị Anna trêu chọc tới mức sắp không chịu được, Duật Tiểu Gia vội vàng đẩy cả người cô đang không ngừng đụng lên phía trước, khiến cho cô xích ra một chút.

Nếu không, anh ta thực sự có chút bận tâm bản thân có khi nào không giữ được mà giờ trò đùa với cô.

“Ông xã, anh bị làm sao vậy? Em chỉ muốn dùng thuốc để bôi cho anh thôi mà . . .” Anna có chút uất ức, dù sao cũng là ý tốt của cô, nhưng mà dường như lại bị Duật Tiểu Gia từ chối.

“Tiểu Chủ, đừng gọi là ông xã nữa có được không? Em không lo lắng mình không có ai thêm lấy, nhưng mà anh lại lo mình không lấy được vợ đó!” Duật Tiểu Gia hừ hừ.

Rồi lấy chiếc áo gió mới vừa cởi ra ở bên cạnh, vội vàng mặc vào trên người. Nhân tiện, vuốt vuốt chỗ da thịt mà ngón tay của Anna mới vừa rồi mới xẹt qua, an ủi chỗ tê dại đó, rồi bắt đầu nói.

“Anh không lấy được vợ là tốt nhất, đến lúc đó cũng chỉ có thể cưới một mình em!” Anna yêu Duật Tiểu Gia thành si, điều này Kiều Trác Phàm cũng hiểu rõ.

Nhưng mà hôm nay nghe thấy được những lời bộc bạch như vậy, Kiều Trác Phàm cũng bị màn ân ái của hai người này làm cho chán ghét.

“Được rồi, đi theo em sang bên kia một chút, để em tìm ít thuốc mỡ bôi cho anh!” Anna chớp đôi mắt to tròn nói. Vốn là đôi mắt to giống như baby, bây giờ lại dán lên hàng lông mi giả, cảm giác lại càng trở nên yêu mị như trong phim hoạt hình, khiến cho người nào đó có ảo giác toàn thân bị điện giật. le quý d0n9.

“Anh có thể lựa chọn không đi được không?” Duật Tiểu Gia chỉ cần tưởng tượng, đã cảm thấy hình ảnh kia có chút khiến cho người ta chảy máu mũi rồi.

Đương nhiên, nếu là người bình thường thì nhất định sẽ hấp tấp đi theo Anna rồi khỏi. Nhưng mà người kia lại là Duật Tiểu Gia, anh ta rất có sức nhẫn nại. Cho dù đối mặt với lời mời thịnh tình như vậy, anh ta cũng có thể từ chối. Đây là chuyện mà người bình thường không làm được.

Nhưng mà vừa nghe thấy lời từ chối của Duật Tiểu Gia, Anna đột nhiên nhìn thoáng qua cái dây lưng đặc thù nào đó trên người của anh ta, lập tức nói: “Không được. Nếu như anh không đi, em sẽ nói với mẹ chồng là hôm nay anh lại leo tường!”

Lời nói này quả nhiên khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang định chuẩn êm thì trong nháy mắt bỗng trở nên ỉu xìu.

Được rồi, so với sự quyến rũ vô tình của Anna thì tiếng khóc lóc kể lể của mẹ anh ta đáng sợ hơn. Đến lúc đó nhất định anh ta sẽ bị cha già nhà mình thu thập một phen.

“Kiều, anh cũng chờ đó cho tôi. Nếu như mà trên người ông xã tôi còn có vết thương nào khác, để xem tôi sẽ xử lý anh như thế nào!” Sự che chở của Anna đối với Đàm Duật, tất cả mọi người đều biết.

Cho nên đối với điều này, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Duật Tiểu Gia thấy thế còn cáo mượn oai hùm nói: Tao do le quý đono. “Đúng vậy, hãy cho anh ta ném mùi một chút!”

Giống như là mẹ nuôi của Duật Tiểu Gia là Tô Du Du đã từng nói, Duật Tiểu Gia chính là trời sinh không sợ thiên hạ loạn!

Vừa nghe thấy Anna nói muốn xử lý Kiều Trác Phàm, anh ta hận không thể xắn tay áo lên để hỗ trợ.

Mà nhìn thấy tư thế này của Duật Tiểu Gia, Kiều Trác Phàm cũng thông thả nói: “Anna, tôi nhớ là có một tối nào đó Duật và . . .”

Thốt ra lời này, Duật Tiểu Gia vốn đang chuẩn bị nói lời thề son sắt gì đó, vội vàng đẩy Anna: “Không phải em nói là muốn bôi thuốc cho anh hay sao? Còn không mau lên một chút . . .”

“Hả? Đúng rồi. Vậy anh còn không mau đi theo em!” Nói xong, Anna còn nửa lời nửa kéo Duật Tiểu Gia đi cùng.

Ở trong thế giới của cô, hình như không có gì quan trọng hơn lời nói của Đàm Duật. Anna vốn còn đang nghe Kiều Trác Phàm nói rất hăng say, cũng bởi vì câu nói này của Duật Tiểu Gia mà đã nhanh chóng thay đổi tiêu điểm chú ý của cô.

Mà sau khi thành công lừa dối Anna xong, Duật Tiểu Gia lại vội vàng xoay người lại trừng mắt với Kiều Trác Phàm, cuối cùng còn nhìn về phía ngăn kéo, nháy nháy đôi mắt xinh đẹp một cái, sau đó anh ta mới chậm chạp đi theo Anna.

Mà đợi tới khi bóng dáng của hai người này hoàn toàn biến mất khỏi phòng làm việc, Kiều Trác Phàm liền chậm rãi đi tới trước ngăn kéo của mình, nhẹ nhàng kéo ra.

Thì thấy trong ngăn kéo của mình đã có một tuýp thuốc mỡ trong suốt đã nằm ở đó từ bao giờ rồi.

Bên trong là một chất đặc màu hồng phấn.

Nhìn tới đây, Kiều Trác Phàm biết đúng là thứ mà mình muốn rồi.

Đến cùng thì thăng nhóc này đã đặt cái thứ này vào đây từ khi nào?

Ngay cả Kiều đại gia anh cũng không phát hiện ra.

Xem ra, bây giờ thân thù của Duật Tiểu Gia càng ngày càng không tệ . . .

Nhưng mà quan hệ của cậu ta và Anna, vẫn khiến cho người ta phải lo lắng.

Sau khi suy nghĩ một phen, Kiều đại gia liền cầm lấy tuýp thuốc màu hồng phấn kia, đi về phía phòng nghỉ . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Chương 85.2: Kiều Trác Phàm, anh là tên xấu xa!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Úm . . .” Giấc ngủ này của Tiểu Bảo Bối có hơi lâu một chút.

Đợi tới khi cô tỉnh lại một lần nữa, thì cô phát hiện ra trời bên ngoài đã tối rồi.

Nhưng mà may mắn là trong phòng nghỉ này vẫn đang bật đèn.

Hiển nhiên, người đàn ông này cũng ý thức được rằng cô sợ hãi khi phải thức dậy trong căn phòng tối đen như mực.

Cho nên đèn ở trong phòng nghỉ này cũng như đèn ở trong biệt thự của Kiều đại gia đều phải trải qua một lần sửa chữa.

Chỉ cần dưới tình huống ánh sáng không đủ, thì những bóng đèn này sẽ tự động được bật lên.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã sửa đèn lại khi nào vậy? Tiểu Bảo Bối thật sự không biết chuyện này. Nhưng mà sự quan tâm chăm sóc tỉ mỉ của người đàn ông này, quả thật là khiến cho cô rất cảm động.

Cô dụi dụi đôi mắt cho tỉnh táo, rồi bò dậy khỏi giường.

Lúc nhúc nhích người một cái, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng mà cụ thể là ở đâu, thì cô tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được.

“Kiều . . .” Tiểu Bảo Bối đang định kêu Kiều Trác Phàm, xem anh có ở bên ngoài không, thì trong lúc vô tình lại nhìn thấy một vật thể màu hồng phấn ở bên cạnh gối đầu của mình.

Thực sự thì trong phòng nghỉ này, so với lần đầu tiên khi cô bước chân vào thì hình như đã có nhiều thứ hơn rất nhiều.

Giống như, khi mới tới đây lần đầu thì ở đây chỉ có một cái gối đầu màu đen, một cái chăn màu trắng, một tổ hợp vừa đơn điệu lại ngang ngược, quả thực chính là sự thương thức của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà bởi vì bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng thường xuyên nghỉ ngơi ở chỗ này, cho nên trên giường có thêm một chiếc gối màu hồng phấn.

Hơn nữa, còn có thêm một cái tủ kính đứng để treo quần áo.

Bên trong còn đặt rất nhiều quần áo của Tiểu Bảo Bối mặc cho mọi thời tiết, lại còn đưa tới đây bộ mỹ phẩm dưỡng da giống y hệt như bộ ở trong nhà của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy kỳ lạ lúc này chính là cái vật thể màu hồng phấn đặt ở bên cạnh gối của mình.

Đây là . . .

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Tiểu Bảo Bối cầm cái vật nhỏ kia lên, kéo ra xem.

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng đỏ bừng lên.

Đó là bởi vì, giờ phút này vật thể được mở ra ở trong lòng bàn tay của cô chính là chiếc quần lót mà cô mặc ngày hôm nay. Vừa rồi cô còn không nhận ra là bởi vì chiếc quần lót này được người ta gấp gọn lại.

Phát hiện này khiến cho Tiểu Bảo Bối vội vàng vén chăn lên, rồi lại lặng lẽ vén váy của mình lên.

Vừa nhìn tới thì mặt của cô trực tiếp đỏ tới tận mang tai.

Quả thật là không mặc!

Nhưng mà chiếc quần lót này, rõ ràng là mặc ở trên người của cô, tại sao lại . . .

Chẳng lẽ có ai đó nhân lúc cô ngủ, đã cởi chiếc quần lót của cô ra?

Một tay nắm chặt chiếc quần lót của mình, một tay che mặt lại, lúc Tiểu Bảo Bối khóc không ra nước mắt, thì Kiều Trác Phàm đẩy cửa bước vào.

“Ồ, đã tỉnh rồi à? Em ngủ một giấc, quả thật là đủ lâu!” Anh chậm rãi bước tới, ngồi xuống một chỗ khác ở bên giường, trực tiếp kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng.

“Sao vậy? Vẫn còn chưa tỉnh ngủ sao? Có muốn . . . Ngủ tiếp một giấc nữa hay không . . .” Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, hai tay ôm lấy hai đầu vai của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng như cỏ như không vuốt ve đầu vai của cô.

Nhìn khuôn mặt tươi cười mơ mơ màng màng của cô, anh liền cúi đầu hôn lên gương mặt của cô một cái. Nói thật ra, anh vô cùng thích hương vị sạch sẽ ở trên người của Tiểu Bảo Bối. Ngửi mùi như vậy, lại khiến cho cả người anh có chút rục rịch.

Đàm Duật nói hiệu quả hồi phục của thuốc kia rất tốt.

Nói như vậy có nghĩa là cả người của Tiểu Bảo Bối đã hồi phục rồi đúng không?

Chỉ nghĩ tới thứ mà mới vừa rồi anh nhìn thấy, thì Kiều Trác Phàm cũng có chút rục rịch.

Cho nên bây giờ câu nói ‘ngủ tiếp một giấc nữa’ là có hàm nghĩa khác.

Nói xong, anh bắt đầu bu lại cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng . . .” Tiểu Bảo Bối cầm cái quần lót nhỏ quơ quơ, muốn từ chối Kiều Trác Phàm.

Mà bởi vì như vậy, nên cái vật nhỏ màu hồng kia thỉnh thoảng lại đụng đưa ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, có chút chướng mắt.

“Đây là . . .” Một tay của Kiều Trác Phàm cầm lấy cái quần lót của cô, bỗng nhiên cười lớn lên.

“Sao thế, em cho rằng người khác cởi quần lót của em ra sao?” Nhìn bộ dạng buồn bực của cô, Kiều Trác Phàm không nhịn được, liền kéo cô vào trong lòng mình, hôn lên hai cái.

Cô nhóc này sao có thể mơ hồ một cách đáng yêu như vậy chứ?

Trong phòng làm việc này, trên cơ bản chỉ có mỗi mình Kiều Trác Phàm anh ra vào. Nhất là trong phòng nghỉ này, nếu như không có Kiều Trác Phàm anh cho phép thì không ai có thể tiến vào được.

Nhưng mà cô nhóc kia còn rối rắm vì quần lót này của mình bị người khác cởi ra?

Thật sự là quá đáng yêu!

Cô nhóc như vậy, yêu như thế nào cũng đều cảm thấy chưa đủ!

“Chẳng lẽ là anh . . .” Tiểu Bảo Bối nghe thấy tiếng cười của Kiều Trác Phàm vang lên, vội vàng ngẩng đầu lên.

Tưởng tượng ra cảnh Kiều Trác Phàm cởi quần lót giúp cô, gương mặt của cô lại đỏ ửng lên.

“Tại sao anh lại có thể như vậy . . .” Cô giãy giụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Kiều Trác Phàm.

Ngoại trừ tức giận chuyện anh nhân lúc mình ngủ đã cởi quần lót của mình ra, thì cô lại cảm thấy vì mình không mặc quần lót mà lại ngồi trên cùng một chiếc giường với Kiều Trác Phàm như vậy, bầu không khí có chút kỳ lạ.

Nhưng mà cô lại không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Kiều Trác Phàm, ngược lại còn bị anh kéo lại ngồi lên trên đùi của anh.

“Không phải em nói là em bị đau hay sao? Cho nên anh đã tìm loại thuốc tốt nhất cho em, bây giờ cảm giác như thế nào?” Nói thật ra, câu hỏi này của Kiều Trác Phàm được hỏi ra, ngoại trừ quan tâm tới thân thể của Kiều Trác Phàm, thì còn vì muốn mưu cầu phúc lợi cho bản thân mình.

Ma thông qua sự nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ tới chuyện sớm nay cô đi ra khỏi nhà, thì đau tới mức sắp không đi được.

Nhưng mà bây giờ . . .

Nói thật ra thì bây giờ cả người hết sức thoải mái, ngay cả một chút đau nhức cũng không hề cảm nhận được.

Tiểu Bảo Bối gạt đầu theo bản năng, nhưng mà cô lập tức nghĩ lại nếu như mà thuốc là do Kiều Trác Phàm bôi giúp cô, vậy chẳng phải là . . .

Phía dưới của cô đã bị Kiều Trác Phàm nhìn thấy sạch bách rồi hay sao?

“Á . . .” Lần này Tiểu Bảo Bối giống như một con cá heo nhỏ, trực tiếp chui ra khỏi cái ôm của Kiều Trác Phàm, sau đó chui vào trong chăn, ngay cả cái đầu nhỏ cũng quấn chăn bông lên kín mít.

“Chuyện này là sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu không?” Kiều Trác Phàm căn bản không hiểu được tâm tư của con gái.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đột nhiên chui vào trong chăn, anh có chút không hiểu.

Vốn là muốn đưa tay ra kéo cô nhóc này ra, nhưng mà tay của cô nhóc này lại nắm chặt lấy chăn bông không chịu buông.

Đương nhiên, nếu như Kiều Trác Phàm cưỡng chế muốn kéo chăn ra, thì Tiểu Bảo Bối căn bản sẽ không thể là đối thủ của anh.

Nhưng mà anh lo lắng nếu như dùng sức quá mạnh, đến lúc đó khiến cho cô bị thương, cho nên cuối cùng anh cam lòng không cưỡng chế cô chui ra khỏi chăn, mà ở bên cạnh giường khuyên bảo.

“Mau kéo chăn ra, nếu không sau này sẽ ngạt thở giống như đầu heo!”

“Em sẽ không ra, mắt mắt chết mắt!” Lúc giọng nói của Tiểu Bảo Bối buồn bực vang lên ở trong chăn, lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được đến cùng thì cô nhóc này đang suy nghĩ điều gì.

“Sớm muộn gì cũng xem mà, không sao hết!” Anh tùy ý an ủi một câu như vậy, khiến cho người phụ nữ ở trong chăn lại xấu hổ kêu gào lên.

“Hừ hừ . . . Đòi này em cũng sẽ không chui ra nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Chương 85.3: Kiều Trác Phàm, anh là tên xấu xa

Editor: Táo đồ phổ núi

Quý Xuyên trở lại căn nhà thuê của mình một lần nữa, là dưới mệnh lệnh qua điện thoại của Tiểu Vi.

Lúc tiến vào căn nhà một lần nữa, Quý Xuyên xem như có muôn vàn cảm khái.

Trước kia mỗi lần đưa Tiểu Huyền đi vào căn nhà này, anh ta đều vội vàng muốn lấy cô ta. Nhưng mà sau khi lãnh giấy đăng ký kết hôn xong, thì chỉ cần nhìn thấy Tiểu Huyền ở trong căn nhà này, không hiểu sao anh ta lại cảm thấy phiền lòng.

Nhất là hôm đó, Tiểu Huyền lại có thể cho anh ta uống loại thuốc kia, mà cũng bởi vì trong lúc tức giận và phẫn nộ anh ta mới vạch trần mấy chuyện mà cô ta đã làm với Tiểu Bảo Bối, sau đó Quý Xuyên không muốn trở lại căn phòng này đối diện với cô ta nữa.

Cho nên, gần đây trên cơ bản anh ta đều ở lại phòng làm việc của Tiểu Thị.

Trong điện thoại Tiểu Vi nói, bà ta có chuyện gấp. Nhưng mà khi anh ta muốn hỏi rõ ràng là chuyện gấp gì, có thể nói qua điện thoại được hay không thì Tiểu Vi cũng đã cúp điện thoại.

Quý Xuyên không biết Tiểu Vi lại định làm trò gì, nên chỉ có thể quay trở lại căn nhà này.

Nhưng mà vừa đẩy cửa vào, thì chân mày của Quý Xuyên nhú chặt lại thành một đường.

Bởi vì anh ta có thể ngửi thấy trong căn phòng này có mùi máu tanh khiến cho người ta buồn nôn.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Tiểu Huyền mua cái gì?

Nghĩ như vậy nên Quý Xuyên nhú mày đi vào.

Vừa mới đi tới bên cạnh tủ thì liền nhìn thấy vết máu khô khốc xuất hiện ở trước mắt anh ta, lúc này trong mắt của Quý Xuyên mới thoáng hiện lên sự

kinh hoàng.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Quý Xuyên vẫn còn nhớ, ngày hôm đó lúc bản thân rời đi, thì Tiểu Huyền đang ngồi ở vị trí này.

Lúc ấy, Tiểu Huyền còn nói là cô ta đang bị thương, kêu anh mau đưa cô ta đi tới bệnh viện.

Nhưng mà khi đó anh đang nổi nóng, nên những lời nói của Tiểu Huyền anh trực tiếp coi như gió thoảng bên tai.

Nhưng mà bây giờ, nhìn vết máu khô khốc này không hiểu sao khiến cho Quý Xuyên có cảm giác sợ hãi.

Chẳng lẽ ngày đó Tiểu Huyền thực sự bị thương sao?

Nhưng mà khi đó vì sao cô ta lại không nói rõ ràng hơn một chút chứ?

Đến cùng thì cô ta bị làm sao

Chảy nhiều máu như vậy, có khi nào cô ta đã . . .

Đột nhiên Tiểu Vi gọi anh ta quay trở về, có phải cũng là vì chuyện này hay không?

Quý Xuyên cảm thấy mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà anh ta vừa quay người lại, thì liền phát hiện Tiểu Vi đang đứng ở cửa lớn.

Nhìn thấy anh ta xoay người muốn đi, khóe miệng Tiểu Vi khẽ cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Xem ra, thời gian gần đây cậu đã không trở về chỗ này?”

Nếu như quay trở về, thì một bãi máu này sẽ không còn mới đúng!

Quét mắt nhìn vết máu một cái, trái tim của Tiểu Vi giống như có người đang xiết chặt lại.

Những thứ kia đều là máu của con gái bà!

Chỉ nhìn những hình ảnh này, bà liền có thể tưởng tượng được ra cảnh con gái của bà nằm trong vũng máu bất lực như thế nào.

Tiểu Vi không ngốc! Vừa rồi lúc Quý Xuyên bước vào, vừa đúng lúc bà ta đứng ở phía sau anh ta.

Nhìn thấy trên khuôn mặt của người đàn ông này thoáng hiện lên sự kinh hoàng, nhất là cảnh tượng anh ta muốn xoay người rời khỏi, thì bà ta cũng biết chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Quý Xuyên.

Vốn là sau lần này bà ta muốn trực tiếp yêu cầu Tiểu Huyền và Quý Xuyên ly hôn. Nhưng mà đêm qua Tiểu Huyền đã khóc lóc cầu xin bà cả đêm. . .

Bà là một người mẹ, sao bà có thể cam lòng nhìn con gái khóc lóc sụt sùi như vậy được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Vi đã thỏa hiệp.

Nhưng mà bà ta cũng không thể nào trơ mắt nhìn bộ dạng bơ vơ không nơi nương tựa của con gái mình được, cho nên lần này bà ta cũng có dự định của chính mình.

“Mẹ . . .” Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Vi đứng ở chỗ không xa, có chút lúng túng lên tiếng.

“Sao vậy? Bây giờ nhìn thấy những vết máu này, mới cảm thấy sợ hãi có phải là quá muộn rồi hay không . . .” Ánh mắt của Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Quý Xuyên, chậm rãi bước tới.

“Khi đó con cũng không cố ý. Nếu con biết là Tiểu Huyền bị thương như thế, thì con không thể nào rời đi . . .” Quý Xuyên cố gắng giải thích điều gì.

Nhưng mà cho dù có giải thích như thế nào đi nữa, thì cũng không thể thay đổi được sự thật là có một bãi máu khô khốc kia.

“Lúc này mới hối hận, thì có lợi ích gì nữa?” Tiểu Vi hừ lạnh.

“Mẹ, Tiểu Huyền sao rồi?” Lần đầu tiên Quý Xuyên đụng phải chuyện như thế này, cho nên anh ta cũng có chút thấp thỏm lo âu.

Mặc dù bây giờ anh ta rất chán ghét Tiểu Huyền, căm giận Tiểu Huyền, nhưng mà anh ta thực sự chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn Tiểu Huyền chết.

“Vẫn chưa có chết! Rất nhanh là có thể xuất viện!” Lúc Tiểu Vi nói hết những lời này thì nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của Quý Xuyên.

Phản ứng như vậy khiến cho Tiểu Vi thực sự hận không thể đem người đàn ông này giết chết.

“Cô ấy không có việc gì, vậy cũng tốt!” Lời này của Quý Xuyên, không biết là đang an ủi Tiểu Vi, hay là đang an ủi mình nữa.

“Bây giờ Huyền Huyền không sao, nhưng mà tôi có chút việc cần tìm cậu nói chuyện mới được!” Lại quét mắt nhìn vết máu kia, sau đó Tiểu Vi ngồi xuống ghế sofa.

Nhìn tư thế của Tiểu Vi, thực ra thì Quý Xuyên cũng đoán được cái gì,

Từ khi vừa mới bắt đầu, Tiểu Vi vẫn luôn muốn anh ly hôn với Tiểu Huyền, bà ta luôn nhận định anh không xứng với Tiểu Huyền.

Thực ra, bình thường lúc này người đàn ông hẳn nên cảm thấy có chút tổn thương lòng tự tôn mới đúng. Ngay từ đầu Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng mà sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ Quý Xuyên cảm thấy ly hôn đối với hai người bọn họ mà nói chính là giải pháp tốt nhất.

Bởi vì như vậy thì Tiểu Huyền có thể giống như lời mẹ của cô ta đã nói, gả cho một người đàn ông thích hợp hơn anh. Mà Quý Xuyên anh thì cũng có thể thoát ra khỏi cuộc hôn nhân bất hạnh này.

Sau này, anh cũng hết sức tranh thủ khiến cho Tiểu Bảo Bối trở lại bên cạnh mình.

Thực sự!

Lúc nghe thấy Tiểu Vi có vài lời muốn nói với bản thân, Quý Xuyên thực sự có loại cảm giác sắp được giải thoát.

Thậm chí anh còn có chút mong đợi Tiểu Vi mau chóng đem hai chữ ‘ly hôn’ nói ra. Mà anh thì nhất định sẽ không chút do dự nào mà đồng ý ngay.

“Ngài có lời gì, cứ việc nói đi. Con đang ngồi nghe đây!” Quý Xuyên ngồi ở trên một chiếc ghế sofa khác, bộ dạng cung kính lắng nghe, đỏ và vẻ mặt mà Tiểu Vi chưa bao giờ nhìn thấy trên khuôn mặt của anh ta.

“Chỗ này của tôi có một bản báo cáo xét nghiệm thương tích, còn có một văn kiện của luật sư. Cậu có thể xem qua một chút!”

Lúc nói điều này, Tiểu Vi lấy từ trong chiếc túi xách Chanel của mình ra một tập văn kiện, đưa tới bên cạnh Quý Xuyên.

“Con nghĩ mình không cần phải xem. Con đồng ý ly hôn . . .” Quý Xuyên căn bản không cầm lấy mấy phần văn kiện kia, mà nói như vậy luôn.

Thực ra, theo ý của anh ta, ngay từ lúc ban đầu Tiểu Vi đã không coi trọng cuộc hôn nhân của anh ta và Tiểu Huyền.

Bây giờ Tiểu Huyền bị thương, làm sao Tiểu Vi không lợi dụng cô hội tốt này được? Theo ý của anh ta, lần này ly hôn là không thể tránh được.

Nhưng ai ngờ, dưới vẻ mặt như được giải thoát của Quý Xuyên, Tiểu Vi lại nói: “Tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm rồi! Phần báo cáo xét nghiệm thương tích này, bây giờ tôi dự định gửi tới văn phòng tòa án!”

Tiểu Vi nói chuyện như vậy khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên đột nhiên biến đổi.

Trên đời này, ai cũng không muốn trêu chọc tới tòa án.

Nhất là loại chuyện bạo hành như vậy, một khi bị tố cáo lên tòa án, ngoại trừ ngồi tù ra còn khiến cho bên ngoài đồn ầm ĩ một trận, lại khiến cho anh ta và Tiểu Bảo Bối không có khả năng nào nữa.

Bạn thử nghĩ một chút mà xem, Tiểu Đằng thương Tiểu Bảo Bối như vậy, làm sao mà ông ấy có thể để cho Tiểu Bảo Bối gả cho một người đàn ông có tiền sử bạo hành chứ.

Chỉ nghĩ tới đây thôi, Quý Xuyên đã giận tím mặt: “Muốn tố cáo tôi? Chẳng lẽ là muốn dựa vào tôi để lấy đi cổ phần của Tiểu Thị? Tôi nói cho bà biết, không có cửa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 206: Chương 85.4: Kiều Trác Phàm, anh là tên xấu xa!

Thực sự thì Quý Xuyên còn có suy nghĩ muốn lấy mười lăm phần trăm cổ phần này để đổi lấy người đẹp quay trở lại.

Mà Tiểu Vi thì sao?

Quý Xuyên vẫn luôn biết rõ, sở dĩ đến bây giờ bà ta vẫn chưa trực tiếp đá văng Quý Xuyên anh đi, cũng bởi vì trên tay của anh đang nắm giữ mười lăm phần trăm cổ phần.

Bây giờ, Quý Xuyên đoán là Tiểu Vi muốn nhân cơ hội Tiểu Huyền bị thương lần này, định lấy đi mười lăm phần trăm cổ phần này trong tay của anh.

“Bà muốn tố cáo tôi, cứ việc tố cáo đi! Nhưng mà tôi cũng sẽ khiến cho những việc làm của Tiểu Huyền bị lộ ra ngoài. Bà đừng cho là tôi không biết chuyện Tiểu Huyền lừa gạt Tiểu Bảo Bối đi hầu lão già kia! Mà các người lại nhân cơ hội đó châm ngòi ly gián mối quan hệ của cô ấy và Kiều Trắc Phàm. Mẹ con hai người các người, mỗi một người càng khiến cho người ta chán ghét hơn!” Nếu Tiểu Vi đã định trở mặt cùng với anh ta, thì Quý Xuyên cũng không có suy nghĩ muốn níu giữ.

Bây giờ thái độ của anh ta cũng rất rõ ràng. Nếu như bọn họ dám đánh chủ ý lên cổ phần trong tay của anh ta, thì anh ta cũng sẽ tung hê những chuyện bẩn thỉu kia ra. Đến lúc đó hai mẹ con bọn họ cũng đừng mong làm người.

Đối với chuyện đột nhiên Quý Xuyên nổi giận giống như một con chó điên, Tiểu Vi chỉ lạnh lùng cười một tiếng: d,0dylq,d “Nhưng mà Quý tiên sinh, tôi nghĩ là cậu hiểu lầm rồi!”

Quý Xuyên vốn là con rể của bà ta, bây giờ bà ta lại khách sáo gọi anh ta là Quý tiên sinh, có thể thấy được trong mắt của Tiểu Vi, bà ta căn bản không coi anh ta là con rể của mình.

“Tôi không muốn làm một chuyện tuyệt tình như vậy!” Tiểu Vi nói một câu như vậy khiến cho thần sắc của Quý Xuyên hòa hoãn hơn không ít.

Theo ý của anh ta, đó là do Tiểu Vi sợ anh ta sẽ làm những chuyện kia.

“Nếu như không muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy, vậy bà . . .” Cầm những thứ này là muốn làm gì?

Quý Xuyên muốn hỏi như vậy. Nhưng mà còn chưa nói hết lời, Tiểu Vi lại mở miệng.

“Những thứ này, tôi chỉ muốn để cho cậu xem qua một chút! Nếu như cậu đồng ý trong thời gian tới tổ chức hôn lễ với Huyền Huyền, thì tôi sẽ không để những chuyện này ở trong lòng!”

Lúc Tiểu Vi nói những lời này, trên vẻ mặt đầy sự châm chọc!

Đúng là như vậy!

Bây giờ bà thực sự chỉ hận không thể trực tiếp tố cáo tên súc sinh này lên trên tòa án.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới đứa con gái bây giờ vẫn còn đang ngây người nằm trên giường bệnh, thì bà lại không thể không nuốt con giận này xuống được.

Bà hận thấu xương người đàn ông này, nhưng mà vì con gái của bà, bà lại chỉ có thể kìm nén sự tức giận của mình lại ở trong lòng.

Bởi vì con gái bà thích anh ta, cho nên cho dù Tiểu Vi có không thích Quý Xuyên như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể vì cô mà trải một con đường bằng phẳng ở phía trước. Bởi vì bà không nỡ nhìn thấy Tiểu Huyền vì người đàn ông khác mà phải khóc lóc tới mức chết đi sống lại.

“Hôn lễ? Hôn lễ cái gì?” d,0dylq,d Anh ta vốn tưởng rằng Tiểu Vi chỉ muốn dùng cái báo cáo xét nghiệm thương tích này để ép buộc anh ta ly hôn, chủ động lấy mười lăm phần trăm cổ phần dưới danh nghĩa của mình chuyển sang cho Tiểu Huyền, để cả nhà bọn họ thành công đoạt được quyền điều hành cho vị trí tổng giám đốc. Nhưng mà Quý Xuyên đâu có ngờ được Tiểu Vi lại muốn bảo anh tổ chức hôn lễ!

Chủ đề này vừa được nhắc tới, khiến cho Quý Xuyên trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

“Đương nhiên là hôn lễ của cậu và Huyền Huyền! Tôi nghĩ đến lúc đó chỉ cần tổ chức ở trong khách sạn Tiểu Thị là được rồi! Đến lúc đó cậu chỉ chịu trách nhiệm xuất hiện, dắt Huyền Huyền đi hết toàn bộ nghi thức là được. Những chuyện khác, để tôi sắp xếp là được rồi!” Trước khi tới chỗ này, dường như Tiểu Vi đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Đặc biệt là bên chỗ khách sạn kia, mới vừa rồi bà ta còn cố ý qua đó một chút.

“Bà có ý gì?” Quý Xuyên càng nghe càng ngây người.

Anh ta vẫn cho là Tiểu Vi muốn anh ta và Tiểu Huyền ly hôn. Nhưng mà tại sao Tiểu Vi lại nói là muốn anh ta cử hành hôn lễ?

“Đây là hôn lễ mà Huyền Huyền tha thiết mong ước, tôi không muốn khiến cho con gái của tôi thất vọng. Cho nên toàn bộ hôn lễ, tôi sẽ đích thân xử lý. . . Còn cậu, chỉ cần tới tham dự là được!” Lúc nói lời này, Tiểu Vi đã đứng dậy.

Gian phòng này, hiển nhiên là đã rất nhiều ngày không có người ở.

Ngoại trừ có mùi máu tanh nồng đậm ra, ở chỗ này còn có cả mùi nấm mốc nữa.

Chỉ nghĩ thấy mùi này thôi đã khiến cho người ta chán ghét.

Hơn nữa, những thứ này lại chính là máu của con gái bà ta, Tiểu Vi đâu thể ngồi lâu được?

Nhưng mà bà ta vẫn chưa đi được mấy bước, Quý Xuyên liền đuổi theo ở phía sau.

“Có phải bà đã nói sai cái gì hay không? Tại sao phải kết hôn, đã tới mức độ này, tôi với cô ấy còn kết với hôn cái gì nữa?” Nếu không phải có sự ràng buộc của tờ giấy hôn thú, anh ta đã sớm ra đi rồi.

Hình như là Quý Xuyên không thể tiếp nhận được thông tin này vậy, nhân tiện còn nói: “Tôi sẽ không cử hành hôn lễ cùng với cô ta!”

Anh ta cho rằng, đây chính là âm mưu của hai người phụ nữ họ Tiểu này.

Vì để cho Quý Xuyên anh không thể sống tốt được, cho nên mới hao tâm tổn trí suy nghĩ ra âm mưu này.

“Nếu như cậu không cử hành hôn lễ, vậy thì báo cáo xét nghiệm thương tích kia sẽ được nhanh chóng đưa cho luật sư của tôi!” Tiểu Vi lạnh lùng đẩy cánh tay của Quý Xuyên mới vừa rời núm lấy bà ta ra, sau đó phui phui quần áo, giống như là sợ lấy bản đồ của bà ta vậy.

“Bà không sợ tôi sẽ tung hê những chuyện mà các người đã làm hay sao?” Điều biết được bộ mặt xấu xí của đối phương, làm sao có thể cười cười đi lên thăm dò được nữa?

Loại chuyện như vậy, chỉ cần tưởng tượng thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi. Cho nên căn bản Quý Xuyên không tin, Tiểu Vi sẽ thật lòng thật ý muốn anh kết hôn cùng với con gái của bà ta.

“Cậu có thể thoải mái tung hê lên! Đến lúc đó vỡ lở ra, tôi cũng tiện đó đem chuyện cậu hành hung con gái tôi lộ ra ngoài là được!” Tiểu Vi nói những chuyện này như nước chảy mây trôi, giống như là bà ta không thêm để ý những lời này của Quý Xuyên vậy.

“À, đúng rồi! Thời gian trước cậu có phụ trách bản kế hoạch cạnh tranh đấu thầu của Tiểu Thị, cậu còn nhớ rõ chứ? Gần đây tôi đã tìm được người kia, anh ta nói là lần trước trong lúc cạnh tranh mảnh đất với tập đoàn Lăng Thị, cậu đã dùng một số thủ đoạn ti tiện. Bây giờ tôi đã lấy được chứng cứ có liên quan, nếu như cậu muốn ngồi tù hai ba năm, thì tôi cũng không để ý chuyện cậu không cử hành hôn lễ cùng với con gái tôi đâu!”

Tiểu Vi là một người phụ nữ mạnh mẽ, cho dù làm chuyện gì bà ta cũng sẽ tính toán tới cảm giác an toàn tuyệt đối.

Muốn giao con gái cho một người đàn ông vô sỉ như vậy, nhất định là Tiểu Vi đã có sự chuẩn bị trước.

Giống như chuyện kế hoạch cạnh tranh đấu thầu kia, thực ra thì Tiểu Vi đã sớm làm công tác chuẩn bị rồi.

Bà ta vốn muốn lợi dụng điểm này để buộc Quý Xuyên ly hôn với Tiểu Huyền.

Nào ngờ, không như mong muốn! Bây giờ, bà ta lại dùng chuyện này để buộc anh ta tổ chức hôn lễ cùng với Tiểu Huyền.

Chỉ nghĩ lại thôi Tiểu Vi đã cảm thấy những việc làm bây giờ vô cùng buồn cười.

Nhưng mà tất cả những chuyện này đều là vì Tiểu Huyền, nên không sao . . .

“Ngày cử hành hôn lễ tôi sẽ thông báo cho cậu, ở chỗ này mấy ngày. Còn nữa nhớ chuẩn bị cho mình giống như một người xuất hiện trong hôn lễ . . .”

Đây là điều mà bà đã đồng ý với Tiểu Huyền, mới khiến cho con bé phối hợp trị liệu thật tốt.

Thực ra Tiểu Vi còn có nhiều chuyện muốn nói. Nhưng mà sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Quý Xuyên, trong lòng bà ta lại dâng lên một bụng lửa giận.

Cuối cùng Tiểu Vi dứt khoát bước về phía cửa lớn, cách xa căn nhà toàn mùi máu tanh kia ra.

Mà sau khi Tiểu Vi rời khỏi, Quý Xuyên cũng chậm rãi trượt ngồi xuống dưới đất.

Kết hôn?

Bây giờ chỉ nghĩ tới xuất hiện cùng lúc với Tiểu Huyền thôi, anh ta đã cảm thấy buồn cười rồi. Bọn họ lại còn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cùng tiến vào lễ đường kết hôn?

Có cần phải kết hôn cùng với Tiểu Huyền không . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Chương 85.5 : Kiều Trác Phàm, anh là tên xấu xa!

Kế hoạch cạnh tranh đấu thầu kia, đều là chuyện của quãng thời gian trước.

Lúc ấy Tiểu Đăng nói nếu muốn ông đồng ý gả Tiểu Bảo Bối cho anh ta, trừ khi anh ta ký được hợp đồng đấu thầu kia.

Nhưng mà cuộc đấu thầu cạnh tranh như vậy, lại có nhiều công ty tham gia như vậy. Đặc biệt là còn có tập đoàn Lăng Thị vốn là đầu rỗng tham gia vào trong đó.

Người phụ trách tập đoàn Lăng Thị, được người ta gọi là Lăng Nhị Gia, ngoại trừ có vẻ bề ngoài đẹp tới mức hại nước hại dân ra, thì còn có một kỳ tài buôn bán.

Muốn thuận lợi lấy đi một thứ gì đó mà ông ta nhìn trúng ở trước mặt của ông ta, chỉ bằng vào Quý Xuyên khi đó căn bản không thể nào làm được.

Cho nên, anh ta tốn tiền, khiến cho nội bộ Lăng Thị tham dự vào cuộc đấu thầu kia lấy ra bản thảo của bọn họ. Mà Quý Xuyên dựa trên cơ sở của bản thảo đó sửa chữa thành một bản thiết kế hoàn hảo.

Chính bởi vì điều này, nên trong cuộc đấu thầu cạnh tranh đó anh ta mới thu được thắng lợi, cũng bộc lộ được tài năng, chiếm được sự ưu ái của Tiểu Đăng.

Nhưng mà tất cả những điều này, đều là do anh ta ăn cắp được.

Nếu như tất cả chuyện này bị vạch trần, không những phải ngồi tù, nếu để cho Lăng Nhị Gia biết được cái mà mình nhìn trúng lại bị anh ta dùng thủ đoạn tì tiện như vậy cướp đoạt đi mất, vậy thì người đàn ông kia làm sao có thể dễ dàng buông tha cho anh ta được?

Mặc dù Lăng Nhị Gia là một người đàn ông có diện mạo, nhưng mà thủ đoạn mà ông ta đối phó với kẻ địch thì tàn nhẫn hơn bất cứ kẻ nào.

Cho nên, nếu như chuyện này bị vạch trần, Quý Xuyên anh không những bị mất đi công việc và tất cả những gì đang có, còn có thể mất đi cả tính mạng . . .

Nhưng mà vì chuyện này mà phải tổ chức hôn lễ cùng với Tiểu Huyền, Quý Xuyên cảm thấy mình không làm được.

Rốt cục thì phải làm thế nào mới được đây?

Quý Xuyên phát hiện ra mình đang sa vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan . . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, tại sao bây giờ cậu mới nghe điện thoại vậy!”

Com tối, Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm đưa tới một nhà hàng tây ở gần khu vực nhà bọn họ.

Bây giờ trên bàn ăn của bọn họ, ngoại trừ miếng thịt bò ra, còn có một chai rượu đỏ.

Nhưng mà rượu đỏ này, Kiều Trác Phàm không định cho cô uống.

Trên bàn ăn của bọn họ có đặt hai cái ly thủy tinh loại chân dài, chỉ có ly của Kiều Trác Phàm mới rót rượu đỏ vào. Còn ly của Tiểu Bảo Bối thì lại là đồ uống có ga.

Đối với quyết sách này, Tiểu Bảo Bối có một chút kháng nghị nho nhỏ. Nhưng mà xem ra nước có ga uống cũng rất ngon, nên cô mới bắt đầu hoạt động.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu ăn, thì điện thoại di động của cô liền vang lên.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối nhấn nút nghe điện thoại, thì ở bên kia đầu điện thoại vang lên một giọng nói đầy lo lắng của Nhạc Dương.

“Làm sao vậy?” Đường như Nhạc Dương đang tìm cô rất gấp.

“Mình đã gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại, cậu tức giận thì tức giận thôi, nhất định phải hành hạ mình như vậy sao?” Nhạc Dương gầm thét lên ở trong điện thoại.

“Cậu đã gọi cho mình biết bao nhiêu cuộc điện thoại sao? Tại sao mình lại không biết?” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, gãi gãi cái tai nhỏ của mình. Lúc ngẩng đầu lên, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra Kiều Trác Phàm đang nhìn chằm chằm cô, ánh mắt kia giống như muốn nói, đồ ăn còn nóng mau ăn đi.

. “Cái con nhóc thú ỉa kia, đừng có giả vờ với mình. Thôi đi, bây giờ mình cũng không muốn nói chuyện với cậu! Chờ mình nguôi giận lại nói tiếp!” Nhạc Dương cố chấp cúp điện thoại cái rầm.

Đối với cái điện thoại di động đang không ngừng vang lên tín hiệu tí tít kia, Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu.

Nhưng mà đợi tới khi cô mở lại lịch sử cuộc gọi, cô mới phát hiện trên đó thật sự có rất nhiều cuộc gọi nhờ.

Trừ mười mấy cuộc gọi nhờ của Nhạc Dương ra, còn có ba cuộc gọi nhờ của Diệp Tử Hi.

Chuyện này là sao đây?

Tại sao hai người bọn họ lại tìm Tiểu Bảo Bối cô nhiều lần trong cùng một ngày như vậy? Chẳng lẽ, có cuộc tụ tập nào?

Nhưng mà trước mắt điều khiến cho Tiểu Bảo Bối chú ý hơn chính là tại sao những cuộc gọi nhờ này, trước đó cô lại không phát hiện ra?

“Kiều Trác Phàm, anh có động tới điện thoại của em không?”

“Lúc sáng sớm dậy thì nhìn thấy điện thoại di động của em hết pin, đã cầm đi sạc giúp em rồi. Lúc mở máy một lần nữa thì là như vậy . . .”. Kiều đại thiếu vừa thông thả cắt miếng thịt bò vừa thờ ơ nói.

Rõ ràng anh đang trợn mắt nói dối, nhưng mà không thể không bội phục khả năng nói dối của Kiều đại thiếu, luôn có một cảm giác khiến cho người ta có loại xúc động tin tưởng lời nói của anh.

“Thì ra là như vậy! Em còn tưởng rằng anh đã động tới điện thoại di động của em . . .” Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm, đang định cầm nữa lên xiên miếng thịt bò của mình thì lại bị Kiều Trác Phàm chặn lại.

Sau đó, người đàn ông này đã đưa phần thịt bò đã được cắt nhỏ ra đổi sang cho cô.

“Nhanh ăn đi, nếu không thực sự sẽ bị nguôi mất!” Tiểu Bảo Bối sẽ không cắt thịt bò ra, điều này Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra gần đây.

Mỗi lần đưa cô đi ăn món tây, mặc dù cô rất vui vẻ. Nhưng mà Kiều Trác Phàm nhanh chóng phát hiện, mỗi lần cô nhóc này ăn, đều trực tiếp cầm nữa lên, xiên cả miếng thịt bò lên, sau đó cắn từng miếng nhỏ.

Cách ăn như vậy, đương nhiên là không có vấn đề. Nhưng mà Kiều Trác Phàm lo lắng miếng thịt quá lớn, cô nhai không được liền trực tiếp nuốt xuống, khiến cho tiêu hóa không được tốt.

Cho nên, bắt đầu từ lần đó, Kiều Trác Phàm đã lên kế hoạch sau này mỗi lần đưa cô đi ăn món tây, thì trước tiên sẽ cắt thịt bò nhỏ ra giúp cô.

“Kiều Trác Phàm, anh cắt rất đẹp!” Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy đĩa thịt bò đặt trước mặt, mỗi miếng đều được cắt nhỏ ra, vuông vuông vức vức, khiến cho cô bỏ vào miệng là có thể giải quyết xong, cô liền vui vẻ bắt đầu nhai nọt.

“Mau ăn đi!” ^. Ăn xong, đêm nay mới có sức lực!

Mấy từ đằng sau, Kiều đại thiếu lo lắng cô nhóc này sẽ sợ hãi, cho nên không nói thẳng ra.

“Được rồi. . .” Tiểu Bảo Bối tươi cười hớn hở, trực tiếp bỏ miếng thịt bò được Kiều Trác Phàm cắt nhỏ ra vào miệng của mình.

Mà nhìn bộ dạng ăn hăng say như vậy của cô, tâm tình của Kiều Trác Phàm cũng không tệ.

Tới lúc bọn họ ăn được một nửa, thì trong nhà ăn lại xuất hiện thêm một bóng dáng!

Diêm Soái? !

Người này, mặc dù Kiều Trác Phàm không quen, nhưng mà lần trước ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm, anh ta đã nhìn túi xách của Tiểu Bảo Bối nhiều hơn vài lần, khiến cho Kiều Trác Phàm có chút nghi ngờ.

Giờ tan việc, Kiều Trác Phàm cũng lấy được tài liệu liên quan tới Diêm Soái từ trong tay của A Vĩ.

Cũng chính vì nội dung bên trong tài liệu này, mà Kiều Trác Phàm mới biết được người có tên là Diêm Soái, trước kia đã từng là một trong người bạn thân của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm kiêng kỵ chính là, kết quả điều tra của A Vĩ cho thấy người này cũng thích Tiểu Bảo Bối.

Đến cùng thì anh ta có thổ lộ với Tiểu Bảo Bối hay không, mấy năm nay có liên lạc với Tiểu Bảo Bối hay không, Kiều Trác Phàm không thể nào biết được từ trong kết quả điều tra này. Nhưng mà từ ngày hôm đó, khi anh ta nhìn thấy chiếc túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối xong, cái bộ dạng xuất thần kia, Kiều Trác Phàm có thể kết luận là người này vẫn còn chưa hết hy vọng đối với Tiểu Bảo Bối!

Cũng chính vì phát hiện này, nên Kiều Trác Phàm mới vô thức cảm thấy, anh không thể để cho Diêm Soái gặp mặt Tiểu Bảo Bối được . . .

“Kiều Trác Phàm, anh có thể để cho em uống một ngụm rượu đỏ được không?” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm vào Diêm Soái cách đó không xa, thì Tiểu Bảo Bối đã uống hết ly nước của mình, đôi mắt đầy trông mong nhìn chăm chăm vào ly rượu đỏ trong tay của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chương 86.1: Kiều thiếu hẹn ước với giai nhân VS Lễ vật của Lăng Công Chủ

“Cục cung, em không thể uống rượu đỏ được! Em quên là khi em uống say sẽ có bộ dạng như thế nào rồi sao? Nếu như em uống say, đến lúc đó anh sẽ để em ở lại chỗ này, khiến cho em tự sinh tự diệt. Nghe lời anh, qua bên đó lấy một chút nước ngọt có ga đi!” Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua Diêm Soái đang đứng lại ở bên kia, khẽ nói những lời uy hiếp như vậy đối với Tiểu Bảo Bối.

Lần này, Tiểu Bảo Bối buồn bực.

“Không phải là có thể kêu nhân viên phục vụ mang tới hay sao! Em không muốn đi . . .” Nhìn thoáng về phía Kiều Trác Phàm chỉ, chỗ kia là quầy tính tiền, đằng sau còn bày rất nhiều rượu đỏ. Những chỗ như vậy, sẽ có nước ngọt có ga hay sao?

Nếu như cô đi tới chỗ đó, người ta nói chỗ này không bán nước có ngọt ga, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm đã cắt thịt bò của cô ra thành từng miếng nhỏ rồi, nhìn rất hấp dẫn. Bây giờ cô chỉ muốn ngồi ở đây để ăn, tốt nhất là còn có thêm một ly nước ngọt có ga để giải khát!

“Nếu như em không đi, vậy thì chỉ có thể nhìn anh uống rượu thôi . . .” Kiều Trác Phàm không hổ là một cao thủ.

Ngay cả khi Diêm Soái đã đi gần tới chỗ bọn họ rồi, mà ánh mắt của anh vẫn sắc lạnh như bình thường, không nhìn ra được bất kỳ sự khác biệt nào. Ngay cả hành động uống ly rượu đỏ ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, cũng vẫn rất cao quý và ưu nhã.

Nhất là cái cúc áo để hở ở cổ kia, mỗi lần nuốt ngụm rượu đỏ xuống, thì hầu kết của anh lại trượt lên trượt xuống một cái.

Thực ra thì hình ảnh như vậy, cũng không phải là Tiểu Bảo Bối chưa từng nhìn thấy.

Mỗi lần Tiểu Đẳng uống rượu, hầu kết cũng sẽ trượt lên trượt xuống như vậy.

Đối với cảnh tượng như vậy, hẳn là Tiểu Bảo Bối phải tập mãi thành thói quen mới đúng.

Nhưng mà không biết vì sao, mỗi lần Kiều Trác Phàm uống một ngụm rượu đỏ, thì lại giống như là đang hôn cô một cái vậy. Khiến cho tim của cô không ngừng đập mạnh lên, khuôn mặt của cô cũng nóng bừng lên một cách khác thường.

Kiều Trác Phàm như vậy, quả thật là sắc đẹp thay cơm. Nhất là màu rượu đỏ ở trên viền môi của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nhớ nhung muốn nếm thử xem nó có mùi vị như thế nào.

Có phải là sẽ có mùi giống như rượu đỏ không?

Nhưng mà chờ tới khi Tiểu Bảo Bối ý thức được trong đầu của mình lại có ý tưởng khinh bạc Kiều Trác Phàm, thì cô vội vàng che lấy khuôn mặt của mình, chạy ra khỏi chỗ ngồi, đi về phía mà Kiều Trác Phàm vừa mới chỉ.

Thuận lợi đẩy Tiểu Bảo Bối đi khỏi rồi, thì đúng lúc này Diêm Soái đi tới bên cạnh Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, không ngờ hôm nay lại gặp mặt anh ở chỗ này!”

Diêm Soái nghiêm túc chào hỏi với anh.

Mà Kiều Trác Phàm thì từ đầu tới cuối vẫn giống như là một đế vương, không hề đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Nhưng mà cho dù là một người đứng một người ngồi, thì Diêm Soái vẫn không có được bao nhiêu cảm giác ưu việt.

Bởi vì tuy là nhìn thẳng vào Kiều Trác Phàm, nhưng là lại khiến cho người ta có cảm giác anh ta đang nhìn lên . . .

Đây có khả năng chính là cảm giác vương giả trời sinh mà trong truyền thuyết vẫn nói cũng nên.

“Chỉ đi có một người?” Cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm đều không cần phải thể hiện ra sự nhiệt tình đối với người khác, thái độ của anh vĩnh viễn đều là lạnh lùng, nhàn nhạt. Thậm chí còn có một loại cảm giác khiến cho bạn cảm thấy với không tới.

“Đúng vậy. Hôm nay Kiều thiếu có hẹn với giai nhân sao?” Thật ra thì đây chỉ là một lời nói khách sáo của Diêm Soái.

Nhưng mà, ánh mắt của người đàn ông này đã rơi vào vị trí đối diện với Kiều Trác Phàm, khi anh ta phát hiện ra trên mặt bàn của vị trí này lại có chiếc túi xách hồ ly, thì sắc mặt của anh ta lại thay đổi một lần nữa.

Chiếc túi xách có hình hồ ly này, cũng giống như lần trước. Nhưng mà là màu hồng phấn.

Cô gái kia trong ký ức của anh ta, mỗi lần nhìn thấy túi xách hồ ly, cũng sẽ không nhận được mà mua mấy cái, mỗi một cái đều có màu sắc khác nhau.

Sau đó, mỗi lần ra khỏi nhà cô sẽ lựa chọn một cái khiến cho tâm tình của cô thật vui vẻ để mang đi . . .

Nhìn cái túi xách này, không hiểu sao Diêm Soái lại có cảm giác rất quen thuộc.

Giống như cảm giác mà lần trước anh ta nhìn thấy cái túi xách ở trong phòng làm việc kia vậy . . .

“Khụ khụ . . .” . Lúc tiếng ho khan của Kiều Trác Phàm vang lên, Diêm Soái mới ý thức được sự thất thần của bản thân mình.

Nhìn Kiều Trác Phàm, anh ta lúng túng mở miệng nói: “Xin lỗi Kiều thiếu!”

“Không sao! Còn có chuyện gì à?” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm cũng liên tục nhìn chằm chằm về phía Diêm Soái.

Xem ra, Tiểu Bảo Bối thích hồ ly hình như không chỉ có một là anh hiểu rõ điều rõ điều này!

Nhưng mà Kiều Trác Phàm chính là Kiều Trác Phàm!

Cho dù ý thức được nguy cơ, nhưng mà trên mặt của người đàn ông này vẫn không đọc ra được sự biến hóa gì.

Sau khi thu hồi lại ánh mắt, anh lại bắt đầu cầm dao nữa lên.

Bởi vì từ nhỏ đã ở nước ngoài, nên hành động dùng dao nữa của Kiều Trác Phàm rất tự nhiên. Nhưng mà anh như vậy, lại càng trở nên ưu nhã hơn so với một người đã quen dùng dao nữa.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm lại bắt đầu dùng com, Diêm Soái ý thức được bản thân mình thất thần hình như đã làm trễ nải thời gian của Kiều Trác Phàm, nên lập tức nói: “Không có gì. Vậy không làm phiền Kiều thiếu dùng com nữa!”

“Ừm!” Ngay cả quay lại nhìn Diêm Soái một cái cũng không có, thân nhiên tiếp nhận sự áy náy của người khác, cũng không nói bất cứ lời nào khác. Giống như tất cả những điều này đều là đương nhiên, người khác chỉ có thể nhìn anh, mà không cần anh phải đáp lại bất cứ điều gì.

“. . .” Thật lâu sau Diêm Soái vẫn không được đáp lại, chỉ có thể xoay người rời đi.

Trước khi đi, Diêm Soái quay đầu lại nhìn cái túi xách hồ ly một cái.

Cái loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ kia, liên tục chiếm cứ trong lòng anh ta.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm ở bên cạnh anh ta, nên anh ta không thể nói được bất cứ điều gì. Cuối cùng, anh ta chỉ có thể nhấc chân đi tới cầu thang khác của nhà hàng Tây, từ chỗ này đi lên một tầng khác . . .

Mất nhìn thấy Diêm Soái rời đi, không hiểu sao Kiều Trác Phàm cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra thì ngay cả chính bản thân anh cũng không biết vì sao anh lại không muốn để cho Tiểu Bảo Bối gặp người đàn ông này như vậy.

“Kiều Trác Phàm, đoán xem em là ai!” Ngay lúc Kiều Trác Phàm có chút bực bội bỏ khăn ăn của mình ra, chuẩn bị uống một ngụm rượu đỏ, khiến cho rượu cồn hòa tan đi cảm giác bất an ở trong lòng mình, thì đột nhiên có một bàn tay hơi lạnh bao trùm lấy đôi mắt của anh, ngăn cản ánh mắt của anh.

Một giây kia, Kiều Trác Phàm muốn kéo đôi bàn tay kia ra theo bản năng, định đánh một quyền thật mạnh tới người vừa tới bất ngờ này.

Nhưng mà khi nghe thấy một giọng nữ hoạt bát đáng yêu vang lên ở phía sau, thì không cần đoán anh cũng biết người đứng ở phía sau chính là cô nhóc nghịch ngợm nào đó.

“Đoán không ra!” Cảm giác thấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô hơi lạnh, Kiều Trác Phàm tự nhiên phủ bàn tay của mình lên trên, nắm lấy bàn tay của cô muốn truyền cảm giác ấm áp sang cho cô.

Nhưng ai ngờ, cô nhóc nào đó lại bướng bỉnh không chịu buông tay.

“Đoán không ra thì sẽ không buông. Để em xem làm sao anh có thể ăn đồ ăn được . . .”

Thực ra thì Tiểu Bảo Bối rất muốn nghe thấy anh gọi tên mình ra, loại cảm giác này không giống như khi bình thường hai người sống chung, sẽ khiến cho cô có cảm giác chỉ giành riêng cho mình.

Cho dù là trước kia, khi vẫn còn ở bên cạnh Quý Xuyên, hay là đang ở bên cạnh Kiều Trác Phàm như bây giờ, dường như bọn họ đều không thích chơi trò chơi này.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút thất vọng.

Ngược lại có một người, mỗi lần cô làm như vậy với anh, thì anh đều sẽ không chút do dự mà nói ra tên của cô . . .

Đột nhiên nghĩ tới người kia, Tiểu Bảo Bối khẽ cau mày lại.

Đã bao lâu cô không nghĩ tới anh, tại sao bây giờ đột nhiên lại nghĩ tới?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Chương 86.2: Kiều thiếu hẹn ước với giai nhân VS Lễ vật của Lăng Công Chủ

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà ngay sau đó, Tiểu Bảo Bối không thể không nhảy lên phía trên.

Bởi vì trong lúc đầu óc của cô bị khuôn mặt nào đó chiếm cứ, thì Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy móng của mình bị người khác nhéo một cái.

“Kiều Trác Phàm, tại sao cứ động một chút là anh lại nhéo em?” Vốn là Tiểu Bảo Bối không chịu buông tay, nhưng mà sau khi bị nhéo móng một cái chỉ có thể bất đắc dĩ buông tay ra, ai oán nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm . . .

“Ai bảo em cản trở không cho anh ăn đồ ăn.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô mím môi ôm lấy cái móng của mình, thì vẫn có chút đau lòng. Tay của anh, tự nhiên đưa ra che lên chỗ mà mình vừa mới nhéo lên kia.

Thành thật mà nói anh cảm thấy vừa rồi anh đã khống chế sức lực rất tốt. Sẽ không nhéo tới mức cô bị đau mới phải chứ.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng uất ức của cô, anh vẫn không nỡ lòng nào.

“Còn đau nữa không?” Lần này Kiều Trác Phàm cực kỳ dịu dàng, vừa xoa xoa cho cô vừa hỏi thăm.

Mà đúng ngay vào lúc này, vừa rồi nhân viên phục vụ nói là sẽ đưa nước có ga tới cho cô cũng vừa đến.

Thấy một màn như vậy, cô nhân viên bụng nước ngọt có ga tới không biết là có nên tới quấy rầy hay không.

Tiểu Bảo Bối vốn cũng không thấy chuyện này có gì lạ. Kiều Trác Phàm làm cô đau, đương nhiên anh phải chịu trách nhiệm khiến cho cô bớt đau mới đúng.

Nhưng mà từ ánh mắt của nhân viên phục vụ, thì Tiểu Bảo Bối lại thấy không phải như thế.

Nhân viên bụng ly nước kia lên là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, nhìn thấy cảnh tượng này của bọn họ thì đỏ mặt lên. Cô ta do dự, có nên tiến lên hay là không, có nên tiếp tục xem màn này hay là không.

Cho nên cô ta làm bộ cúi gầm đầu xuống, ở bên cạnh cẩn thận quan sát hai người này.

Mà từ khuôn mặt của người này, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy chính là - - mờ ám!

Lập tức cô mới ý thức được Kiều Trác Phàm đang xoa cái móng của mình giúp cô.

Cô cảm thấy không có gì, nhưng mà người khác nhìn thấy như vậy thì lại không nghĩ đơn giản thế.

Lần này Tiểu Bảo Bối cảm thấy thật mất mặt.

Vội vàng kéo bàn tay kia của Kiều Trác Phàm, muốn thoát khỏi người của anh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm thấy cô muốn kéo tay của anh ra, liền hỏi: “Sao thế, vẫn còn tức giận sao?”

“Không có, không có. . .” Sắp xấu hổ chết mất thôi, cô đâu còn nghĩ tới chuyện tức giận hay không tức giận về vấn đề đó nữa chứ.

“Còn đau không?” Kiều Trác Phàm lại hỏi.

“Đau. . .” Tiểu Bảo Bối vừa mới trả lời, thì lại phát hiện ra tay của Kiều Trác Phàm đã đặt ở chỗ đó, vội vàng gỡ tay của anh ra: “Không đau! Không còn đau chút nào nữa. . .”

“Thực sự không đau sao? Nhưng mà theo anh nhìn thấy thì hình như em đang rất đau đấy?” Kiều Trác Phàm cẩn thận hỏi lại.

Nói xong anh lại bắt đầu muốn thoát ra khỏi tay của Tiểu Bảo Bối, định đặt lên chỗ kia một lần nữa.

“Kiều Trác Phàm. . .” Tiểu Bảo Bối vừa giận vừa hoảng, cúi đầu muốn kéo cái tay đang nôn nóng của Kiều Trác Phàm ra.

Nhưng mà vừa cúi đầu một cái, thì nhìn thấy đáy mắt của Kiều Trác Phàm tràn đầy vui vẻ.

Được rồi, thì ra từ nãy tới giờ người đàn ông này đang trêu đùa cô sao?

Hừ hừ. . .

Đúng là tên xấu xa!

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Bảo Bối dứt khoát cầm lấy bàn tay của Kiều Trác Phàm, sau đó nhe răng ra cắn vào ngón trỏ của anh. . .

Ai bảo người đàn ông xấu xa này luôn bắt nạt cô làm gì?

Cô muốn cắn tay của anh thành nhiều lỗ nhỏ, để xem anh còn bắt nạt cô được nữa không!

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa hoàn toàn xả được cơn tức giận ở trong lòng mình, thì cánh tay dài của Kiều Trác Phàm vươn ra, Tiểu Bảo Bối vốn đang đứng ở bên cạnh anh, trong khoảnh khắc liền ngã vào trong lòng của anh.

Bởi vì có Kiều Trác Phàm ngăn cản, nên Tiểu Bảo Bối cũng không bị ngã. Nhưng mà lúc này cô không còn đứng ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm nữa, mà đang ngồi ở trên đùi của anh.

So với màn mờ ám vừa rồi, thì màn này lại càng trở nên kích thích hơn.

Mà cô gái chuẩn bị đưa nước ngọt có ga lên kia, lại càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Kiều Trác Phàm, đồ xấu xa nhà anh đến cùng là muốn làm gì?” Bị anh ôm vào trong lòng, Tiểu Bảo Bối giãy giụa các kiểu, để tránh khỏi móng vuốt của đại ma vương này.

Nhưng mà bàn tay của Kiều Trác Phàm lại xiết chặt lấy thắt lưng của cô, khiến cho cô không thể nào động đậy được.

Mà bên kia anh còn lên tiếng dặn dò: “Đem nước ngọt có ga tới đây!”

Nhân viên phục vụ vốn đứng tại chỗ, cuối cùng đi từ dưới bậc thang lên, vội vàng đưa nước có ngọt tới, sau đó vội vàng rời đi.

“Kiều Trác Phàm, anh không chịu buông em ra sao?” Tiểu Bảo Bối nhìn cô gái kia ôm mặt chạy đi, cũng khẳng định là vừa rồi cô ta đã hiểu lầm.

Rõ ràng là vừa rồi cô và Kiều Trác Phàm không có làm chuyện gì, vì sao Kiều Trác Phàm lại muốn để cho người khác hiểu lầm như vậy chứ?

“Không buông, như vậy cũng có thể ăn!” So với ngồi một mình, anh lại càng thích cảm giác cô ngồi ở trong lòng mình hơn.

Ngoại trừ chuyện có thể ngửi thấy mùi thơm trên người của cô ra thì thỉnh thoảng còn có thể ăn chút đậu hũ của cô.

Giống như bây giờ, anh dứt cho Tiểu Bảo Bối một miếng thịt bò mà tự tay anh cắt ra, nhưng mà cô nhóc này sống chết không chịu há miệng ra. Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm trực tiếp thả miếng thịt bò vào trong miệng mình. Vào lúc mà Tiểu Bảo Bối cho rằng anh đã bỏ đi ý định muốn dứt miếng thịt bò kia cho cô, thì đột nhiên anh cúi đầu hôn lên môi cô, dưới tình huống cô không chút phòng bị nào anh đẩy miếng thịt bò kia vào trong miệng của cô. Sau đó, anh dùng nụ hôn lại, khiến cho cô không thể nào làm theo anh được, chỉ có thể nhai rồi nuốt thịt bò xuống.

Ăn xong một miếng thịt bò, mặt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ bừng lên.

Vừa rồi người đi qua đi lại bên cạnh bọn họ cũng không ít, cho nên nụ hôn này của bọn họ cũng đã bị không biết bao nhiêu người nhìn thấy rồi.

Đối với lần này, Tiểu Bảo Bối tỏ ra hết sức ngượng ngùng. Nhưng mà người khởi xướng là Kiều Trác Phàm thì lại ung dung cắt từng miếng thịt bò ra, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng mà sau đó, mỗi lần Kiều Trác Phàm dứt thịt bò cho cô, thì cô đều ngoan ngoãn há cái miệng nhỏ của mình ra. Bởi vì Kiều Trác Phàm đã nói cho cô biết, nếu như không ngoan ngoãn ăn đi, thì anh sẽ dùng loại phương thức kia để dứt cho cô ăn.

Dưới tác dụng của sự uy hiếp này, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong lòng của anh mà ăn vào.

Cuối cùng, khi hai người đem phần thịt bò bít tết của Kiều Trác Phàm ăn hết mới thôi.

Ăn xong bữa cơm này, cảm xúc của Tiểu Bảo Bối thật sự không tốt.

Cũng chính bởi vì điều này, mà hai người bọn họ không ý thức được chiếc túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối đã bị bỏ quên lại ở nhà hàng.

Mà Diêm Soái sau khi ăn xong đi từ trên lầu đi xuống, trong lúc vô tình lại nhìn thấy cái túi xách hồ ly kia.

Nhưng mà kỳ lạ là xung quanh cái túi xách này lại không có ai.

Ngay cả Kiều Trác Phàm vốn ngồi ở bên cạnh cũng không thấy đâu.

Sau khi nhìn bốn phía, Diêm Soái to gan đưa ra một quyết định.

Nhân lúc nhân viên phục vụ còn chưa tới, anh ta cầm lấy cái túi xách hồ ly bỏ vào trong túi của mình, sau đó xoay người rời đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Chương 86.3: Kiều thiếu hẹn ước với giai nhân VS Lễ vật của Lăng Công Chủ

Editor: Táo đồ phở núi

“Anh út!” Trong nhà lớn của nhà họ Đàm, một bóng dáng xinh đẹp vừa thoáng xuất hiện, liền trực tiếp mở cửa nhào người tới đây, lập tức nhào lên trên người của một người. D

“Con nhóc thú vị, nặng chết mất. Còn không mau xuống. . .” Mặc dù ngoài miệng người đàn ông nói như vậy, nhưng mà trong giọng nói vẫn đầy dịu dàng.

Đặc biệt là đôi mắt cong lên kia, chỉ cần nhìn một cái có thể khiến cho người ta tan chảy ra. Cho dù là nam hay nữ. . .

Giống như khi thiếu phụ nhân sinh hạ đứa trẻ này, vị bác sĩ đỡ đẻ kia đã từng nói. Đứa trẻ này lớn lên, nhất định khuynh quốc khuynh thành. . .

Bây giờ, quả thực là anh ta đã chứng minh được lời nói này, trở thành một mầm tai họa.

Mà anh ta, đúng là cậu hai nhà họ Đàm, Đàm Khuynh.

Trên cơ bản, chỉ cần biết Đàm Khuynh, thì đều bị vẽ bẽ ngoài của anh ta thuyết phục.

Nhưng mà người đàn ông này, từ lúc học cấp một thì bắt đầu đã có bạn gái rồi. Trừ chuyện đó ra, trong trường học còn đặc biệt muốn thành lập một nhóm dành riêng cho anh ta, ngoài những cô gái si mê sắc đẹp của Khuynh thiếu gia thì cũng có không ít những cậu bé cũng ở trong đội ngũ này.

Người đàn ông này, chơi cũng rất phóng khoáng.

Cho tới bây giờ, cũng chưa từng bị người nào nói tới nhà họ Đàm.

Hiển nhiên cho tới bây giờ, những người mà anh ta quen, đối với Đàm Khuynh mà nói, không người nào có thể qua được cửa chính nhà họ Đàm.

Nhưng mà cũng chính bởi vì điều này mà mẹ của Đàm Khuynh cũng chính là chủ tịch Cố Niệm Hề phải lao tâm khổ tứ.

Con trai ở bên ngoài yêu đương trắng hoa, nhưng bà lại hoàn toàn không biết. Nhưng mà mẹ nuôi của con trai bà lại nghi ngờ con trai bà chính là tiểu công tiểu thụ gì gì đó, thì bà lại cực kỳ rõ ràng.

Chính là bởi vì nhiều năm rồi mà con trai bà vẫn chưa đưa cô gái nào về nhà, ban đầu Cố Niệm Hề cũng không hề lo lắng chuyện này, nhưng mà mẹ nuôi

của con trai bà liên tục đề cập vấn đề kia khiến cho bà cũng phải nghi ngờ.

“Không xuống, không xuống! Anh út, anh cố em!” Cô gái xinh đẹp không chịu buông tay, đôi tay quắn chặt ở trên cổ của anh ta, không chịu buông ra.

“Con nhóc thú vị này . . .”

Mặc dù người bên ngoài đồn thổi Đàm Khuynh xinh đẹp như hoa, nhưng mà nghe nói tính tình không được tốt lắm, rất hiếm khi nhìn thấy nụ cười của anh ta, nhưng mà đối mặt với cô nhóc hay quẩn người này, thì vẫn lộ ra được nụ cười hiếm gặp.

Thấy cô kiên trì như vậy, anh ta dứt khoát công cô nhóc này đi lên trên lầu.

Lúc này, trời đã bắt đầu tối.

Mọi người trong nhà họ Đàm đều bận rộn ở trong bếp, trên cơ bản không có ai chú ý tới hai người bọn họ.

“Anh út, anh Duật có ở nhà không?”

Đàm Khuynh công cô gái ở phía sau, đi từng bước lên trên lầu.

Cô gái nằm ở trên vai anh ta, có chút tò mò hỏi.

“Vẫn chưa trở về. Sao thế?” Sắc mặt của anh ta, trên cơ bản không có thay đổi gì.

Sau khi công cô gái này vào trong phòng của mình, anh ta trực tiếp ném mình lên trên giường, cũng không bận tâm điều gì nữa.

Từ nhỏ tới lớn, trong mấy người đứa trẻ nhà bọn họ, thì quan hệ của hai người bọn họ là tốt nhất.

Mỗi lần có chuyện gì, thì cô nhóc này sẽ tìm Đàm Khuynh trước tiên. Mà Đàm Khuynh thì sao, cũng sẽ có đủ khả năng giúp cô.

Bao nhiêu lần cô khóc ầm lên vì Duật Tiểu Gia từ chối cô một cách vô tình, không phải đều là anh ta lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô hay sao?

Thực ra thì Chu Tiểu Tiểu lớn lên cũng bọn họ cũng đã nói, hai người bọn họ mới thật sự là một đôi mới đúng.

Nhưng mà đối với chuyện này bọn họ chỉ cười trừ.

Vì sao?

Bởi vì ai cũng thấy được, Chu Tiểu Tiểu cũng thích Đàm Duật!

Mặc dù nói là Chu Tiểu Tiểu được di truyền sự dịu dàng của bà Chu, sự tuấn tú của ông Chu. Nhưng mà ở trước mặt một người người đẹp như là Lăng Công Chủ, thì Chu Tiểu Tiểu cũng chỉ làm nền mà thôi.

Còn nữa, Lăng Công Chủ còn có Đàm Khuynh ở bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng kên kế hoạch giúp cô.

Mà Chu Tiểu Tiểu thì sao?

Được rồi, cô ta còn có người anh trai là Chu Tư Tề từ nhỏ đã bị quăng tới khu S. Đến bây giờ, anh ta cũng đã có một chỗ đứng nhất định rồi.

Nhưng mà cũng chính bởi vì điều này, mà người ở bên cạnh Chu Tiểu Tiểu trên cơ bản đều không có.

Cho nên, nếu như muốn cướp người, chỉ một mình Chu Tiểu Tiểu thì khẳng định sẽ không vượt qua được hai người bọn họ.

Cũng chính bởi vì như vậy, nên những lời nói của Chu Tiểu Tiểu bọn họ đều sẽ không nghe. Theo bọn họ, chẳng qua là Chu Tiểu Tiểu lo lắng không tranh được với bọn họ. Cho nên cô ta mới hy vọng Đàm Khuynh và Lăng Công Chủ ở cùng một chỗ. Như vậy thì Đàm Duật sẽ bị cô ta độc chiếm.

Nhưng mà cũng chính vì câu nói kia, mà mỗi lần Lăng Công Chủ nhắc tới Chu Tiểu Tiểu, thì đều dùng một câu ‘Lòng dạ kỹ nữ’ để hình dung về cô ta.

“Em chỉ muốn nhìn thấy anh ấy . . . Anh út, em nhớ anh ấy!” Nằm ở trên giường của Đàm Khuynh, từ lúc sinh ra Lăng Công Chủ đã mang theo ánh hào quang, đột nhiên ánh mắt của cô có chút ảm đạm.

Cô là con gái một của Lăng Nhị Gia, lại là công chúa nhỏ được người nhà họ Lăng nâng niu trong lòng bàn tay!

Cô như vậy, dường như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Ngay cả vẻ bề ngoài của cô cũng đều là thứ mà người thường không thể đạt tới.

Nhưng mà cô không nghĩ ra, vì sao Đàm Duật lại bài xích cô như vậy . . .

“Cho nè . . .” Nghe thấy lời nói của cô, Đàm Khuynh không chút suy nghĩ, lôi một con búp bê thật to từ trong tủ quần áo ra, ném cho cô.

Mới đầu Lăng Công Chủ cũng có chút ghét bỏ con búp bê có cái đầu to gần bằng cái đầu của cô.

“Anh út, em muốn là anh Duật, không phải là búp bê! Hơn nữa, em cũng không phải là . . .” Cũng không phải là bé gái, sớm đã qua cái tuổi chơi đùa búp bê rồi.

Nhưng mà khi cô nhìn thấy rõ ràng tấm hình ở trên mặt của con búp bê thì cô lại cười.

“Anh út, anh làm cái này khi nào thế?” Đầu tiên là vuốt ve tấm hình chụp ở trên con búp bê, sau đó cô vui đầu vào trong lòng của con búp bê kia.

Đàm Khuynh nhìn cảnh tượng như vậy, lập tức lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Đúng vậy, lúc này cái gối ôm mà Lăng Công Chủ ôm, chính là con búp bê có tỷ lệ cao to giống như người của Đàm Duật. Trên mặt còn có tấm ảnh mặc âu phục mà lần trước Đàm Duật tham gia chúc mừng tròn một năm của tập đoàn Minh Lăng.

“Sau này mỗi lần nhớ tới anh ấy, thì hãy ôm cái này đi!” Khuynh Tiểu Gia đã ngồi ở trước máy vi tính, mở máy vi tính lên theo thói quen. Đăng nhập vào tài khoản của mình, rồi đánh giá đối với địa chỉ làm búp bê theo yêu cầu này . . .

Phải biết là, trước đó anh ta đã làm rất nhiều búp bê hình người ở cái cửa hàng này rồi.

Hơn nữa, mỗi một lần đều là Đàm Duật.

Ngay cả chủ cửa hàng cũng cho rằng anh ta thắm mến người đàn ông này thành si, hơn nữa còn thuộc dạng cầu xin mà không được. Nếu không, thì sẽ không cần phải làm búp bê theo yêu cầu như vậy.

Vì thế, lần này chủ cửa hàng còn trực tiếp cho anh ta một mức chiết khấu. . .

“Anh út, anh vẫn là người tốt nhất! Sau này mỗi khi em nhớ anh Duật, có thể ôm nó!” Lăng Công Chủ dứt khoát ôm lấy cái gối ôm búp bê kia, lăn lộn ở trên giường của anh ta.

“Em quý trọng cho tốt vào, đừng có mỗi lần tức giận thì lấy kéo làm hỏng nó. Sau này, anh sẽ không đặt theo yêu cầu lại lần nữa đâu . . .” Mặt mũi của anh ta, đã bị mất sạch rồi. Mặc dù là nói giao dịch qua mạng, không cần gặp mặt, nhưng mà mỗi lần anh ta thâm nhập vào camera của chủ cửa hàng, thì đều có thể nhìn thấy vẻ mặt của những người phụ nữ kia, cười rất bí ối . . .

Bởi vì như vậy, nên Khuynh Tiểu Gia cũng có cảm giác mình mất sạch mặt mũi rồi.

“Anh út, lần này nhất định em sẽ trân trọng nó thật tốt. Anh cứ yên tâm một trăm phần trăm đi . . .”

Người phụ nữ nào đó ôm gối ôm búp bê, lăn lại bên cạnh anh ta, nói lời thề son sắt.

Nhưng mà Khuynh Tiểu Gia ngay cả nhìn cô cũng không thèm nhìn lấy một cái, nói: “Nhưng mà lần trước em cũng nói như vậy, cuối cùng không phải là cũng lấy dao chém hai cái hay sao?”

“. . .” Lời này, quả thật là khiến cho Lăng Công Chủ không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 211: Chương 86.4: Kiềm thiếu hẹn ước với giai nhân VS Lễ vật của Lăng Công Chủ

Editor: Táo đồ phổ nui

Bởi vì mỗi lần cô bị Duật Tiểu Gia từ chối, mà không có cách nào tiêu tan, thì cô sẽ ‘hành hung’ đối với búp bê hình người này, không phải là đâm rồi lại đá, mà chính là cảm kéo vẽ tranh, cuối cùng những thứ hình nhân kia đều loạn thành một đồng D

Cũng chính bởi vì điều này, mà không biết Khuynh Tiểu Gia đã đặt biết bao nhiêu búp bê hình người như vậy rồi.

“Em đảm bảo sau này nhất định em sẽ quý trọng . . . Anh út, anh không nên so đo với em mới đúng!”

Nững nịu một chút, hai người lại hòa thuận như lúc ban đầu. Điều này cũng giống như những lần trước khi mà bọn họ gây gổ.

“Mẹ thân yêu xinh đẹp của con . . .” Ngay vào lúc này, ở dưới lầu vang lên giọng của Duật Tiểu Gia.

Được rồi, Duật Tiểu Gia nói với Cố Niệm Hề. Mỗi lần bước chân vào nhà, đều sẽ hô lên như vậy, chọc cho Cố Niệm Hề cười khanh khách.

Mà ngay vào lúc này, Lăng Công Chủ vốn đang ôm gối ôm lằm bằm với Khuynh Tiểu Gia, thì vội vàng nhét hình con búp bê hình người này vào trong lòng của Khuynh Tiểu Gia: “Anh út, giúp em chăm sóc cho ông cụ tám này, em đi rồi về ngay!”

Sau khi nói xong lời này, Lăng Công Chủ liền rời đi.

Mà sau đó, Khuynh Tiểu Gia chỉ có thể nhìn ‘ông cụ tám’ nào đó bị nhét vào trong lòng mình với vẻ mặt bất đắc dĩ . . .

Hình như anh ta thực sự đã chiều hư Lăng Công Chủ rồi!

- - Đường phân cách - -

“Ông xã, ông xã, anh đang làm gì thế?”

Lúc trên lầu vang lên giọng nói giống như ‘giết heo’ của Lăng Công Chủ, thì Duật Tiểu Gia đang ôm đầu vai mẹ của mình cũng bị giật mình.

“Mẹ à, con nhóc kia ở chỗ này tại sao mẹ lại không nói cho con biết?” Sớm biết cô ở chỗ này, đêm nay anh ta sẽ không về nhà ăn cơm tối rồi.

Cố Niệm Hề nhìn Duật cục cưng bây giờ đã cao lớn như thế này, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mẹ cũng không biết mà! Nhưng mà cục cưng à, Tiểu Công Chủ thích con, con không được thể hiện ra vẻ mặt đó với con bé!”

Người phụ nữ ở trong lòng Duật Tiểu Gia, mặc một bộ váy liền thân màu tím, khiến cho phong thái của bà nhìn rất sang trọng. Trên cơ bản, ai cũng nhìn ra được điều này, ngoại trừ người con trai vẫn cứ ôm lấy bà vai của mẹ mình

“Nhưng mà mẹ . . .” Đối với điều này Duật Tiểu Gia vẫn có chút vương mắc. Vẫn đang định lằm bằm gì đó với mẹ của mình, thì lỗ tai của anh ta đã bị người nào đó xách lên.

Người xách lỗ tai anh ta, cũng không phải là Lăng Công Chủ. Cô nhóc này, vẫn luôn hết mực bảo vệ anh, cho nên sẽ không nỡ lòng nào làm ra hành động như vậy đối với Duật Tiểu Gia anh đâu!

Có khả năng xách lỗ tai của Duật Tiểu Gia thành bộ dạng như vậy, ngoại trừ cha của Duật Tiểu Gia ra thì quả thật là không nghĩ ra được người nào khác.

“Cha, đau tai con!” Quả nhiên là không ngoài dự liệu của Duật Tiểu Gia, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo màu ô liu đứng ở phía sau anh ta, xách lấy lỗ tai của anh ta, vẻ mặt không chút thay đổi.

Mà Cố Niệm Hề nghe thấy con trai kêu bị đau, thì vội vàng xoay người khuyên Đàm Dật Trạch: “Ông xã, anh làm cái gì thế! Mau buông ra, anh không thấy cục cưng đang đau hay sao?”

“Thằng nhóc thú, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, muốn ôm thì ôm người phụ nữ của mình đi. Không nên đụng vào vợ của người khác, có phải con nghe không hiểu hay không hả?”

Sau khi dạy dỗ một phen, bởi vì Cố Niệm Hề cũng can thiệp vào, nên cuối cùng người đàn ông này cũng buông lỏng tay.

Nhưng mà sau đó, ông cầm lấy một tay của Duật Tiểu Gia đẩy về phía Lăng Công Chủ ở phía sau ông.

“Ông xã . . .” Lăng Công Chủ thấy Duật Tiểu Gia nhào về phía mình, thì cảm giác đó chính là sự ban ơn của Đàm Dật Trạch.

Đưa đôi tay nhỏ bé ra, sau khi ổn định ôm Duật Tiểu Gia lại, Lăng Công Chủ ngọt ngào nói với Đàm Dật Trạch một tiếng: “Cảm ơn cha chồng!”

Rồi sau đó người kia ngênh ngang ôm bà xã của mình, xoay người rời đi.

“Ông xã, để em xem tai của anh . . .” Mặc dù ngoài miệng thì Lăng Công Chủ nói như vậy, nhưng mà cô đã nhón chân lên, nhẹ nhàng thổi hơi vào bên tai của Duật Tiểu Gia.

Nhưng mà động tác này, lại khiến cho người đàn ông nào đó dễ dàng nhìn thấy phong cảnh ở phía dưới cổ áo của cô . . .

Hơn nữa chỉ nhìn cô như vậy, thì người anh em của Duật Tiểu Gia liền nhanh chóng . . . xấu hổ!

Sợ người phụ nữ này phát hiện được sự khác thường của mình, Duật Tiểu Gia vội vàng đẩy cô ra, sau đó lằm bằm đi về phía phòng bếp.

Lăng Công Chủ cảm thấy mình mình lại bị từ chối một lần nữa, có chút ai oán đi lên trên lầu.

“Anh út, đưa cái búp bê hình người kia cho em!” Từ dưới lầu nổi giận dưng dưng đi lên, Lăng Công Chủ vừa bước vào cửa lên hét lên với người đàn ông đang ngồi trước máy vi tính.

Lúc này Khuynh Tiểu Gia đang bắt đầu tiến vào bảo tàng trong trò chơi nào đó, chuẩn bị đánh nhau kịch liệt.

Anh ta vốn đeo tai nghe, cho nên không nghe thấy tiếng cái vĩa ở bên ngoài, mà chìm đắm trong thế giới của mình, nào ngờ cô nhóc điều ngoa này lại giật đi cái tai nghe của anh ta.

“Sao vậy?” Nhìn bộ dạng của cô tức giận như vậy, Khuynh Tiểu Gia cũng không tức giận vì bị người khác cắt ngang trò chơi của mình, mà chỉ có chút không hiểu nhìn cô.

“Anh út, đưa búp bê hình người kia cho em! Em phải về nhà . . .” Về mặt người phụ nữ buồn bực.

“Không ở lại đây ăn cơm tối à?” Nhìn bộ dạng hớn hên của cô, anh ta cũng đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Cũng đúng, chuyện như vậy trước giờ vẫn thường xuyên xảy ra.

Bây giờ dùng đầu ngón chân để nghĩ, anh ta cũng có thể lập tức tưởng tượng ra ít nhất hàng trăm cảnh tượng cô bị người ta từ chối.

Đối với lần này, anh ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào cả, chỉ đứng dậy mở tủ quần áo của mình ra rồi kéo con búp bê hình người kia ra ngoài, rồi đưa cho cô một lần nữa.

“Tức giận tới mức no rồi, còn cần phải ăn nữa sao?” Sau khi nói xong những lời này, Lăng Công Chủ túm lấy con búp bê có hình Đàm Duật rồi xoay người rời đi.

Vừa đi cô còn vừa tay đập chân đá đối với con búp bê ở trong lòng kia: “Đội lạt nữa về nhà, để xem tao sẽ xử lý mày như thế nào!”

Sau đó tiếng chửi rủa của người phụ nữ này càng lúc càng đi xa.

Chỉ còn lại người đàn ông đang khẽ cười . . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cựa, mau rửa sạch chân rồi mới có thể lên giường ngủ!” Lại vào một buổi tối, Tiểu Bảo Bối nằm sấp ở trên giường, nằm ỉ ra nhất định không chịu ngồi dậy. Lúc này, cô còn ôm điện thoại di động, không biết là nhìn thấy chuyện gì thú vị, mà cười khanh khách. Kiều Trác Phàm vừa mới ra tới, thì nhìn thấy một màn như vậy.

Tiểu Bảo Bối mặc một chiếc đồ ngủ rộng thùng thình, đôi chân thì liên tục đung đưa ở trên không.

Trước kia, Kiều Trác Phàm cảm thấy cô nhóc này quá gầy.

Nhưng mà gần đây sau khi tiếp xúc thân mật xong, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra thì ra cô nhóc này cũng không phải là gầy. Cả người của cô, đều núc ních thịt, tất cả những điều này đều ít nhiều do khung xương của cô nhỏ.

Kể từ khi thân mật với cô xong, Kiều Trác Phàm liền mê đắm cái cảm loại cảm giác này.

Cả người mềm mại, so với trước kia thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm mới được chủ động dính sát vào thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần ôm cô, Kiều Trác Phàm đều hận không thể làm cô nhóc này cho tới chết.

Nhìn bộ dạng để chân trần của cô, Kiều Trác Phàm lại có cảm giác.

Bây giờ, anh chỉ hận không thể nhào nặn chân của cô thành đủ các loại bộ dạng, để cho cô leo lên trên người mình.

Nhưng mà trước khi hành động, Kiều Trác Phàm chú ý tới cái chân nhỏ của Tiểu Bảo Bối.

Nếu như anh nhớ không lầm, từ lúc tối sau khi tắm rửa xong, đôi chân của Tiểu Bảo Bối đã chạy loạn khắp nơi. Bây giờ vẫn chưa rửa sạch lại một lần nữa, vậy mà cô lại ngang nhiên đứng ở trên giường lớn của Kiều Trác Phàm anh?

Lập tức, bệnh thích sạch sẽ của Kiều đại gia lại phát tác.

“Chờ một chút nữa thôi . . . Em xem xong cái này sẽ đi ngay!” Tiểu Bảo Bối vẫn đung đưa đôi bắp chân trắng trắng mềm mềm, giống như là không thèm để tâm tới lời nói của Kiều Trác Phàm vậy . . .

Nhưng mà lúc này, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào điện thoại di động kia của cô lại lóe lên tia giao hoạt.

Đừng tưởng là cô không biết, Kiều đại gia liên tục muốn cô đi rửa chân sạch sẽ để làm gì!

Cô mới không làm đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

